

Cô Bé Lọ Lem Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo

Contents

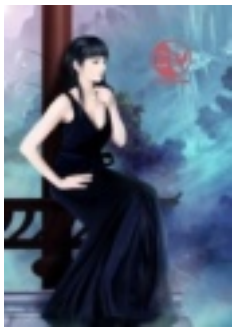
Cô Bé Lọ Lem Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo	4
1. Chương 1 : Ngược Luyến Tình Thâm 1	4
2. Chương 2 : Ngược Luyến Tình Thâm 2	6
3. Chương 3 : Ngược Luyến Tình Thâm 3	8
4. Chương 4 : Ngược Luyến Tình Thâm 4	9
5. Chương 5 : Nhị Tiểu Thư Cũng Không Bằng Hạ Nhân	11
6. Chương 6 : Đứa Bé Bị Cha Lãng Quên	12
7. Chương 7 : Người Bạn Tốt Nhất Của Cô	13
8. Chương 8 : Thiếu Niên Hồn Nhiên Tô Tình	15
9. Chương 9 : Ăn Cơm Một Mình, Bóng Đen Thần Bí	16
10. Chương 10 : Thiếu Niên Như Ác Ma	17
11. Chương 11 : Cam Kết Nguy Hiểm	18
12. Chương 12 : Món Đồ Chơi Cho Cô Phát Tiết	19
13. Chương 13: Vĩnh Viễn Là Cô Bé Lọ Lem	20
14. Chương 14 : Cũng Chỉ Là Cỗ Dại Mà Thôi	22
15. Chương 15 : Bị Sự Im Lặng Của Cô Chọc Giận	23
16. Chương 16 : Cô Là Con Mồi Của Hắn	24
17. Chương 17 : Sắt thép Tuyên Thệ	26
18. Chương 18 - 19 Chết Vắn Sau Khi Giày Xéo	27
19. Chương 20 : Vết Sẹo Vĩnh Viễn	33
20. Chương 21: Không Khí Lúng Túng Khi Bốn Người Gặp Nhau	34
21. Chương 22 : Lại Chọc Giận Hắn	35
22. Chương 23 : Sự Quan Tâm Của Cô Giáo	37
23. Chương 24 : Xuất Hiện Trong Phòng Của Cô	38
24. Chương 25. Nụ Hôn Bá Đạo	39
25. Chương 26 : Cô Dám Lỡ Hẹn	40
26. Chương 27 : Tâm Sự Không Thể Đoán Được	41
27. Chương 28 : Y Tư Lai Đón Vs Phở Cao	42
28. Chương 29 : Hai Nam Tranh Một Nữ	43
29. Chương 30 : Không Đội Trời Chung	44
30. Chương 31: Anh Ở Bên Cạnh Phòng Em	45
31. Chương 32 : Thi Đấu Dưới Nước	46
32. Chương 33 : Tung Người Xuống Biển	47
33. Chương 34 : Thời Khắc Nguy Cấp	49
34. Chương 35 : Ký Ức Cũ	50
35. Chương 36 : Sắc Đẹp Hòa Hợp	51
36. Chương 37 : Làm Tượng Hắn	52
37. Chương 38 : Tranh Giành Với Nhau	53
38. Chương 39 : Tắt Một Cái	54
39. Chương 40 : Xâm Phạm Tới Cô	55
40. Chương 41 : Hắn Động Tình?	56
41. Chương 42 : Tai Họa Vô Tội	57

42. Chương 43 : Sống Không Bằng Chết	58
43. Chương 44 : Chịu Giày Xéo	59
44. Chương 45 : Muốn Hủy Dung Nhan Của Cô	60
45. Chương 46 : Bị Người Phát Hiện	61
46. Chương 47 : Nghĩ Cũng Đừng Nghĩ Đến Việc Rời Khỏi Đây	62
47. Chương 48 : Bị Đưa Đến Đồn Cảnh Sát	63
48. Chương 49 : Tâm Trầm Luân	64
49. Chương 50 : Không Tin Hắn	65
50. Chương 51 : Cô Rời Đi	66
51. Chương 52 : Ép Cô Đến Nơi Hẹn	68
52. Chương 53 : Học Sinh Mới Chuyển Trường	69
53. Chương 54 : Quý Đàng Viễn Lại Xuất Hiện	69
54. Chương 55 : Tôi Sẽ Chờ Em	70
55. Chương 56 : Gặp Nhau Ở Thư Viện	71
56. Chương 57 : Tâm Tư Của Anh	73
57. Chương 58 : Lại Lỡ Hẹn	74
58. Chương 59 : Bữa Tiệc Đính Hôn (1)	75
59. Chương 59 : Bữa Tiệc Đính Hôn (2)	77
60. Chương 60 : Bữa Tiệc Đính Hôn (2)	78
61. Chương 61 : Bữa Tiệc Đính Hôn (3)	80
62. Chương 61.2 : Bữa Tiệc Đính Hôn 3	83
63. Chương 62 : Bữa Tiệc Đính Hôn (6)	87
64. Chương 63 : Bắt Cóc Cô	92
65. Chương 64 : Bắt Cóc	94
66. Chương 65 : Bắt Cóc	95
67. Chương 66 : Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (1)	101
68. Chương 67 : Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (3)	105
69. Chương 68 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Hai Năm Sau (1)	107
70. Chương 69 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Hai Năm Sau (2)	108
71. Chương 70 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (3)	109
72. Chương 71 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Dạ Tiệc Từ Thiện (1)	111
73. Chương 72 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Dạ Tiệc Từ Thiện (2)	113
74. Chương 73 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (1)	115
75. Chương 74 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (3)	118
76. Chương 75 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (4)	120
77. Chương 76 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (6)	123
78. Chương 77 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _đêm Mê Loạn (7)	126
79. Chương 78 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (8)	129
80. Chương 79 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Thuốc Giải Cho Cô (1)	131
81. Chương 80 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Thuốc Giải Cho Cô (3)	134
82. Chương 81 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Thuốc Giải Cho Cô (4)	136
83. Chương 82 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _làm Thuốc Giải Cho Cô (5)	138
84. Chương 83 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (1)	140
85. Chương 84 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (2)	144
86. Chương 85 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (3)	148
87. Chương 86 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Không Hẹn Mà Gặp (4)	152
88. Chương 87 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Không Hẹn Mà Gặp (5)	156
89. Chương 88 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _không Hẹn Mà Gặp (6)	161
90. Chương 89 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (1)	163
91. Chương 90 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (2)	165
92. Chương 91 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (3)	166
93. Chương 92 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (4)	169
94. Chương 93 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Vừa Gặp Đã Yêu (1)	171
95. Chương 94 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _ Vừa Gặp Đã Yêu (2)	174

96. Chương 95 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (1)	176
97. Chương 96 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (2)	180
98. Chương 97 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (3)	181
99. Chương 98 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (4)	183
100. Chương 99: Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (5)	187
101. Chương 100 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (6)	190
102. Chương 101 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -bảy Ngày Làm Người Giúp Việc (7)	191
103. Chương 102 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (8)	194
104. Chương 103 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (9)	194
105. Chương 104 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai-làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (10)	197
106. Chương 105 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (11)	199
107. Chương 106 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (12)	201
108. Chương 107 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (1)	205
109. Chương 108 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (2)	208
110. Chương 109 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (3)	210
111. Chương 110 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Sầu Triền Miên (4)	211
112. Chương 111 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (1)	213
113. Chương 112 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai(2)	221
114. Chương 113 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Sóng Gió Khi Có Thai(3)	223
115. Chương 114 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (4)	225
116. Chương 115 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -sóng Gió May Mắn Có Thai (5)	228
117. Chương 116 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -sóng Gió Khi Có Thai (6)	231
118. Chương 117 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (7)	232
119. Chương 118 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (8)	233
120. Chương 119 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (9)	235
121. Chương 120 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Gỡ Bỏ Hết Hiếu Lắm (1)	239
122. Chương 121 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Gỡ Bỏ Hết Hiếu Lắm (2)	244
123. Chương 122 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Phá Thai (1)	248
124. Chương 123 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Phá Thai (2)	249
125. Chương 124 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (1)	250
126. Chương 125 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (2)	251
127. Chương 126 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (3)	253
128. Chương 127 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (4)	255
129. Chương 128 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (5)	256
130. Chương 129 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (6)	260
131. Chương 130 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (7)	264
132. Chương 131 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (8)	268
133. Chương 132 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (9)	272
134. Chương 133 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (10)	274
135. Chương 134 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (11)	278
136. Chương 135 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (12)	279
137. Chương 136 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (hết)	280
138. Chương 137 : Chín Tháng Sau	282
139. Chương 138 : Sai Khi Thân Thiết (1)	284
140. Chương 139 : Sai Khi Thân Thiết (2)	286
141. Chương 140 : Bắt Đầu Chiến Tranh Lạnh	286
142. Chương 141 : Bị Phát Hiện Rồi	290
143. Chương 142 : Đi Con Đường Nào	292
144. Chương 143 : Hôn Lễ Cứ Theo Lễ Thường	293
145. Chương 144 : Cố Ý Hành Hạ	295
146. Chương 145 : Một Câu Yêu Em	297
147. Chương 146 : Ngọt Ngào Cuối Cùng	300
148. Chương 147 : Bắt Đầu Là Hận, Cuối Cùng Là Yêu (kết Thúc 1)	302
149. Chương 148 : Bắt Đầu Là Hận, Cuối Cùng Là Yêu (kết Cục 2)	304

150. Chương 149 : Cuộc Sống Ngọt Ngào	311
151. Chương 150 : Quan Hệ Mập Mờ	314
152. Chương 151 : Gặp Gỡ Ai?	317
153. Chương 152 : Thì Ra Là Hắn	319
154. Chương 153 : Lại Có Hiểu Lầm	320
155. Chương 154 : Bị Hấn Nhìn Thấy	323
156. Chương 155 : Một Mình Trong Phòng	324
157. Chương 156 : Không Ngừng Quấn Quýt Si Mê	326
158. Chương 157 : Tâm Tư Buồn Bực	328
159. Chương 158 : Triền Miên Không Nghỉ	330
160. Chương 159 : Đêm Trở Về	333
161. Chương 160 : Trái Tim Của Biển	337
162. Chương 161 : Phải Bao Nhiêu Tiền	339
163. Chương 162 : Cô Không Trả Nổi	341
164. Chương 163 : Đau Triệt Nội Tâm	343
165. Chương 164 : Cái Chết Của Mẹ	345
166. Chương 165 : Xe... Họa	348
167. Chương 166 : Kết Cục	350

Cô Bé Lọ Lem Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo

Giới thiệu

"Anh nhớ em, nhớ dáng vẻ thỏ gập dưới gùi anh của em, nhớ đến giờ phút em cùng anh đi đến thiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-lo-lem-cua-tong-giam-doc-ba-dao>

1. Chương 1 : Ngược Luyến Tình Thâm 1

"Thiên, em xin anh, đừng đối với em như vậy!" Ngủ điệu cầu khẩn tràn đầy biệt thự, tiếng khóc cực kỳ bi ai đnh thẳng vo mng nhĩ của người ta, theo tiếng kù nhn lại.

Chỉ thy một thiếu nữ 19 tuổi mặc o đầm mu trng đang ngã ngòitrn nn gạch cẩm thạch bng long, mi tc quần đen nhnh rũ xung vai, xc xéch lm cho người ta c cảm gíc nh c đang bị vũ nhục, gơng mặt đẹp vn nn trn đầy hơng vị thiếu nữ nhng giờ phút ny bởi v khc, dung nhan bị hủy, lông mi dày vểnh lên dính nước mắt, rất là làm cho lòng người sinh ra thương tiếc và thương yêu, khiến người không đành lòng. Cánh tay gầy yếu của thiếu nữ giữ chặt người đàn ông trước mặt mình, giống như sợ hấn sẽ rời xa cô, thật chặt, không dám lười biếng. Nhưng đồng dạng, cô không biết đã khóc cầu khẩn hấn bao nhiêu lần.

Nhưng người nam tử tựa hồ không để ý cảnh tượng trước mắt mình thấy, kiêu căng giống như Apollo, gương mặt anh tuần giống như vương tử, không chút động dung, hai đôi mày nhú chặt để lộ ra không nhin được, hấn cố nén lửa giận trong lòng mình, coi thường cầu khẩn của thiếu nữ.

"Em van anh, anh nói một câu có được hay không." hai mắt Cốc Điệp đầm lệ, lại nặng nề thỉnh cầu hấn mở miệng một lần nữa. Mặc dù giờ phút này lòng của cô đã sớm bởi vì sự thờ ơ hờ của hấn mà bị bao phủ bởi một tầng băng cứng, đã đau đến không muốn sống vì việc hấn muốn bỏ đi. Nhưng cô vẫn duy trì hy vọng cuối cùng.

"Hừ ——!" Âu Thiên rút cuộc nhìn thẳng cô! Hừ lạnh khinh thường, dung nhan anh tuấn lạnh lùng thấu người. Giơ tay lên, từ trong tây trang chỉnh tề của mình lấy ra một tờ màu trắng giấy, vung, động tác làm liền một mạch, tiếp đó liền không nói nữa.

"Đây là cái gì?" mắt Cốc Điệp sưng đỏ mang theo kinh ngạc nhìn về phía Âu thiên, lại nhìn về phía tờ giấy kia, rút cuộc, cô hiểu, đó là chi phiếu giá trị 50 triệu. . . .

"Thiên, cái này là. . . ." Cốc Điệp không hiểu.

Cúi đầu liếc xéo cô một cái, bộ dáng điềm đạm đáng yêu đập vào mắt, Âu Thiên nhẫn nhịn sự kích động trong lòng, trầm ổn nói: "Số tiền này đủ để cô sống nửa đời sau, cầm nó, từ nay chúng ta chính là người xa lạ!" Dứt lời, Âu Thiên liền nhấc chân, đi về phía cửa chính.

"Đừng đi!" Cốc Điệp thét chói tai, liền nhanh chóng đi tới cửa, mở ra cánh tay không mấy dài của mình, dùng thân thể của mình chặn cửa lại. Gương mặt thon gầy nhẵn lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

"Tại sao? Tại sao?" Cô nghẹn giọng lắc đầu nhìn người đàn ông cô yêu nhất đời này, cô không ngừng tìm kiếm đáp án của hấn, nhưng cô chỉ thấy được sự vô tình trên dung nhan anh tuấn nhu tình ngày xưa của hấn.

Âu Thiên nhìn thấy đường ra của mình bị chặn lại, lạnh lùng cau mày.

"Tại sao?" Hấn bỗng dừng cười nhạo một tiếng, nhếch khóe miệng cười tà, con ngươi thâm thúy nhìn thẳng cặp mắt đẹp của cô, trước kia, đôi mắt này, cho hấn bao nhiêu rung động, thậm chí khiến hấn lọt vào tình yêu của cô thật sâu, chỉ là. . . . Hấn cư nhiên quên, sự tham lam của phụ nữ. . . .

"Giữa chúng ta xong rồi." Hấn không muốn để mình đắm chìm ở trong tham lam hư vinh của cô, muốn giải quyết gọn gàng linh hoạt.

"Em không hiểu rõ!" Cô nhìn thấy hấn vô tình, nhưng cô không muốn tin tưởng hấn lại dễ dàng bỏ qua tình yêu của bọn họ như vậy. Nhất thời, trái tim co rút: "Em rõ ràng rất yêu anh, chúng ta rõ ràng rất yêu nhau, em không hiểu rõ, tại sao chúng ta phải đi tới bước này, tại sao? Tại sao? Em van anh, anh nói cho em biết nguyên nhân, chỉ cần em có thể sửa, em nhất định sửa lại toàn bộ!" Cô càng nói càng kích động, càng nói nước mắt càng chảy nhanh, nước mắt của cô càng trở nên không thể thu, lại không thể thay đổi hấn.

"Yêu?" Hấn giương môi cười, sau khi nghe lời của cô nhất thời đột nhiên chắc chắn, lập tức, chính là một hồi gió mạnh giấn dữ nổi lên ở đáy mắt hấn.

"Loại người như người cũng có tình yêu sao? Người xứng nói yêu sao? Giữa chúng ta thật sự có tình yêu sao?"

Đôi mắt sự lạnh lùng gây sự của hấn, Cốc Điệp phút chốc hồng mắt, nhưng cô cũng không tính buông tha, coi như hấn có thể bỏ qua tình yêu của bọn họ, nhưng cô không có cách nào tuyệt tình như vậy.

Tâm, thật đã trăm ngàn vết thương,

Nhưng, lại có thể thế nào. . . .

Rút cuộc, cô xông lên trước, ôm lấy thân thể to lớn cao ngạo của hấn.

Cô đặt tay hấn ở ngực của mình, để cho hấn cảm nhận nhịp tim của cô.

"Tại sao giữa chúng ta không có tình yêu? Em vì anh, em bỏ qua vị hôn phu chưa cưới, mà anh vì em, bỏ qua cuộc hôn nhân buồn bán của mình, em thích vui ở trong ngực của anh, anh có thể để em độc chiếm anh thời gian dài. Anh nói anh thích món ăn em làm, em bỏ qua việc học của mình, làm một cô gái nhỏ nội trợ vì anh! Chẳng lẽ những thứ này, những thứ này đều không đủ chứng minh tình yêu của chúng ta sao? Chẳng lẽ anh quên sao?" Cốc Điệpvùi ở trong lòng của hấn, cô bắt lại y phục hấn thật chặt, không muốn buông ra.

Bởi vì, cô đang tìm chứng cứ có thể chứng kiến tình yêu của bọn họ.

Chỉ là, cô không thể ngờ tới, ngực của hắn, đã sớm lạnh như băng

Khóe mắt Âu Thiên kịch liệt co quắp, lông mày đen nhánh nhú thật sâu, rốt cuộc, hắn đẩy ra cô không ngừng nức nở trong ngực, mắt lạnh nhìn cô.

”Cho nên, tôi hối hận!”

”A ——” Cốc Diệp lại bị đẩy mạnh lên nền gạch cẩm thạch lần nữa, thân thể nhỏ nhắn không chịu nổi đau đớn kịch liệt đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, thân thể co rúc như tôm tép.

Bởi vì phần hận, hắn che đôi mắt. Hắn thậm chí không nhìn thấy bộ dáng thống khổ của, không có nghe được tiếng rên rỉ của cô,

”Cô xác định cô yêu tôi, người đàn ông lớn hơn cô mười tuổi, mà không phải nhìn trúng tiền của tôi?” Hắn hỏi một lần cuối cùng.

Lần này, hắn rốt cuộc quyết định cho cô một cơ hội cuối cùng. Coi như là vì những nước mắt giả dối cô chảy ra, hoặc cũng là vì sự lưu luyến trong lòng mình.

Bụng Cốc Diệp quặn đau, đau, đã tê dại thần kinh của cô, cô muốn nói cho cô biết, cô thật yêu hắn, nhưng, trán nhỏ mồ hôi, ngăn trở cô. Cô chỉ có thể không ngừng gật đầu, cầu xin hắn nhìn thấy đáp án của cô. Nhưng, cuối cùng chỉ là mà thôi. . . .

Á khẩu im lặng trong dự liệu, nụ cười khổ vọng ở khóe miệng Âu Thiên, xem ra, cô thật không có có yêu hắn, mà bọn họ cuối cùng như thế.

”Đừng tưởng rằng chuyện của mình làm sẽ không ai biết.” Lời vừa ra miệng, hắn liền mở cửa, đi mất.

Bóng lưng quyết tuyệt rõ ràng in ở hốc mắt cùng với trong lòng, Cốc Diệp giương tay phải muốn kéo bóng dáng biến mất của hắn trở về, nhưng cuối cùng, hắn vẫn đi mất. . . .

Xé đau, đau lòng dây dưa tập kích cô, nước mắt rơi xuống trên gạch lạnh như băng,

Tí tách, tí tách,

Một giọt, hai giọt,

Rốt cuộc, cô không chịu nổi.

Hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2 : Ngược Luyến Tình Thâm 2

Cốc Diệp mười bảy tuổi, từ khi có trí nhớ, thì cô nhi viện Đồng Tâm chính là căn nhà duy nhất của cô, từ nhỏ cô sinh trưởng ở chỗ này, một cây hoa một ngọn cỏ nơi này và đồ xếp gỗ cũ mục là đồ chơi duy nhất của cô, viện trồng v những ngôi bạn nhỏ khc chính l ngôi nh của c. Từ khi Cc Diệp ln 16, lin chuy n ra khỏi nơi n y, nguyen nhn chính l c khng mun lin luy những ngôi khc nữa! Dựa vo ý chí ơng ngành của mn h, c bt đầu vừa lm việc vừa học tập. May mn l, ti năng v trí khn của c khng tầm thường, chẳng những chịu đựng đọc những hoi cảnh kh khấn mngời thường không cách nào tưởng tượng, giành được học bổng thi đậu trường hạng nhất, hiện tại, cô chẳng những học tốt, càng có một bạn trai đẹp trai danh môn vọng tộc làm người người ca ngợi. Vậy mà, hạnh phúc của cô không có lâu dài, tất cả, đều từ lúc bọn họ quen nhau ——

Ngày đó, Cốc Diệp mặc áo đầm trắng, mái tóc dài trút xuống như thác, giống như một tiên tử nghịch ngợm xuyên qua trước những đứa bé, cô không ngừng cười đùa, làm ra các loại biểu tình, chọc cho những đứa bé kia cười không ngừng.

Cuối cùng, không quên nở một nụ cười với bọn nhỏ.

”Chị Diệp, hôm nay sao anh lạc chưa tới?” ở bên trong những đứa bé, có một cô gái nhỏ diện mạo đáng yêu hỏi.

Cốc Diệp mỉm cười, giải thích: "Hôm nay anh Lạc có chuyện quan trọng, cho nên không có tới, nhưng anh ấy dặn dò chị mang quà tặng quần áo cho các em." Anh Lạc mà cô nói, chính là bạn trai của cô.

Lạc Phong —— một thiếu niên đáng đáp ứng ưu nhã, có hương vị nho sĩ. Xuất thân nhà giàu, nhưng lại không chút nào dính vào thế tục đáng buồn. Đây cũng là nguyên nhân Cốc Diệp yêu hắn, hắn không chỉ không ghét bỏ cô, ngược lại càng thêm mến yêu cô, thậm chí còn thường thường làm bạn cô trở về cô nhi viện.

"Quà tặng gì?"

"Là chocolate sao?"

"Là những quần áo mà các chú thím cho giống bình thường sao?"

Vừa nghe đến có quà tặng, bọn nhỏ liền kích động lên, mỗi một khuôn mặt nhỏ nhắn đều mang theo vẻ mặt suy đoán khác nhau, nhưng đều nhao nhao cao hứng hoan hô.

"Không đúng." Cốc Diệp cười lắc lắc đầu, trên mặt tinh xảo giống như búp bê tràn đầy vui thích: "Là bóng da và búp bê." Rốt cuộc, Cốc Diệp chậm rãi nói ra đáp án.

"Oa ——" bọn nhỏ há to miệng, xem như là ảo thuật, nhìn Cốc Diệp lấy ra hai cái thùng từ phía sau.

"Bé trai là bóng da, bé gái là búp bê." Vẻ mặt Cốc Diệp thỏa mãn nhìn bọn nhỏ, nói xong liền lấy quà tặng Lạc Phong chuẩn bị từ trước ở trong thùng giấy ra, phân phát từng món cho những đứa bé bởi vì vui sướng mà đã sớm quên hết tất cả.

"Thật là xinh đẹp." Búp bê vừa mới tới tay, có một cái cô gái nhỏ hơi mập liền không nhịn được cảm thán, đôi tay kim lông không được không ngừng vuốt ve.

"Tiểu Như, thích không?" Cốc Diệp hỏi.

"Thích." Bé gái tên là Tiểu Như cuống gật đầu một hồi: "Từ sớm Tiểu Như đã muốn có một con búp bê giống các bạn khác rồi, nhưng mẹ viện trưởng nói cái đó quá mắc, cho nên. . ." Nói tới chỗ này, ánh mắt của Tiểu Như hơi ảm, tay nhỏ bé ôm chặt búp bê, đầu rũ rất thấp.

Cốc Diệp ngắt ra, chỗ nào đó trong lòng bị xúc động rồi.

Tiếp, liền dùng tay của mình vuốt ve sợi tóc cắt tỉa chỉnh tề của Tiểu Như, nói: "Bây giờ Tiểu Như cao húng lắm sao? Còn không thắt bím cho búp bê?"

"Ừ." Tiểu Như bỗng dừng lại nở nụ cười như trước, tiếp đó liền chạy ra.

Nhìn Tiểu Như đã sớm chạy vào trong nhà cùng với mấy đứa bé trai cầm bóng, biểu tình cười của Cốc Diệp từ từ biến mất.

"Hi vọng bọn họ có thể vĩnh viễn vui vẻ!" Cốc Diệp yên lặng chúc phúc cho bọn họ ở trong lòng.

※

Không biết, ở phía sau của cô, đã sớm có một người đứng thẳng. Tất cả tất cả, đều rơi vào tầm mắt của hắn.

"Anh. . ." Nhìn biểu tình biến chuyển trong nháy mắt của cô, không biết thế nào, tim của hắn hơi đau, giống như là bị xúc động, chưa từng như thế.

"A ——" không ngờ tới phía sau mình có người, Cốc Diệp vừa quay đầu lại liền bị sợ hết hồn, trên mặt tinh xảo lộ ra vẻ hơi kinh sợ, đợi đến khi cô bình tĩnh lại, nhìn diện mạo của người đàn ông trước mắt thì Cốc Diệp liền cảm thấy hít thở không thông.

Một mái tóc ngắn đen hơi nghiêng ra trán, khí chất không dịu dàng giống như Lạc Phong, lúc này hắn còn có phong phạm vương giả cùng với khí chất không thua người, gương mặt của hắn kiêu căng cương nghị, lông mày anh tuấn mắt sáng. Một bộ tây trang màu đen vững vàng định hình thân thể to lớn cao ngạo của hắn.

Cốc Diệp cảm thấy trái tim đập thành thịch, trái tim u mê bởi vì gương mặt lạnh lùng của hắn mà ngẩn ngơ.

"Thật xin lỗi, xin hỏi anh là. . . ." Mặt trắng nõn của Cốc Điệp hơi ửng đỏ, giống như anh đào, kiêu diễm ướt át. Cô không ngừng cảm thấy vô sỉ vì sự mạo hiểm và những ý nghĩ hoang đường của mình. Cô không ngừng nhắc mình là người có bạn trai!

Người đàn ông nhúm mày đẹp, không có để ý lời của cô.

"Hả?" Cốc Điệp có chút kinh ngạc, cho là hắn không nghe rõ lời cô, liền lặp lại một lần nữa: "Không biết ngài là. . . ."

Thiếu nữ mười mấy tuổi trước mặt xúc động thần kinh của hắn thật sâu, nhất thời khiến trong lòng hắn có cảm giác vui sướng cùng với ngọt ngào. Nhìn cô lặp lại lời của mình, hắn càng tin chắc mình gặp được người yêu.

"Anh, muốn em!"

Mắt hơi nhú lại, giọng nói dồi dào từ tính trầm thấp, gương mặt tuy lạnh lùng lại nói ra một câu làm người ta mở rộng tầm mắt.

3. Chương 3 : Ngược Luyến Tình Thâm 3

Từ quen biết đến hiểu nhau, từ hiểu nhau đến yêu nhau, tất cả phát triển thật là tự nhiên, thậm chí ngay cả Cốc Điệp cũng không thể tin được chính cô lại sẽ là một người không lý trí như vậy.

Bất chấp tất cả chia tay cùng bạn trai, v hn m thi học, đến ở trong biệt thự của hn, chỉ v hn thích bộ dng c gì nhỏ của c.

Vậy m, hạnh phúc thật ngn ngủi.

Ngn ngủi đến c còn cha kịp bt đọc, n cũng đã biến mt đi.

※

Mùi thực gay mũi, chung quanh mu trng, nh mặt trời m p cũng rt cuộc khng m p đọc lòng của c.

Cc Điệp nằm ở trên giường bệnh, vừa nhớ lại quá khứ của mình và hắn, vừa chảy nước mắt thấm ướt đệm giường trắng như tuyết.

Lúc này, cửa phòng bệnh két một tiếng, được mở ra, một bác sĩ nam mặc áo dài màu trắng đi vào.

"Ai ——" khi bác sĩ thấy Cốc Điệp âm thầm, mặt không tỏ vẻ gì khóc sụt sùi lẫn nữa, cũng nhin không được thở dài nói: "Như cô thì không tốt nổi."

Cốc Điệp không để ý đến, vẫn đắm chìm trong bi thống của mình, bởi vì đối với cô mà nói: hắn mới là cây cột duy nhất của cô, hiện tại mất đi hắn, cô cũng không có lý do gì để sống tốt.

Thấy cô thờ ơ hờ, bác sĩ nhìn một tờ xét nghiệm trong tay mình, lại nói: "Người tìm chết như cô tôi đã gặp nhiều, vì tình tình ái ái, nhất định hành hạ mình đến không còn hình người, thật không biết như vậy có thể làm được gì, mình không muốn sống, nhưng đứa bé luôn vô tội."

Nghe đến đó, Cốc Điệp bỗng chốc ngăn ra, môi cô run rẩy, không dám tin chắc nhìn bác sĩ bận rộn, hỏi: "Ngài. . . Mới vừa nói cái gì?"

"Tôi nói, người lớn mấy người muốn chết muốn sống, sao lại muốn dính líu đứa bé vô tội! Nếu như không muốn đứa bé, vậy thì mau bỏ đi, đừng giày vò mình lại hành hạ đứa bé." Mặc dù hắn là bác sĩ, nói những lời này với một cô gái vừa hôn mê tỉnh lại rất không có đạo đức, nhưng hắn thật sự là không nhìn nổi rồi.

Đặt báo cáo xét nghiệm ở đầu giường bệnh Cốc Điệp, bác sĩ không để ý tới vẻ mặt từ đau khổ biến thành vui mừng của Cốc Điệp nữa, liền lăm bầm ra khỏi phòng bệnh.

.

Đợi đến cửa phòng bệnh hoàn toàn khép lại, lúc này Cốc Điệp mới đưa tay cầm lấy tấm giấy, chỉ thấy trên giấy trắng như tuyết viết một số lời về sức khỏe của cô, mà ở dưới góc trái thì viết —— dương tính

Vẻ vui sướng chảy qua gương mặt xinh đẹp của Cốc Điệp.

Cô run rẩy đôi môi, hai mắt vui sướng nhìn về phía cái bụng chưa to của mình, ngọt ngào từ tim dâng lên.

"Tôi. . . Tôi mang thai. . . ." Cốc Điệp không dám tin, tay trái cô che môi của mình, thanh âm phát run: "Tôi có đứa bé của Thiên, đứa bé của tôi. . . ."

Mấy ngày trước, cô chỉ cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, choáng váng đầu ăn không ngon, cho đến xảy ra sự kiện kia cô mới hôn mê bất tỉnh rồi vào bệnh viện, nhưng cô vụn vụn không nghĩ tới, đó lại là phản ứng sau khi mang thai của cô.

Nghĩ tới đây, sắc mặt trắng bệch của cô bởi vì chuyện ngoài ý muốn này mà hơi đỏ lên.

Cô kích động muốn cầm lên điện thoại di động bên cạnh báo tin vui này cho hẳn.

Ngay khi cô sắp bấm dãy số quen thuộc đến mức không thể quen hơn, cô lại ngây ngẩn cả người. . .

4. Chương 4 : Ngược Luyến Tình Thâm 4

Nhưng cô cũng không ần dấy số kia, Cốc Điệp cho là: hiện tại tìm hẳn sẽ chỉ khiến quan hệ của bọn họ ngày càng kém đi. Cho nên cô quyết định đợi đến lúc đứa nhỏ ra đời, khi đó hiểu lầm dần dần phai nhạt, tự nhiên bọn họ sẽ trở lại như trước.

Quyết định này khiến Cốc Điệp không thể làm gì khác hơn sử dụng 'tin chia tay' hơn đa cho c.

Thân thể của Cốc Điệp dần dần khi phục, cô biết rõ, lúc này bản thân không chỉ có một mình, về đứa nhỏ có một thân thể khỏe mạnh, cho dù trong đêm khuya yên tĩnh khi nghĩ đến hẳn, cô cũng cố gắng miết miết không cho nó thoát ra.

Cô đi nghe kha giọng sinh đẻ, đến lớp huấn luyện cho phụ nữ có thai, làm tất cả những chuyện có lợi cho đứa nhỏ, mỗi ngày cô kiên trì ăn những bữa ăn dinh dưỡng, vì khi bọn họ gặp lại, cô có thể vui vẻ đứng trước mặt của hẳn mà nói: Thiên, con của chúng ta rất khỏe mạnh.

Vậy mà, vô luận cô để tâm suy nghĩ đến thế nào đi nữa, sự thật luôn luôn không được như mong đợi của cô.

Không những thế, chuyện đó lại diễn biến như một cơn ác mộng, quanh quẩn cô trở thành ác mộng của cả cuộc đời cô.

.

Chín tháng sau, Cốc Điệp thuận lợi sinh ra một đứa nhỏ.

※

Cho dù thân thể suy yếu khiến cô cảm thấy mệt mỏi, nhưng Cốc Điệp vẫn kiên trì như cũ. Cô lần đầu làm mẹ, trên khuôn mặt kiều diễm khó có thể che giấu vui sướng cùng với xúc động.

"Y tá, con của tôi là con trai hay con gái."

Nghe vậy, thân thể của y tá trẻ tuổi run lên, khóe miệng run rẩy nói: "Này." Trên khuôn mặt thanh tú có chút lúng túng.

Nhưng Cốc Điệp cũng không để ý đến biểu tình của cô, đôi môi xinh đẹp nhếch lên tạo thành một nụ cười lúm đồng tiền mê người: "Nhất định là con gái."

Y tá có chút do dự, nhưng khi nhìn thẳng Cốc Điệp, không tự chủ được lắc đầu: "Là một đứa con trai." Một cảm giác tội lỗi bỗng nhiên ập đến.

Chưa kịp phản ứng, cô liền thấy trên dung nhan tinh xảo của Cốc Điệp có chút thất vọng: "Như vậy sao?" Cô vẫn cho rằng đó là con gái, bởi vì Âu Thiên đã từng nói hẳn muốn có một đứa con gái xinh đẹp động lòng người giống như cô, nhưng bây giờ lại là con trai.

"Có thể cho tôi ôm đứa bé không?" Cô đã thông suốt, bất kể là con trai hay con gái, đều như nhau. Điều là kết tinh của cô cùng người cô thích nhất trên đời.

"Này. . . ." Rốt cuộc vẫn phải đối mặt với vấn đề này. Y tá chần chừ, có chút không chắc, dường như là không muốn ôm đứa bé tới đây cho cô.

Cốc Diệp thấy y tá không đi, vì vậy liền mỉm cười nói: "Cục cưng nhất định ở phòng của trẻ sơ sinh, không sao, tôi tự đi." Nói xong liền chịu đựng bụng đau đứng dậy rời khỏi chăn ấm.

"Đợi chút. . ." Thấy cô muốn rời đi, y tá vội vàng tiến lên chặn cô.

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Cốc Diệp không hiểu hỏi, từ lúc cô vừa tỉnh lại đã cảm thấy y tá là lạ, đã xảy ra vấn đề gì rồi sao? Con của cô. . . Một cổ bất an nổi lên trong lòng.

"Này. . ." Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cô, cuối cùng y tá khẽ cắn răng, dứt khoát từ trong túi lấy ra một tờ giấy đặt trong lòng bàn tay của Cốc Diệp: "Cô xem sẽ hiểu." Nói xong, cũng không dám dừng lại, liền xoay người kiên quyết rời đi.

Nhìn bóng dáng của cô ấy biến mất phía sau cánh cửa, bất an ở trong lòng của Cốc Diệp càng thêm mãnh liệt, theo ánh mắt, cô nhìn tờ giấy kia.

Là hẩn! Này dòng chữ quen thuộc này khiến cô an tâm.

Nhưng khi nhìn từng chữ quen thuộc mà ngắn gọn này, sắc mặt của cô càng ngày càng tái nhợt, đến cuối cùng không có một tia hồng hào.

Khi đọc xong toàn bộ, Cốc Diệp không nhận được nữa thét chói tai, cả người liền ngã xuống mặt đất lạnh như băng.

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng, viết —— đứa nhỏ tôi đã mang đi, cô vĩnh viễn sẽ không tìm được nó.

※

Cốc Diệp mặc đồ bệnh nhân, bỏ y tá đang chăm sóc qua một bên, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, giống như nổi điên chạy trên đường cái.

Biến người mệnh mông, con của cô rốt cuộc đang ở nơi nào!

Bất lực, hiu quạnh, thống khổ xâm nhập, khiến cô đau đến không muốn sống nữa.

Nước mắt như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống, đau đớn cô mới vừa trải qua trong phẫu thuật cũng không bằng nỗi thống khổ trong tim cô.

Cuối cùng bản tin mới phát đã chiếm cứ toàn bộ tâm tư của cô.

Trên màn hình lớn giữa quảng trường, đột nhiên đưa tin.

"Hôm nay người nổi nghiệp của công ty Âu thị cùng thiên kim của Lý thị thành hôn, tiến hành hôn lễ được truyền trực tiếp."

Lời kế tiếp Cốc Diệp cũng nghe không vô, vì cô đã sớm bị cảnh tượng trong màn hình được truyền bá mà ngừng hô hấp.

Tiệc cưới được tổ chức long lẫy, một người đàn ông anh tuấn dịu dàng đeo nhẫn cưới ột người phụ nữ xinh đẹp, ôm hôn cô ấy giữa những tiếng vỗ tay kịch liệt của mọi người.

Tên đàn ông kia là người cô thích nhất trong kiếp này mà cũng là người cô hận nhất!

Cốc Diệp gắt gao nhìn thẳng vào màn ảnh lớn, tròng mắt đã mất đi ánh sáng, ngược lại tăng thêm một tầng lạnh lùng.

Nén nước mắt, cắn chặt môi mỏng, ngón tay trắng nõn không khỏi nắm chặt thành quyền.

Cô hận! Tại sao hẩn lại có thể đối xử với cô như thế!

Cô thê! Cô phải báo thù!

Cô muốn đem những tổn thương hẩn dành cho cô, trả lại cho hẩn gấp trăm lần!

Cô muốn hẩn phải hối hận! Hối hận bởi vì hẩn độc ác, khiến cho cô mất đi đứa con đầu tiên của mình! ! !

5. Chương 5 : Nhị Tiểu Thư Cũng Không Bằng Hạ Nhân

Quyển 2: Cô bé lọ lem ở nhà giàu

Năm tháng trôi qua thật nhanh.

10 năm về sau —

Biệt thự Âu gia.

"Leng Keng —" Phòng khách to như vậy lại truyền đến tiếng ly chén rớt xuống. Tiếp đó là một tiếng rống thật lớn.

"Mẹ ruột cuộc đã làm gì! Ngay cả t canh c cũng không biết bng sao?" Âu Xảo Lệ gần 12 tuổi vì một gương mặt xinh đẹp lạnh băng, trông mặt v c bé đang đứng trc mặt, trn mặt trn đầy sự khinh bỉ.

C bé mặc một bộ đồ mu trng nh một người giúp việc, mi t c đen nhnh xinh đẹp được một sợi dây mu đen cột lại thành đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bần, nhưng lại khó nén được ngũ quan thanh tú của một thiếu nữ, đôi môi anh đào xinh xắn thận trọng mím chặt, trông mắt trong veo như nước nhìn vào nước canh bị hắt trên mặt đất, trên mặt đều đã ửng hồng.

Âu Y Tuyết, Âu gia nhị tiểu thư, không được cha mẹ yêu thương, cô bé 10 tuổi ngay cả người giúp việc cũng không bằng.

Âu Y Tuyết sững sờ nhìn nước canh bị đổ trên mặt thảm cao cấp, lại ngẩng đầu nhìn bộ mặt tức giận của chị mình, không biết nên làm thế nào.

"Chị, em. . . ." Cuối cùng, Âu Y Tuyết sợ hãi mở miệng,

Âu Xảo Lệ liếc cô một cái, tiếp tục dùng giọng điệu chanh chua, ghét bỏ nói: "Đi đi đi, ai là chị của mày." Cô ăn mặc như một công chúa với dung nhan diễm lệ đầy vẻ chán ghét.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết dùng sức cắn răng, tận lực không nhìn nét mặt của cô ta. Nhưng cho dù không nhìn thấy, cô vẫn nghe được.

"Một đứa ti tiện." Âu Xảo Lệ ác liệt mở miệng: "Sau này còn dám gọi chị, mày dám gọi thử xem!"

Âu Xảo Lệ cắn răng nghiêng lợi nói bên tai của cô, cô không cách nào không nghe thấy, cũng không thể coi như không có gì: "Nhưng chị chính là chị của em." Âu Y Tuyết cúi đầu mở miệng, bởi vì đây là sự thật không thể tranh cãi.

"Chát —" Tiếp đó là âm thanh của một cái tát.

Âu Y Tuyết bị đánh ngã trên mặt đất, khóe miệng chảy ra máu tươi đỏ thẫm, cô biết, cô lại bị đánh. Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hung thần ác sát của chị mình, nước mắt không khỏi tràn ra.

Âu Xảo Lệ vẫn như cũ ra vẻ không liên quan đến mình, không quan tâm cô có bị thương hay không, còn nâng móng tay của mình lên xem xét có hư hại gì không. Đợi đến khi xác định xong, mắt xéch xinh đẹp của cô lại lạnh lùng quét qua bóng dáng nhỏ nhắn trên mặt đất.

"Tao nói mày không được gọi tao là chị, nhớ cho kỹ! Còn nữa, lần sau nhớ phải gọi tao là tiểu thư!" Âu Xảo Lệ cao ngạo đi tới trước mặt Âu Y Tuyết hung hăng kéo tóc của cô, tựa như muốn kéo nó xuống.

"Nhớ kỹ chưa?" Giọng nói rét lạnh của cô kích thích màng nhĩ của Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết sợ hãi gật đầu, nước mắt chảy ra càng nhiều, âm thầm ghi nhớ trong lòng, không dám quên. Để tránh sau này khỏi bị chà đạp.

"Hừ —" Âu Xảo Lệ tức giận liếc Âu Y Tuyết đang lặng lẽ rơi nước mắt, ngay sau đó xoay người, đi về phía ghế sa lon.

Âu Y Tuyết một mình chảy nước mắt, bắt đầu dọn dẹp nước canh đổ trên đất.

※

Âu Y Tuyết không hiểu, tại sao cô luôn phải khuất phục người chị này, rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, tại sao lại khác biệt lớn như vậy!

Chị ấy từ nhỏ được mặc đồ hàng hiệu cao cấp, còn cô lại mặc quần áo được Trương tẩu mua ở ven đường; chị ấy được học tại trường tư nhân Quý tộc, trong khi cô học ở trường công lập; chị có sinh nhật của riêng mình, tổ chức thật lớn, còn cô chỉ có thể âm thầm nghĩ đến sinh nhật của mình, nghĩ ngày nào đó cha mẹ có thể giúp mình làm sinh nhật; ngày ngày chị ấy có thể cùng cha mẹ ngồi một bàn ăn cơm, còn cô chỉ có thể ăn cùng Trương tẩu; ngày nghỉ chị ấy được ra khỏi nước du lịch, trong khi cô phải ở trong nhà học bài; tất cả mọi thứ, cô đều không biết tại sao lại như thế.

Nhưng sau này cô đã dần dần biết được. Cũng hiểu được, tại sao mình lại bị đối xử như vậy.

6. Chương 6 : Đứa Bé Bị Cha Lãng Quên

”Tiểu thư, lão gia đã trở lại.”

Thím Trương nhìn về phía Âu Xảo Lệ đang bấm điều khiển từ xa nói.

Âu Xảo Lệ nghe thế, lập tức đứng dậy chạy ra đại sảnh. Mà lúc đó Âu Y Tuyết đang đứng ở đại sảnh lau sàn nhà trùng hợp thấy chị của mình đang cao hứng phấn khởi chạy tới.

Sau đó Âu Xảo Lệ lập tức vọt vào trong lồng ngực của cha.

Năm tháng cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên khuôn mặt của cha. Cha cứng chiều giang hai tay nghênh đón chị, cha thân mật ôm chị vào trong ngực, không ngừng dùng mặt mình cọ xát khuôn mặt của chị ấy, dịu dàng nói.

”Cực cưng của cha, có nhớ cha hay không?”

Âu Xảo Lệ mỉm cười: ”Đương nhiên rồi, cha, con rất nhớ cha”. Nói xong, dùng sức hôn một cái trên khuôn mặt anh tuấn của cha.

”Chụt” Một tiếng.

Cha hài lòng buông chị ấy xuống từ trong ngực.

”Cha, quà của con đâu?” Âu Y Tuyết thấy Âu Xảo Lệ giơ hai tay, mặt cười đùa hỏi cha, dáng vẻ khỏi phải nói khiến người khác ưa thích, cũng khó trách cha chỉ biết cưng chiều chị. Âu Y Tuyết thầm nghĩ.

Cha từ phía sau lấy ra một món quà được gói lại kỹ càng: ”Đỉnh đỉnh đỉnh ~ cho con.” Ông tự tay nhét món quà tinh xảo vào trong tay chị.

Âu Y Tuyết thấy rõ những món quà lớn nhỏ này, có một món ở giữa dài ra.

Âu Xảo Lệ xúc động bóc giấy gói, mở hộp quà.

Là một sợi dây chuyền!

Âu Y Tuyết kinh ngạc tròn to hai mắt, mà chị ấy cũng thế.

Âu Xảo Lệ nở nụ cười: ”Cám ơn cha!” Cô thân thiết tiến lên trước hôn cha một cái.

Cha còn cúi người xuống để cho cô hôn.

”Đây chính là vòng cổ thủy tinh Tiffany, toàn thế giới chỉ có mấy cái mà thôi. Con phải nhớ kỹ bảo quản cẩn thận”. Ông cười dặn dò Âu Xảo Lệ. Tiếp đó sờ đầu chị.

”Dạ!” Chị ấy gật đầu.

Âu Y Tuyết hâm mộ nhìn dây chuyền chói mắt trong tay chị mình, mặt dây chuyền là một mảnh điêu khắc hình trăng lưỡi liềm, ban ngày tỏa sáng lấp lánh. Chiều rơi cả đại sảnh.

Không tự chủ được, Âu Y Tuyết thả khăn lau trong tay, quên mất chị mình đã từng dặn dò: cha ở đâu, mày không được xuất hiện ở đó! Cô từ từ đi lên trước, nhìn bộ dáng mừng rỡ của chị mình, lại nhìn một chút nụ cười của cha, rồi cuộc cũng đại đột mở miệng.

”Cha, Tuyết Nhi cũng muốn quà tặng”.

Không chờ đến cô nói hết lời, trên mặt của Âu Xảo Lệ mừng rỡ đã không còn, cô quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm vào Âu Y Tuyết, mà cha cũng sững sờ nhìn cô.

Âu Y Tuyết không để ý đến ánh mắt của Âu Xảo Lệ hận không thể cắn chết cô, dũng cảm tiến lên nhìn cha.

Trong mắt của hắn thoáng qua một tia chán chường.

Mà Âu Y Tuyết lại tưởng lầm là kích động, cô cho rằng hắn cũng sẽ thân mật sờ đầu của cô giống như đã làm với chị của mình, cũng sẽ mỉm cười với cô.

Nhưng,

Cô đã lầm,

Ở trong mắt đen như mực của hắn, cô thấy mơ màng, lạnh nhạt, và không có nhận thức.

”Nó là ai?” Cha không có trực tiếp hỏi cô, mà chỉ hung dữ hỏi Âu Xảo Lệ.

Âu Xảo Lệ ném hộp quà trong tay xuống, nói: ”Chỉ là một đứa trẻ không được hoan nghênh”. Không biết đang nói với cô, hay là nói với cha.

”Vậy sao? Tại sao nó lại ở nhà của chúng ta?” Cha nghi ngờ mở miệng, giọng điệu có chút do dự.

Tại sao, hắn cảm thấy gương mặt này lại quen thuộc đến thế. . .

”Là con của người giúp việc thôi”. Vì ngăn cản hắn tiếp tục hỏi, Âu Xảo Lệ giấu cột nói: ”Cha, mẹ đã chờ chúng ta lâu rồi, chúng ta đến phòng khách trước. Mẹ nhất định đợi không kịp muốn gặp lại cha rồi”. Nói xong liền kéo tay hắn rời đi, mà hắn cũng không có hỏi nữa, chỉ cười đi theo.

Để lại Âu Y Tuyết đang ngơ ngác.

Thật lâu vẫn chưa thể phục hồi tinh thần.

Thì ra, cha quên sự tồn tại của mình. . . .

7. Chương 7 . Người Bạn Tốt Nhất Của Cô

Thời gian như nước trôi, chỉ một nháy mắt, qua mấy tháng nữa, Âu Y Tuyết đã là thiếu nữ mười sáu tuổi. Sáng sớm, tia nắng ban mai hơi ló ra, mặc dù đã vào tháng tư, nhưng Âu Y Tuyết sợ lạnh vẫn mặc nhiều y phục.

Dậy hơi trễ, nhanh chóng rửa mặt xong, tiện tay cầm một miếng thổ ty (mình cũng không biết đây là thứ gì) cứng ngắc trong tủ lạnh, nhẹ nhàng rời khỏi nhà, cô không chào hỏi vì mọi người không ở nhà.

Sẽ không ai nói với cô: đi đường cẩn thận.

Bởi vì, cô chỉ là cô gái bị thương để vứt bỏ mà thôi.

Đi được nửa đường, Âu Y Tuyết thấy một chiếc Rolls-Royce chạy qua bên cạnh mình, cô dừng bước, sau khi chờ nó rời đi, cô mới bước tiếp.

Cô biết, người ngồi trên xe là chị gái mình, Âu Xảo Lệ cùng chú Lý, tài xế . Mỗi lần chị rời giường luôn có người gọi. Khi cô gần đến trường mới thấy xe chờ chị đi qua.

Cô thừa nhận, mình đối với tất cả mọi chuyện đã không còn nhạy cảm, dù sao, cô cũng không phải là cô gái nhỏ mười tuổi nữa rồi.

Bước từ từ, chuyển thành bước nhỏ, đi thẳng tới trường học. Đã bắt đầu tiết thứ nhất.

Nghiêm túc chăm chỉ làm bài, hết nửa ngày, vừa đúng lúc ăn cơm trưa.

Từ xa, Âu Y Tuyết đã nghe thấy người bạn tốt đang gọi mình: "Tiểu Tuyết Tuyết!". Bởi vì tên của hai người đều có chữ Tuyết, cho nên Tiểu Tuyết xưng hô như vậy.

Thanh âm của Tiểu Tuyết rất ngọt, dáng dấp của cô rất đáng yêu, gương mặt mập mạp của con nít cùng ngũ quan dí dỏm, không giống mình, toàn thân gây chỉ có mấy cục xương, cho nên Âu Y Tuyết rất thích cô.

"Cùng đi ăn bữa trưa không?". Tiểu Tuyết chạy như bay tới, hưng phấn hỏi Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết nở nụ cười yếu ớt, ngay sau đó lắc đầu một cái: "Hôm nay mình không mang bento". Sáng nay đi quá vội, cho nên quên chuẩn bị hộp cơm rồi.

"Vậy chúng ta đi căn tin ăn đi". Tiểu Tuyết nói.

Âu Y Tuyết trầm tư một hồi, tiếp đó lại lắc đầu một cái: "Không được, mình không muốn ăn thức ăn trong trường học".

"Tại sao?"

"Bởi vì.". Âu Y Tuyết mím môi, cười mà không nói.

"Bởi vì thức ăn trong trường học khó ăn sao?". Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Tiểu Tuyết, tiếp theo, cô gật đầu một cái: "Mình cũng cảm thấy khó ăn, vậy chúng ta đến quầy bán đồ vặt mua ít đồ ăn vặt thôi". Nói xong kéo tay Âu Y Tuyết ra khỏi phòng học, cũng không cho cô cơ hội nói chuyện.

Trong sân trường, dưới tán cây hòe.

Mùi hoa kèm theo một hồi gió thổi phát qua gò má Âu Y Tuyết, mái tóc thẳng thắt bím đuôi ngựa có chút rối loạn khi bị gió thổi lên che tầm mắt của cô, nhìn cô giống như một tiểu tinh linh nghịch ngợm.

Ngồi xếp bằng trên cỏ, Tiểu Tuyết nhìn một đồng hồ ăn vặt trên mặt đất.

"Tiểu Tuyết Tuyết, mình chưa từng ăn đồ ăn vặt thay bữa trưa". Nói xong, Tiểu Tuyết liền tháo một cái túi, lấy sợi cá mực bên trong ra ăn, vừa ăn vừa cảm thán.

Âu Y Tuyết mỉm cười, đưa tay lấy một chai cam tươi cùng một ổ bánh mì. Còn lại để cho Tiểu Tuyết.

"Ngon quá. Cậu có muốn ăn một miếng không?". Tiểu Tuyết ăn cực kỳ cao hứng, vẫn không quên cầm một miếng đưa cho Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết lắc đầu, không nói, uống nước cam ngọt, cảm thấy trong lòng ấm áp. Nhìn nét mặt hạnh phúc của Tiểu Tuyết, một mối cũng tan thành mây khói.

Thật ấm áp, thật ấm áp.

Bị Âu Y Tuyết nhìn đến phát ngượng, Tiểu Tuyết đột nhiên quay đầu lại nói cô: "Cậu cứ nhìn mình chăm chăm, mình sẽ lúng túng á". Nói xong lại đem một miếng bánh gạo bỏ vào trong miệng.

Âu Y Tuyết cười, nói: "Nếu cảm thấy xấu hổ, sao còn bỏ một miếng bánh gạo lớn như thế vào trong miệng?". Cô không nhịn được chế nhạo nói.

Mặt Tiểu Tuyết đỏ lên, giống như một quả táo tây, làm cho người ta không nhịn được muốn gặm một cái, nói xạo: "Không có đâu, người ta vẫn giữ nguyên tắc thực nữ, miệng mình nào có lớn như vậy!".

"Vậy sao?". Âu Y Tuyết không tin, nhìn chăm chăm vào cô, khiến cô chột dạ.

"Được rồi, được rồi". Rốt cuộc, cô không chịu được đành đầu hàng: "Mình thừa nhận là có một chút".

"Vậy sao?" Âu Y Tuyết lại nghi ngờ nhìn cô chăm chăm.

Lại diễn vở kịch cũ.

Mãi cho đến khi vào lớp, tâm tình của Âu Y Tuyết vẫn không tệ.

8. Chương 8 . Thiếu Niên Hồn Nhiên Tỏ Tình

"Anh thích em đã lâu rồi, chúng ta hẹn hò được không?". Âu Y Tuyết đứng trước cổng trường, nghe lời tỏ tình cũ rích. Sắc mặt không thay đổi nhìn thiếu niên đứng trước mắt.

Thiếu niên mặc một bộ tây trang, là đồng phục học sinh tinh tế, vừa nhìn là biết, đây là học sinh bên trường chị gái cô, trường học Quý tộc. Đầu anh cúi thấp, cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt, nhưng thanh âm dứt quãng, khiến cô cảm giác được sự khấn trương của anh.

Tất cả học sinh trong trường cũng bất động, duy trì một khoảng cách nhất định, đứng nhìn bọn họ, trong mắt mỗi người đều mong đợi, mong đợi cô có thể tiếp nhận thiếu niên trước mặt này, hoặc mong đợi cô hung hăng làm tổn thương trái tim anh, nhưng cô không phản ứng gì hết.

Âu Y Tuyết im lặng vòng qua anh, tiếp tục đi đường của mình.

Không biết ai trong đám người vây xem hô "cắt", mọi người liền lập tức giải tán.

Tất nhiên, thiếu niên kia nhìn thấy Âu Y Tuyết không muốn tiếp nhận, nhưng anh không có định bỏ qua cho cô. Anh bước nhanh đến trước, ngăn cản đường đi của cô, không để cô rời đi.

"Anh là Ess Ryton Quý Đẳng Viễn, anh hi vọng được kết giao với em". Thiếu niên rất kiên trì, dường như muốn nói cho Âu Y Tuyết biết, hành động vừa rồi của cô không nói lên điều gì.

Lúc này, Âu Y Tuyết mới thấy rõ diện mạo của anh.

Mặt mày thanh tú, mang theo một mắt kiếng màu vàng, lông mày nhạt, thoạt nhìn rất lịch sự, tóc rất mềm mại, giống cỏ mùa xuân, có thể dùng từ "tao nhã lịch sự" để hình dung về vẻ ngoài của anh.

Nhưng Âu Y Tuyết chỉ liếc một cái, lại vòng qua anh, rời đi.

Anh vẫn không chết tâm, lại vượt lên trước, cản cô lại.

"Anh là Quý Đẳng Viễn, anh thích em".

Âu Y Tuyết hất mặt, rớt cuộc, gương mặt xinh đẹp có chút bực mình, cô yên lặng thở dài một cái, tiếp đó, ngược nhìn ánh mắt mong chờ của anh nói: "Anh đã nói rồi".

"Vậy sao?". Quý Đẳng Viễn ngượng ngùng sờ đầu một cái, có chút xấu hổ, hiển nhiên là có chứng mau quen.

"Không có chuyện gì nữa thì tôi phải đi". Âu Y Tuyết không muốn dây dưa cùng anh, lạnh lùng nói xong, liền muốn xoay người rời đi.

"Nhưng em chưa đáp ứng kết giao với anh". Quý Đẳng Viễn bỗng dưng kéo cánh tay Âu Y Tuyết, giọng nói có chút nóng nảy.

Cánh tay bị anh lôi kéo như có một dòng nước ấm tràn qua toàn thân cô, Âu Y Tuyết liếc qua cánh tay của anh, lạnh lùng nói: "Buông ra!"

"Nhưng ...". Anh như con nít, khuôn mặt thanh tú nhú lại, dường như có chút không vui.

Vì vậy, Âu Y Tuyết lại tăng giọng nói: "Buông ra!"

"Vậy cũng tốt". Ánh mắt anh lưu luyến, rớt cuộc cũng buông cánh tay của cô ra.

"Vậy em có muốn làm bạn với anh không?". Trên khuôn mặt ngây thơ của anh tràn đầy mong đợi, tựa như một thiên sứ không rành chuyện của loài người, khiến anh tăng thêm mấy phần trẻ con.

Âu Y Tuyết trầm mặc, cô không biết tại sao mình lại im lặng trước nam sinh này, chắc là đang toan tính muốn chọc ghẹo anh thôi. Rồi lại không đành lòng nhìn anh khổ sở, vì vậy, cô liền nói ra.

"Anh không định cho tôi thời gian suy nghĩ sao?". Giọng điệu nhàn nhạt, nghe không ra là vui hay buồn.

"Em nguyện ý cùng anh kết giao sao?". Bởi vì một câu nói này của cô, Quý Đẳng Viễn chuyển từ trạng thái mong đợi sang mừng rỡ.

Mà Âu Y Tuyết cũng chưa bao giờ biết, có người vì một câu nói của mình mà mừng rỡ như vậy, quả thật có thể dùng từ “mặt mày hớn hở” để hình dung.

Một lúc sau, cô xoay người không nói.

Chỉ chờa cho anh một câu: “Tôi phải suy nghĩ đã”.

Sau đó, cô nghe sau lưng vang lên một tiếng hoan hô.

9. Chương 9 . Ăn Cơm Một Mình, Bóng Đen Thần Bí

Lúc Âu Y Tuyết về đến nhà thì kim đồng hồ đã chỉ đến bảy giờ.

Cô định chờ cả nhà cơm nước xong mới đi ăn, ai ngờ, cô vừa về tới nhà liền phát hiện, dường như, không khí trong nhà có chút bất thường. Đáng lẽ, người một nhà đã tập trung náo nhiệt, mà lúc này hoàn toàn không có bóng dáng của ai hết, ngay cả phòng khách cũng vắng lạnh.

Không có tiếng nói bén nhọn chói tai của chị hai, tiếng ho khan của mẹ, sự trầm mặc của cha, hiện tại, tất cả như không tồn tại.

Nhưng không phải vì thế mà bước chân của Âu Y Tuyết dừng lại, ngược lại, cô còn đắm chìm trong màn tổ tình lúc này. Ngay cả khi có một bóng người xuất hiện trước mặt mình, cô cũng không biết.

”Nhị tiểu thư”.

Âu Y Tuyết ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía người đứng trước mặt mình.

Chỉ thấy người giúp việc lâu năm ở Âu gia, thím Trương, hiền lành nhìn mình hỏi: ”Tiểu thư có muốn ăn bữa tối trước không?”.

Lúc này, Âu Y Tuyết mới biết, thì ra không phải bọn họ không tồn tại, chẳng qua, họ không ở đây mà thôi, cô nhẹ nhàng cúi đầu, lãnh đạm nói: ”Được”.

Chậm rãi cởi cặp sách ra, Âu Y Tuyết ngồi xuống bàn ăn, chờ đợi Thím Trương đưa cơm lên.

Sau khi mấy đĩa thức ăn được mang lên, Âu Y Tuyết liền bắt đầu thưởng thức bữa ăn tối của cô.

Bữa ăn có một đĩa rau cải, một đĩa thịt, một chén canh trứng cà chua, Âu Y Tuyết cũng không vì bữa ăn đơn sơ mà bất bẽ gẽ, ngược lại, say sưa ăn ngon lành.

Bởi vì cô rất đói bụng.

”Thím Trương, bọn họ đâu rồi?” Đột nhiên, Âu Y Tuyết hỏi.

“Bọn họ” là từ cô gọi tắt người nhà, dùng từ “cha mẹ” dường như không hợp với hoàn cảnh thực tế của cô, cho nên, cô liền xưng hô như vậy.

Đối với kiểu xưng hô này của Âu Y Tuyết, thím Trương cũng không quá kinh ngạc, bà nhìn Âu Y Tuyết nói: ”Đến Mặc gia sát vách dùng cơm”.

Âu Y Tuyết đột nhiên dừng lại động tác gấp thức ăn trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nghi ngờ: ”Nhà bên cạnh đã có người đến ở sao?”. Từ khi cô bắt đầu có trí nhớ, nhà bên vẫn luôn trống không, không có ai ở.

”Đúng vậy, nghe nói, người dọn tới là một gia đình giàu có, có quan hệ làm ăn với lão gia, đối phương có một người con trai, cho nên đại tiểu thư cũng qua”.

”Vậy sao?”. Âu Y Tuyết hạ mi mắt, tiếp tục ăn cơm.

Bởi vì tất cả đều không liên quan đến cô, cho nên, cô cũng không cần phải tiếp tục hỏi những chuyện đó.

Ăn mà không biết đến mùi vị của thức ăn, Âu Y Tuyết cầm cặp sách vội vã vào gian phòng của mình. Quá chú tâm vui đùa vào sách vở, đến lúc cô giải quyết xong tất cả bài tập mà thầy giáo giao cho đã chín giờ tối.

Âu Y Tuyết chậm rãi duỗi lưng một cái, ngay sau đó, cầm áo choàng màu trắng vào phòng tắm, tính toán tắm xong sẽ đi ngủ.

Trong bồn tắm nhỏ lại ấm áp, Âu Y Tuyết rơi vào trầm tư, không vì cái gì khác, chỉ vì thiếu niên ngày thơ đó.

Từ nhỏ đến lớn, vô số nam sinh theo đuổi cô, nhưng vì cô lạnh lùng mà nam sinh thất bại rồi đi cũng không ít. Mà anh, lại kiên trì như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Âu Y Tuyết nhắm nghiền hai mắt.

Sau khi tắm xong, Âu Y Tuyết lau tóc dài chưa khô, muốn lên giường ngồi. Ai ngờ, cô vừa mở cửa phòng tắm ra đã nhìn thấy một bóng dáng màu đen ngồi trên giường mình.

10. Chương 10 : Thiếu Niên Như Ác Ma

"Anh là ai?" Âu Y Tuyết dùng sức che kín áo choàng tắm trên người, đè nén sợ hãi trong nội tâm xuống, lại cố trấn định nhìn bóng đen này.

Mượn ánh đèn vàng, Âu Y Tuyết thấy rõ ràng ngồi ở mép giường cô chính là một thiếu niên xa lạ.

Nghe vậy, lúc này thiếu niên mới quay đầu lại, mà khi Âu Y Tuyết thấy rõ diện mạo của hắn, không khỏi thở hắt vì kinh ngạc.

Diện mạo thiếu niên tài trí bất phàm, mái tóc màu nâu tùy ý rơi trước trán, mày kiếm anh khí, gương mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra góc cạnh lạnh lùng, tròng mắt đen nhánh thâm thúy, phiếm sắc màu mê người; lông mày dày đậm, mũi cao thẳng, hình môi tuyệt mỹ, thật kiêu ngạo, phóng khoáng và anh khí.

Nghe được vấn đề của Âu Y Tuyết, thiếu niên cũng không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn lướt qua Âu Y Tuyết bởi vì phơi bày da thịt bên ngoài mà run lẩy bẩy, tiếp liền cầm đầu cầm cổ lật ra bài thi cô chất đống ở trên bàn.

Thấy bộ dáng không coi ai ra gì của hắn, Âu Y Tuyết lại tăng thêm giọng nói.

"Anh rốt cuộc là ai, tại sao ở phòng của tôi?"

Buổi tối lạnh lẽo, một cơn gió thổi vào, Âu Y Tuyết không khỏi run run một chút, quay đầu nhìn về phía cửa sổ sát đất không đóng, liền biết nguyên do.

"Anh vào từ cửa sổ, có đúng hay không?"

Thiếu niên có lẽ cảm thấy bài tập của Âu Y Tuyết rất không thú vị, tùy tiện lật ba tờ liền ném vào bàn đọc sách lần nữa. Hắn đứng dậy đi về phía cô.

Con người sáng rõ thẳng tắp nhìn Âu Y Tuyết đang trợn mắt nhìn chằm chằm hắn, khóe môi hoàn mỹ của thiếu niên nâng lên một nụ cười tà mị, mắt sáng trong mang theo đùa giỡn.

Nhìn bóng dáng càng ngày càng đến gần của hắn, Âu Y Tuyết lại như bị cố định tại nguyên chỗ, quên sợ hãi, quên xoay người.

Đợi đến hắn cách mình chưa đến nửa bước, một cổ hơi thở thuộc về phái nam vấy lại cô.

Chỉ thấy thiếu niên tiến tới trước cần cổ Âu Y Tuyết, nói ra.

"Vóc người không tệ lắm" giọng nói trầm thấp mà có chứa từ tính của hắn tràn đầy mê hoặc, hai mắt chăm chú nhìn cổ của cô, giống như là cái gì chói mắt.

Đây là lần đầu tiên Âu Y Tuyết ở gần con trai như vậy, cho nên tự nhiên, sắc mặt trong nháy mắt bị ngôn ngữ to gan của hắn kích thích ửng hồng.

Nhìn ánh mắt phóng đảng không kiềm chế được, Âu Y Tuyết tránh đề tài này, hỏi lần thứ ba: "Anh là ai?"

Thiếu niên dời đi gương mặt tuần tú, trong nụ cười lộ ra vui vẻ, hỏi ngược lại: "Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là em là ai?"

Lời của hắn mặc dù rất nhẹ, rất mềm, khiến Âu Y Tuyết cảm thấy giống như là vương tử, nhưng trên gương mặt mang theo nụ cười phóng đảng của hắn lại chỉ ra hắn là một ác ma mười phần!

Âu Y Tuyết hoàn toàn không ngờ rằng hắn sẽ hỏi như thế, trở mặt, lãnh đạm nói: "Anh ở nhà tôi còn hỏi tôi là ai." Mặc dù cô có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng cô dù sao cũng là họ Âu, đây là sự thật vĩnh viễn cũng không thay đổi.

"Hử?" Thiếu niên có vẻ hơi kinh ngạc, tiếp càn rỡ cười một tiếng, nói: "Tôi nghe nói Âu gia chỉ có một vị tiểu thư, khi nào thì biến thành hai vị?" Trong con người lóng lánh của hắn không chút hăng hái, trên mặt anh tuấn hiện ra chế nhạo nồng đậm.

Nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt Âu Y Tuyết cứng ngắc, con người yên lặng trầm xuống.

Đại khái là thấy Âu Y Tuyết không phản bác được, thiếu niên ác ma kia lại cười lên.

"Chẳng lẽ cô là con gái riêng không được thừa nhận" Hắn lạnh lùng nâng lên khóe môi hỏi.

Âu Y Tuyết càng thêm không nói, con người đen đầy xót thương, mặt không chút thay đổi.

Khí trời lạnh quá, tim lạnh hơn.

11. Chương 11 : Cam Kết Nguy Hiểm

"Thế nào?" Hắn tà mị cười một tiếng: "Thật bị tôi đoán trúng sao?"

Âu Y Tuyết vẫn không trả lời hắn, bởi vì ngay cả chính cô cũng hoài nghi, cô. . . thật sự là con gái ruột của họ sao? Nếu phải, cô nên nói mình là tiểu thư sao? Nhưng có tiểu thư nào ở trong căn phòng đơn sơ của người làm?

Vấn đề sinh ra liên tiếp, làm cho Âu Y Tuyết luôn luôn tự chủ rất tốt phiền não.

"Chuyện không liên quan đến anh." Cuối cùng cô lạnh lùng mở miệng. Không muốn tiếp tục đề tài này, vì vậy lại trở lại đề tài vừa rồi: "Anh rốt cuộc là ai?" Những lời này tối nay cô đã nói đủ nhiều, nhưng lại không có được đáp án.

Thiếu niên đùa giỡn nhìn Âu Y Tuyết, gương mặt lập tức lạnh như băng, cười, nhưng không có trả lời.

Ở thời điểm trầm mặc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Thanh âm 'lộc cộc lộc cộc lộc cộc', là giày cao gấm ở trên sàn nhà truyền tới. Cảm giác tiết tấu quen thuộc biểu lộ rõ thân phận của người đến.

Âu Y Tuyết cả kinh, sợ hãi nhìn hắn nói: "Anh đi mau." Hiện tại cô đã không muốn hỏi thân phận của hắn nữa.

"Why?" Thiếu niên trước sau như một phóng đảng hỏi. "Cũng chỉ là có người tới mà thôi." Giọng nói cợt nhả của hắn, tỏ rõ hắn căn bản không quan tâm có người đi tới hay không, thậm chí có thể hắn muốn người khác nhìn thấy hắn ở chỗ này.

"Không, vấn đề không giống nhau." Âu Y Tuyết muốn đẩy hắn ra ngoài cửa sổ, nhưng dựa vào hơi sức yếu ớt của cô căn bản không thể động đến hắn chút nào, vô luận cô cố gắng thế nào, hắn thủy chung đứng bất động.

Thiếu niên hứng thú nhìn động tác của Âu Y Tuyết, nhìn cô ra sức muốn đẩy hắn đến cửa sổ, vẫn chỉ là phí công.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim của Âu Y Tuyết giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn.

Rốt cuộc, cô cầu khẩn nói: "Tôi van anh, anh nhanh chóng rời đi có được hay không?" Cô không dám tưởng tượng, nếu như hắn không đi sẽ có cục diện gì.

Thiếu niên thản nhiên, không quan tâm tới thần thái lo lắng, cầu khẩn của cô: "Tại sao tôi phải nghe lời cô?" Nói xong, thân thể giật giật, bước về phía cửa phòng.

Nhưng không ngờ, Âu Y Tuyết khẩn trương nói:

”Chỉ cần anh rời khỏi nơi này, chuyện gì tôi cũng đồng ý với anh!”

Vì để cho hắn rời đi, Âu Y Tuyết nặng nề nhận lời.

”Cô. . .” Không phải nói thật chứ? Chỉ là thiếu niên chưa kịp nói ra nghi ngờ, cũng đã thấy Âu Y Tuyết trịnh trọng gật đầu.

Nhìn biểu tình nghiêm túc đến cực hạn của cô, thiếu niên rơi vào trầm tư, hai giây sau liền cười lên: ”Tốt, tôi đồng ý.”

Cho dù ước nguyện ban đầu của hắn chỉ là muốn trêu chọc cô một phen, phát triển đến bây giờ căn bản hắn không nghĩ tới. Nhưng nếu chuyện đã thành như vậy, hắn không ngại vui đùa với cô tiếp.

Bước chân đi về phía cửa phòng lại xoay ngược về, nhảy ra cửa sổ.

Thấy hắn không có dấu hiệu quay lại, lúc này Âu Y Tuyết mới đi tới cửa sổ sát đất chuẩn bị khép cửa lại.

Đồng ý với hắn cũng chỉ là tình thế bất buộc, có thể làm được hay không là chuyện khác. Đóng cửa lại dựa lưng trên cửa sổ, lúc này Âu Y Tuyết mới chậm rãi thở ra một hơi.

Nhưng cô không biết chính là, cam kết vô tâm đề ra, sau này sẽ trở thành cam kết nguy hiểm cỡ nào. . .

Lúc biến mất ở trong màn đêm, thiếu niên còn cố ý quay đầu lại nhìn Âu Y Tuyết đã sớm không hề đưa mắt đặt ở trên người của hắn nữa, nở nụ cười tà quái, trông mắt đen thâm thúy nhìn Âu Y Tuyết tựa như nhìn con mồi.

Thật là một cô gái thú vị, khiến hắn hứng thú. . . .

12. Chương 12 : Món Đồ Chơi Cho Cô Phát Tiết

Quả nhiên tựa như cô đoán, thiếu niên chỉ vừa biến mất chừng một phút, cửa phòng cô đã bị đá văng kèm theo một thanh âm khổng lồ.

Tiếng vang ầm ầm thật lớn này cũng không hề được Âu Y Tuyết, cô ngược lại trấn định tự nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Âu Xảo Lệ, chị của cô đang tức giận đứng ở cửa.

Trông thấy sắc mặt xanh mét của cô, Âu Y Tuyết cũng biết hôm nay mình lại không tránh khỏi bị mắng.

Không ngoài dự đoán, Âu Xảo Lệ đạp giày cao gót chín tắc, mặt tức giận, trang điểm diêm lệ cũng bởi vì tức giận của cô ta mà vụn vụn, áo đầm trắng thấp ngực trên người chẳng biết lúc nào có thêm một vệt màu đỏ.

Cô tức giận mạnh mẽ đi về phía Âu Y Tuyết.

”Con tiện nhân! Xem xem chuyện tốt mày làm!” Âu Xảo Lệ thét chói tai, đi tới tát Âu Y Tuyết vô tội một cái.

Âu Y Tuyết bị đánh, ngã xuống cạnh chân giường, trên mặt đẹp thuần mỹ trắng nõn nhiều thêm năm dấu tay, khóe miệng càng chảy xuống máu tươi.

”Chị làm gì vậy?” Âu Y Tuyết nheo mắt, lạnh lùng nói.

Bây giờ cô đã không phải cô gái nhỏ mười tuổi đó, cô cũng biết cãi lại ỳnh. Mặc dù địa vị ở nhà của cô vĩnh viễn kém cô ta.

”Hừ!” Âu Xảo Lệ xinh đẹp cao ngạo nhìn xuống Âu Y Tuyết, hừ lạnh một tiếng, lại mắng: ”Trưởng thành liền cho rằng tao không đối phó mày được?” Đáy mắt cô ta tràn đầy khinh thường, nhìn Âu Y Tuyết tựa như nhìn một tên ăn xin.

Lúc này, Âu Y Tuyết mới ý thức được mình không nên nói chuyện. Một giây kế tiếp lại mím môi tựa như quá khú. Bởi vì chỉ cần cô không mở miệng nói chuyện, cô ta sẽ không còn hứng thú chửi mình tiếp.

”Nếu không phải bởi vì nghĩ tới gương mặt của mày, hôm nay tao sẽ không mất thể diện đến nỗi làm đổ rượu đỏ lên người mình, hại mình mất mặt trước ba Mẹ mẹ Mạc!” Nghĩ đến chuyện đã xảy ra tối nay, Âu Xảo Lệ chưa hết giận, mạnh mẽ đá thêm một cước vào bụng Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết đau đến nhúu mày, cũng không dám rên rỉ ra tiếng, chỉ có thể tự ôm chặt mình. Tận lực bình ổn những đau đớn kia.

Cô hiểu dụng ý cô ta làm những chuyện này là tỏ rõ giá trị tồn tại của mình. Cô không phải em gái mà là công cụ trút giận của cô ta.

”Thấy mày chỉ xui xẻo! Cũng khó trách cha không cần mày, mẹ cũng chán ghét mày.” Lạnh lùng chán ghét, Âu Xảo Lệ tựa hồ mắng đủ, cũng có thể là cảm thấy còn nhìn gương mặt khiến mình ghen tỵ nữa chỉ khiến cô ta càng phát điên, liền xoay người ra khỏi gian phòng.

Đau đớn khiến Âu Y Tuyết nhúu chặt chân mày, cô cần môi muốn quên đi đau đớn, nhưng không ngờ, đau lòng còn vượt xa nỗi đau thân thể.

※

Sáng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng.

Âu Y Tuyết mặc y phục trắng thuần đơn giản, đi ra khỏi phòng.

Cô cúi đầu yên lặng ăn bữa sáng thím Trương cố ý rời giường làm ình. Vì không để cho thím Trương lo lắng, cô đặc biệt xoa mái tóc dài của mình xuống, nhưng cho dù là như vậy, thím Trương tỉ mỉ vẫn phát hiện.

Thím Trương ngồi ở bên cạnh Âu Y Tuyết, ý vị than thở, bắt bình dùm cho cô.

”Tại sao đại tiểu thư có thể, rõ ràng là một mẹ sinh, sao kém nhiều như vậy, coi như là người xa lạ không quen, xuống tay cũng sẽ không ác đến thế”.

Nghe được ra, bà thật quan tâm mình.

Nhưng cô chỉ có thể không phản bác, chỉ có thể yên lặng dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong bữa ăn sáng, mang theo bữa trưa mau chóng rời khỏi nhà.

Trường học ——

Bữa trưa, trong phòng học trống rỗng không người, chỉ có Âu Y Tuyết và Tiểu Tuyết.

”Cậu rốt cuộc làm sao vậy? Sao trên mặt cậu thường thường bị sưng to?” Tiểu Tuyết ngạc nhiên nói.

”Tự mình không cẩn thận đụng vào”. Không muốn làm cho Tiểu Tuyết lo lắng, Âu Y Tuyết lựa chọn lời nói dối đơn giản nhất. Vì che giấu tâm tình chân thật của mình, cô còn cố ý nghiêng đầu ra bên ngoài, làm bộ nhìn cảnh vật.

”Cậu cũng quá sơ ý.” Nhìn mặt sưng lên thật cao của cô, Tiểu Tuyết lắc đầu một cái: ”Đồng ý với mình, lần sau cậu sẽ chú ý hơn.”

Âu Y Tuyết không trả lời.

Bởi vì chuyện này cô không thể đồng ý hay hứa hẹn. . .

13. Chương 13: Vĩnh Viễn Là Cô Bé Lọ Lem

Hết một ngày học hành khô khan nhàm chán trên trường, về đến nhà, lại không có một bóng người.

Âu Y Tuyết lẳng lặng để túi sách xuống, đợi thím Trương lấy thức ăn ình.

”Bọn họ không có ở nhà sao?” Ở trước cửa nơi để giày dép, hai mắt vô ý liếc về phía giá giày trống rỗng, Âu Y Tuyết nhàn nhạt hỏi.

"Ừ." Thím Trương đáp, cũng không có đem thức ăn lên. Bà chậm rãi đi tới bên người Âu Y Tuyết, nói: "Mạc gia ở sát vách mở tiệc, phu nhân kêu cô qua, nên hôm nay tôi cũng không có nấu cơm." Nhìn về phía gương mặt sưng của Âu Y Tuyết, trong lòng thím Trương có chút nhói đau.

Ngoài ý muốn nghe được hai chữ 'phu nhân', Âu Y Tuyết bất chợt nâng lông mi.

"Tại sao?" Không ngoài ý muốn cô tại sao lại hỏi như thế, không gì khác là vì người được gọi là mẹ cô căn bản cũng không nhìn cô một lần, tựa như cô không có tồn tại, nhưng lần này lại để cho cô đi tham gia bữa tiệc kia, điều này thật sự khiến cô có chút bất ngờ.

Thím Trương thương tiếc an ủi Âu Y Tuyết, nói: "Có lẽ phu nhân thấy thẹn với cô thôi".

Âu Y Tuyết cũng không vì thím Trương nói vậy mà cảm động.

Ngược lại chỉ cảm thấy buồn cười. Bà ta có thể nguyện ý để cô đi, căn bản là có mưu tính trước. Bất quá, cô đều không quan tâm những thứ này. Vì không có chuyện gì có thể khiến một cô gái từ nhỏ đã thiếu tình thương khổ sở nữa.

"Phu nhân chuẩn bị y phục cho cô ..." Thím Trương lại tiếp tục truyền đạt một vài nhắ nhủ của phu nhân.

Những điều này Âu Y Tuyết đều không có nghe.

*

Thay 'phu nhân' chuẩn bị âu phục cao cấp cho cô, thoa lên những thứ có thể khiến cô trở nên xinh đẹp như son môi, bóng mắt. Âu Y Tuyết đứng trước gương lạnh lùng nhìn cô gái khác không thuộc về mình.

Một bộ âu phục nhỏ màu trắng từ vai đến gối đem dáng người có lồi có lõm của cô bại lộ ở trong không khí, tóc dài mềm mại phủ lên làn da trắng như tuyết, trên mặt thoa một chút phấn hoàn hảo che đi gò má bị sưng, lông mi hơi vểnh nghịch ngợm nháy mắt lên xuống, khuôn mặt trái xoan điển hình được tôn lên thêm phần hoàn mỹ, tinh xảo.

Nhìn giống như một công chúa nhưng cô lại không có bất kỳ cảm giác gì.

Bởi vì cô biết, cho dù ăn mặc có lộng lẫy hay đáng yêu đến đâu, cô bé lọ lem vĩnh viễn chỉ là cô bé lọ lem, vĩnh viễn không thể biến thành công chúa.

Chậm rãi ra khỏi phòng, liền thấy trong mắt thím Trương tràn đầy khen ngợi cô.

Âu Y Tuyết vẫn thờ ơ, không chút động lòng.

※

Đèn treo thủy tinh vĩ đại mà cao quý, rủ xuống từ trần nhà điêu khắc hoa văn tinh xảo, lóe lên tia sáng chói mắt, chiếu rọi cả đại sảnh trong biệt thự càng thêm rực rỡ, tiếng va chạm của những ly rượu đan xen với tiếng nói cười của các tân khách, tràn đầy hơi thở xa hoa hưởng lạc.

Khăn trắng phủ lên chiếc bàn tròn, phía trên để món ngỗng cao cấp của Pháp, trứng cá muối của Nga, nấm cây thông Nhật Bản, bào ngư quý hiếm đắt giá của Trung Quốc, đầy đủ mọi thức ăn ngon trên thế giới, thậm chí có cả não khỉ phi pháp, bàn chân gấu đều ở đây. Rượu tây nổi tiếng lại được cung cấp vô hạn, uống đến say chết cũng không có vấn đề gì.

Mình tinh tú tập, quan khách vui vẻ. Một đám ăn mặc lịch sự tao nhã, từ tiếng nói cười của tân khách ở bên trong, Âu Y Tuyết cũng biết nhà người này có tiền đến mức nào, thậm chí so với 'cha' của cô còn có tiền hơn, cũng khó trách cô ta cùng cha mẹ ở chỗ này.

Từ lúc Âu Y Tuyết vừa vào cửa, mọi người liền rời rít quay đầu nhìn về phía cô. Trong mắt bọn họ, Âu Y Tuyết thấy được vẻ đẹp của mình, nhìn thấy sự kinh ngạc của bọn họ. Từng người đàn ông đến phụ nữ lộng lẫy đều nhìn mình. Ở giữa bọn họ, Âu Y Tuyết thấy được người nhà.

"Con đã đến rồi à!" Toàn thân mặc lễ phục nhỏ màu đen, một quý phụ với trang phục đẹp đẽ gọi cô.

Âu Y Tuyết lẳng lặng đứng tại chỗ, tựa như những lời vừa nãy căn bản không phải nói với cô, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn quý phụ kia từ từ đến gần mình, cho đến khi bà ta đi tới bên cạnh mình.

14. Chương 14 : Cũng Chỉ Là Cỗ Dại Mà Thôi

"Mạc phu nhân ——" Quý phụ xinh đẹp, cũng chính là 'mẹ' của cô —— Lý Dao Viện, nhìn về phía một bóng người đang cùng người khác nói chuyện cách đó không xa, khuôn mặt kiều diễm như hoa tràn đầy nụ cười.

Đôi vợ chồng kia nghe tiếng gọi quay đầu lại, mỉm cười. Xoay người hướng về phía tân khách mới vừa cùng bọn họ nói chuyện nói điều gì đó, sau đó đi về phía Âu Y Tuyết cùng Lý Dao Viện.

"Là Âu phu nhân" Quý phụ cười chào hỏi, năm tháng tựa hồ cũng không có ở trên mặt bà lưu lại dấu vết gì, trên gương mặt hơi thoa phấn nhìn ra được da thịt bảo dưỡng kỹ càng.

Tựa như chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Âu Y Tuyết, tiếp đó nhìn về Lý Dao Viện bên cạnh cô: "Vị này là?" Trong giọng nói mang theo chút do dự.

Dứt lời, Lý Dao Viện thân thiết ôm bả vai Âu Y Tuyết, cười giới thiệu: "Nó là con gái của tôi."

"À?" Mạc phu nhân kinh ngạc nhìn Âu Y Tuyết, cuối cùng đem kinh ngạc chuyển thành thoải mái: "Sớm nghe nói Âu phu nhân có hai thiên kim xinh đẹp như hoa, hôm qua chỉ là nói, hôm nay thật sự đem con gái bảo bối mang đến. Nhị thiên kim này thật sự xuất sắc hơn người chị đấy." Mạc phu nhân càng nhìn càng thích, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Đúng vậy, đúng vậy." Lý Dao Viện luôn miệng hòa theo: "Đứa nhỏ này vẫn còn học cao trung, nên có hơi bận, hôm qua không có cơ hội thăm hỏi hai người, hôm nay tôi cố ý để cho nó tới." Trên khuôn mặt kiều diễm chất đầy nụ cười hư tình giả ý nhìn Âu Y Tuyết hiểu tất cả mọi chuyện ở bên cạnh, không khỏi cầm chặt tay cô.

Âu Y Tuyết bị đau lập tức nhú mày, nhưng thấy trên mặt của 'mẹ' lóe lên tia âm u lạnh lẽo, đành kìm nén xuống.

"Chào bác gái Mạc." Âu Y Tuyết chào hỏi, khỏe miệng có chút khổ sở.

"Tốt tốt tốt." Mạc phu nhân mỉm cười nhìn nụ cười nhàn nhạt của Âu Y Tuyết, nói tiếp: "Âu phu nhân thật đúng là có phúc khí tốt, đã có một cô con gái lớn xinh đẹp còn có thêm một cô con gái nhỏ nghe lời hiểu chuyện, không giống như con trai tôi"

"Đâu có đâu có." Lý Dao Viện nhẹ giọng cười nói: "Con trai vẫn tốt hơn."

"Ai, tốt thì tốt, chính là lạnh nhạt, bình thường cùng chúng ta không hề nói gì." Mạc phu nhân gật đầu, thở dài nói.

"Cậu ấy tuổi cũng không nhỏ, đã có bạn gái chưa?" Rốt cuộc, Âu Y Tuyết cũng thấy được vui mừng trên mặt 'mẹ'.

"Không có." Mạc phu nhân lắc đầu một cái, nói: "Tôi cũng vậy sớm đã muốn có cháu để bông, nó cũng đã 19 rồi, vẫn chưa có bạn gái, thật khiến người khác lo lắng"

"Vậy sao?" Lý Dao Viện thông minh, trong mắt lóe lên tia mừng rỡ nói tiếp: "Hai đứa con gái nhà tôi cũng thế, nuôi lớn như vậy, cũng sẽ là của người khác"

"Cũng đúng, lệnh thiên kim như thế, không biết có thể cùng Dĩ Trạch của chúng tôi phối thành một đôi giai ngẫu hay không?" Nói xong, Mạc phu nhân hoài nghi nhìn Âu Y Tuyết không biến sắc một cái, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Tất nhiên, có thể cùng Mạc phu nhân kết thành thân gia, là may mắn của chúng tôi, chỉ là đứa thứ hai còn quá nhỏ, tôi thật sự không bỏ được" Lý Dao Viện làm bộ dịu dàng hất mái tóc dài trên trán của Âu Y Tuyết. "Nhưng đứa lớn ngược lại có thể lấy chồng được rồi, nó hiền lành dịu dàng, ai gặp qua nó đều nói nó sẽ là người vợ tốt, đứa thứ hai tương đối nghịch ngợm, kiêu căng." Nói xong, ả này cười một tiếng.

"Vậy sao?" Mạc phu nhân nhìn Âu Y Tuyết chỉ là yên lặng không nói gì nhìn bọn họ nói chuyện, không dám tin.

"Ừ"

Âu Y Tuyết đứng ở nơi đó nghe bọn họ nói chuyện với nhau, nói nhiều như vậy, cô giống như là cổ đại, chỉ dùng cô để tôn lên vẻ cao quý của chị cô thôi. Cô nên vì thế mà cảm thấy tức giận sao? Không? Cô đã quen rồi.

Mãi cho đến khi bọn họ nói xong.

Cho đến khi Mạc phu nhân vui mừng rời đi.

Lý Dao Viên mới xoay người đối mặt với Âu Y Tuyết, ánh mắt mới vừa nhu hòa sau khi Mạc phu nhân rời đi liền tan thành mây khói: "Mây tùy ý ăn cái gì đó rồi trở về đi" Giọng nói lạnh lùng, khiến người ta sợ hãi.

Sau đó liền đi ra cùng người khác nói chuyện.

15. Chương 15 : Bị Sự Im Lặng Của Cô Chọc Giận

Âu Y Tuyết một mình đi tới bàn ăn phủ màu trắng, gấp một ít bánh ngọt được làm tinh xảo không ai để ý đến trong mâm sứ màu trắng, lại tiện tay cầm một ly nước chanh đặt ở trên bàn, lẳng lặng nâng đĩa đi tới đình viện, ngồi trên một chiếc ghế đá.

Trắng sáng sao thưa, tiếng cười nói của các khách khứa cách đó không xa, vậy mà cô vẫn cảm nhận được cô đơn trước nay chưa từng có.

Đêm nay ánh trăng thật đẹp!

Ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn xinh đẹp trong đêm tối, Âu Y Tuyết không khỏi thở dài nghĩ, bầu trời này tựa như lòng của cô cũng vậy trống rỗng.

Nhẹ nhàng dùng nĩa nâng lên một khối bánh ngọt, Âu Y Tuyết tinh tế thưởng thức.

Chocolate ngọt ngấy lướt qua thực quản, tiếp đó là một chút đắng. Giờ phút này Âu Y Tuyết cũng không rõ, rốt cuộc là bánh đắng, hay lòng cô đắng.

Thật ra thì cô cũng không đói, nhưng cô vẫn ăn từng miếng từng miếng một, cảm giác giống như một người máy, thi hành mệnh lệnh của mình.

Mà đúng lúc này, một giọng nói mang theo tia giễu cợt vang lên ở sau lưng của cô.

"Thì ra là Âu gia tiểu thư."

Nghe vậy, Âu Y Tuyết cũng không quan tâm hẳn là ai, ngược lại chậm rãi thả đĩa trong tay, cầm lên nước chanh để bên cạnh.

Ai ngờ, thanh âm kia dường như không có ý muốn bỏ qua cô, không để ý cô hoàn toàn không nhìn, tự ý nói: "Thế nào? Không muốn gặp lại tôi sao?"

Giọng nói mang theo vị đắc ý nồng đậm cùng với tức giận.

Lúc này Âu Y Tuyết mới ngừng lại, lặng lẽ xoay người nhìn về phía người đang đi tới.

Là hắn!

Là thiếu niên xông vào phòng của mình nửa đêm hôm qua.

Thiếu niên mặc một bộ Tuxedo màu đen, nơ trên cổ đã bị kéo xuống, mấy nút áo sơ mi bên trong đã tháo ra, lộ ra thân thể cường tráng, sợi tóc màu nâu phiêu dật trên không trung, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có nụ cười tà mị. Điều này khiến cô rất chú ý.

Nhìn thấy hắn, Âu Y Tuyết cũng không quan tâm, tiếp tục ăn bánh ngọt.

Thiếu niên cũng không tính rời đi, vươn cánh tay anh tuấn vuốt mái tóc rơi trước trán, tiếp tục đi tới bên cạnh ghế đá Âu Y Tuyết đang ngồi, liếc mắt nhìn đĩa ăn của cô nói.

"Cô là một cô gái đặc biệt! Các thiên kim tiểu thư khác đều không ăn bánh ngọt, bởi vì sợ béo phì, nhưng cô lại ăn rất hăng say". Thanh âm của hắn mang theo khinh miệt, hoặc có lẽ là xem thường, nhưng Âu Y Tuyết nghĩ đều không khác nhau lắm.

Bị hắn phê bình như vậy, Âu Y Tuyết vẫn như cũ không thèm để ý mà ăn bánh ngọt, giống như không có nghe được lời hắn nói.

Mà hai mắt xinh đẹp của cô lại chợt lóe lên tia lo lắng, dễ dàng bộc lộ bất an của cô lúc này.

Thấy Âu Y Tuyết không nhìn mình, thiếu niên cảm thấy thật mất mặt.

Trên khuôn mặt tuấn nã của hắn có phần xanh mét, giọng nói cũng trở nên lạnh đi: "Xem ra nhị tiểu thư căn bản cũng không được hoan nghênh"

Âu Y Tuyết bỗng dưng bỏ nĩa trong tay ra.

Thiếu niên cho rằng cô muốn mắng hắn, cho nên trên mặt có chút hứng thú nhìn Âu Y Tuyết, nhưng không ngờ cô bỗng nhiên đứng dậy, quay đầu rời đi, từ đầu đến cuối không nói qua một câu.

"Đứng lại!" Rốt cuộc, thiếu niên phóng dăng không kèm chế được trước sự im lặng của Âu Y Tuyết, toàn bộ chuyển thành tức giận.

Trong đình viện to như vậy, chỉ có âm thanh của hắn.

Âu Y Tuyết lại không cho là đúng, lẳng lặng đi vào trong đại sảnh.

Thế nhưng hắn cũng không có ý định dừng lại.

Hắn bước một bước dài tiến lên bắt được cánh tay mảnh khảnh của Âu Y Tuyết, kéo cô lại khiến gương mặt không chút thay đổi của Âu Y Tuyết đối mặt với mình.

Vì vậy, Âu Y Tuyết liền sững sờ nhìn hắn, không nói.

Trong không khí có nhàn nhạt mùi hương, tình thế căng thẳng cứ như vậy tiếp tục, trong lúc hai người bình tĩnh mặt đối mặt, tưởng như thời gian dừng lại trong tích tắc——

Âu Y Tuyết thấy được tròng mắt thâm thúy của hắn có cuồng ngạo, tức giận, trên trán trơn bóng của hắn dưới ánh trăng mờ hồ thấy được gân xanh nổi lên.

"Cô xem thường tôi sao?" Hắn hỏi.

Khi Âu Y Tuyết nghe được những lời này của hắn, cô thật rất muốn cười, nhưng vì không khí, cô vẫn không thể cười.

Cô xem thường hắn? Tại sao? Cô dựa vào cái gì? Ngay cả hắn là ai cô cũng không biết, cô tại sao lại đi xem thường hắn?

Nghĩ đến những lời vừa nãy lộ ra khinh miệt của hắn, Âu Y Tuyết không khỏi thở than, ngược lại là hắn khinh thường cô mới đúng?

"Không có." Không muốn giải thích quá nhiều, Âu Y Tuyết lạnh lùng trả lời.

Đôi mắt xanh đen của thiếu niên nhìn chằm chằm Âu Y Tuyết, âm trầm hỏi: "Vậy tại sao cô không trả lời vấn đề của tôi?" Hắn gia tăng sức lực trên vai ốm yếu của cô.

Âu Y Tuyết cau mày, lại thờ ơ như cũ. Trong trường hợp này, cô không muốn chọc người đang nhìn chằm chú quá mức.

"Xin hỏi, tôi biết anh sao?" Cuối cùng Âu Y Tuyết nâng lên một nụ cười chua xót.

16. Chương 16 . Cô Là Con Mồi Của Hắn

Bởi vì một câu nói của Âu Y Tuyết, không khí lại giảm xuống 0 độ.

Cho dù Âu Y Tuyết không nhìn thiếu niên trước mặt vẫn có thể cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn chuyển thành lạnh lẽo, nhưng cô lựa chọn thờ ơ.

"Xin hãy tránh ra được không?". Giọng nói Âu Y Tuyết nhàn nhạt, đánh vỡ cục diện bế tắc.

"Cô!" Con người âm trầm của hắn hiện lên một ngọn lửa, bởi vì Âu Y Tuyết lạnh nhạt mà hắn càng nổi giận. Hắn muốn nói gì đó, nhưng trong nháy mắt, hắn lại tà mị cười nói: "Được". Nếu muốn chơi, hắn sẽ chơi cùng cô.

"Cám ơn!" Cho rằng hắn sẽ bỏ qua ừm, Âu Y Tuyết không khỏi mừng thầm, định vòng qua hắn rời đi, ai ngờ, hắn lại ngăn cô lại.

Bởi vì hắn chặn đường mà Âu Y Tuyết cảm thấy rất tức giận, đôi mắt đẹp trừng lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn nâng khóe môi lên, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Cô đã không biết tôi, vậy tôi sẽ khiến cô phải biết tôi!". Hắn bắt được cánh tay của cô, tiếp đó, quan sát Âu Y Tuyết một lượt, chậm rãi nói: "Hôm nay cô rất đẹp".

Nhìn Âu Y Tuyết chăm chăm, thiếu niên cười, ngày hôm qua mặc cô mặc áo choàng tằm màu trắng, cho nên, hắn không thấy rõ vóc người của cô, không nghĩ rằng, hôm nay, cô mặc lễ phục, liền làm vóc người hoàn mỹ hiện ra. Vóc người ấy khiến tất cả đàn ông đều sẽ điên cuồng si mê. Đột nhiên, một loại dự cảm chưa từng có dâng lên trong người hắn, hắn muốn vẻ đẹp của cô chỉ thuộc về một mình hắn.

"Cám ơn!". Âu Y Tuyết coi như hắn đang ca ngợi mình.

Ai ngờ, hắn lại giơ tay lên, đưa tay đến cổ Âu Y Tuyết, nhẹ nhàng đùa nghịch mái tóc của cô.

"Cô rất đẹp". Sợi tóc mềm mại trượt qua ngón tay, thiếu niên như si như say, giọng nói mang theo từ tính, mị hoặc mê người.

Âu Y Tuyết không nói gì, nhìn động tác của hắn, đoán xem, tiếp đó, hắn sẽ làm ra động tác gì.

"Tôi tin rằng. . .". Hắn đột nhiên thu tay mình lại, tàn khốc cười một tiếng: "Nếu như cô không mặc bộ âu phục này, nhất định, cô còn đẹp hơn".

Cùng lúc đó, Âu Y Tuyết nhìn thấy dự cảm xấu xa trong mắt hắn khiến cô sợ hãi. Mà không chờ cô kịp phản ứng, hắn đã kéo lễ phục trên người Âu Y Tuyết xuống, lộ ra thân thể chỉ mặc một chiếc áo lót bảo thủ của cô.

Bởi vì đột nhiên tiếp xúc với khí lạnh khiến da thịt trắng nõn mất đi nhiệt độ, vóc người mê người của Âu Y Tuyết lồ lộ hiện ra trước mắt hắn.

Hắn hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đau thương của cô, mập mờ ôm lưng cô, tiếp tục nói: "Đừng kêu, nếu không, tôi sẽ khiến cô hối hận".

Bởi vì hắn uy hiếp, lúc này, Âu Y Tuyết mới phục hồi tinh thần.

Dùng hết hơi sức đẩy ác ma ra, Âu Y Tuyết nhanh chóng kéo lễ phục đã rơi xuống bên hông, cố gắng che lấp cơ thể đã phơi bày ra bên ngoài, vẻ mặt thất kinh.

"Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?". Rốt cuộc, cô mất khống chế, hướng hắn hét lên.

Tại sao có thể. . . Hắn tại sao có thể. Cô chưa từng nghĩ tới, mình bị một thiếu niên xa lạ đùa bỡn.

Hắn tà nịnh miến cưỡng cười một tiếng: "Quả nhiên, so với sự tưởng tượng của tôi còn đẹp hơn", hắn đã thấy sự sợ hãi của Âu Y Tuyết, vội chuyển đề tài.

Lúc này, sự ca ngạo của hắn đối với cô chỉ là châm chọc, cô gắt gao cắn môi dưới, ngăn chặn sự đau đớn của mình: "Tôi đắc tội với anh sao?". Tại sao lại đối xử với cô như thế. Thiếu niên này thật không đơn giản, bình thường, ngay cả chị hai đánh cô, cô cũng chưa từng khóc, vậy mà bây giờ, vì hắn cợt nhả, cô không có cốt khí muốn khóc.

Hắn không trả lời cô, mà chậm rãi mà tới gần cô, nâng cằm cô lên.

Khóe miệng nâng lên thành một vòng cung, nói: "Ai cho cô dám quên tôi! Nếu dám quên tôi, vậy thì tôi có lý do khiến cô nhớ lại!"

Giọng nói hần khàn khàn mà có mị hoặc. Hần giống như một Satan, giờ phút này, từ trên cao cúi xuống nhìn cô, giống như đang nhìn con mồi của mình, nguy hiểm làm cho người khác giận sôi gan.

Âu Y Tuyết cảm nhận nỗi sợ trước nay chưa từng có.

Khi Âu Y Tuyết chỉ biết đứng bất động, bỗng nhiên, sau lưng cô vang lên thanh âm chói tai.

"A --"

Tiếng thét vang lên, cắt đứt không khí quái dị giữa bọn họ.

Nghe tiếng xoay người, trong nháy mắt, Âu Y Tuyết nhìn thấy người cô không muốn gặp nhất lúc này.

Âu Y Tuyết không khỏi cả kinh, cặp mắt nhìn thẳng vào bóng người đứng cách đó không xa. Cắn chặt môi dưới của mình cho đến khi cánh môi đỏ tươi trở nên trắng bệch.

Mà lúc này, ánh mắt thiếu niên thoáng hiện lên ý cười, từ từ rời khỏi cô, đi tới ghế đá ngồi xuống, giống như đang chờ để chứng kiến một vở kịch hay.

17. Chương 17 . Satăng Tuyên Thệ

"Bốp", một cái tát vang lên.

Sức lực cực lớn đánh thẳng vào mặt khiến Âu Y Tuyết ngã trên mặt đất, mặc dù đã chuẩn bị tốt, nhưng vẫn không dự liệu được cái tát này sẽ dùng sức lớn như thế, giống như dùng hết tất cả sức lực của cô ta.

Bàn tay nắm chặt âu phục bỗng dưng buông ra, âu phục trượt xuống hông lần nữa. Đầu cô bị đánh lệch sang một bên, giờ phút này, sợi tóc được làm tỉ mỉ trở nên xóc xếch không chịu nổi.

Không để ý đến đau đớn trên mặt, Âu Y Tuyết cắn răng không nói một câu nhìn lên thiếu nữ trước mặt, chị gái của cô.

Chỉ thấy trong mắt Âu Xảo Lệ tràn đầy lửa giận, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp lại giống như một loại rắn độc, xinh đẹp nhưng nguy hiểm.

Cô ta tức giận tiến lên, gơ tay nắm tóc Âu Y Tuyết, hung hăng giáng cho cô thêm một bạt tai nữa.

Da đầu truyền tới cảm giác đau nhức khiến hai gò má của Âu Y Tuyết nóng hừng hực. Đau đớn kịch liệt, dù đã biết cái tát kia chỉ là khởi đầu, chứ chị làm sao bỏ qua tình dễ dàng như thế.

"Tiện nhân!". Âu Xảo Lệ giận dữ trừng mắt nhìn gò má sưng đỏ của Âu Y Tuyết, không nhìn khóe miệng cô đã chảy ra máu tươi, dùng một cước đạp lên bộ ngực chỉ mặc nội y của cô, hài lòng nhìn Âu Y Tuyết cau chặt chân mày.

Đau! Đây là suy nghĩ duy nhất của Âu Y Tuyết lúc này! Nhưng cô lại không thể làm gì được.

"Hừ!" Âu Xảo Lệ hừ lạnh, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy phần hận: "Tao không hiểu sao mày có thể ngoan ngoãn về nhà, thì ra là tới đây câu dẫn người đàn ông của tao! Không biết xấu hổ!". Nói xong, lại hung tợn đá Âu Y Tuyết hai cái nữa mới bằng lòng bỏ qua.

Tiếp đó, xoay người đi tới thiếu niên xa lạ bên cạnh, vẽ mặt tàn nhẫn lập tức biến thành nịnh nọt.

"Trạch, chẳng phải em kêu anh ở trong phòng chờ em sao? Tại sao lại ở chỗ này?". Không để ý đến ý nguyện của thiếu niên kia, Âu Xảo Lệ an vị ngồi lên đùi hắn, cánh tay vòng lên cổ hắn, vẽ mặt mập mờ.

"Ra ngoài hóng mát" Bốn chữ đơn giản được nhả ra khỏi miệng hắn, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng cầm cốc nước chanh để trên bàn đá mà Âu Y Tuyết chưa uống xong, nhấp một hớp.

"Trạch, anh cũng thiệt là, cũng không nói cho người ta một tiếng". Âu Xảo Lệ cười, gơ tay đánh nhẹ thiếu niên một cái, cười duyên mê luyến nhìn hắn.

Mạc Dĩ Trạch! Mạc gia Nhị thiếu gia. Từ hôm qua, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô liền bị hắn hấp dẫn. Nghe Mạc phu nhân nói, hắn đang học ở Mĩ quốc, rất được nữ sinh hoan nghênh, không chỉ có vóc người đẹp trai, hơn nữa còn chơi đẹp, lại học giỏi. Dĩ nhiên, điểm quan trọng nhất là, Mạc gia giàu có, chỉ cần ba thích hắn, cả đời mình cũng có thể không cần buồn! Hắn lại là con cưng, sao cô có thể bỏ qua.

Mạc Dĩ Trạch bắt được tay cô đang di chuyển trên người hắn, không chút lưu tình ném ra, đẩy cô xuống khỏi người mình, đứng lên.

Hắn đi tới trước mặt Âu Y Tuyết đang té trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh:

"Cô chưa chết chứ?". Nhìn trán Âu Y Tuyết đỏ mồ hôi, đôi tay bao quanh bộ ngực, vẻ mặt thống khổ cũng không phát ra một tiếng rên rỉ, Mạc Dĩ Trạch đùa giỡn nói.

"Không sao". Ngay cả khi hắn lãnh đạm đối đãi, Âu Xảo Lệ cũng không coi là quan trọng. Lắc lắc vòng eo mảnh khảnh đi tới trước mặt Âu Y Tuyết, lại đá cô một cước.

Lúc này, Âu Y Tuyết không nhịn được, rốt cuộc phát ra một tiếng rên thật nhỏ.

"Xem đi, vẫn chưa chết". Vì một tiếng cười của hắn, Âu Xảo Lệ không tiếc tàn nhẫn với Âu Y Tuyết lần nữa. Đối với cô mà nói, Âu Y Tuyết cũng chỉ là một sủng vật, đá một cước là đá, đá hai cước cũng là đá.

"Hừ". Mạc Dĩ Trạch hừ lạnh, đáy mắt nhìn Âu Y Tuyết thoáng qua thần sắc phức tạp. Tiếp theo liền xoay người muốn đi vào trong nhà.

Âu Xảo Lệ thấy thế vội hỏi: "Trạch, anh đi đâu". Nói xong vội vàng đuổi theo.

"Không liên quan đến cô". Mạc Dĩ Trạch nói, đột nhiên, hắn dừng lại, xoay người nói với Âu Xảo Lệ: "Không cần đi theo tôi! Tôi không thích cô". Hắn không đến vẻ mặt bị thương của Âu Xảo Lệ, kiên quyết nói.

"Anh thích mẫu con gái như thế nào?". Vì hắn, Âu Xảo Lệ tâm cao khí ngạo đem tức giận dần xuống đáy lòng. Chỉ cần có thể có hắn, cô nguyện ý biến thành mẫu con gái hắn thích.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch hứng thú cực hạn nhìn Âu Xảo Lệ một cái. Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của hắn hiện lên một tầng hào quang làm chói mắt Âu Xảo Lệ, khiến cô ta như si như say.

Không đợi Âu Xảo Lệ kịp phản ứng, Mạc Dĩ Trạch chậm rãi dời mắt tới một bóng người: "Tôi thích. . . cô ấy!"

18. Chương 18 - 19 Chết Vắn Sau Khi Giày Xéo

Bóng đêm mê người.

Bữa tiệc của Mạc gia còn chưa kết thúc, Âu Xảo Lệ liền kéo Âu Y Tuyết từ hậu viện của Mạc gia tới biệt thự của mình.

Trên sàn nhà lạnh lẽo, thân thể mảnh mai của Âu Y Tuyết cuộn thành một khối. Giờ phút này, vì đau đớn mà toàn thân cô đã mất đi cảm giác, rơi vào hôn mê. Âu Xảo Lệ vẫn chưa có ý định bỏ qua cho cô, tiện tay cầm lấy bình hoa trên bàn thủy tinh, đem nước trong bình đổ lên người Âu Y Tuyết.

Một cỗ khí lạnh truyền tới tận đáy lòng, Âu Y Tuyết mơ hồ mở hai mắt đang nhắm chặt, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong phòng khách rộng lớn và xa hoa, Âu Y Tuyết thấy mẹ lạnh lùng, cha vô tình, thấy Âu Xảo Lệ đang cầm bình hoa trong tay, cùng với thím Trương đang bất an đứng ở một bên.

Môi Âu Y Tuyết mím chặt.

Toàn thân cô ướt đẫm, không biết lễ phục bị kéo xuống tới hông đã được đổi thành áo ngủ màu đen từ khi nào.

"Nhị tiểu thư". Thím Trương đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của Âu Y Tuyết, định tiến lên đỡ cô đứng dậy lại bị một tiếng hét thất thanh làm động tác ấy dừng lại.

”Không được đỡ cô ta!” Âu Xảo Lệ khàn giọng rống to, ngũ quan xinh đẹp hiện lên vẻ dữ tợn không chịu nổi.

”VẬY. . .” thím Trương trở mặt, bà lo lắng nhìn Âu Y Tuyết, lại nhìn Âu Xảo Lệ đang giận dữ, không biết nên làm thế nào cho phải.

”Tôi tự đứng lên được”. Cho thím Trương một ánh mắt an tâm, Âu Y Tuyết không muốn thím Trương, người duy nhất quan tâm mình bị làm khó.

Vì vậy, thím Trương trở về chỗ cũ.

Âu Y Tuyết khó khăn chống sào nhà lạnh lẽo đứng dậy, không chờ cô đứng thẳng, bình hoa trong tay Âu Xảo Lệ đã hướng cô bay tới.

”Tiện nhân!”

“Cốp”, bình hoa nện vào người Âu Y Tuyết rồi rơi trên mặt đất, hóa thành mảnh vụn.

Cô bị đau nhắm mắt lại, đợi đến khi cô hoàn toàn thích ứng với sự đau đớn trên trán, Âu Xảo Lệ đã chạy tới trước mặt cô.

”Bốp”, lại một cái tát.

Đối với bạt tai đó, Âu Y Tuyết không còn cảm giác nữa.

Thấy thế, Âu Xảo Lệ phần nộ muốn đập cô thêm mấy cái cho hả giận, ai ngờ, không đợi cô động thủ, có người đã ngăn trở cô.

”Dừng tay!” Người mở miệng nói chuyện là người vẫn luôn trầm mặc, lạnh lùng nhìn Âu Y Tuyết bị đánh này giờ, Lý Dao viện.

Chỉ thấy con mắt bà lạnh lùng quét qua trán Âu Y Tuyết, tiếp đó, dịu dàng hướng về phía Âu Xảo Lệ đang tức giận, nói:

”Xảo Lệ, đừng nóng giận, xem nó nói gì”.

”Nhưng. . .”. Âu Xảo Lệ không cam lòng, nổi giận như muốn ăn tươi nuốt sống Âu Y Tuyết, nghe Lý Dao viện khuyên nhủ, hừ lạnh một tiếng rồi thu tay lại.

Mặt Âu Y Tuyết trắng bệch, đau đớn trên trán dần dần biến mất, nói không ra một câu, liền đứng sững ở nơi đó, chờ bọn họ hành hạ.

”Nói đi! Có phải mày đoạt bạn trai của Xảo Lệ không?” Đôi mắt đẹp của Lý Dao Viện căm tức nhìn Âu Y Tuyết, hoàn toàn không giống dáng vẻ của một người mẹ, mặc dù vẻ mặt vẫn như cũ, thế nhưng khóe môi đã lóe lên tia nguy hiểm, tựa hồ muốn nói: dựa vào mày mà cũng dám giành?

Nghe câu đó, Âu Xảo Lệ vội vàng giải thích:

”Mẹ, không phải giành, là câu dẫn!”

”Đều là một!”. Lý Dao viện bàng quan nói.

Tiếp đó, ba đôi mắt liền nhìn Âu Y Tuyết chằm chằm, chờ đợi câu trả lời của cô.

Âu Y Tuyết thấy mình như con cừu nhỏ, chờ bọn họ ăn thịt.

”Không phải”. Cô nhàn nhạt trả lời. Chuyện mình không làm, cô sẽ không thừa nhận.

”Còn không phải! Tao thấy mày lột sạch quần áo đứng ở trước mặt hắn! Chẳng lẽ cái này không phải là câu dẫn sao? Vậy cái gì mới là câu dẫn hả?”. Bởi vì một câu “không phải” của cô, lập tức, Âu Xảo Lệ hung hăng kích động rống lên dữ dội.

Nhớ tới câu nói cuối cùng của Mạc Di Trạch, cô hận không thể tự tay giết chết tiện nhân này.

”Xảo Lệ, con bình tĩnh lại đi, mẹ muốn hỏi tiếp”. Lý Dao Viện quay đầu, hiền lành an ủi Âu Xảo Lệ, sau đó, con người lạnh lùng trừng lên nhìn cô.

”Nói! Hành động đó không phải câu dẫn thì gọi là gì?”. Giọng nói của bà tràn đầy bá đạo.

Lông mi Âu Y Tuyết nhú lại, im lặng không nói. Cô bắt đầu hối hận, tại sao mình lại trả lời. Dù có trả lời thế nào thì cũng không tránh được thống khổ.

”Mẹ, mẹ xem nó”. Thấy Âu Y Tuyết trầm mặc không nói, lửa giận trong lòng Âu Xảo Lệ lại bốc lên, Lý Dao Viện lại chú tâm trấn an cô ta bình tĩnh.

Nhất thời, phòng khách đầy tiếng ồn ào, tiếng trấn an, hồng.

Trường hợp thờ ơ lạnh nhạt này, Âu Y Tuyết không lịch sự bật cười.

Mà cũng bởi vì một tiếng cười hữu ý vô ý này, bốn người tại chỗ đều hơi giật mình, rồi rít dùi ánh mắt khác nhau nhìn về Âu Y Tuyết chẳng biết lúc nào đã đứng lên.

Để tươi cười đáng chất bên khóe miệng, Âu Y Tuyết thấy rõ ràng: trên mặt mẹ có kinh ngạc, trên mặt chị có tức giận, trên mặt cha có hờ hững, trên mặt thím Trương có đau lòng.

Mà tất cả nhìn như bình thường không thể bình thường hơn, lúc này lại khiến cô cảm thấy thật buồn cười.

Âu Y Tuyết cười, càng không ngừng cười, vẫn cười, cười không có mục đích. Thậm chí ngay cả khóe mắt khi nào cười ra nước mắt, cô cũng không có chú ý tới. Trong lòng rõ ràng là thống khổ muốn ngất xỉu, biểu hiện lại hoàn toàn không đồng nhất, có lẽ đây chính là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Âu Xảo Lệ bởi vì tiếng cười của cô mà càng thêm nóng nảy, cô ta bước một bước dài tiến lên, bộ mặt tức giận.

Âu Y Tuyết nhìn ra, mục đích của cô ta là muốn đánh mình.

Đánh thì đánh đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Cô đáng bị đánh, cô trời sinh chính là để cho người ta đánh.

Nhưng tại sao trời cao không công bằng với cô, không muốn ỉnh hạnh phúc, nhưng cố tình để cô sinh ra trên thế giới này, chịu những thứ thống khổ không có nguyên nhân này. Cô hận, cô thật hận mình tại sao mềm yếu, không thể phản kháng như vậy.

Quả nhiên, Âu Xảo Lệ đi tới trước mặt của Âu Y Tuyết, nâng tay.

”Bốp --”

Đánh xuống, càng đau hơn trong dự đoán, bởi vì đây không còn là một cái tát, mà là một quyền.

Âu Y Tuyết bị đánh ngã đùng trúng bình hoa, khóe miệng chảy ra máu tươi chứng minh lực đánh không nhẹ. Bình hoa bị cô đùng, rơi xuống trên sàn nhà cứng rắn, giống như bình hoa Âu Xảo Lệ đập Âu Y Tuyết vừa rồi, trong nháy mắt vỡ thành mảnh vụn.

AA —— thật là đau!

Âu Y Tuyết cơ hồ cho là mình sắp chết, nhưng ánh đèn bắn vào trong mắt lại nhắc nhở cô, mạng của cô thật cứng rắn.

Cô thống khổ ngẩng đầu nhìn về bóng người cao lớn trước mặt.

Cha --

Vậy mà Âu Y Tuyết không thể mở miệng, bởi vì cô thấy cha vốn là thờ ơ lạnh nhạt giờ phút này đang nghiêm mặt, sự lạnh lùng tràn ra từ mắt ông ta, có ít nếp nhăn xuất hiện dưới khóe mắt giận dữ của ông ta, rét lạnh làm người ta giận sôi.

Tay của ông ta, còn giờ.

Mà một quyền vừa nhận, chính là đến từ ông ta.

Hai mắt tiêu điều lạnh lẽo nhìn về phía quả đấm nắm thành quyền của ông ta, Âu Y Tuyết thấy rõ ràng quyền kia còn nắm rất chặt, tựa hồ muốn đưa người đến chỗ chết.

Tim, hình như là bị xé bể, chia làm vô số mảnh, theo gió đi, không lưu chút dấu vết. . .

Cô cho rằng ông ta không có tình cảm với mình, ít nhất còn có thể chú ý một chút liên hệ máu mủ, nhưng không ngờ, ông ta cũng giống mẹ và chị, xem cô như bao cát để phát tiết.

”Mày quả nhiên thích giành đồ của người khác như mẹ mày, hạ tiện giống nhau!” Không để ý vẻ mặt gằn như tuyệt vọng của Âu Y Tuyết, ngôn ngữ sắc bén bật ra từ khóe môi lạnh băng của Âu Thiên.

Lời vừa ra khỏi miệng,

Sắc mặt của Âu Y Tuyết cứng đờ, Âu Xảo Lệ cũng như thế, trong mắt của thím Trương là vô số thống khổ và bi thương, nhưng không có khiếp sợ.

Mà Lý Dao Viện bên cạnh Âu Thiên lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, bà nhìn sang Âu Thiên lạnh lùng, trong lòng bắt đầu sinh ra thống khổ khi bị lừa gạt.

Thì ra, hẳn ta còn chưa quên nó. . . .

Không đợi mọi người hỏi ra ý của câu nói, Âu Thiên đã hạ chỉ thị.

”Giúp tôi nhốt nó vào phòng, một tháng không cho ra ngoài, mỗi ngày chỉ cho nó một bữa cơm!”

Chương 19: Bí mật thân thể của cô

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nhất thời, phòng khách đầy tiếng ồn ào, tiếng trấn an, hồng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trường hợp thờ ơ lạnh nhạt này, Âu Y Tuyết không lịch sự bật cười.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mà cũng bởi vì một tiếng cười hữu ý vô ý này, bốn người tại chỗ đều hơi giật mình, rồi rút dùm ánh mắt khác nhau nhìn về Âu Y Tuyết chẳng biết lúc nào đã đứng lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Để
tươi cười đáng chất bên khóe miệng, Âu Y Tuyết thấy rõ ràng: trên mặt mẹ có kinh ngạc, trên mặt chị có
tức giận, trên mặt cha có hồ hững, trên mặt thím Trương có đau lòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mà tất cả nhìn như bình thường không thể bình thường hơn, lúc này lại khiến cô cảm thấy thật buồn cười.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Âu Y Tuyết cười, càng không ngừng cười, vẫn cười, cười không có mục đích. Thậm chí ngay cả khóe mắt
khi nào cười ra nước mắt, cô cũng không có chú ý tới. Trong lòng rõ ràng là thống khổ muốn ngất xỉu, biểu
hiện lại hoàn toàn không đồng nhất, có lẽ đây chính là nghĩ một đằng nói một nẻo.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Âu
Xảo Lệ bởi vì tiếng cười của cô mà càng thêm nóng nảy, cô ta bước một bước dài tiến lên, bộ mặt tức giận.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Âu Y Tuyết nhìn ra, mục đích của cô ta là muốn đánh mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đánh thì đánh đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Cô đáng bị đánh, cô trời sinh chính là để cho người ta đánh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nhưng tại sao trời cao không công bằng với cô, không muốn ỉn hạnh phúc, nhưng cố tình để cô sinh ra trên thế giới này, chịu những thứ thống khổ không có nguyên nhân này. Cô hận, cô thật hận mình tại sao mềm yếu, không thể phản kháng như vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Quả nhiên, Âu Xảo Lệ đi tới trước mặt của Âu Y Tuyết, nâng tay.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
”Bốp --”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đánh xuống, càng đau hơn trong dự đoán, bởi vì đây không còn là một cái tát, mà là một quyền.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Âu Y Tuyết bị đánh ngã đùng trúng bình hoa, khóe miệng chảy ra máu tươi chứng minh lực đánh không nhẹ. Bình hoa bị cô đùng, rơi xuống trên sàn nhà cứng rắn, giống như bình hoa Âu Xảo Lệ đập Âu Y Tuyết vừa rồi, trong nháy mắt vỡ thành mảnh vụn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
AA —— thật là đau!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Âu Y Tuyết cơ hồ cho là mình sắp chết, nhưng ánh đèn bắn vào trong mắt lại nhắc nhở cô, mạng của cô thật cứng rắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô thống khổ ngẩng đầu nhìn về bóng người cao lớn trước mặt.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cha --

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Vậy mà Âu Y Tuyết không thể mở miệng, bởi vì cô thấy cha vốn là thờ ơ lạnh nhạt giờ phút này đang nghiêm mặt, sự lạnh lùng tràn ra từ mắt ông ta, có ít nếp nhăn xuất hiện dưới khóe mắt giận dữ của ông ta, rét lạnh làm người ta giận sôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tay của ông ta, còn giờ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mà một quyền vừa nhận, chính là đến từ ông ta.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hai mắt tiêu điều lạnh lẽo nhìn về phía quả đấm nắm thành quyền của ông ta, Âu Y Tuyệt thấy rõ ràng quyền kia còn nắm rất chặt, tựa hồ muốn đưa người đến chỗ chết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tim, hình như là bị xé bể, chia làm vô số mảnh, theo gió đi, không lưu chút dấu vết. . .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô cho rằng ông ta không có tình cảm với mình, ít nhất còn có thể chú ý một chút liên hệ máu mủ, nhưng không ngờ, ông ta cũng giống mẹ và chị, xem cô như bao cát để phát tiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
”Mày quả nhiên thích giành đồ của người khác như mẹ mày, hạ tiện giống nhau!” Không để ý về mặt gần như tuyệt vọng của Âu Y Tuyệt, ngôn ngữ sắc bén bật ra từ khóe môi lạnh băng của Âu Thiên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lời vừa ra khỏi miệng,

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Sắc mặt của Âu Y Tuyệt cứng đờ, Âu Xảo Lệ cũng như thế, trong mắt của thím Trương là vô số thống khổ và bi thương, nhưng không có khiếp sợ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mà Lý Dao Viện bên cạnh Âu Thiên lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, bà nhìn sang Âu Thiên lạnh lùng, trong lòng bắt đầu sinh ra thống khổ khi bị lừa gạt.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thì ra, hẳn ta còn chưa quên nó. . . .

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Không đợi mọi người hỏi ra ý của câu nói, Âu Thiên đã hạ chỉ thị.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
”Giúp tôi nhốt nó vào phòng, một tháng không cho ra ngoài, mỗi ngày chỉ cho nó một bữa cơm!”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

19. Chương 20 : Vết Sẹo Vĩnh Viễn

“Mày quả nhiên thích giành đồ của người khác như mẹ mày, hạ tiện giống nhau!”

Một câu nói này, tuy chỉ có mười sáu chữ ngắn ngủn, nhưng tức giận và đau lòng bao hàm trong đó làm cho người ta không thể sao lãng.

Vết thương khắp người cô cũng không thể khiến cô đau đớn bằng câu nói này. . . .

Ngay cả trong lòng đã sớm biết sự thật, nhưng khi cô nghe được câu này vẫn đau lòng. . . Đau lòng vì sao hiện tại ông ta mới nói ra chân tướng? Vì sao phải chờ mình thương tích khắp người, cô mới hiểu, thì ra khi dễ cô thừa nhận nhiều năm như vậy cũng vì chuộc tội cho 'người mẹ hạ tiện' đó của cô.

Cô nên thống hận người khiến cô sống không bằng chết sao?

Rốt cuộc, cô mê mang. . .

.

Ấu Y Tuyết cho tới bây giờ cũng không biết thời gian thì ra trôi qua chậm như vậy, một ngày hai mươi bốn giờ; một giờ sáu mươi phút; một phút sáu mươi giây; là khái niệm dài đến thế. Cô nghe nói, thời gian tựa như trong sách, một cái chớp mắt là có thể qua thật nhiều năm, nhưng khi cô nhìn lại, cho dù cô nháy mắt một trăm lần, thời gian vẫn dừng ở cái điểm kia.

Sau khi biết chân tướng, cô bị giam lỏng. Dĩ nhiên, thay vì nói là giam lỏng, cô cảm thấy chẳng bằng nói là nhốt thì thỏa đáng hơn.

Tựa hồ là vì ngăn cản cô chạy trốn, mỗi ngày một bữa cũng từ một người giúp việc vô danh đưa tới cho cô, sức ăn của cô vốn không lớn, ngược lại không thấy đói.

Chẳng có mục đích trải qua mỗi ngày, quên thời gian, quên tổn thương từng chịu. Ban ngày cô ngủ, ban đêm cô xem sách.

Không có đau đớn vì bị chị đánh, cũng không có ánh mắt thống hận của mẹ, có lẽ, một tháng này, đúng là thời gian tốt đẹp nhất trước giờ của cô.

Cô không kỳ vọng một tháng có thể qua mau, ngược lại, cô thậm chí còn hy vọng xa vời thời gian có thể chậm một chút.

.

Vậy mà thời gian cũng không bởi vì cô chờ đợi mà có thể chậm đi, một tháng rất nhanh đã hết.

Một ngày một bữa, Ấu Y Tuyết rõ ràng gầy đi rất nhiều. Cho dù không soi gương, nhưng từ ánh mắt thương tiếc của thím Trương cô cũng có thể biết mình rốt cuộc gầy thành dạng gì.

“Tiểu thư, ra ngoài đi.” Thím Trương đứng ở cửa, mặt mày lộ ra hiền lành.

“Đến lúc rồi sao?” Ấu Y Tuyết không biến sắc từ từ khếp bài thi trong tay lại, nhàn nhạt hỏi thím Trương vấn đề này.

“Ừ.” Thím Trương ghen ngào lên tiếng, nói tiếp: “Tiểu thư còn khổ sở vì chuyện lão gia nói lần trước sao?”

Ấu Y Tuyết mờ mịt ngẩng đầu, lại thấy được sự thương hại trong mắt bà, vì vậy Ấu Y Tuyết lắc đầu một cái.

“Yên tâm cháu không nghĩ chuyện kia, cho nên không cần lo lắng cho cháu, cháu thật sự không có việc gì.” Không muốn làm cho thím Trương luôn luôn quan tâm mình càng thêm khổ sở, Ấu Y Tuyết cố lên tinh thần mỉm cười cho bà an tâm.

"Tôi biết rõ tiểu thư rất kiên cường." Thím Trương gật đầu một cái, trong hốc mắt chẳng biết lúc nào đầy tràn nước mắt, quay lưng đi, thở dài nói: "Lão gia thật sự rất độc ác."

Đầu tiên Âu Y Tuyết cho là thím Trương bất bình vì cô bị đánh một quyền kia, nhưng rất nhanh Âu Y Tuyết đã biết, nguyên nhân, căn bản cũng không phải là việc này. . . .

Trong phòng vệ sinh, nhìn mình gầy gò trong kính, Âu Y Tuyết đưa tay vuốt ve vết sẹo xấu xí chẳng biết có thêm trên xương quai xanh từ khi nào.

Vết sẹo kia dài chừng một ngón út, đã kéo màn, thật rõ ràng trên da thịt trắng nõn của cô.

Mà Âu Y Tuyết giống như là không thấy, yên lặng thả tóc, mái tóc dài đến lưng che lại nó.

20. Chương 21: Không Khí Lúng Túng Khi Bốn Người Gặp Nhau

Một tháng không đến trường, chẳng biết đã thay đổi như thế nào.

Chậm rãi đi trên con đường không biết đã đi bao nhiêu lần, gió nhẹ phát qua tóc, đánh vào hai má Âu Y Tuyết.

Giờ phút này lòng của Âu Y Tuyết hoàn toàn không ở trên người, tâm sự đầy bụng, nhưng con người lại hờ hững.

Một tháng không đến trường học, Tiểu Tuyết nhất định sẽ hỏi, mà cô nên giải thích như thế nào? Bài tập chưa làm, cô làm sao bổ túc?

Trong lúc cô cúi đầu trầm tư, lại không ngờ khi đi tới ngã tư đường, một đôi chân thon dài bỗng dừng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Tầm mắt từ từ hướng lên, Âu Y Tuyết nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn người tới.

Bốn mắt nhìn nhau.

"Là anh" Ánh mắt mắt hờn của Âu Y Tuyết mang theo kinh ngạc vì bóng người ngăn lại trước mắt.

"Ừ" Trên gương mặt trắng nõn thanh tú của Quý Đăng Viễn mang theo vui vẻ, dưới ánh mặt trời, có vẻ phần chân lại bông bột.

Không đợi Âu Y Tuyết nói chuyện lần nữa, trực tiếp tự nói: "Bởi vì từ lần trước sau khi em đồng ý sẽ suy nghĩ thì vẫn chưa gặp lại em, anh cho rằng em cố ý tránh anh, cho nên anh muốn. . . ." Mặt anh ửng đỏ, nói chuyện hơi gấp rút.

Chỉ gặp qua một lần, ấn tượng của Âu Y Tuyết đối với anh dừng lại trên tính cách non nớt lại kiên trì. Hơn nữa anh là học sinh quý tộc trong trường, căn bản cô không đủ khả năng tiếp nhận. Mà nói suy nghĩ, chẳng qua là vì không muốn dây dưa với anh nên thuận miệng nói ra mà thôi, lại không ngờ anh tưởng thật. . . .

"Tôi không có trốn anh." Ngoài dự đoán, cô cũng không có lời đi rồi rời đi, ngược lại giải thích ngắn gọn.

"Có thật không?" Cặp mắt then thùng vội vã của anh bởi vì một câu nói này của Âu Y Tuyết mà trợn to, hỏi nữa: "Em thật không trốn anh sao?"

"Ừ." Âu Y Tuyết gật đầu một cái.

"Vậy tại sao anh không thấy em?" Quý Đăng Viễn vội vàng hỏi. Nếu cô đã nói không có tránh anh, như vậy chắc là cô cũng có cảm giác với anh, cho nên mới giải thích. Ít nhất anh nghĩ như vậy.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết nhẹ nhàng hạ lông mi, dừng lại ước chừng năm giây nói: "Tôi ngã bệnh." Cơ hồ là theo thói quen, Âu Y Tuyết bật thốt lên.

Cô cũng không biết vì sao mình phải giải thích, cũng không biết vì sao cô luôn luôn cự người xa gần dậm lại không có bất kỳ cảm giác bài xích nào với anh. . .

”Quan trọng sao?” Âu Y Tuyết mới nói ra Quý Đăng Viễn liền hỏi thăm. Chỉ thấy biểu tình vốn ngượng ngừng không dứt của hắn lập tức biến thành ân cần, ánh mắt sáng quắc quan sát trên người Âu Y Tuyết, tựa hồ đang tìm bệnh của cô.

”Đã tốt hơn.” Thấy anh bởi vì mấy câu nói của cô mà biến sắc mặt nhanh vậy, Âu Y Tuyết cũng không tiện nói cái gì nữa.

”Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Anh an tâm vuốt ngực, giống như khiến cho nội tâm của mình an bình lại.

Mà bởi vì ngôn ngữ trực bạch và động tác của anh, Âu Y Tuyết cũng không nhịn được mỉm cười thần nhiên.

”Không biết em suy tính như thế nào rồi?” Ở trong lòng vô cùng lo lắng một hồi lâu, Quý Đăng Viễn rốt cuộc chậm rãi hỏi ra vấn đề cuối cùng.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tim của anh liền rơi hết vào trên người của cô. Nhưng anh luôn luôn nhất gan ngượng ngừng. Lần trước tỏ tình cũng chỉ muốn thử thôi, mà hiện tại nhìn thấy cô, hỏi ra vấn đề khiến cho anh chần chừ lo lắng này... Vừa nghĩ tới rất có thể bị cô cự tuyệt, khóe mắt Quý Đăng Viễn liền toát ra bi thương.

Âu Y Tuyết phát giác ánh mắt của anh lơ đãng toát ra u buồn, liền muốn hỏi thăm, nhưng vừa nghĩ tới mình làm gì có thân phận quan tâm anh, liền cứng rắn nén quan tâm xuống đáy lòng.

Nghĩ kỹ đáp án, cô hít một hơi thật sâu, liền muốn cự tuyệt.

Vậy mà, lại có một chiếc xe thể thao màu đen chạy thẳng về phía bọn họ.

Trên đường lớn, một chiếc Ferrari màu đen gào thét lướt qua, kèm theo thanh âm máy xe. Chiếc xe đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó quay ngược lại tới bên cạnh bọn họ.

Cửa sổ xe bị chậm rãi hạ xuống, bóng người quen thuộc lộ ra bên trong.

Khóe miệng đỏ tươi của Âu Xảo Lệ nâng lên một nụ cười lạnh, trong mắt đẹp là vô hạn khinh bỉ.

”Hừ, tiện nhân không biết xấu hổ!”

Âu Xảo Lệ vừa thấy gương mặt làm cô nôn mửa của Âu Y Tuyết, trong lòng liền có lửa giận vô hình, tự nhiên muốn mắng.

Cô thật không biết, tại sao Trạch muốn dừng lại.

Dời ánh mắt bất mãn về phía ghế lái, lại thấy Mạc Dĩ Trạch mặc trang phục màu đen mạnh mẽ lạnh lùng tươi cười tà mị, mặt cuồng ngạo đầy khí phách, tóc rơi tán loạn trên cái trán trơn bóng, trong tròng mắt lạnh như băng đầy âm trầm.

Mà cách Âu Xảo Lệ, Âu Y Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy hắn bên trong xe.

Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, trong không khí lộ ra quái dị.

Quý Đăng Viễn đứng một bên không nhận ra ánh mắt qua lại của Âu Xảo Lệ và Âu Y Tuyết, nói nhẹ:

”Ba người. . .”

Mà một tiếng vô tình lại đồng thời rơi vào trong tai Âu Xảo Lệ.

Chỉ thấy Âu Xảo Lệ dời mắt đến bên cạnh Âu Y Tuyết. Khi nhìn rõ Quý Đăng Viễn, ánh mắt vốn là mang theo khinh thường liền ngay ngắn.

21. Chương 22 : Lại Chọc Giận Hắn

Quý Đăng Viễn, Nhị thiếu gia của công ty Quý thị, cũng là tân chủ tịch Hội Học sinh của Ess Ryton. Mặc dù cô không phải là học sinh giỏi, nhưng cô cũng biết được chút ít những nhân vật làm mưa làm gió trong trường.

Nhưng cô lại không hiểu, anh. . . tại sao ở cùng một chỗ với cô ta?

Ánh mắt căm ghét như nhìn kẻ thù nhanh chóng quét qua thần sắc lạnh lùng của Âu Y Tuyết, khi ánh mắt của Âu Xảo Lệ chuyển qua trên khuôn mặt kính ngọc của Quý Đăng Viễn, lại ưu nhã cười: "Tôi là Âu Xảo Lệ." Cô giới thiệu mình.

"Tôi biết rõ cô." Quý Đăng Viễn qua loa gật đầu, tắt cả tâm tư trên mặt của Âu Y Tuyết khiến người ta đoán không ra.

Quý Đăng Viễn nhìn theo ánh mắt của Âu Y Tuyết, chỉ thấy một thiếu niên trong xe Ferrari với một bộ mặt lạnh như băng nhìn bên cạnh hắn ——

Mạc Dĩ Trạch không nói lời nào, ánh mắt hung ác nhìn về phía Âu Y Tuyết, tiếp đó không coi ai ra gì phun ra một câu:

"Lên xe ——"

Âu Y Tuyết vẫn không chút thay đổi nhìn hắn, không mở miệng, cũng không xoay người.

Mà Âu Xảo Lệ ngồi bên cạnh nghe Mạc Dĩ Trạch nói câu này, trên khuôn mặt kiêu diễm lập tức hiện một tầng băng lạnh: "Trạch, tại sao anh. . . ?"

"Lên xe ——" Không quan tâm đến Âu Xảo Lệ ở bên cạnh, ánh mắt Mạc Dĩ Trạch mang theo tức giận càn quét, lặp lại lời nói.

"Không cần." Rốt cuộc cũng buông tha giằng co cùng hắn, Âu Y Tuyết chậm rãi hạ lông mi.

Sau khi Âu Y Tuyết cự tuyệt, một cỗ hơi thở lạnh như băng lập tức bao vây Âu Y Tuyết. Cô làm như không có việc gì xoay người muốn rời đi, cũng không chú ý đôi mắt đen neho lại của Mạc Dĩ Trạch.

Trong đôi mắt đen này mang theo tức giận cùng nguy hiểm, làm Âu Y Tuyết cảm thấy sợ hãi mà từ trước đến nay chưa từng gặp qua.

"Tiện nhân!" Giữa ánh mắt đang trao đổi của hai người, Âu Xảo Lệ không để ý hình tượng, lập tức lộ ra nguyên hình: "Nói! Mà có phải câu dẫn hắn không?" Cô ta tự đứng nổi giận về phía Âu Y Tuyết, mà không phải là Mạc Dĩ Trạch, người mời cô lên xe.

"Đây là quyết định của cô?" ánh mắt chết người không đền mạng lướt qua vẻ mặt đang dậy sóng của Âu Y Tuyết, giống như Satan, Mạc Dĩ Trạch nhìn Âu Y Tuyết một cái, rồi mở động cơ, chiếc Ferrari như tên rời cung bay đi.

Đợi đến khi chiếc Ferrari hoàn toàn biến mất ở trước mặt, trái tim lơ lửng của Âu Y Tuyết lúc này mới để xuống.

"Em ..." Quý Đăng Viễn có chút sững sờ nhìn cô.

Trong lòng ẩn giấu đầy vẻ sợ hãi, Âu Y Tuyết hơi ngửa đầu, ánh mắt có chút né tránh: "Tôi đáp ứng cùng anh qua lại" Vì không muốn để anh tiếp tục truy vấn, cô lựa chọn đáp ứng anh.

.

Cự tuyệt Quý Đăng Viễn đưa cô đến trường, Âu Y Tuyết tiện tay chặn một chiếc taxi rời đi.

Tâm sự nặng nề.

Đến trường, các bạn học đều dùng thái độ trốn tránh đối đãi Âu Y Tuyết, mọi người dường như rất kính ngạc đối với sự xuất hiện của cô, nhưng lại không có một người đến gần hỏi thăm.

Mà Tiểu Tuyết cũng chỉ tượng trưng hỏi thăm một chút, nghe được 'giải thích' của cô xong liền bĩu môi, không để ý tới cô nữa.

Đối với biến chuyển của mọi người, Âu Y Tuyết mặc dù hiểu, nhưng lại cố làm ra vẻ thờ ơ.

.

Vẫn như ngày thường, đến tiết học cuối cùng, giáo viên tuyên bố một chuyện:

"Như trong tuần đã nói, ngày mai chúng ta sẽ đi thể nghiệm hoạt động 'sinh tồn thực tế' hai ngày một đêm, mong mọi người chuẩn bị đồ vật liên quan, bảy giờ sáng ngày mai tập trung ở cửa trường, tan học."

Dứt lời, bên dưới là một hồi âm thanh hoan hô, kích động.

Chợt nghe được tin tức này, Âu Y Tuyết cũng không quá ngạc nhiên, chỉ yên lặng đứng lên, bắt đầu thu hồi sách của mình.

"Đúng rồi." Thời điểm giáo viên chuẩn bị mở phòng học, bước chân đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn Âu Y Tuyết đã thu thập xong chuẩn bị rời đi, gọi: "Âu Y Tuyết, mời bạn ở lại."

22. Chương 23 : Sự Quan Tâm Của Cô Giáo

Phòng làm việc của giáo viên rất lớn, các thầy cô cũng đã rời đi. Âu Y Tuyết ra khỏi lớp liền tới đây.

"Một tháng này. . . không có chuyện gì xảy ra chứ?" Hoàng Mỹ Linh ngồi ở vị trí của mình cười nói, tiếp đó chỉ vào vị trí bên cạnh, ý bảo Âu Y Tuyết ngồi xuống.

Một tháng không tới trường học, Âu Y Tuyết cho rằng cô muốn hỏi nguyên nhân, liền giải thích: "Em một tháng này đi ..."

Ai ngờ không kịp nói một nửa liền bị cô cắt đứt: "Cô biết rồi."

Âu Y Tuyết không rõ nhìn vào tròng mắt đen hằm chứa ân cần của cô, không rõ cô rốt cuộc đã biết những gì.

"Quản gia của em đã nói cho cô biết, nói em ngã bệnh, cho nên nói với cô em xin nghỉ một tháng." Hoàng Mỹ Linh cười nhạt cõi bỏ nghi vấn.

Thân là giáo viên của cô, Hoàng Mỹ Linh dĩ nhiên biết thân phận của Âu Y Tuyết. Mặc dù biết cô không chọn trường học Quý tộc mà cảm thấy thật bất ngờ, nhưng luôn hiểu lý lẽ nên cô cũng không nghĩ tới sẽ lên đi tìm nguyên nhân, dù sao quan tâm học sinh mới là sứ mạng của các cô .

Quản gia? Thím Trương?

Âu Y Tuyết có chút ngoài ý muốn.

"Thân thể khá hơn chút nào không?" Hoàng Mỹ Linh không thấy xúc động trong mắt của Âu Y Tuyết, thẳng thắn hỏi.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lập tức chậm rãi trả lời: "Đã đỡ nhiều rồi." Cô gật đầu một cái, mặt có chút cứng ngắc.

Thấy thế, Hoàng Mỹ Linh dịu dàng cười một tiếng, nói: "Thả lỏng đi, cô chỉ là giáo viên của em muốn quan tâm em mà thôi." Ở trong ấn tượng của cô, Âu Y Tuyết trầm mặc ít nói, rất ít khi cùng người khác nói chuyện. Lần này gọi tới đây, là vì muốn hiểu rõ hơn về Y Tuyết mà thôi.

"Dạ" Về mặt của Âu Y Tuyết lúc này mới giãn ra, không để hình thoát nhìn như rất thận trọng nữa.

Thấy Y Tuyết rốt cuộc cũng buông lỏng, Hoàng Mỹ Linh lúc này mới nói: "Một tháng không đi học, nên có rất nhiều bài học, cô đã nhờ lớp trưởng ghi chép lại tất cả những bài gần đây, hi vọng hữu dụng với em." Nói xong, cầm bài vở ghi chép ở trên bàn làm việc đưa cho Âu Y Tuyết.

"Này. . ." Âu Y Tuyết có chút do dự. Cảnh giác nhiều năm dưỡng thành không để cho cô tin tưởng bất kỳ ai dễ dàng đối tốt với mình.

"Cầm đi, thành tích của em rất tốt, cô tin chỉ cần xem kỹ một chút, em có thể theo kịp việc học. Em yên tâm, cô làm những điều này, hoàn toàn là bởi không muốn học trò của mình vì một tháng nghỉ bệnh mà mất đi tiền đồ." Thành tích của Âu Y Tuyết ở trường rất nổi trội, đây là điểm không thể nghi ngờ.

Cô ngay thẳng không kiêng kỵ lời nói khiến cho cảnh giác của Âu Y Tuyết nhất thời bị kiềm hãm.

Âu Y Tuyết cắn môi dưới, cuối cùng dưới ánh mắt tràn đầy quan tâm của Hoàng Mỹ Linh nhận lấy bài vở ghi chép cô đưa: "Cám ơn cô!" Đây là cảm kích phát ra từ nội tâm.

"Không cần!" Hoàng Mỹ Linh cười. Tiếp đó giống như nhớ tới cái gì, mở ngăn kéo, lấy ra một tờ giấy, nhét vào trong tay của Âu Y Tuyết: "Đây là địa điểm chúng ta sẽ đi hoạt động, em xem đi, sau đó chuẩn bị một chút đồ liên quan".

Giọng nói tinh tế của cô tựa như một dòng nước ấm đi qua đáy lòng đã đóng băng của Âu Y Tuyết.

Đối với Âu Y Tuyết mà nói, trừ thím Trương ra, Hoàng Mỹ Linh là người thứ hai quan tâm cô. . .

23. Chương 24 : Xuất Hiện Trong Phòng Của Cô

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Âu Y Tuyết cảm thấy tạm biệt Hoàng Mỹ Linh.

Ra trường, Âu Y Tuyết cũng không đi thẳng về nhà, mà lại đi thư viện.

Trong thư viện cực kỳ yên tĩnh, chỉ có vài học sinh đang yên lặng ngồi xem sách hoặc hết sức chuyên tâm làm bài. Âu Y Tuyết tìm một vị trí bí mật, bắt đầu học bài đã nhiều ngày chưa học.

.

Bảy giờ rưỡi, trong thư viện càng thêm ít người.

Dùng tốc độ nhanh nhất xem bài ghi chép cuối cùng, Âu Y Tuyết mới từ máy tính ngẩng đầu lên, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị về nhà.

Trên đường, người người vội vã qua lại, Âu Y Tuyết lặng lẽ đi, dưới ánh đèn đường, bóng lưng của cô có vẻ mảnh mai, tịch mịch.

.

Về đến nhà, chỉ có thím Trương ở tại cửa ra vào bất an đi tới đi lui, vừa thấy Âu Y Tuyết, liền lập tức ra đón.

"Tiểu thư, cô đã đi đâu?" Giọng của thím Trương nồng đậm lo lắng, vẻ mặt tràn đầy nôn nóng.

"Không cần lo cho cháu, cháu chỉ đi thư viện." Âu Y Tuyết nói lại sự thật, vì mình không có gọi điện thoại báo lại mà cảm thấy có chút áy náy, đảo mắt nhìn vào trong nhà, không có một bóng người.

Dường như đã biết tâm tư của cô, thím Trương vội nói: "Lão gia cùng phu nhân tối nay có tiệc xã giao, đại tiểu thư nói là cùng bạn học đi dạo phố. Tiểu thư, cô vào ăn một chút gì đó trước đi." Nhìn Âu Y Tuyết mảnh mai đến có thể so sánh cùng cây gậy trúc, thím Trương thật sự đau lòng.

"Được, cháu cất sách vào trong phòng trước, rồi sẽ ra ngoài ăn." Nâng lên một nụ cười thản nhiên, Âu Y Tuyết nói xong liền đi về phòng của cô.

"Này. . . Tiểu thư. . . Trong phòng của cô có."

Thím Trương nói gì đó sau lưng Âu Y Tuyết, nhưng không đợi bà nói xong, bóng dáng của Âu Y Tuyết đã biến mất.

.

Đẩy cửa ra, một hơi thở âm lạnh lập tức đập vào mặt.

Âu Y Tuyết nhíu mày, sau đó đóng cửa phòng lại.

Lần mò đi tới trước bàn của mình, đang muốn mở đèn bàn, trong bóng tối liền truyền ra âm thanh giận dữ.

"Đi đâu?"

Âu Y Tuyết sợ hết hồn, máy tính trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Cô sợ hãi muốn mở đèn bàn, ai ngờ, một cánh tay mau hơn cô một bước mở đèn bàn.

”Tôi có thể nói nét mặt bây giờ của cô là ‘có tật giật mình’ sao?”

Âu Y Tuyết quay đầu, cùng lúc rơi vào trông mắt trêu tức lạnh như băng.

Chỉ thấy Mạc Dĩ Trạch lấy một bộ dù bận vẫn ung dung dựa vào thành giường, quần áo màu đen bó sát nổi bật thân thể mạnh mẽ, tóc nâu xốc xếch rũ xuống cái trán, gương mặt đẹp trai, hấp dẫn lộ ra vẻ nguy hiểm.

Không đợi Âu Y Tuyết có bất kỳ phản ứng nào, Mạc Dĩ Trạch xoay người từ trên giường ngồi dậy, duỗi cánh tay dài, lập tức kéo Âu Y Tuyết đang trở mặt nhìn vào trong ngực mình. . .

24. Chương 25. Nụ Hôn Bá Đạo

Thân thể nhanh chóng bị hấn giam cầm khiến Âu Y Tuyết không kịp phản ứng. Đợi đến khi nhiệt độ thân thể hấn truyền qua từ tầng quần áo mỏng manh thì Âu Y Tuyết mới đột nhiên tỉnh ngộ.

”Buông tôi ra!” Âu Y Tuyết giãy giụa, mặt đỏ lên giãy dụa trong ngực hấn, muốn thoát đi sự kiềm chế của hấn.

”Không được nhúc nhích!” Mạc Dĩ Trạch khiển trách, trong nháy mắt, sự hài hước trong đôi mắt hấn rút đi, ngược lại tăng thêm một tầng lạnh lùng: ”Cô vẫn chưa nói cho tôi biết, cô đã đi đâu?”

Dùng sức mạnh nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang ra sức đánh vào lồng ngực hấn, Mạc Dĩ Trạch lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống đáng vẻ quật cường của cô đang bị hấn bức bách trong ngực.

”Tại sao tôi phải nói cho anh biết, tại sao anh muốn biết?” Hấn kề sát khiến cô bất an, giọng Âu Y Tuyết khàn khàn, có chút run rẩy.

”Tại sao?” Nguy hiểm nheo mắt lại, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nói mấy chữ từ trong kẽ răng: ”Dựa vào cái này!”

Cái gì? Âu Y Tuyết không phản ứng kịp.

Mạc Dĩ Trạch hung hăng cướp máy vi tính trong tay cô ném vào góc tường, ngay sau đó, cổ định tay Âu Y Tuyết lên đỉnh đầu, thuận thế đè lên người cô.

Vì vậy, trong tư thế mập mờ, hai người song song ngã xuống giường.

Hấn bá đạo chiếm lấy đôi môi lạnh như băng của cô, đầu lưỡi tinh xảo thuận thể trượt vào cái miệng ấm áp của cô, quần quýt trêu đùa lưỡi của cô.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi đụng chạm, giống như một dòng điện truyền qua hai người.

”Ừm. . .”

Đầu óc “oanh” một cái, Âu Y Tuyết chấn kinh trợn to cặp mắt, sau khi đã hiểu rõ những chuyện hấn làm với mình, lập tức hai mắt xinh đẹp dâng lên hơi nước mờ mịt.

Hấn. . . Sao hấn có thể. . . Tại sao.

Cô phản kháng, đáng tiếc, hơi sức của cô không địch lại hấn, nỗ lực giãy giụa dẫn tới một trận cuồng phong bạo vũ.

Nụ hôn này, không biết kéo dài bao lâu.

Khi Âu Y Tuyết không thở nổi, Mạc Dĩ Trạch mới bỏ qua cho cô.

”Nói cho tôi biết, hấn cũng hôn cô như vậy sao?”

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Mạc Dĩ Trạch buông tay cô ra, đôi môi khêu gợi không ngừng gặm cắn càn cỏ trắng nõn, dần dần dời về phía vành tai của cô, mặt của cô. . .

Vốn dĩ, hấn chỉ muốn trừng phạt cô một chút. Nhưng sau khi đôi môi cảm nhận được sự ngọt ngào của cô, hấn cũng không làm trái với ý nguyện của mình nữa, hấn muốn cô, muốn cô chỉ thuộc về một mình hấn!

Đầu óc vẫn kinh ngạc như cũ, trước cái nhìn chăm chú của hắn, hai hàng nước mắt trong suốt của Âu Y Tuyết chậm rãi chảy xuống.

Cô khóc? Nhìn thấy nước mắt của cô, lòng Mạc Dĩ Trạch căng thẳng, có chút đau.

"Tại sao khóc?". Hắn tự tay lau nước mắt trên khóe mắt cô, nhưng Âu Y Tuyết lại dùng tốc độ cực nhanh gạt tay hắn ra, ngay sau đó, từ trên giường bò dậy, chạy đến cạnh cửa.

"Đi ra ngoài!" Hiện tại, cô không muốn nói bất kỳ lời nào hết.

Mở cửa phòng, Âu Y Tuyết cẩn thận nhìn dưới cửa mình, hai mắt lạnh lùng không e sợ con người âm ngoan kia: "Nếu như anh không muốn bị người khác biết thì đi ra ngoài cho tôi!"

A? Cô nghĩ hắn là người dám làm không dám nhận sao?

Giờ phút này, Mạc Dĩ Trạch rất muốn cười, nhưng khi thấy hốc mắt quật cường đỏ sẫm, lập tức thay đổi chủ ý của mình.

"Muốn tôi đi ra ngoài cũng được, nhưng sáu giờ sáng mai, cô phải chờ tôi trước cửa nhà". Chậm rãi đứng lên, Mạc Dĩ Trạch ụm hiếp: "Nếu như cô không sợ Âu Xảo Lệ biết quan hệ giữa tôi và cô, cô có thể lỗ hện".

"Đi ra ngoài!" Âu Y Tuyết vẫn nói câu này.

"Được". Lầm tưởng cô đáp ứng mình, trên khuôn mặt uẩn tú của Mạc Dĩ Trạch hiện lên một nụ cười, vì vậy bước chân nhẹ nhàng đi đến cạnh cửa, xoay người đối mặt với Âu Y Tuyết.

Theo trực giác, Âu Y Tuyết di chuyển thân thể sang một bên, cảnh giác nhìn hắn.

"Đừng quên" Mạc Dĩ Trạch nhếch miệng lên, bước chân ra khỏi cửa.

Một giây sau khi hắn bước ra, cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại, cùng lúc đó, tiếng khóc tê tâm liệt phế truyền ra.

Ngoài cửa, một đôi mắt khôn khéo cùng nguy hiểm chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt.

Cô là con mồi của hắn, cả đời cô cũng đừng mong thoát khỏi hắn.

25. Chương 26 : Cô Dám Lỗ Hện

Tại sao hắn có thể dễ dàng khơi lên vết sẹo của cô? Sao hắn giống như Satan không chịu buông tha cho cô?

Khi bóng dáng Mạc Dĩ Trạch biến mất sau cánh cửa, cô liền dựa lưng lên cửa, khóc nức nở.

Nước mắt rơi như mưa, thấm ướt áo cô.

Cô bất lực ngã trên mặt đất, thân thể cuộn tròn lại, giống như một con mèo nhỏ đáng thương khiến người ta thương tiếc, làm người ta đau nhức ...

Sáng sớm hôm sau.

Cả đêm, cô chưa từng chợp mắt.

Không muốn đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều của mình bị người chỉ trích, sáng sớm, Âu Y Tuyết liền dùng một khối đá chườm lên mắt. Sau đó, cô nhanh chóng tắm rửa, mặc quần áo, xem lại bài thi, viết một tờ giấy dính vào đèn bàn, rồi rời đi.

Để tránh đụng phải Mạc Dĩ Trạch, cô không đi đường bình thường mà đổi sang một con đường khác.

Hiện tại, cô không muốn nghĩ đến hắn, chỉ cầu nguyện mình sẽ không bị hắn bắt gặp.

Đáng chết! Người con gái kia dám lỗ hện!

Một cỗ lửa giận vô danh phát ra từ đáy lòng hắn, lưng dựa vào tường gạch lạnh như băng, khuôn mặt uẩn tú của Mạc Dĩ Trạch xanh mét.

Tối hôm qua, vì muốn cô đến nơi hẹn, hắn không tiếc uy hiếp cô. Sáng nay, vì phòng ngừa cô lỡ hẹn, hắn cố ý đứng đây từ sớm tinh mơ, nhưng hắn không nghĩ tới, người con gái kia còn sớm hơn hắn.

Trong đôi mắt đen của hắn ánh lên tia lạnh lẽo, liếc nhìn đồng hồ Rolex trên cổ tay, kim chỉ giờ đã chỉ bảy giờ rưỡi.

Hắn đợi cô hai tiếng đồng hồ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Dĩ Trạch nổi lên một cỗ lửa giận.

”Trạch, anh đang đợi em sao?” Một giọng nữ mừng rỡ truyền đến từ sau lưng Mạc Dĩ Trạch.

Mạc Dĩ Trạch quay đầu lại, liền nhìn thấy Âu Xảo Lệ mặc một bộ âu phục màu hồng, tay đeo túi xách LV, đi giày cao gót ba phân, xinh đẹp động lòng người.

Liếc thấy Mạc Dĩ Trạch, Âu Xảo Lệ còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Một ngày nay cùng hắn chung đụng, cô chỉ có thể nói, hắn làm cô điên cuồng, nhưng cá tính hắn lãnh đạm không kèm chế được lại khiến cô chùn bước.

”Lên xe”. Đối với ánh mắt mê muội của Âu Xảo Lệ, Mạc Dĩ Trạch không nhìn, không cự tuyệt cũng không đáp ứng.

”Vâng”.

Xe Ferrari màu đen chạy nhanh trên đường lớn.

Bên trong xe, Mạc Dĩ Trạch im lặng lái xe, còn Âu Xảo Lệ lại si mê nhìn hắn.

Không chịu được không khí trầm mặc, Âu Xảo Lệ phá tan sự yên lặng đó trước.

Cô thu hồi ánh mắt, lấy ra một tờ giấy từ trong túi LV, nhìn một lát, sau đó, quay sang hỏi Mạc Dĩ Trạch.

”Trạch, đi mua một ít đồ cùng em được không?”

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch cau mày.

Thích đi dạo phố, đàn bà thích lợi dụng hắn là loại hắn ghét nhất. Vì vậy, theo thói quen, định cự tuyệt, ai ngờ, Âu Xảo Lệ lại nhanh hơn hắn một bước, nói:

”Em định đi mua quần áo, nhưng cảm thấy mang tiền mặt đi thì quá phiền phức, cho nên liền xin ba làm ột cái thẻ”. Âu Xảo Lệ giơ tờ giấy trong tay lên, có chút bất đắc dĩ.

Đó là cái gì?

Mạc Dĩ Trạch dùng đuôi mắt nhìn tờ giấy trong tay Âu Xảo Lệ.

26. Chương 27 : Tâm Sự Không Thể Đoán Được

Đó là giấy mời màu xanh lá cây, chữ viết nhỏ xíu, lại chẳng chặt, Mạc Dĩ Trạch không muốn quan sát xem trên đó viết cái gì, nhưng lại cảm thấy cái kia rất quen thuộc, hình như. . . đã gặp qua ở đâu rồi?

Theo thói quen nhú mày, hắn cố gắng lục lại trí óc, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra. Ở một bên, Âu Xảo Lệ không phát giác ra biến hóa của hắn.

”Không biết cái trường học chết tiệt kia muốn làm gì, mà muốn chúng ta tham gia loại hoạt động này”. Âu Xảo Lệ chán ghét nhìn giấy mời trong tay, ai oán nói.

”Hoạt động?” Mạc Dĩ Trạch ngẩn ra.

”Đúng vậy, chẳng lẽ anh không biết?”. Âu Xảo Lệ quay đầu nhìn Mạc Dĩ Trạch, lại nhìn thấy nghi vấn trên mặt hắn, vì vậy liền giải thích: ”Hoạt động “sinh tồn thực tế”, hai ngày một đêm”.

Chẳng lẽ hắn không biết? Không thể nào. . .

Mặc dù hần lớn hơn cô hai tuổi, nhưng nghe thầy hiệu trưởng nói, đây là hoạt động toàn trường. Không lý nào hần lại không biết.

Nghe vậy, trong đầu Mạc Dĩ Trạch thoáng qua hình ảnh tối hôm qua.

Hần nhìn thẳng phía trước, tròn mắt đen lạnh lùng nheo lại, rốt cuộc hần đã nghĩ ra, mình thấy thiệp mời đó ở đâu rồi.

Vì vậy, hần thay đổi ý định ban đầu, nâng lên một nụ cười lạnh, nói với Âu Xảo Lệ: "Được, tôi dẫn em đi".

Trên đường lớn, mười mấy chiếc xe buýt đang hướng mục đích xuất phát.

Bên trong xe, mỗi học sinh đều không nhin được kích động, tiếng nói tiếng cười không ngừng vang lên.

Ngoài cửa sổ, phong cảnh như vẽ, đầu mùa xuân, hoa cỏ đua nhau nở rộ, lá cây tung bay theo gió. Vậy mà tất cả những điều tốt đẹp đó đều không chạm vào đáy mắt của một người.

Âu Y Tuyết ngồi bên cạnh Tiểu Tuyết, tâm sự trùng trùng nhìn ngoài cửa xe, lâm vào trầm tư.

"Trò chuyện có được hay không?". Rốt cuộc, Tiểu Tuyết nghe MP3 ở một bên không nhin được, cô cất tai nghe, đem MP3 bỏ vào túi.

"Được". Nghe vậy, Âu Y Tuyết thu hồi tâm tư của mình, đem tầm mắt đặt trên người Tiểu Tuyết.

"Vậy thì nói đi". Trời sinh không chịu nổi tịch mịch, Tiểu Tuyết bĩu môi, hướng về phía Âu Y Tuyết cầu nhàu: "Nãy giờ cậu luôn nhìn ngoài cửa sổ, chẳng lẽ, cậu không có chuyện gì có thể nói cùng mình sao?".

"Không có" Âu Y Tuyết lắc đầu, cự tuyệt tiết lộ nỗi khổ trong lòng mình.

Cô vừa dứt lời, Tiểu Tuyết liền nghiêm mặt, xoay người đối diện với Âu Y Tuyết, trịnh trọng nói: "Cậu không có, nhưng mà mình có!".

27. Chương 28 : Y Tư Lai Đốn Vs Phổ Cao

"Một tháng qua cậu đi đâu? Làm những gì? Tại sao không tìm mình? Còn có. . . Cậu có biết cậu không tới mình thật sự siêu cấp lo lắng cho cậu!" Một câu cuối cùng, Tiểu Tuyết cơ hồ không kèm chế được, hô lên.

Thiệt là!

Ngày thứ nhất cô ấy không tới, cô cho là cô ấy ngã bệnh; ngày thứ hai không có tới, cô cho là còn chưa hết bệnh; ngày thứ ba không có tới, cô cho là cô ấy đã xảy ra chuyện; tìm hết bạn học hỏi thăm, mới biết, mình trừ biết tên, hứng thú, sở thích của cô ấy, thì không hề biết về thân thể của cô ấy. Cho đến ngày thứ tư, cô rốt cuộc biết cô ấy xảy ra chuyện gì. . . .

"Mình ở nhà." Nghe ra được Tiểu Tuyết quan tâm mình, trong mắt Âu Y Tuyết dần dần dịu dàng.

"Mình dĩ nhiên biết cậu ở nhà!" Tiểu Tuyết trợn mắt một cái, tiếp đó đôi tay bắt lấy tay Âu Y Tuyết, trịnh trọng hỏi: "Nói ỉnh biết, trong một tháng này cậu xảy ra chuyện gì?"

Nhìn vào con người đầy ân cần của Tiểu Tuyết, Âu Y Tuyết liền cảm thấy áy náy thật sâu, nhưng vẫn giấu ý nghĩ vào trong lòng.

Biết cá tính dù đánh chết cũng không chịu nói của cô, Tiểu Tuyết chỉ có thể bỏ qua.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại di động của mình từ trong túi, tiếp đó nhấn mấy cái, liền đặt điện thoại di động trong lòng bàn tay Âu Y Tuyết, nói: "Cậu tự xem đi."

Âu Y Tuyết không rõ cúi đầu, nhìn về điện thoại nắm trong tay bàn tay.

Vừa mới thấy, hình ảnh trên màn ảnh liền khiến mặt cô đỏ lên.

Đó là một tấm hình, trong tấm hình cô thống khổ té xuống đất, áo đầm tuột đến thắt lưng, lộ ra vóc người hoàn mỹ của cô.

"Tấm hình này ở ngày thứ tư cậu vắng mặt đã bị người ta đưa lên web trường". Cảm nhận được biến hóa của cô, Tiểu Tuyết lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Âu Y Tuyết, nói tiếp: "Tất cả mọi người nói cậu đoạt bạn trai của người khác ở trong bữa tiệc nên bị bạn gái của người kia đánh, cậu nói ỉn biết việc này không phải thật đi!"

Từ hơn một năm chung đụng tới nay, Tiểu Tuyết mặc dù biết rõ tính tình không ràng buộc việc đời của cô, nhưng người luôn có thời điểm hồ đồ, cô chỉ sợ.

"Cậu tin không?" Đối mặt chất vấn của cô, Âu Y Tuyết dần dần thu hồi khiếp sợ của mình, trả lại điện thoại di động cho Tiểu Tuyết.

"Minh. . ." Tiểu Tuyết bị hỏi khó rồi.

"Nếu như cậu thật sự tin tưởng mình, cậu cũng sẽ không hỏi như thế." Trong giọng nói có chút tự giễu, quanh năm suốt tháng gặp chuyện, khiến cô có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt. Cho nên một giây trước mặc dù cô cười, một giây kế tiếp người vĩnh viễn không biết cô ấy sẽ như thế nào.

Rút tay của mình ra từ trong tay Tiểu Tuyết, Âu Y Tuyết quay đầu, ngó ra ngoài cửa sổ không nói nữa.

※

Sự trầm mặc giữa hai người vẫn kéo dài suốt đường đi.

Tất cả học sinh theo thứ tự xuống xe buýt, bận rộn đi thăm địa phương bọn họ sắp vào ở.

Cách đó không xa, mấy chiếc xe hơi hào nhoáng chạy nhanh tới.

Xe nối xe nhìn không thấy đuôi, học sinh Phổ Cao mở to hai mắt nhìn.

Lại thấy những xe hơi kia đỗ cách họ không xa, sau đó từ trên xe, từng thiếu niên thiếu nữ cùng tuổi quang vinh chói lọi, ăn mặc cực kỳ động lòng người bước xuống.

Khi chiếc BMW thứ nhất, chiếc Benz thứ hai, chiếc Cadillac thứ ba dừng lại, trong đám học sinh Phổ Cao, rốt cuộc phát ra tiếng than.

"Trời! Là học sinh Y Tư Lai Đốn!" Không biết người nào hô một tiếng, học sinh bắt đầu kích động, hét chói tai.

Mà Âu Y Tuyết đứng bên ngoài đám người, nghe cái tên quen thuộc này liền theo bản năng muốn trốn ra phía sau.

Ai ngờ, một chiếc Ferrari quen thuộc chạy nhanh đến trước mặt cô, mà khi nó dừng lại, nhìn thấy người từ trong cửa đi ra, thân thể Âu Y Tuyết lập tức cứng đờ.

"Muốn đi đâu?"

28. Chương 29 : Hai Nam Tranh Một Nữ

Một tiếng này bao hàm vô hạn phần hận và lạnh lùng của hắn. Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Âu Y Tuyết chỉ cao đến vai hắn, mặt lộ vẻ giễu cợt. Tựa hồ muốn nói: cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi bàn tay tôi được!

"Chuyện không liên quan đến anh" Âu Y Tuyết trực giác muốn quay ngược lại, toàn thân lập tức đề phòng.

"A...!" Mạc Dĩ Trạch hì mũi coi thường sự lạnh lùng của cô, hai chân thon dài chậm rãi đi về phía cô, trên mặt đẹp có nụ cười khê phóng túng không kèm chế được.

Cảm thấy hơi thở nguy hiểm xông tới mặt, Âu Y Tuyết cực đề phòng: "Không nên tới!" Cô lạnh lùng ngăn lại bước chân của hắn, lui về một bên.

"Thế nào? Cô sợ tôi?" Sắc mặt tái nhợt của cô rơi vào trong mắt hắn, hắn hưởng thụ sự run rẩy của cô, không để lời của cô ở trong mắt.

"Không cần." Âu Y Tuyết gắt gao cắn môi dưới của mình, trong mắt chợt lóe lên bi thương. "Bọn họ đều đang nhìn, anh đừng đi tới" Cô hạ thấp giọng, nhắc nhở.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch cười kiêu satan, không úy kỵ lời nói của cô.

Thấy hần không chút nào dừng bước, Âu Y Tuyết cả kinh, vì vậy tốc độ quay ngược lại càng thêm nhanh.

Ai ngờ, bởi vì tim cô đập nhanh quá độ, vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một cái chân đưa ra sau lưng gạt té.

Khi thân thể cô sắp té xuống đất, một bàn tay ấm áp lại đỡ lấy cánh tay cô, nâng cô dậy.

"Em không sao chứ?" Đó là một giọng nói dịu dàng mà có chứa từ tính.

Âu Y Tuyết quay đầu lại nhìn về phía người tới, lại thấy trên mặt non nớt thanh tú của Quý Đằng Viễn mang theo lo lắng vô cùng, trong đôi mắt tràn đầy đau lòng. Dưới ánh mặt trời, giống như một thiên sứ.

"Không có việc gì." Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, bởi vì Quý Đằng Viễn đến, chẳng biết tại sao, trái tim vốn lo lắng lập tức thoải mái: "Tại sao anh ở đây?" Vì phòng ngừa Quý Đằng Viễn hỏi chuyện vừa mới xảy ra, Âu Y Tuyết nhanh chóng dời đề tài.

"À, cả ngày anh không thấy em, rất nhớ em. Cho nên ghé thăm em một chút." Quý Đằng Viễn tựa như đứa bé, giọng nói không chút nào kiêng dè. Nhìn về gương mặt không có chút máu của Âu Y Tuyết, quan tâm hỏi: "Em thật không có chuyện gì sao?"

Đối với lời ân cần của Quý Đằng Viễn Âu Y Tuyết chỉ gật đầu một cái, liền cúi đầu, không nói nữa.

Tất cả học sinh Phổ Ca ở đây bởi vì Quý Đằng Viễn và Mạc Dĩ Trạch đến mà vui mừng, trên mặt mỗi nữ sinh đều lộ vẻ hâm mộ, si mê đối với họ.

Nhưng cho dù như vậy, nhiều học sinh vẫn vừa bàn luận xôn xao, vừa chỉ chỉ trỏ trỏ Âu Y Tuyết.

.....

Thu từng câu từng chữ giữa họ vào trong mắt, môi mỏng khô gợt của Mạc Dĩ Trạch mím chặt.

Đối với việc Quý Đằng Viễn đến, Mạc Dĩ Trạch chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là —— khó chịu!

Gương mặt đẹp trai càng lạnh lùng, mắt cũng như nhuộm một tầng băng, tầm mắt của hần chăm chú nhìn tay Quý Đằng Viễn nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của Âu Y Tuyết, trong lòng có cỗ lửa giận bị người khác phản bội.

Hần sẽ khiến cô biết hậu quả không để ý hần là cái gì!

29. Chương 30 : Không Đội Trời Chung

"Nhiệt liệt hoan nghênh học sinh Phổ Cao Danh Dương và Y Tư Lai Đốn đến căn cứ 'sinh tồn thực tế'! Ở nơi này, mọi người sẽ triển khai các hoạt động sinh tồn hai ngày một đêm ..."

Trong hội trường diện tích mấy trăm mét vuông có thể dung nạp mấy ngàn người, người làm chủ hoạt động lần này đang sục sôi phát biểu, bày tỏ hoan nghênh đối với mỗi học sinh đang ngồi phía dưới.

Bên trái, nhất là các học sinh đến từ Y Tư Lai Đốn, những tiểu thư, công tử nhà giàu này quen ăn sung mặc sướng sau nghe tin tức lập tức bạo phát.

"Cái gì, lại phải hoạt động chung với bọn nhà quê này à!"

"Rõ ràng là hạ thấp thân phận của chúng ta!"

"Thứ gì, cùng nhau hoạt động với bọn ngu này? Đầu óc ông không có bệnh chứ?"

Mà ở ngoài cùng bên phải, học sinh Phổ Cao Danh Dương khi nghe các môn sinh quý tộc khinh miệt giễu cợt, bọn họ cũng không chịu yếu thế.

"Hoạt động chung với bọn nhà giàu tụi bây, chúng tôi cũng rất khinh thường."

"Không phải có ít tiền sao? Có gì đặc biệt hơn người!"

"Một đám ký sinh trùng, có cái gì hay mà khoe khoang!"

Trong khoảng thời gian ngắn, hội trường trở thành chiến trường của học sinh hai trường, âm thanh khiêu khích không ngừng, khiến người làm chủ không thể tiếp tục nói. Cuối cùng, vẫn là hiệu trưởng hai bên đứng ra trấn an, mới tạm thời khiến cuộc chiến tranh này dừng lại.

Ân oán của Danh Dương và Y Tư Lai Đồn cũng vì vậy mà thành.

※

"Thấy không, thấy không? Những học sinh quý tộc kia thật đúng là ghê tởm!" Tiểu Tuyết tựa hồ hoàn toàn quên còn chiến tranh lạnh với Âu Y Tuyết, vừa mới về phòng mà giáo viên phân phó, liền vây quanh Âu Y Tuyết, lòng đầy căm phẫn thổ lộ.

"Ừ" Âu Y Tuyết gạt đầu, bắt đầu sửa sang lại hành lý của mình.

"Hừ, bọn họ nói thật là khó nghe, cái gì gọi là hạ thấp thân phận của bọn họ! Chẳng lẽ chúng ta nguyện ý cùng nhau hoạt động với bọn họ sao?" Cô vốn còn mơ mộng về lần hoạt động này, nhưng ai biết, hiện tại ước mơ liền thay đổi thành tức giận.

"Ừ" Âu Y Tuyết vẫn là câu này.

Tức giận nhìn Âu Y Tuyết đã sắp xếp đồ đạc chỉnh tề, Tiểu Tuyết lơ đãng chuyển mắt, đột nhiên thấy một cái bóng người, hỏi tiếp: "Đúng rồi, hai anh chàng đẹp trai vừa rồi là ai?"

Nghe vậy, Âu Y Tuyết sửng sốt, rồi lại cố làm trấn định hỏi đáp: "Không biết."

"Có thật không?" Cô không tin. Rõ ràng nhìn thấy bọn họ nói chuyện, còn chứng kiến một nam sinh trong đó đỡ cô, nói không có gì, quỷ mới tin!

Lúc này Âu Y Tuyết không trả lời.

Thấy cô không có ý giải thích, Tiểu Tuyết cũng vô tâm vòng vo với cô, chỉ chỉ cửa, nói tiếp: "Vậy anh ta là ai?"

Âu Y Tuyết vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn sang theo tầm mắt Tiểu Tuyết, khi thấy anh ở cửa thì ...

30. Chương 31: Anh Ở Bên Cạnh Phòng Em

Trên gương mặt thanh tú mang theo nụ cười ngược ngùng, dù là một thân mặc áo sơ mi màu trắng, quần jean cộng thêm một đôi giày chơi bóng, nhưng anh vẫn chói mắt đến như thế. Mặc dù không có bề ngoài xuất sắc nhưng với khí chất của anh cũng đủ khiến một lượng lớn nữ sinh ái mộ.

Truyền đến từ sau lưng là tiếng cười của Tiểu Tuyết, Âu Y Tuyết căng thẳng, sau đó đi lên phía trước.

"Sao anh lại ở đây?" Âu Y Tuyết không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì thân phận cùng gia cảnh bất đồng, cho nên nơi nghỉ ngơi của Danh Dương và Y Tư Lai Đồn được phân chia rất rõ ràng. Danh Dương ở khu phía Đông, là phòng bình thường hai người ở; mà Y Tư Lai Đồn ở khu phía Nam, được trang bị xa hoa một người một phòng.

Cũng bởi vì mâu thuẫn mới vừa rồi trong hội trường, cho nên người phụ trách tuyên bố học sinh của hai trường không thể qua kị túc xá của đối phương, cũng tuyên bố, trong ngoài túc xá đều có máy thu hình, nếu có người dám không tuân theo kỷ luật, sẽ nghiêm trị như nhau.

Mà Âu Y Tuyết nghĩ thế nào cũng không ra, Quý Đăng Viễn làm thế nào có thể tránh được hết máy thu hình mà đi vào đây.

"Yên tâm đi" Thấy Âu Y Tuyết đi tới bên cạnh mình, Quý Đăng Viễn nở ra một nụ cười an tâm, nói tiếp: "Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ ở bên cạnh phòng của em, cho nên có chuyện gì nhất định phải tới tìm anh." Ánh mặt trời vẩy vào dáng vẻ thư sinh của anh, có vẻ ôn hòa gần gũi.

Dứt lời, chỉ thấy Âu Y Tuyết sững sờ, sau đó muốn hỏi gì đó, nhưng lại bị tiếng nói sau lưng đột nhiên cắt đứt.

"Hai người đi vào ngồi đi, tôi qua chỗ tiểu Lệ ở bên cạnh chơi" Để họ có nơi nói chuyện, Tiểu Tuyết tốt bụng đề nghị.

Không để ý đến ánh mắt phức tạp của Âu Y Tuyết, Tiểu Tuyết đứng lên thả lỏng gân cốt, liền cầm túi của mình, như một làn khói chạy mất.

Nhìn Tiểu Tuyết biến mất, khiến Âu Y Tuyết bối rối. Đối với cô mà nói, Tiểu Tuyết là người bạn duy nhất, mà cô ấy lại bởi vì những chuyện kia cùng cô chiến tranh lạnh, cô cảm giác mình thật thất bại.

Một tia ưu thương hiện lên trên gương mặt thanh tú tinh xảo của Âu Y Tuyết, không biết rằng tất cả biểu hiện đã rơi vào mắt người bên cạnh.

"Em làm sao vậy?" Từ đôi mắt sáng ngời thấy được sự bi thương của cô, Quý Đăng Viễn cảm thấy rất khổ sở, thật muốn ôm cô vào trong ngực.

Hắn lên tiếng, lập tức khiến Âu Y Tuyết chậm rãi thu hồi tâm tư của mình, tiếp đó lắc đầu nói: "Không có!" liền đổi đề tài.

"Đúng rồi, anh mới vừa nói từ hôm nay trở đi anh ở bên cạnh phòng em, đây là ý gì?" Âu Y Tuyết thật sự không hiểu.

"À, cái này" Quý Đăng Viễn nâng lên một khuôn mặt tươi cười thật lớn, giải thích: "Anh xin mẹ cùng cô, họ mới đồng ý để cho anh ở đây"

"Anh. . . Mẹ?" Lần này càng thêm nghi ngờ.

"Đúng vậy. Mẹ anh là hiệu trưởng trường Y Tư Lai Đốn, cô anh là hiệu trưởng trường Phổ Cao Danh Dương."

.

31. Chương 32 : Thi Đấu Dưới Nước

Cứ như vậy, Quý Đăng Viễn sử dụng thân phận đặc biệt của anh ở bên cạnh phòng Âu Y Tuyết.

Đúng như dự đoán , khi anh cùng Âu Y Tuyết vai kề vai xuất hiện trong mắt mọi người thì chuyện này ngay sau đó được học sinh truyền ra.

Có lẽ là ngại thân phận của Quý Đăng Viễn, hoặc giả muốn mượn từ Âu Y Tuyết quen biết Quý Đăng Viễn, tóm lại tất cả nữ sinh đều đột nhiên trở nên hết sức thân thiện với Âu Y Tuyết.

Ngay khi Tiểu Tuyết thông báo, mọi người lập tức biết được quan hệ giữa Âu Y Tuyết cùng Quý Đăng Viễn. Vì vậy những nữ sinh ái mộ không thể làm gì khác hơn là chán nản rời đi, rồi rút dùm ánh mắt phần nộ căm thù nhìn Âu Y Tuyết.

Mà lúc này một khi nói ra, lập tức lấy tốc độ một truyền mười, mười truyền một trăm đi truyền bá.

.

Dĩ nhiên, đối với chuyện này ghen ghét nhất cũng không phải những nữ sinh ái mộ Quý Đăng Viễn đã lâu ở Y Tư Lai Đốn, mà là một người khác —— Mạc Dĩ Trạch.

※

Trải qua một hồi náo loạn ở hội trường, hai trường nhất trí biểu quyết: hoạt động thực tế được tách ra tiến hành.

Vì vậy ngày thứ nhất bắt đầu, học sinh trường Danh Dương với Y Tư Lai Đồn chia ra triển khai hoạt động. Buổi sáng, Danh Dương tiến hành phát triển hoạt động quân sự, tất cả đều bình thường không có lùm lùm; mà đến buổi chiều tiến hành hoạt động khác, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn ——

.....

Ánh nắng ấm áp trải dài khắp bờ biển, trên mặt biển xanh thẳm có hải âu trắng bay qua.

Nơi này trên thực tế là phía nam của một bãi biển, xế chiều hôm nay hoạt động được tiến hành tại đây. Học sinh lớp mười trường Danh Dương mặc cùng một bộ đồ tắm, chỉnh tề đứng thành hàng ngay ngắn trật tự, quay lưng về phía biển rộng nghe giáo viên chỉ đạo căn dặn.

”Tốt, chiều nay hoạt động chúng ta sẽ tiến hành là: thi đấu dưới nước!” Tuyên bố chương trình dạy xong, thầy giáo liền xoay nửa người ra phía biển nói: ”Các em có thấy tòa nhà trên đảo cách đó không xa. Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là bơi từ đây đến đảo, mà mỗi lớp hãy chọn một đại biểu tới tham gia cuộc thi này, dĩ nhiên vì để tránh tai nạn xảy ra ngoài ý muốn, nên các học sinh phải mặc áo cứu sinh ...”.

Lời còn chưa nói hết, học sinh trong đoàn liền phát ra tiếng nghị luận.

Ban cán sự của các lớp mười đang ra quyết định.

”Trong lớp người nào có kỹ năng bơi giỏi?”

”Minh Lam?” Có người đề nghị.

”Không không không, kỹ năng của Minh Lam chỉ có thể nói là bình thường, tôi biết được một nhân tuyển” Giọng điệu của nữ sinh này mang theo trêu tức.

”Là ai?”

”Âu Y Tuyết”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng dời mắt nhìn về phía cách đó không xa, thiếu nữ với gương mặt không chút thay đổi đang lăm vào trong trầm tư kia ——

※

Khi giáo viên chỉ đạo đọc lên tên của mình trong số người dự thi, Âu Y Tuyết chỉ có một cảm giác, đó chính là đầu đập vào tường.

Khuôn mặt vốn đỏ thắm lập tức mất đi huyết sắc, mất hết độ ấm, trong đầu hiện ra những hình ảnh quá khứ khiến cô sợ hãi không theo kịp tình hình. Cô bỗng chốc cần môi dưới của mình.

Ánh mắt khiếp sợ của cô dời về phía mấy nữ sinh mới vừa thảo luận lúc nãy, thấy trên mặt các cô đều mang nụ cười chế giễu.

32. Chương 33 : Tung Người Xuống Biển

Nước. . . Nước. . .

Nước ở khắp nơi cuốn về phía cô, đánh ngược vào thân thể của cô, cô liều mạng giãy giụa muốn bắt được cái gì đó, nhưng làm thế nào cũng không bắt được.

Âu Y Tuyết dùng sức cần môi dưới của mình, nhìn mặt biển không tự chủ liên tục rút lui.

Không, cô không cần tham gia, cô không cần!

Cô theo bản năng muốn chạy khỏi nơi này, mà bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cánh tay bắt được bả vai của cô.

”Cậu không sao chứ?” Tiểu Tuyết nhìn gương mặt tinh xảo mà tái nhợt của Âu Y Tuyết, rất lo lắng.

Mới vừa rồi giáo viên tuyên bố xong danh sách thi đấu, Âu Y Tuyết liền nhìn nước biển lăm vào trầm tư, thỉnh thoảng trên mặt còn hiện lên vẻ sợ hãi, điều này khiến cô lo lắng.

"Tớ. . ." Âu Y Tuyết hơi mím môi muốn nói ra, thế nhưng khi nghiêng mắt lơ đãng nhìn đến mấy nữ sinh kia, lại nhin xuống e ngại trong lòng, lắc đầu một cái: "Không sao" Trong giọng nói còn giữ lại một ít sợ hãi. . .

"Có thật không? Nhưng tớ thấy cậu thật giống như. . ." Tiểu Tuyết muốn nói lại thôi nhìn vẻ mặt quái dị của Âu Y Tuyết, nói tiếp: "Nếu như cậu sợ, vậy để tớ tham gia ..." Mặc dù chính cô cũng không đặc biệt bơi giỏi, nhưng so với Âu Y Tuyết, cô có lẽ giỏi hơn nhiều.

Một câu nói còn chưa nói xong, Âu Y Tuyết liền lắc đầu cự tuyệt.

"Tớ thật sự không sao." Vì muốn cô an tâm, Âu Y Tuyết trái lương tâm nở ra một nụ cười trấn an, sau đó không nói nữa.

.

Cũng không lâu lắm, giáo viên chỉ đạo tập hợp tất cả học sinh dự thi.

Âu Y Tuyết thậm chí còn không kịp cự tuyệt liền bị cán bộ lớp cứng rắn kéo đến trước, sau khi vận động làm nóng người, giáo viên chỉ đạo ỏi một người mặc áo cứu sinh, sau đó liền huýt gió, cuộc thi bắt đầu ——

Học sinh khác khi tiếng huýt gió được thổi lên liền cố hết sức tung người xuống biển như tên rời cung, duy chỉ có Âu Y Tuyết lại chậm chạp không có bất kỳ động tác gì.

Nhìn nước biển xanh biếc trong suốt, sợ hãi trong mắt của Âu Y Tuyết rốt cuộc lại hiện lên.

Nước. . .

Âu Y Tuyết run rẩy đem chân đạp trong nước, đụng phải nước biển lạnh lạnh liền rụt trở về.

Không thể. . . Cô không có cách nào khắc chế sợ hãi của cô đối với nước. . .

Vì vậy, cô quay đầu muốn buông tha cuộc thi này.

Xoay người, lại phát hiện cả học sinh lớp 11 đều ở đây nhìn cô.

Những khuôn mặt kia, người cô biết, người cô không biết, mỗi gương mặt mang theo vẻ mặt không giống nhau, có giấu cợt sự bất lực của cô, có châm biếm cô mềm yếu, có khinh bỉ cô lùi bước. . .

"Cô rốt cuộc đang làm gì!" Cán bộ lớp thấy những người dự thi đã bơi tới một nửa, vì vậy mở miệng rống Âu Y Tuyết.

"Âu Y Tuyết, lúc này không phải thời điểm ngần người!" Lại có người phụ họa.

"Ngu ngốc, nó rốt cuộc đang nghĩ gì!"

.

Theo nhau mà đánh thẳng không ngừng vào cô, nhưng đối với lời nói đầy vẻ tức giận của bọn họ, Âu Y Tuyết vẫn sững sờ đứng tại chỗ. Hai mắt xinh đẹp trống rỗng, giống như cái động không đáy.

Thấy cô không chút nào muốn xuống nước, rốt cuộc cũng có người nhin không được tiến lên đẩy cô vào trong nước.

'Phanh' một tiếng, Âu Y Tuyết bị đẩy ngã trong nước, cảm thấy nhiệt độ lạnh như băng, kéo Âu Y Tuyết về với thực tế.

Nhìn mọi người, Âu Y Tuyết cảm nhận được vô hạn sợ hãi.

Cô nghĩ bỏ cuộc, cô nghĩ lùi bước, cô thật sự muốn khóc. . .

Thế nhưng khi cô muốn nói chuyện, liền thấy được gương mặt đó trong đám người phía sau —— gió biển thổi mái tóc màu nâu trên đầu, lộ ra gương mặt anh tuấn mê người, mà khóe miệng mỉa hoặc lòng người của hắn lại nở lên nụ cười Satan.

Không! Âu Y Tuyết ở trong lòng gào thét một tiếng.

Vì vậy, cô liều mạng lắc đầu, tiếp đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, xoay người, lao xuống biển

33. Chương 34 : Thời Khắc Nguy Cấp

Khi tất cả tuyển thủ dự thi của mình về hàng thì Âu Y Tuyết lại chìm sâu trong biển làm tất cả học sinh khiếp sợ.

Cách đó không xa, trên bờ cát, Mạc Dĩ Trạch mặc Tshirt màu đen và quần jean bó sát người, đôi tay đút trong túi quần, bộ dạng dù bận vẫn ung dung nhìn Âu Y Tuyết không ngừng chìm vào trong nước, nhưng hành động đó không giống người đang bơi lội.

Người con gái ngu ngốc! Chẳng lẽ, vì tránh né mình, cho nên mới làm như vậy?

Chẳng lẽ cô không biết câu ngạn ngữ “thoát được nhất thời chứ không thoát được một đời” sao?

Trên mặt Mạc Dĩ Trạch nâng lên một nụ cười kỳ lạ, đôi mắt đen chứa một tầng sương lạnh lẽo.

Nếu như vì tránh né, cô mới nhảy xuống biển, vậy hẳn cũng muốn xem, cô chuẩn bị lấy cái gì kết thúc.

”Cô ấy đang làm gì vậy?”

Khi tứ chi Âu Y Tuyết chìm trong nước biển là lúc tất cả học sinh đang nghị luận ầm ĩ trên bờ cát.

Bởi vì, giờ khắc này, nơi Y Tuyết bơi tới không phải là hòn đảo nhỏ mà bọn họ đang đứng, mà là nơi biển rộng mênh mông vô tận. . .

”Bạn kia, phương hướng của em sai rồi!”. Thầy giáo hướng dẫn huýt gió, hướng về phía Âu Y Tuyết đã cách bọn họ hơn trăm mét hồ.

Ai ngờ, tiếng cười nói to như vậy cũng không khiến Âu Y Tuyết dừng lại, ngược lại, cô tiếp tục bơi về phía trước, giống như chưa từng nghe thấy. . .

”Tại sao cô ấy bơi về bên kia?”. Nước biển đã ngập hai chân, đầu gối, eo của Âu Y Tuyết. . . Những nữ sinh vừa dự thi với Âu Y Tuyết cũng hoảng hồn.

”Động tác của cô ấy là lạ. . .”

”Cô ấy đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao không qua đây?”. Lại có người nói.

Nghĩ vắn thay nhau mà đến, tất cả học sinh đứng tại chỗ nhìn nhau, nhưng không có bất luận kẻ nào cho các cô một lời giải đáp hợp lý.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, rồi lại không người nào giải thích được, đúng lúc đó một tiếng nói thật thấp truyền đến từ sau lưng khiến bọn họ khiếp đảm.

”Thầy giáo, bạn ấy. . . dường như bạn ấy sắp chìm xuống rồi. . . .”.

Mọi người nhìn lại nơi phát ra tiếng kêu, chỉ thấy một nữ sinh diện mạo non nớt ngây thơ đang trợn to cặp mắt, run rẩy chỉ vào mặt biển.

Xoay đầu lại đã thấy áo cứu sinh trên người Âu Y Tuyết trôi lơ lửng trên mặt biển từ khi nào, chỉ còn đỉnh đầu nhô lên trong nước.

Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả học sinh ở đó ngây ngốc tại chỗ, bọn họ trợn to mắt, thậm chí, có nữ sinh nhất gan còn hét lên.

Vì vậy, trên bờ loạn thành một đoàn.

Trước tình huống nguy cấp, thầy giáo hướng dẫn không để ý trấn an làm mọi người bớt kinh sợ mà vội vàng cởi giày.

Khi thầy giáo hướng dẫn đang chuẩn bị chạy đi cứu Âu Y Tuyết thì một bóng dáng lại đột nhiên lao lên, nhanh hơn một bước, nhảy xuống biển.

34. Chương 35 : Ký Ức Cũ

Nước biển dâng lên đến cổ, giờ phút này, Âu Y Tuyết nhìn thấy, cảm thấy, hô hấp được đều là biển.

Tại sao hai chân cô không nghe sai bảo? Tại sao cô không thể khống chế thân thể mình?

Mặt cô lộ vẻ hoảng sợ, nhìn nước biển xanh xanh, sợ hãi ăn mòn đầu óc khiến cô vô lực suy tư. Hai tay không ngừng vùng vẫy trong nước, mặc dù làm vậy không khiến cô chìm sâu xuống nước nhưng lại khiến cô cách bờ ngày càng xa.

Kí ức lúc còn nhỏ lại hiện về trong tâm trí, sắc mặt cô trắng bệch giống như tờ giấy trắng.

"Hu. . . Hu. . .". Đột nhiên, chân đạp trúng khoảng không, lập tức, Âu Y Tuyết chìm sâu xuống đáy biển.

Dường như, trong tai, trong miệng, trong mắt đều có nước biển làm cô không thể nào mở hai mắt mình ra.

Đúng lúc cô nghĩ rằng mình sẽ vùi thân nơi biển rộng thì một cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm eo thon của cô. Cô chưa kịp nói câu nào đã bị nước biển tràn vào trong mũi.

Cùng lúc, sau lưng đột nhiên truyền đến một câu.

"Cô muốn chết? Phải được sự cho phép của tôi!"

Âu gia.

Gió mát, vạn vật ở trên vùng đất này đang sinh sôi nảy nở, cỏ cây xanh tốt đua nhau nở hoa càng lộ vẻ đẹp mê hồn người.

Âu Xảo Lệ mười lăm tuổi cùng các tiểu thư nhà giàu mặc đồ tắm, ngồi bên hồ bơi, đang nhỏ to phê phán một tạp chí thời trang mới xuất bản. Mà Âu Y Tuyết lại đem nước chanh xuất hiện không đúng lúc trước mặt các cô.

"Tại sao mày đưa tới? Tiểu Lệ đâu?". Âu Xảo Lệ buông tạp chí trong tay xuống, chán ghét nhìn Âu Y Tuyết nhỏ hơn cô hai tuổi.

"Chị Tiểu Lệ cùng thím Trương đi mua sắm". Đôi mắt xinh đẹp của Âu Y Tuyết mở to, sợ hãi trả lời.

Nghe vậy, Âu Xảo Lệ liếc Âu Y Tuyết một cái, lại cầm tạp chí trên bàn lên. Mà mấy tiểu thư nhà giàu kia lại lấy ánh mắt tán thưởng nhìn diện mạo nhỏ gầy nhưng xinh đẹp như búp bê của Âu Y Tuyết.

"Xảo Lệ, cô ấy là ai vậy? Đáng đáp thật xinh đẹp". Một người trong đó hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, nhìn tóc cô ấy kìa, thật là đẹp".

"Đáng yêu như thế, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân".

Những lời ca ngợi Âu Y Tuyết liên tiếp vang lên khiến Âu Xảo Lệ giận tím mặt, cô tức giận nhìn Âu Y Tuyết, giận dữ mắng mỏ: "Làm gì đó, còn không đem nước trái cây cho chúng tao?"

"Vâng". Âu Y Tuyết cắn môi, ngay sau đó, định tiến lên đặt nước trái cây xuống.

Ai ngờ, chẳng biết từ lúc nào, Âu Xảo Lệ đã giơ một cái chân ra khiến cô bị trượt chân té xuống, toàn bộ nước trái cây trên khay đều đổ hết lên người Âu Xảo Lệ.

"Đồ chết tiệt!". Âu Xảo Lệ đứng lên, sắc mặt dữ tợn: "Mày biết đồ tắm này đắt ra sao không? Mày lại dám đổ nước trái cây lên người tao!"

Nghe vậy, Âu Y Tuyết vội vàng đứng lên, lắc đầu giải thích: "Không phải vậy, em không cố ý, do chị giơ chân ra nên em mới bị trượt chân ngã xuống".

"Ý của mày là do tao tự tìm?". Âu Xảo Lệ cũng không để ý những người còn lại, rống to với Âu Y Tuyết, tiếp đó giơ tay cho Âu Y Tuyết một cái tát.

Khi tiếng vang của cái tát, cũng là lúc nước trong hồ bơi văng tung tóe.

Bởi vì cái tát của Âu Xảo Lệ khiến Âu Y Tuyết bị đánh rơi xuống hồ bơi.

Bọt nước văng khắp nơi, mặt nước yên tĩnh lập tức gợn sóng.

Âu Y Tuyết liều mạng vùng vẫy trong nước, cô chỉ biết bơi lội một chút nên cố gắng đập nước, cố gắng để thân thể mình không chìm xuống, cô sợ hãi cầu cứu, nhưng bọn họ không thèm nhìn đến.

”Để xem sau này mày còn dám nữa không! Chúng ta đi”. Âu Xảo Lệ không để sự sợ hãi của cô vào trong mắt, ngược lại, có chút hả hê xem thường, tiếp đó liền dẫn mấy người bạn đang khiếp sợ rời đi.

Âu Y Tuyết ra sức vùng vẫy trong bể bơi, khi cô không còn hơi sức, cho rằng mình sắp chết thì thím Trương đi chợ về nhìn thấy.

Bắt đầu từ ngày đó, Âu Y Tuyết không dám đến gần hồ bơi nữa, mặc dù chuyện ngoài ý muốn đó bị mọi người lãng quên, nhưng vĩnh viễn để lại trong lòng Âu Y Tuyết một vết sẹo không thể xóa mờ.

35. Chương 36 : Sắc Đẹp Hòa Hợp

Khi Mạc Dĩ Trạch ôm Âu Y Tuyết đang bất tỉnh trở lại bờ cát, tất cả mọi người đều kinh hãi. Dĩ nhiên, đối tượng khiến họ khiếp sợ không phải là Âu Y Tuyết, mà là Mạc Dĩ Trạch.

”Trời, đó không phải là hot boy của Y Tư Lai Đốn sao?”

”Mình nghe nói hắn mới từ Mĩ về”.

”Nhưng tại sao hắn lại ở chỗ này?”

Bởi vì diện mạo xuất sắc của Mạc Dĩ Trạch mà tất cả nữ sinh đều không để mắt đến Âu Y Tuyết trong ngực hắn. Mạc Dĩ Trạch không quan tâm đến ánh mắt ái mộ của những nữ sinh kia, trực tiếp thoát khỏi đám người, ôm Âu Y Tuyết nhanh chóng rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng mê người của hắn biến mất khỏi tầm mắt thì bọn họ mới nhớ tới Âu Y Tuyết thiếu chút nữa chết chìm.

Mạc Dĩ Trạch vội vàng ôm Âu Y Tuyết trở lại phòng của hắn, không kịp thở, vội lôi bác sĩ trong phòng cứu thương đi qua.

”Cô ấy sao rồi?”.

Trong phòng ngủ trang hoàng hạng nhất, thiết bị đầy đủ, Mạc Dĩ Trạch không nháy mắt một cái, chau mày nhìn Âu Y Tuyết đang nhắm chặt lại hai mắt, nằm trên giường hắn, lo lắng hỏi.

”Cũng may, chỉ bị kinh sợ ngất đi thôi”. Sau khi kiểm tra cho Âu Y Tuyết, nữ bác sĩ trẻ tuổi cho ra kết luận như vậy.

”Vậy tại sao toàn thân cô ấy lại lạnh như vậy?”. Vẫn còn nhớ, khi hắn ôm cô thì cái lạnh như băng của thân thể cô truyền sang khiến hắn không dám tưởng tượng, nếu mất cô hắn sẽ ra sao.

”Đó là do. . .”. Nữ bác sĩ nữ chau mày, ngay sau đó, quay đầu lại nhìn Mạc Dĩ Trạch nói: ”Chẳng phải vừa rồi cậu nói cô ấy rơi xuống nước sao? Vì vậy nên người cô ấy mới lạnh như vậy. Trước tiên đem đồ ướt trên người cô ấy đổi đi, sau đó tắm lại, tự nhiên sẽ tốt lên thôi”.

Lúc bác sĩ nói chuyện vẫn không thấy vẻ mặt Mạc Dĩ Trạch thay đổi.

”Đề nghị cậu đi ra ngoài để tôi tắm giúp cô ấy. . . Cậu làm gì vậy?”. Một câu nói còn chưa nói hết, bác sĩ đã bị Mạc Dĩ Trạch kéo lên.

Không nói lời nào đẩy cô ra ngoài cửa, “rầm” một tiếng, cửa đã bị đóng.

Lưu lại bác sĩ với vẻ mặt mờ mịt.

Ngay sau khi đuổi bác sĩ đi, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng chạy đến phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Nước ấm áp chảy xuống, Mạc Dĩ Trạch thử nhiệt độ một chút. Trở lại phòng ngủ, hắn nhanh chóng thay quần áo ướt sũng trên người mình.

Đợi đến khi nước tràn ra ngoài bồn tắm, Mạc Dĩ Trạch mới ôm Âu Y Tuyết đang hôn mê đến phòng tắm.

Bên trong phòng tắm, sương mù mờ mịt, độ ẩm từ từ lên cao.

Nhìn vóc người của cô hoàn mỹ, mặc một bộ đồ tắm mỏng manh, Mạc Dĩ Trạch không hề suy tư cởi đồ tắm của cô ra, đặt cô vào trong nước.

Hơi nước tràn ngập khiến khuôn mặt tinh xảo của cô đẹp như thiên tiên, đường cong lung linh, da thịt trắng nõn, cùng với sắc đẹp mê người kích thích thần kinh Mạc Dĩ Trạch. Rốt cuộc, hắn không nhịn được cảm thấy hít thở có chút khó khăn.

Hắn không phải là thiếu niên thuần khiết. Cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Ở Mĩ, hắn có qua vô số mỹ nữ, nhưng thân thể cô lại kích thích được dục vọng sâu nhất trong cơ thể hắn, đây là lần đầu tiên.

36. Chương 37 : Lâm Tường Hấn

Trong nháy mắt ý loạn tình mê, hắn thậm chí có ý muốn chiếm đoạt lấy thân thể của cô, nhưng lúc tầm mắt của hắn chuyển qua khuôn mặt trắng bệch của cô, hắn cố đè nén dục vọng trong lòng.

Nhẹ nhàng đặt Âu Y Tuyết ở trong nước, ngâm thân thể lạnh như băng của cô vào nước ấm. Tiếp đó đưa tay cầm lấy chai sữa tắm bên cạnh, vẽ loạn toàn thân cô để tắm sạch nước biển trên người.

Mà giờ khắc này khuôn mặt tuần tú lạnh như băng từ trước tới giờ của Mạc Dĩ Trạch đã trở nên dịu dàng.
..

.....

Mạc Dĩ Trạch chậm rãi ôm Âu Y Tuyết đã tắm xong đặt lại trên giường.

Nhìn khuôn mặt của cô đã khôi phục chút sắc hồng, hắn không kìm lòng được chạm vào khuôn mặt xinh đẹp làm hắn mê đắm, trong lòng phức tạp vô hạn.

Cô không biết rằng khi hắn nhìn thấy cô chìm vào trong biển, tim của hắn cơ hồ như sắp rớt ra.

Mà cô thật đáng chết, bởi vì muốn trốn hắn, không tiếc bỏ ra sinh mạng của mình.

Nghĩ tới đây trong mắt vốn nhu tình của Mạc Dĩ Trạch đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, môi mím chặt lại.

Hắn sẽ cho cô biết trốn tránh hắn sẽ phải nhận kết quả gì.

※

Ngón tay thon dài trắng nõn dịu dàng xẹt qua cái trán hơi nóng của cô, bên trên gương mặt vẫn còn thanh tú ngây thơ hiện ra lo lắng, môi mỏng mím chặt tiết lộ tâm tình nóng nảy của hắn bây giờ.

Loáng thoáng cảm thấy động tác của hắn, Âu Y Tuyết trên giường khó chịu hừ nhẹ một tiếng, ngay sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

Ngắm nhìn bốn phía hoàn toàn xa lạ. Mọi thứ xung quanh đều xa xỉ, bố trí hiện đại cũng tỏ rõ đây không phải một gian phòng bình thường.

Chỉ là tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này?

Trong lúc Âu Y Tuyết đang trầm tư, một giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Em đã tỉnh” Một giọng nói mang theo sự vui mừng

Nghe vậy lúc này Âu Y Tuyết mới chú ý, quay đầu thấy được anh.

“Thân thể có thoải mái hay không? Có nơi nào đau không?” Quý Đằng Viễn sốt ruột cầm bàn tay đang lộ ra ngoài chăn của Âu Y Tuyết, vội vàng hỏi. Nếu không phải Tiểu Tuyết nói cho anh biết, bây giờ anh cũng thật sự không biết cô xảy ra chuyện.

“Tôi...” Âu Y Tuyết nhìn hành động quá khích của anh, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu “Tôi không sao, là anh cứu...” Sau khi tỉnh lại mọi chuyện lại hiện lên trong đầu.

Cô còn nhớ rõ lúc kiệt sức tưởng rằng sẽ chết lại đột nhiên có bàn tay bắt cô lại. Mà bây giờ nhìn Quý Đăng Viễn, Âu Y Tuyết mím môi, chẳng lẽ người cứu cô là anh sao?

“Cám ơn trời đất! Em không biết anh lo lắng cỡ nào.” Nghe được câu trả lời của cô, lúc này trái tim lơ lửng của Quý Đăng Viễn mới dễ xuống.

“Cám ơn. . .” Càng thêm xác định sự thật kia. Trong lòng có rất nhiều cảm xúc, Âu Y Tuyết không biết nên cảm ơn anh như thế nào.

“Tại sao muốn cảm ơn anh, đứa ngốc!” Quý Đăng Viễn nở nụ cười dịu dàng, lúm đồng tiền hiện ra.

Chỉ thấy anh nghiêng người tiến lên ôm Âu Y Tuyết đang nằm ngang vào trong ngực, không muốn làm cho cô thấy sự ngượng ngùng của anh, để đầu tựa vào cổ của cô, giọng nói êm ái: “Đứa ngốc, giữa chúng ta cần gì phải nói cảm ơn?”

Động tác gấp rút này khiến Âu Y Tuyết hơi ngẩn ra, ngoài dự đoán cô lại không có phản kháng, mà mặc cho anh ôm lấy chính mình vào trong ngực.

Không biết, một màn này đã bị một bóng đen xuất hiện tại cửa phòng ngủ thu vào trong mắt.

37. Chương 38 : Tranh Giành Với Nhau

Mạc Dĩ Trạch làm sao cũng không ngờ, chỉ trong 30 phút thời gian ngắn ngủn, phòng của hắn lại có thêm một người.

Nhìn hai bóng dáng ôm nhau trong phòng ngủ, ngón tay thon dài của hắn co rút thành quyền, môi mỏng mím chặt, hơi thở âm lạnh vòng quanh hắn, làm hắn giống như tượng đá, làm người ta giận sôi.

Cơ hồ không có suy tư, hắn liền đá văng cửa ra.

“Rầm!” một tiếng vang thật lớn, Âu Y Tuyết và Quý Đăng Viễn không hề chuẩn bị tâm tư bị kinh sợ. Hai người nghe tiếng nhìn lại, lại thấy Mạc Dĩ Trạch chạy tới trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy hắn, tim của Âu Y Tuyết lập bộp rơi thẳng vào đáy cốc, sắc mặt đỏ thắm lập tức lại trắng xanh; mà Quý Đăng Viễn lại lấy ánh mắt kinh ngạc nhìn Mạc Dĩ Trạch đột nhiên xuất hiện ở trong phòng ngủ, mở miệng.

“Sao anh ở đây?” Quý Đăng Viễn ôm lấy Âu Y Tuyết, hỏi.

Ai ngờ, Mạc Dĩ Trạch cũng không có nhìn thẳng anh. Ánh mắt thâm thúy mà nguy hiểm chăm chú nhìn chằm chằm cánh tay đang vịn Âu Y Tuyết của Quý Đăng Viễn, lời nói từ môi lạnh như băng của hắn tràn ra: “Buông cô ấy ra!”

Nghe vậy, Quý Đăng Viễn sửng sốt, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy anh không có ý muốn buông tay ra, Mạc Dĩ Trạch liền vứt ngay canh gờng mà mình đặc biệt ra ngoài mua cho Âu Y Tuyết, ngay sau đó đi tới bên cạnh giường, nắm lên cổ áo Quý Đăng Viễn.

Quý Đăng Viễn không hề chuẩn bị tâm tư, bị buộc cách xa Âu Y Tuyết.

Không những như vậy, Mạc Dĩ Trạch còn chạy về bên cạnh Âu Y Tuyết, một tay kéo cô từ trên giường lên, giam cầm trong ngực mình.

“Buông tôi ra!” mặt Âu Y Tuyết đỏ lên, đẩy gương mặt không có vẻ gì của Mạc Dĩ Trạch ra.

“Anh muốn làm gì?” Quý Đăng Viễn bị hành động đột nhiên xuất hiện của hắn làm hồ đồ, nhìn Âu Y Tuyết ra sức giãy giụa muốn tránh né ở trong lòng hắn, cất bước tiến lên.

“Đứng lại!” Một tiếng quát lạnh khiến hai người dừng lại hành động.

Tròng mắt đen của Mạc Dĩ Trạch mang theo một cơn gió mạnh, một ngọn lửa hùng hực đẩy lên trong lòng hắn, hai mắt âm trầm, bóp chặt cô trong ngực, nói: "Đáng chết, cô cứ nhiên lại muốn thoát khỏi tôi!"

Hắn luôn tâm cao khí ngạo, cho tới bây giờ chính là thần trong cảm nhận của tất cả cô gái. Mà cô lại nhiều lần trốn tránh, làm hắn giận không kèm được.

Đối mặt với chất vấn của hắn, Âu Y Tuyết im lặng, quay đầu không dám nhìn đến vẻ mặt khát máu của hắn, mím chặt đôi môi.

"Buông bạn gái tôi ra!" Quý Đằng Viễn bị hắn đẩy ra rồi cuộc không nhận được, quát lên với hắn.

Nghe vậy, lúc này Mạc Dĩ Trạch mới dời tầm mắt về phía Quý Đằng Viễn. Nhìn gương mặt hồn nhiên mà mang theo thương tiếc của anh, Mạc Dĩ Trạch nheo lại hai mắt đen nhánh, hừ lạnh một câu: "Hừ, bạn gái của cậu? Cô ấy thật sự là bạn gái của cậu sao?"

"Anh có ý gì?" Quý Đằng Viễn không chịu yếu thế lạnh lùng nhìn hắn.

Hơi thở nguy hiểm tràn ngập thân thể Mạc Dĩ Trạch, hắn tăng thêm sức nắm cánh tay mảnh khảnh của Âu Y Tuyết, tiếp đó lạnh lùng nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

38. Chương 39 : Tắt Một Cái

"Cái gì. . .?" Đôi mắt sáng trong suốt của Quý Đằng Viễn bởi vì một câu nói này mà khiếp sợ không thôi.

Mặc dù không biết giữa họ rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng anh không muốn thấy cô bị thương. Anh nén giận muốn hỏi rõ, lại bị một màn đột nhiên hiện ra trước mặt làm rúng động.

Theo ánh mắt hoang mang sợ hãi của anh nhìn lại, chỉ thấy Mạc Dĩ Trạch chẳng biết lúc nào đã xoay đầu Âu Y Tuyết ra sau, bá đạo hôn lên đôi môi Âu Y Tuyết.

Trong khoảng thời gian ngắn, Quý Đằng Viễn chỉ cảm giác đầu óc 'âm' vang lên, ngay sau đó đầu trống rỗng.

. . .

Đầu lưỡi ẩm áp thuận thể trượt vào miệng nhỏ thơm tho của cô, thuần thục tự nhiên quấn lên lưỡi của cô. Nụ hôn mang theo tính xâm lược, tuyên thệ cô là vật sở hữu của hắn.

Hô hấp gần trong gang tấc, Mạc Dĩ Trạch bất mãn ngẩng nhìn hai mắt đầy khổ sở của cô, trong lòng rét lạnh.

Ngoài dự đoán, Âu Y Tuyết lại không có phản kháng. Cô chỉ mặc cho hắn tàn nhẫn đối với mình.

Mà cô lại không biết sự lạnh lùng của cô, làm đẩy lên dục vọng chiếm hữu tàn khốc của hắn. . .

.

Thời gian không biết qua bao lâu, cảm thấy hơi thở cô bắt đầu rối loạn, lúc này Mạc Dĩ Trạch mới hài lòng dời đi đôi môi của mình.

Hai mắt đen nhánh như ưng xẹt qua vẻ mặt bình tĩnh của cô, lại chuyển tầm mắt qua Quý Đằng Viễn đã sớm ngốc trệ, dùng một đôi mắt kinh sợ nhìn bọn họ, Mạc Dĩ Trạch gian xảo nở nụ cười hả hê, lạnh lùng mở miệng.

"Hiện tại cậu tin chưa? Cô ấy là người phụ nữ của tôi, mà không phải bạn gái của cậu." Thanh âm không lớn, nhưng lại đánh thẳng vào lòng của Quý Đằng Viễn.

Nghe vậy, Quý Đằng Viễn không dám tin nhìn về Âu Y Tuyết vẻ mặt trống rỗng trong ngực Mạc Dĩ Trạch, anh lắc đầu một cái: "Không, đây không phải là thật. . ."

Vẫn còn nhớ ngày đó cô nhận lời tỏ tình của anh, anh đã mừng rỡ cỡ nào. Mà bây giờ cô lại. . .

Nhìn hai người thân mật xứng đôi như không có chuyện gì xảy ra, Quý Đằng Viễn ngẩn ra. . .

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ tất cả đều là cô lừa gạt anh?

Nghĩ tới đây, một cảm giác bị lừa gạt tự nhiên sinh ra, anh há miệng muốn nói điều gì, nhưng lúc anh nhìn thấy biểu tình sóng nước chằng sao của Âu Y Tuyết, lại cắn môi dưới của mình.

Cuối cùng kiên quyết xoay người chạy ra phòng ngủ.

Khi tất cả xảy ra được thuận nước đẩy thuyền như thế, lại không có thấy trong mắt Âu Y Tuyết chớp qua áy náy cùng với phần hận.

※

Bóng dáng của Quý Đằng Viễn mới biến mất không lâu, khoe môi của Mạc Dĩ Trạch vẫn chứa nụ cười hả hê. Hắn chậm rãi quay đầu lại, nhưng không ngờ. . .

”Chát!” Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Mạc Dĩ Trạch còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy má trái đau rát, trong ngực trống không.

Đợi hắn phản ứng kịp, Âu Y Tuyết đã đứng cách hắn mấy bước.

39. Chương 40 : Xâm Phạm Tôi Cô

Khuôn mặt tinh xảo bởi vì một cái tát dùng toàn bộ sức lực mà ửng hồng, ánh mắt lạnh lùng giận giữ trừng hẳn, thân thể mảnh mai hiện lên vẻ kiêu ngạo cùng kiên cường của cô.

Nếu không có cánh tay phải kia nâng lên giữa không trung, sẽ chẳng ai nghĩ đến một giây trước cô đã làm cái gì.

”A!” Không đem cao ngạo của cô để ở trong mắt, năm ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve gò má trái nóng rực của mình, từ trong miệng Mạc Dĩ Trạch nện ra mấy chữ: ”Đáng chết, cô dám đánh tôi!” Tâm cao khí ngạo như hắn khi nào lại chịu cái loại áp bức này.

Cho nên nghĩ cũng không nghĩ, hắn liền cất bước tiến lên, giam cầm cánh tay của cô trong bàn tay của mình.

”A. . .” Cổ tay đột nhiên bị đau khiến cô nhíu mày. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng đau đớn này vượt xa với dự đoán của cô.

”Nhìn tôi!” Gắt gao nhìn chằm chằm Âu Y Tuyết, Mạc Dĩ Trạch mở miệng lạnh lùng uy hiếp: ”Nếu như không muốn chết trong đau khổ, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời!”

Vậy mà Âu Y Tuyết vẫn như cũ thờ ơ với uy hiếp của hắn, chỉ quật cường quay đầu, mím chặt đôi môi chờ đợi cuồng phong bạo vũ của hắn.

Nguy hiểm nheo đôi mắt lại, ám chỉ hắn không còn kiên nhẫn.

”Cô thích như vậy sao?” Đột nhiên, Mạc Dĩ Trạch tà mị nhấp môi, đôi lông mày anh khí của hắn dương lên mang theo hàm ý hóm thú, lãnh khốc nói: ”Tốt, cô đã thích cự tuyệt lại ra vẻ mời chào này, vậy tôi sẽ theo cùng!”

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng giơ tay của cô quá đỉnh đầu, ngay sau đó dùng đầu gối của mình đặt giữa hai chân của cô, để ngừa cô thoát khỏi hắn một lần nữa, lưu loát khiến cô không thể thấy rõ động tác của hắn.

Âu Y Tuyết sửng sốt, hiển nhiên bị hắn hung mãnh dọa sợ, nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi sắc.

Mạc Dĩ Trạch dùng lấy tốc độ cực nhanh nghiêng người tiến lên, lần nữa chiếm đoạt môi của cô.

”Buông tôi ra!” Nhìn thấu mục đích của hắn, Âu Y Tuyết biết mình không thể tiếp tục ngậm miệng không nói, cô quay đầu lại, liền quát hắn.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch chẳng những không buông cô ra, ngược lại ——

"Thả cô ra? A. . . Cầu xin tôi à?" Hắc lạnh lùng cười một tiếng, giống như Satan trong đêm tối, tà ác khiến người khác ghê sợ.

Dám can đảm tát hắc, vậy phải chuẩn bị chịu trừng phạt.

Trên thế giới này không có thứ hắc không có được, chỉ có thứ hắc không muốn có. Mà cô gái này một lần lại một lần cự tuyệt hắc, điều này khiến hắc vô cùng. . . Khó chịu!

Nghĩ tới đây, Mạc Dĩ Trạch chưa kịp suy xét, tay phải của hắc liền nhanh chóng bao trùm ở bộ ngực hoàn hảo trưởng thành của cô, cách một tầng áo choàng tấm thật mỏng, hắc dùng sức vuốt ve bộ ngực trơn mềm mà đàn hồi.

Âu Y Tuyết hơi ngẩn ra, ngay sau đó dùng sức muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắc: "Dừng tay!"

Đem lấy toàn bộ vẻ mặt luống cuống kinh hoàng của cô thu vào mắt, khóe môi khô gợt của Mạc Dĩ Trạch nở ra một nụ cười đùa giỡn, vì vậy càng thêm dùng sức.

"Thoải mái sao?"

Biết rất rõ cô bắt đầu sợ, nhưng hắc vẫn đùa giỡn cô.

"Buông tôi ra!" Vuốt ve của hắc tựa như một dòng điện đi ngang qua thân thể của cô, một cảm giác hưng phấn khó hiểu nổi lên. Đối với loại cảm giác này khiến cô sợ hãi, nhưng cô không vì vậy mà khuất phục hắc.

40. Chương 41 : Hắc Động Tình?

"Thoải mái sao?" Nụ cười tà ác nâng lên, đôi môi khô gợt chiếm đoạt môi hồng của cô, bàn tay tăng thêm sức vuốt ve trên ngực cô.

"Không cần. . . Buông tôi ra. . ." Âu Y Tuyết đóng chặt đôi môi, vừa tránh né nụ hôn cuồng thế của hắc, vừa nỗ lực giữa giữa muốn ngăn cản căn rễ của hắc.

Thả cô ra? Làm sao có thể.

Không nói lời nào, hắc lựa đúng thời cơ, đôi môi bá đạo đoạt lấy cô.

Cắn xé, mút vào đôi môi anh đào khiến tất cả đàn ông nổi điên, nhìn đôi mắt hoảng sợ của cô, Mạc Dĩ Trạch chỉ càng tham muốn chiếm giữ.

Hắc mang theo nụ hôn cuồng bạo khiến cô sợ hãi.

Âu Y Tuyết quỳnh lên, trong lúc bối rối cắn nát môi của hắc.

Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy đôi môi đau đớn, một mùi máu tươi nồng nặc từ trong miệng tràn ra, khiến hắc ngẩn ra.

Rời khỏi môi của cô, nụ cười lạnh lùng cứng ngắc ở khóe môi. Lòng mảy mã của Mạc Dĩ Trạch nhú lại, nhìn khóe môi đỏ thẫm của Âu Y Tuyết còn dính máu tươi của hắc, lửa giận nháy mắt tràn ngập trong lòng.

Khi hắc còn chưa kịp phản ứng, không có bất kỳ chuẩn bị gì, liền bị Âu Y Tuyết dùng sức đẩy lùi ra phía sau vài bước.

"Cầm thú!" Âu Y Tuyết nhanh chóng che kín người mình bởi vì hắc xâm phạm mà trở nên xộc xệch, nổi giận nói.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Còn không đợi hắc mở miệng, Âu Y Tuyết lại nói.

"Vì sao lại phải đối với tôi như vậy! Tôi với anh không thù không oán, tại sao anh lại đối với tôi như vậy?" Cô khàn cả giọng rống to về phía hắc, gương mặt kiều diễm bởi vì kích động quá độ mà ửng hồng, hơi thở hỗn loạn.

Mạc Dĩ Trạch bỗng chốc sửng sốt, sau đó con người đen nhánh lập tức khôi phục âm lãnh.

Hắn không vì lời nói của cô mà hành động, chỉ mím chặt môi mỏng, hứng thú đợi lời nói kế tiếp của Âu Y Tuyết.

Quả nhiên, thấy hắn không có bất kỳ phản ứng, Âu Y Tuyết quát lên.

”Tôi rất cuộc đã làm sai điều gì, tại sao các người đều muốn đối xử như vậy với tôi? Tôi muốn sống thật tốt, tại sao các người không chịu buông tha? Nói cho tôi biết, tôi rất cuộc sai chỗ nào? Có phải không nên xuất hiện trước mặt các người, hay không nên tồn tại trên đời này?”

Tâm, mệt mỏi, không có bất kỳ dấu hiệu nào, Âu Y Tuyết đem tất cả áp lực khiến cô thở không nổi ở trong lồng trút ra.

Cho tới nay, cô đều ỉnh đủ kiên cường, nhưng lại không nghĩ tới, hắn tùy ý châm ngòi, liền tháo bỏ toàn bộ ngục trang của cô.

Vẻ mặt trêu đùa bởi vì hốc mắt sưng đỏ của cô mà biến mất, mím chặt môi mỏng vài lần muốn mở miệng, nhưng lại thủy chung không nói ra suy nghĩ hắn muốn.

Trong không khí yên lặng xen lẫn bi ai, màn tơ bên giường không tiếng động theo gió khẽ nâng lên rồi rơi xuống.

Thời gian trôi qua, hai người đối lập nhìn nhau, trong lòng mỗi người cảm giác khác nhau.

Đau đớn gấp trăm lần giống như ngàn vạn con kiến xâm chiếm trái tim của Âu Y Tuyết, rất cuộc, cô cũng nhận không được ngã trên sàn nhà băng lạnh.

Mặc dù cô mềm yếu bị hắn thấy rõ, nhưng vì cất giữ một tia tôn nghiêm cuối cùng của mình, cô lựa chọn che gò má của mình lại, không tiếng động khóc thút thít.

Thấy thế, thân thể đang đứng kiêu ngạo của Mạc Dĩ Trạch khẽ lay động, hai mắt nham hiểm chẳng biết lúc nào hóa thành thương tiếc. Nhìn những giọt nước mắt khẽ rơi giữa năm ngón tay của cô, tim của hắn đột nhiên nhói đau.

Tại sao hắn lại có cảm giác này? Chẳng lẽ hắn sinh lòng yêu thương cô?

Hắn không hiểu cảm giác phức tạp của mình giờ phút này, hắn mơ màng. . .

41. Chương 42 : Tai Họa Vô Tội

Không khí tĩnh mịch đan xen bi thương vây quanh thể giới của hai người.

Cô khóc nức nở không tiếng động, khiến lòng hắn nếm ngũ vị cay đắng, đó là một cảm giác phức tạp khó nói được, có chút đau lòng, có chút thương tiếc, lại có chút gì đó khác thường. . .

Vài lần cảm thấy trong ngực có chút nhói đau, khiến hắn khó chịu nhíu mày.

Rất cuộc, hắn không nhận được cảm giác khác thường này, quyết định rời đi. . .

. . .

Khi Âu Y Tuyết phát hiện trong phòng không còn bóng dáng của Mạc Dĩ Trạch, cô lập tức lau khô nước mắt trốn ra.

Không đếm xỉa đến ánh mắt kinh ngạc chế giễu của mọi người dọc đường đi, Âu Y Tuyết với một thân khoác áo choàng tấm vải rồi khỏi khu nghỉ ngơi của học sinh trường Y Tư Lai Đốn.

Gương mặt thuần khiết xinh đẹp quá mức trắng bệch, phía dưới hốc mắt hồng hồng, là môi anh đào đỏ tươi mím chặt sít sao.

Đứng ở ngoài cửa phòng của mình, Âu Y Tuyết cắn chặt hàm răng, ở trong lòng không ngừng tự nói với mình nhất định phải kiên cường.

Đợi đến lúc cảm thấy không sai biệt lắm, cô mới chậm rãi gơ tay cứng ngắc, nắm lấy tay cầm cửa.

Nào biết, như có cảm ứng cửa phòng tự mở ra.

Âu Y Tuyết còn chưa kịp phản ứng, một đôi đôi chân ngọc mang giày cao gót năm phân đã xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Tầm mắt theo hai bắp chân trắng nõn đi lên, Âu Y Tuyết gặp người mà giờ phút này cô không muốn gặp nhất —— Âu Xảo Lệ.

Trên người Âu Xảo Lệ mặc một bộ quần áo đáng yêu, quần cực ngắn đến không thể ngắn hơn, đôi tay ôm ngực, lấy dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống nhìn sắc mặt lạnh lùng của Âu Y Tuyết.

”Nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc đã trở lại!” Trong mắt hiện lên ánh lửa, đôi mắt Âu Xảo Lệ trừng cô, thoát nhìn giống như một con vật nuôi biến thành dã thú.

Đối với lời nói của cô ta, Âu Y Tuyết không có bất kỳ biểu hiện gì. Trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, không nhìn cô ta đang ngang ngực càn rỡ, sau đó liền muốn đi vào trong phòng.

”Đứng lại!” Muốn trốn? Không dễ dàng như vậy! Âu Xảo Lệ nhanh hơn cô một bước chặn cửa, ngăn cản đường đi của cô.

Bộ mặt tức giận, Âu Y Tuyết bình tĩnh vẻ mặt không rảnh rỗi nhìn cô, Âu Xảo Lệ mới phát hiện cô chỉ mặc áo choàng tắm, vì vậy khóe miệng lập tức mang theo giọng mỉa mai: ”Tôi tưởng là đi đâu, nguyên lai là đi lêu lổng với trai.”

Cô còn tưởng rằng Âu Y Tuyết rất thanh cao, thì ra chỉ giả vờ chết chìm câu dẫn con trai mà thôi. Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Âu Xảo Lệ lộ ra một tia cười khinh bỉ.

Không muốn dây dưa với cô ta, Âu Y Tuyết lẳng lặng cúi đầu, thu hẹp người lại đi vào bên trong phòng.

Nhưng lại không nghĩ đến, hiện ra ở trước mặt cô là một màn khiến thần sắc của cô đại biến.

Chỉ thấy hai nữ sinh với diện mạo xinh đẹp hấp dẫn mặc đồ xa xỉ ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Âu Y Tuyết, khóe miệng lập tức cười thâm ý.

Mà trên nền gạch bóng loáng trắng tinh bên chân các cô, là Tiểu Tuyết mặc áo tắm bảo thủ đang co rúc như tôm tép, nằm trên mặt đất che bụng của mình, khóe môi liên tục phát ra tiếng rên rỉ.

42. Chương 43 : Sống Không Bằng Chết

Sau khi nhìn rõ một màn này, thân thể Âu Y Tuyết không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó, đi đến bên cạnh Tiểu Tuyết.

Phía sau những sợi tóc xốc xếch, mặt Tiểu Tuyết thậm chí không nở nhìn. Giờ phút này, da thịt trắng nõn đầy vết thương chồng chất, xanh tím loang lổ khắp nơi, khóe môi còn vết máu chưa khô, hơi thở thoi thóp.

”Tuyết. . . Tôi. . . .”. Cảm thấy hơi thở quen thuộc vây quanh mình, Tiểu Tuyết khó khăn mở mắt ra, nhìn bóng dáng mơ hồ trước mặt, rừ rì nói.

Thấy thế, mũi Âu Y Tuyết đau xót, nghiêng người, tiến lên ôm Tiểu Tuyết vào trong ngực mình, nhẹ giọng nói: ”Cậu không cần nói, mình biết hết, mình xin lỗi cậu, mình xin lỗi...”. Nói đến đây, cô đã khóc không thành tiếng.

Giờ phút này, cô đã không thể dùng bất kỳ từ nào để hình dung nỗi thống khổ của bản thân, nhìn Tiểu Tuyết thương tích đầy mình, cô chỉ có thể nói. . . Sống không bằng chết.

Cùng lúc đó, tại cửa phòng.

Âu Xảo Lệ nhanh chóng khép cửa lại, sau đó dùng mắt, ý bảo hai nữ sinh ngồi trên ghế sa lon. Sau khi nhận được ám hiệu, hai nữ sinh lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh Âu Xảo Lệ, ba người lấy bộ dáng hứng thú nhìn họ.

”Chẳng phải mày rất kiêu ngạo? Sao bây giờ lại khóc?”. Âu Xảo Lệ mắt lạnh nhìn Âu Y Tuyết ôm Tiểu Tuyết khóc như mưa, đáy lòng nổi lên sự căm thù đến tận xương tủy.

Bình thường dù bị hành hạ dã man, Âu Y Tuyết cũng chưa từng nhú mảy một chút. Bây giờ vì một người bạn, cứ nhiên rơi lệ, thật sự nằm ngoài dự đoán của Âu Xảo Lệ.

Một tiếng này cắt đứt tiếng khóc thê thảm của Âu Y Tuyết.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Âu Xảo Lệ cao ngạo như thiên nga trắng, giọng nói mang theo tức giận: "Tại sao lại đánh bạn ấy? Bạn ấy đã làm sai chuyện gì?". Không thể nghi ngờ, tiếng rống giận này mang theo vô hạn phần uất cùng đau lòng.

Bình thường, dù chị ấy đối đãi với mình thế nào cô đều có thể chịu đựng, nhưng bây giờ lại đánh cả người bên cạnh cô, mà đây lại là người duy nhất trên đời thật lòng đối đãi với mình, Tiểu Tuyết. Điều này khiến tim cô như bị đao cắt, so với việc mình bị đánh còn khó chịu hơn.

"Đánh? Ha ha. . .". Coi lời nói của Âu Y Tuyết như là chuyện đáng buồn cười nhất, Âu Xảo Lệ cười không dứt.

Lửa giận trong mắt nổi lên, Âu Xảo Lệ dừng cười: "Tao chỉ hỏi mấy vấn đề nhỏ, nó không chịu trả lời. Tao chỉ dạy dỗ một chút, như vậy cũng coi là đánh sao?"

Âu Xảo Lệ tức giận, đi đến bên cạnh họ, giơ chân lên định đá Tiểu Tuyết thêm một cước, lại bị Âu Y Tuyết nhanh nhẹn dùng thân thể bảo vệ Tiểu Tuyết, cứng rắn đỡ được một cước kia.

"A...!". Âu Y Tuyết hút không khí, chỉ cảm thấy phần lưng nhói lên đau xót.

Đối với sự cứu giúp này, Âu Xảo Lệ không xem ra gì, ngược lại càng thêm tức giận với cử chỉ của cô.

"Muốn làm người tốt sao?". Không dễ dàng như vậy đâu! Cô, Âu Xảo Lệ há lại dễ dàng bỏ qua cho người khác như vậy sao? Cô vừa định ra tay lần nữa, tiện thể dạy dỗ Âu Y Tuyết luôn, trong đầu lại thoáng hiện lên một hình ảnh, ép cô không thể không tạm thời buông thù hận trong lòng xuống.

43. Chương 44 : Chịu Giày Xéo

Bàn tay vốn dĩ đang lơ lửng trên không trung, Âu Xảo Lệ cau mày suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc hạ tay xuống.

Con người sắc bén đảo qua Âu Y Tuyết, hắng giọng, sửa lời nói: "Tao ày một cơ hội, chỉ cần mày trả lời có hay không, tao liền bỏ qua cho bọn mày". Kìm lửa giận trong lòng lại, Âu Xảo Lệ cố làm ra vẻ trấn định nói.

Nhìn về Âu Y Tuyết bàn ánh mắt lạnh lùng, Âu Xảo Lệ quyết định hỏi: "Sáng sớm hôm nay, Trạch tới đây phải không?"

Sáng sớm hôm nay, sau khi bọn họ tới đây, Trạch không nói lời nào, bỏ cô trong đám người, sau đó, cô không hề thấy bóng dáng hắn. Có người thấy Trạch đi vào hàng ngũ của Phổ Cao Danh Dương , mà cô phỏng đoán. . .

Lại là hắn!

Nghe thấy cái tên, theo bản năng, từ đáy lòng Âu Y Tuyết hiện lên sự chán ghét. Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt căm tức của Âu Xảo Lệ, trong lòng có chút mâu thuẫn.

Lại cúi đầu nhìn Tiểu Tuyết thương tích đầy mình trong ngực, lòng Âu Y Tuyết đầy áy náy đáp: "Ừ". Mặc dù không biết tại sao cô ta lại hỏi như thế, nhưng vì Tiểu Tuyết, cô lựa chọn ngoan ngoãn trả lời.

Nghe vậy, chân mày Âu Xảo Lệ nhíu chặt, một giây kế tiếp lại hỏi:

"Vậy hắn. . . .". Mặt Âu Xảo Lệ thoáng qua một chút do dự, sau mấy giây, dường như đã quyết định, hỏi lần nữa: "Hắn tới tìm mày phải không?"

"Tôi. . .". Âu Y Tuyết sửng sốt.

Thì ra cô ta muốn hỏi điều này. . . Sự bất an tràn qua đáy lòng, cô chưa kịp biện luận, ai ngờ, Âu Xảo Lệ đã giáng cho cô một cái tát.

”Bốp!”. Một cái tát mạnh mẽ, vô cùng vang dội.

Âu Y Tuyết bị đánh lệch đầu sang một bên, sợi tóc xốc xếch, bởi vì bị đánh quá mạnh, áo choàng tằm hơi mở rộng ra. Cô vô thức quay đầu lại, không hề nhìn Âu Xảo Lệ nữa. Đường như vừa rồi chưa phát sinh chuyện gì.

Nhưng cho dù như vậy, Âu Xảo Lệ cũng không có ý muốn bỏ qua cho cô.

Khuôn mặt vừa rồi còn bình tĩnh bây giờ đã nổi mưa bão, Âu Xảo Lệ gây sự: ”Quả nhiên là kỹ nữ sinh ra. Tiện nhân chính là tiện nhân, vĩnh viễn chỉ biết giành đồ của người khác”.

Âu Xảo Lệ mới chỉ nghĩ đến! Sao Trạch lại bỏ mình qua một bên! Hiện tại đã biết, thì ra là vì đứa con gái không biết xấu hổ này, cho nên, Trạch mới nhiều lần không quan tâm tới mình như vậy. Nghĩ tới đó, lửa giận trong lòng Âu Xảo Lệ bốc lên.

Lạnh lùng nhìn Âu Y Tuyết, Âu Xảo Lệ sai hai nữ sinh sau lưng cô ta: ”Kéo cô ta lên cho tôi!”

Dứt lời, hai nữ sinh tiến lên, không nói lời nào, kéo cô lên.

”Buông tôi ra!”. Âu Y Tuyết giãy giụa, nhưng hơi sức của cô không địch lại họ, cô lạnh lùng nhìn Âu Xảo Lệ, không thể tin được, cô ta lật lọng phản bội lời hứa lúc này: ”Cô đã nói, chỉ cần tôi trả lời vấn đề của cô, cô sẽ bỏ qua cho chúng tôi”. Không buông tha cho cô cũng được, nhưng Tiểu Tuyết vô tội.

”Chỉ dựa vào mày mà cũng dám nói điều kiện với tao?”. Cơn tức của Âu Xảo Lệ trào lên, nhấn tâm đánh thẳng vào mặt Âu Y Tuyết, đánh lệch đầu cô.

Ghen tỵ che mắt Âu Xảo Lệ, giờ phút này, cô ta nghiễm nhiên trở thành một dã thú bị chọc giận, đem toàn bộ lửa giận trút lên trên người cô.

”Tiện nhân!”. Cô ta điên cuồng gào rống, mỗi một lần rống là một cái bạt tai nhanh giáng xuống gương mặt xinh đẹp của Âu Y Tuyết.

”Tại sao mày dám giành người đàn ông của tao? Tại sao?”

44. Chương 45 : Muốn Hủy Dung Nhan Của Cô

Bàn tay hung hung nâng lên rồi hạ xuống, bởi vì tức giận mà khuôn mặt kiều diễm của Âu Xảo Lệ vặn vẹo trông thật dữ tợn.

Vừa hành hung Âu Y Tuyết vô tội, vừa không ngừng dùng ngôn ngữ công kích cô. Mà hai nữ sinh đang giữ chặt Âu Y Tuyết lại hào hứng bừng bừng quan sát.

Giờ này, hai gò má vốn tái nhợt của Âu Y Tuyết lại đỏ tươi như máu, bộ mặt cũng sưng lên như quả đào nhỏ.

Cô vừa gắt gao cắn môi mình, ngăn cản nước mắt của mình, vừa tự nhủ với chính mình, dù có chuyện gì cũng phải nhịn, nếu không sẽ liên lụy đến Tiểu Tuyết.

Vì có lòng tin như vậy, cho nên, dù cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, cô đều gắng gượng chống đỡ. . .

Trong mắt Âu Xảo Lệ, sự bất khuất của cô lại biến thành một hàm nghĩa khác.

Nhìn Âu Y Tuyết không lên tiếng, Âu Xảo Lệ cảm thấy lửa giận bốc cháy khắp người, khi lửa giận hùng hực cắn nuốt nốt tia lý trí cuối cùng của cô ta thì cô ta dừng tay lại.

”Mày kiêu ngạo phải không?”. Khóe môi xinh đẹp cười lạnh, bàn tay của Âu Xảo Lệ nắm lại thành quyền.

Không có âm thanh trả lời.

”Được!” “Đã như vậy, sẽ thành toàn cho cô” Mắt Âu Xảo Lệ phát hiện bình hoa trên khay trà cách đó không xa, ngay sau đó, cô ta tiến lên, đẩy bình hoa rơi trên mặt đất.

”Choang...”. Tiếng vang lớn nổi lên, bình hoa biến thành vô số mảnh vỡ .

Ngay sau đó, Âu Xảo Lệ lấy tốc độ sét đánh nhanh không kịp đỡ nhặt lên một mảnh vỡ, trở lại trước mặt Âu Y Tuyết. Không để ý đến vẻ kinh hoàng chợt lóe lên trong mắt hai nữ sinh kia, Âu Xảo Lệ nói: "Không còn gương mặt xinh đẹp, từ nay về sau, xem mày lấy tư cách gì quyến rũ người đàn ông của người khác". Nói xong, trong mắt lộ ra tia khát máu.

Hành động điên cuồng của cô ta khiến hai nữ sinh kia và Âu Y Tuyết phát run, một nữ sinh trong đó run rẩy nói: "Xảo. . . Xảo Lệ. . . Cậu định làm thật sao?"

Cô nghĩ lá gan của mình khá lớn, nhưng không nghĩ rằng, hoa khôi của trường bề ngoài xinh đẹp nhưng gan còn lớn hơn bọn họ.

"Các người sợ hãi cái gì?". Nghe vậy, tầm mắt Âu Xảo Lệ khinh bỉ quét qua hai nữ sinh, hung hãn nói: "Cô ta chỉ là một con chó trong nhà chúng ta, cho dù có chết cũng sẽ không có người quan tâm".

Huống chi, Âu Y Tuyết còn do người thứ ba sinh ra, dù có giết cô, cũng không ai khiển trách cô ta. Nghĩ vậy, Âu Xảo Lệ càng kiên định với quyết tâm của mình.

"Nhà các người. . . Chó?". Giọng nói của một nữ sinh khác run rẩy.

"Hừ!". Âu Xảo Lệ hừ lạnh, ngay sau đó, giọng nói mũi truyền ra: "Là cha ta cùng người khác sinh".

Dứt lời, lại thấy hai nữ sinh cùng lộ ra biểu tình rợn tóc gáy. Hai nữ sinh nhìn nhau, tay giữ Âu Y Tuyết không kiềm được run rẩy.

Dù là tình nhân sinh ra, nhưng dù sao cũng là chị em của cô ta, mà cô ta. . . Trời! Rốt cuộc họ quen biết loại người nào thế này!

Đúng lúc bọn họ đang suy nghĩ, Âu Xảo Lệ đã không để ý đến bọn họ nữa, giơ tay lên, định rạch mặt Âu Y Tuyết. . .

45. Chương 46 : Bị Người Phát Hiện

"Xem ra không có ai." Hoàng Mỹ Linh nhìn cửa phòng đóng chặt thì kinh ngạc nói.

Khi biết Âu Y Tuyết thiếu chút nữa chết đuối thì cô đang ở gian phòng đầu tiên kế bờ biển, nhưng được cho biết học sinh Y Tư Lai Đồn đã mang cô ấy đi; cô chạy tới phòng của Mạc Dĩ Trạch còn có phòng y tế, không thấy có người. Vì vậy cô chỉ có thể thử đi tới phòng của Âu Y Tuyết và Hạ Tuyết. . . nhưng cũng không có ai.

"Có thể nào anh ta đã đưa Âu Y Tuyết đến bệnh viện rồi không?" một nữ sinh tương mạo bình thường, mặc quần áo thể thao bình thường bên cạnh hỏi.

"Chắc là không" Hoàng Mỹ Linh lắc đầu một cái, bảo vệ ở cổng nói chỉ nhìn thấy một nam sinh ôm nữ sinh đi vào, mà không thấy đi ra ngoài. Bọn họ rõ ràng là còn ở chỗ này, nhưng nơi này cũng không có ai, vậy bọn họ ở chỗ nào?

"Cô giáo hay thử đi ký túc xá khác tìm xem sao?" Nữ sinh kia hỏi.

Hoàng Mỹ Linh có vẻ dăm chiêu nhìn cửa phòng đóng chặt, trầm tư mấy giây, gật đầu : "Vậy chúng ta đi thôi."

Lúc Hoàng Mỹ Linh đang chuẩn bị theo nữ sinh kia sang nơi khác tìm thì bên trong phòng truyền ra âm thanh nhỏ làm kinh động đến cô.

"Sao vậy?" Nữ sinh nhìn Hoàng Mỹ Linh dừng chân lại, có chút khó hiểu.

"Hình như có tiếng gì đó" Hoàng Mỹ Linh trả lời, ngay sau đó lui về cạnh cửa dán lỗ tai lên trên cửa, vừa nói: "Bên trong có người nào đó không?"

"Đúng rồi, Hạ Tuyết ở bên trong" Nữ sinh vịn lồng mày suy nghĩ trong chốc lát, mắt lóe ra ánh sáng: "Nói không chừng bạn ấy biết Âu Y Tuyết ở nơi nào!" Nhớ tới lúc trước Hạ Tuyết cùng cô mỗi người đi một ngã trở về phòng thay quần áo, nữ sinh giải thích.

"Chúng ta hỏi một chút đi." Nói xong nữ sinh đó liền nhấc tay lên gõ cửa.

Nhưng ngay trong tích tắc lại bị Hoàng Mỹ Linh ngăn lại: "Không cần, cô có chìa khóa" Từ trong túi quần móc ra một xâu chìa khóa, Hoàng Mỹ Linh nói xong liền đem chìa khóa cắm vào ổ.

'Cạch' một tiếng, cửa được mở ra.

Hoàng Mỹ Linh đẩy cửa phòng, một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi.

Hai người không hẹn mà cùng nhíu mày, muốn biết mùi đó đến từ đâu, mắt mới nhìn thẳng phía trước lại thấy được...

Tiểu Tuyết té trên mặt đất bám vào mắt cá chân của một nữ sinh, mà nữ sinh kia quay sang đá mạnh vào bụng của Tiểu Tuyết. Ở một bên, hai má Âu Y Tuyết sưng đỏ bị hai nữ sinh khác đỡ giờ phút này đang chảy nước mắt liều mạng muốn tránh thoát.

"Đáng chết, mày còn không mau buông tao ra!" Âu Xảo Lệ không phát hiện hai người ngoài cửa, trong cơn giận dữ đá một cái mạnh nữa vào Tiểu Tuyết đang ngăn trở mình.

Chẳng biết lúc nào, lúc cô ta đang chuẩn bị ra tay thì bị Tiểu Tuyết giữ lại.

"Các người còn ngây ở nơi đó làm gì, còn không mau đến kéo ả ra." Âu Xảo Lệ nhìn về phía hai nữ sinh bên cạnh Âu Y Tuyết hét lên.

Hai nữ sinh kia ngập ngừng, phân vân không chịu hành động.

Ánh mắt không tình nguyện lơ đãng nhưng nhìn về phía sau lưng Âu Xảo Lệ.

"A ——" thét lên một tiếng ! Ngay sau đó đồng thời buông Âu Y Tuyết ra.

46. Chương 47 : Nghĩ Cũng Đừng Nghĩ Đến Việc Rời Khỏi Đây

"Chết tiệt tụi bây kêu cái gì!" Âu Xảo Lệ nhấc đầu lông mày, ánh mắt không kiên nhẫn lườm bọn họ, lại thấy bộ dạng kinh hoàng toàn thân run rẩy của các cô nhìn mình, hạ tầm mắt xuống lúc này mới phát hiện Âu Y Tuyết chẳng biết từ lúc nào đã ngã trên mặt đất.

"Ai cho phép tụi bây buông cô ta ra vậy!" Nổi giận dùng dùng phát tiết toàn bộ trên người các cô, khuôn mặt xinh đẹp của Âu Xảo Lệ tràn đầy căm phẫn.

Vốn tưởng rằng sau khi bị mắng bọn họ sẽ có hành động, nhưng mà bọn họ dùng bộ mặt như thấy quỷ nhìn cô ta, không chút cử động.

"Hừ!" Bình thường ở trường học thì luôn theo sát phía sau cô ta, giờ muốn họ làm một chút việc thì chùn chân lại như vậy, rõ là đồ vô dụng không làm được trò trống gì! Trong lòng Âu Xảo Lệ khi dễ bọn họ.

Tầm mắt xúc động phần nộ nhìn xuống phía dưới, chính là Tiểu Tuyết vẫn kiên trì lôi kéo mắt cá chân, không để cho cô ta nhúc nhích. Vì vậy cô ta nâng chân trái lên, dùng gót giày bén nhọn nhấn tâm giẫm lên tay của Tiểu Tuyết.

"A ——!" Tiểu Tuyết vốn là không còn chút sức lực nào nên sau khi bị đá một cái như vậy thì bị đau mà ngất đi.

Âu Y Tuyết ở bên cạnh thấy thế, hai mắt rung rung, cắn môi cố gắng không để ình đau mà khóc thành tiếng. Cô đứng dậy một cái, dùng hết hơi sức đẩy Âu Xảo Lệ ra, sau đó ôm lấy Tiểu Tuyết đã bất tỉnh.

Âu Xảo Lệ bất ngờ không phòng bị, lão đảo một cái bị đẩy ngã về phía sau một mét. Đợi đến khi chân mình vững thì ánh mắt âm lệ dời về phía Âu Y Tuyết, miễn cưỡng từ miệng nặn ra mấy chữ:

"Vừa đúng lúc, đến phiên mày!" Lửa giận trong lòng lần nữa bị chọc giận, Âu Xảo Lệ nói xong, liền giơ thủy tinh trong tay lên cao, xông lên.

Vậy mà lúc đó một bóng đen xuất hiện, ngoài ý muốn bắt được bả vai của Âu Xảo Lệ, Âu Xảo Lệ còn chưa thấy rõ người tới, chỉ cảm thấy thân mình bị nhấc lên, liền bị ném ngã.

”Á ——” kêu đau một tiếng, sau đó Âu Xảo Lệ bị ném trên mặt đất.

Đôi mắt đẹp của Âu Xảo Lệ nhú lại, bởi vì đau mà thiếu chút nữa nước mắt chảy xuống, ánh mắt lại nhìn về bóng đen kia thì thấy một người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng quần đen đang đứng ở trước mặt, mắt nhìn xuống.

Mà người phụ nữ đó không phải ai khác, chính là Hoàng Mỹ Linh từ trong cơn khiếp sợ phản ứng kịp!

”Trần Di, đi gọi 110 còn có gọi xe cứu thương đến nữa.” Hoàng Mỹ Linh bình tĩnh nói với nữ sinh còn đang đứng ngây ra ở cửa.

”Dạ . . .” Nữ sinh nghe vậy lúc này mới hoàn hồn lại, ngay sau đó liền chạy ra ngoài.

Cho đến khi tầm mắt thấy cô hoàn toàn biến mất ở cửa ra vào, lúc này Hoàng Mỹ Linh mới nhanh chóng tiến lên, kiểm tra vết thương của Âu Y Tuyết cùng Tiểu Tuyết.

Khi thấy hai má của Âu Y Tuyết bị đánh đến nhìn không ra, cùng với mặt của Tiểu Tuyết bị đánh tím bầm thiếu chút nữa không phân biệt được, lửa giận ngút ngàn nhất thời bị chọc tức lên.

Ánh mắt nghiêm túc của Hoàng Mỹ Linh từ trên người hai nữ sinh trước mặt mình chuyển qua trên người Âu Xảo Lệ, cuối cùng lạnh lùng nện ra một câu nói:

”Mấy đứa này, một người cũng đừng mong rời khỏi đây!”

.

47. Chương 48 : Bị Đưa Đến Đồn Cảnh Sát

Tiếng xe cứu thương, xe cảnh sát vang lên ở chỗ thực hành to rộng; tất cả học sinh của Phổ Cao Danh Dương cùng với Y Tư Lai Đốn đều ríu rít chạy ra xem, trên mặt mỗi người mang theo hứng thú vô cùng, suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vậy mà bọn họ vừa mới chạy đến ngoài cửa phòng, thì bị các thầy cô giáo trong lớp phụ trách của mình ‘đuổi’ trở về. Nhưng cho dù như vậy, mấy đứa ranh lợi vẫn tránh được ánh mắt của thầy cô giáo mà chạy ra bên ngoài.

. . .

Nhân viên cấp cứu rất nhanh liền mang hai bộ băng ca lên xe cứu thương vội vã rời đi. Trừ Hoàng Mỹ Linh cùng Trần Di là người đầu tiên biết chuyện người bị hại ở ngoài này, học sinh lên chạy đến xem cũng không biết.

Nhưng người trên xe cảnh sát lại khác biệt ——

Hoàng Mỹ Linh kéo tay Âu Xảo Lệ ra hỏi lâu.

Âu Xảo Lệ sợi tóc xoắn xếch che bả vai của mình, trên mặt hung ác nhìn Hoàng Mỹ Linh đang kéo tay mình, quát: ”Mau bỏ tôi ra! Cô thật to gan lại dám báo cảnh sát! Cô có biết hay không tôi là ai hay không!”

Âu Xảo Lệ giận dữ cùng với Hoàng Mỹ Linh trấn định tạo thành hai bên đối lập mãnh liệt.

”Cô không biết em là ai, nhưng mà cô lại biết hành động vừa rồi của em là hành động cố ý gây thương tích cho người khác! Cô bất kể thân phận của em là gì, nhưng mà đối với việc học sinh đánh nhau như vậy, cô không thể không can thiệp”

”Mắc mớ gì tới cô! Cô chẳng qua chỉ là một giáo viên quen mà thôi, vậy mà cũng muốn quản chuyện của bản tiểu thư à?” Bị vẻ lạnh lùng cùng nghiêm khắc của cô chọc giận, tính khí đại tiểu thư của Âu Xảo Lệ nhất thời phát tác: ”Ngay cả các thầy cô giáo của Y Tư Lai Đốn cũng nể ta ba phần, bắt quá cô cũng chỉ là người đáng thương nhận tiền lương, cô có tư cách gì?”

Từ nhỏ đến lớn, cô -Âu Xảo Lệ muốn gió là có gió muốn mưa là có mưa, bà cô chết tiệt này bởi vì một chút chuyện nhỏ lại đối với cô như vậy, cô thề! Cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!

Thì ra là học sinh của Y Tư Lai Đốn. . .

Nghe vậy, trên khuôn mặt hài hòa của Hoàng Mỹ Linh lạnh như băng, làm cho Âu Xảo Lệ cùng với sau hai nữ sinh sau lưng mình không lạnh mà run: "Làm học sinh trường quý tộc, em không những không có tác phong của thực nữ, ngược lại kiêu ngạo ngang ngược, thật sự ghê tởm!" Cô nhắ tâm phê phán.

"Cô. . ." Âu Xảo Lệ mặt đỏ lên, còn muốn nói điều gì nhưng lại bị Hoàng Mỹ Linh nhét vào trong xe cảnh sát, dĩ nhiên cũng bao gồm hai nữ sinh kia.

※

Sự kiện này xảy ra, mười lăm phút sau thì hiệu trưởng hai trường cao đẳng biết được chuyện này.

Vì vậy hai trường cao đẳng là Y Tư Lai Đốn và Danh Dương cùng với người chịu trách nhiệm thực tiễn rồi rít tụ tập thương nghị. . .

Y Tư Lai Đốn bận tâm đến gia cảnh hiển hách của Âu Xảo Lệ và hai nữ sinh kia; mà Danh Dương ngại sau khi chuyện này truyền ra tổn hại đến danh dự, cho nên hai trường cao đẳng nhất trí biểu quyết: trước hết trở về trường học, song cũng đối với bên ngoài phong tỏa tin tức.

Cùng lúc đó, Âu Y Tuyết với Tiểu Tuyết đều được đưa đến bệnh viện Thanh Du, Âu Xảo Lệ vẫn còn ở đồn cảnh sát. . .

.

48. Chương 49 : Tâm Trầm Luân

Không quá nửa tiếng sau khi Âu Xảo Lệ bị đưa đến cục cảnh sát, Âu Thiên cùng với luật sư liền đến.

"Cha" Một thân âu phục Armani, thân hình cao lớn, diện mạo tuấn lãng, Âu Thiên xuất hiện tại cửa, Âu Xảo Lệ liền bất chấp tất cả tiến lên trước, ôm cổ tay của hắn.

Âu Thiên cúi đầu nhìn Âu Xảo Lệ khóc đỏ cả mắt, thương tiếc xoa đầu của cô, trấn an nói: "Không cần sợ, cha sẽ giúp con xử lý tốt, con ra ngoài xe ngồi trước đi, cha lập tức ra sau." Hiển nhiên, hắn đã biết tất cả mọi chuyện.

"Dạ." Thấy hắn không có chút nào muốn trách cứ mình, Âu Xảo Lệ an tâm, ngay sau đó gạt đầu khéo léo cười: "Con biết ngay cha là tốt nhất." Nói xong, liền chạy ra ngoài.

Một thân tây trang cao quý của hắn cùng với cục cảnh sát nho nhỏ không chút nào tương xứng, mặc dù đã vào độ tuổi trung niên nhưng bề ngoài xuất sắc của hắn vẫn khiến mọi người rung động.

Chỉ thấy hắn lạnh lùng quét khắp phòng, tiếp đó đi tới chỗ Âu Xảo Lệ mới vừa ngồi.

. . .

"Ông chính là cha của Âu Xảo Lệ, Âu Thiên?" Cảnh sát phụ trách xử lý chuyện này vừa liếc nhìn tài liệu, vừa dùng một ánh mắt quan sát Âu Thiên Vấn nói.

"Ừ" Giọng nói thâm trầm, làm người ta cảm thấy kính nể.

"Ông biết con gái của ông phạm vào chuyện gì không?" Cảnh sát lại hỏi.

Đánh nhau? Bây giờ lá gan của nữ sinh trẻ thật đúng là lớn!

Dứt lời, chính là một hồi trầm mặc. Cảnh sát không hiểu ngắc đầu, lại thấy Âu Thiên mặt lạnh nhìn hắn.

"Chuyện này luật sư của tôi sẽ phụ trách cùng các anh đàm phán." Âu Thiên không trả lời thẳng vấn đề của hắn, mà chỉ nói: "Nếu như không có chuyện gì, tôi muốn dẫn con gái tôi đi." Nói xong liền đứng lên, muốn rời đi.

"Đợi chút." Cảnh sát trẻ tuổi vội vàng gọi hắn lại, nói tiếp: "Coi như anh có thể bảo lãnh cho cô bé, nhưng người thân của người bị hại. . ."

”Người thân của Âu Y Tuyết chúng tôi sẽ xử lý tốt.” Âu Thiên hơi thở lạnh băng, khiến người ta không thể nghi ngờ.

Cảnh sát lại nói: ”Người thân của Âu Y Tuyết. . .”

Nghe vậy, một tia đau lòng từ khóe mắt của hắn chợt lóe lên, mặt ngoài bình tĩnh lập tức hiện lên một làn sóng, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Cuối cùng hắn đứng dậy bỏ lại một câu: ”Tôi chính là cha của Âu Y Tuyết. . .” Liền rời đi.

.

※

Hôm sau, bệnh viện Thanh Du, lầu A phòng 203.

Mùi thuốc nồng đậm gay gắt xộc vào mũi, vách tường màu trắng, rèm cửa sổ màu trắng, ga giường màu trắng khiến người ta cảm thấy đặc biệt chói mắt.

”Cột kẹt ——” một tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Mạc Dĩ Trạch đỡ tay cầm cánh cửa thở hổn hển, cái trán trơn bóng dường như có chút mồ hôi hột. Không chờ mình nghỉ ngơi một lát, hắn liền bước chân tới giường bệnh.

Khi hắn thấy hai má của Âu Y Tuyết sung lên kịch liệt, nói không chán động là không có khả năng! Bởi hắn không nghĩ tới, xa nhau một đêm lúc gặp mặt lại là trong bệnh viện!

Hôm qua, hắn nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định sẽ nói chuyện với cô, vì vậy liền đợi ở phòng của cô cả đêm nhưng không có gặp được. Nếu không phải sáng nay gặp thím Trương với đôi mắt đỏ, mặt thương tâm muốn chết nói cho hắn biết chuyện cô bị đánh, hắn sợ rằng đến bây giờ cũng không biết được chuyện này.

Bỗng dưng trong lòng một trận đau nhói: rốt cuộc là ai đã xuống tay?

Ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt bình tĩnh lúc cô đang ngủ mê man, gương mặt tái nhợt của cô khiến hắn không khỏi nghĩ đến hôm đó cảnh tượng cô suy sụp ở trước mặt hắn.

Tròng mắt đen thâm thúy lướt qua mũi của cô, ánh mắt. . . Tất cả cũng khiến hắn sinh lòng yêu mến. . .

Hắn biết mình đối với cô động lòng, trầm luân. . . Mặc dù hắn không muốn thừa nhận.

Hắn không tìm hãm được vươn tay muốn cầm tay của cô, ai ngờ, ngay tại một giây đó.

Lông mi cong kia nhấc lên ——

49. Chương 50 : Không Tin Hắn

Ánh mắt nóng bỏng trong u tối bắn tới khiến cô khó chịu, cảm thấy một cỗ hơi thở quen thuộc vây quanh mình, khiến cô không thể không mở mắt.

Đột nhiên ánh mặt trời chiếu vào trong mắt khiến cô không thể phản ứng kịp, Âu Y Tuyết liên tiếp nháy mắt vài cái, lúc này mới trở lại bình thường.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn xung quanh, phòng bệnh đơn giản trong nháy mắt cô liền nhớ lại chuyện xảy ra. Cái tên làm cô đau lòng cực kỳ xuất hiện trong đầu cô, tâm lập tức trở nên phức tạp, hốc mắt đã ướt ứ.

”Cô. . .” Mạc Dĩ Trạch hoàn toàn không thể ngờ nhanh như vậy cô liền tỉnh lại, cánh tay vốn muốn đưa ra cầm tay của cô lập tức dừng tại giữa không trung.

Đột nhiên có tiếng nói, Âu Y Tuyết lúc này mới phát hiện bên cạnh mình chẳng biết từ lúc nào đã nhiều hơn một người.

Bề ngoài giống như đao được khắc họa tinh vi, sống mũi tuấn tú, môi mỏng mịn hoặc không có chuẩn bị đã xuất hiện trong mắt của cô, Âu Y Tuyết ngẩn ra, tùy tiện nói:

"Anh tới đây làm cái gì? Muốn nhìn tôi mất mặt sao?" Âu Y Tuyết cắn chặt lấy môi, khó khăn di chuyển thân thể, đối địch hẳn.

Mạc Dĩ Trạch muốn đưa tay đỡ cô, nhưng lúc hẳn tiếp xúc được ánh mắt tràn đầy địch ý của cô. Tay lại rút trở về, vì vậy sửa lời nói:

"Tôi không nghĩ đi xem cô mất mặt" Hẳn không hiểu tại sao cô lại nói như vậy.

"A!" Nghe vậy, Âu Y Tuyết cười lạnh một tiếng ngay sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng liếc hẳn: "Anh cho rằng tôi sẽ tin lời của anh sao?" Giọng nói hờ hững, lạnh như băng.

Vừa nghĩ tới thương tích đầy mình của Tiểu Tuyết, lòng cô giống như bị ngàn vạn con kiến ăn mòn, đau đến không muốn sống.

Trừ bỏ hận bản thân mềm yếu, cô càng hận hẳn hơn, còn có Âu Xảo Lệ mang thống khổ đến cho Tiểu Tuyết.
...

"Tin tưởng?" Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch ngẩn ra, càng thêm vì cô phản ứng chỗ kinh ngạc.

"Cho đến bây giờ anh còn muốn giả bộ sao?" Nhìn thấy hẳn một bộ dạng hoàn toàn không biết gì, Âu Y Tuyết từ trong đáy lòng căm thù hẳn đến tận xương tủy: "Bạn gái của anh, Âu Xảo Lệ bởi vì anh đã ra tay với chúng tôi, anh còn giả dạng một đáng vệ vô tội sao?"

Cô có thể nhịn bị người nhà khi dễ, nhưng cô không thể nhịn được sau khi xảy ra chuyện, hẳn thế nhưng lại làm bộ cái gì cũng không biết.

Sự thật này tựa như sấm sét giữa trời quang, khiến Mạc Dĩ Trạch không thể không nhìn thẳng vấn đề này. Thì ra, thương thế của cô đều do Âu Xảo Lệ tạo thành. . . Một cỗ lửa giận vô danh từ trong đáy lòng toát ra.

Tròng mắt của Mạc Dĩ Trạch đen lạnh như đêm, bởi vì lời nói này của cô, hàm răng của hẳn khếch khách vang dội: "Âu Xảo Lệ không phải là bạn gái của tôi."

Âu Y Tuyết không muốn cãi nhau cùng hẳn, đầu liền rũ xuống không thèm nhìn Mạc Dĩ Trạch, xem nhẹ lời nói của hẳn.

Mà Mạc Dĩ Trạch cũng không cam chịu được cô không nhìn mình, nghiêng người một phát bắt được cánh tay của cô, gần từng chữ một: "Tôi không biết chuyện gì xảy ra giữa cô cùng Âu Xảo Lệ, nhưng Âu Xảo Lệ không phải là bạn gái của tôi!"

Dứt lời, Âu Y Tuyết ngẩng đầu lên cố hết sức hất cánh tay đang kiềm chế tay của cô, hạ lệnh đuổi khách: "Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nghe lời giải thích vô vị của anh, cho nên mời rời đi cho."

"Cô không tin tôi?" Mạc Dĩ Trạch sững sốt, trên gương mặt tuần tú liền bao trùm một tầng sương lạnh.

Trả lời hẳn là một mảnh không tiếng động.

Mạc Dĩ Trạch nheo cặp mắt nguy hiểm lại nhìn Âu Y Tuyết, cuối cùng nặn ra một chữ: "Được!" Nói xong, cũng không quay đầu lại liền đi ra khỏi cửa phòng bệnh.

'Phanh' một tiếng, bên trong phòng bệnh lại khôi phục yên tĩnh như trước.

.....

50. Chương 51 : Cô Rời Đi

Ra khỏi cửa phòng bệnh.

Bởi vì Âu Y Tuyết không tin tưởng mình khiến Mạc Dĩ Trạch tức giận đá một cước về phía ghế dài bên cạnh, cảm tức bối lấy tóc của mình, nhú lông mày tuần lãnh anh khí.

Cô gái đáng chết, hẳn đã giải thích với cô, thế nhưng đáng chết cô lại không tin hẳn!

Lửa giận từ chỗ sâu nhất trong lòng liên tục phát huy không ngừng, Mạc Dĩ Trạch giận đến nắm ngón tay co lại thành quyền, nhìn hành lang trống trải không người liền nheo lại con ngươi.

Được, hẳn sẽ chứng minh cho cô thấy!

Hung hăng thề ở trong lòng, Mạc Dĩ Trạch xoay người liền ra khỏi bệnh viện.

.

Sau khi Mạc Dĩ Trạch đi không bao lâu, thím Trương chuẩn bị xong quần áo cho Âu Y Tuyết trở lại phòng bệnh.

Nhưng bà còn chưa có đẩy cửa phòng ra, liền nghe được tiếng khóc thật nhỏ từ bên trong phòng truyền ra; vừa mở cửa ra, chỉ thấy Âu Y Tuyết cả người chôn ở trong chăn, thân thể run rẩy.

※

Cuộc sống trở lại như cũ.

Hai tuần sau, mặt của Âu Y Tuyết đã hoàn toàn hết sưng. Vì vậy ngày hôm sau cô liền trở lại trường học.

Khi Âu Y Tuyết xuất hiện tại lớp, cả lớp chỉ là nhàn nhạt liếc cô một cái. Tựa như đó là thói quen như có như không, nhìn thấy cô tất cả đều như trước kia lấy bộ dạng ôn hoà đối với cô, cuộc sống bình tĩnh này nhìn như trước kia giống nhau, nhưng kỳ thực đã xảy ra thay đổi cực lớn.

Trong giờ học, đôi mắt tràn đầy thê lương của Âu Y Tuyết nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ mà lâm vào trầm tư, một bóng đen đi tới chỗ ngồi bên cạnh cô, ngồi xuống.

"Đang suy nghĩ gì thế?" Âu Y Tuyết ngẩng đầu, thấy rõ bóng đen trước mặt chính là trưởng lớp Trần Di.

Vì vậy cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt bị thương của mình, lãnh đạm nói: "Không có gì."

Cho dù cô nhanh chóng che giấu đi tâm tư của mình, nhưng vẫn bị Trần Di nhìn thấu. Chỉ thấy Trần Di nâng khóe môi mỉm cười nói: "Cậu đang nhớ Hạ Tuyết phải không?"

Trong lớp, cũng chỉ có Hạ Tuyết cùng cô quan hệ tốt một chút mà thôi, cho nên không cần hỏi, cũng biết cô đang nghĩ gì.

Âu Y Tuyết cũng không trả lời vấn đề của cô, mà chỉ yên lặng lấy ra sách giáo khoa ngữ văn, bắt đầu lật.

Thấy thế, Trần Di liền nói: "Tớ nghe giáo viên nói, cha mẹ của Hạ Tuyết đã làm xong thủ tục chuyển trường, cho nên tớ nghĩ đến học kỳ kết thúc cũng sẽ không nhìn thấy cậu ấy". Chuyện này cô cũng từ trong miệng của Hoàng Mỹ Linh biết được.

Âu Y Tuyết đang lật sách nhưng vì lời nói đó liền dừng lại, cô quay đầu nhìn Trần Di, trong mắt tràn đầy bi thương.

"Tớ chỉ muốn cho cậu biết để khỏi phải bận tâm đến cậu ấy mà thôi, không có ý gì khác." Trần Di tốt bụng giải thích. Mặc dù cô cũng không biết nguyên nhân hậu quả xảy ra sự kiện kia hơn nữa cũng không phải quen thân cho lắm, nhưng cùng là bạn học, cô cũng không đành lòng nhìn Âu Y Tuyết vì thế mà hao tổn tinh thần.

"Tốt lắm, có chuyện gì cứ việc tìm tớ." Nói xong, Trần Di chậm rãi đứng dậy từ chỗ ngồi đối diện cô, sau đó liền rời đi.

Buổi nói chuyện với Trần Di giống như một quả bom nổ ra trong lòng cô tạo thành một cái hố, trong đầu Âu Y Tuyết đều là câu nói kia của cô ấy, khiến cô không có tâm tình mà nghe giảng, có thể nói, cả ngày cô đều không nghe vào bất kỳ bài học nào.

.

※

Âu Y Tuyết đầy bụng đau thương đi vào nhà, trong nháy mắt ở khúc quẹo vào cửa, một cánh tay cản cô lại.

Cô bỗng dừng dừng bước lại, ngẩng đầu lên nhìn người tới.

51. Chương 52 : Ép Cô Đến Nơi Hẹn

Cả người mặc trang phục màu đen, hắc như ác ma trong đêm tối, tài trí bất phàm trên mặt khiến người có cảm giác tà ác, hắc dứt hai tay vào túi quần, lưng dựa trên vách tường, nhìn về mặt lạnh lùng của Âu Y Tuyết.

Không muốn cùng hắc dây dưa không rõ, Âu Y Tuyết trực tiếp bỏ mặc hắc.

Ai ngờ, Mạc Dĩ Trạch cũng không có ý định bỏ qua cho cô, nhanh hơn cô một bước, bắt được cánh tay phải của cô.

"Buông tôi ra". Âu Y Tuyết nhú mày, định dùng cánh tay trái vặn bung bàn tay của hắc ra, nhưng một giây tiếp theo, cánh tay trái cũng bị hắc giam cầm trong lòng bàn tay: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Không làm gì hết, tôi chỉ muốn chứng minh một ít chuyện". Đối với kháng cự của cô, lòng Mạc Dĩ Trạch cảm thấy đau nhói.

Con người đen như mực chống lại con người tràn đầy phần nộ của cô, Mạc Dĩ Trạch mở miệng nói: "Thứ bảy tới khách sạn Cease, tôi sẽ chứng minh cho cô biết quan hệ giữa tôi và Âu Xảo Lệ". Không biết vì sao, giờ khắc này, hắc cảm thấy khẩn trương, giống như đang ra một quyết định trọng đại nào đó.

Biết rõ ý tứ của hắc, Âu Y Tuyết lạnh lùng nói: "Nếu như vì loại chuyện nhảm chán này mà anh tới tìm tôi, vậy thì anh đã tìm nhầm người rồi. Bởi vì tôi cũng không quan tâm đến chuyện xảy ra giữa các người, đối với tôi, anh không bằng một người xa lạ!". Cô cũng không quan tâm đến quan hệ giữa hắc và Âu Xảo Lệ.

"Người xa lạ". Mạc Dĩ Trạch sửng sốt.

Trong lòng cô, địa vị của hắc không bằng một người xa lạ! Từ đáy lòng bốc lên một cỗ lửa giận. Thế nhưng, khi hắc thấy một tia lạnh lùng trong mắt Âu Y Tuyết thì không ngờ, hắc lại ép cơn giận của mình xuống.

"Cô nghĩ sao cũng được! Nhưng chiều thứ bảy cô phải chờ tôi ở khách sạn Cease, nếu không, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện giữa chúng ta cho người khác biết". Uy hiếp cô còn tốt hơn cách nào khác, chỉ cần có thể chứng minh cho cô thấy, cái gì hắc cũng có thể làm.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết ngừng giãy giụa, hắc nghĩ, sau khi xảy ra sự kiện kia, hắc vẫn có thể uy hiếp được cô sao? Không, cô không chịu sự uy hiếp của hắc!

"Tôi sẽ không đi". Âu Y Tuyết hạ mi mắt, nhẹ giọng nói.

"Cái gì?". Mạc Dĩ Trạch khiếp sợ, nhìn gương mặt bình tĩnh không gợn sóng của cô, hắc biết, uy hiếp của mình không bao giờ có bất cứ tác dụng gì với cô nữa rồi.

Buông tay cô ra, Mạc Dĩ Trạch im lặng.

Cảm thấy trói buộc trên cánh tay thả lỏng, Âu Y Tuyết không lưu luyến, xoay người rời đi, nhưng mới đi được hai, ba bước, sau lưng lại truyền tới một câu nói.

"Cô nợ tôi một mạng"

Giọng nói mang theo vô hạn thâm trầm làm thân thể Âu Y Tuyết ngẩn ra, ngay sau đó, dừng bước lại.

Thấy cô ngừng lại, Mạc Dĩ Trạch còn tưởng rằng cô động lòng.

Mắt sáng thoáng qua ánh sáng lạnh như băng, nói tiếp: "Ngày đó tôi cứu cô, cho nên, cô nợ tôi một mạng"

Sự thật này giống như sấm sét giữa trời quang đánh vào đầu Âu Y Tuyết, cô há miệng, ngay sau đó, cứng ngắc xoay người lại. Vốn nghĩ, vì muốn đạt được mục đích nên hắc mới nói như thế, nhưng không ngờ, lại lơ đãng rơi vào con người trấn định của hắc.

52. Chương 53 : Học Sinh Mới Chuyển Trường

Khi tỉnh lại, người đầu tiên cô nhìn thấy là Quý Đăng Viễn, cho nên, cô nghĩ, Quý Đăng Viễn chính là người cứu cô.

Nhưng tại sao bây giờ là. . . Hắn?

Trong lòng căng thẳng khiến mặt cô trắng xanh, cô cắn môi dưới, con ngươi khiếp sợ nhìn Mạc Dĩ Trạch, chờ lời kế tiếp của hắn.

"Đây là một giao dịch, tôi cứu cô, ngày mai, cô phải đến khách sạn Cease, chỉ cần cô tới, ân oán giữa chúng ta sẽ được xóa bỏ". Bao gồm việc lỡ hẹn lần trước, hắn cũng có thể quên, chỉ cần cô tin tưởng hắn. . .

Từ trong con ngươi xinh đẹp của cô, Mạc Dĩ Trạch nhìn thấy cô do dự giãy giụa. Mạc Dĩ Trạch không đợi cô có cơ hội cự tuyệt mình. Vòng qua cô, đi vào nhà mình.

Hôm sau, khí trời cực kỳ sáng sủa, vạn dặm không có bóng mây.

Sắp vào giờ học, vài học sinh tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, có học sinh ngồi tại chỗ an tĩnh xem sách. . .
. . . Đột nhiên một hồi chuông vang lên, tất cả học sinh trở về vị trí cũ của mình, chờ đợi thầy giáo đến.

Trong tay Hoàng Mỹ Linh cầm sách giáo khoa, lớp trưởng Trần Di hô "đứng dậy", sau khi tiến hành lễ nghi đơn giản, Hoàng Mỹ Linh chuẩn bị bắt đầu tiết học.

"Trước khi vào học, cô muốn tuyên bố một chuyện". Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt nhu hòa quét qua mỗi một học sinh đang ngồi, khi nhìn tới Âu Y Tuyết, đột nhiên ánh mắt dừng lại một chút.

Dường như nhận ra ánh mắt khác thường của cô, Âu Y Tuyết thu tầm mắt đang nhìn ngoài cửa sổ lại, sau đó cúi đầu.

Nhìn động tác của cô, Hoàng Mỹ Linh biết, cô chưa quên sự kiện xảy ra với Tiểu Tuyết, suy nghĩ một chút, cô tiếp tục nói: "Cô nghĩ các em đã biết, bởi vì chuyện riêng mà bạn Hạ Tuyết không tiếp tục học tại đây nữa, nhưng hôm nay, lớp chúng ta lại chuyển tới một bạn học mới".

Lời vừa nói ra, lập tức cả lớp nhao nhao, nhìn nhau, thảo luận xem có thể là ai.

"Cô à, là một cậu bạn đẹp trai sao?". Có nữ sinh hỏi.

"Cô à, là một nữ sinh sao?"

"Thành tích tốt không? Đẹp trai không?"

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra cho Hoàng Mỹ Linh, vậy mà Hoàng Mỹ Linh lại cười một tiếng, chậm rãi nói:

"Bạn ấy là một nam sinh, cô nghĩ, trong các em đang ngồi ở đây sẽ có người biết. Thành tích rất tốt, đã từng tham gia Olympic Toán học và đạt giải nhất, về phần lớn lên đẹp trai hay không. . . Mọi người nhìn mới biết". Hoàng Mỹ Linh cố ý làm ra vẻ thần bí.

Vừa nghe người mới là nam sinh, nhiều nữ sinh đã lấy gương trong bàn học ra, bắt đầu sửa sang lại vẻ bề ngoài của mình, muốn lưu lại cho bạn học một ấn tượng. Mà các nam sinh còn lại thì bất đắc dĩ trợn mắt một cái, toàn thể nằm úp trên mặt bàn, cảm thán vì sao không phải là nữ sinh.

"Tốt lắm, mọi người trật tự". Hoàng Mỹ Linh cười, vỗ tay cắt đứt sự ồn ào, ngay sau đó, nhìn về phía cửa phòng học kêu: "Em vào đi"

Cả lớp, trừ Âu Y Tuyết đều nhìn ra cửa lớp, chăm chú nhìn bạn học mới.

Song khi bạn học mới xuất hiện trước ánh mắt mọi người thì cả lớp lại ầm ĩ như cũ. Không phải vì diện mạo của anh, cũng không phải vì anh toàn hàng hiệu, mà bởi vì....

53. Chương 54 : Quý Đăng Viễn Lại Xuất Hiện

"Trời. . . "

”Sao lại là anh? ? ?”

”Không ở Y Tư Lai Đồn, chạy tới nơi này làm gì?”

Từng tiếng than sợ hãi xen lẫn nghi vấn tuôn về bóng dáng kia.

Hai mắt mệt mỏi không để ý đến bàn tán phía dưới, anh chỉ muốn tìm người, trông anh có vẻ gầy gò hơn khi mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và quần Jean màu đen. Khi nhìn thấy Âu Y Tuyết vẫn cúi đầu bên cạnh cửa sổ, anh lộ ra nụ cười mừng rỡ.

”Được rồi, bây giờ em giới thiệu một chút về mình, sau đó, chúng ta bắt đầu học”. Hoàng Mỹ Linh nói với anh.

Anh chớp máy môi, hai mắt vẫn lưu luyến trên người Âu Y Tuyết, chậm rãi nói: ”Quý Đăng Viễn, hi vọng có thể làm bạn với mọi người”.

Giọng nói quen thuộc kéo Âu Y Tuyết từ trong tầm tư về thực tế.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, con người Quý Đăng Viễn tràn đầy hứng thú nhìn cô, cùng lúc đó, trong lòng một hồi đau nhói.

Anh. . . Tại sao lại ở chỗ này?

”Khụ khụ”. Hoàng Mỹ Linh nhận thấy không khí giữa hai người, làm bộ ho khan, ngẩng nhìn bốn phía: ”Trong lớp tạm thời không có vị trí trống, trước tiên, Quý Đăng Viễn ngồi ở vị trí đó được không?”

Âu Y Tuyết hoảng sợ, trợn to cặp mắt.

Bởi vì Hoàng Mỹ Linh chỉ vị trí bên cạnh Âu Y Tuyết, chỗ ngồi của Hạ Tuyết.

”Vâng”. Quý Đăng Viễn gật đầu một cái, ngay sau đó liền đi tới chỗ ngồi thuộc về anh.

Bởi vì vừa mới chuyển tới, cho nên Hoàng Mỹ Linh không thể làm gì khác hơn là yêu cầu Âu Y Tuyết cùng Quý Đăng Viễn dùng chung một quyển sách.

Không khí khẩn trương lơ lửng giữa hai người, thân thể kề cùng một chỗ. Dù mắt nhìn nội dung trên sách học, nhưng không hện mà lòng hai người đều không nằm trên sách giáo khoa.

Âu Y Tuyết ẩn nhẫn nội tâm kinh hãi, bức bách mình không nhìn anh đang gần trong gang tấc; mà Quý Đăng Viễn vẫn trầm mặc không nói, dùng dư quang ngưng mắt nhìn cô.

Tiếng chuông tan học sau 45 phút sau vang lên.

Thật vất vả chờ đến lúc tan lớp, Âu Y Tuyết không nói lời nào chạy ra khỏi phòng học, hoàn toàn không để ý đến Quý Đăng Viễn đang muốn mở miệng nói chuyện.

Trong nhà vệ sinh nữ.

Âu Y Tuyết dùng nước vỗ lên khuôn mặt không còn sức sống của mình, cô thở hổn hển, trong lòng cực kỳ nặng nề.

Tại sao sau khi cô làm tổn thương anh, anh còn xuất hiện bên cạnh cô?

Bởi vì Quý Đăng Viễn xuất hiện, một cỗ phiền não tự trong lòng cô khuếch tán mà ra.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy trong gương, sau khi Âu Y Tuyết khôi phục tâm tình liền rời đi.

Ra khỏi nhà vệ sinh nữ, không khí trong lành ủa tới, cô đưa tay vào túi áo, muốn lấy khăn giấy.

Đột nhiên một chiếc khăn tay đã xuất hiện trước mặt cô.

54. Chương 55 : Tôi Sẽ Chờ Em

Cổ hơi thở quen thuộc kia vây quanh mình lần nữa, làm cô không chuẩn bị kịp trong lòng kinh sợ. Cô không dám ngẩng đầu, bởi vì cô sợ. . .

"Lau đi." Lời nói như cũ dịu dàng, làm cho lòng người kinh sợ.

"Không cần." Âu Y Tuyết không dám đối diện với anh, bỏ qua anh chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, Quý Đăng Viễn giữ cô lại, ngón tay nắm ngón thon dài vững vàng bắt được cánh tay của cô. Quý Đăng Viễn nhìn thân hình thon gầy của cô, sinh lòng thương tiếc: "Tại sao muốn tránh tôi?"

Khi cô hoảng hốt muốn rời khỏi thì anh chỉ cảm thấy trong lòng mình đau nhói.

"Không có." Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, nhưng không có từ trong tay anh rút tay mình ra, nhìn chăm chăm vào mặt đất, cô giải thích: "Tôi không có tránh anh, tôi chỉ phải ... Chỉ là ..." Chỉ là không biết đối mặt với anh như thế nào.

Quý Đăng Viễn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô thì đã hiểu: "Cô để ý đến chuyện lần trước sao?" Trong đầu hiện ra hình ảnh Mạc Dĩ Trạch hôn cô, vì vậy đầu ngón tay hơi ra sức.

Lúc này Âu Y Tuyết không trả lời.

"Không sao, tôi không ngại." Quý Đăng Viễn thấy nhắc đến chuyện đó mà áy náy, làm sao mà không đau lòng.

Khi anh ở trước mặt cô lao ra cửa thì anh hối hận. Thậm chí anh không có nghe được chính miệng cô thừa nhận quan hệ của cô cùng Mạc Dĩ Trạch liền ra khỏi cửa, điểm ấy thì anh rất không lý trí.

Nhưng mà tôi lại để ý!

Âu Y Tuyết rất muốn nói, nhưng là bất đắc dĩ lời đến khóe miệng vẫn không mở miệng được, vì vậy cô chỉ có thể lẳng lặng nghe anh nói.

"Nói cho tôi biết, quan hệ giữa cô và anh ta. . ." Khi anh chuyển trường thì vấn đề này anh đã luyện đi luyện lại nhiều lần. Một giây này khi anh nói ra thì anh mới cảm thấy có nhiều khó khăn.

Không nghĩ đến anh sẽ hỏi như vậy, nói không kinh ngạc là giả! Quý Đăng Viễn còn chưa chờ Âu Y Tuyết trả lời thì lại nói:

"Tôi biết rõ em không thích tôi, nhưng mà tôi sẽ chờ em, chờ em thích tôi, chờ em nguyện ý chấp nhận tôi, cho nên nói. . ." Nội tâm giãy giụa xen lẫn khẩn trương, im lặng một lúc, anh nói: "Nếu như em là vì cự tuyệt tôi mà nói giữa bọn em có quan hệ, như vậy. . ." Như vậy, anh sẽ rất khổ sở.

"Không có." Âu Y Tuyết không để cho Quý Đăng Viễn đem toàn bộ lời nói nói xong thì buộc miệng nói ra: "Tôi cùng anh ta không có bất kỳ quan hệ gì." Cô không muốn lừa gạt anh.

"Thật?" Trong con người mệt mỏi có vài phần vui mừng, đáp án của cô khiến anh nhất thời mừng rỡ như điên: "Vậy em nguyện ý cho tôi cơ hội sao?"

"Tôi. . ." Âu Y Tuyết nghe ánh mắt mang theo chờ đợi của anh, nhưng không có trả lời. . .

.

Cho đến một ngày tất cả chương trình học kết thúc, Âu Y Tuyết cũng không có trả lời Quý Đăng Viễn mấy câu hỏi kia.

Cho dù lúc ấy Quý Đăng Viễn đã nói qua "anh không ngại", nhưng đối với Âu Y Tuyết mà nói, cô lại không thể không thể áy náy.

Âu Y Tuyết cự tuyệt quyết định của Quý Đăng Viễn muốn đưa cô trở về, một mình rời khỏi trường học.

Mặc dù may mắn tránh được một lần, nhưng cô biết việc này sẽ không kéo dài được lâu.

.

55. Chương 56 : Gặp Nhau Ở Thư Viện

Thời gian qua mau ngày tháng trôi đưa, nháy mắt cái đã tới chủ nhật.

Bởi vì khoảng thời gian ở bệnh viện còn rất nhiều bài tập chưa làm, cho nên sáng sớm Âu Y Tuyết liền chuẩn bị mang sách đến thư viện.

Nhưng khi cô vừa mới bước ra khỏi cửa phòng thì gặp Âu Xảo Lệ vừa từ bên ngoài về.

Âu Xảo Lệ mặc bộ áo đầm hai dây lộ vai, chân mang giày cao gót sáu tắc bước đi xóc xếch về phía Âu Y Tuyết, ánh mắt xem thường liên tiếp nhìn Âu Y Tuyết.

Chưa dùng tiền vì cô ta giải quyết tất cả mọi chuyện, mà ngày đó từ đồn cảnh sát trở về thì Âu Xảo Lệ cũng không có đến Y Tư Lai Đồn. Trong một tháng này cả ngày cô ta ở bên ngoài, mà tất cả những thứ này đều do cô ban tặng!

Âu Xảo Lệ nghĩ tới thì hận không thể đem cô xé nát! Nhưng mà bây giờ không thể ...

Âu Y Tuyết đối với cử chỉ của cô ta cũng cảm thấy cực kỳ không hiểu, nhưng cô cũng không có biểu hiện ra.

Ngày trước nhìn thấy Âu Y Tuyết, Âu Xảo Lệ không phải mắng to một trận chính là đối đãi bằng cái tát, nhưng thật kỳ quái: hôm nay cô ta cũng chỉ là đối với Âu Y Tuyết hừ lạnh một tiếng, liền lắc lắc vòng eo thon nhỏ lên lầu.

.....

※

”Muốn đi đâu?”

Chân trước Âu Y Tuyết vừa mới bước ra biệt thự, bước tiếp theo một bóng người chợt xuất hiện trước mắt. Âu Y Tuyết không cần nhìn cũng biết người nào tới.

Cô thản nhiên bỏ lại một câu: ”Chuyện không liên quan anh” liền muốn tránh hấn.

Lúc này Mạc Dĩ Trạch cũng không có đưa tay kéo cô mà là trực tiếp cầm lấy sách cô ôm trong ngực.

”Muốn đến thư viện?” Tùy ý lật vài trang sách, Mạc Dĩ Trạch nhướn mày, trong giọng nói mang theo khoan khoái nhẹ nhàng.

”Trả lại cho tôi.” Mặc dù không biết hấn muốn làm gì, nhưng trong lòng Âu Y Tuyết mơ hồ cảm thấy không yên.

”A.” Mạc Dĩ Trạch tuần dật cười, ngay sau đó từ trong túi quần móc ra tờ giấy nhỏ chuẩn bị trước đó kẹp vào trong sách rồi đưa cho cô: ”Không quên chuyện ngày hôm nay chứ?” Hấn nhắc nhở.

Âu Y Tuyết nghe vậy ngẩng đầu nhìn hấn.

Dưới ánh bình minh, đường nét gương mặt hấn rõ ràng giống như kiệt tác trời cao, một đầu tóc nâu càng làm nổi bật làn da trắng nõn, khóe miệng cong lên duyên dáng, làm hấn xem như là hoàn mỹ làm người ta trốn không thoát ánh mắt.

Cho đến khi có một thứ tình cảm khác thường từ trong lòng của mình hiện lên, lúc này Âu Y Tuyết mới phục hồi tinh thần lại.

Cô hốt hoảng sợ tâm tình của mình bị hấn phát giác, đưa tay nhanh chóng từ trong tay hấn cầm lấy sách, như chạy trốn rời nhà đi.

.....

Thư viện to như vậy chỉ có thừa thớt một vài học sinh, Âu Y Tuyết chọn vị trí vắng vẻ liền chuẩn bị bắt đầu học thì một giọng nói quen thuộc từ bên cạnh cô truyền đến.

”Sớm như vậy?”

Âu Y Tuyết theo tiếng ngẩng đầu lên, ngoài dự đoán lại thấy được Quý Đằng Viễn mặc quần áo màu trắng.

”Anh. . .” Âu Y Tuyết hơi mím môi, trong ánh mắt lộ ra kinh nghi (ngạc nhiên cùng nghi ngờ).

Quý Đăng Viễn biết nguyên nhân kinh ngạc của cô thì tự ý tìm một chỗ ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Tôi chỉ là đến thử xem, không nghĩ tới em thật ở chỗ này." Từ mấy ngày nay cùng học với nhau, anh biết cô là một cô gái chăm chỉ.

Âu Y Tuyết nghe vậy, thu hồi ánh mắt.

Quý Đăng Viễn rõ ràng cảm giác thay đổi của cô, biết cô còn để ý chuyện kia trong lòng không khỏi có chút mất mát. Vì không để cho nhìn cô nhìn thấy, anh cố ý làm bộ như thoải mái, đến trước mặt cô lấy sách, cố tình lật xem.

"Những thứ này đều là hôm nay em muốn học sao?"

"Ừ." Âu Y Tuyết yên lặng gật đầu một cái.

"Em thật chăm chỉ đây." Quý Đăng Viễn khích lệ nói, lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Không có." Âu Y Tuyết mày thu lại.

Cô chăm chỉ không phải là bởi vì cô thích, mà bởi vì cô không thể không chăm chỉ. Chỉ có bây giờ cố gắng, về sau mới có thể tìm được công việc tốt, sau đó rời khỏi căn nhà kia. . .

"Đây là cái gì?" Bỗng dưng anh lật tới một trang, một tờ giấy nhỏ bay ra, rơi lên bàn. Anh tò mò cầm lên, vừa dựa theo chữ trên giấy đọc ra: "Một giờ rưỡi chiều đến khách sạn Cease phòng số 504, tôi sẽ chứng minh quan hệ của tôi cùng Âu Xảo Lệ.."

Còn chưa kịp đọc xong thì bị Âu Y Tuyết giật lại.

Âu Y Tuyết trợn to cặp mắt, tuyệt đối không ngờ tới Mạc Di Trạch lấy sách của cô chính là đem tờ giấy bỏ vào trong đó. Khi cô thấy chữ viết rồng bay phượng múa trên tờ giấy này thì cũng quả thật sợ hết hồn.

"Âu Xảo Lệ?" Quý Đăng Viễn đem phản ứng của Âu Y Tuyết đều thu vào trong mắt, hỏi cô: "Âu Xảo Lệ không phải chị của em sao? Vậy người viết tờ giấy này. . ."

"Đó là trước đây thật lâu" Âu Y Tuyết nhanh chóng đem trang giấy vò thành một cục ném vào bên cạnh trong thùng rác, liền vội vàng giải thích.

"Vậy sao?" Là do anh suy nghĩ quá nhiều sao? Quý Đăng Viễn nghi ngờ.

Nhìn ánh mắt tránh né của Âu Y Tuyết, cuối cùng anh vẫn không hỏi.

56. Chương 57 : Tâm Tư Của Anh

Mười hai giờ trưa ——

Chiếc BMW màu đen phóng nhanh trên đường cao tốc, bên trong xe bao trùm bầu không khí yên lặng làm người ta hít thở không thông,

"Trạch. . . Anh muốn dẫn em đi nơi nào vậy. . ." Âu Xảo Lệ mặc chiếc đầm màu đen, cách ăn mặc xinh đẹp quyến rũ nhìn Mạc Di Trạch từ lúc lên xe thì bắt đầu mặt lạnh trầm mặc hỏi.

Sáng nay cô ta vừa mới từ pub về đến nhà, hần liền gọi điện thoại, bảo là 11h30' đợi trước cửa nhà cô ta. Sau khi nhận được cú điện thoại này, Âu Xảo Lệ vui mừng đến quên hết mệt mỏi, sung sướng chạy đi tắm, trang điểm chưng diện qua lại hồi lâu. Đợi đến 11 giờ 3 phút hần đến.

Vốn tưởng rằng Trạch sẽ nói với mình là đi đâu, ai ngờ hần không nói hai lời liền lôi cô ta lên xe.

Hần trầm mặc, Âu Xảo Lệ cũng không dám nói tiếng nào. . .

"Trạch? Chuyện gì xảy ra sao. . . ?" Thấy hần không trả lời hai mắt cứ thẳng tắp nhìn chằm chằm phía trước, Âu Xảo Lệ lại mở miệng hỏi.

Lúc này, Mạc Di Trạch trả lời cô ta.

"Két!" Mạc Dĩ Trạch thành linh đến khúc cua quẹo, chỉ nghe được tiếng thắng xe vang lên một tiếng dồn dập, xe liền dừng sát ở hai bên đường.

"Á" Âu Xảo Lệ hét lên một tiếng, chưa hết kinh hồn: "Trạch, anh. . . ." Âu Xảo Lệ trong lòng có chút uất ức, quay đầu lại đối mặt với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo u ám của Mạc Dĩ Trạch, vì vậy lời nói còn lại gần như ở cổ họng, không dám thở mạnh xuống.

Mạc Dĩ Trạch con người đen nhánh nheo lại, lạnh lùng khạc ra mấy chữ: "Là ai cho phép cô làm như vậy?"

Âu Xảo Lệ không rõ, đợi đến sau khi bình tâm lại lúc này mới gợi lên nụ cười không lưu loát ý đồ muốn trấn an hẳn: "Trạch, em không hiểu anh đang nói gì."

"Cô lại không biết?" Mạc Dĩ Trạch hì mũi coi thường, ngay sau đó lạnh lùng nhìn Âu Xảo Lệ, hung hăng nói: "Là ai cho cô dùng danh nghĩa của tôi đánh người? Là ai cho phép cô làm như vậy!?"

Khi hắn về đến nhà thì nhớ lại ý tứ trong lời nói của Âu Y Tuyết, hắn mới biết hôm đó Âu Y Tuyết ở trong phòng bệnh tại sao lại nói như vậy. Thì ra là. . . Thì ra đây tất cả đều là bởi vì cô ta!

"Trạch. . . Anh. . .", Âu Xảo Lệ vừa nghe hắn nhắc đến chuyện này thì mặt trắng bệch khiếp sợ.

Anh làm sao biết được chuyện này, cha rõ ràng nói là sẽ xử lý tốt, sẽ không ai đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, nhưng. . . Anh làm sao biết?

Âu Xảo Lệ cắn chặt môi dưới của mình, bỗng dưng, trong đầu hiện ra một bóng người, vì vậy. . .

"Là con tiện nhân kia nói cho anh biết sao!" Không sai, nhất định là con tiện nhân kia! Trừ cô, còn ai dám nói cho anh biết! Nghĩ tới đây Âu Xảo Lệ nhất thời nổi trận lôi đình.

Mạc Dĩ Trạch nhăn đầu lông mày, đối với hai chữ "tiện nhân" từ trong miệng Âu Xảo Lệ cảm thấy khó nhin, nhưng hắn vẫn không hề tỏ rõ ra ngoài.

"Bây giờ cô còn lời nào để nói không?" Giờ phút này Mạc Dĩ Trạch giống như một vị thẩm phán, toàn thân tỏa ra khí tức hắc ám làm cho người ta phát run.

Âu Xảo Lệ nghe vậy vội vàng lắc đầu một cái, khẩn trương nói: "Trạch, không phải như anh nghĩ. Em chỉ phải. . . ."

"Đủ rồi." Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng quát bảo cô ta ngừng lại, nói tiếp: "Tất cả mọi chuyện tôi đều có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng mà cô phải giúp tôi làm một chuyện." Đây mới là mục đích thật sự của hắn.

Dứt lời, Âu Xảo Lệ không kịp chờ đợi gạt đầu một cái: "Chỉ cần anh không rời khỏi em, cái gì em cũng có thể làm vì anh." Lúc này cô sợ nhất là mất đi hắn, cho nên phạm là có thể làm cho cô ta ở lại bên cạnh hắn, coi như là chuyện thương thiên hại lý cô ta đều có thể làm!

"Thật?" Mạc Dĩ Trạch trầm giọng hỏi, nghe được lời khẳng định của Âu Xảo Lệ, lúc này mới khởi động động cơ: "Những chuyện tôi muốn cô làm chính là. . ."

57. Chương 58 : Lại Lỡ Hẹn

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Quý Đăng Viễn ngồi bên người Âu Y Tuyết đọc một bản gốc của đại học Yale, còn Âu Y Tuyết thì toàn tâm vui đầu tập trung học.

Thoáng một cái đã là mười hai giờ trưa.

"Chúng ta đi ăn một chút gì đi." Cảm thấy trong bụng trống rỗng, Quý Đăng Viễn hiện ra một nụ cười với Âu Y Tuyết ở bên cạnh.

"Anh đi đi." Âu Y Tuyết cũng không ngẩng đầu lên mà viết tiếp.

Vậy mà, khi cô nói xong câu đó, bên cạnh cũng không có động tĩnh. Âu Y Tuyết quay đầu, lại thấy Quý Đăng Viễn đang nở nụ cười nhìn mình, vì vậy liền nói: "Em không đói bụng".

"Em không đi anh cũng không đi" Bị cô cự tuyệt, Quý Đăng Viễn cũng không nản chí, ngược lại bắt đầu trên chọc.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết mấp máy môi, do dự một lát, sau đó mới bắt đầu thu lại đồ đạc của mình. "Vậy chúng ta đi thôi."

.

Âu Y Tuyết nghĩ tùy tiện mua chút thức ăn ứng phó trong cửa hàng tiện lợi, nhưng Quý Đăng Viễn không giải thích liền kéo cô đi ăn thức ăn nhanh.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Âu Y Tuyết muốn trở về thư viện tiếp tục học bài, Quý Đăng Viễn lại cứng rắn kéo cô đi ăn kem, sau lại không để ý Âu Y Tuyết liền dẫn cô đến tiệm trang sức, rạp chiếu phim. . .

Tóm lại đi dạo một hồi, đã là một giờ chiều.

Âu Y Tuyết nhíu mày nhìn thời gian mà mất hồn, lời của Mạc Dĩ Trạch sáng nay lại vang lên ở trong đầu của cô.

Cô có nên đi không đây? Hẳn cứu mạng của cô, cô nên hay không nên đi?

Còn chưa chờ cô suy tính tốt, Quý Đăng Viễn bên cạnh liền cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Có chuyện gấp sao?" Thấy cô ngây ngốc nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, Quý Đăng Viễn quan tâm hỏi: "Nếu như có vậy thì đi đi, đừng chậm trễ. . ." Tuy anh rất không muốn nhanh như vậy liền tách ra, nhưng là ...

"Không cần, không có chuyện gì gấp." Không đợi anh nói xong, Âu Y Tuyết liền cắt đứt lời của anh.

Cuối cùng, cô quyết định không đi. Khẽ hạ long mi, đem lấy tất cả tâm tư phức tạp chôn giấu trong lòng, Âu Y Tuyết chậm rãi nói: "Chúng ta trở về thư viện thôi."

.

※

Khách sạn Cease, tầng hai mươi, phòng số 504——

Trang trí lộng lẫy, thiết bị tiên tiến nào cũng có, cả căn phòng áp dụng phong cách châu Âu là chính, trên vách tường có thể thấy được danh họa cùng với dụng cụ hạng sang ở khắp nơi, hiển thị rõ xa hoa quý phái.

Trước cửa sổ sát đất, hai mắt xanh đen chăm chú nhìn chằm chằm chiếc Rolex khảm kim cương trên cổ tay, phần nộ trong lòng khó nói rõ.

Hắn đợi cô đã nửa giờ! Thế nhưng, cô lại lỡ hẹn lần nữa.

Hắn liên tục dặn cô lại hoàn toàn như gió thoảng bên tai. Trong tự điển của hắn vĩnh viễn không có lần thứ hai, thế nhưng cô gái này lại đụng vào ranh giới cuối cùng của hắn lần nữa.

Hơi thở nguy hiểm lượn lờ trong thân thể của hắn, hàm dưới căng thẳng, hai mắt nham hiểm hiện lên một tầng băng sương. . .

Lần này hắn sẽ không mềm lòng nữa.

58. Chương 59 : Bữa Tiệc Đính Hôn (1)

Thời gian cực nhanh trôi qua, trong nháy mắt đã là một tuần lễ .

Kể từ ngày Âu Y Tuyết lỡ hẹn cô chưa từng thấy qua Mạc Dĩ Trạch.

Không có hắn dây dưa không rõ cùng với chọc ghẹo, Âu Y Tuyết cảm giác mình dần dần quên đi sự kiện kia, nhưng kỳ quái là, cô thế nhưng lại cảm thấy trống rỗng. . .

Mỗi buổi tối cô đều có thể nhìn thấy chiếc xe BMW màu đen chở chị gái đi ra ngoài sau đó sáng hôm sau lại thấy nó đưa Âu Xảo Lệ về.

Mà tình trạng này thẳng đến một tuần lễ, rốt cuộc đành chỉ. . .

※

”Anh mau trở về đi.” Đứng ở bên ngoài cửa nhà, Âu Y Tuyết nói với Quý Đăng Viễn ở bên cạnh.

Mấy ngày nay anh đều đưa cô về nhà. Mặc dù trước kia cô cự tuyệt rất nhiều lần, nhưng vì Quý Đăng Viễn kiên trì, Âu Y Tuyết không có bất kỳ biện pháp nào chỉ có thể để mặc anh đưa đi.

”Ừ, em vào trước đi anh sẽ đi.” Quý Đăng Viễn nâng lên một nụ cười nhu hòa.

”Anh đi trước đi, không nên như vậy. . .” Âu Y Tuyết từ chối.

Vậy mà, không đợi cô nói xong, Quý Đăng Viễn liền nói: “Anh thích nhìn thấy bóng lưng của em”

Nghe vậy, Âu Y Tuyết im lặng cắn môi dưới.

Phản ứng của cô toàn bộ đều lọt vào mắt của anh, có chút mất mát ở trong lòng, lại cố kiên nhẫn: ”Anh nói rồi anh sẽ chờ em, cho nên hi vọng em không có bất kỳ lo lắng gì.” Anh thích cô, cho nên anh có thể đợi cô, coi như là đợi đến dài đằng đẳng, anh cũng nguyện ý chờ.

Âu Y Tuyết không tiếng động gật đầu một cái, ngay sau đó nói một câu: ”Ngủ ngon.” Liền xoay người rời đi.

.

Nhìn bóng dáng của cô biến mất trong tầm mắt, một tiếng than nhẹ từ khóe miệng của Quý Đăng Viễn tràn ra.

Anh lưu luyến nhìn bóng người đã mất ở khúc quanh, một lúc sau mới xoay người rời đi. . .

※

Đẩy cửa ra, từng tiếng cười duyên truyền đến, Âu Y Tuyết bình thản thay giày ở cửa trước, không tiếng động đi về phòng của mình.

Đi vào phòng khách, một màn trước mặt lại khiến Âu Y Tuyết ngây ngẩn cả người.

Phủ lên miếng thảm lông dê nhập khẩu từ Italy là vô số cái hộp tinh xảo, trên bàn trà thủy tinh, ghế sa lon bằng da thật, khắp nơi đều là mỹ phẩm, túi xách xa xỉ.

Mà Lý Dao Viện cùng Âu Xảo Lệ đang ở trong đó, hướng về phía một đồng lớn đồ bình phẩm từ đầu đến chân, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng cười vui vẻ của họ. Mà Âu Y Tuyết đứng cách họ chưa đến năm thước bọn họ cũng không phát hiện.

Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng Âu Y Tuyết cũng không lên tiếng hỏi, chỉ dừng lại một lát, vòng qua bọn họ đi về phòng của mình.

Ngay lúc đó, một tiếng lạnh lẽo nghiêm trang từ phía trước cô truyền đến.

”Đi đâu?”

Âu Y Tuyết nghe tiếng ngẩng đầu, lại thấy Âu Thiên mặc áo ngủ toàn thân trong tay cầm tờ báo, đang từ trên cầu thang đi xuống.

Vì hần hỏi đến, Âu Y Tuyết bỗng ngẩn ra, thật lâu mới đáp: ”Thư viện.”

”Ừ” Âu Thiên lãnh đạm gật đầu, mang theo ý lạnh trong mắt chớp qua một tia chán chờ, ngay sau đó lại nghe hần hỏi: ”Nam sinh mới vừa đưa con về là ai?”

Âu Y Tuyết hoàn toàn không ngờ hần thế nhưng lại thấy, vì vậy cứng rắn trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Quý Đăng Viễn, bạn học của con”

”Quý Đăng Viễn?” Dứt lời, lại thấy Âu Thiên nhú mày, lặp lại cái tên này, đột nhiên lại toát ra một câu: “Con trai của Quý Nguyên Bản?” Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Âu Y Tuyết, chống lại với đôi mắt rét lạnh của cô.

Đôi mắt xinh đẹp này cùng đôi mắt quen thuộc trong đầu hắc đã lâu lẫn vào nhau.

Vì vậy tất cả vấn đề lập tức biến mất, trong đầu hiện ra người làm hắc cảm thù đến tận xương tủy. . .

Âu Y Tuyết chú ý tới con người chợt biến sắc hắc, trong lòng lập tức căng thẳng, sợ hắc giận chó đánh mèo, liền cúi đầu lại không dám nói gì.

Ai ngờ, Âu Thiên không có làm gì cô, chỉ yên lặng nhìn cô một cái, sau đó nói: ”Ngày sau là bữa tiệc đính hôn của chị con, nhớ về sớm chút” Dứt lời, liền đến bên cạnh Âu Xảo Lệ cùng Lý Dao Viện vẫn còn nói chuyện sôi nổi với nhau.

Bữa tiệc đính hôn?

Ba chữ này khiến Âu Y Tuyết bị ngạc nhiên lần nữa. Trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường, mà khi cô đang không hiểu cảm giác của chính mình, bóng dáng quen thuộc lại xẹt qua cô. . .

※

59. Chương 59 : Bữa Tiệc Đính Hôn (2)

Một ngày sau.

Bởi vì Âu Thiên căn dặn, Âu Y Tuyết không thể không xin giáo viên cho về sớm trước một tiết.

Về đến nhà, tất cả mọi người đang bận bịu rối rít.

Lý Dao viện đang trang bị lễ phục cho Âu Xảo Lệ không ngừng nghỉ; mà Âu Xảo Lệ lại vội càng thêm vội, không chỉ vội trang điểm mà còn vội thông báo chuyện vui cho tất cả những bạn học quý tộc kia của cô.

Chỉ có cô, rất rảnh rỗi! Dĩ nhiên, đây chỉ là giây phút ngắn ngủi!

Màn đêm buông xuống, vốn nên yên tĩnh nhưng vào giờ phút này mới phải bắt đầu.

Mạc trạch --

Tiếng đàn violin du dương bên tai không dứt, uyển chuyển lưu loát.

Thủ công mỹ nghệ Baroque khôn khéo bày biện ở tất cả các góc, đèn thủy tinh to lớn cùng bóng người lay động. Trên bàn gỗ dài để các loại thức ăn mỹ vị, tự phục vụ ăn uống, tối nay được trang trí cao quý long lẫy.

Mình tinh tú tập, đây cũng là từ đại khí phái của Mạc gia, còn có nhiều xí nghiệp gia, thể hiện mối quan hệ rộng của chủ nhân bữa tiệc.

Cách ly không khí náo nhiệt ở phía dưới, Âu Y Tuyết đứng trên cầu thang lầu hai uống nước trái cây, hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh này.

Hôm nay Âu Y Tuyết mặc một bộ lễ phục màu đen ngang vai, vai trắng nổi bật ở bên ngoài hấp dẫn con mắt của mọi người. Trên đầu chỉ dùng cài tóc kiểu bướm màu đen làm đẹp, càng lộ ra vẻ chín chắn, mê người. Từ khi Âu Y Tuyết vừa tiến vào Mạc gia, vẻ đẹp của cô liền làm vô số đàn ông mê mẩn.

Âu Y Tuyết chẳng có mục đích nhìn xuống từ trên lầu, nhìn một ít người mặc lễ phục hoa lệ, các nhân sĩ ăn mặc sắc sảo loá mắt trong xã hội thượng lưu, trong lòng cảm thấy khó chịu.

”Đến đây --”

Bỗng dưng, cô nghe được một câu, ngay sau đó đám người liền bắt đầu xao động.

Theo nơi phát ra âm thanh nhìn lại, Âu Y Tuyết thấy được nhân vật chính của tối nay.

Âu Xảo Lệ tối nay rất đẹp! Một bộ âu phục dài màu trắng tinh xảo tôn lên dáng người kiêu ngạo của cô ta, mái tóc được búi thành hình tròn thật to, trong mơ hồ có thể thấy được vài sợi tóc nghịch ngợm rũ xuống tai. Đi vào cửa, cô ta mỉm cười hiền thực chào hỏi mọi người.

Mà Mạc Dĩ Trạch sau lưng Âu Xảo Lệ lại mặc một bộ lễ phục màu đen phác họa mẫu người cân xứng của hần, đầu tóc màu nâu được nhuộm lại thành đen, giờ phút này đang tán loạn ở bên trán, cả người thả ra khí thế cuồng dã phóng đảng không kềm chế được.

Chẳng qua trên mặt hần lại lạnh lẽo không có bất kỳ vui sướng muốn đính hôn, nhưng cũng không làm mất đi vẻ bề ngoài xuất sắc của hần.

Đèn thủy tinh to lớn, hai người đứng chung một chỗ giống như kim đồng ngọc nữ phát sáng rạng rỡ, làm người ta tránh không được.

Theo ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Âu Xảo Lệ ôm lấy cánh tay của Mạc Dĩ Trạch, ngay sau đó theo hần đi tới trước mặt của Âu Thiên và Lý Dao viện.

"Dĩ Trạch, Xảo Lệ nhà chúng ta về sau liền trông cậy vào con" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Dao viện tràn đầy vui mừng, bà không ngừng chăm sóc đứa con gái được cưng chiều nhất này, nói với Mạc Dĩ Trạch: "Con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt."

"Ừ." Mạc Dĩ Trạch gật đầu một cái, coi như đáp lại.

"Mẹ, không cần mẹ phải nói, Dĩ Trạch cũng sẽ đối tốt với con" Thấy mẹ mình dặn dò như thế, Âu Xảo Lệ vội vàng bênh vực Mạc Dĩ Trạch.

Ai ngờ, Lý Dao viện nghiêm mặt, liền cười nói: "Cái đứa bé này, còn chưa có lập gia đình đã giúp đỡ Dĩ Trạch, sau này gả cho người ta có phải ngay cả cha, mẹ đều không nhận thức à?" Mặc dù vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong giọng nói lại lộ ra bà đang vô cùng vui vẻ.

"Nào có." Thấy thế, Âu Xảo Lệ buông cánh tay của Mạc Dĩ Trạch, ôm lấy bả vai của Lý Dao viện nói: "Con biết cho tới bây giờ mẹ là người hiểu rõ con nhất, con cũng vậy thích mẹ nhất." Nói xong, không nói gì nữa liền ôm Lý Dao viện.

Mà Lý Dao viện cũng cười hờn dỗi.

Nhìn người một nhà đang vui vẻ hòa thuận ở phía dưới, lòng của Âu Y Tuyết lại không nhịn được trở nên chua xót. Cô thu hồi tầm mắt từ phía Âu Xảo Lệ, vô tình lại thấy được Mạc Dĩ Trạch đứng ở một bên trầm mặc.

Vừa nghĩ tới hai lần mình cũng không đến nơi hẹn, một cảm giác áy náy liền tự nhiên sinh ra.

Thời điểm Âu Y Tuyết tính lặng lẽ rời đi, ánh mắt thâm thúy của Mạc Dĩ Trạch nhìn chăm chú đến Âu Y Tuyết trong cầu thang lầu hai.

Hoàn toàn không ngờ hần sẽ nhìn mình, Âu Y Tuyết sửng sốt một chút. Nhưng rất nhanh, cô liền đem toàn bộ lạnh lùng của mình che giấu.

Coi thường ánh mắt của hần, Âu Y Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống lầu, tùy tiện đi qua bất chuyện với một người đàn ông bên cạnh, che giấu tâm tình chân thật của cô.

60. Chương 60 : Bữa Tiệc Đính Hôn (2)

Đêm, thật寐

Hần vẫn ở chỗ cũ nhìn cô.

Cho dù cô cười trò chuyện với người khác, nhưng Âu Y Tuyết vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của hần đang chăm chú nhìn cô không buông, khiến mọi cử động của cô dần trở nên lúng túng, mất tự nhiên.

Nắm trong tay ly nước trái cây, không biết lúc nào đã tràn đầy mồ hôi. Mặc dù đã mở máy lạnh, nhưng Âu Y Tuyết vẫn có cảm thấy nóng không lý do.

"Tiểu thư, tiểu thư." Một giọng nam ôn tồn nho nhã khiến ý thức của Âu Y Tuyết trở lại.

"Chuyện gì?" Âu Y Tuyết buộc bản thân đem ý chí trở lại tiếp chuyện với người đàn ông trước mặt, mỉm cười với hắn.

Bởi vì cô ngây ngốc khiến anh ta có chút lúng túng, nâng gọng kính bằng vàng, trên mặt lộ ra một nụ cười khó phát hiện được, nói tiếp: "Tôi là Tổng quản lý của công ty Quý thị, Quý Đăng Triết. Không biết cô là thiên kim nhà nào?" Còn không đợi Âu Y Tuyết hỏi, người trước mặt liền tự báo gia thế.

Ngoài ý muốn nghe được tên có chút giống với Quý Đăng Viễn, Âu Y Tuyết kinh ngạc thêm phần lo lắng.

Ở trong lòng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, Âu Y Tuyết tạm buông xuống ánh mắt có thâm ý của Mạc Dĩ Trạch, nhẹ nhàng nói: "Chỉ là một gia đình không có tiếng tăm mà thôi." Vì không muốn hắn tiếp tục truy vấn, Âu Y Tuyết còn tăng thêm một câu: "Không biết Quý Đăng Viễn cùng anh là quan hệ như thế nào?"

Nghe vậy, người đàn ông nhìn Âu Y Tuyết tựa như phát hiện ra một đại lục mới, hỏi: "Cô biết Đăng Viễn nhà tôi sao?" Quý Đăng Triết có chút ngoài ý muốn, tiếp theo lại gạt đầu với Âu Y Tuyết, vừa tiếp tục nói: "Tôi là anh trai của Đăng Viễn."

"Như vậy à." Âu Y Tuyết gạt đầu một cái, coi như biết quan hệ của hắn với Quý Đăng Viễn.

"Ừ, không biết cô và Đăng Viễn là thế nào mà biết nhau?" Ở trong ấn tượng của Quý Đăng Triết, em trai của mình cả ngày đối mặt trừ sách vẫn là sách, rất ít kết giao với bạn bè. Mà cô gái trước mặt lại quen biết Đăng Viễn, đây cũng khiến cho hắn rất có hứng thú muốn biết.

Nghe vậy, khi Âu Y Tuyết muốn trả lời, một câu nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, thay Âu Y Tuyết trả lời.

"Cô ấy là bạn gái nhỏ của Đăng Viễn các người, làm sao lại không biết?" Giọng nói mang theo hài hước, nhưng hơn nữa là rét lạnh.

Âu Y Tuyết cùng Quý Đăng Triết quay người lại, lại thấy Mạc Dĩ Trạch cầm ly rượu trong tay, mặt không chút thay đổi đi về phía bọn họ.

Chứng kiến người đến là hắn, Âu Y Tuyết lập tức cả kinh, ngay sau đó cảnh giác quan sát hắn. Mặc dù không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Cà vạt không biết từ lúc nào đã bị kéo buông lỏng ra, cầm trên tay một ly sâm banh trong vắt, trên khuôn mặt tài trí bất phàm mang theo một chút giễu cợt.

Hắn bước chân vững vàng đi đến bên người Âu Y Tuyết cùng Quý Đăng Triết, bỗng chốc, khóe miệng cong lên âm trầm lãnh ý.

"Là Mạc thiếu gia" Vừa thấy được người tới, Quý Đăng Triết lập tức tiến lên nở nụ cười: "Cha tôi ở trên thương trường thật đúng là làm phiền Mạc lão gia, hôm nay là tiệc đính hôn của cậu, chúc mừng cậu, xin thay gửi lời thăm hỏi đến giám đốc Mạc". Bởi vì hắn xuất hiện, Quý Đăng Triết liền nói ra vấn đề này.

"Ừ" Trong giọng nói có chút qua loa, Mạc Dĩ Trạch lúc này mới đem ánh mắt từ Âu Y Tuyết chuyển đến trên người của Quý Đăng Triết.

Tiếp đó.

"Vậy cô ấy thật sự là bạn gái của Đăng Viễn sao?" Đề tài lại lần nữa tiếp tục, Quý Đăng Triết mang theo nghi ngờ nhìn sắc mặt không tốt của Âu Y Tuyết bên cạnh, tiếp đó lại hỏi: "Không biết cô là gì với Âu gia đại tiểu thư."

"Cô ấy chính là bạn gái của Quý Đăng Viễn, đồng thời cũng là nhị tiểu thư của Âu gia!" Không đợi Âu Y Tuyết trả lời, Mạc Dĩ Trạch lại lần nữa thay cô trả lời, lúc này trong giọng nói của hắn không phải lạnh như băng nữa mà mang theo đùa giỡn.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lập tức cúi đầu, nhưng cô vẫn như cũ cảm nhận được ánh mắt thăm dò của Quý Đăng Triết, khiến cô càng thêm khó thích ứng.

"Cô thật sự là nhị tiểu thư của Âu gia?" Sau mấy giây yên lặng,

Âu Y Tuyết nghe được mừng rỡ bộc phát từ trong miệng của Quý Đăng Triết. Tựa như so với cô là bạn gái của Quý Đăng Viễn, “nhị tiểu thư của Âu gia” càng thêm trọng yếu.

Dĩ nhiên mừng rỡ đi qua, theo đó là một câu khiến Âu Y Tuyết không cách nào trả lời.

”Nhưng tôi chỉ nghe nói Âu gia chỉ có một vị Âu tiểu thư, cũng chính là vợ chưa cưới của Mạc thiếu gia, không có nghe nói qua Âu gia còn có nhị tiểu thư nào?” Hắn đột nhiên dâng cao cảm xúc trong giọng nói, lập tức hấp dẫn đông đảo tân khách chung quanh.

Các tân khách khác vừa nghe Âu Y Tuyết là Âu gia nhị tiểu thư, cũng đều vây quanh.

”Cô là Âu gia nhị tiểu thư sao?”

”Âu gia có nhị tiểu thư sao?”

”Sẽ không phải là con gái riêng.”

”.”

Tiếng bàn luận xôn xao, nghị luận lập tức cao hơn một hồi lại một hồi, tất cả tân khách xúm lại đều mang ánh mắt hiếu kỳ nhìn Âu Y Tuyết.

Bọn họ không coi ai ra gì chất vấn một tiếng, ánh mắt trần truồng cũng khiến Âu Y Tuyết khó nói lên lời.

Chỉ cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, trong lòng một hồi khẩn trương, hai gò má nóng lên, trừ phản ứng đó ra Âu Y Tuyết không có cảm giác gì, có thể nói là chết lặng.

Quả thật, nói đến cái thân phận Âu gia nhị tiểu thư này, thân phận của cô thật ra còn không bằng một người làm. . . một người xa lạ không có bất kỳ quan hệ nào với Âu gia.

Nắm ly nước trái cây trong tay không khỏi tăng thêm hơi sức, Âu Y Tuyết gắt gao căn môi của mình khiến ỉnh trấn định lại, nhưng lúc thấy được Mạc Dĩ Trạch đang hứng thú tràn trề, gương mặt hiện lên tà ý không kềm chế, cô vẫn nhìn không được mà nội tâm tràn đầy kinh hãi.

Tất cả mọi người nhìn Âu Y Tuyết, trên mặt của mỗi người mang theo vẻ mặt khác nhau, bọn họ suy đoán thân phận thật của Âu Y Tuyết.

Mà đồng thời, Lý Dao viện, Âu Thiên còn có Âu Xảo Lệ đang ở bên kia trò chuyện với Mạc gia, cũng đều quay đầu lại, nhìn về phía bên này.

61. Chương 61 : Bữa Tiệc Đính Hôn (3)

Nghe vậy, động tác xé rách lễ phục của Mạc Dĩ Trạch sửng sốt một chút, ngay sau đó, con ngươi lạnh lùng chống lại tròng mắt tràn đầy bi thống của cô.

”Chuyện gì cũng đồng ý, đúng không?” Hắn dừng động tác lại, khóe miệng nâng lên một nụ cười tà ác làm cho người khác phát rét.

”Đúng, cái gì tôi cũng đồng ý với anh!”. Âu Y Tuyết bất chấp tất cả gật đầu, mang theo đau đớn thật sâu nhìn hắn, ưng thuận hứa hẹn của mình.

Nghe được lời hứa của cô, Mạc Dĩ Trạch lộ ra nụ cười âm hiểm: ”Tốt! Vậy tôi muốn cô hôn tôi ngay lập tức!”. Không để ý về mặt bị thương của cô, hắn bá đạo yêu cầu cô.

Dứt lời, Âu Y Tuyết chảy nước mắt, mím chặt môi không nói một câu, bởi vì, đối với cô mà nói, đây không thể nghi ngờ là một cái bẫy rập.

”Không vui sao?”. Hắn nhíu mày mang theo vẻ mặt hung ác nhìn cô, nói tiếp: ”Để tôi nói cho cô biết một sự thật. Dù cô hôn tôi, tôi cũng không bỏ qua cho cô! Biết tại sao không? Bởi vì. . . Tôi muốn tuyệt đối không chỉ là một cái hôn”

Ngọn lửa dục vọng trong đáy mắt hắn bắt đầu thiêu đốt, bùng nổ.

Lúc này, Mạc Dĩ Trạch lại ngẩng đầu lên, khe vuốt ve gương mặt không có chút nhiệt độ của cô, lạnh lùng nói: "Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng". Nói xong, không đợi Âu Y Tuyết kịp phản ứng, liền dùng tay nhanh chóng bao trùm lên bộ ngực hoàn hảo của cô, tiếp theo, xé rách trói buộc trên người cô. . .

Trơ mắt nhìn hần cỡi y phục của mình xuống, lòng Âu Y Tuyết tuyệt vọng. Cô giằng giằng muốn thoát khỏi hần, nhưng không biết hần đã giam cầm hai tay của cô trên đỉnh đầu từ khi nào, thân thể bị hần đè ở phía dưới không thể động đậy.

Nước mắt và tiếng cầu khẩn của Âu Y Tuyết cũng không có bất cứ tác dụng gì đối với hần, ngược lại, càng thêm kích thích con thú hoang trong lòng hần nổi dậy.

Nhìn thấy cô bởi vì động tác thô bạo của hần mà lần lượt khóc lóc, lần lượt giãy giụa, cuối cùng toàn bộ hóa thành vô dụng, nội tâm Mạc Dĩ Trạch tràn đầy dự vọng chinh phục, giờ phút này, hần giống như một ác ma, hắc ám mà tà mị.

Theo lẽ phục trượt xuống lộ ra cơ thể hoàn mỹ kích thích đại não hần, cuối cùng, một tia lý trí trong nháy mắt tan rã.

Tâm, chìm vào đáy cốc.

Tiếng cầu khẩn của Âu Y Tuyết càng ngày càng trở nên nhỏ, cả người không thoát khỏi cảm giác run rẩy cùng kích thích cực độ làm cô cảm thấy xấu hổ, cô quay đầu không nhìn đôi mắt đen tràn ngập tình dục của hần, nước mắt chảy xuống ga trải giường.

Kèm theo từng tiếng thở dốc nặng nề của Mạc Dĩ Trạch, nước mắt Âu Y Tuyết cũng tuôn rơi.

Đêm tối giờ mới chính thức bắt đầu. . .

Mạc Dĩ Trạch không làm bất kỳ động tác chuẩn bị nào đã động thân tiến vào trong cơ thể cô.

Âu Y Tuyết không nhịn được rên lên một tiếng, ngay sau đó, nỗi đau tê tâm liệt phế như thủy triều tràn tới khiến cô không thể nào chống đỡ. . .

Hôm sau, bốn giờ sáng.

Sương mù mịt mờ, mặt trời chưa xuất hiện.

Mạc gia, lầu ba, phòng đầu tiên phía bên phải, trải qua một đêm bị tàn phá, cô đã sớm tỉnh lại.

Âu Y Tuyết nắm chặt ga giường màu đen, che đậy thân thể đã bị phơi bày, nhìn màu đỏ trên ga giường mà sững sờ đến mất hồn.

Một giây kế tiếp, nước mắt của cô chảy xuống, cô gắt gao che miệng của mình, phòng ngừa nỗi khổ sở của mình tràn ra khỏi bờ môi.

Cô biết cái đó đại biểu cho điều gì, nhưng cũng đồng thời vì chuyện mình gặp phải mà cảm thấy xấu hổ, đồng thời, cũng vì sự can đảm của hần mà nội tâm cuồng loạn, hần cư nhiên bỏ qua bữa tiệc đính hôn của mình, chỉ vì muốn đoạt lấy cô. . . Nhất thời nội tâm ngổn ngang trăm mối.

Không thể tin được!

Trong bữa tiệc đính hôn của chị hai, cô lại bị. . . Hơn nữa đối tượng lại là anh rể của cô. . .

Cô vô lực nhìn vết đỏ, hồng, xanh, tím trải rộng trên cơ thể mình. Lại dùng ánh mắt nhục nhã nhìn về phía người bên cạnh đang vững vàng phát ra tiếng hít thở đều đều - Mạc Dĩ Trạch.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn thủy tinh, cô thấy rõ ràng, giờ phút này, khuôn mặt thon dài, lông mi chặt chẽ bao trùm trên đôi mắt thâm thúy, sợi tóc xốc xếch che lại cái trán anh tuấn của hần. Giờ phút này, không còn thấy hơi thở lạnh lùng kiêu căng trong bữa tiệc nữa, không giống Satan, mà giống như một đứa nhỏ đang ngủ, làm người ta liên tưởng đến sinh vật thuần khiết nhất, thiên sứ.

Nhưng cô biết, hần vĩnh viễn cũng không thể là thiên sứ, bởi vì, hần chính là ác ma.

"Mình nên làm như thế nào đây?". Cô nhỏ giọng hỏi mình, lúc này cô vừa mê mang, vừa sợ.

Đôi mắt với hắn, cô hận đến mức muốn giết chết hắn, nhưng cô lại không thể. . .

Bởi vì, cô không có loại dũng khí đó, cũng không có kích động. . .

Không muốn tiếp tục không tương, Âu Y Tuyết sợ đợi đến lúc hắn tỉnh lại lại không phân thân ra được. Vì vậy liền chịu đựng từng trận đau đớn giữa hai chân truyền tới, cô từng bước xuống giường.

Mặt không biến sắc, nhanh chóng nhặt lễ phục bị hắn xé rách lên, lại phát hiện, dạ phục vốn hoa lệ xinh đẹp giờ phút này đã bị xé thành mấy mảnh. Vạn bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhịn đau đi tới trước tủ treo quần áo màu đen, mở tủ ra, tiện tay cầm một cái áo sơ mi màu đen của hắn.

Vội vàng mặc vào, cô không kịp chờ đợi rời khỏi phòng của hắn.

Nhìn lại, cô vẫn thấy Mạc Dĩ Trạch đang ngủ ngon lành. . .

Đại sảnh Mạc gia một mảnh hỗn loạn, đã sớm không có một bóng người.

May mắn ngoài sức tưởng tượng, Âu Y Tuyết nén lệ, nhanh chóng mở cửa chính ra, chạy về nhà mình, dọc theo đường đi, không biết bởi vì bước chân xóc xệch mà trượt chân té mấy lần. Bất kể trên chân có bao nhiêu vết sẹo, cô hoàn toàn không để ý.

”Ưm”. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cánh tay thon dài sờ sang vị trí bên cạnh, lại không ngờ trừ không khí thì không còn gì khác.

Chuông báo trong lòng vang lên, ngay sau đó, lông mi dài, đậm nhấc lên lộ ra hai mắt thâm thúy không còn chút lửa dục vọng.

Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng quay đầu, nhìn về vị trí bên cạnh. Nhìn thấy dấu đỏ sậm in trên ga giường, tức giận nổi lên trong đáy mắt hắn.

”Đáng chết!”. Hắn âm thầm mắng một tiếng, ngay sau đó, kéo thân thể trần truồng đứng lên.

Nhanh chóng đi tới cửa sổ sát đất, hắn kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên thân thể không một mảnh vải của hắn, cơ thể hoàn mỹ tỷ lệ với vẻ bề ngoài xuất sắc và tiền bạc trong tay hắn khiến tất cả phụ nữ hít thở không thông, cũng vì vậy mà phát cuồng.

Tầm mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trừ những nụ hoa chớm nở cùng mấy người phụ nữ đang dọn dẹp rác của bữa tiệc ngày hôm qua ra thì không thấy bóng dáng hắn muốn tìm.

Đôi mắt đen nhánh như sao đêm nheo lại, năm ngón tay thon dài nắm chặt, bởi vì cô trốn đi mà hắn không át chế nổi tức giận, môi mỏng lạnh lùng cắn chặt, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận như bị phản bội. . .

Hơi nước mờ mịt bao trùm khắp phòng tắm, sương mù vòng quanh. Tĩnh lặng là từ có thể hình dung quang cảnh ở đây trong giờ phút này.

Từng trận không khí ẩm áp xuyên qua, có thể làm cho người ta nhìn thấu hết thảy bên trong.

Tấm gương lớn trên tường đã bị sương mù bao trùm, thiết bị phòng tắm cũ kỹ, đơn giản mà mộc mạc.

Cả không khí an tĩnh, tựa hồ, có loại cảm giác hít thở không thông. . .

Mặc cho nước chảy khắp toàn thân, nước ẩm áp chảy qua thân thể của mình, Âu Y Tuyết nhìn cơ thể mình hiện đầy vết hôn, trong lòng có một loại kích động, cô muốn tẩy hết những dấu vết thuộc về hắn.

Bỗng dưng nơi khoe mắt xuất hiện mấy giọt nước, không biết là nước mắt hay là nước trong phòng, cô dùng không biết bao nhiêu sữa tắm, chà sát thân thể trắng nõn của mình, cho đến khi toàn thân cô trở nên đỏ bừng, giống như muốn sưng lên, cô vẫn không chịu dừng động tác của mình lại.

Không biết ngâm trong nước bao lâu, cho đến khi nước không còn ẩm áp nữa, có lẽ, cô biết rõ, dù tắm kỹ thế nào cũng không sạch sẽ nữa rồi. . .

Lúc này, Âu Y Tuyết mới từ từ đứng lên, đi tới trước gương, lấy tay lau hơi nước lượn lờ trên mặt.

Xuyên qua tấm gương bóng loáng mà ướt nhẹp, Âu Y Tuyết thấy được toàn thân của mình.

Dưới ánh đèn, da thịt trắng nõn tắn ra màu hồng, vóc người mỹ lệ. Trên da thịt hiện đầy dấu vết đỏ tươi và chói mắt cùng với dấu bầm tím giữa bắp đùi khiến cô không dám mở mắt.

Cô hiểu, đó là dấu vết hằn lưu lại. Vì vậy, cô không ức chế nổi nữa, ngã ngồi trên nền gạch lạnh lẽo, nức nở nghẹn ngào, nước mắt theo khóe mắt cô chảy xuống, tụ lại với những hạt nước còn đọng trên người cô, làm người ta không phân rõ đó là lệ hay là nước.

Xấu hổ cùng phần hận đều theo nhau mà đến, cảnh tượng hôm qua lại xuất hiện.

Âu Y Tuyết cố gắng muốn quên nó, nhưng bất luận cô nghĩ như thế nào, vẫn không xua tan nó khỏi không khí, và lại càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy nó chỉ xảy ra trước đó mấy giây.

Ở trong nước ấm áp, cô bất lực cuộn thành một cục, nước mắt không tiếng động tràn ra.

Vào thời khắc này, cô đau đớn cực độ.

Lau khô thân thể, Âu Y Tuyết thay một bộ đồ, xách rương hành lý đã chuẩn bị từ trong tủ treo quần áo ra.

Cô dự định sau khi đầy mười tám tuổi sẽ dọn đi, nhưng hiện tại xảy ra loại chuyện như vậy, cô không có dũng khí ở lại chỗ này nữa. Mặc dù không muốn rời xa thím Trương, người vẫn luôn đối xử với cô như mẹ ruột, nhưng cô lại không có sự lựa chọn nào khác.

Nghĩ tới đó, Âu Y Tuyết nhanh chóng lấy quần áo trong tủ ra, ngay sau đó, bắt đầu sắp xếp lại. Sau khi sắp xếp xong, cô bước đến trước kệ sách, lấy ra một quyển sách, từ trong sách lấy ra mấy tờ 100, nhìn đến mắt hờn.

Xấp tiền này đều là tiền tiết kiệm từ lúc còn nhỏ tới nay của cô, vì muốn sau khi rời khỏi Âu gia còn có thể có một chút tiền làm vốn, đáng tiếc, cô còn chưa đến độ tuổi đó đã phải rời đi. Yên lặng than thở một tiếng, từ trên giá sách, cô lại rút ra một bộ sách khác, Âu Y Tuyết mới trở lại bên giường.

Ngay lúc cô đem bộ sách cùng tiền bỏ vào rương hành lý, vừa mới khóa kỹ. Cô liền nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới phòng cô. Trong bụng cả kinh, ngay sau đó, như biết trước người đến là ai, vì vậy, cô không để ý đến việc dọn dẹp nữa, muốn thoát đi.

Vòng quanh bốn phía, Âu Y Tuyết thấy cửa sổ mở sập đất. Cô muốn nhảy qua cửa sổ sập đất ra bên ngoài, nhưng khi tới cửa sổ lại thấy thím Trương đang tựa cây cảnh, trong lòng quỳnh lên.

Nếu như cứ đi ra ngoài như vậy, nhất định thím Trương sẽ hỏi chuyện gì xảy ra. Mà Âu Y Tuyết không muốn làm cho bà lo lắng, vì vậy, lại chỉ có thể thu hồi chân trái đang bước ra ngoài cửa sổ vào gian phòng.

Ngắm nhìn bốn phía, Âu Y Tuyết lại thấy cửa tủ quần áo mở rộng, liền nhanh chóng đem rương hành lý bỏ vào trong tủ, sau đó trốn vào.

Cô vừa đóng cửa tủ quần áo xong cũng là lúc cửa phòng bị đá văng ra

Căn phòng đơn giản mà cũ kỹ, màu trắng của căn phòng đập vào hai mắt hấn, nhưng không có bóng dáng của cô. Thấy bên trong phòng không có ai, hấn trực tiếp cất bước đi về phía phòng tắm.

Đẩy cửa phòng tắm ra, một cỗ sương mù đập vào mặt hấn. Mạc Di Trạch nhíu chặt chân mày, lại bước trở về phòng.

Sương mù chưa tản đi, điều này nói lên cái gì? Cô mới tắm rửa xong, nhất định vẫn còn ở đây. Ngắm nhìn bốn phía, hấn nhăn mày suy nghĩ.

Đúng lúc hấn vận lông mày suy nghĩ chỗ trốn của cô, một luồng gió thổi tới, rèm cửa sổ tung bay.

62. Chương 61.2 : Bữa Tiệc Đỉnh Hôn 3

Hôm sau, bốn giờ sáng.

Sương mù mịt mờ, mặt trời chưa xuất hiện.

Mạc gia, lầu ba, phòng đầu tiên phía bên phải, trải qua một đêm bị tàn phá, cô đã sớm tỉnh lại.

Âu Y Tuyết nắm chặt ga giường màu đen, che đậy thân thể đã bị phơi bày, nhìn màu đỏ trên ga giường mà sửng sốt đến mất hồn.

Một giây kế tiếp, nước mắt của cô chảy xuống, cô gắt gao che miệng của mình, phòng ngừa nỗi khổ sở của mình tràn ra khỏi bờ môi.

Cô biết cái đó đại biểu cho điều gì, nhưng cũng đồng thời vì chuyện mình gặp phải mà cảm thấy xấu hổ, đồng thời, cũng vì sự can đảm của hần mà nội tâm cuồng loạn, hần cứ nhiên bỏ qua bữa tiệc đính hôn của mình, chỉ vì muốn đoạt lấy cô. . . Nhất thời nội tâm ngổn ngang trăm mối.

Không thể tin được!

Trong bữa tiệc đính hôn của chị hai, cô lại bị. . . Hơn nữa đối tượng lại là anh rể của cô. . .

Cô vô lực nhìn vết đỏ, hồng, xanh, tím trải rộng trên cơ thể mình. Lại dùng ánh mắt nhục nhã nhìn về phía người bên cạnh đang vững vàng phát ra tiếng hít thở đều đều, Mạc Dĩ Trạch.

Mượn ánh sáng yếu ớt của đèn thủy tinh, cô thấy rõ ràng, giờ phút này, khuôn mặt thon dài, lông mi chặt chẽ bao trùm trên đôi mắt thâm thúy, sợi tóc xóc xếch che lại cái trán anh tuấn của hần. Giờ phút này, không còn thấy hơi thở lạnh lùng kiêu căng trong bữa tiệc nữa, không giống Satan, mà giống như một đứa nhỏ đang ngủ, làm người ta liên tưởng đến sinh vật thuần khiết nhất, thiên sứ.

Nhưng cô biết, hần vĩnh viễn cũng không thể là thiên sứ, bởi vì, hần chính là ác ma.

"Mình nên làm như thế nào đây?". Cô nhỏ giọng hỏi mình, lúc này cô vừa mê mang, vừa sợ.

Đối mặt với hần, cô hận đến mức muốn giết chết hần, nhưng cô lại không thể. . .

Bởi vì, cô không có loại dũng khí đó, cũng không có kích động. . .

Không muốn tiếp tục không tưởng, Âu Y Tuyết sợ đợi đến lúc hần tỉnh lại lại không phân thân ra được. Vì vậy liền chịu đựng từng trận đau đớn giữa hai chân truyền tới, cô từng bước xuống giường.

Mặt không biến sắc, nhanh chóng nhặt lễ phục bị hần xé rách lên, lại phát hiện, dạ phục vốn hoa lệ xinh đẹp giờ phút này đã bị xé thành mấy mảnh. Vạn bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhịn đau đi tới trước tủ treo quần áo màu đen, mở tủ ra, tiện tay cầm một cái áo sơ mi màu đen của hần.

Vội vàng mặc vào, cô không kịp chờ đợi rời khỏi phòng của hần.

Nhìn lại, cô vẫn thấy Mạc Dĩ Trạch đang ngủ ngon lành. . .

Đại sảnh Mạc gia một mảnh hỗn loạn, đã sớm không có một bóng người.

May mắn ngoài sức tưởng tượng, Âu Y Tuyết nén lệ, nhanh chóng mở cửa chính ra, chạy về nhà mình, dọc theo đường đi, không biết bởi vì bước chân xóc xếch mà trật chân té mấy lần. Bất kể trên chân có bao nhiêu vết sẹo, cô hoàn toàn không để ý.

"Ưm". Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cánh tay thon dài sờ sang vị trí bên cạnh, lại không ngờ trừ không khí thì không còn gì khác.

Chuông báo trong lòng vang lên, ngay sau đó, lông mi dài, đậm nhấc lên lộ ra hai mắt thâm thúy không còn chút lửa dục vọng.

Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng quay đầu, nhìn về vị trí bên cạnh. Nhìn thấy dấu đỏ sậm in trên ga giường, tức giận nổi lên trong đáy mắt hần.

"Đáng chết!". Hần âm thầm mắng một tiếng, ngay sau đó, kéo thân thể trần truồng đứng lên.

Nhanh chóng đi tới cửa sổ sát đất, hần kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên thân thể không một mảnh vải của hần, cơ thể hoàn mỹ tỷ lệ với vẻ bề ngoài xuất sắc và tiền bạc trong tay hần khiến tất cả phụ nữ hít thở không thông, cũng vì vậy mà phát cuồng.

Tầm mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trù những nụ hoa chớm nở cùng mấy người phụ nữ đang dọn dẹp rác của bữa tiệc ngày hôm qua ra thì không thấy bóng dáng hân muốn tìm.

Đôi mắt đen nhánh như sao đêm nheo lại, năm ngón tay thon dài nắm chặt, bởi vì cô trốn đi mà hân không át chế nổi tức giận, môi mỏng lạnh lùng mân chặt, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận như bị phản bội. . . .

Hơi nước mờ mịt bao trùm khắp phòng tắm, sương mù vòng quanh. Tĩnh lặng là từ có thể hình dung quang cảnh ở đây trong giờ phút này.

Từng trận không khí ẩm áp xuyên qua, có thể làm cho người ta nhìn thấu hết thấy bên trong.

Tấm gương lớn trên tường đã bị sương mù bao trùm, thiết bị phòng tắm cũ kỹ, đơn giản mà mộc mạc.

Cả không khí an tĩnh, tựa hồ, có loại cảm giác hít thở không thông.

Mặc cho nước chảy khắp toàn thân, nước ẩm áp chảy qua thân thể của mình, Âu Y Tuyết nhìn cơ thể mình hiện đầy vết hôn, trong lòng có một loại kích động, cô muốn tẩy hết những dấu vết thuộc về hân.

Bỗngưng nơi khoe mắt xuất hiện mấy giọt nước, không biết là nước mắt hay là nước trong phòng, cô dùng không biết bao nhiêu sữa tắm, chà sát thân thể trắng nõn của mình, cho đến khi toàn thân cô trở nên đỏ bừng, giống như muốn sưng lên, cô vẫn không chịu dừng động tác của mình lại.

Không biết ngâm trong nước bao lâu, cho đến khi nước không còn ẩm áp nữa, có lẽ, cô biết rõ, dù tắm kỹ thế nào cũng không sạch sẽ nữa rồi.

Lúc này, Âu Y Tuyết mới từ từ đứng lên, đi tới trước gương, lấy tay lau hơi nước lượn lờ trên mặt.

Xuyên qua tấm gương bóng loáng mà ướt nhẹp, Âu Y Tuyết thấy được toàn thân của mình.

Dưới ánh đèn, da thịt trắng nõn tản ra màu hồng, vóc người mỹ lệ. Trên da thịt hiện đầy dấu vết đỏ tươi và chói mắt cùng với dấu bầm tím giữa bắp đùi khiến cô không dám mở mắt.

Cô hiểu, đó là dấu vết hân lưu lại! Vì vậy, cô không ức chế nổi nữa, ngã ngối trên nền gạch lạnh lẽo, nức nở nghẹn ngào, nước mắt theo khoe mắt cô chảy xuống, tụ lại với những hạt nước còn đọng trên người cô, làm người ta không phân rõ đó là lệ hay là nước.

Xấu hổ cùng phần hận đều theo nhau mà đến, cảnh tượng hôm qua lại xuất hiện.

Âu Y Tuyết cố gắng muốn quên nó, nhưng bất luận cô nghĩ như thế nào, vẫn không xua tan nó khỏi không khí, và lại càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy nó chỉ xảy ra trước đó mấy giây.

Ổ trong nước ẩm áp, cô bắt lực cuộn thành một cục, nước mắt không tiếng động tràn ra.

Vào thời khắc này, cô đau đớn cực độ.

Màn tơ theo gió nhẹ chấp chờn, trong không khí mang theo sự mát mẻ làm người ta sáng khoái tinh thần.

Chẳng lẽ. . .

Chẳng lẽ cô nghe được động tác của mình, cho nên trèo cửa sổ ra ngoài?

Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng Mạc Dĩ Trạch càng dâng cao.

”Cô cho rằng, cô có thể trốn thoát khỏi tôi sao?”. Không đơn giản như vậy đâu! Cái Mạc Dĩ Trạch muốn chưa bao giờ không có được. Dù vật đó không thuộc về hân, hân cũng có thể đoạt lấy nó!

Dưới cơn thịnh nộ, Mạc Dĩ Trạch xoay người đi ra cửa, chưa đi được hai bước, một bóng người đã xuất hiện trong đôi mắt hân.

Quần ngũ bằng tơ tằm màu đỏ, tóc dài buông xuống trên tấm lưng trần, cổ áo thấp mơ hồ lộ ra bộ ngực kết hợp với dáng người ma quỷ càng khiến cô ta trở nên xinh đẹp, quyến rũ.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như, cô ta vừa tỉnh lại; phiến não gãi gãi tóc của mình, Âu Xảo Lệ hậm hực nhìn người trong phòng.

Đáng chết! Là kẻ nào quấy nhiễu giấc mộng của cô! Cô mơ mình đang cùng Mạc Dĩ Trạch ước hẹn ở Newyork phồn hoa, ai ngờ, một tiếng vang thật lớn liền đánh tan mộng đẹp của cô! Nghĩ tới đây, Âu Xảo Lệ hận nghiêng răng nghiêng lợi .

Nhưng sau khi tầm mắt nhìn thấy Mạc Dĩ Trạch, sương mù trong đôi mắt xinh đẹp rút đi, thay vào đó là thần thái sáng lạng.

"Trạch, sao anh lại ở đây?". Vừa nhìn thấy hắn, Âu Xảo Lệ liền vui mừng gọi tên hắn, ngay sau đó, bước nhanh về phía trước ôm thân thể cường tráng của hắn.

Không ngờ cô ta lại đột nhiên xuất hiện, Mạc Dĩ Trạch sửng sốt, ngay sau đó dùng sức vịn bụng tay cô ta đang bao quanh vòng eo hắn ra, tiếp đó, hắn đẩy cô ta ra.

"Không liên quan tới cô". Hắn lạnh lùng nói, trong hai tròng mắt hiện lên sự mất kiên nhẫn.

Bị hắn đẩy ra, Âu Xảo Lệ lảo đảo một cái, thiếu chút nữa vấp ngã. Nhưng cô cũng không vì sự lãnh đạm của hắn mà tức giận, ngược lại, nâng khóe môi đỏ tươi lên hỏi: "Trạch, hôm qua anh đi đâu vậy? Em và mẹ tìm anh mà không thấy".

Ngày hôm qua, đúng lúc chuẩn bị cắt bánh ngọt thì hắn lại mất tích, Âu Xảo Lệ không khỏi cảm thấy lo lắng. Nhưng bởi vì sợ hắn tức giận, cho nên cô không dám hỏi quá nhiều.

"Ngủ!". Ngắc ngứ một chữ, tuyên bố sự tức giận trong lòng hắn, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Âu Xảo Lệ một cái, sau đó giơ chân lên, muốn rời khỏi nơi này.

"Vậy sao". Đường như, Âu Xảo Lệ hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói.

Nhìn hắn muốn rời đi, Âu Y Tuyết đi tới bên cạnh hắn hỏi: "Trạch, Anh muốn đi đâu vậy?". Không muốn hắn rời đi, Âu Xảo Lệ lại ôm cánh tay của hắn, nói tiếp: "Anh không quên chuyện chúng ta phải làm vào ngày hôm nay chứ?". Nói tới chỗ này, cô lại không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch mới dừng chân lại, ánh mắt lấp lánh nhìn Âu Xảo Lệ, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

"Tôi sẽ không đi". Lời ra khỏi miệng cực kỳ kiên định.

"Hả?". Âu Xảo Lệ còn chưa phản ứng kịp. Lại nghe Mạc Dĩ Trạch nói:

"Tôi sẽ không cưới cô, tôi cũng không đi Mĩ!"

Hai câu này như hai quả bom ném thẳng vào trong lòng Âu Xảo Lệ. Bỗng dưng, hai mắt cô trừng lớn, ngay sau đó, nụ cười rút đi, thay vào đó là vẻ khó tin.

"Trạch. . . Anh vừa nói gì?". Cô miễn cưỡng cười một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp không dám tin.

Sẽ không cưới cô, cũng không đi Mĩ? Đây là ý gì.

"Biết cô trân trọng chuyện này như thế nào không, mặc dù không nhẫn tâm tàn nhẫn như vậy đối với cô, nhưng. . ." Tôi không muốn nói lần thứ hai, tối nay, cô đi Mĩ một mình đi!"

Lạnh lùng hạ mắt, trên người Mạc Dĩ Trạch tràn đầy hơi thở lạnh khốc. Nói xong, hắn muốn rời đi, ai ngờ, quần vòng quần quanh cánh tay mình càng thêm dùng sức.

"Đừng đi!". Gương mặt vui vẻ lập tức sụp xuống, Âu Xảo Lệ nội tâm sợ hãi, cô dùng sức lắc đầu, cầu khẩn: "Trạch, đừng rời xa em, đừng bỏ em lại một mình, em không muốn tách khỏi anh!"

Vốn dĩ, sau khi cô thôi học, Âu Thiên liền chuẩn bị cho cô sang Mĩ học tập. Nhưng đột nhiên đính hôn, cho nên, từ chỗ một mình Âu Xảo Lệ sang Mĩ quốc liền biến thành hai người. Ngạc nhiên này, không thể nghi ngờ khiến Âu Xảo Lệ hưng phấn, vui vẻ mất mấy ngày, vừa nghĩ tới mình vĩnh viễn cùng Trạch ở chung một chỗ, cô liền mở cờ trong bụng. Nhưng bây giờ, Trạch cư nhiên. . .

Âu Xảo Lệ cắn môi, nước mắt trong suốt chảy trên gương mặt kiêu diễm: "Trạch, anh đã nói sẽ chăm sóc em thật tốt, sao bây giờ lại lật lọng phản lời, đã có chuyện gì xảy ra phải không?"

Không thể tin được hấn cứng rắn đánh vỡ giấc mộng của cô, tàn nhẫn đối với mình như thế, Âu Xảo Lệ đau tê tâm liệt phế.

Vừa nghe cô hỏi, thân thể Mạc Dĩ Trạch cứng đờ. Không muốn cùng cô dây dưa không rõ, hấn rút cánh tay ra, định rời đi.

Ai ngờ, còn chưa đi được hai bước, sau lưng lại truyền tới một câu.

”Chẳng lẽ anh không sợ em đem chuyện ngày đó nói ọi người biết sao?” @

63. Chương 62 : Bữa Tiệc Đính Hôn (6)

Hơi thở lạnh lùng từ trên thân thể thon gầy của hấn phát ra, từng cỗ một âm lãnh (âm u và lãnh lẽo) làm người khác sợ run lên đủ khiến đông chết người, bước đi vững vàng đạp ở trên nền đá cẩm thạch tạo nên những thanh âm thanh thúy.

Mạc Dĩ Trạch cũng không quay đầu lại đi ra khỏi khách sạn Cease, mà ở phía sau hấn là Âu Xảo Lệ nhắm mắt theo đuôi đi theo.

”Trạch, anh đợi em với.” Âu Xảo Lệ thấy hấn càng chạy càng nhanh, không nhịn được mở miệng gọi, bên cạnh đó dừng lại thở hổn hển.

Nhưng mà Mạc Dĩ Trạch đã cách xa cô ta mười mét xa đường như làm như không nghe thấy, tiếp tục đi, cũng không quay đầu lại.

Âu Xảo Lệ nhìn bóng lưng thẳng đứng của hấn, bất đắc dĩ bĩu môi. Biết hấn sẽ không dừng lại đợi mình, vì vậy chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Đợi đến lúc Âu Xảo Lệ ra khỏi khách sạn Cease, Mạc Dĩ Trạch đã ngồi lên chiếc BMW màu đen của hấn, khởi động máy chuẩn bị rời đi.

”Trạch, không cần đi.” Âu Xảo Lệ thấy hấn muốn rời khỏi, tìm cách xông tới ngăn ở trước xe của hấn.

Ở bên trong xe, Mạc Dĩ Trạch nhìn gương mặt xinh đẹp của Âu Xảo Lệ mà nhăn mày lại, lập tức nói: “Cút ngay!” Vốn là lòng tràn đầy tức giận bởi vì Âu Xảo Lệ ngăn trở càng trở nên tức hơn.

”Không cần.” Âu Xảo Lệ giở thói đại tiểu thư. Hơn một tuần này, cô không biết mình là nhớ đến hấn biết bao nhiêu! Bây giờ thật không dễ dàng gì mà hấn đến tìm cô trước, cô làm sao có thể để cho hấn rời khỏi? !

Âu Xảo Lệ nghĩ tới đây thì ánh mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Mạc Dĩ Trạch. Giống như hạ quyết tâm, không đợi hấn phản ứng kịp, liền nhanh chóng đi tới tay lái phụ bên cạnh mở cửa xe ngồi vào.

”Cút ra ngoài!” Khuôn mặt lạnh lùng hà khắc của Mạc Dĩ Trạch căng thẳng, không khách khí nhìn về phía Âu Xảo Lệ đang thắt dây an toàn mà quát lên.

Giờ phút này hấn giống như quỷ Satan nổi cơn thịnh nộ, đe dọa nhưng lại mê người.

Đối mặt vẻ tàn khốc của hấn thì Âu Xảo Lệ chỉ là chột nhứ mày, ngay sau đó nâng nụ cười chán ghét nhìn về phía Mạc Dĩ Trạch nói: “Trạch, chúng ta đi FOX—PUB đi?”

Trong lòng cô tràn đầy vui mừng theo hấn đi vào phòng, vốn tưởng rằng giữa hai người sẽ xảy ra chút gì. Nhưng ai biết hấn lại chỉ gọi cô ngồi ở bên giường suốt hai giờ, rồi sau đó lại cái gì cũng không nói đột nhiên nổi giận, bây giờ lại bỏ lại cô muốn rời khỏi. . .

Mặc dù cô không biết tại sao hấn lại tức giận như thế, chỉ là cô cảm thấy giờ phút này ở lại bên cạnh hấn có thể cùng hấn thân thiết hơn nữa, cho nên. . .

Bỗng dưng nghe được Âu Xảo Lệ nói một câu như vậy, Mạc Dĩ Trạch thật sâu nhíu lên lông mày anh tuấn, nhưng mà cuối cùng hấn vẫn là không có nói gì, bởi vì Âu Xảo Lệ đã nói tiếp.

”Chúng ta đi uống hai ly nha?” Âu Xảo Lệ tốt bụng đề nghị, trên khuôn mặt yêu kiều đột nhiên thoáng hiện lên nét quỷ dị làm người ta không phát hiện.

Không ngờ, Mạc Dĩ Trạch cũng không có nổi giận với cô, mà là thắng khởi động máy.

Bởi vì bây giờ anh quả thật cần dùng rượu để làm tê liệt mình. . .

FOX—PUB

Một trong những nơi ăn chơi nổi tiếng nhất thành phố, nơi có tiếng nhất trung tâm thành phố, trang thiết bị cao cấp; điều kiện hạng nhất; ngay cả người pha rượu cũng là ‘tinh anh’ từ các quốc gia tuyển chọn ra. Đồng thời với cái này, nơi này cũng là điểm tụ tập xa xỉ nhất! Lướt qua các hạng phí dụng (chi tiêu), thì phí hội viên một năm cao gần mấy trăm vạn đồng, dĩ nhiên đây đối với những người cao quý mà nói thì cần bản là cát sỏi. Nhưng hội phí cũng không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là ‘thẻ hội viên’ không phải có tiền là có thể mua được. . .

.

Mạc Dĩ Trạch xuống xe, đem chìa khóa xe ném cho cậu em nhỏ chuyên đậu xe vào bãi ở bên ngoài PUB, liền đi vào, cũng không để ý Âu Xảo Lệ sau lưng đang gọi hắn.

”Trạch, anh chờ em với.” Âu Xảo Lệ bĩu môi, bằng mọi cách không kiên nhẫn đuổi theo. Nhưng lại bị bảo an đứng một bên ngăn lại.

”Tiểu thư, xin cho xem thẻ hội viên của cô.” Một an ninh mặc áo đen nghiêm túc nói.

Âu Xảo Lệ không nhận được trừng mắt liếc anh ninh cao hơn cô ít nhất hai cái đầu, rất là miễn cưỡng từ trong túi LV lấy ra một thẻ màu bạc, nói tiếp: “Được rồi chứ?” Lúc nói cũng trợn mắt nhìn hắn một cái.

”Được rồi” An ninh gật đầu một cái, cung kính nói, ngay sau đó liền để cô đi qua.

”Hừ.” Khóe miệng lãnh diễm của Âu Xảo Lệ khê hừ, thấy bóng dáng Mạc Dĩ Trạch biến mất ở phía sau PUB, không để ý đối với an ninh nữa dừng lại lạnh lùng chế giễu liền vội vàng chạy vào.

Đi vào PUB! Tiếng nhạc jazz lập tức ở vang lên bên tai, ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy đèn thủy tinh kiểu Baroque thật lớn, các tiểu thư thì mặc váy còn các chàng trai thì mặc áo vest đen đứng ở trong các góc. Bọn họ có hoặc cười khê hoặc nói chuyện với nhau, mỗi người có vẻ khiếm tốn nhã nhặn.

Khi Âu Xảo Lệ một đường chạy chậm vào bên trong, sau đó thấy Mạc Dĩ Trạch ngồi ở một bàn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô sửa sang lại đầm bởi vì chạy chậm mà nhăn lại, lại từ trong túi lấy ra gương trang điểm nhìn dáng vẻ mình, lúc này mới đem mấy thứ này bỏ vào trong túi xách, tiếp lắc móng chậm rãi đi ngồi vào chỗ bên cạnh Mạc Dĩ Trạch.

”Trạch, tại sao ngồi một mình?” Âu Xảo Lệ gắt giọng.

Ai ngờ, Mạc Dĩ Trạch lại vẫn uống ly Vodka trong tay, không để ý tới cô.

Hắn lãnh đạm cũng không khiến Âu Xảo Lệ cảm thấy không thú vị, ngược lại đột nhiên cô thoáng gọi lên nụ cười mỉa hoặc, ngay sau đó đưa tay vẫy ly rượu: “Andy! Làm cho tôi hai ly Rose.”

Nghe vậy, tên pha rượu gọi là Andy kia hiển nhiên sững sốt một chút, nhưng khi thấy vẻ điềm tĩnh trong mắt Âu Xảo Lệ cùng với Mạc Dĩ Trạch bên cạnh cô tự lo uống rượu, lúc này mới chậm rãi gật đầu một cái.

Hai phút sau ——

Trên bàn trước mặt Âu Xảo Lệ là hai ly Rose vừa pha xong.

Danh xứng với thực, Rose ngụ ý ‘hoa hồng’ có màu đỏ tươi như máu, đẹp dễ mỉa hoặc, dĩ nhiên khéo nhất chính là phía trên mặt rượu rải cánh hoa hồng, mà giờ khắc này đang tỏa ra mùi thơm.

Âu Xảo Lệ nịnh nọt cười đem một ly đưa tới trước mặt Mạc Dĩ Trạch, nói: “Uống một chút cái này đi.”

Vậy mà, Mạc Dĩ Trạch vẫn không có để ý tới cô, tiếp tục uống rượu trong tay, ngay cả liếc mắt nhìn cũng có không nhìn tới cô.

Âu Xảo Lệ không chống lại, kiên trì nói: “Coi như là thù lao anh để cho em ngồi bên giường hai giờ đồng hồ.” Mặc dù cô cười, nhưng khóe mắt lại lộ ra nét cười âm hiểm không hợp, giống như đang tính toán chuyện gì đó.

Mạc Dĩ Trạch nghe vậy cầm ly rượu trong tay uống cạn một hơi sau đó nhanh chóng nhận lấy rượu Âu Xảo Lệ đưa tới, lần nữa uống vào trong họng: “Có thể sao?” Mạc Dĩ Trạch dương dương tự đắc với ly rượu rỗng trong tay lạnh lùng nói. “Dĩ nhiên.” Âu Xảo Lệ thoả mãn mà gật đầu, trong lòng bởi vì anh uống cạn mà mừng như điên, thò tay mà tiếp nhận ly rượu đặt ở trên bàn.

Sau, Mạc Dĩ Trạch liền bảo bartender đưa tới thêm vài ly rượu, mà Âu Xảo Lệ cũng không ngăn cản cũng không có âm ỉ với hắn, mà là ngồi ở bên cạnh hắn nhàn nhạt nhếch môi nhấp ly Rose của cô, vừa quan sát Mạc Dĩ Trạch. . .

.

Ngồi được khoảng hai tiếng, một châu này trên vạn đồng .

Khi Mạc Dĩ Trạch cảm thấy đỉnh đầu bắt đầu đổ mồ hôi, lúc đầu óc bắt đầu chóng mặt, nụ cười trên mặt của Âu Xảo Lệ khuếch tán càng lớn.

”Trạch, anh không có sao chứ?”Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mạc Dĩ Trạch đỏ lên, Âu Xảo Lệ cố làm ra vẻ kinh ngạc hô lên.

”Đi. . .” Mạc Dĩ Trạch trực giác tính tựa như làm cho cô ‘cút’, nhưng thật kỳ quái là lửa nóng trong lòng thiêu cháy bức bách hắn thậm chí ngay cả lời nói cũng không thể nói hoàn chỉnh, mà cùng với cái này, thân thể bắt đầu nóng lên.

Âu Xảo Lệ thấy hắn như vậy, ngược lại không có ngừng cười, mà là càng thêm quan tâm.

”Trạch, anh có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”Âu Xảo Lệ thử dò xét tính mà hỏi.

”Tôi. . .” Đột nhiên, đầu truyền đến cảm giác choáng váng cắt đứt lời nói của Mạc Dĩ Trạch, toàn thân tựa hồ giống như là một cây đuốc đang cháy lên, làm hắn cảm thấy hùng hực vô cùng.

Nhìn điệu bộ này, mặt Âu Xảo Lệ mỉm cười, trong mắt là hình bóng hắn bắt đầu cởi quần áo mình.

Âu Xảo Lệ ‘tốt bụng’ tiến lên đỡ hắn, vừa nói: “Trạch, anh không thoải mái, vậy chúng ta nên trở về thì hơn.”

Mạc Dĩ Trạch mặc quần áo xốc xếch, bước đi mềm yếu suýt chút nữa ngã xuống, không có tránh cô, thì đã bị cô đưa ra khỏi PUB.

.

Ra khỏi cửa PUB, Âu Xảo Lệ cũng không có trực tiếp Tương Mạc Dĩ Trạch đưa về Mạc gia, mà dưới sự giúp đỡ của an ninh đón taxi đưa hắn đến hotel Sea lân cận đó.

.

Nước đánh vào trên nền gạch, phát ra tiếng vang thanh thúy, trong phòng tắm sương mù.

Âu Xảo Lệ nhanh chóng khóa vòi hoa sen, sau đó tiện tay cầm một cái khăn tắm đắp lên người liền ra khỏi phòng tắm.

Nhìn cách đó không xa trên giường lớn Mạc Dĩ Trạch đã sớm ngủ mê man, rốt cuộc Âu Xảo Lệ lộ ra một chút đắc ý, vừa nghĩ tới chuyện tình sắp xảy ra kế tiếp, trong đôi mắt đẹp của cô tỏa ra thần khí.

Chậm rãi giẫm ở trên tấm thảm lông dê cao cấp, cuối cùng đi tới bên cạnh Mạc Dĩ Trạch. Leo lên giường, cô nhanh chóng cưỡi trên eo gầy gò của Mạc Dĩ Trạch, nhanh chóng cởi bộ y phục của hắn đã sớm dính đầy mồ hôi.

Rose, vẻ đẹp mê người, bề ngoài mỹ lệ nhưng đánh sâu vào tuyệt đối không nhỏ, quá trình pha chế ngoài trừ thêm tác dụng ngâm rượu cực mạnh ngoài còn có thể thêm vào một chút ‘dục vọng’ cũng được tụng xưng

là mị được! Cho nên người bình thường tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấm loại rượu này, mà giờ Âu Xảo Lệ cùng bởi vì hiểu rõ nên mới làm chuyện này. . .

Nhìn vẻ mặt yên ả của hần, trong lòng Âu Xảo Lệ không ngừng vui vẻ, cô đưa tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt anh tuấn này của Mạc Dĩ Trạch làm tất cả cô gái quý mến, lãnh đạm nói: “Trạch, sau khi anh tỉnh lại, tất cả hết thảy đều sẽ phát sinh thay đổi.” Lúc nói, bàn tay mềm mại của cô nhanh chóng cởi dây lưng bên hông của hần ra. . .

.

Sau đó chuyện cứ như vậy xảy ra.

Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, khi Mạc Dĩ Trạch thấy Âu Xảo Lệ bên cạnh liền biết bản thân mình đã làm ra chuyện gì, mà Âu Xảo Lệ ở sau khi tỉnh lại trừ đối với hần ra về chỉ trích dĩ nhiên còn có dùng nước mắt giả dối biểu diễn.

Ngạc nhiên xen lẫn phẫn nộ của Âu Y Tuyết hôm qua, vì vậy hần không ngừng an ủi cô. . .

Cũng cam kết sẽ lấy cô. . .

※

Chuyển sang một hình ảnh khác——

Ánh mắt hung ác nham hiểm chống lại đôi mắt đẹp cảm phần, không khí giữa hai người lập tức chìm đến điểm thấp nhất.

”Nếu như đó là điều cô muốn, có thể.” Mạc Dĩ Trạch không biến sắc gật đầu một cái, lạnh lùng nhắm mắt lại nhìn Âu Xảo Lệ mất hồn kinh sai nói: “Cô cho rằng tôi sẽ chịu uy hiếp của cô sao?” Hôm đó, hần không có hiểu rõ liền trả lời cô, đơn thuần là ứng phó.

Mà khi ngày hôm qua sau khi phát sinh chuyện kia, hần cũng không có lý do sẽ cưới cô! Thậm chí theo cô đi Mỹ.

Ánh mắt phần hận nhìn chằm chằm vào tuấn nhan anh mang theo kiên quyết, Âu Xảo Lệ thật sự không muốn mình hao hết tâm lực làm tất cả ở trong một đêm toàn bộ hóa thành tro, vì vậy gây sự nói: “Anh cường bạo tôi, cũng không đối với tôi phụ trách, nếu như chuyện này truyền ra, tôi tin tưởng đối với anh tuyệt đối chỉ có xấu thôi.”

Mạc gia thế lực tuy lớn, nhưng Âu gia cũng không kém! Chỉ cần chuyện này lưu truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm cho danh dự Mạc gia bị tổn thương! Cô cũng không tin Mạc Dĩ Trạch sẽ bỏ lại Mạc gia mà không để ý.

Nhưng trên thực tế, thật đúng là như thế.

Mạc Dĩ Trạch nghe vậy, lãnh khốc chột nhứ mày, mặt lạnh lùng nhìn cô: “Nếu như nói ra ngoài có thể giải quyết chuyện đêm đó, tốt lắm cô cứ nói.” Hôn sự của hần tuyệt đối sẽ không tiến hành khi mà hần kích động làm tình một đêm, hơn nữa đối tượng tuyệt đối cũng sẽ không phải là cô ta!

Nghĩ tới đây, tròng mắt Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhắm lại, ngay sau đó không để ý Âu Xảo Lệ còn muốn mở miệng nói chuyện thì nhanh chóng đi ra ngoài cửa.

Chỉ lưu lại sau lưng một chuỗi tiếng gào thét ——

. . .

Bởi vì hần không thừa nhận, trong lòng Âu Xảo Lệ dâng lên lửa giận, cô hung hăng nhắm lại đôi mắt mình, siết chặt quả đấm hướng về phía bóng lưng biến mất thế:

”Anh nghĩ hất tôi ra dễ như vậy sao, không dễ dàng như vậy đâu!” Nói xong cũng liền đi ra ngoài.

‘lộc cộc lộc cộc lộc cộc’ một loạt tiếng bước chân sau đó bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh như trước. . .

Lúc phòng tựa như yên lặng, đợi đến không có bất kỳ tiếng vang sau đó ở cửa tủ treo quần áo mới bị mở ra, ngay sau đó một bóng dáng mảnh mai duyên dáng từ bên trong đi ra. . .

Không sai, tất cả lời của bọn họ nói một chữ không sót rơi vào trong tai của cô. . .

Âu Y Tuyết mở một đôi ánh mắt lúng túng không có giao điểm, cô thật chặt cắn môi không để ỉnh bởi vì sự thật đó mà hô lên tiếng, nhưng cho dù là như vậy, trong lòng vẫn là không nhìn được đau đớn một phen.

Trời. . .

Tại sao anh có thể. . . Tại sao có thể. . .

Âu Y Tuyết run lay đầu mình, vốn là nước mắt ngừng rồi bởi vì sự thật mà thiếu chút nữa rơi xuống.

Tại sao có thể cường bạo chị cô sau lại cường bạo. . . Cô.

Âu Y Tuyết bước chân ngẩn ra, ngay sau đó xụi lơ ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, ngay ở lúc cô đang khiếp sợ cùng đau lòng, nhưng không có chú ý tới một bóng dáng xuất hiện ở cạnh cửa.

"Cô. . ." Một giọng nữ xen lẫn ngạc nhiên truyền vào trong tai Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết vội vàng quay đầu lại, lại thấy Âu Xảo Lệ mặc quần ngủ không biết đứng ở cửa từ lúc nào, đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

Tại sao cô ta xuất hiện ở đây?

Vốn là cô đã chạy đuổi theo, nhưng ai biết Mạc Dĩ Trạch lại ở lúc cô chạy tới thì lái xe ra ngoài. Sau đó cô nghĩ lại thấy không đúng, tại sao Trạch lại ở trong phòng của tiện nhân kia? Vì vậy liền vòng trở lại, không nghĩ đến ở trong phòng thấy được cô!

Nhìn vẻ mặt cực kỳ bi thương của Âu Y Tuyết, lại nhìn cửa tủ quần áo mở ra còn chưa đóng lại, Âu Xảo Lệ lập tức hiểu tất cả mọi chuyện, vì vậy trong lòng có một cỗ lửa giận vô hình.

"Cô vẫn trốn ở bên trong tủ nghe lén cuộc nói chuyện của chúng tôi có phải hay không!" Bị Mạc Dĩ Trạch bỏ lại cô lập tức nổi trận lôi đình.

"Tôi." Âu Y Tuyết không phản bác được, lời đến khóe miệng lại nói không ra.

"Tiện nhân!" Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, Âu Xảo Lệ liền muốn cô khẳng định đã biết tất cả chuyện tình, vì vậy bước một bước dài tiến lên liền muốn tát cô một cái.

Nhìn vẻ mặt mua gió sắp tới của cô ta, Âu Y Tuyết liền biết cô ta muốn làm cái gì. Đầu óc bởi vì chuyện vừa rồi thực hoàn toàn ngẩn ra, quên mất phản kháng. Cô yên lặng nhắm mắt lại chuẩn bị chịu đựng đau đớn do cô ta mang đến.

Ai ngờ, chờ đến năm giây cái tát thô bạo kia vẫn thủy chung không có xuống.

Vì vậy cô lại lần nữa mở hai mắt ra.

Lại thấy Âu Xảo Lệ giơ cao tay của mình, ánh mắt lại lấp lánh nhưng nhìn chằm chằm và ly sau lưng cô, vì vậy trong lòng cả kinh. . .

"Cô phải rời khỏi nơi đây sao?" Âu Xảo Lệ có chút không dám tin, ánh mắt sáng chói thoáng qua một tia kinh ngạc.

Âu Y Tuyết cũng không trả lời cô ta, nhưng lại dùng hành động thực tế nói cho cô ta biết.

Chỉ thấy Âu Y Tuyết nhanh chóng xoay người một cái, từ tủ quần áo trong lấy ra va ly của mình đặt ở trên sàn nhà, sau đó lại đóng lại cửa tủ quần áo.

Nhìn cử chỉ của cô, trong lòng của Âu Xảo Lệ mặc dù có chút khiếp sợ, vì vậy vững vàng thu hồi lại tay của mình, nheo mắt lại nhìn từ trên xuống dưới Âu Y Tuyết không phản bác.

Dung nhan đẹp đẽ vẫn như cũ, chỉ là hốc mắt có chút sưng, vẻ mặt kiên quyết, tựa hồ như là phải vĩnh viễn rời khỏi nơi này, nhìn đến đây lại nghĩ đến mới vừa rồi cô ta nghe được đoạn đối thoại của cô cùng Trạch, vì vậy lên tiếng nói:

”Cô có thể đảm bảo với tôi sẽ không nhắc tới chuyện cô vừa mới biết với bất cứ ai không?” Cô không khéo chất vấn.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết dừng động tác trong tay lại, ngay sau đó đón lấy ánh mắt cao ngạo của cô ta, lại không ngờ phát hiện trong lòng mình có chút đau nhói.

”Có thể.” Cô đồng ý.

”Tốt lắm.” Âu Xảo Lệ nghe câu trả lời của cô, thoả mãn mà gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Cô sẽ rời khỏi nơi này vĩnh viễn sao?” Cô ta có chút không chắc chắn.

Bởi vì một câu nói này của cô, Âu Y Tuyết bỗng dưng sửng sốt.

Lòng có ở lại đây. Rời đi. . .

Cô thật sự muốn rời khỏi nơi này vĩnh viễn sao?

Cô còn chưa đầy mười tám tuổi, lúc này cô rời đi về sau sẽ làm việc gì đây?

Trong đầu, vấn đề liên tiếp nối đuôi nhau kéo tới với cô, làm ngập cả tâm trí của cô.

Lại gương mặt nhìn Âu Xảo Lệ ở trước mặt, ở trong ánh mắt cô ta, Âu Y Tuyết thấy được sự lạnh lẽo.

Nhưng là vì để cho cô ta an tâm, Âu Y Tuyết vẫn gật đầu: “Tôi sẽ rời khỏi nơi này vĩnh viễn, sẽ không làm lỡ mất cuộc sống của các người.” Từ khi cô biết được thân thế của mình thì cô đã biết: cô là người dư thừa trong nhà, là con gái do tình nhân sinh ra, cô không có tư cách yêu cầu người khác, cô chỉ có thể làm ỉn cố gắng không đem lại phiền phức cho anh.

”Rất tốt.” Nghe được lời khẳng định của cô, lúc này Âu Xảo Lệ mới yên tâm. Vì dự phòng cô lật lọng phản lời, Âu Xảo Lệ lại muốn cô thề: Cô hãy thề là tất cả lời hôm nay cô sẽ không nói ra ngoài.”

”Tôi thề.” Âu Y Tuyết cam kết.

Lời thề quả quyết của cô giống như cấp cho cô ta một khóa thuốc an bình, tức giận lúc trước bị Mạc Dĩ Trạch chọc giận lập tức khôi phục không ít, Âu Xảo Lệ thoả mãn mà gật đầu, ngay sau đó nhường ra chỗ trống bên cạnh cho cô: “Đi đi, không nên xuất hiện ở trước mặt của tôi.” Nghĩ đến về sau thiếu cô ta, cô liền cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều.

”Ừ.” Cuối cùng Âu Y Tuyết nhìn phòng cô đã ở mười sáu năm một cái, cuối cùng buồn bã kéo va ly dứt khoát xoay người đi ra khỏi cửa phòng. . .

Cho đến khi bóng dáng của Âu Y Tuyết hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, lúc này Âu Xảo Lệ mới thu hồi ánh mắt.

Xoay người nhìn xung quanh phòng ngủ bày biện đơn giản, Âu Xảo Lệ chán ghét nhú mày, một câu nói đùa từ khóe miệng phun ra: “Xem ra hạng người gì thì ở phòng như thế đó.”

Nói xong câu này, cô ta liền quyết định trở về phòng của mình, thay quần áo xong đi tìm Trạch.

Nhưng là trong lúc đang xoay người, cô ta lại thấy được bên cạnh giá sách, một cái áo sơ mi màu đen bị vứt trong thùng rác. . . .

※

64. Chương 63 : Bắt Cóc Cô

Cảm giác quen thuộc này làm cho Âu Xảo Lệ không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó đi lên trước. Cúi người xuống nhặt áo sơ mi đen từ trong thùng rác lên, vừa tự lẩm bẩm: “Ở đây tại sao lại có quần áo của đàn ông?”

Đổi đầu kia. Dem áo sơ mi lật qua, một cổ cảm giác quen thuộc lập tức vây quanh cô: “Áo sơ mi này. . . .” Cô giống như đã thấy qua ở nơi nào đó. . .

Âu Xảo Lệ trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc là mình đã thấy ở đâu rồi .

Đột nhiên, một bóng người thoáng qua trong đầu, Âu Xảo Lệ lập tức ngẩn ra, trong đầu lập tức hiện lên một cái tên.

Cô kinh ngạc nhìn áo sơ mi trong tay, một giây kế tiếp, trên gương mặt xinh đẹp lập tức phủ lên thịnh nộ.

Chính là lúc làm người ta phản ứng không kịp, cô gắt gao cắn bờ môi mình, ngay sau đó nắm áo sơ mi chạy ra khỏi ngoài cửa ——

.

Không để ý phủ thêm một cái áo khoác, Âu Xảo Lệ nhanh chóng liền chạy tới sát vách Mạc gia.

Một đám người giúp việc đang dọn dẹp tàn vật (đồ vật còn thừa) lưu lại của dạ tiệc hôm qua thấy Âu Xảo Lệ, vội vàng cung kính chào, ai ngờ Âu Xảo Lệ cũng không để ý tới bọn họ. Mà là bắt được một cô bé giúp việc trong đó, giọng nói hung ác mà hỏi: “Trạch đi ra ngoài chưa?”

”Việc này.” Cô giúp việc bị tức giận của cô dọa đến mặt mày xanh mét, run rẩy trả lời: “Thiếu . . Thiếu gia mới vừa rồi sau khi rời khỏi đây. . . Cũng chưa có trở lại.”

Vừa nghe đến trả lời nằm trong dự đoán, Âu Xảo Lệ trầm giọng phân phó nói: “Đi dọn dẹp phòng của anh ta, sau đó đem đồ bỏ đi cho tôi!”

”A. . . Vâng” Cô giúp việc trong lòng mặc dù không hiểu rõ nguyên nhân cô ta muốn cô làm như vậy, nhưng ngại vì thân phận của cô ngay sau đó bỏ lại công việc trong tay lập tức liền xoay người chạy về phía cầu thang.

.

Mười lăm phút sau, cô giúp việc xách theo một bọc túi rác màu đen vội vã chạy xuống lầu.

”Đem nó đổ ra.” Âu Xảo Lệ nhìn túi rác, vô cùng âm trầm nói, năm ngón tay thon dài không tự chủ co lại, dường như đang sợ chuyện gì.

”Ơ?” Cô giúp việc kinh ngạc.

Nhưng nào biết, một tiếng này đồng thời chọc Âu Xảo Lệ càng thêm giận dữ vô cớ, cô nhìn chằm chằm cô giúp việc, từng chữ từng câu từ trong miệng nặn ra: “Có phải muốn tôi lặp lại một lần nữa không?” Nói xong, mày xinh đẹp lên.

”Không. . . Không cần.” cô giúp việc thấy sắc mặt của cô tức giận, vội vàng lắc đầu một cái, ngay sau đó đem túi rác lật qua, đem đồ bên trong toàn bộ đổ ra.

Lại nào biết, đổ ra ngoại trừ một đồng giấy, vỏ trái cây tàn thuốc ở ngoài thì không có cái khác.

Âu Xảo Lệ thấy thế, thông thả bước lên, dùng chân gạt qua một bên đồng đồ bỏ đi, hỏi: “Không có sao?” .

Làm sao không có. . . Chẳng lẽ cô nghĩ lầm rồi? Hay là cô đã hiểu lầm Trạch rồi sao?

”Không có. . . Không có.” Cô giúp việc sờ hãi lắc đầu.

Nghe vậy, lúc này chân mày Âu Xảo Lệ mới giãn ra.

Xem ra cô đã nghĩ sai rồi. . . Chỉ là, áo sơ mi này tại sao lại ở trong phòng của cô ta. . .

Cúi đầu thật sâu ngẩng nhìn áo sơ mi màu đen trên tay mình, trong lòng Âu Xảo Lệ trước sau vẫn nghi ngờ không có đáp án.

”Thôi.” Âu Xảo Lệ lắc đầu một cái, đem áo sơ mi trong tay ném cho cô giúp việc, lại phân phó nói: “Bỏ nó đi.” Đối với một chút việc nhỏ không có khả năng xảy ra suy cho cùng không đáng.

Nói xong, Âu Xảo Lệ muốn rời đi. Ai ngờ mới đi được mấy bước, liền nghe được trong sân nhà truyền đến một tiếng oán trách của một người phụ nữ .

”Là ai đem lễ phục xé thành như vậy hả.”

Âu Xảo Lệ theo tiếng nhìn lại, ngay sau đó xoay đầu nhìn về phía cách đó không xa đang ở trong sân.

Lại nhìn miếng dải đen bị xé đến không nhìn ra, trong lòng trầm xuống, trong mắt lập tức bốc lửa lên. . .

※

Âu Y Tuyết kéo va ly, đi trên đường cái chẳng có mục đích, nhìn đường cái trống trải rộng mênh mông, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

Cô bị Âu Xảo Lệ thúc giục, thậm chí còn chưa kịp nói một tiếng với thím Trương thì đã rời đi, cho nên suy đi nghĩ lại, cô quyết định một lát mới đi tìm phòng ở, phải gọi điện cho thím Trương xong cô mới an tâm.

Nhìn bốn phía, lại thấy cách đó không xa một nhà sạp báo bên cạnh có điện thoại công cộng, vì vậy cô kéo va ly bước nhanh tới.

Bỏ một đồng xu vào, lúc Âu Y Tuyết đang muốn cầm ống nói lên bấm số thì một bàn tay lạ lại nhanh chóng đè xuống điện thoại của cô, ‘phịch’ một tiếng, ống nói lại rơi xuống.

Âu Y Tuyết không nhìn rõ người tới, lại thấy sau lưng không biết từ bao giờ đã có hai người đàn ông to lớn đứng phía sau mình.

”Các người. . .” Âu Y Tuyết hết sức kinh ngạc, không hiểu tại sao muốn cúp điện thoại của cô. Nhưng mà còn chưa đợi cô hỏi rõ, trong đó một tên đàn ông diện mạo lạnh lùng liền mở miệng hỏi:

”Là Âu Y Tuyết phải không?” Đó là một giọng cực kỳ trầm thấp.

Bọn họ làm sao mà biết tên mình!

Nghe vậy, trong lòng Âu Y Tuyết hoảng sợ, nhưng vẫn là gạt đầu một cái: “Đúng vậy.”

Nghe được câu trả lời của cô, hai gã đàn ông nhìn nhau một cái, ngay sau đó tên đàn ông kia lại nói: “Vậy thì không sai rồi.”

”Cái. . .” Cái gì? Âu Y Tuyết còn không kịp phản ứng đã thấy thấy hai gã đàn ông đồng thời cất bước tiến lên, trong đó một tên nhanh chóng bắt được bả vai của cô, sau đó từ trong túi áo trên móc ra một cái khăn tay màu trắng nhanh như chớp bịt vào mũi cô. Âu Y Tuyết trợn to cặp mắt, không kịp giãy giụa đã hôn mê bất tỉnh. . .

.

65. Chương 64 : Bắt Cóc

Trong một ngôi nhà đổ nát....

Cách xa thành phố xám uất, bỏ lại ánh sáng rực rỡ, nơi này lại có vẻ đặc biệt cũ kĩ. Trên cửa sổ dán đầy những mảnh báo đã rách nát, vách tường loang lổ màu sơn, nền đất đã phủ một lớp bụi thật dày, mạng nhện thì giăng đầy.

Một người mặc y phục màu đen có dính hiệu Chanel, mang đôi giày Gucci khoảng 5 phân chán ghét mà đánh giá hoàn cảnh chung quanh, trong đôi mắt xinh đẹp chỉ có tức giận.

Mà người này cũng không phải ai khác, chính là Âu Xảo Lệ !

Bộ áo đầm bị xé nát thành mấy mảnh vụn kia không ngừng bồi hồi trong đầu của cô, chỉ cần nghĩ tới chuyện xảy ra giữa nó và Trạch, thì cô liền thấy rất hận! Hận không thể giết con tiện nhân kia !

Ngay tại lúc cô ta đang nghiêng răng nghiêng lợi thề không bỏ qua cho Âu Y Tuyết thì phía sau lại truyền đến tiếng vang.

“Tiểu thư, chúng tôi mang người đến .”

Nghe vậy Âu Xảo Lệ bỗng dừng ngẩn ra, lập tức quay đầu lại nhìn nơi phát ra âm thanh.

Đã thấy hai người đàn ông diện mạo lạnh nhạt đáng người to lớn đang đứng ở cánh cửa cách cô không xa, mà trong đó có một người đang ôm Âu Y Tuyết đã bất tỉnh.

Nhìn thấy Âu Y Tuyết, Âu Xảo Lệ có cảm Giác muốn chạy tới xé nát cô ra ! Nhưng trong lòng cô ta có một ý tưởng ngăn lại hành động của mình.

Dần dần áp chế cơn giận trong lòng, giọng nói Âu Xảo Lệ bình tĩnh mà lạnh lùng : “Phát hiện nó ở nơi nào ?” Ngay sau khi cô ta phát hiện mối quan hệ của Trạch và Âu Y Tuyết, cô ta liền quyết định khiến Âu Y Tuyết thật đẹp mặt.

“Ở trong quầy điện thoại công cộng bên cạnh một cửa hàng sách báo trên đường.” Một người đàn ông trong nhóm trả lời, giọng nói trầm ổn vô vàn cung kính.

“Điện thoại ?” Muốn gọi cho ai ?

Âu Xảo Lệ nghiêng ngả hai chữ này, nhú mày, nhìn Âu Y Tuyết bất tỉnh, lửa giận trong lòng Âu Xảo Lệ lại thiêu đốt

Không rảnh rồi xác nhận cô gọi điện cho ai, Âu Xảo Lệ lại tiếp tục lạnh lùng hỏi : “Dọc đường đi, có ai phát hiện ?” Đó mới là điều trong lòng cô ta quan tâm nhất, tuy rằng lúc này không sao nhưng vì miễn trừ hậu quả, cô ta vẫn không thể không xác nhận lại.

“Không có.” Người đàn ông vừa trả lời Âu Xảo Lệ lại lên tiếng trả lời.

“Tốt lắm !” Nghe tiếng trả lời chắc chắn của người đàn ông, trong lòng Âu Xảo Lệ nhẹ xuống, lập tức ra lệnh cho hai người đàn ông: “Cởi hết quần áo của nó ra !” Vừa nói trong đôi mắt đẹp lại dấy lên sự tàn ác xấu xa.

Trên khuôn mặt hai người đàn ông đều hiện lên vẻ không rõ, nhìn vào Âu Xảo Lệ : “này...”

Ai ngờ, Âu Xảo Lệ cũng không để sự ngạc nhiên của họ trong mắt, mà lại tiếp tục nói : “Tôi bảo các người làm gì, các người chỉ cần nghe theo là được, không cần chần chừ !” Trong giọng nói của Âu Xảo Lệ chỉ có tức giận, cực kỳ ngang ngược.

“Chúng tôi không làm trái pháp luật.” Thấy thái độ cô ta nóng nảy như thế, một người trong đó nói. Tuy rằng bọn hắn là người công ty đòi nợ, nhưng sẽ không làm chuyện tàn nhẫn.

“Hừ!” Nghe vậy, Âu Xảo Lệ chỉ cười khinh bỉ, lập tức hung hăng lấy ra một xấp tiền có giá một trăm ngàn từ trong túi hermes để trước mặt hai người, nói : “đủ chưa ?” không phải chỉ muốn tiền ?!

66. Chương 65 : Bắt Cóc

“Này...” Hai người đàn ông nhìn hành vi Âu Xảo Lệ, đều nhìn nhìn nhau.

Âu Xảo Lệ thấy thế, hai tròng mắt xinh đẹp liếc nhẹ bọn hắn một cái, lập tức nói : “chỉ cần các người giúp tôi chụp chút ảnh, số tiền này liền thuộc về các người!”. Trên thế giới này không có việc gì mà tiền không làm được, cho nên Âu Xảo Lệ cũng không lo lắng bọn hắn sẽ không nhận.

Quả thực như thế, hai người đàn ông nghe cô ta nói như vậy, đều rơi vào trầm mặc, hình như bắt đầu do dự.

Thấy bọn họ như thế, Âu Xảo Lệ còn nói thêm : “yên tâm, chỉ là một vài tấm ảnh, hơn nữa, các người giúp tôi việc này không phải là không có lợi.” Nói đến chỗ này, khóe môi đỏ bầm thoáng ra một nụ cười âm hiểm, ánh mắt sắc bén hướng về Âu Y Tuyết đã bất tỉnh, trong lòng Âu Xảo Lệ lại một trận phẫn nộ.

“Này..... ” Hai người đàn ông vẫn còn đang do dự, nhưng nghe Âu Xảo Lệ nói như vậy, liền gật đầu quyết định : “chúng tôi đồng ý. ”

Nghe được câu trả lời như dự định, Âu Xảo Lệ tươi cười càng thêm sâu sắc, khe nâng môi đỏ mọng, cô ta nói “chúng ta bắt đầu ”

.....

Chạy ra Âu gia, Mạc Dĩ Trạch điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Âu Y Tuyết ở gần những khu nhà cao cấp, nhưng là mặc hắn cố chấp tìm kiếm, đều không tìm thấy người hắn muốn.

Không biết qua bao lâu, đã là 9h sáng..

Trong lòng hần vừa giận vừa lo lắng, từ lúc ra Âu gia mà luôn nhăn lại, trên mặt là một mảnh lạnh như băng, hần hết một lần lại một lần trong lòng không ngừng gọi Âu Y Tuyết xuất hiện, nhưng chỉ là vô ích ...

Hần không muốn cùng Âu Xảo Lệ đi Mỹ, ý là gì?

Là hần chấp nhận mọi trách cứ, chấp nhận tất cả. Nhưng hần vì một cô gái không thích mình mà chấp nhận ánh mắt khiển trách của mọi người, đáng sao?

Đáng giá

Khi hần nghĩ đến bộ dạng bất lực của Âu Y Tuyết, ánh mắt bị thương của cô, hần chỉ biết, lòng sẽ có gì đó làm đau. Đó là một loại đau không thể dùng từ ngữ để diễn tả.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của Mạc Dĩ Trạch bị một chuỗi nhạc quen thuộc kéo về hiện thực.

Hần nhanh chóng từ trong túi lấy điện thoại ra, nghĩ là không nghe, nhưng khi hần nhìn thấy “nhà” thì hần chỉ có thể nghe.

“A lô”. Hần lạnh lùng nói.

“Cậu chủ ” thông qua là một giọng nữ truyền đến.

“Chuyện gì? ” Mạc Dĩ Trạch mặt không chút thay đổi, mới chợt nhớ đến giọng nữ này của người giúp việc mới đến không lâu.

“Là ... ” Giọng nữ do dự một chút, lại có chút ấp a ấp úng nói “có một vị tiểu thư gọi là Âu Y Tuyết đến tìm cậu, hiện cô ấy ở ...” chính là còn chưa nói xong, liền bị người đánh gãy.

“Cô nói Âu Y Tuyết? ” Không hiểu sau khi nghe cái tên ấy, Mạc Dĩ Trạch ngẩn ra, lại lập tức có một cổ vui sướng trỗi lên.

“Dạ.. ” giọng nữ lại chần chờ một chút.

“Tốt, tôi lập tức quay lại. ” Không muốn lại phí thời gian, Mạc Dĩ Trạch lòng nóng như lửa đốt cúp điện thoại, liền chạy quay về Mạc gia.

.....

Đồng thời lúc này, Mạc gia

Trong phòng sách cổ kính, một thế giới mà các quyển sách được đặt trên kệ bằng gỗ lim vô cùng thơm mát, các bức tranh của các danh gia, hay chữ viết đều thấy ở khắp nơi.

Một tràng tiếng vỗ tay sau khi tắt điện thoại vẫn vang vọng, cô hầu nhỏ sợ hãi quay đầu, chỉ là nhìn một cô gái mang trên người bộ y phục đặc giá ngồi giữa sofa nhìn mình.

“Tốt lắm.” Âu Xảo Lệ đối với biểu hiện của cô hầu nhỏ rất là vừa lòng.

“Âu tiểu thư, nếu cậu chủ quay về không nhìn thấy Âu Y Tuyết tiểu thư thì ... kia ... ” Trên mặt cô hầu nhỏ lộ vẻ khiếp sợ, run rẩy nói.

Cô vừa mới đến Mạc gia, nếu vì việc này mà bị đuổi việc, người mẹ bệnh tật của cô phải làm sao ... nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút hối hận vì sao giúp cô ta việc này.

“Không cần lo lắng. ” Thấy cô bắt đầu sợ hãi, Âu Xảo Lệ lập tức cho cô một nụ cười an tâm, tiếp theo từ trong túi lấy ra một phong thư, cùng một chiếc túi lớn đựng đầy đi tới.

“Sau khi Trạch trở về, cô chỉ cần nói “Âu Y Tuyết tiểu thư đợi không được đến lúc cậu về liền rời đi ” sau đó đem túi này giao cho hần ấy là được.” Âu Xảo Lệ nói xong, đem túi lớn đưa đến tay cô hầu nhỏ, tiếp theo lại trước mặt cô đưa đến một phong thư nói : “từ hôm nay trở đi, cô không cần tiếp tục ở lại Mạc gia làm việc. Tôi tin tưởng với i số tiền này, cũng đủ cho cô qua mười năm. ” Nói xong đem phong thư nhét vào tay cô hầu nhỏ.

“Này ...” Cô hầu nhỏ sửng sốt, sắc mặt có chút cứng ngắc.

“Tốt lắm, bây giờ tôi ra trước phòng cùng bác Mạc nói chuyện phiếm, khi Trạch trở về, cô đừng quên những gì tôi đã nói.” Âu Xảo Lệ nghiêm túc dặn dò, không cho cô hầu nhỏ trả lời, liền bước ra khỏi phòng sách.

Nhìn cửa phòng một lần nữa khép lại, cô hầu nhỏ cẩn cẩn môi, tiếp theo do dự mở phong thư ra.

Ngoài ý muốn, bên trong là một tờ giấy nhỏ, mà đợi cho cô đem giấy lấy ra thì nhìn đến một chuỗi số 0 sau, một tiếng hút không khí lập tức tràn ra từ miệng cô.

.....

Mạc Dĩ Trạch vội vàng chạy trở về nhà, các cô giúp việc lo việc quét dọn đã rời đi, chỉ còn lại một người đang chà lau vật dụng bày trí.

“Cô ấy ở đâu? ” Nhìn thấy người, Mạc Dĩ Trạch không nói rõ liền tiến tới nắm chặt cánh tay cô, hùng hổ hỏi “Cô ấy ở đâu, nhanh chút nói cho ta biết!”

Cô hầu bị hấn dùng lực nắm chặt tay đến đau đớn, lập tức la lớn : “Cậu chủ đau quá.”

“Cô ấy ở đâu, nói nhanh cho tôi biết.” bỏ qua tiếng la của cô, Mạc Dĩ Trạch giờ phút này trong lòng rối loạn, bởi hiện tại trong đầu hắn ta chỉ có một ý niệm, là phải nhanh chóng tìm ra Âu Y Tuyết.

Hành vi thô bạo của hắn làm cô hầu sợ hãi, cô bị đau cắn môi dưới của mình, tất cả lời nói như bị nghẹn lại. Trong đôi mắt to bắt đầu ướt át.

Thấy hốc mắt cô bắt đầu tràn ra, Mạc Dĩ Trạch mới nhận ra mình quá đáng, vì thế tức giận bỏ tay mình ra, tiếp theo phiến chán vuốt lên đầu tóc lộn xộn của chính mình, lộ ra sự ngông cuồng.

“Chết tiệt, nhanh chút nói tôi biết! Âu Y Tuyết ở đâu? Cô ấy ở đâu?” Giờ phút này, Mạc Dĩ Trạch có thể cảm nhận thấy lửa giận của mình đang phát ra, phần nộ mà đá một cước vào bình hoa cổ bên cạnh.

Chỉ nghe “xoảng “một cái, rốt cuộc bình hoa cổ, phát ra tiếng vỡ thật lớn trở thành vô số mảnh nhỏ.

Mà tiếng vỡ không khỏi làm cô hầu càng thêm sợ hãi, đồng thời cũng đưa đến sự chú ý của nhiều cô hầu khác. Ở phòng bếp, trong sân, trên lầu mọi người đều chạy ra phòng khách, đều có bộ dạng nghi hoặc.

Đương nhiên nhiều nhất vẫn là giật mình. Bởi vì trong trí nhớ của bọn họ cậu chủ chưa bao giờ giận như thế....

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc của mọi người cùng sự tức giận của Mạc Dĩ Trạch cô bắt đầu khóc, Mạc Dĩ Trạch lại hướng cô quát : “câm điếc sao? Tôi hỏi cô vì sao không trả lời!”

Một tiếng rống giận này, làm giật mình cô cùng toàn bộ người hầu khác. Tất cả hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Mạc Dĩ Trạch tức giận.

Nhưng đối mặt với sự chất vấn của hắn, cô ngoại trừ khóc cũng không nói gì.

“Chết tiệt! ” Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy toàn thân như muốn bốc hỏa, hấn lạnh lùng nhìn cô hầu, tức giận chỉ hận không thể giết cô.

Mà đang lúc này, nghe được tiếng bước chân, tất cả người hầu theo tiếng đi, nhìn thấy hai bóng dáng đang đi tới, tất cả liền tự động giải tán, trở lại công việc chính mình.

Nhất thời, trong phòng khách chỉ còn tiếng khóc nức nở của cô hầu cùng sự giận dữ ngút trời của Mạc Dĩ Trạch.

“Trạch.” Nhìn thấy Mạc Dĩ Trạch, Âu Xảo Lệ lập tức ra vẻ kinh ngạc tiến lên, hỏi : “Anh vừa rời đi đâu? Em không gặp anh.” Xem bộ dáng của cô, giống như hoàn toàn quên chuyện xảy ra vài giờ trước ở Âu gia.

“Cút ngay.” Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng đẩy cô ra khỏi trước người, tiếp theo tầm mắt chậm rãi dời về bóng dáng phía sau cô, lại bất ngờ thấy cô hầu nhỏ, biểu tình lạnh lùng sưng sốt sau lại muốn tiến lên.

Lại bị Âu Xảo Lệ chặn lại : “Trạch, anh không quên chúng ta hôm nay sẽ đi Mỹ? Bấy giờ tôi sẽ bay.”

Bị cô nhiều lần ngăn cản, Mạc Dĩ Trạch phát hỏa! Hắn không lưu tình chút nào một tay đẩy cô ngã trên đất, sau đó tiến đến bên người cô hầu nhỏ, chất vấn : “Vừa rồi chính cô gọi cho tôi?”

Mạc Dĩ Trạch trông mắt thâm thúy lại lạnh như băng, làm cô hầu nhỏ sợ hãi, đầu óc trống rỗng, há miệng muốn nói cái gì, nhưng đều không nói ra miệng. Cùng đường, phải hướng đến người đang té ngã Âu Xảo Lệ mà cầu cứu.

Nhận thấy tin tức trong mắt cô, Âu Xảo Lệ, nhăn mày, dùng ánh mắt bảo cô an tâm đừng lo, chỉ cần nói theo lời dặn trước là được.

Mạc Dĩ Trạch cũng không phát giác sự quái dị giữa hai người họ, lại hỏi : “Âu Y Tuyết đâu? cô ấy ở đâu?” Hắn rất muốn biết, gần như hận không thể thấy cô ấy ngay lập tức.

“Dạ ” Bởi vì lời nói của hắn khiến cho cô sợ hãi thu lại ánh mắt trao đổi với Âu Xảo Lệ, nhìn ánh mắt hung ác âm trầm của Mạc Dĩ Trạch, cô run run đáp : “Âu Y Tuyết tiểu thư Không đợi được cậu, cho nên đã rời đi”

Nghe vậy, trên mặt Mạc Dĩ Trạch lại một trận bão nổi.

“Cái gì! Đi rồi? Vì sao không ngăn cô ấy!” Vừa nghe đến tin cô đã rời đi, lí trí của Mạc Dĩ Trạch nháy mắt không còn nữa : “Cô ấy đi đâu, nói tôi biết!” Không gặp cô, hôm nay hắn sẽ không bỏ qua!

“Này ... Dạ ... ” Cô hầu nhỏ nuốt nước miếng, ánh mắt e dè không biết trả lời thế nào

“Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai!” Mạc Dĩ Trạch hung tợn nói, giọng điệu lạnh lẽo.

Bất đắc dĩ, cô hầu nhỏ cúi đầu, từ phía sau lấy ra túi thư Âu Xảo Lệ đưa cho cô giao cho Mạc Dĩ Trạch, nói : “Âu Y Tuyết tiểu thư không có nói gì ... cô ấy chỉ nhờ giao lại cái này cho cậu ”

Mạc Dĩ Trạch nhanh tay lấy túi từ tay cô hầu nhỏ, nhíu nhíu mày. Tại sao phải đưa hắn cái này? hắn lại nhìn ánh mắt cô hầu nhỏ, thấy cô hốt hoảng dời mắt.

“Cậu chủ, tôi còn việc phải làm, tôi đi trước.” cô nói xong, liền vội vàng chạy lên cầu thang xoay tròn.

Đợi cho bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, Mạc Dĩ Trạch mới nhanh chóng mở túi, cũng đồng thời, đang ngồi dưới đất ánh mắt Âu Xảo Lệ cũng lộ ra âm trầm

.....

Mạc Dĩ Trạch vừa mở túi, một loạt ảnh chụp rớt xuống.

Hắn kinh ngạc khom người muốn nhặt lên, nhưng đầu gối vừa cúi xuống, tay vươn đến giữa không trung, lại nhìn đến nội dung trên ảnh chụp thì đình chỉ động tác.

Giây tiếp theo, hắn ngăm đen hai tròng mắt tóe lửa, thon dài năm ngón tay lập tức cầm lên hình chụp bắt đầu xem.

Tấm thứ nhất

Tấm thứ hai ...

Tấm thứ ba

Không thể nghi ngờ là biểu tình một người, trong mắt phun lửa, trong lòng hắn nổi giận ngực không ngừng phập phồng, cả người tản mát ra hơi thở không rét mà run.

Tuy rằng hình ảnh bị che có chút mờ, nhưng Mạc Dĩ Trạch vẫn nhìn ra

Âu Y Tuyết cả người lỏa thể, lộ ra thân thể trắng nõn, tinh xảo khuôn mặt lộ ra biểu tình phóng đảng. Hai chân thon dài ôm lấy người đàn ông cũng lỏa thể, đang dùng sức đón ý nói đùa. Mà tên kia thân thể cao lớn đưa lưng về phía ảnh chụp, làm người ta không nhìn ra dung mạo, chính là màu da trên lưng ẩn ẩn mồ hôi, làm người ta biết hắn đang điên cuồng ở trên người Âu Y Tuyết rong ruổi

Nhìn đến đây, tay cầm ảnh chụp của Mạc Dĩ Trạch không ngừng phát run, môi mỏng nhếch.

Âu Xảo Lệ nhìn biểu tình của hắn, cô rất vừa lòng nhìn thấy khuôn mặt ác sát của hắn, biết hắn nhất định bị kích thích, vì thế đứng lên, đến bên cạnh hắn, hỏi : “Trạch, anh thế nào? Ảnh chụp này...” Nói xong cố ý đem mắt nhìn lên ảnh chụp, sau đó

“A, đây không phải là ... không phải là ” Giây tiếp theo, cô kinh ngạc che miệng mình, mặt rung động.

Giọng Âu Xảo Lệ sợ hãi gọi về ý thức Mạc Dĩ Trạch, vì phòng ngừa cô thét chói tai, Mạc Dĩ Trạch đem ảnh chụp nhét trở vào túi, lập tức nói : “Không liên quan cô!” Ngữ khí âm u, tiết lộ hẳn đang rất tức giận.

Nói xong không để ý bộ dạng Âu Xảo Lệ muốn nói lại thôi xoay người rời đi, lại bị cô ngăn lại.

“Trạch, đêm nay anh cùng em qua Mỹ? Âu Xảo Lệ giọng nói không xác định.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch dừng bước. Lạnh lùng quay đầu, đối với vẻ mặt chờ mong của Âu Xảo Lệ phun ra một câu “không!”

Nếu đã quyết định, cho dù xảy ra chuyện gì hẳn cũng sẽ không thay đổi quyết định của chính mình, huống chi, chuyện ảnh chụp kia, hẳn nhất định phải hỏi rõ cô! Nghĩ đến đây, Mạc Dĩ Trạch không khỏi tức giận.

“Vì sao.” Câu trả lời của hắn khiến Âu Xảo Lệ ngẩn ra.

Vì muốn ở cùng hắn, cô không ngại làm nhiều chuyện như vậy, làm cho hắn thấy hình ảnh phóng dăng của Âu Y Tuyết, vì sao hắn vẫn quyết tâm không đi cùng mình? Âu Xảo Lệ không rõ.

“Bởi vì ... Tôi không thích cô!” Mạc Dĩ Trạch hờ hững nói một câu như vậy.

Vì lời nói của hắn khuôn mặt Âu Xảo Lệ trở nên xanh mét.

Ha! Không thích mình? Vì sao không thích mình? Đột nhiên cô rất muốn khóc, cô gắt gao cắn môi mình, hỏi : “vì sao không thích em? Anh rốt cuộc thích cô gái như thế nào, em có thể vì anh mà sửa.” Cô dùng hết lòng yêu hắn, vì giữ lấy hắn, cô loại bỏ hết trở ngại, vì sao lại chỉ cho cô một câu “Tôi không thích cô ”!

Trong một lúc, lửa giận ngút trời.

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc của mọi người cùng sự tức giận của Mạc Dĩ Trạch cô bắt đầu khóc, Mạc Dĩ Trạch lại hướng cô quát : “Câm điếc sao? Tôi hỏi cô vì sao không trả lời!”

Một tiếng rống giận này, làm cô giật mình cùng toàn bộ người khác. Tất cả hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Mạc Dĩ Trạch tức giận.

Nhưng đối mặt với sự chất vấn của hắn, cô ngoại trừ khóc cũng không nói gì.

“Chết tiệt! ” Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy toàn thân như muốn bốc hỏa, hắn lạnh lùng nhìn cô , tức giận chỉ hận không thể giết cô.

Mà đang lúc này, nghe được tiếng bước chân, mọi người theo tiếng đi, nhìn thấy hai bóng dáng đang đi tới, tất cả liền tự động giải tán, trở lại công việc chính mình.

Nhất thời, trong phòng khách chỉ còn tiếng khóc nức nở của cô giúp việc cùng sự giận dữ ngút trời của Mạc Dĩ Trạch.

“Trạch.” Nhìn thấy Mạc Dĩ Trạch, Âu Xảo Lệ lập tức ra vẻ kinh ngạc tiến lên, hỏi : “Anh vừa rời đi đâu? Em không gặp anh.” Xem bộ dáng của cô, giống như hoàn toàn quên chuyện xảy ra vài giờ trước ở Âu gia.

“Cút ngay.” Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng đẩy cô ra khỏi trước người, tiếp theo tầm mắt chậm rãi dời về bóng dáng phía sau cô, lại bất ngờ thấy cô giúp việc, biểu tình lạnh lùng sừng sốt sau lại muốn tiến lên.

Lại bị Âu Xảo Lệ chặn lại : “Trạch, anh không quên chúng ta hôm nay sẽ đi Mỹ? Bảy giờ tối sẽ bay.”

Bị cô nhiều lần ngăn cản, Mạc Dĩ Trạch phát hỏa! Hắn không lưu tình chút nào một tay đẩy cô ngã trên đất, sau đó tiến đến bên người cô hầu nhỏ, chất vấn : “Vừa rồi chính cô gọi cho tôi?”

Mạc Dĩ Trạch trông mất thính thính lại lạnh như băng, làm cô giúp việc sợ hãi, đầu óc trống rỗng, há miệng muốn nói cái gì, nhưng đều không nói ra miệng. Cùng đường, phải hướng đến người đang té ngã Âu Xảo Lệ mà cầu cứu.

Nhận thấy tin tức trong mắt cô, Âu Xảo Lệ, nhăn mày, dùng ánh mắt bảo cô an tâm đừng lo, chỉ cần nói theo lời dặn trước là được.

Mạc Dĩ Trạch cũng không phát giác sự quái dị giữa hai người họ, lại hỏi : “Âu Y Tuyết đâu? Cô ấy ở đâu?” Hắn rất muốn biết, gần như hận không thể thấy cô ấy ngay lập tức.

“Dạ ” Bởi vì lời nói của hắn khiến cho cô sợ hãi thu lại ánh mắt trao đổi với Âu Xảo Lệ, nhìn ánh mắt hung ác âm trầm của Mạc Dĩ Trạch, cô run run đáp : “Âu Y Tuyết tiểu thư Không đợi được cậu, cho nên đã rời đi”

Nghe vậy, trên mặt Mạc Dĩ Trạch lại một trận bão nổi.

“Cái gì! Đi rồi? Vì sao không ngăn cô ấy!” Vừa nghe đến tin cô đã rời đi, lý trí của Mạc Dĩ Trạch nháy mắt không còn nữa : “Cô ấy đi đâu, nói tôi biết!” Không gặp cô, hôm nay hắn sẽ không bỏ qua!

“Này ... Dạ ... ” Cô giúp việc nuốt nước miếng, ánh mắt e dè không biết trả lời thế nào

“Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai!” Mạc Dĩ Trạch hung tợn nói, giọng điệu lạnh lẽo.

Bất đắc dĩ, cô giúp việc cúi đầu, từ phía sau lấy ra túi thư Âu Xảo Lệ đưa cho cô giao cho Mạc Dĩ Trạch, nói : “Âu Y Tuyết tiểu thư không có nói gì ... cô ấy chỉ nhờ giao lại cái này cho cậu ”

Mạc Dĩ Trạch nhanh tay lấy túi từ tay cô giúp việc, nhíu nhíu mày. Tại sao phải đưa hắn cái này? Hắn lại nhìn ánh mắt cô giúp việc, thấy cô hốt hoảng dời mắt.

“Cậu chủ, tôi còn việc phải làm, tôi đi trước.” cô nói xong, liền vội vàng chạy lên cầu thang xoay tròn.

Đợi cho bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, Mạc Dĩ Trạch mới nhanh chóng mở túi, cũng đồng thời, đang ngồi dưới đất ánh mắt Âu Xảo Lệ cũng lộ ra âm trầm

.....

Mạc Dĩ Trạch vừa mở túi, một loạt ảnh chụp rớt xuống.

Hắn kinh ngạc khom người muốn nhặt lên, nhưng đầu gối vừa cúi xuống, tay vươn đến giữa không trung, lại nhìn đến nội dung trên ảnh chụp thì đình chỉ động tác.

Giây tiếp theo, hắn ngăm đen hai tròng mắt tóe lửa, thon dài năm ngón tay lập tức cầm lên hình chụp bắt đầu xem.

Tấm thứ nhất

Tấm thứ hai ...

Tấm thứ ba

Không thể nghi ngờ là biểu tình một người, trong mắt phun lửa, trong lòng hắn nổi giận ngực không ngừng phập phồng, cả người tản mát ra hơi thở không rét mà run.

Tuy rằng hình ảnh bị che có chút mờ, nhưng Mạc Dĩ Trạch vẫn nhìn ra

Âu Y Tuyết cả người lỏa thể, lộ ra thân thể trắng nõn, tinh xảo khuôn mặt lộ ra biểu tình phóng dăng. Hai chân thon dài ôm lấy người đàn ông cũng lỏa thể, đang dùng sức đón ý nói đùa. Mà tên kia thân thể cao lớn đưa lưng về phía ảnh chụp, làm người ta không nhìn ra dung mạo, chính là màu da trên lưng ẩn ẩn mờ mờ, làm người ta biết hắn đang điên cuồng ở trên người Âu Y Tuyết rong ruổi

Nhìn đến đây, tay cầm ảnh chụp của Mạc Dĩ Trạch không ngừng phát run, môi mỏng nhếch.

Âu Xảo Lệ nhìn biểu tình của hắn, cô rất vừa lòng nhìn thấy khuôn mặt ác sát của hắn, biết hắn nhất định bị kích thích, vì thế đứng lên, đến bên cạnh hắn, hỏi : “Trạch, anh thế nào? Ảnh chụp này...” Nói xong cố ý đem mắt nhìn lên ảnh chụp, sau đó

“A, đây không phải là ... không phải là ” Giây tiếp theo, cô kinh ngạc che miệng mình, mặt rung động.

Giọng Âu Xảo Lệ sợ hãi gọi về ý thức Mạc Dĩ Trạch, vì phòng ngừa cô thét chói tai, Mạc Dĩ Trạch đem ảnh chụp nhét trở vào túi, lập tức nói : “Không liên quan cô!” Ngữ khí âm u, tiết lộ hắn đang rất tức giận.

Nói xong không để ý bộ dạng Âu Xảo Lệ muốn nói lại thôi xoay người rời đi, lại bị cô ngăn lại.

“Trạch, đêm nay anh cùng em qua Mỹ? Âu Xảo Lệ giọng nói không xác định.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch dừng bước. Lạnh lùng quay đầu, đối với vẻ mặt chờ mong của Âu Xảo Lệ phun ra một câu “không!”

Nếu đã quyết định, cho dù xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không thay đổi quyết định của chính mình, huống chi, chuyện ảnh chụp kia, hắn nhất định phải hỏi rõ cô! Nghĩ đến đây, Mạc Dĩ Trạch không khỏi tức giận.

“Vì sao.” Câu trả lời của hắn khiến Âu Xảo Lệ ngẩn ra.

Vì muốn ở cùng hắn, cô không ngại làm nhiều chuyện như vậy, làm cho hắn thấy hình ảnh phóng dăng của Âu Y Tuyết, vì sao hắn vẫn quyết tâm không đi cùng mình? Âu Xảo Lệ không rõ.

“Bởi vì ... Tôi không thích cô!” Mạc Dĩ Trạch hờ hững nói một câu như vậy.

Vì lời nói của hắn khuôn mặt Âu Xảo Lệ trở nên xanh mét.

Ha! Không thích mình? Vì sao không thích mình? Đột nhiên cô rất muốn khóc, cô gắt gao cắn môi mình, hỏi : “Vì sao không thích em? Anh rốt cuộc thích cô gái như thế nào, em có thể vì anh mà sửa” Cô dùng hết lòng yêu hắn, vì giữ lấy hắn, cô loại bỏ hết trở ngại, vì sao lại chỉ cho cô một câu “Tôi không thích cô”!

Trong một lúc, lửa giận ngút trời.

67. Chương 66 : Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (1)

”Tôi đã nói rồi, tôi thích cô ấy, không phải là cô”. Vì không muốn dây dưa không rõ với cô nữa, Mạc Dĩ Trạch nói ra sự thật tàn khốc.

Mà “cô ấy” là ai, Âu Xảo Lệ dĩ nhiên đã rõ ràng. Nhưng cô không tin, mình sẽ thua bởi một tiện nhân! Sự thật này khiến cô không thể nào chịu nổi!

Nói tới chỗ này, Mạc Dĩ Trạch xoay người, nhấn tâm cất bước, đi ra khỏi Mạc gia.

Sau khi hắn vừa bước ra khỏi Mạc gia, một tiếng hô tức giận xen lẫn khổ sở truyền đến từ phía sau lưng hắn.

”Tôi nguyện rửa anh! Tôi nguyện rửa anh chết đi! Nguyên rửa anh vĩnh viễn không có được tình yêu chân chính! Anh chết đi, anh chết đi. . .”

Đi ra khỏi nhà, Mạc Dĩ Trạch lấy xe ra khỏi gara, liền rời khỏi Mạc gia.

BMW màu đen giống như ngựa hoang, chạy nhanh như tên rời cung trên đường lớn, khi anh còn chưa kịp thấy rõ nó thì nó đã chạy khỏi tầm mắt của anh.

Bên trong xe, không khí u ám làm người ta hít thở không thông.

Khuôn mặt Mạc Dĩ Trạch nhấn lại, hai mắt đen nhánh như đêm, môi mỏng mím chặt thể hiện hắn đang tức giận.

Một số hình ảnh cứ quanh quẩn trong đầu hắn, mặc cho hắn cố gắng quên, nhưng chỉ phí công. Tim đau xót khiến hắn hô hấp nặng nề.

Người phụ nữ đáng chết! Thật sự đói khát vậy sao? Vừa mới cùng hắn triền miên cả đêm, lại đi tìm một người đàn ông khác nhanh như vậy!

Nhớ lại biểu tình phóng dăng lại vui thích của Âu Y Tuyết trong mấy tấm hình kia, trong lòng hắn lạnh đến buồn nôn, hận không thể đem người đàn ông đã in dấu vết lên người cô giết chết!

Hắn sẽ tìm được cô! Hắn sẽ không bỏ qua cho cô! Một cỗ cảm giác phản bội lan tràn từ trong ra ngoài, khiến hắn thương tích đầy mình!

Nghĩ tới đây, sắc mặt xanh mét, hai mắt lạnh lùng không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Âu Y Tuyết ở hai bên đường. Đồng thời, chân không tự chủ càng dùng sức đạp ga mạnh hơn.

Đến ngã rẽ, một chiếc xe tải chạy với vận tốc lớn lao ra.

Tài xế xe tải cả đêm không chớp mắt, ngáp dài một cái trong khi đó Mạc Dĩ Trạch nóng lòng muốn tìm Âu Y Tuyết trở về nên quên hết mọi thứ.

Đúng lúc chạy đến khúc quanh, trong chớp mắt, hai chiếc xe đụng vào nhau.

“Rầm!”, một tiếng vang thật lớn, tất cả bất động. . .

Mười giờ sáng, tại bệnh viện Thánh Yêu

Lời nguyện rửa của cô đã ứng nghiệm. . .

Đứng bên ngoài phòng cấp cứu, Âu Xảo Lệ đi qua đi lại, tâm thấp thỏm vì đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn sáng. Giờ phút này, cô không biết nên vui hay buồn! Mừng vì cô nguyện rửa ứng nghiệm, buồn vì thực sự cô không muốn hẳn xảy ra loại sự tình này. . .

Thấy mẹ Mạc khóc ngất trong ngực Lý Dao Viện, thấy Mạc cha đang hút thuốc một mình trên hành lang, Âu Xảo Lệ cực kỳ áy náy, đồng thời cũng sợ run. . .

Nếu như không vì xấp hình đó, Trạch cũng không chạy đi. . .

Nếu như không vì xấp hình đó, Trạch cũng không xảy ra tai nạn xe cộ. . .

Nếu như không có xấp hình ấy, tất cả chuyện này sẽ không xảy ra.

Ngay lúc cô đang âm thầm tự trách, đèn phòng cấp cứu đột nhiên tắt.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ trung niên với vẻ mặt mệt mỏi đi ra khỏi phòng cấp cứu, mẹ Mạc Dĩ Trạch lau nước mắt, xông lên nắm tay ông.

”Bác sĩ, con tôi thế nào rồi?”

”Ai...”. Bác sĩ trung niên nhìn hốc mắt đỏ bừng của bà, sau đó nói: ”Tạm thời bệnh nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nhưng. . .”. Nói tới chỗ này, ông muốn nói lại thôi.

”Nhưng cái gì?”. Mạc Dững tiến lên trước, ôm vợ lại bắt đầu khóc sùi, lo lắng hỏi. Trên thương trường, hẳn được khen là ”mãnh hổ”, nhưng lúc này có vẻ tiêu tụy không chịu nổi, giống như già thêm mấy chục tuổi.

”Chẳng qua, lúc xảy ra tai nạn xe cộ, dường như, chân bệnh nhân bị va chạm mạnh, cho nên hai chân bị gãy xương nát bấy, sau này có thể sẽ để lại hậu di chứng. . .”. Không đành lòng nhìn vẻ mặt cực kỳ bi thương của người nhà bệnh nhân, bác sĩ tận lực dùng từ nói giảm.

”Hậu di chứng?”. Lục Bình vừa nghe thấy, đầu óc trở nên choáng váng. Lý Dao Viện cùng Âu Xảo Lệ cũng vậy, dường như không ai nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

”Anh nói, con trai tôi sẽ biến thành người tàn phế?”. Nước mắt lại bắt đầu tràn ra, sau khi thấy bác sĩ gạt đầu, nước mắt chảy càng thêm mãnh liệt.

”Cũng không khẳng định”. Thấy thế, thầy thuốc an ủi: ”Bệnh viện chúng tôi không đủ phương tiện, nếu như ở Mỹ, quốc gia có khoa học kỹ thuật phát triển, có lẽ sẽ không lưu lại bất kỳ hậu di chứng nào”

Nghe vậy, Lục Bình cùng Mạc Dững nhìn nhau, trong lòng do dự.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh lệ mang theo do dự vang lên sau lưng bọn họ.

”Mẹ Mạc ,bố Mạc”. Âu Xảo Lệ chần chừ nắm tay của mình, cắn môi, rốt cuộc kiên quyết nói: ”Đến Mỹ thử một chút, cháu sẽ đi với anh ấy”. Tất cả những chuyện này đều do cô tạo thành, hướng chi, cô thật lòng yêu Trạch, cho nên, để cô tới phụ trách đi.

”Chuyện này. . .”. Trong mắt Lục Bình lóe ra vui mừng, bởi vì bà không nghĩ rằng, sau khi xảy ra chuyện này, Âu Xảo Lệ còn có thể tiếp nhận Mạc Dĩ Trạch.

”Không có gì, để Xảo Lệ cùng Dĩ Trạch đi Mỹ trị liệu đi”. Lý Dao Viện ngênh hợp nói. Mặc dù trong lòng cảm thấy không hiểu nổi quyết định của Âu Xảo Lệ, nhưng làm mẹ nên ủng hộ cô! Hướng chi, dù Mạc Dĩ

Trạch thành người què thì sao? Gia nghiệp Mạc gia lớn như vậy, dù gả ột người què như hấn, cũng chẳng thiệt thòi!

Lục Bình cùng Mạc Dũng vẫn lo lắng trong lòng, nhưng vì Âu Xảo Lệ cùng Lý Dao Viện ủng hộ, rốt cuộc gật đầu quyết định. . .

Vì vậy, hai giờ sau, Mạc Dĩ Trạch được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Mạc Dũng đã chuẩn bị vé máy bay; vào lúc xế chiều, 16 giờ, Âu Xảo Lệ cùng đi Mạc Dĩ Trạch đang hôn mê lên máy bay đi Mỹ.

Tất cả mọi chuyện xảy ra có một người không hay, không biết. . .

”Bạn đã tỉnh sao?”

Dưới ánh đèn mờ mờ, một cái bóng hiện lên trong con ngươi của cô, đầu truyền tới cảm giác choáng váng, Âu Y Tuyết không còn hơi sức nói: ”Đây là đâu?”

Cô nhớ, mình định gọi điện thoại báo cho thím Trương an tâm, đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông xa lạ, sau khi họ hỏi tên tuổi của mình, cô không biết gì nữa. Đột nhiên, đầu truyền tới cảm giác nhói nhói khiến cô không thể suy nghĩ, trong đầu trống rỗng như mất đi thứ gì đó.

”A...”. Âu Y Tuyết khổ sở vì đau đầu, không nhận được gào khóc.

”Có lẽ, bạn bị người đánh thuốc mê ngất đi”. Một giọng nói nhàn nhạt mà quen lại vang lên bên cạnh cô. Âu Y Tuyết còn chưa kịp phản ứng liền thấy một cái tay đỡ mình dậy, mở mắt ra lần nữa, lại thấy gương mặt đó càng thêm rõ ràng.

Mặt trái xoan, ngũ quan bình thường phối hợp hài hòa lại lộ ra vẻ thanh tú, cô gái ấy mặc áo T shirt màu trắng cùng với quần jean đơn giản đang lo lắng nhìn cô. Nhưng cô không quen người này, giống như. . .

”Là bạn sao?”. Âu Y Tuyết bỗng dưng trợn mắt.

”Ừ”. Cô gái kia gật đầu một cái, đối với sự kinh ngạc của cô cũng không lên tiếng, sau đó nói tiếp: ”Còn có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn tôi giúp cô tìm một bác sĩ không?”. Trần Di vừa ân cần hỏi han, vừa tra xét xem cô có bị thương chỗ nào khác không.

Bốn giờ trước, cô ra ngoài Thành Tây đưa đồ dùng hằng ngày cho bà Vương, lúc đi qua xưởng sắt thép bỏ hoang, không ngờ lại thấy cô nằm ở bên ngoài, kết quả, cô liền công Âu Y Tuyết về nhà mình. . .

Theo ánh mắt lo lắng của cô, Âu Y Tuyết nhìn lại mình, lại thấy chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt mình mặc sáng nay đã bị đổi thành một cái khác từ lúc nào rồi.

Dường như biết cô muốn hỏi cái gì, Trần Di nhún vai giải thích: ”Áo cô bị dơ, cho nên, tôi thay cho cô một cái khác”

”Cám ơn”. Âu Y Tuyết cảm kích nhìn cô.

Âu Y Tuyết ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra họ đang ở trong một căn phòng rất nhỏ, vách tường sơn nước vôi, bàn ghế đơn sơ cũ kỹ, còn có một tủ quần áo bằng vải tự chế, ngoài ra không còn gì khác.

”Nơi này. . . Là nhà bạn sao?”. Âu Y Tuyết thận trọng hỏi.

”Ừ.”Ngoài dự đoán, Trần Di không vì vấn đề cô hỏi mà cảm thấy ngượng ngùng, tiếp tục nói: ”Đây là nơi sinh thành của tôi”. Gia cảnh không tốt, không có gì đáng hổ thẹn.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết gật đầu một cái, coi như hiểu. Bỗng dưng, cô đột nhiên lên tiếng. . .

”Đúng rồi, vừa rồi bạn nói tôi bị chụp thuốc mê nên ngất đi?”. Nếu như cô nhớ không lầm, cô ấy đã nói như vậy. . .

”Đúng vậy”. Trần Di hỏi ngược lại: ”Có phải vừa rồi bạn cảm thấy đầu cực kỳ choáng váng? Hơn nữa, dường như không nhớ ra được chuyện lúc trước?”

Âu Y Tuyết nhìn cô, gật đầu một cái.

"Vậy thì không sai". Đây là triệu chứng sau khi hôn mê do bị chụp thuốc mê, cô đã từng thấy qua trong sách, sẽ không sai. Nói tới chỗ này, Trần Di đột nhiên nghĩ đến một vấn đề thực tế nhất: "Bây giờ đã bảy giờ rồi tối rồi, không còn sớm nữa, bạn định làm thế nào?". Cứ để cô ấy trở về như vậy, cô không yên lòng. Con gái đi ra ngoài vào buổi tối tương đối nguy hiểm, hơn nữa, dáng dấp cô ấy lại xinh đẹp như vậy càng thêm hấp dẫn sự chú ý của bọn sắc lang. . .

"Tôi. . .". Âu Y Tuyết hơi mím môi, nhất thời cũng không biết phải tính toán như thế nào cho phải. Cô do dự nhìn Trần Di một chút, lại phát hiện mình thật sự không có đường để đi. Vừa rồi còn bị người dùng thuốc mê, rường hành lý cũng không thấy nữa, bây giờ cô chỉ còn hai bàn tay trắng. . .

Lúc cô đang suy nghĩ xem sau này mình nên làm thế nào, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa thức tỉnh hai người.

"Tiểu Di, ra ăn cơm". Đó là một giọng già nua.

"A, vâng". Trần Di vội vàng trả lời, ngay sau đó nói với Âu Y Tuyết: "Trước tiên đừng suy nghĩ lung tung nữa, sau khi ăn cơm tối rồi hãy nghĩ xem nên đi hay là lưu lại". Cô tốt bụng đề nghị.

"Chuyện này. . .". Âu Y Tuyết không kịp phản ứng, lại thấy Trần Di vén chăn mỏng trên người cô lên, lôi kéo cô dậy.

Bởi vì Trần Di kiên trì, Âu Y Tuyết đi theo sau cô ra khỏi gian phòng. Ra khỏi phòng, trước mắt Âu Y Tuyết xuất hiện một hình ảnh khiến cô chấn kinh, nói không ra lời.

Trong phòng khách to như thế, vách tường dùng vôi màu trắng vẽ loạn, dưới ánh sáng của bóng đèn vàng tạo thành một mảnh phiếm vàng, một đồng quần áo cũ, mấy em bé ước chừng 5, 6 tuổi đang vây tròn trên bàn, mà ở bên cạnh bọn họ có mấy người trung niên đang đút mấy đứa trẻ ăn gì đó, sau khi thấy họ tới, lập tức cùng chào hỏi cô.

"Tiểu Di, có bạn tới chơi à?". Một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi nhìn thấy Trần Di sau lưng Âu Y Tuyết liền hỏi.

"Vâng". Trần Di lễ độ gật đầu, tiếp đó, cô giới thiệu Âu Y Tuyết với mọi người: "Cô Trầm, đây là bạn học của cháu, Âu Y Tuyết". Tiếp đó, lại quay đầu lại nói với cô: "Còn đây là cô Trầm".

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lập tức kêu: "Cô Trầm khỏe"

"Tốt". Mà người phụ nữ được gọi là cô Trầm cũng đồng thời cười nói với Trần Di: "Tiểu Di, cháu mau đưa bạn học tới phòng ăn cơm đi, bố cháu cùng bọn nhỏ đều đang đợi"

"Vâng". Trần Di gật đầu một cái, hướng về phía mấy đứa bé kia nói: "Phải chú ý ăn cơm nha". Tiếp đó, liền dẫn Âu Y Tuyết đang khiếp sợ rời khỏi phòng khách.

Trên đường đi tới phòng ăn, Trần Di giải thích với Âu Y Tuyết:

"Mấy đứa bé kia ở viện mồ côi Tiên Thiên, cô Trầm và một người nữa là thầy giáo nơi đó, ba tôi là viện trưởng. . ."

"Ý của cô là, đây là một cô nhi viện?". Nghe cô giải thích xong, Âu Y Tuyết hiểu sơ một phần. Mặc dù trong lòng kinh ngạc cực kỳ, nhưng cô cũng không hỏi quá nhiều.

"Không phải". Trần Di cười, chua sót nói: "Bạn có thấy cô nhi viện nào cũ như vậy không?".

Không biết có phải cảm giác của cô sai hay không mà cô thấy trong hốc mắt kiên cường của Trần Di có một ít ướm át.

"Những đứa bé này đều bị ném bỏ bên ngoài, sau đó được ba tôi nhặt về. Ba tôi là một người tốt, một người làm việc vất khắp nơi sau đó nuôi sống một đoàn trẻ nhỏ". Nói tới đây, Trần Di không khỏi mỉm cười, sau đó nói tiếp: "Sau này có một số người tốt bụng biết ba tôi làm vậy, thỉnh thoảng sẽ đưa ít quần áo, đồ dùng tới Mấy cô đó đều là giáo viên đã về hưu, chỉ cần rảnh rỗi, họ sẽ tới đây giúp một chút. . . Ai nha, rốt cuộc thì tôi đang nói cái gì vậy... ha ha, sao lại nói những chuyện này với bạn". Nói đến câu cuối, chỉ nghe Trần Di cười khan một tiếng.

"Không sao". Chỗ sâu nhất dưới đáy lòng dường như đã bị động tới, Âu Y Tuyết nhẹ giọng an ủi.

"Xin lỗi nha". Trần Di tiếp tục xin lỗi, tiếp đó dừng bước, nói với Âu Y Tuyết: "Không sao, phải chấn chỉnh tâm tình của mình một chút, nếu không, ba nhìn thấy bộ dáng này của tôi sẽ lo lắng". Nói xong, Trần Di hít vào một hơi, sau đó lại thở ra, làm nhiều lần liên tiếp, lúc này cô mới đi tiếp.

"Chúng ta đi vào thôi". Trần Di giơ chân, dẫn Âu Y Tuyết vào một gian phòng.

Căn phòng này không giống với phòng khách ngoài kia, nơi này có vẻ sạch sẽ hơn rất nhiều, nhưng thay vì gọi là phòng ăn thì nên gọi là phòng bếp.

Vừa vào phòng liền thấy một chiếc lò, bên trên bày một ít dụng cụ nấu ăn, bên cạnh để một cái vạc lớn chứa nước, có mấy đứa trẻ đang đứng ở bên vạc dùng chén kiểu uống nước, ở bên cạnh bọn họ là một chiếc chén gỗ, phía trên để mấy chén con.

"Tới rồi". Vừa thấy hai người đến, Trần Nam ngồi ở cách đó không xa đang đọc báo, trong tay cầm bút để ký tên liền kêu lên: "Mau tới ăn cơm đi, món ăn sắp lạnh rồi". Nói xong, mấy đứa trẻ đang đứng bên cạnh bàn ăn chảy nước miếng nhìn thức ăn trên bàn khoa tay múa chân.

Dường như mấy đứa trẻ hiểu ý tứ của ông, gạt đầu một cái, hướng về vị trí bên cạnh nhau nhao.

"Ba, chẳng phải con đã nói, nếu chưa thấy con thì ba và mấy đứa nhỏ ăn trước sao?". Trần Di quệt mồ hôi, đi tới vỗ bả vai của hai đứa trẻ nói: "ăn cơm thôi". Sau đó liền dẫn Âu Y Tuyết đi tới bên cạnh bàn cơm.

Trần Di ngồi đối diện với Trần Nam, Âu Y Tuyết ngồi bên cạnh Trần Di, mấy đứa trẻ ngồi một bàn.

"Ba, đây là bạn học của con, Âu Y Tuyết". Trần Di giới thiệu lại lần nữa.

68. Chương 67 : Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (3)

"Ừ". Trên mặt Trần Nam hiện đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, ngay sau đó hướng về phía Âu Y Tuyết nói: "Hoan nghênh cháu tới nhà chúng tôi"

"Cám ơn chú Trần". Âu Y Tuyết cũng cười đáp lại.

Sau mấy tiếng hàn huyên, Trần Nam liền kêu Trần Di đưa Âu Y Tuyết ngồi vào bàn cơm.

Mọi người vây quanh bàn ăn, không khí hài hòa.

Trần Nam nhìn những món ăn đơn giản trên bàn, trên mặt có chút bối rối, hướng về phía Âu Y Tuyết nói: "Món ăn đơn giản, cháu thông cảm"

Nghe vậy, Âu Y Tuyết không bày tỏ thái độ gì, ngược lại, người bên cạnh cô liền bắt mồm.

"Cá hấp, thịt kho tàu, trứng chiên cà chua, đậu hũ Ma Bà". Trần Di nhìn thức ăn trên bàn, sau đó nhíu mày một cái, nhìn Trần Nam nói: "Ba, những thứ này có chỗ nào không tốt? Con cảm thấy không tệ, bạn nói xem phải không". Nói xong, ánh mắt nhìn sang Âu Y Tuyết ở bên cạnh.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Âu Y Tuyết gạt đầu một cái: "Đúng vậy, những món ăn này rất ngon, rất tuyệt".

Không biết tại sao, bởi vì không khí hòa thuận này mà Âu Y Tuyết cảm thấy chỗ sâu nhất trong nội tâm dâng lên cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút ưu thương nhàn nhạt.

"Thử một chút đi". Trần Di hoàn toàn không nhận ra sự biến hóa của Âu Y Tuyết, quay lại nói với Trần Nam: "Ba, chúng ta ăn cơm trước rồi chậm chậm nói chuyện sau". Nói xong, không để ý đến mọi người liền cầm đũa lên.

Cô giơ tay gấp trứng chiên cà chua trước mặt Trần Nam, nhưng ánh mắt vô tình rơi vào cuốn báo Trần Nam để ở một bên. Sau khi thấy những dấu khoanh tròn trên tờ báo, sửng sốt một chút, tiếp đó, nụ cười liền rút đi, trầm mặc một hồi rồi hỏi.

"Ba, có phải người lại định tìm việc làm không?". Giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng đủ để mọi người trên bàn cơm nghe được.

Tay cầm đũa của Âu Y Tuyết sững sốt, đũa con nít còn lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, mà Trần Nam còn lại là lúng túng thu hồi tay gấp thức ăn.

"Không phải vậy, ba. . . .". Trần Nam muốn giải thích, nhưng ông còn chưa nói xong một câu, Trần Di liền cắt đứt lời của ông.

"Ba không cần gặt con, con hiểu mà". Thanh âm mang theo chút buồn bã, nghe ra tâm tình của cô có chút xao động.

Bị cô nói vậy, lời nói muốn nói ra khỏi miệng bị nghẹn trong cổ Trần Nam, nhìn Trần Di bên cạnh Âu Y Tuyết, Trần Nam lúng túng nói: "Ba chỉ muốn tranh thủ kiếm thêm chút tiền, nghỉ hè sắp đến, bọn nhỏ cũng cần ăn uống thêm một chút đồ lạnh. . ."

"Ba, ba đã kiêm ba phần công việc, cứ như vậy thân thể sớm muộn sẽ đỡ không nổi! Nếu như chuyện đó xảy ra, chúng ta phải làm sao. . .". Không phải ở trước mặt Âu Y Tuyết mà Trần Di muốn làm ông khó chịu, chỉ vì cô thật sự đau lòng cha của mình, không đành lòng để ông làm việc cả khi mặt trời khuất bóng.

"Ba cũng muốn để cho các con có cuộc sống tốt hơn một chút, ba không có tiền đồ, không có năng lực để lo cho các con một cuộc sống tốt đẹp, ba thẹn với các con. . .". Vừa nghĩ tới mình đã hơn năm mươi, nhưng sinh hoạt vẫn không có gì thay đổi, ông cảm thấy thật hổ thẹn.

"Sẽ không ai trách ba". Mũi Trần Di có chút ê ẩm. Dĩ nhiên cô biết, vì muốn lo cho họ một cuộc sống tốt hơn, nhưng cô không để ý có tiền hay không. Nghĩ tới đây, Trần Di lại nói: "Ba, nghỉ hè con sẽ đi làm, ba không cần làm việc quá mệt nhọc, đem công việc kiếm tiền giao cho con"

"Sao có thể như vậy được, ba bắt con tự mình kiếm học phí đã thật xin lỗi con, tại sao có thể đem chuyện tình trong nhà giao cho con nữa chứ". Trần Nam lắc đầu liên tục bày tỏ không được.

"Không có gì là không thể". Không đếm xỉa đến vẻ mặt nặng nề của Trần Nam, dường như Trần Di đã quyết định, tiếp đó, nhìn sang Âu Y Tuyết bên cạnh, nở nụ cười áy náy: "Xin lỗi, để cho bạn phải cười rồi"

"Không có gì". Âu Y Tuyết lắc đầu một cái bày tỏ mình không quan tâm, lại nhìn Trần Nam, thấy ông hẩn cúi đầu, dùng tay xoa mắt, ở xa, mấy đứa trẻ không tiếng động ăn cơm trong chén mình. . .

Vì vậy, không khí hòa thuận trước đó lập tức trầm xuống.

Ai cũng đang lâm vào trong mạch suy nghĩ của mình, mà Âu Y Tuyết cũng như thế. . .

Nơi sâu nhất trong đáy lòng bị xúc động mạnh khiến cô nghĩ đến cuộc sống bi thảm trước kia của mình. . .

Nhưng khi cô chứng kiến mọi chuyện hiện tại, cô đột nhiên cảm thấy, mình cũng không phải là người bất hạnh nhất.

Nhớ tới những đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ trong phòng khách lúc nãy, vả lại, trời sanh ra đã bị tàn tật, nghĩ đến Trần Nam hơn năm mươi tuổi, dùng bả vai của một mình mình gánh vác cho cả nhà, nghĩ đến Trần Di vì thương cha mà kiên trì, cô cảm thấy, cô mềm yếu cỡ nào!

So với những nỗi khổ ông đã trải qua, nỗi khổ của cô không có ý nghĩa, không đáng giá nhắc tới.

Nghĩ tới đây, trong lòng Âu Y Tuyết đưa ra một quyết định.

"Chú Trần, cháu cũng muốn giúp mọi người". Âu Y Tuyết giấu tình cảm của mình xuống đáy lòng, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Nghe vậy, Trần Di và Trần Nam đang lâm vào trầm tư đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn Âu Y Tuyết.

"Chuyện này. . .". Lời nói của Âu Y Tuyết khiến Trần Di giật mình. Bởi vì cô không bao giờ nghĩ tới, thân là thiên kim tiểu thư, Âu Y Tuyết sẽ nói như vậy, nhất thời, trong lòng cô ngổn ngang không thốt nên lời.

”Sao chú lại không biết xấu hổ như vậy”. Trần Nam lắc đầu, bày tỏ sự cự tuyệt đối với đề nghị của cô. Để bạn học của con giúp mình, sao ông có thể yên tâm thoải mái được.

”Không sao đâu ạ”. Âu Y Tuyết sớm biết họ sẽ nói như vậy, cho nên đã chuẩn bị kỹ càng: ”Trợ giúp những đứa bé này, là chuyện mỗi người trong chúng ta nên làm, huống chi còn có thể giúp đỡ được nhiều người như vậy”. Dĩ nhiên, đây là lời thật lòng của cô, cô thật lòng muốn trợ giúp họ.

”Chuyện này. . .”. Trần Nam do dự nhìn Trần Di, thấy Trần Di hướng mình gật đầu một cái.

”Ba, người cứ thoải mái đem chuyện này giao cho tụi con đi”. Không muốn ông lại vì chuyện này mà hao tổn tinh thần, Trần Di đón nhận đề nghị của Âu Y Tuyết.

Ông do dự hồi lâu, cuối cùng đành đồng ý với Âu Y Tuyết và Trần Di.

Trần Nam vì sự hiểu chuyện của hai cô mà vui mừng gật đầu đồng ý. . .

Ngày kế tiếp, Âu Y Tuyết làm y như lời đã nói.

Cô lợi dụng hai ngày nghỉ ngơi đi cùng Trần Di đến cửa hàng tiện lợi, tiệm trà sữa làm việc để kiếm tiền mua chút đồ dùng hàng ngày cho bọn nhỏ, còn dư lại để mua sách cho bọn nhỏ.

Bởi vì Trần Di, Âu Y Tuyết cũng dần dần cởi mở hơn một chút.

Nhưng dù như vậy, chỗ đau sâu nhất trong đáy lòng cô vẫn không thể mất đi. . .

69. Chương 68 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Hai Năm Sau (1)

Thời gian qua nhanh, tuổi tác như dòng chảy, hai năm sau....

Trên đường cao tốc ——

Một chiếc xe Benz màu đen dài chạy qua, sườn xe bóng sáng xa hoa làm người ta không dời ánh mắt được.

Bên trong xe, một người đàn ông tuổi chừng 30, mặc âu phục màu đen đang ngồi ở ghế lái. Nét mặt nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ, nhìn chăm chú một cách chuyên tâm từng màn ngoài cửa xe, thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu nhìn về phía người nam tử đang ngồi phía sau ——

Đó là một nam tử toàn thân tỏa ra khí tức kiêu ngạo cô lãnh (cô đơn tịch mịch), trên người anh mặc bộ âu phục Armani màu đen gọn gàng vừa vặn, tôn lên vóc dáng cường tráng đẹp như người mẫu; mái tóc đen nhánh đầu vào đẩy dần ở trên trán sáng bóng; anh mang kính mắt màu đen làm người ta không nhìn ra ánh mắt của anh, nhưng là từ môi mỏng nhếch lên mơ hồ nhìn ra dòng suy nghĩ của anh.

”Giám đốc, đến công ty trước hay là trở về biệt thự. . .”

Lái xe đến nửa đường, tài xế cung kính hỏi.

Nghe vậy, đột nhiên nam tử thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa xe, con người đen băng lãnh xuyên thấu qua kính mát ngược lại nhìn về phía tài xế, anh hé mở môi mỏng: “Về biệt thự trước.” Trong giọng trầm thấp lộ ra chút mệt mỏi.

”Vâng” Tài xế nhận được câu trả lời của anh, lập tức liền không nói nữa.

Bên trong xe lập tức lại khôi phục yên tĩnh như trước ——

Ánh mắt đen nhánh như đêm lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trên vẻ mặt anh tuần suất sắc không có bất kỳ biểu tình gì.

Dưới bầu trời trong xanh, hai bên đường trồng đầy cây nhãn thơm mát xanh ươm tươi tốt, trong không khí tản mát ra mùi trầm bổng, nhưng trong cảnh tượng tốt đẹp như vậy, anh lại không một chút nào nhớ rõ. .

. .

※

Trên núi Dương Minh, trong khu nhà cao cấp ——

Một nhóm người giúp việc mặc trang phục trắng đen đan xen bình thường cùng nhau đứng ở bên ngoài biệt thự xa hoa, chờ đợi ông chủ từ Mỹ trở về.

Nghe đồn, ông chủ của bọn họ diện mạo đẹp trai, Ngay đến cả người được các teen thần tượng đang nổi là Lan Tuấn Ngạn cũng không bằng nửa phần của anh ta; lời đồn anh khí phách âm lãnh, dựa vào thủ đoạn cứng rắn tuổi còn trẻ liền gây dựng được một tập đoàn thuộc về anh; lời đồn anh máu lạnh vô tình, thu mua công ty khiến người ta nhà tan cửa nát anh cũng đều không động liếc nhìn một cái; lời đồn.

Dĩ nhiên, tất cả những thứ này cũng chỉ là tin đồn mà thôi, chỉ có chờ thì bọn họ mới có thể biết rõ tin đồn này có thật hay không, cho nên mỗi người trừ ôm thái độ cung kính đồng thời còn mang theo suy đoán. . .

.

Khi chiếc Benz màu đen lái vào trước sân, dừng sát ở bể phun nước hình tròn, mọi người lập tức ngừng thảo luận, vẻ mặt nghiêm túc cung kính im lặng không lên tiếng, cùng đợi bóng dáng kia xuất hiện.

Vậy mà, khi bọn họ đứng được một phút đồng hồ, lại lần nữa không thấy bóng dáng.

Kết quả là, mọi người bắt đầu hai mắt nhìn nhau, bắt đầu bàn luận xôn xao. . . .

.

”Giám đốc, đã đến rồi.” Tài xế thấy anh trì trệ không có động tĩnh gì, cho là tâm tư của anh không có ở đây, cho nên có lòng tốt nhắc nhở.

Nam tử đeo kính đen nghe vậy lúc này mới lạnh lùng nói : “Xuống xe.”

”Vâng” Tài xế bình tĩnh gật đầu, ngay sau đó liền dẫn đầu đẩy cửa xe ra xuống xe, cung kính đi tới cửa sau, chỗ nam tử ngồi, mở cửa xe cho anh.

Trong nháy mắt đó cửa xe được mở ra, mọi người đem tầm mắt dời về phía cửa xe, cũng đồng thời ngẩn ra

——

.

70. Chương 69 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Hai Năm Sau (2)

Đó là vẻ mặt khiến ọi người giận sôi, mặc dù đeo mắt kính che khuất đi đôi mắt nham hiểm của anh nhưng tất cả người giúp việc cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi; cảm mạo cực kỳ khiến mọi người đoán không ra tuổi, dáng người tỏa ra khí thế bừng bực bao lấy từ bộ âu phục nổi tiếng.

Một giây này, tất cả người giúp việc cũng dừng lại việc nói chuyện với nhau, rồi rít dưng ánh mắt lo lắng nhìn anh.

Vì vậy, không khí trong nháy mắt động lại.

Đang lúc mọi người nín thở trầm ngâm, nhìn anh thì chuyện xảy ra kế tiếp càng thêm khiến ọi người thất kinh ——

Chỉ thấy sau khi cửa xe mở ra, nam tử kia cũng không ở dưới ánh mắt suy đoán của bọn họ bước xuống.

Mà là đợi đến tài xế từ chỗ ghế lái phụ lấy xe lăn ra, anh mới khẽ nghiêng đi thân thể của chính mình.

”Giám đốc, tôi.” Tài xế đem xe lăn để bên cạnh anh, muốn tiến lên giúp anh chuyển qua xe lăn, lại bị anh ngăn cản.

”Không cần, để tự mình tôi làm.” Nam tử thản nhiên nói.

Không đếm xỉa đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nam tử thành thạo dùng hai tay chống nâng thân thể của mình, sau đó từng chút một đến gần xe lăn, chỉ nghe được một tiếng ‘phù phù’, thân thể anh vững vàng rơi vào trong xe lăn.

”Đi” Đeo mắt kính vào, cặp mắt kia làm người ta hít thở không thông hiện lên vẻ rét lạnh.

”Vâng” Tài xế nhanh chóng đóng cửa xe, ngay sau đó đẩy xe lăn, ở ánh mắt kinh ngạc đến không thể ngờ của người làm, ung dung đẩy nam tử đi vào trong khu nhà cao cấp .

Mà cho đến khi bóng dáng của bọn họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, những người người giúp việc này mới từ trong kinh ngạc của bọn họ phản ứng kịp. Kết quả là, trong đám người bật lên ——

”Trời ơi. . . Anh ta lại là người què.”

Trong khu nhà cao cấp, có một thang máy riêng được thiết kế cho hắn, thang máy nổi thẳng từ phòng ngủ ở lầu hai cùng với phòng tập Gym ở lầu ba.

Từ bên trong phòng ngủ đi ra, đi ngang qua từng gian cửa phòng đóng chặt, cuối cùng đi thẳng đến một gian phòng bên trái ở lầu hai. Vừa đẩy cửa ra, một cỗ mùi thơm của hoa hồng đánh tới.

Nam tử anh tuấn chân mày không tự chủ nhíu lại, ngay sau đó lạnh lùng trầm giọng nói: “Người quản lý gian phòng ở biệt thự này là ai?”

”Thân Bác.”Sau lưng, tài xế cung kính trả lời.

”Đổi đi, gọi điện thoại cho An Đức Liệt, bảo hắn đêm nay từ Mỹ trở về.”Trong giọng nói băng lãnh không chút nào chất vấn, trên dung nhan là một tầng băng sương vĩnh viễn không tan chảy.

”Vâng” tài xế lập tức trả lời, tiếp đó đẩy anh tới bàn đọc sách.

Tầm mắt lạnh lẽo của nam tử chuyển qua mở laptop ra, tiếp đó lại hỏi: “Minh Vũ, anh đi theo tôi bao lâu rồi?”

Tài xế nghe vậy, sửng sốt ngay sau đó lên tiếng: “Qua một tháng nữa thì vừa tròn hai năm.”

”Tôi nói việc gì anh cũng đều làm?”

”Dạ!”Vẻ nghiêm túc vô cùng.

Dứt lời, lại thấy nam tử nghiêng người, qua tròng kính đen nhánh hướng tài xế nhìn, do dự hồi lâu, anh nói tiếp: “Vậy anh sẽ không đem việc tôi trở về nói cho bọn họ biết chứ?”

Bọn họ chỉ là cha mẹ vừa quen thuộc vừa xa lạ của anh mà thôi.

Hai năm trước, một cuộc tai nạn xe cộ anh trở thành người tàn tật đáng thương trong mắt mọi người, chỉ là trừ bỏ mất đi hai chân ra còn có tất cả trí nhớ từ lúc sinh ra tới nay. Mà Minh Vũ chính là tài xế kiêm bảo vệ cha mẹ đặc biệt mời cho anh. . .

Chỉ là anh chưa bao giờ xem hắn như người giúp việc mà là coi như là anh em của mình.

71. Chương 70 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (3)

“Đây....” Bởi vì lời nói của anh, lông mày đen của Minh Vũ nhíu lên, gương mặt trực tính kia nhanh chóng liền do dự.

Ông chủ cùng bà chủ là người có ơn cứu mạng với hắn, khi hắn bất lực nhất thì cho hắn phần công việc này mà nhiệm vụ của hắn là bảo vệ an toàn của anh, cùng với sinh hoạt hàng ngày. Nhưng mà anh lại không đồng ý cho hắn đi báo cáo hàng tung của bọn họ, việc này.... Khiến hắn khó mà nghe theo.

Cho nên, Minh Vũ quả thật vẫn là muốn khuyên anh. Hắn mở miệng, muốn nói cái gì, nhưng còn chưa chờ cho hắn nói ra khỏi miệng, đã có tiếng chói tai của con gái xen vào.

“Trạch, anh đã trở lại ?” Giọng cô gái kia mang theo vui mừng, mang theo ngoài ý muốn.

Minh Vũ giật mình, quay đầu lại, vẫn còn chưa kịp phản ứng một bóng dáng xinh đẹp đã dùng một tốc độ cực kì mau chạy vào trong lòng Mạc Dĩ Trạch.

Mạc Dĩ Trạch cau mày, cảm thấy rất là khó chịu đối với hành động của người tới, nhưng bản thân chỉ mím môi mỏng, không nói gì.

Trải qua hai năm trưởng thành, Âu Xảo Lệ đã từ một cô bé trở thành một thiếu nữ, mái tóc xoăn lúc trước đã sớm được cắt đi đổi thành kiểu tóc ngắn được lưu hành nhất hiện nay. Cô mặc một bộ áo đầm của nhãn hàng nổi tiếng làm khung người xinh đẹp cùng vóc dáng hiện lên rõ rệt, điều không tốt là tính cách vẫn hung hăng càn quấy.

“Trạch, em vừa về liền nghe người giúp việc nói anh trở lại.” Âu Xảo Lệ ngã vào trong lòng Mạc Dĩ Trạch, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giống như con mèo nhỏ.

Cô lúc này, không thể nghi ngờ là rất kích động.

Ngay sau khi Mạc Dĩ Trạch tỉnh lại, cô ở bên cạnh anh chưa đến nửa năm đã bị đuổi về Đài Bắc, cũng dặn dò cô không được liên hệ với người bên ngoài, mà cô mặc dù trăm điều không muốn nhưng không dám không nghe lời. Bởi vì tình yêu dành cho anh đã sớm thấm vào xương, cho nên căn bản không để ý anh cả đời tàn phế hay cái gì khác, cô cũng rất vui khi anh mất trí nhớ, bởi vì như thế tiêu biểu cho việc người con gái mà anh biết chỉ có cô.

Chẳng qua cô không nghĩ tới là, mặc dù mất tất cả trí nhớ nhưng anh vẫn không yêu cô. Nhưng cô không nhụt chí, bởi vì rất nhanh thôi anh sẽ hoàn toàn thuộc về cô.

Mạc Dĩ Trạch chậm rãi đưa tay đỡ lấy gọng kính trên sống mũi của mình, ánh mắt lạnh như băng nhìn tới Âu Xảo Lệ, trong nháy mắt chuyển thành lạnh nhạt. Anh nhẹ vuốt ve sợi tóc của cô, trong đầu chỉ có trống rỗng.

Trong hai năm qua, hình như trong đầu của anh bị vây trong trạng thái trống rỗng. Mặc dù cha mẹ của anh sau khi biết mất trí nhớ cũng tìm cho anh rất nhiều kí ức của năm mười chín tuổi, mà anh cũng cẩn thận nhớ kĩ, nhưng là... anh cảm giác như mình đã bỏ quên cái gì, bởi vì trong lòng trống rỗng, giống như là thiếu khuyết một cái gì đó rất quan trọng...

Thấy anh không có phản ứng gì, Âu Xảo Lệ lại nói : “Trạch, lần này anh trở lại định ở nơi này bao lâu ?” Tuy nói cô bị đuổi về Đài Bắc nhưng mà anh vẫn thường thường trở lại thăm cô, việc này khiến cho cô vô cùng mừng rỡ

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch nhăn mày suy nghĩ, nói tiếp : “Có thể phải hai năm.”

Tất cả trí nhớ anh đã quên hết, nhưng sự thông minh vẫn là như trước! Từ khi biết mình sau này sẽ vĩnh viễn ngồi trên xe lăn, anh liền bắt đầu tiến hành sự nghiệp của mình. Anh dùng cổ phiếu kiếm tiền, mất hết thời gian một năm, bằng vào trí tuệ cùng thủ đoạn của mình kiến lập ra “Khải Tắt Đế Quốc”, cũng làm cho nó trở thành một trong những “Tập đoàn Xí nghiệp” có tiềm lực phát triển nhất ở Âu Mỹ. Anh phải mất gần hơn nửa năm cho các doanh nghiệp nhỏ và vừa trong các việc sát nhập và mua lại ở Âu Mỹ... Mà lần này trở về nước, ngoài việc muốn đem tập đoàn Mạc thị cùng Khải Tắt Đế quốc nhập lại anh còn có mục đích khác, đó chính là.....

Tìm kiếm một trí nhớ khác mà anh đánh mất...

“Lâu như vậy?” Vừa nghe đến anh nói ra con số, Âu Xảo Lệ thật bị sợ hết hồn. Cô vốn cho là anh cho dù ở lại lâu hơn cũng không quá hơn một tuần, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ lâu như vậy. Trong nhất thời, cô cũng không nén được mừng rỡ : “Anh đã nghĩ ở lại lâu vậy, thế chúng ta cùng nhau trở về thăm mẹ cùng mẹ Mạc.

Từ khi trở lại một năm rưỡi trước, bởi vì Mạc Dĩ Trạch ngăn cấm cô không dám đi tìm mẹ của họ. Thỉnh thoảng muốn gặp bà thăm hỏi thì cô sẽ dùng điện thoại.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch nhíu lại đôi mày đẹp, sau đó lạnh lùng nói : “Không được, vẫn phải chờ.” Anh dĩ nhiên biết cô suy nghĩ gì, nhưng anh vẫn là khẳng khái không cho phép.

Dứt lời, Âu Xảo Lệ lập tức từ trong lòng Mạc Dĩ Trạch giật ra, khuôn mặt cô tức giận nổi lên lạnh lẽo, đối với sự ngăn trở của anh không nhìn được có chút tức giận.

“Tại sao không được ? Chẳng lẽ anh còn không muốn kết hôn cùng em sao?” Tiếng nói của cô có hơi chút nâng cao, đôi mắt đẹp bởi vì sự không đồng ý của anh cảm thấy không lí giải được hơn bao giờ hết.

Đã nhiều năm như vậy! Đợi đến khi người bên cạnh anh vẫn là cô! Vì anh, cô không ngại thu lại tính khí của bản thân, vì anh, cô cũng không đi đến các câu lạc bộ đêm, vì anh, cô chịu đựng nỗi nhớ khi thiếu người nhà... Nhưng không nghĩ tới anh cũng không có ý định cưới cô!

Nghĩ đến đây, Âu Xảo Lệ không kiềm được nỗi giận giữa lí trí và tình cảm, nếu không phải vẫn nhấn mạnh mình không được làm việc thiếu suy nghĩ, cô sợ mình đã sớm bùng nổ.

“Thời gian vẫn chưa tới.” Mạc Dĩ Trạch trong mắt đen nhánh thoáng một tia đau lòng, đôi mi nhẹ nhàng hạ xuống, anh đối với sự tức giận của cô đã sớm không trách.

Khi anh từ trong tài liệu thấy cô cùng mình bởi vì yêu nhau mà đi đến đỉnh hôn, anh không có một chút động lòng, thậm chí có thể nói, từ sâu trong lòng anh một chút cũng không hề động...

“Thời gian vẫn chưa tới, thời gian vẫn chưa tới!” Lại câu này, anh trừ câu này còn có thể làm gì?

Âu Xảo Lệ nổi giận đùng đùng, sợ mình kích động một chút làm ra việc hối hận, vì vậy sau khi trợn mắt nhìn Mạc Dĩ Trạch mấy lần, cố gắng xoay người vội vàng rời đi...

Mà Mạc Dĩ Trạch chờ sau khi cô rời đi, lúc này mới một lần nữa nâng lên đôi mi, đột nhiên hai tròng mắt nổi lên bi thương....

Hôm sau.

Vào giữa tháng bảy, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ, trong không khí vô cùng nóng bức. Trên đầu đường thành phố Đài Bắc, sóng người bắt đầu đông, mọi người mặc nhiều kiểu loại quần áo mùa hè mát mẻ đối diện với ánh nắng gắt, trán ứa ra mồ hôi, nhưng vẫn là không biết mệt qua lại không ngớt các cửa hàng.

Một cửa hàng búp bê bên cạnh ngã tư đường, có hai người con gái mặc y phục màu trắng đứng bên ngoài cửa hàng, một người trong đó có dáng dấp bình thường hướng về phía những người đi đường hô lên trong cửa hàng có búp bê loại mới, mà một người con gái khác có khuôn mặt tinh xảo đang cười nhẹ phát tờ rơi đối với những người đi trên đường.

“Gi ? Hôm nay Bạch mã Vương tử của bạn sao không có đến? Đợi đến khi những người trên đường ít đi, lúc này Trần Di mới ngừng lại tiếng gọi ầm ĩ của chính mình, vượt vượt bả vai nhìn Âu Y Tuyết phát tờ rơi bên cạnh không hiểu hỏi : “Bình thường lao đến nơi này, so với chúng ta không phải càng cố gắng sao? Thế nào mà hôm nay lại không thấy anh ta?”

Nhớ đến Quý Đằng Viễn sau khi biết các cô mỗi ngày đến đây đi làm liền nói mỗi ngày sẽ đến đây trước một giờ chờ cô, hôm nay không thấy anh ta đúng là khó hiểu a!

“Không biết đâu” Âu Y Tuyết nhàn nhạt cười nhẹ, vừa nói vừa hướng người đi đường phát tờ rơi.

72. Chương 71 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Dạ Tiệc Từ Thiện (1)

Đêm tiệc từ thiện

”Lúc sáu giờ chiều mai, anh sẽ ở quán trà sữa chờ hai người, trăm ngàn lần không được quên” Trên khuôn mặt nho nhã của Quý Đằng Viễn hiện lên nụ cười như ánh mặt trời, anh hướng Âu Y Tuyết đang trở mắt vẫy vẫy tay, sau đó xoay người rời đi.

Một màn kia của Quý Đằng Viễn nhanh chóng biến mất trong tầm mắt chính mình, từ khóe miệng Âu Y Tuyết tràn ra một tiếng thở dài. Ngay sau đó liền cất bước tiến vào nơi ở của mình.

”Tiểu thư đã về rồi.” Giống như là nghe được tiếng mở cửa, thím Trương đang ở trong phòng bếp lập tức liền để công việc trong tay xuống vội vàng đi ra.

“Vâng.” Khóe miệng Âu Y Tuyết nâng lên một nụ cười xinh đẹp, trong tươi cười có một mối.

”Nhất định mệt chết được?” Thím Trương ân cần xem cô nhìn thân thể càng thấy gầy gò, trong lòng thật sự là cực kỳ không vui.

Vốn là cô cũng không có bao nhiêu thịt, hiện tại bởi vì mỗi ngày đi làm hai công việc càng thêm mảnh mai. Vốn bà còn rất là tán thành việc làm của cô, nhưng bây giờ lại nhìn thấy cô vì đi làm mà quên cả thân thể của mình.

Rốt cuộc, thím Trương do dự một lát, không khỏi nói: “Tiểu thư, cảm thấy mệt như vậy thôi đừng đi. . .”

Vừa nghe bà nói như vậy, Âu Y Tuyết lập tức đem tất cả mệt mỏi ở đáy mắt che giấu xuống, ngay sau đó nở một nụ cười xinh xắn đối với sự quan tâm của thím Trương dành cho cô, nói: “Con không sao, thím không phải lo lắng cho con. ”Biết bà toàn tâm toàn ý vì mình suy nghĩ, cho nên Âu Y Tuyết cũng không có cảm thấy có gì tức giận.

”Nhưng . . .” Nhìn khuôn mặt cô cố chấp, thím Trương lại nói: “Bây giờ con ngay cả chính mình cũng không chăm sóc tốt, con làm sao có thể chăm sóc những đứa bé kia đây” Mặc dù là rất không nghĩ nói như vậy, nhưng là vì muốn tốt cho cô, bà vẫn là không nịn được khuyên nhủ.

Chỉ là không đợi thím Trương nói xong hết một câu, Âu Y Tuyết liền cắt đứt lời của bà:

”Con sẽ chăm sóc thật tốt chính mình.” Âu Y Tuyết trịnh trọng đối với bà lập cam kết, tiếp theo giống như là sợ bà lại tiếp tục hỏi tiếp, Âu Y Tuyết giả vờ có ý dời đi đề tài: “Mọi người ở đâu ?”

”Ông chủ và bà chủ đang nói điện thoại cùng đại tiểu thư trong thư phòng” Từ trong hai con người sáng ngời của cô, thím Trương thấy được quyết tâm của cô, vốn cho rằng không để cho cô hao tổn tinh thần, bà cũng không ngăn trở để cô không làm việc thiện nữa. Chỉ là thân thể của cô cũng rất yếu ớt, cho nên thím Trương liền tại trong đầu tính toán phải mua một chút cái gì cho cô bồi bổ.

“Vâng” Âu Y Tuyết nhàn nhạt gật đầu, nhẹ nhàng nhắm xuống làn mi cong của chính mình nói : “Vây con đi tắm trước thay bộ quần áo rồi sau đó dùng bữa .”

“Tốt” Thím Trương gật đầu một cái, trong mắt lộ ra sự thương yêu của bà đối với Âu Y Tuyết.

Chỉ là trong lúc Âu Y Tuyết đang muốn quay người trở về phòng, một giọng nữ vừa vui sướng vừa kích động ở trước người cô vang lên.

”Thím Trương, thím Trương!”

Âu Y Tuyết với thím Trương cùng lúc quay đầu, lại thấy Lý Dao Viện một đầu tóc quăn toàn thân mặc áo ngủ màu tím đậm, chính là hướng họ la lên, mà trên khuôn mặt xinh đẹp của bà còn lại là tràn ngập vui sướng.

”Dạ, bà chủ” Vừa thấy là bà, thím Trương vội vàng vòng qua Âu Y Tuyết đi lên trước, cung kính hỏi: “Bà chủ có gì sai bảo. . .”

Thím Trương vẫn chưa nói hết một câu nói, Lý Dao viện liền nhanh chóng cắt đứt lời của bà: “Thím nhanh đi đem phòng của đại tiểu thư quét dọn sạch sẽ, sau đó đi đến Công ty Bách Hóa mua một bộ giường gối cao cấp”

”Tại sao? Là có khách tới sao?” Tại sao đột nhiên muốn quét dọn gian phòng của đại tiểu thư? Thím Trương không rõ ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dao viện, ánh mắt sững sờ.

”Không phải có ai muốn tới!” Bởi vì Lý Dao viện vô cùng mừng rỡ, cho nên bà ấy cũng đối với vấn đề của thím Trương không có cảm thấy bất kỳ khó chịu. Bà cười không khép miệng, giải thích: “Xảo Lệ nói tuần sau nó sẽ trở về, cho nên phải đem gian phòng của nó quét sạch sẽ a.”

Nghĩ tới Xảo Lệ mới vừa nói ra những lời này, ở trong lòng Lý Dao viện so với ăn mật còn ngọt hơn! Nghĩ đến hai năm qua bà không thấy con gái bảo bối, chỉ hận hiện tại không thể lập tức là một tuần lễ sau.

Nghe vậy, thím Trương vừa ngẩn ra. Lại đem ánh mắt lo lắng nhìn về bóng dáng sau lưng, thấy gương mặt Âu Y Tuyết không biết như thế nào lại trắng bệch.

. . .

Trời. . . Chị ấy lại muốn quay về. . .

Sau khi cô chính tai nghe được từ trong miệng Lý Dao viện nói ra sự kiện này, thân thể của cô liền cứng ngắt.

Mặc dù biết bọn họ chỉ là đi du học, nhưng là cô cũng không có nghĩ tới, bọn họ lại trở lại sớm như vậy. . .

Đôi mắt thanh lệ xinh đẹp chậm rãi chuyển qua trên mặt Lý Dao viện đang mừng rỡ như điên, Âu Y Tuyết thiếu chút nữa ngưng hô hấp.

Chị ấy trở lại, vậy hân. . . hân cũng sẽ trở lại. . .

Vì vậy, vết sẹo bị phong tỏa trong lòng lại lần nữa bị vạch trần.

※

Đêm đen nhánh, rèm cửa sổ màu đen theo từng trận gió đêm thổi lất phất vào trong phòng, dưới lầu có lẽ rất nhiều người có tiếng tấc nâng ly chúc mừng; trên lầu, đau khổ dây dưa làm đau lòng người.

Mạc Dĩ Trạch điên cuồng ở trong cơ thể cô kịch liệt kéo ra đưa vào, mà từ trong miệng cô phát ra chuỗi ngậm tê tâm liệt phế đau khổ.

"A. . . A. . ." Bởi vì động tác của anh, cô chẳng những không có dừng lại yêu kiều ngược lại cũng nâng lên thân thể của mình nghênh hợp anh.

Một lúc kia, cô chảy nước mắt cảm giác chính mình thật sự rất hạ tiện!

Đối với dự vọng của anh, cô thể nhưng không có chút phản kháng, ngược lại trong lòng bay lên khoái cảm khác thường, chỉ cảm thấy cảm giác toàn thân cũng hết sức say mê rơi vào phiêu phiêu dự tiên, cùng nhau theo anh tiến vào thiên đường.

Đêm đó, anh cuồng nhiệt chiếm lấy cô, liên tiếp muốn cô đến nửa đêm. . .

Mà cô thể nhưng xấu hổ ở dưới người anh yêu kiều nửa đêm.

.

"A ——" cô rốt cuộc bị giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Cái trán trơn bóng trắng nõn đổ ra mồ hôi, trong một lúc kia trái tim của Âu Y Tuyết thiếu chút nữa ngừng đập. Khi cô bình tĩnh lại, ngẩng nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện ra, thì ra là. . .

Đây chẳng qua là nằm mơ.

Sau khi phát hiện, lúc này Âu Y Tuyết mới chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng tạm buông lỏng xuống. Nhưng cô biết đây tất cả chỉ là tạm thời mà thôi, bởi vì cô có loại dự cảm chẳng lành, cơn ác mộng này sẽ rất nhanh lần nữa lại xuất hiện. . .

Nghĩ tới đây, Âu Y Tuyết dùng sức lắc đầu của mình, quyết định không để ỉn tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

73. Chương 72 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Dạ Tiệc Từ Thiện (2)

Đi vào đại sảnh, mặc dù ba người cảm nhận được một số ánh mắt nóng bỏng cùng những tiếng nghị luận nhưng không ảnh hưởng gì tới họ.

Quý Đăng Viễn nói: "Đi, tôi dẫn hai người đi gặp cậu của tôi". Anh mỉm cười nhìn Âu Y Tuyết, trong nụ cười có chút bất đắc dĩ.

"Vâng" Nghe vậy, Âu Y Tuyết khe khẽ gật đầu.

Cặp mắt trong suốt như nước nhìn khắp bốn phía, nhìn thấy hội trường to như vậy được bố trí cực kỳ ấm áp, mỗi vị khách quý đều mặc áo đắt tiền, mỗi người đều mang vẻ mặt mừng rỡ.

Cảnh tượng quen thuộc như thế đã chạm đến nỗi đau trong lòng cô. . .

Từ từ, Âu Y Tuyết không tự chủ được cau mày lại, con ngươi hiện ra một chút bi thương.

"Bạn làm sao vậy?". Trần Di nhận thấy biến hóa của cô, vì vậy, quan tâm nhìn Âu Y Tuyết một chút, sau đó nói tiếp: "Bạn cảm thấy mệt à?"

Mặc dù hôm nay cô đã bắt cô ấy nghỉ ngơi cho tới trưa, nhưng vẫn không thể bảo đảm cô ấy sẽ không mệt mỏi. Bởi vì, từ giữa trưa khi còn làm ở tiệm trà sữa đến giờ, tinh thần của cô ấy vẫn luôn ở trạng thái hoảng hốt, ngay cả khi cô kêu cô ấy mấy lần cô ấy đều không có phản ứng.

"Hả?" Nhận thấy tâm tư của mình lại bay xa rồi, Âu Y Tuyết vội vàng phục hồi tinh thần lại, khi thấy Trần Di tới, bị thương trong mắt nháy mắt hóa thành hư không: "Sao vậy?"

Nhìn cô gượng cười, Trần Di thở dài một cái, tâm tình cũng không vì vừa gia nhập vào hội trường mà tốt lắm: "Bạn có tâm sự phải không?" Cô thử dò.

Nghe vậy, nụ cười của Âu Y Tuyết vụt tắt, ngay sau đó lắc đầu một cái, tỏ vẻ thoải mái: "Không có, tại sao bạn lại hỏi như thế?". Giọng nói có chút kinh ngạc.

"Haiz.....". Trần Di lắc đầu một cái, dường như đối với câu trả lời của Âu Y Tuyết cũng đã thành thói quen. Sau khi liếc cô một cái, mới nói: "Không có gì". Biết rõ tính cách của cô, khi không muốn nói thì không ai có thể ép, Trần Di liền không có ý định hỏi nữa.

Dừng lại nhìn ra xa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Quý Đăng Viễn, Trần Di nói: "Đi mau". Nói xong liền kéo tay Âu Y Tuyết, không nói gì thêm liền kéo cô đi.

"Cậu!". Quý Đăng Viễn kêu một người đàn ông đang nói chuyện cùng một người khác.

Anh vừa dứt lời, người đàn ông kia chậm rãi xoay người, sau khi thấy người tới là Quý Đăng Viễn liền cười nói: "Tới rồi à!". Nói xong, ông quay sang nói xin lỗi với người bên cạnh, sau đó quay sang nhìn Quý Đăng Viễn.

Đó là một người đàn ông trung niên, diện mạo ưu nhã, ngũ quan rõ ràng, ông mang mắt kiếng khung vàng, mặc một bộ tây trang màu xám bạc, cả người tỏa ra khí chất nho nhã.

Giờ phút này, con người hiền lành của Lam Vũ Thần nhẹ nhàng nhìn đứa cháu trai duy nhất của mình, ân cần hỏi han: "Đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?"

"Vâng". Quý Đăng Viễn gật đầu thay cho câu trả lời, sau đó nói với Lam Vũ Thần: "Cậu, cháu muốn giới thiệu hai người bạn với cậu". Nói xong, anh nhích sang một bên, nhường đường cho cậu mình.

Lam Vũ Thần chưa kịp phản ứng đã thấy hai cô gái đứng bên cạnh Quý Đăng Viễn.

Lam Vũ Thần cười nói: "Đây là hai bạn học cháu nói?". Hai mắt dưới đôi kính nhìn diện mạo bình thường của Trần Di.

"Vâng". Quý Đăng Viễn lên tiếng.

Lam Vũ Thần cười nhìn Âu Y Tuyết, khi ông thấy cô mặc lễ phục màu trắng, khuôn mặt nam tính nhàn nhạt mỉm cười khiến Âu Y Tuyết ngẩn ra, nhưng trong nháy mắt, sắc mặt ông cứng đờ, dường như rất kinh ngạc.

Con người xinh đẹp chống lại ánh mắt kinh ngạc của Lam Vũ Thần, theo thói quen, cô nhăn mày lại, nụ cười có chút xấu hổ.

"Cậu, sao vậy?". Quý Đăng Viễn khó hiểu nhìn vẻ mặt đột biến của Lam Vũ Thần, tiếp đó lại nhìn Âu Y Tuyết, kinh ngạc hỏi: "Cậu! Không phải là...". Giọng nói run run khiến người ta không khỏi tò mò xem anh nhìn thấu cái gì.

Bởi vì một câu nói này của Quý Đăng Viễn, Lam Vũ Thần mới hồi tỉnh lại.

Ý thức được sự luống cuống của mình, ông vội vã nở nụ cười thân thiện, khoát khoát tay giải thích: "Xin lỗi, ta thất thố, chẳng qua là ta bỗng nhớ đến một người". Nói xong, mắt ông lại nhìn về Âu Y Tuyết, chẳng qua là, ánh mắt ông nhìn cô khiến người ta hít thở không thông, ông không nhận được bị chấn kinh lần nữa!

Rất giống, thật chân thực!

Không chỉ có ngũ quan giống nhau, ngay cả lúc cau mày cũng giống. Nếu không phải thiếu nữ trước mặt này chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, ông sẽ cho rằng, cô chính là người mình ngày nhớ đêm mong!

Nghĩ tới đây, suy nghĩ của Lam Vũ Thần lại bị cắt đứt.

"Cậu?" Quý Đăng Viễn nhìn thấy ông lại lâm vào trầm tư, vì vậy, anh nhẹ giọng kêu. Lam Vũ Thần lại dời tầm mắt về phía anh, lời nói của anh khiến Trần Di cùng Âu Y Tuyết cũng muốn biết tại sao.

"Vừa rồi cậu nghĩ tới ai vậy?". Quý Đăng Viễn không nhịn được, tò mò hỏi.

Anh vừa dứt lời lại thấy nụ cười của Lam Vũ Thần rút đi, ngược lại, ông lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nói với Quý Đăng Viễn: "Đây là chuyện riêng của cậu, không nên hỏi nhiều"

Mặc dù biểu lộ của ông nghiêm túc, nhưng vẫn làm ba người kia đoán được dòng suy nghĩ của ông. Chẳng qua là không có ai nói ra mà thôi.

"A, các con vừa mới tới đúng không?". Đột nhiên, Lam Vũ Thần dời đề tài, nở nụ cười với Quý Đăng Viễn và hai người: "Dạ tiệc từ thiện sắp bắt đầu, các con đi ăn chút gì trước đi. Ta còn có chuyện, lát nữa sẽ tán gẫu tiếp". Nói xong liền xoay người rời đi.

"Cậu đợi chút". Thấy ông muốn rời khỏi, Quý Đăng Viễn gọi ông dừng lại.

"Sao vậy?". Lam Vũ Thần chau mày nhìn Quý Đăng Viễn.

"Nơi này. . . Có phòng nghỉ ngơi không ạ?". Quý Đăng Viễn đi lên trước, nhẹ nhàng hỏi: "Bạn cháu hơi mệt, cho nên cháu muốn. . .". Chưa nói hết câu, mặt Quý Đăng Viễn đã đỏ bừng.

Đứa nhỏ này!

Lam Vũ Thần cười trong lòng, hai mắt không tự chủ nhìn Âu Y Tuyết, sau đó, ông cười nói: "Trên lầu hai, ở bên trái có một phòng để nghỉ ngơi".

Nói xong, liền không chú ý tới Quý Đăng Viễn nữa, ông hã hê xoay người rời đi. . .

74. Chương 73 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đêm Mê Loạn (1)

Sau khi ba người Quý Đăng Viễn, Âu Y Tuyết, Trần Di đi không bao lâu, một người phụ nữ thân thể mảnh khảnh, diện mạo tinh xảo động lòng người đi tới bên người Lam Vũ Thần.

"Thần. . .". Người phụ nữ ấy ôn nhu kêu ông.

Nghe vậy, Lam Vũ Thần quay đầu lại, khi thấy diện mạo của người tới, nụ cười ưu nhã trên mặt lập tức ngưng lại, nhưng ông phản ứng kịp, lúc này mới nở một nụ cười có lúm đồng tiền.

"Em. . . Em. . .". Lam Vũ Thần khiếp sợ nhìn cô gái trước mặt, trong giọng nói lộ rõ sự vui mừng cùng kinh ngạc: "Ling, sao em. . ."

Thấy ông phản ứng như vậy, cô chỉ nhướn lông mày, nhàn nhạt cười. Nụ cười mặc dù đậm nhạt, nhưng lại mê người khiến Lam Vũ Thần nhìn không chớp mắt.

"Sao vậy? Không hoan nghênh em tới đây sao?". Cô gái hỏi ngược lại, trong đôi mắt đẹp tràn ngập hứng thú.

"Đâu có". Nghe vậy, Lam Vũ Thần lập tức giải thích: "Sao anh lại không hoan nghênh em tới! Chẳng qua là. . . Anh rất kinh ngạc khi thấy em xuất hiện ở đây. . .". Lam Vũ Thần nhớ, cô không tham gia những hoạt động công chúng, cho nên, mặc dù mời cô nhưng không dám ôm hi vọng, vậy mà cô lại cho ông sự bất ngờ như vậy, thật sự. . .

Nghe Lam Vũ Thần giải thích, nụ cười trên khóe miệng cô càng sâu hơn, theo thói quen, cô hơi mím môi, tiếp đó trấn an: "Không sao, em chỉ nói giỡn một chút thôi!"

Cô vừa dứt lời, Lam Vũ Thần mới thở phào nhẹ nhõm, sửa lại nụ cười cứng ngắc của mình.

Bóng dáng lúc nãy chợt lóe lên trong đầu ông, Lam Vũ Thần đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, em có em gái không?".

"Hả?". Vấn đề của ông khiến cô sửng sốt, ngay sau đó, chỉ nghe cô nhàn nhạt lên tiếng: "Em lớn lên từ trong cô nhi viện, không có em gái". Mặc dù cô không ngại xuất thân của mình, nhưng điều đó không có nghĩa là cô nguyện ý nói tới.

Cô gái đột nhiên buồn bã, vết sẹo cắt dấu trong lòng lại bị vạch ra.

"Xin lỗi, anh. . .". Thấy dáng vẻ mất mát của cô, Lam Vũ Thần biết mình hỏi sai vấn đề. Nhưng chưa đợi ông nói xong, cũng đã bị giọng nói dịu dàng của cô cắt đứt.

"Không có chuyện gì, đây không phải là chuyện gì lớn". Thấy ông tự trách, cô cười trấn an: "Chẳng qua là, em không hiểu tại sao anh lại hỏi như thế". Điều này khiến cô rất kinh ngạc.

Cô nói không có em gái, Lam Vũ Thần mới biết đây là một chuyện ngoài ý muốn.

Ông phục hồi tinh thần, lắc đầu một cái, ngay sau đó nói: "Không có gì, đột nhiên nghĩ vậy mà thôi". Nói xong liền dời đề tài đi. . .

Mà cô gái cũng không hỏi nữa, chỉ bước theo ông mà thôi. . .

Trên lầu hai của hội trường, phòng thứ hai ở bên trái.

Thì ra, anh không muốn ra mặt!

Trên ghế sofa nhập khẩu, hai mắt khôn khéo nguy hiểm nhìn liếc qua mấy tờ giấy trắng. Anh mím chặt môi mỏng khiến người ta không nhìn ra tâm tình của anh vào giờ khắc này.

"Trạch, anh không có ý định đi gặp Tom sao?". Lisa mặc lễ phục màu đen chói mắt mê người lo lắng nhìn Mạc Dĩ Trạch, anh mặc tây trang màu đen, diện mạo xuất sắc làm tất cả phụ nữ rung động.

Vậy mà, trả lời cô là sự yên tĩnh không tiếng động. . .

Lisa khấn trương xoắn tay của mình, nhìn biểu tình thờ ơ của anh, trong lòng sửng sốt rồi hốt hoảng. Vừa nghĩ tới chuyện hợp tác với Tân Vũ, cô liền hoảng loạn.

Hợp tác với Tân Vũ là một trong những dự án hợp tác lớn nhất trong năm nay của Khải Tắt Đế Quốc, nếu có nửa điểm sai lầm, dự án này sẽ thất bại. Tổn thất không chỉ là mấy chục triệu mà hơn tỷ vạn! Cho nên, vừa nghĩ tới nhiệm vụ lần này của mình, dù cô luôn tự tin cũng không dám nắm chắc.

Cặp mắt xinh đẹp màu xanh dương lại lướt qua Mạc Dĩ Trạch đang thờ ơ, Lisa cắn răng, tiếp đó, cô đứng dậy ngồi vào bên cạnh anh, ôm thân thể cường tráng mà không có một chút thịt dư nào.

"Trạch, sao anh không nói chuyện?".

Thân phận của anh ngang hàng với Tom, nếu anh tự mình nói về dự án hợp tác này, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều. Nhưng cô không hiểu, sao Trạch lại lật lọng, quay lưng lại với lời đã nói. . .

Cảm thấy cánh tay bên hông, Mạc Dĩ Trạch không vừa lòng nhíu mày.

Anh lạnh lùng để dự án hợp tác trong tay mình xuống. Con người đen nhánh chống lại con người màu xanh dương đang lo lắng của Lisa, anh nói: "Lisa, cô nên tin tưởng năng lực của mình". Ban đầu, anh nguyện ý tuyển dụng cô vì anh nhìn thấy sự tự tin của cô.

"Nhưng. . .". Lisa chau mày lại, đang muốn nói gì đó nhưng đã bị anh cắt đứt.

"Đủ rồi". Bởi vì sự do dự của cô, đột nhiên trong lòng anh dâng lên một cỗ lửa giận vô danh. Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng mở cánh tay của cô đang quấn bên hông, lạnh lùng nói: "Nếu như một chút chuyện này mà cô cũng không làm được, vậy thì cô phải làm sao để tôi tin tưởng vào năng lực của cô?"

Cảm xúc nóng nảy làm đầu óc anh đau đớn. Vô số ánh sáng chợt lóe lên trong óc hấn làm đầu anh đau như muốn nứt ra.

"A...". Rốt cuộc, anh không nhịn được ôm trán của mình, mở miệng gào thét.

"Trạch, anh làm sao vậy?". Thấy thế, Lisa lo lắng tiến lên lay anh, thấy phản ứng khở sở của anh, Lisa cả kinh: "Trạch, có phải bệnh của anh lại tái phát không?"

Cô biết, một tai nạn xe đã cướp đi hai chân cùng với toàn bộ trí nhớ của anh, đôi lúc sẽ đau đầu, đây là hậu di chứng của tai nạn xe cộ. . .

"Không có. . . Không có việc gì. . .". Mạc Dĩ Trạch gắt gao cắn môi, nặn ra hai chữ.

Cảm thấy đỡ đau hơn, anh lắc đầu, cố gắng xua cảm giác đau đớn còn lại ra khỏi đầu. Buông trán ra, anh cảm thấy mình thoáng khôi phục một chút, lúc này mới nói:

"Bởi vì tôi tin tưởng cô, cho nên mới đem dự án hợp tác quan trọng như vậy giao cho cô"

Nghe vậy, Lisa cả kinh, ngay sau đó cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua đáy lòng mình, hòa tan một chút do dự cuối cùng của cô.

"Vâng, em biết rồi". Cô cắn môi, gật đầu đồng ý. Bởi vì yêu anh, cho nên, cô nguyện ý gánh vác đại cục một mình.

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch chậm rãi gật đầu, nhắm mắt lại, nói với cô: "Đi đi, hi vọng cô không làm tôi thất vọng". Giọng nói của anh trầm thấp, giàu từ tính, khiến người ta không thể biết chuyện vừa phát sinh trên người anh.

Đôi mắt màu xanh dương chậm rãi chuyển qua khuôn mặt tuần tú của anh, nhìn từ lông mi dày, đậm đến khuôn mặt anh tuần không có chút tỳ vết rồi đến đôi môi mỏng mím chặt đầy hấp dẫn. . .

Mỗi một điểm đều làm cô động lòng như thế, khó kềm chế như vậy. . . Vì vậy, cô quên nguyên tắc không thân mật cùng anh nơi công cộng.

Cô nghiêng người, móng đẹp rời khỏi ghế sa lon, đôi môi mềm mại không nói lời nào liền bao trùm lên đôi môi lạnh lẽo của anh. . .

Sau khi Quý Đằng Viễn dẫn cô tới cầu thang rồi dẫn cô phòng nghỉ ngơi nằm ở trên lầu hai, phòng thứ nhất bên trái, anh liền dẫn Trần Di đi tìm phòng rửa tay.

Âu Y Tuyết cúi đầu, thận trọng nhìn bậc thang dưới chân, chân bước lên lầu, trong lòng lại suy nghĩ chuyện khác.

Âu Xảo Lệ sẽ nhanh chóng trở lại, điều này nói lên rằng, người kia cũng trở lại. . . Cô đã lên kế hoạch, vào ngày sinh nhật mười tám tuổi, cô sẽ rời khỏi Âu gia, nhưng bởi vì chuyện đó, cô phải rời đi sớm hơn dự định. . .

Vừa nghĩ tới, Âu Y Tuyết liền dừng bước.

Cô cắn răng bực bách mình không được nghĩ tới chuyện này, cô đứng ngoài cửa, sau khi thở sâu một cái mới đẩy cửa ra.

Ai ngờ, sau khi cánh cửa mở ra, một màn kịch tình đập vào mắt khiến cô choáng váng.

Trên ghế sa lon mềm mại, một cô gái kiều diễm đưa lưng về phía cô đang dạng chân ngồi trên một người đàn ông mặc tây trang, cô ta nhắm mắt lại, hưởng thụ lửa tình và nụ hôn kích thích nóng bỏng, một cánh tay còn không an phận chuyển từ vai qua hông của anh, bộ dạng gấp gáp, muốn cỡi thất lưng của anh. Bởi vì người đàn ông kia đứng quay lưng về phía cửa phòng nghỉ ngơi, cho nên, cô không thấy rõ diện mạo của anh, nhưng nửa gương mặt lạnh lùng dưới mái tóc kia lại làm Âu Y Tuyết cảm thấy lạnh lẽo.

Dường như cảm nhận được một tầm mắt đang nhìn mình, Lisa bất mãn mở mắt ra, dùng dư quang liếc về phía cánh cửa, sau khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp ngoài cửa, cô kêu khê một tiếng, nhanh chóng ngưng động tác của mình, rời khỏi lồng ngực của Mạc Dĩ Trạch.

"A, cô là ai? Tại sao lại ở chỗ này?". Lisa quay lưng lại với Âu Y Tuyết, vừa sửa sang quần áo của mình, vừa chất vấn: "Ai phái cô tới, cô đã thấy được những gì?"

Đường như bị mấy vấn đề liên tiếp dọa sợ, sau mấy giây trở mặt ngạc nhiên, Âu Y Tuyết đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu, lúc này mới ấp a ấp úng nói: “A! . . . Thật xin lỗi. . .”. Cô không biết. . . Cô thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. . .

75. Chương 74 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đêm Mê Loạn (3)

Một cuộc chiến tranh giữa Âu Y Tuyết và Lisa, lập tức bởi vì Trần Di tham gia mà biến thành chiến tranh tam giác.

Trần Di về mặt giận dữ không cam lòng hận không thể giết chết cô nàng Lisa này, trong lòng mắng; mà Lisa tất nhiên không chịu yếu thế dùng cặp mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm cô, gần như có dũng khí thúc đẩy muốn tiến lên cùng đánh cô!

Ngay lúc hai bên tranh chấp căng thẳng, ai cũng không chịu lùi bước thì một giọng nữ mang theo chút chút hờn giận tự nhiên xen vào.

”Đủ rồi!”

Bởi vì một tiếng này, Trần Di cùng Lisa ngừng ra do không có chuẩn bị, ngay sau đó men theo nơi phát ra âm thanh này nhìn lại thì thấy Âu Y Tuyết vốn ngồi dưới đất không biết từ lúc nào đã đứng lên, đang dùng biểu tình đau buồn nhìn các cô.

Mái tóc thẳng đen nhánh xoa ở trên lưng cô, má trái xinh đẹp tinh tế bởi vì một cái tát tay nặng của Lisa mà đỏ lên, hai tròng mắt trong veo như nước trong veo bỗng dưng nổi lên vẻ hờ hững, Âu Y Tuyết hé mở đôi môi:

”Đây tất cả đều là lỗi của tôi, tôi nhận lỗi với cô”Lisa bất ngờ vì ánh mắt áy náy của cô khi nói ra một câu như vậy”

”Bạn. . .” Lần này đến phiên Trần Di kinh hãi: “Tại sao bạn lại nhận lỗi với cô ta? Rốt cuộc là bạn đã làm ra chuyện gì to tát sao, vậy thì bạn.”

Chỉ là không chờ Trần Di đem lời hỏi của cô nói xong thì Lisa lần nữa cắt đứt lời của cô.

”Hừ!” Đối với lời xin lỗi chân thành của Âu Y Tuyết thì Lisa chỉ cười giễu cợt nói. Trên ngũ quan xinh đẹp phủ đầy vẻ xem thường, ánh mắt sắc bén lại càng bắn ra tia lửa.

Cho là một câu thật xin lỗi là có thể hóa giải ủy khuất của cô sao? Trên đời này làm sao có chuyện dễ dàng như vậy!

Cô mở miệng định châm chọc khiêu khích một trận còn chưa kịp mở miệng thì Âu Y Tuyết liền lại nói:

”Xin lỗi, trong người tôi có chút không thoải mái, tôi muốn đi về nghỉ trước” Dĩ nhiên, lời này là nói đối với Trần Di bên cạnh cô.

Trần Di hơi khựng lại, tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy. Ở lúc cô kịp phản ứng lại, lúc này cô mới gật đầu liên tục nói: “Bạn về nghỉ cho khỏe đi, nơi này có mình cùng Quý Đăng Viễn là được rồi” Nói xong khăn trương thúc giục cô trở về.

”Muốn đi? Không dễ như vậy. . .” Thấy Âu Y Tuyết không để ý tới mình, Lisa lập tức nổi trận lôi đình. Cô cất bước tiến lên liền muốn ngăn Âu Y Tuyết lại, vậy mà còn chưa kịp đến gần cô một bước thì bị Trần Di cản trước mặt.

”Cô muốn làm cái gì?”Lisa xấu hổ thành giận, hai mắt nheo lại lạnh lùng nhìn Trần Di quật cường ở trước mặt. Lại nhìn một chút Âu Y Tuyết đã biến mất ở cuối hành lang, trong lòng lập tức lửa giận đến độ có thể dờn núi lấp biển: “Biết điều thì nên tránh ra cho tôi!”

”Hừ.”Trần Di cũng vì đem lời của cô nghe vào trong lòng, cô khinh thường nâng khoé môi mình lên, giễu cợt nói: “Rốt cuộc là cô muốn làm cái gì mới đúng!” Nói xong trong ánh mắt phát ra lạnh lẽo. . .

.

※

Khi nhận được điện thoại của Mạc Dĩ Trạch gọi cho hắn, Minh Vũ cơ hồ là cùng đến khách sạn WINE——

Trong một chiếc xe Benz màu đen xa hoa, một đôi mắt rét lạnh mê hoặc lòng người đang xuyên thấu qua cửa kính xe màu đen nhìn ra ngoài.

Đài Bắc vào đêm hết sức mê người! Ngựa xe như nước (Thành ngữ chỉ người đi lại đông đúc), mây tía lần lượt thay đổi, những người đi đường rồi rít tốp năm tốp ba cười nói không dứt, quên mất một ngày mệt mỏi. Tựa hồ đối với bọn họ mà nói, sống về đêm giờ mới bắt đầu. . .

Trong đầu loanh quanh tràn đầy bóng dáng nhỏ gầy hốt hoảng mới vừa rồi, con người đen nhánh của Mạc Dĩ Trạch đổ đầy ngạc nhiên vô hạn cùng với lạnh đậm.

Vì sao khi nhìn thấy cô thì anh lại có cảm giác vừa quen vừa lạ? Giống như. . . trước đây bọn họ đã quen biết nhau. . .

Nhưng ở trong xấp tài liệu kia không có bất kỳ thông tin gì về cô.

Chẳng lẽ, đây tất cả chỉ là trùng hợp? Giữa họ căn bản là chưa từng gặp qua, anh có một loại cảm giác quen thuộc là bởi vì lần trước đang đùa giỡn ở trước khách sạn thì ngẫu nhiên gặp qua cô?

Vấn đề liên tiếp đập vào anh làm cho anh không có sức suy nghĩ nữa. Anh theo quán tính chau mày anh tuần lại quyết định không vì những việc nhỏ này mà hao tổn tinh thần.

Chậm rãi đưa tay từ lấy ly whisky sớm đã lạnh từ trong tủ lạnh nhỏ ra, nâng ly anh khẽ nhấp một cái, lập tức một cỗ nóng rát từ trong cổ toát ra. . . Vậy mà, anh lại thờ ơ. . .

Ngay lúc này, cửa xe chỗ ghế lái được mở ra. Từ bên ngoài một bóng dáng cao lớn ngồi vào, anh như cũ vẫn duy trì động tác kia.

”Thiếu gia” Minh Vũ đóng cửa xe lại nhẹ giọng gọi, trong giọng nói tràn đầy cung kính.

”Mọi chuyện đều xử lý tốt?” Mạc Dĩ Trạch không có quay đầu lại nhìn hắn. Mắt sáng lạnh lùng đưa mắt chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, anh đối với tất cả việc này đều không quan tâm.

”Vâng” Minh Vũ không có chút nào chần chờ, ánh mắt lấp lánh nhìn Mạc Dĩ Trạch cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, muốn nói lại thôi.

Dường như là cảm giác được ánh mắt do dự của hắn, Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt chột nhứ mày, hé mở môi mỏng: “Có chuyện gì, nói.” Đồng thời, ánh mắt đen sáng liếc về phía ngoài cửa sổ, giọng nói lộ ra dày đặc hàn ý.

”Này. . . .” Mặc dù nhận được sự cho phép của anh, nhưng Minh Vũ vẫn có vẻ có chút khúm núm. Hắn cắn cắn môi dưới, tiếp theo giống như là hạ quyết tâm, lấy toàn bộ dũng khí nói: “Vừa rồi An Đức Liệt gọi điện thoại cho tôi, nói phụ nhân. . . Phụ nhân đã thu dọn đồ đạc trở về Âu gia rồi.”

Không biết có phải hay không là sợ sự thật này chấn động đến anh, Minh Vũ vừa nói vẫn không quên quan tâm tra xét biểu tình của Mạc Dĩ Trạch. Chỉ là hắn vốn cho là khi hắn nói xong, anh sẽ tức giận, vậy mà anh chỉ chau mày lại, nhàn nhạt nói một câu: “Tôi đã biết.” Liền không có thanh âm.

Đối với Mạc Dĩ Trạch mà nói, tin tức này đúng như dự liệu. Khi anh cự tuyệt Âu Xảo Lệ, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. . . Chỉ là lần này cũng tốt, việc cô rời đi có lẽ là cái cớ để anh đưa ra quyết định.

Nghĩ tới đây, Mạc Dĩ Trạch khóe môi không khỏi khẽ gợn lên. Ánh mắt thê lương từ ngoài cửa sổ chuyển qua trên gương mặt trầm điều khó hiểu của Minh Vũ, anh nói: “Lái xe.”

”Vâng” Minh Vũ không có dám một tia buông thả, vì vậy lập tức quay người lại, khởi động máy chuẩn bị lái xe rời đi.

Ai ngờ, ngay trong nháy mắt, một bóng dáng xinh đẹp lại đột nhiên xuất hiện trước xe Benz, còn chưa có làm cho người ta kịp phản ứng, thì đã thấy bóng dáng kia chạy về phía cách đó không xa.

Minh Vũ thiếu chút nữa sợ hết hồn, may mắn mình còn chưa khởi động xe lên, một bên vẫn không quên quan tâm người ngồi phía sau.

”Thiếu gia, cậu không có việc gì chứ?”

”Đi theo cô ta” Một giọng điệu lãnh lẽo phía sau lưng Minh Vũ vang lên, làm không khí bên trong xe lập tức lại giảm xuống mấy chục độ.

”Vâng?” Minh Vũ không hiểu, quay đầu nhìn về sau lưng. Lại không biết từ khi nào, Mạc Dĩ Trạch đã ngừng tụ lại tuần nhan, giờ phút này đang vẽ mặt như hổ rình mồi nhìn bóng dáng đã rời khỏi.

”Đi theo cô ta” Mạc Dĩ Trạch không đếm xỉa đến ánh mặt ngạc nhiên của Minh Vũ, vẫn trầm giọng lặp lại, giọng nói không vui vẻ lắm.

Nghe vậy, Minh Vũ lúc này mới phản ứng được. Đưa ánh mắt dời về phía bóng dáng đã biết mất ở chỗ này lúc này mới mệt mỏi lái xe đi.

.

※

Lúc này đã là 7h30 tối ——

Hoàng hôn sớm bị bóng tối thay thế, không trung đen nhánh mờ hồ có một chút ngôi sao làm đẹp, dòng người đầu phố bắt đầu khởi động có một số người bán hàng rong bắt đầu bày quầy rao to, chợ đêm huyền ảo không chịu nổi.

Sườn xe sáng loáng làm cho người chú ý xuất hiện ở chợ đêm, liền đưa tới ánh nhìn chăm chú của mọi người.

”Thiếu gia. . .” Chiếc xe Benz xa hoa dừng ở lối vào chợ đêm, lại cũng không thể di chuyển.

Đôi mắt mị hoặc lạnh lẽo bắt giắc hướng ra phía ngoài thoáng nhìn lại trông thấy người đi đường hướng về phía xe chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận âm ỉ. Mạc Dĩ Trạch chân mày tuấn tú khẽ nhíu lên, trong lòng một cổ cảm giác chán ghét.

Minh Vũ thấy bộ dạng anh như vậy cho là anh bức mình, liền theo bản năng muốn lái xe rời. Ai ngờ ngay lúc đó, Mạc Dĩ Trạch lại lãnh đạm nói: “Đem xe dừng ở nơi không làm người khác chú ý.”

Tiếp theo thì nhìn thấy anh cầm lấy laptop bên cạnh, liền không nhìn chuyện tình ngoài cửa xe nữa mà chuyên tâm nhìn văn kiện trên màn ảnh máy vi tính.

Mặc dù Minh Vũ đối với hành động của anh không hiểu cho lắm, nhưng vẫn nghe lời đem xe đỗ vào một bên. . .

※

76. Chương 75 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đêm Mê Loạn (4)

Chợ đêm náo nhiệt phức tạp, dòng người tấp nập, bày đầy vô số quán ăn vặt. Từng trận mùi thơm thức ăn hấp dẫn người bay đến, khiến người ta thèm thuồng, mọi người cũng tận tình hưởng thụ đêm dài dằng dặc.

Âu Y Tuyết một thân lễ phục màu trắng, cách ăn mặc thực nữ tao nhã cùng cái chợ đêm này không hợp nhau.

Cô không đếm xỉa đến những ánh mắt kinh ngạc kia mà đi thẳng về một quán ăn bình dân chuyên bán hải sản nướng ở phía nam rồi dừng lại.

Trước quán ăn, khách ngồi ăn uống đông đúc, bọn họ sôi nổi ăn hải sản nướng trong tay, vừa nói vừa cười, chỉ là không hện mà trên mặt của mỗi người treo lên vẻ hạnh phúc.

Âu Y Tuyết thỏa mãn nhìn bọn họ, những việc lúc ở khách sạn dường như đã quên hết, khóe miệng xinh đẹp vẽ lên độ cong hoàn mỹ.

Mà ngay ở lúc cô chăm chú nhìn mọi người rồi cười hời hợt, mấy đứa trẻ lại vui đùa giỡn từ trong tiệm chạy ra, không cần thận định phải Âu Y Tuyết.

”Thật không phải. . . Ồ?” Các đứa trẻ khoảng 5,6 tuổi rất có lễ phép, khi biết mình mắc lỗi lập tức sẽ nói xin lỗi. Chỉ là chứng kiến tới người đến là Âu Y Tuyết, nói xin lỗi lập tức không có, chỉ còn là mừng rỡ.

”Chị Tuyết!” Nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, những đứa trẻ lập tức vây quanh Âu Y Tuyết.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mỗi người cũng không ngừng vui vẻ, vừa tranh nhau hỏi.

”Chị Tuyết sao chị lại tới đây?”

”Chị, chị hôm nay em xếp được con hạc giấy rồi.”

”Chị Tuyết”

.

Âu Y Tuyết ở phía sau chúng, nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt sẽ không gia thêm mà biến mất, cô vui mừng nhìn những đứa trẻ đáng yêu này, tầm mắt lướt qua thân người của từng đứa.

”Mấy đứa, ai tới vậy?” Trong quán đột nhiên truyền đến một giọng nam tang thương.

Âu Y Tuyết cùng những đứa trẻ theo tiếng gọi nhìn lại, lại thấy một người đàn ông trung niên mặc trang phục màu trắng của đầu bếp tay trái cầm đĩa mực nướng từ trong quán đi ra.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nhìn những đứa trẻ mà ở giữa là Âu Y Tuyết, trên mặt người đàn ông bỗng dưng lộ ra nét mặt vui cười.

”Tiểu Tuyết tới rồi à?”

”Dạ vâng, chú Trần.” Âu Y Tuyết gật đầu một cái, cười trả lời.

Không sai, người trước mặt này chính là cha của Trần Di! Cũng là cha của những đứa bé này! Một năm trước, Trần Nam dùng số tiền ít ỏi mình tiết kiệm được, cùng với số tiền mà những người hảo tâm đóng góp mượn một chỗ ở chợ đêm này, bắt đầu bán hải sản nướng. Từ lúc khai trương đến nay, buôn bán cực kỳ thịnh vượng, cuộc sống của bọn nhỏ cũng khá hơn so với trước kia. Mà cô và Trần Di chỉ cần không làm gì sẽ tới nơi này giúp một tay.

Trần Nam đem mực nướng để trên bàn rồi đi tới bên người Âu Y Tuyết.

”Tiểu Di không phải nói các con đi tham gia dạ tiệc từ thiện rồi sao? Làm sao mà trở về nhanh như vậy?” Nói xong quay đầu nhìn một chút đồng hồ trên vách tường cách đó không xa.

”Dạ, Con về trước ấy mà” Không muốn làm cho ông lo lắng, Âu Y Tuyết cười trả lời: “Trần Di vẫn còn ở đó”

”À ra là vậy” Nghe vậy, Trần Nam giống như đã hiểu gật đầu một cái.

”Đúng rồi, chú Trần, con tới giúp người một tay” Âu Y Tuyết đột nhiên nói.

Dứt lời, Trần Nam lập tức khoát tay một cái nói: “Không cần, một mình chú làm được rồi” Làm phiền cô nữa, ông thật sự rất áy náy, vì vậy liền quan tâm hỏi: “Đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì hay không?”

”Không sao, chú đừng để ý đến con” Âu Y Tuyết biết ông không muốn phiền đến cô, cô kiên trì nói: “Bây giờ con về nhà cũng rảnh rồi, chẳng bằng đem thời gian này làm việc có ý nghĩa, các em nói đúng không?” Nói xong, hai mắt xinh đẹp mỉm cười nhìn về phía bọn nhỏ ở bên cạnh.

”Vâng ạ” Bọn nhỏ không hên mà cùng gật đầu một cái, rất là đồng ý với lời của Âu Y Tuyết.

”Việc này. . .” Trần Nam bắt đầu do dự. Hai mắt chống lại ánh mắt mong chờ của Âu Y Tuyết, cùng với ánh mắt mong ngóng của bọn trẻ, ông gật đầu một cái: “Chỉ là, bộ lễ phục trên người phải làm sao. . .” Nói xong, nhìn về phía bộ lễ phục hoa lệ trên người Âu Y Tuyết.

”Không sao, con nhớ lần trước Trần Di có để bộ đồ thể thao ở đây? Con có thể mặc” Âu Y Tuyết nâng lên nụ cười dịu dàng, chân thành tha thiết mà nói.

.

※

Tại sao anh lại phải ở đây mà chờ cô?

Hai mắt đen nhánh cho dù giây phút không chớp mắt nhìn chăm chăm bản ghi chép trên đầu gối, nhưng tâm tư sớm đã bay xa. . .

Trong đầu hiện ra dung mạo xinh đẹp thanh lịch của cô, cảm giác băng lạnh trong lòng liền có một chút rung động, dòng cảm giác quen thuộc vốn đã ngủ say lần nữa bị thức tỉnh.

Đột nhiên, chân mày anh tuấn của anh nhú chặt lại, ngay sau đó cảm thấy trái tim dường như có chút cảm giác đau đau. . .

Cho tới khi anh không tự chủ nhớ lại mục đích của mình.

Anh theo dõi cô đơn thuần là vì chứng minh quan điểm của mình? Hay là anh muốn chứng thực tại sao lại có cảm giác đau lòng?

Anh mê mang. . .

Vậy mà, điều duy nhất anh có thể giải thích đó chính là, anh tin tưởng trực giác của mình, tin tưởng cảm giác lúc anh nhìn thấy cô, tin rằng mình cùng cô tuyệt đối là có quan hệ. . .

.

Bởi vì lòng cảm thấy mờ mịt, làm cho trong lòng anh bỗng dưng dâng lên một cỗ cảm giác không khỏi phiền não.

”Bốp” một tiếng, hắn đem bản ghi chép khẹp lại để ở một bên chỗ ngồi, tầm mắt lạnh lẽo không tự chủ nhìn ngoài cửa xe này lóe lên một bóng dáng, ánh mắt dần dần híp lại.

Các cô gái trẻ mặc đủ loại quần áo cùng trang sức không khỏi kém phần xinh đẹp đáng yêu, đáng tiếc, không có ai là cô!

Dường như là cảm thấy Mạc Dĩ Trạch có chút tức giận, Minh Vũ ở chỗ tay lái nhìn đồng hồ trên tay một chút, tiếp đó quay đầu hỏi: “Thiếu gia, đã mười giờ, muốn rời đi sao?”

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Mạc Dĩ Trạch nhìn về hắn, không cự tuyệt cũng không nói cái gì.

Thấy anh không nói tiếng nào, trên tuấn nhan là biểu tình im lặng, Minh Vũ liền đoán được tâm tư của anh. Chỉ là hắn cũng không có lựa chọn trầm mặc như trước, mà là khéo léo khuyên nhủ.

”Thiếu gia, cậu biết vị tiểu thư kia sao?” Hỏi ra lời, Minh Vũ mới biết câu hỏi của mình ngu ngốc đến cỡ nào.

Nếu như hắn không có nhớ lầm, trên những tư liệu kia, ngoại trừ Âu Xảo Lệ cũng không có thông tin về cô gái đó, nếu nói như vậy, vậy anh liền căn bản không biết cô gái đó.

Trả lời hắn vẫn là một bầu không khí yên tĩnh không tiếng động.

Minh Vũ không thú vị chau chau mày, lại nói tiếp: “Vị tiểu thư kia nói không chừng nhà ở chỗ này, thiếu gia nếu như cậu muốn đợi thì đợi đến sáng mai cũng không chắc chắn” Ăn mặc đẹp như thế kia mà đi vào chợ đêm ăn khuya, ngoại trừ cô rất đói bụng ra thì đây cũng là một đáp án khác.

Tuy nói hắn không hiểu thiếu gia đến tột cùng muốn làm gì, nhưng hắn biết mới vừa trở về nước anh nhất định mệt mỏi đến không chịu nổi, thiếu nghỉ ngơi. Nếu quả thật vì một cô gái mà cả đêm không hợp mắt mà nói thì, vậy hắn thật sẽ áy náy đến chết.

Dứt lời, lại một hồi yên tĩnh.

Con người đen giống như bầu trời đêm thâm thúy mê người, đem tầm mắt chậm rãi chuyển qua trên người Minh Vũ giờ phút này đang dùng vẻ mặt kính cẩn nhìn anh, Mạc Dĩ Trạch ở đáy lòng quyết định chủ ý, tiếp theo thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói:

”Đi.”

Không biết có phải hay không do mệt mỏi hay là phiền não trong lòng đè ép khiến anh không thở nổi, Mạc Dĩ Trạch đem tầm mắt thu hồi lại sau đó tựa đầu vào chỗ mềm mại trên chỗ ngồi trước, hai mắt nhắm lại.

Nhưng cho dù trước mắt ngăn cách tất cả chỉ còn lại bóng tối, cảm giác phiền não không hiểu này cũng không có dễ dàng bỏ qua cho anh.

Trong lòng một lời chua xót, mới vừa rồi bụng rỗng uống Whisky vào giờ khắc này đang quấy rối trong dạ dày của anh, môi mỏng lạnh lùng mím chặt, chân mày từ đầu đến cuối cũng chưa từng thư giãn qua.

Cảm giác tùm năm tùm ba kích thích anh, làm anh cuối cùng vẫn phải mở mắt ra. .

Chịu đựng ý nghĩ muốn nôn ra, anh lại đem tầm mắt nhìn ra cửa xe, hình ảnh dòng người qua lại nhộn nhịp vẫn không có bóng dáng anh muốn tìm. Vì vậy trong lòng một hồi băng hàn thấu xương.

Thời điểm Minh Vũ quay đầu lại, chuẩn bị rời đi.

Một bóng dáng màu vàng nhạt xuất hiện ở trong con người tối đen của Mạc Dĩ Trạch, hai mắt sắc bén trong nháy mắt bởi vì cô xuất hiện mà có chút ánh sáng nhạt phát ra.

”Đợi chút.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, cắt đứt hành động của Minh Vũ.

Khó hiểu mà nhìn anh, lại thấy vẻ mặt của anh anh tuấn như vị thần Apollo, khóe miệng cứ nhiên nâng lên.

Đó là một nụ cười tà mị tản ra nhân nhạt nhu hòa, đây cũng là nụ cười mà Minh Vũ chưa bao giờ thấy qua.

Theo tầm mắt của anh nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng nhạt xuất hiện đồng thời cái bóng ở trong hốc mắt của hắn, làm hắn không khỏi ngẩn ra.

”Đuổi theo” Còn không đợi hắn phản ứng kịp, giọng nói kia lại truyền tới.

77. Chương 76 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đêm Mê Loạn (6)

Trước đó bởi vì nghĩ đến hai ngày nay Âu Y Tuyết bận đi làm nên chưa có đến thăm bọn nhỏ, Trần Nam liền tranh thủ lúc ở không để làm cho Âu Y Tuyết một phần hải sản nướng cho cô đem đi đưa những đứa bé kia.

Cảm nhận được sự quan tâm. Âu Y Tuyết cũng hơi hờn đón nhận. Để lại bộ lễ phục màu trắng ở trong quán, Âu Y Tuyết nhanh chóng cầm mấy phần thức ăn tối ra khỏi chợ đêm. . .

.

”Thiếu gia, còn tiếp tục đi theo không?” Chiếc xe Benz màu đen dừng lại cách Âu Y Tuyết khoảng chừng 200m.

Minh Vũ ngồi ở chỗ tài xế đạp thắng xe, quay đầu nhìn vào đôi mắt như ánh sao đêm.

Hai mắt buồn bã không nháy dù một giây nhìn chằm chằm hình ảnh trước mắt, đôi mày rậm của Mạc Dĩ Trạch không tự giác nhíu lại, môi mỏng khẽ gợi mím thật chặt.

Bọn họ thấy trước mặt là một hẻm nhỏ, bóng dáng mảnh mai của Âu Y Tuyết biến mất ở trong đó. Bởi vì hẻm quá nhỏ xe không thể lái vào, cho nên Minh Vũ có chút lo lắng hỏi. .

Trong lúc Minh Vũ hỏi xong được gần một phút, Mạc Dĩ Trạch chỉ chăm chú lạnh lùng nhìn vào hình ảnh ở trước mắt mà không nói một lời. Nhưng anh không tự giác nắm hai tay thật chặt thể hiện lo lắng trong lòng anh giờ phút này.

Sau khi không lộ vẻ gì nhìn qua Minh Vũ, anh mở môi mỏng, nói: ”Xuống xe, theo sau”

”Vâng” Tất nhiên, Minh Vũ đối với câu trả lời này cũng không tỏ ra quá mức khiếp sợ.

Hắn nhanh chóng cởi ra dây an toàn của chính mình, ngay sau đó liền mở cửa xuống xe.

Cửa xe đóng lại ‘rầm’ một tiếng, bên trong xe lại quay về yên tĩnh như trước. . .

.

Sau khi đợi đến bóng dáng của Minh Vũ biến mất ở trong hẻm, lúc này Mạc Dĩ Trạch mới chậm rãi chuyển tầm mắt đến trên dui không có chút cảm giác nào của mình.

Hai mắt giống như sao sáng giờ phút này bắn ra sự lạnh lẽo khiến cho tất cả sự vật trở thành khối băng, trên khuôn mặt tuấn dật không kèm chế được mang theo cảm giác lạnh lùng như băng như tuyết đủ để giết người không đền mạng, còn chưa đến gần đã làm cho người ta cảm thấy một cảm giác lạnh đến tận cùng.

Có một giây, trong đôi mắt anh lộ ra sự đau khổ tột cùng. . .

Giờ phút này, chưa bao giờ anh lại hận bản thân mình lại là một người què như thế. . . .

※

Lúc này là tám giờ ba mươi tối.

Âu Y Tuyết nhẹ nhàng bước nhanh trên mặt đất, đi ngang qua từng ngôi nhà có những bóng đèn nhỏ vàng trên mái hiên, từ trong nhà truyền ra tiếng nói tiếng cười khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Nghĩ đến lúc có thể nhìn thấy đám nhỏ đáng yêu kia ở trên cửa, cô không tự chủ, nhếch miệng lên thành một nụ cười nhạt.

Không biết rẽ vào bao nhiêu, vòng bao nhiêu đường, khi cô muốn đi ngang qua một cái hẻm không có người, đột nhiên đụng phải hai người đàn ông một mập một gầy đang đi tới.

”Oa, ở đâu ra người đẹp” Trong đó có một tên thân thể mập ừ, khuôn mặt của hắn lóe sáng ngẩng đầu thấy Âu Y Tuyết, không nhận được nói.

Khi nghe hắn nói một câu như vậy, một gã gầy khác đang cúi đầu hút thuốc bên cạnh hắn cũng ngẩng đầu, sau khi nhìn đến Âu Y Tuyết cũng không khỏi giật mình vì cô rất xinh đẹp.

”Một cô gái thật đẹp!” Từ trong lòng người đàn ông gầy phát ra ca ngợi, vẻ mặt gian xảo không tự chủ nhìn dáng người hoàn mỹ của Âu Y Tuyết, vừa nhìn vừa phát ra tiếng than thở: ”Khuôn mặt đẹp như vậy, đáng người cũng tuyệt mỹ, còn đẹp hơn tiên nữ.”

Nghe hắn khen như vậy, người đàn ông có khuôn mặt mập ú, đôi mắt còn nhỏ hơn hạt đậu bên cạnh cũng không cam chịu yếu thế vỗ tay, kêu lên: “Tuyệt! bố mày gặp qua người đẹp nhưng chưa có gặp qua đẹp như vậy đây!” Nói xong liền muốn tiến lên chạm vào thân thể của Âu Y Tuyết.

Nhưng trước khi hắn còn chưa có đụng đến Âu Y Tuyết, thì Âu Y Tuyết liền nhanh nhẹn trốn ở bên tường.

”Chờ một chút” Đối với cái loại người này, Âu Y Tuyết có thể tránh là tránh. Đôi mắt như nước nhàn nhạt nhìn về hai người đàn ông này, cô liền tính đi đường vòng.

Lại nói, hai người đàn ông này giống như không có ý muốn bỏ qua cho cô, nhanh hơn cô một bước chặn ở lối đi duy nhất.

Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, ánh sáng bị che kín, tầm mắt bị ngăn trở. Lúc ngẩng đầu lần nữa, thấy bộ dạng hai người đàn ông đang dùng một biểu tình đáng sợ nhìn Âu Y Tuyết.

”Cô em à, có muốn chơi với bọn anh một trò chơi không?” Người đàn ông gầy nheo mắt lại nhướng nhướng mày, trong miệng ngậm thuốc lá chỉ chỉ nhìn Âu Y Tuyết.

Mà người đàn ông mập bên cạnh giống như cũng hiểu ý của hắn, vì vậy làm ra một bộ dạng tuấn tú. Một tay chống vách tường, vẻ mặt gian xảo nói với Âu Y Tuyết đang có vẻ mặt lạnh lùng: ”Các anh sẽ làm em sung sướng tới cực điểm!” Nói xong, lại phát ra tiếng cười kinh dị.

Hai người đàn ông này là côn đồ ở đây, cũng có thể nói là lưu manh. Vừa mới mua được mị được mới nhất ở chỗ đồng bọn, đang tính đi tìm một vị tiểu thư thử thuốc để sung sướng, không ngờ đi được nửa đường lại đụng phải một người đẹp như tiên, cũng giúp cho bọn họ đỡ tốn sức đi tìm.

Ở trong lòng hai người đưa ra ý định, lại nhìn chăm chú vào phản ứng của Âu Y Tuyết.

Khuôn mặt tinh xảo của Âu Y Tuyết bởi vì lời nói của bọn họ mà lập tức trầm xuống, trong lòng bắt đầu cảnh giác, nhưng vẫn cố bình tĩnh nói: "Thật xin lỗi, các người tìm nhầm người, xin tránh ra."

Nghe vậy, người đàn ông mập và người đàn ông gầy nhìn nhau một lúc, ngay sau đó cùng nhau cười to lên.

"Tính tình cô em xem ra không tệ." Người đàn ông gầy vừa cười, vừa tiến lên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy trên tay bị nắm chặt, một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, ngay sau đó lạnh lùng lên tiếng la mắng: "Ông muốn làm gì, mau buông tôi ra!" cũng đồng thời lấy tay còn lại cố gắng vặn bụng tay của người đàn ông gầy. Nhưng không thể đẩy ra, người đàn ông gầy mặc dù gầy nhưng sức lực thật lớn, cho dù Âu Y Tuyết dùng sức toàn thân cũng không vặn bụng ra được một ngón tay của hắn.

Người đàn ông gầy chẳng thèm ngó tới hành động của Âu Y Tuyết, tầm mắt bắn thủ nhìn da thịt trong bộ đồ thể thao của cô, nhìn thấy cô trắng nõn như tuyết, da dẻ sáng bóng, bụng dưới liền dâng lên một cổ dục vọng mãnh liệt.

"A Lực, mày ở chỗ đó làm gì! Chẳng lẽ mày lại muốn ngồi hưởng kết quả? !" Người đàn ông gầy nhìn về phía người đàn ông mập đang đứng một bên, quát.

Đáng chết, người đẹp này làm trong lòng hắn khó chịu quá! Vừa nghĩ tới thân thể linh lung hấp dẫn của cô bên dưới bộ đồ thể thao, hắn liền có cảm giác kích thích muốn "làm".

"Ừ." Nghe hắn gọi, người đàn ông mập liền vội vàng tiến lên. Một cái tay y hệt như chân heo thẳng tắp hướng đến Âu Y Tuyết, cũng không phải giữ một cái tay khác của cô, mà là thẳng hướng đến bộ ngực đầy đặn của cô.

Âu Y Tuyết trợn to cặp mắt, lúc này trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi. Cô hoảng hốt muốn đưa tay đánh vào cái tay đặt ở trên ngực cô, nhưng đã muộn. Bởi vì cái tay còn lại của người đàn ông mập đã đè tay của cô ở trên vách tường, còn cái tay kia đặt ở bộ ngực của cô.

"Tiểu Thái, dáng người của cô ta thật tuyệt!" Cảm nhận được sự ngọt ngào của cô, người đàn ông mập cười đậm đang nhìn về phía Âu Y Tuyết nói: "Cô em đừng sợ, anh sẽ dùng hết sức yêu em."

"Ngu ngốc!" Trùng mắt nhìn chằm chằm cái tay của người đàn ông mập đang bao trùm bộ ngực của Âu Y Tuyết, người đàn ông gầy không nhịn được mắng: "Tao kêu mày cho cô ta uống thuốc, mày sao lại ngu như vậy! Còn không nhanh lấy tay xuống!" Hắn còn chưa hưởng qua mùi vị của cô đấy.

"Thật là." Nghe vậy, người đàn ông mập ngần lẩn không muốn thu tay về, tiếp theo từ trong túi áo của mình móc ra một cái bọc giấy màu trắng, đảo lại bọc giấy, trong nháy mắt mấy viên thuốc màu trắng rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

"Các người muốn làm gì! Mau buông tôi ra!" Cảm giác sợ hãi trong lòng lại tăng cao, Âu Y Tuyết trợn to cặp mắt sợ hãi của mình, trong mắt đã có chút ướt át.

Không thể tin được, cô lại bị hai người đàn ông này xâm phạm. . . Mà vừa nghĩ tới chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, trong lòng liền run lên, ngay sau đó Âu Y Tuyết càng thêm dùng sức phản kháng.

Cô mãnh liệt giãy giụa khiến người đàn ông gầy bất ngờ không đề phòng, còn chưa phản ứng kịp cũng đã cảm thấy cánh tay nhỏ của cô thoát khỏi tay mình. Sau đó, một cái va chạm mạnh để cho hắn lão đảo lui về phía sau té trên mặt đất.

Người đàn ông mập không hiểu nhìn đến người đàn ông gầy trên mặt đất, lại thấy trán của hắn đang chảy máu, mà nhìn lại Âu Y Tuyết, chỉ thấy trong tay Âu Y Tuyết giờ thật cao hộp thức ăn, dưới đáy hộp có một ít máu tươi.

Mà Âu Y Tuyết không có dừng sờ một giây, hai mắt thoáng qua sợ hãi liền nhanh chóng ném xuống hộp thức ăn trong tay, ra sức chạy.

"A. . . Mày còn không đuổi theo! Con đàn bà dê tiện này." Người đàn ông gầy ngã trên mặt đất, che lại cái trán đang chảy máu của mình khẽ nguyên rửa một tiếng cũng đứng dậy đuổi theo: "Đồ đàn bà chết tiệt,

đừng để cho tao bắt được mày, nếu không tao nhất định làm mày liên tục không ngừng!” Nói xong, nhanh chân đuổi theo Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết không để ý đến mệt mỏi, liều mạng chạy về phía trước. Cho tới cuối cùng cô quên mất đây là đường nhỏ, chạy vào ngõ cụt. . .

Nhìn vách tường thật cao trước mặt, lòng Âu Y Tuyết như lửa đốt, liền chuẩn bị chạy đường khác.

Nhưng trong nháy mắt cô xoay người, người đàn ông béo và người đàn ông gầy đuổi theo ở phía sau đã đứng trước mặt cô.

Trong lòng sợ hãi không ngừng báo động, Âu Y Tuyết liên tiếp lui về phía sau, cho đến khi thân thể dựa trên vách tường lạnh lẽo, không có đường lui.

78. Chương 77 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _đêm Mê Loạn (7)

”Con đàn bà đề tiện, lúc này xem mày còn chạy trốn chỗ nào!” Khóe miệng người đàn ông gầy hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, trên khuôn mặt bỉ ổi không nén được sự tức giận.

Từ từ đi tới. Nhìn Âu Y Tuyết dựa trên vách tường, vẻ mặt sợ hãi như nai con, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Hắn tức giận tiến lên từng bước, miệng nói ra lời độc ác: “Lúc này gặp được tao, là may mắn của mày! Đừng nói là tao đối với mày không dịu dàng, là mày ép tao!”

Trông mắt đáng sợ đột nhiên lóe sáng, ngay sau đó xông lên trước một tay nắm lấy tay Âu Y Tuyết cố định ở trên vách tường, dùng chân của mình đè ở trên đùi đang giãy giụa lung tung của cô.

Giờ phút này, sự bình tĩnh của Âu Y Tuyết đã sớm vì hành động của hắn mà biến mất, cô sợ hãi trợn to đôi mắt ngập nước, liều mạng giãy giụa: “Đừng đụng tôi, tránh ra, đừng chạm vào tôi!” Trong lòng cô sinh ra cảm giác nhục nhã, cảnh tượng của cái đêm hai năm trước lần nữa hiện ra làm tim cô như tan nát.

Cô cố gắng ra sức rút ra khỏi tay của hắn, dù cố sức nhưng cô cũng không thể đánh lại hắn! Cho nên cô chỉ có thể dọa dẫm hắn.

”Các người làm như vậy là phạm pháp! Thả tôi ra!” Cô la đến khàn cả giọng.

”Hả?” Nghe được lời của cô, người đàn ông gầy giống như là nghe một câu chuyện rất là buồn cười: “Phạm pháp? Hừ! Tao hăm hiếp trước sau đó giết, còn có ai biết tao phạm pháp?” Dùng pháp luật dọa hắn? đúng là một đứa ngây thơ, nghĩ hắn là đứa trẻ ba tuổi sao!

”A Lực, mày còn không mau đem thuốc cho nó uống!” Đột nhiên, người đàn ông gầy không tiếp tục nói chuyện với Âu Y Tuyết, mà nói với người đàn ông béo đang thờ ơ đứng ở sau lưng.

”Được, được.” Người đàn ông béo nghe gọi đến mình, vội vàng chạy lên. .

”Thuốc đâu? Cho nó uống.” Ánh mắt người đàn ông gầy lạnh lùng nhìn thân thể hoàn mỹ đang nằm gần kề của Âu Y Tuyết, lại dùng miệng hút hương thơm từ trên người cô bay ra, liền cảm thấy dục vọng ở bụng dưới lại dâng cao: “Nhanh lên một chút, tao sắp không chịu nổi” Người đàn ông gầy nóng lòng quá, sau đó đem nửa người dưới của chính mình để ở giữa đùi Âu Y Tuyết.

”Không!” Cảm giác được ở phía dưới nóng bỏng, Âu Y Tuyết xấu hổ giãy dụa chân của mình,. Nhưng cô không biết, bởi vì động tác của chính mình, dục vọng của người đàn ông gầy bị đốt cháy càng mạnh.

Đột nhiên, một tay hắn nắm lấy hai cánh tay của Âu Y Tuyết, đem chúng giơ qua đầu cô, sau đó một tay khác không ngừng vuốt ve trên thân thể uyển chuyển của Âu Y Tuyết, an ủi chính mình.

Mà sau khi người đàn ông mập thấy cảnh tượng như vậy, lập tức cũng có phản ứng.

”Các người là bọn cầm thú! Các người không phải là người, mau buông tôi ra! Buông tôi ra!” Lý trí trong nháy mắt sụp đổ đôi mắt nhẹ nhàng như nước bởi vì sợ hãi mà rơi nước mắt. Cô không tin. . . Không tin mình lại. . . một lần nữa bị người khác làm nhục.

Chuyện sắp xảy ra càng thúc đẩy cô! Làm cô càng thêm ra sức giãy giụa, kêu cứu.

"A Lực, sao mày còn không cho cô ta uống thuốc!" Người đàn ông gầy khó nhịn lửa dục thấy hấn sững sờ ở một bên, khó chịu trách cứ: "Rốt cuộc mày có muốn làm nó hay không?" Dây dưa kéo dài, thật là khiến lòng người khó chịu! Lại quay đầu nhìn Âu Y Tuyết khóc la vẫn cố liều mạng giãy giụa, kêu cứu, hấn sợ cô cứ gọi như vậy, sẽ có người đi ngang qua nghe được.

"Đương nhiên tao muốn!" Nghe vậy người đàn ông béo gật đầu liên tục, lại nhìn năm sáu viên thuốc trong tay, nói: "Chỉ là chúng ta nên cho nó ăn bao nhiêu viên?" Một viên thì có ít quá không?

"Đồ ngu, cho nó uống hết!" Thực sự là đầu óc ngu ngốc chỉ như vậy mà ngẩn ra cả buổi, dáng vẻ của người đàn ông gầy giống như hận sắt không thể rèn thành kim nhìn hấn, kéo dài lâu như vậy!

"Nhưng. . . Nhưng mà lão K nói loại thuốc mới này hiệu lực rất mạnh, tao sợ cho ăn hết. . ." Có khi nào nguy hiểm tính mạng không.

"Mày sợ, mày sợ cái gì!" Người đàn ông gầy trợn mắt nhìn đàn ông béo, vội vàng nói: "Dù mày cho nó ăn hết cũng không chết được, tuy thuốc này công dụng mạnh, nhưng mạnh thì không tốt hơn sao?" Uống thuốc này dù là một viên Thánh nữ Joan cũng biến thành người đàn bà lẳng lơ. Nếu để cho cô ta ăn hết không phải có thể chơi suốt đêm với bọn họ sao, chẳng phải là tốt hơn sao?

Nghe giải thích của hấn, lúc này người đàn ông béo mới lộ ra nụ cười độc ác, nói: "Mau." Nói xong đi lên trước.

"Đừng chạm vào tôi, tránh ra!" Âu Y Tuyết hoảng sợ nhìn chằm chằm những viên thuốc màu trắng trên tay người đàn ông béo, rơi hết nước mắt.

Nhưng, làm sao người đàn ông béo có thể bởi vì câu nói của cô mà buông tay? Chỉ thấy hấn nhanh chóng đưa tay ra, một tay vừa mở ra miệng đang đóng chặt của Âu Y Tuyết, vừa nói: "Người đẹp, đừng sợ, chỉ cần uống vào là có thể cùng hai anh mây mưa hưởng thụ điều tuyệt vời nhất, ngoan ngoãn uống ~"

Nói xong liền không để ý đến cô, đem toàn bộ thuốc trong tay của mình nhét vào trong miệng Âu Y Tuyết.

"Ưm... ưm. . . Không. . . Không." Âu Y Tuyết dùng sức tránh đầu, nhưng không nghĩ khi cô nức nở nghẹn ngào là lúc toàn bộ thuốc lại trượt vào cổ họng của cô: "Khụ khụ. . ." Cô không muốn uống, ho khan một lúc.

Thấy cô nuốt hết thuốc vào rồi, lúc này cánh tay nắm Âu Y Tuyết của hai người mới buông lỏng ra.

Không có điểm tựa, chân mềm nhũn, bất ngờ thân thể Âu Y Tuyết tuột xuống, như lông vũ. Uống thuốc xong chưa đến một phút, Âu Y Tuyết liền cảm thấy toàn thân không có sức lực, đồng thời trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi. . .

※

Trong hẻm cũ nát, dưới đèn đường bóng vàng, trên mặt hai người đàn ông lộ ra biểu tình dâm dăng.

Khi hai người đàn ông đang thảo luận ai trước ai sau, Âu Y Tuyết nằm trên mặt đất đã sớm bởi vì mị được phát tác mà trở nên cực kỳ quyến rũ.

Cả người cô xụi lơ ở cạnh bên vách tường, khuôn mặt tỉnh xảo phát ra màu hồng mê người, vốn là đôi mắt ngập nước giờ phút này lại mê ly hấp dẫn không biết nhìn nơi nào. Những viên thuốc kia đốt một trận lửa dục trên người cô, làm cô khó có thể ức chế. . . Giờ phút này cô giống như một con rối, mặc cho người định đoạt.

※

Người đàn ông gầy gò cười dâm dăng xoa xoa tay của mình, bộ dáng vận sức chờ phát động, lúc này, hấn mới nháy mắt với tên đàn ông mập.

Người đàn ông mập nhận được tin tức trong mắt tên kia truyền tới, mím miệng, không cam nguyện đi ra ngoài ngõ nhỏ.

Sau khi bóng dáng tên mập hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, tên gầy mới ngưng chà sát tay.

Hắn khao khát vươn tay chạm vào cánh môi kiều diễm như quả đào mật của Âu Y Tuyết, ngay sau đó hắng giọng khạc ra: "Hôm nay lão tử được chơi người đẹp như vậy, nhất định sẽ khoái đến chết!"

Lúc này, cả người Âu Y Tuyết mềm nhũn, cô giơ tay lên định đẩy hắn ra, nhưng tay vừa mới đụng phải hắn, tên gầy kia đã cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt.

Hắn gấp gấp tiến lên trước, ôm cô đang ngồi trên đất, sau đó chỉ nghe "roẹt" một tiếng, quần áo thể thao trên người Âu Y Tuyết bị xé thành hai nửa.

Mà Âu Y Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn tên đàn ông y hệt con chuột kia, cô rất muốn nôn mửa, nhưng lại bất đắc dĩ không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng nói không ra lời, chỉ có thể yên lặng chảy nước mắt chờ đợi hắn xâm phạm.

Khi thấy Âu Y Tuyết mặc áo ngực màu trắng bên trong, tên đàn ông kia không nhịn được nữa, vươn tay của mình ra.

Ai ngờ, tay của hắn chưa chạm tới làn da khiến lửa dục hắn sôi trào, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng đen bao phủ hắn.

Tên đàn ông gầy kia không khỏi rùng mình một cái, nghĩ rằng tên mập không cam lòng đem cơ hội nhường cho hắn trước, vì vậy, hắn muốn giáo dục tên kia một phen. Nhưng hắn chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy sau lưng căng thẳng, ngay sau đó, chân hắn bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Chân cách mặt đất? Tên gầy kia nhìn mình cách mặt đất càng ngày càng xa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người tới. Nhưng hắn chưa kịp nhìn thấy mặt của người kia thì đã bị một cỗ lực lượng khổng lồ vút bay ra ngoài.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, tên gầy kia bị ném trên mặt đất cách đó không xa. Hắn không ngừng kêu rên nhìn về phía trước, khi này mới nhìn thấy một bóng dáng màu đen đang đưa lưng về phía hắn nhìn Âu Y Tuyết đang xụi lơ dựa vào vách tường.

Dưới ánh đèn vàng, một mái tóc ngắn màu đen bay trong gió đêm, gương mặt khí thế, ngũ quan khí phách, một bộ áo vét màu đen càng làm hắn có vẻ uy nghi, mà giờ khắc này, con người hắn đang nhìn cô không chớp mắt.

Không phải vì cô phơi bày thân thể mê người bên ngoài, mà trên mặt cô có nước mắt. . .

Khi thấy hắn đến, nước mắt trong suốt của cô rơi càng nhiều, Âu Y Tuyết giương khóe môi, muốn kêu cứu, tuy nhiên, cô lại không thể nói ra được một chữ. Vạn bất đắc dĩ, cô đành phải liều mạng nhắm ánh mắt vương lệ của cô làm ám hiệu.

Minh Vũ yên lặng thở dài, tiếp đó, hắn nhanh chóng cởi áo vét trên người mình phủ lên người cô.

Nếu thiếu gia không giao phó, hắn tuyệt đối không cứu giúp cô! Mặc dù hắn không biết khúc mắc giữa cô gái này và thiếu gia là gì, nhưng từ trong ánh mắt của thiếu gia, hắn đã thấy tâm tư của anh.

Áo vét bao trùm toàn thân Âu Y Tuyết. Minh Vũ khom người xuống ôm Âu Y Tuyết lên, ngay sau đó định rời đi.

"Không được đi. . . Để người xuống cho ta. . . .". Tên đàn ông gầy chưa từ bỏ ý định, khi thấy con mồi sắp tới tay bị người đoạt đi, đáy lòng lập tức nổi trận lôi đình, nhưng cả người hắn đau đớn giống như bị phá hủy, không có khả năng nhúc nhích.

Vậy mà, Minh Vũ chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, ngay sau đó, không để ý đến sự kêu rên của hắn liền xoay người rời đi.

Sau khi hắn ra khỏi ngõ, bóng dáng của tên mập đã sớm té xuống đất từ lúc nào rồi. . .

Mạc Dĩ Trạch đang nhắm mắt dưỡng thần, thử tìm về kí ức trước kia, Minh Vũ đã ôm Âu Y Tuyết trở lại xe.

"Thiếu gia!". Minh Vũ cung kính kêu Mạc Dĩ Trạch đang khép chặt hai mắt.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch giật giật chân mày, sau đó, mở hai mắt ra. Nhưng sau khi tầm mắt nhìn thấy bóng dáng trên bả vai Minh Vũ, anh lập tức sững sờ.

”Cậu mang cô ấy về?”. Mạc Dĩ Trạch lãnh đạm hỏi, khuôn mặt có chút hồ hững nhưng không thiếu có chút ngạc nhiên.

”Bởi vì tình huống nguy cấp, cho nên. . . .”. Minh Vũ tận lực dấu giếm chuyện Âu Y Tuyết xem chút nữa thì bị xâm phạm, dường như không muốn làm cho anh biết. Nhưng hắn không biết, sau khi Mạc Dĩ Trạch nhìn thấy hắn chỉ mặc áo sơ mi trắng, mà áo vét màu đen lại trùm trên người cô, anh cũng đã đoán được một hai phần.

”Buông cô ấy xuống!”. Thấy vậy, Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt nhíu mày, tùy tiện nói, nói xong dùng hàm chỉ vào vị trí bên cạnh mình.

Minh Vũ nghe lời, thận trọng đặt Âu Y Tuyết xuống, nghe thấy Mạc Dĩ Trạch nói ”Ở bên ngoài chờ một lát”, anh liền đóng cửa xe lại. . .

Con người đen nhánh chậm rãi xẹt qua chiếc áo đang bao trùm trên thân thể cùng với dung nhan của cô, anh chậm rãi cúi xuống, nhắc áo vét lên.

Nhưng ngay lập tức, anh đã hối hận!

Bởi vì, giờ khắc này, hai mắt cô khép hờ, khuôn mặt đỏ ửng, da thịt trần truồng bên ngoài càng kích thích thần kinh của hắn, từng tiếng “ưm” thật nhỏ từ miệng cô thoát ra. Giờ phút này, cô giống như món ngon, bị đặt trước mặt anh, làm anh động lòng cực kỳ.

Mặc dù trong tiềm thức có một loại dục vọng đang kêu gọi, nhưng anh vẫn ần nhẩn dùng áo vét màu đen trùm lên thân thể của cô.

Anh chịu đựng dục vọng, sau đó đẩy cửa xe ra, lại thấy Minh Vũ đang đưa lưng về phía sườn xe với tư thế thẳng đứng.

”Nói cho tôi biết, cô ấy đã ăn trứng cái gì?”

Nhìn sắc mặt đỏ thắm khác thường của cô, trực giác của Mạc Dĩ Trạch đã cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như những gì anh nhìn thấy.

79. Chương 78 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đêm Mê Loạn (8)

Người đàn ông gầy gò cười dâm đãng xoa xoa tay của mình, bộ dáng vận sức chờ phát động, lúc này, hắn mới nháy mắt với tên đàn ông mập.

Người đàn ông mập nhận được tin tức trong mắt tên kia truyền tới, mím miệng, không cam nguyện đi ra ngoài ngõ nhỏ.

Sau khi bóng dáng tên mập hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, tên gầy mới ngưng chà sát tay.

Hắn khao khát vươn tay chạm vào cánh môi kiều diễm như quả đào mật của Âu Y Tuyết, ngay sau đó hắng giọng khạc ra: ”Hôm nay lão tử được chơi người đẹp như vậy, nhất định sẽ khoái đến chết!”

Lúc này, cả người Âu Y Tuyết mềm nhũn, cô giơ tay lên định đẩy hắn ra, nhưng tay vừa mới đụng phải hắn, tên gầy kia đã cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt .

Hắn gấp gấp tiến lên trước, ôm cô đang ngồi trên đất, sau đó chỉ nghe “roẹt” một tiếng, quần áo thể thao trên người Âu Y Tuyết bị xé thành hai nửa.

Mà Âu Y Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn tên đàn ông y hệt con chuột kia, cô rất muốn nôn mửa, nhưng lại bất đắc dĩ không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng nói không ra lời, chỉ có thể yên lặng chảy nước mắt chờ đợi hắn xâm phạm.

Khi thấy Âu Y Tuyết mặc áo ngực màu trắng bên trong, tên đàn ông kia không nhịn được nữa, vươn tay của mình ra.

Ai ngờ, tay của hắn chưa chạm tới làn da khiến lửa dục hắn sôi trào, sau lưng đột nhiên xuất hiện một bóng đen bao phủ hắn.

Tên đàn ông gầy kia không khỏi rung mình một cái, nghĩ rằng tên mập không cam lòng đem cơ hội nhường cho hắn trước, vì vậy, hắn muốn giảo dục tên kia một phen. Nhưng hắn chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy sau lưng căng thẳng, ngay sau đó, chân hắn bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Chân cách mặt đất? Tên gầy kia nhìn mình cách mặt đất càng ngày càng xa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người tới. Nhưng hắn chưa kịp nhìn thấy mặt của người kia thì đã bị một cỗ lực lượng khổng lồ vút bay ra ngoài.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, tên gầy kia bị ném trên mặt đất cách đó không xa. Hắn không ngừng kêu rên nhìn về phía trước, khi này mới nhìn thấy một bóng dáng màu đen đang đưa lưng về phía hắn nhìn Âu Y Tuyết đang xui lơ dụa vào vách tường.

Dưới ánh đèn vàng, một mái tóc ngắn màu đen bay trong gió đêm, gương mặt khí thế, ngũ quan khí phách, một bộ áo vét màu đen càng làm hắn có vẻ uy nghi, mà giờ khắc này, con người hắn đang nhìn cô không chớp mắt.

Không phải vì cô phơi bày thân thể mê người bên ngoài, mà trên mặt cô có nước mắt. . .

Khi thấy hắn đến, nước mắt trong suốt của cô rơi càng nhiều, Âu Y Tuyết giương khóe môi, muốn kêu cứu, tuy nhiên, cô lại không thể nói ra được một chữ. Vạn bất đắc dĩ, cô đành phải liều mạng nháy ánh mắt vương lệ của cô làm ám hiệu.

Minh Vũ yên lặng thở dài, tiếp đó, hắn nhanh chóng cởi áo vét trên người mình phủ lên người cô.

Nếu thiếu gia không giao phó, hắn tuyệt đối không cứu giúp cô! Mặc dù hắn không biết khúc mắc giữa cô gái này và thiếu gia là gì, nhưng từ trong ánh mắt của thiếu gia, hắn đã thấy tâm tư của anh.

Áo vét bao trùm toàn thân Âu Y Tuyết. Minh Vũ khom người xuống ôm Âu Y Tuyết lên, ngay sau đó định rời đi.

”Không được đi. . . Để người xuống cho ta.”. Tên đàn ông gầy chưa từ bỏ ý định, khi thấy con mồi sắp tới tay bị người đoạt đi, đáy lòng lập tức nổi trận lôi đình, nhưng cả người hắn đau đớn giống như bị phá hủy, không có khả năng nhúc nhích.

Vậy mà, Minh Vũ chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, ngay sau đó, không để ý đến sự kêu rên của hắn liền xoay người rời đi.

Sau khi hắn ra khỏi ngõ, bóng dáng của tên mập đã sớm té xuống đất từ lúc nào rồi. . .

Mạc Dĩ Trạch đang nhắm mắt dưỡng thần, thử tìm về kí ức trước kia, Minh Vũ đã ôm Âu Y Tuyết trở lại xe.

”Thiếu gia!”. Minh Vũ cung kính kêu Mạc Dĩ Trạch đang khép chặt hai mắt.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch giật giật chân mày, sau đó, mở hai mắt ra. Nhưng sau khi tầm mắt nhìn thấy bóng dáng trên bả vai Minh Vũ, anh lập tức sững sờ.

”Cậu mang cô ấy về?”. Mạc Dĩ Trạch lãnh đạm hỏi, khuôn mặt có chút hờ hững nhưng không thiếu có chút ngạc nhiên.

”Bởi vì tình huống nguy cấp, cho nên.”. Minh Vũ tận lực dấu giếm chuyện Âu Y Tuyết xem chút nữa thì bị xâm phạm, dường như không muốn làm cho anh biết. Nhưng hắn không biết, sau khi Mạc Dĩ Trạch nhìn thấy hắn chỉ mặc áo sơ mi trắng, mà áo vét màu đen lại trùm trên người cô, anh cũng đã đoán được một hai phần.

”Buông cô ấy xuống!”. Thấy vậy, Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt nhíu mày, tùy tiện nói, nói xong dùng hàm chỉ vào vị trí bên cạnh mình.

Minh Vũ nghe lời, thận trọng đặt Âu Y Tuyết xuống, nghe thấy Mạc Dĩ Trạch nói ”Ở bên ngoài chờ một lát”, anh liền đóng cửa xe lại. . .

Con người đen nhánh chậm rãi xẹt qua chiếc áo đang bao trùm trên thân thể cùng với dung nhan của cô, anh chậm rãi cúi xuống, nhấc áo vét lên.

Nhưng ngay lập tức, anh đã hối hận!

Bởi vì, giờ khắc này, hai mắt cô khép hờ, khuôn mặt đỏ ửng, da thịt trần trụi bên ngoài càng kích thích thần kinh của hắn, từng tiếng “ưm” thật nhỏ từ miệng cô thoát ra. Giờ phút này, cô giống như món ngon, bị đặt trước mặt anh, làm anh động lòng cực kỳ.

Mặc dù trong tiềm thức có một loại dục vọng đang kêu gọi, nhưng anh vẫn ẫn nhẫn dùng áo vét màu đen trùm lên thân thể của cô.

Anh chịu đựng dục vọng, sau đó đẩy cửa xe ra, lại thấy Minh Vũ đang đưa lưng về phía sườn xe với tư thế thẳng đứng.

”Nói cho tôi biết, cô ấy đã ăn trúng cái gì?”

Nhìn sắc mặt đỏ thắm khác thường của cô, trực giác của Mạc Dĩ Trạch đã cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như những gì anh nhìn thấy.

80. Chương 79 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Thuốc Giải Cho Cô (1)

”Thuốc kích thích”. Minh Vũ chậm rãi trả lời. Mặc dù hắn cách bọn họ một đoạn, nhưng tai hắn vẫn nghe rõ được đoạn đối thoại của bọn họ.

Nghe vậy, mặt Mạc Dĩ Trạch trầm xuống, tiếp đó, hai mắt nheo lại. Anh gắt gao nhìn chăm chăm vào Minh Vũ đang đứng trước mặt, lạnh lùng hỏi: ”Tại sao không ngăn cản?”

”Tôi.”. Nghe hắn hỏi, Minh Vũ cả kinh.

Bởi vì hắn không nghĩ tới, thiếu gia sẽ vì một cô gái xa lạ mà nổi giận với mình, hơn nữa, còn quan tâm đến sống chết của cô gái kia như thế. Trong lúc nhất thời, hắn không phản bác được.

Đôi môi anh khẽ run, đột nhiên, Mạc Dĩ Trạch có loại cảm giác phiền não.

Trong tiềm thức của anh, khi anh nghe thấy cô bị hạ thuốc, tức giận không khỏi dâng lên trong lòng, đây là điều anh không nghĩ tới. Nhưng chính vì vậy, anh càng xác định, giữa anh và cô có quan hệ, mặc dù bây giờ anh còn chưa biết, nhưng. . .

Anh sẽ biết!

Con mắt đen lạnh lùng nhìn Minh Vũ trước mặt, Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt nói ra hai chữ: ”Lái xe”. Ngay sau đó, anh liền quay đầu đóng cửa xe lại.

“Rầm” Một tiếng này ám chỉ sự tức giận khó lường của anh.

Một tiếng này cũng khiến Minh Vũ trở mắt trong chớp lát, đợi đến khi hắn kịp phản ứng liền vội vàng mở cửa ngồi vào ghế lái, động tác liền mạch, nhanh đến mức khiến người ta không thấy rõ.

”Thiếu gia. . .”. Bởi vì thiếu gia chưa từng dùng ánh mắt lạnh lùng như vừa rồi nhìn hắn, cho nên, Minh Vũ thận trọng hỏi: ”Chúng ta đem vị tiểu thư này đến đồn cảnh sát hay khách sạn?”. Không muốn nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo kia lần nữa, cho nên, Minh Vũ tận lực nhỏ giọng hỏi.

Vậy mà, trả lời hắn là một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

Mạc Dĩ Trạch nhíu lông mày nhìn hai gò má ửng hồng của Âu Y Tuyết, tiếng rên rỉ yêu kiều, cả người tản ra hơi thở nóng bỏng, cuối cùng nói: ”Về nhà”

Biệt thự hào hoa trên núi Dương Minh.

Đèn trong biệt thự sáng rõ, trong đại sảnh, các dụng cụ gia đình cao cấp và xa xỉ được nhập khẩu từ các quốc gia đều có, bố trí hoa lệ mà không mất phần trang nhã. Đèn thủy tinh khổng lồ tỏa ra tia sáng chói mắt, nhưng không khí lại cực kỳ lạnh lẽo.

Ngoài cửa, mười mấy người làm nữ cùng với một nam quản gia mặc quần áo ngoại quốc đứng nghiêm trang chờ chủ nhân trở về.

Một chiếc Benz màu đen tiến vào trong tầm mắt của bọn họ, khi xe dừng ở trước mặt bọn họ, bọn họ mới có chút động tác.

"Thiếu gia" Người đàn ông ngoại quốc đợi xe dừng lại rồi mới tiến lên, ưu nhã mở cửa xe cho anh. Phía sau quản gia, một người làm nữ cũng nhanh chóng lấy xe lăn trong nhà ra, không dám chậm trễ, đặt xe lên trước.

"Ừ" Mạc Dĩ Trạch không lộ vẻ gì, gật đầu một cái.

An Đức Liệt bốn mươi lăm tuổi, không có vợ con, là quản gia của anh ở Mĩ, một quản gia chân thành, phục vụ chu đáo. Lần này, hẳn quyết định ở Đài Loan lâu dài, cho nên, đã gọi ông tới đây.

"Giúp tôi bế cô ấy vào phòng của tôi". Ánh mắt Mạc Dĩ Trạch nhìn về Âu Y Tuyết bên cạnh vẫn nhắm chặt hai mắt, lãnh đạm nói.

Nghe vậy, lúc này, An Đức Liệt mới chú ý tới một cô gái không biết xuất hiện bên cạnh thiếu gia từ khi nào.

Lấy khả năng nhìn người của ông mà nói. Gọi cô là phụ nữ dường như có chút không hợp, bởi vì, ông thấy cô gái trước mắt tuyệt đối không vượt qua hai mươi tuổi, cho nên, nên xưng là cô gái.

Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng từ đạo đức nghề nghiệp, An Đức Liệt cũng chỉ để nghi hoặc trong lòng, không hỏi ra. Ông nhàn nhạt lên tiếng, ngay sau đó, nghiêng người ôm Âu Y Tuyết sắc mặt không bình thường vào trong ngực mình, ngay sau đó, dưới tầm mắt lạnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch, đi thẳng vào trong biệt thự.

Cho đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất khỏi tầm mắt, Mạc Dĩ Trạch mới chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, ngược lại, giữ Minh Vũ lại.

"Chuyện hôm nay, không được nói cho bất luận kẻ nào biết" Đem tất cả tâm tư đè nén xuống, Mạc Dĩ Trạch âm thầm dặn dò Minh Vũ.

Không phải anh không tin hẳn không giữ bí mật, mà vì anh tin tưởng, cho nên, anh mới dặn dò như vậy!

"Vâng". Minh Vũ không cảm thấy kinh ngạc khi nghe câu nói này, ngược lại, giống như là thói quen, hẳn gật đầu một cái: "Tôi sẽ không nói chuyện này với ông bà chủ". Dường như ánh mắt lạnh lùng lúc này của Mạc Dĩ Trạch đã tạo thành ám ảnh trong lòng hẳn, cho nên, Minh Vũ trả lời đặc biệt cẩn thận, còn liếc nhìn biến hóa của Mạc Dĩ Trạch thông qua kính chiếu hậu.

"Ừ" Mạc Dĩ Trạch thoả mãn gật đầu, ngay sau đó lại giương đôi mắt lạnh lùng khiến người ta không khỏi đóng băng lên nói: "Còn nữa, giúp tôi thăm dò một chút tư liệu về cô ấy, sáng mai giao cho tôi!". Giọng nói ép buộc, không cho cự tuyệt.

"Vâng!". Minh Vũ cung kính đáp.

Gió đêm xuyên qua cửa sổ đang mở sát đất truyền đến cảm giác lạnh lẽo, rèm cửa tung bay tạo thành một đường cong xinh đẹp trong nháy mắt lại rơi xuống. Đèn thủy tinh trong suốt cùng chăn màn gối đệm khiến người ta chếp miệng.

Chăn len lông cừu màu đen mềm mại, một thân thể nữ tính sáng bóng mê người đang nằm trên giường. Dung nhan cô như quả đào mật, vì thuốc kích thích phát tác không được thỏa mãn mà khổ sở cau chặt, bàn tay nhỏ bé mê người không ngừng kéo chăn rồi lẫn lộn, tây trang màu đen đã sớm rơi xuống đất, lộ ra thân thể trắng nõn không tỳ vết.

Một màn ướt át đó đã thu hút người đàn ông anh tuấn đang ngồi trên xe lăn bên cạnh cô.

Hương thơm cơ thể cô lan tỏa trong không khí, từng chuỗi tiếng rên của cô không ngừng kích thích thần kinh của anh, trêu chọc lý trí của anh. Nếu anh không tự chủ tốt, anh đã không nhẫn nại được như vậy nữa.

Ánh mắt anh đã không còn vẻ lạnh buốt như trước nữa, giờ phút này chỉ còn nhu tình.

Hình ảnh này như đã từng xảy ra, nhưng anh không thể nhớ nổi, rốt cuộc anh đã gặp ở nơi nào. . . Từ sau khi tiến vào phòng, lông mày anh tuấn của Mạc Dĩ Trạch vẫn chưa giãn ra, anh chuyên chú nhìn gương mặt mê người của cô, trong lòng rung động.

Yên lặng hít sâu một hơi, anh khom lưng nhặt tây trang màu đen trên đất lên định trùm lên người cô. Nhưng khi đầu ngón tay của anh lơ đãng chạm qua da thịt phơi bày ra bên ngoài của cô, lại kích phát trong cơ thể cô một làn sóng xao động.

"Ừm. . . Nóng quá. . ."

Lúc này Âu Y Tuyết đã sớm mất đi ý thức, mà lý trí của cô cũng bị lửa nóng dục vọng ăn mòn không còn một mống. Toàn thân tựa như ở trong biển lửa, làm cô nóng đến không thở nổi, cô dùng sức mở quần áo trên người mình, ý đồ muốn tìm kiếm một ít mát mẻ.

Mở cặp mắt朦胧 lung ra, khi ánh mắt nhìn thấy người tới là Mạc Dĩ Trạch, trong nháy mắt lộ ra một cổ bi ai, điềm đam đáng yêu khiến tất cả đàn ông như muốn nổi điên.

"Nóng. . . Nóng quá. . .". Cô không nhìn rõ người trước mặt là ai. Nhưng từ trên thân anh, cô cảm thấy một cổ hơi thở lạnh lẽo, cho nên, cô không chút do dự đuổi tay về phía anh tìm kiếm an ủi.

Khi ánh mắt hẩn nhìn thấy ánh mắt mềm mại mê ly ham muốn cầu xin của cô ấy, lòng Mạc Dĩ Trạch lập bộp một tiếng, ngay sau đó liền cảm thấy thân thể sinh ra biến hóa khác thường.

"Đáng chết!". Chỉ một ánh mắt của cô, anh đã có phản ứng, một cổ cảm giác thất bại lập tức tự nhiên sinh ra.

Nhìn gương mặt càng thêm mê người của cô, Mạc Dĩ Trạch gờ tay vuốt mặt cô. Ngay lập tức, một loại lửa nóng liền thông truyền qua tay anh.

Sao lại nóng như vậy! Cảm thấy độ nóng trên người cô truyền tới, Mạc Dĩ Trạch nhú mày lại, vừa âm thầm mắng một câu, vừa suy nghĩ nên dùng phương pháp gì cho an toàn.

Nhưng anh còn chưa kịp phản ứng, một cánh tay mảnh mai liền nhanh chóng bắt được cánh tay của anh.

"Ừm. . . Thật thoải mái. . .". Trên trán truyền tới một cảm giác lạnh lẽo khiến Âu Y Tuyết cảm thấy thư thái không ít. Nhưng nhiệt độ trên trán giảm bớt, mà sao trên người càng nóng lợi hại hơn?

Vì vậy, theo bản năng, cô cầm tay Mạc Dĩ Trạch đang để trên trán mình từ từ dời xuống mặt, cần cổ. . . mà không biết động tác bản năng của cô kích thích anh!

Không có nửa phần do dự, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng rút tay mình về. Thấy khuôn mặt cô bối vì mất đi an ủi mà nhăn thành một đống, trong lòng anh tê dại.

Không dám tưởng tượng, nếu như cứ để cô tiếp tục với động tác đang làm lúc này sẽ để lại hậu quả gì nữa!

Anh không phải là Liễu Hạ Huệ, không có một tia dục vọng đối với tình cảnh người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, mặc dù anh thừa nhận cảm giác của anh đối với cô không tệ, nhưng thừa dịp người gặp nguy không phải là tác phong của anh.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, anh quyết định bấm điện thoại nội tuyến.

"Thiếu gia có gì sai bảo ạ?". Bên kia điện thoại là Minh Vũ đang ăn cơm.

"Lập tức tới ngay". Không giải thích cũng không nhiều lời, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nói xong bốn chữ này liền cúp điện thoại.

Minh Vũ quả nhiên là người tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, không tới một phút, hẩn liền chạy tới phòng của Mạc Dĩ Trạch.

Nhưng khi hắn mở cửa thấy thân thể phơi bày trên giường của Âu Y Tuyết, hắn lập tức cúi đầu đi tới bên người Mạc Dĩ Trạch.

”Thiếu gia có gì phân phó”. Tận lực để mình không nên chú ý đến bóng dáng trên giường, Minh Vũ cung kính hỏi.

Nghe thấy tiếng, Mạc Dĩ Trạch quay đầu lại. Con người đen nhánh như đêm chậm rãi từ trên người Âu Y Tuyết chuyển qua trên người Minh Vũ, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng mở miệng: ”Mang cô ấy tới phòng tắm, cho cô ấy tắm nước lạnh”. Anh hành động bất tiện nên không có cách nào đi làm những chuyện này, anh cũng không muốn gọi những người làm nữ kia, cho nên, anh chỉ có thể tìm Minh Vũ.

”Chuyện này. . .”. Nghe thấy vấn đề mà anh tìm mình tới, Minh Vũ sửng sốt một chút, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: ”Vâng”. Tiếp đó liền đi tới bên giường, quay đầu mang Âu Y Tuyết vào bên trong phòng tắm.

Tiếng nước chảy che lấp tiếng rên rỉ yêu kiều của Âu Y Tuyết, ánh mắt nhàn nhạt của Mạc Dĩ Trạch lại trở nên lạnh lẽo. . .

Mười lăm phút sau, Minh Vũ ôm Âu Y Tuyết toàn thân ướt nhẹp đi ra khỏi phòng tắm.

”Đặt cô ấy lên giường”. Mạc Dĩ Trạch không quay đầu lại nói.

Mà Minh Vũ cũng thận trọng đặt Âu Y Tuyết lên giường.

”Ừm. . .”. Một tiếng rên nhỏ thoát ra khỏi miệng Âu Y Tuyết.

Giờ phút này, toàn thân cô đã sớm ướt đẫm, tóc đen dính vào trên mặt cô, bởi vì, tắm rửa nước lạnh mà khuôn mặt đỏ tươi lại có chút tái nhợt, cô run lấy bầy ôm sát hai cánh tay của mình, co lại như một con tôm.

”Hiệu quả của thuốc đã hết chưa?” Mạc Dĩ Trạch nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

Minh Vũ do dự, chần chờ trả lời: ”Sợ rằng không đơn giản như vậy”

Từ trong miệng hai người đàn ông kia, hắn biết, loại này là thuốc kích thích mới nhất, nếu vậy, khẳng định sẽ không vì tắm nước lạnh mà qua đi. Bọn họ nói ăn một viên, được hiệu sẽ kéo dài mấy giờ, như vậy, cô ăn nhiều viên thì. . . cả ngày chưa hết cũng không có gì lạ.

Nghe được câu trả lời của Minh Vũ, Mạc Dĩ Trạch cau mày càng sâu. Ánh mắt nhìn lại bóng dáng trên giường, môi mỏng mím chặt, hắn quan sát biến hóa của cô.

Quả nhiên, chưa đến hai phút, hai tay Âu Y Tuyết buông lỏng, thân thể cũng dần dần thư giãn ra, sắc mặt cũng khôi phục lại vẻ đỏ ửng lúc trước.

Mà trạng thái đó cũng làm cho suy đoán trong lòng Minh Vũ càng thêm chắc chắn.

81. Chương 80 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thái – Làm Thuốc Giải Cho Cô (3)

”Gọi điện cho Joy bảo hắn tới ngay lập tức” Trong ánh mắt sáng như sao hiện lên một tia không kiên nhẫn, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng mở miệng nói với Minh Vũ ở bên cạnh.

Theo như được biết thì Joy là bác sĩ tư của Mạc Dĩ Trạch, cũng là viện trưởng nổi tiếng của ‘Bệnh viện Khải Minh’, anh ta hiểu biết về các chứng bệnh, phạm là bệnh nhân có bệnh không có một người nào là anh ta không chữa khỏi. Dĩ nhiên cho dù như vậy anh ta cũng không phải là người tài giỏi hoàn mỹ, bởi vì anh ta có một ca thất bại, đó chính là không thể chữa khỏi hai chân cho Mạc Dĩ Trạch!

”Việc này. . .” Minh Vũ nghe vậy cũng cau mày lại. Cúi đầu nhìn về phía Mạc Dĩ Trạch mang vẻ mặt âm u lạnh lẽo gần như quá khích, hắn nói: “Bác sĩ Joy một tuần trước đã đi Anh quốc, sợ rằng sẽ không về kịp” Hắn tốt bụng nhắc nhở.

Dứt lời, sắc mặt của Mạc Dĩ Trạch lập tức xanh mét.

Gương mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị, anh tà tà đưa ánh mắt đông lạnh không chết người chuyển qua trên người Âu Y Tuyết, khẽ nâng môi mỏng: “Còn có biện pháp nào có thể là cho được hiệu của thuốc hết không?” Quanh thân toát ra vẻ chết người, Mạc Dĩ Trạch cho dù không có nhìn Minh Vũ cũng có thể biết đáng vẻ do dự của anh.

”Việc này. . .” Quả nhiên như Mạc Dĩ Trạch nghĩ, Minh Vũ lại khó xử rơi vào trầm tư. Trong đầu thoáng hiện lên phương pháp duy nhất, hần nghĩ muốn nói ra, rồi khi thấy bộ dáng lạnh lùng mà không kiên nhẫn của Mạc Dĩ Trạch, lời nói lại lần nữa nuốt xuống trong bụng.

”Có phương pháp gì thì nói ra” Bất ngờ, Mạc Dĩ Trạch biết rõ tính cách lập tức liền đoán được tâm tư của hần.

Biết hần chỉ là cái gì, Minh Vũ cắn cắn môi, cuối cùng nói: “Chỉ có dùng phương pháp thực tế nhất xử lý mới có thể làm cho được hiệu trong cơ thể cô ấy mau chóng tan đi. . .”

.

※

Sau khi Minh Vũ rời đi, bên trong gian phòng lại khôi phục yên tĩnh như trước —

Nhìn trên giường bởi vì thời gian qua đi mà được tính trong cơ thể cô đang khôi phục lại, trong đầu Mạc Dĩ Trạch không khỏi nhớ đến lời của Minh Vũ lúc này ‘Dùng phương pháp thực tế nhất để xử lý’. . .

Anh phải làm sao? Vì một cô gái anh ‘quên’, anh phải dùng mình làm thuốc giải cho cô sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt sáng như sao bầu trời đêm xẹt qua lồng ngực trắng nõn lộ ra bên ngoài của cô, lập tức cảm thấy cổ họng căng thẳng, miệng đắng lưỡi khô. Vì phòng ngừa mình làm ra chuyện hối hận, anh lạnh lùng quay đầu, lại tính nghĩ đến phương pháp khác.

Vậy mà ở trong lúc anh quay đầu đi, trên giường Âu Y Tuyết lại đột nhiên mở hai mắt ra.

Ánh mắt như nước sông tiêu điều lạnh lẽo đang nhìn đến bóng dáng phía trước, Âu Y Tuyết cảm thấy tế bào toàn thân đều đã bốc cháy, một chút dục vọng khiến cô không kịp chờ đợi muốn được hóa giải.

Dựa vào một tia hơi sức cuối cùng, cô khó khăn vươn tay đến Mạc Dĩ Trạch. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm giống như quả đào mật, chính là đẹp động lòng người, lại hấp dẫn.

”Xin anh. . . Xin anh. . .” Không chịu được phần tử trong cơ thể gây rối, cô cắn môi nói ra một câu như vậy. Lúc này cô đã hoàn toàn không có lý trí, ý thức; cái có chỉ là muốn có được lòng của anh.

Mạc Dĩ Trạch nghe vậy bỗng chốc quay đầu lại, chống lại ánh mắt ngấn nước của cô chính là không có phản ứng gì.

Âu Y Tuyết thấy anh thờ ơ, cô nằm giữa thở ra hơi. Toàn thân nóng quá, nóng quá. . . Cho dù y phục bị ướt nhưng là vẫn cảm giác nóng đến giống như là đang ở lò luyện.

Cô nắm thật chặt ga giường dưới người mình, từng chút một bò về phía anh.

”Cho tôi. . . Tôi muốn. . .” Thật vất vả, cô bò đến bên mép giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn Mạc Dĩ Trạch ngồi trên xe lăn, cô chưa từ bỏ ý định đưa tay mình ra, vẻ mặt cầu xin, làm cho người ta cảm thấy thương xót.

Chỉ là trả lời cô vẫn là tròng mắt đen rất sáng của anh.

Âu Y Tuyết đang còn muốn đến gần anh một chút, nhưng còn chưa kịp chạm đến anh vốn vì phía dưới trống không nên thân thể thẳng tắp rơi xuống giường.

Mà thấy cô sắp rơi xuống đất, trong lòng Mạc Dĩ Trạch hoảng sợ đưa tay muốn đỡ cô, ai ngờ, Âu Y Tuyết lại vừa lúc rơi vào bên chân của anh.

”A. . .” Một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng Âu Y Tuyết bật ra.

”Cô không sao chứ?” Thấy cô kêu đau, không biết thế nào, trong lòng Mạc Dĩ Trạch dâng lên một cỗ thương tiếc. Cơ hồ là không chút suy nghĩ bản năng liền đem tay bắt được cánh tay nhỏ bé của cô kéo lên. Nhưng

ngoài ý muốn, anh mới khom lưng xuống liền cảm giác xe lăn phía sau nhếch lên, ngay sau đó xe lăn lật mà anh cũng té xuống, ngã bên người Âu Y Tuyết.

Mạc Dĩ Trạch chau mày, tựa hồ là không có dự liệu được. Hai mắt đen nhánh hướng bên cạnh nhìn lại, lại thấy không biết từ lúc nào Âu Y Tuyết đến gần trên người anh.

”Cô, cô là đang chơi với lửa. . .” Bởi vì cô trêu chọc, ngay sau đó Mạc Dĩ Trạch cảm thấy thân thể biến hóa một cách gấp gáp.

Nhưng Âu Y Tuyết một lòng muốn tìm kiếm biện pháp giải thoát nào biết được hành vi của mình, cô chỉ biết khi tay cô chạm đến thân thể của anh, cô liền cảm thấy thật thoải mái, thoải mái đến làm cho cô không tự chủ được mà dựa vào bên người anh.

Con người của Mạc Dĩ Trạch tràn đầy ngọn lửa dục vọng nhanh chóng bị châm ngòi, cảm giác mềm mại áp ám ở trong lòng anh lúc này làm anh sắp cảm giữ không được. . .

”Tránh ra.” Mạc Dĩ Trạch ách giọng nói, trên tuần nhan chịu đựng vẻ thống khổ, bởi vì tình dục mà giọng nói trở nên khêu gợi nói: ”Cô, cô sẽ phải hối hận!”

”Ừm. . . Thật thoải mái.” Căn bản Âu Y Tuyết cũng không có nghe được khuyên ngăn của anh, chuyên tâm hoàn toàn vào trên người anh.

Đột nhiên, cô xoay người một cái bắt ngang qua chân Mạc Dĩ Trạch, ngay sau đó cả người đều nằm ở trên người của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy tình dục ở dưới ánh đèn có vẻ cực kỳ quyến rũ động lòng người. Năm ngón tay như ngọc từ bắp đùi anh từ từ chuyển qua ngực anh, miệng anh đào nhỏ cắn, hai mắt mê ly nhìn phía dưới của anh.

Cô không biết giờ phút này cô có cảm giác gì, cô chỉ biết, vuốt ve anh, nhiệt trong cơ thể cô có giảm đi bớt, hơn nữa khiến cô cảm nhận được khoái cảm trước nay chưa có.

82. Chương 81 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Thuốc Giải Cho Cô (4)

”Đáng chết!” Mạc Dĩ Trạch khê nguyên rửa một tiếng, chỉ cảm thấy lửa dục bị cô vung lên, lập tức hạ thân liền đau đớn gay gắt. Nhưng anh vẫn còn chịu đựng nhẫn nhịn, quyết định cho cô một cơ hội cuối cùng.

Bỗng chốc, anh nhanh chóng bắt được tay nhỏ bé của Âu Y Tuyết ở trên người anh nhóm lên lửa, giọng khàn khàn nói: ”Cô, cô sẽ phải hối hận!” Trời, chết tiệt anh thật muốn cô đến đường nào! Loại dục vọng mãnh liệt này anh chưa từng trải qua!

Cảm thấy trong tay không còn, cảm giác lửa nóng toàn thân lại lần nữa đánh tới, Âu Y Tuyết bắt mẫn nhứu mày, con người trong như nước tựa hồ có sương.

”Cho tôi. . . Cho tôi. . .” Cô nhỏ nhẹ nỉ non nói, cả người xụi lơ ở trên người anh. Đây hẳn rất tròn dấn chặt trên lồng ngực tinh trắng của anh, cô không có lấy tay đến tìm kiếm an ủi, mà là dùng miệng! .

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn mọng nước lưu luyến ở trên ngực anh, cô cảm giác có một loại khoái cảm tê dại từ giữa chân của cô lan tràn lên, vì vậy cô cảm thấy bút rứt không yên mà bắt đầu cọ xát chân của anh.

”Shit!”

Trông mắt đen bởi vì động tác đột nhiên xuất hiện của cô mà liệt, thú tính trong cơ thể hoàn toàn ăn mòn một chút lý trí còn lại trong anh.

Nhìn ngũ quan tinh xảo mê tình dụ người của cô, Mạc Dĩ Trạch , ý thức tan biến! Giờ phút này, anh chỉ biết rằng anh muốn có! Cho dù sau khi tỉnh lại cô hối hận, anh cũng muốn cô!

Dường như cảm giác được quyết tâm của anh, hai cánh tay nhỏ bé mảnh như ngón sen của Âu Y Tuyết nâng lên, ôm cổ anh gần trong gang tấc.

Đôi mắt mê ly bị dục vọng bao trùm, cô nhẹ giọng nỉ non: “Cho tôi. . . Cho tôi. . .” Nói xong như là cổ vũ đem chính thân thể mình nghênh đón anh, hơi thở thơm như hoa lan từ cái miệng nhỏ nhắn thở ra bên tai anh.

Sắc mặt Mạc Dĩ Trạch trầm xuống, # đã che giấu # từng đợt khoái cảm lập tức từ trong khuếch tán ra. Anh không cho cô bất kỳ cơ hội lên tiếng, một cái tay cũng đã đè cô, đôi môi bá đạo liền chiếm hữu miệng anh đào nhỏ của cô.

”Ừm.” Âu Y Tuyết nhẹ khẽ một tiếng, lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái. Ở lúc thừa nhận anh giống như mưa to gió lớn hôn, một cái nhỏ tay lặng lẽ từ cổ của anh từ từ dời xuống. . .

Tay mịn màng của cô ở cái móng của anh lưu lại, làm Mạc Dĩ Trạch dục vọng càng thêm mãnh liệt.

Cảm giác như tuyết. # đã che giấu # Âu Y Tuyết thoải mái không nhận được phát ra tiếng yêu kiều # đã che giấu #.

đã che giấu

Trong lòng bàn tay truyền tới cảm giác nóng bỏng, lập tức làm Mạc Dĩ Trạch khó nhận phát ra một tiếng như dã thú gào thét. Anh buông môi cô ra, đem thân thể cô duỗi thẳng ra, sau đó nhanh như chớp nâng thân thể của mình lên # đã che giấu #.

đã che giấu

Một bàn tay nhỏ bé khác cũng từ cổ của anh trở lại lồng ngực anh, cô khẽ nhếch hai mắt, một tay muốn bỏ đi âu phục áo khoác của anh. Nhưng chỉ bằng hơi sức yếu đuối của cô, căn bản không có thể cởi xuống này cùng áo khác. Vì vậy chỉ có thể liều mạng xé.

Biết tâm tư của cô, một nụ cười dịu dàng đọng ở khóe môi Mạc Dĩ Trạch lãnh khốc .

đã che giấu # Hai tay anh thuần thục nhanh chóng cởi ra áo vest của mình cùng với áo sơ mi đen bên trong, ngay sau đó cởi ra quăng ra phía sau.

Thân thể tinh tráng to lớn lộ ra không bỏ sót, cơ bụng sáu múi hoàn mỹ hiện ra ở trong mắt Âu Y Tuyết, làm cô không tự chủ khẽ phũ lên.

Tự mình loại bỏ chướng ngại vật, cũng thuận tay đem quần áo trên người Âu Y Tuyết cởi bỏ. # đã che giấu #. . .

đã che giấu # Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân run lên, sóng dục vọng này bị trêu ghẹo tới cực điểm # đã che giấu #.

Bởi vì cô thư giãn, anh cũng rời môi hồng của cô. Môi lưu luyến ở ngực của cô không ngừng qua lại, nụ hôn chỉ chít không ngừng rơi vào thân thể trắng nõn của cô, cho đến khi môi của anh đi tới xương quai xanh cô. . .

Hai mắt tràn ngập dục vọng tràn ngập bỗng dừng nhìn thấy vết sẹo ở chỗ xương quai xanh sau đó sững sờ, anh dừng lại động tác của mình.

”Vết sẹo này. . .” Đó là một vết sẹo âm đạm, lớn cỡ ngón tay út, nếu không phải không nhìn kỹ thì tuyệt đối không nhìn ra .

Chỉ là cái này vết sẹo lại không khỏi quen thuộc, giống như. . . Anh đã từng thấy qua.

Xác nhận ánh mắt hướng về phía Âu Y Tuyết chìm đắm trong dục vọng nhìn lại thì thấy cô chu cái miệng nhỏ nhắn mặt hơi nhú lại.

Cảm giác được cái làm ình thoải mái lại rời đi, Âu Y Tuyết bất mãn cắn môi của mình, hai mắt mê ly nhìn anh rời đi. Thấy anh chỉ là mở cặp mắt nhàn nhạt nhìn mình, Âu Y Tuyết cắn răng một cái nghiêng người tiến lên, đưa môi đỏ của mình lên.

83. Chương 82 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _làm Thuốc Giải Cho Cô (5)

Dục vọng đáng lẽ đã tan đi nhưng lại dễ dàng bị cô trêu chọc mà nâng lên lần nữa, cũng làm cho anh quên mất vấn đề của mình.

Cảm nhận cách hôn không lưu loát của cô, trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn của anh xuất hiện một nụ cười dịu dàng, ngay sau đó bất mãn chau mày đoạt lại quyền làm chủ.

”Ừm. . .” Lại cảm nhận được nụ hôn mạnh mẽ của anh. Âu Y Tuyết thỏa mãn phát ra tiếng ngân, hai cánh tay trắng nõn theo bản năng ôm gáy của anh, để cho thân thể của mình càng thêm gần gũi anh.

Mạc Dĩ Trạch dịu dàng nhìn cô, mạnh mẽ hôn lên môi cô rồi đến khuôn mặt cô, lại từ khuôn mặt chuyển qua bên tai cô, anh vừa hôn lên vành tai kêu gọi của cô đã khiến cô toát ra khoái cảm dạt dào.

Đầu ngón tay không muốn rời khỏi mặt đạo cảm nhận được sự ướt át của cô, vì vậy anh lật người đè cô ở bên dưới, ngưng lại nụ hôn của chính mình.

Hơi thở nhiệt tình lại lần nữa rời xa cô, làm cô theo bản năng nâng cao thân thể tìm kiếm, đôi mắt không cam lòng vừa mở ra đối mặt với đôi tròng mắt đen đang bùng lên ngọn lửa mê hoặc của Mạc Dĩ Trạch .

Lớn tiếng thét lên, Mạc Dĩ Trạch liền thoát đi quần lót của cô, lấy vật thể nóng bỏng của chính mình đặt ở hạ thân của cô, nhưng không có tiến lên xâm nhập.

”Ừm. . .” Vật thể nóng rực đặt ở hạ thân của cô, Âu Y Tuyết khẽ cắn răng, uốn éo người muốn anh.

Trên khuôn mặt tinh xảo đã đỏ ửng, hai mắt long lanh tràn đầy tình dục, dục vọng chưa được thỏa mãn mong chờ anh, bộ dáng giống như một người phụ nữ không đành lòng! Nếu không phải biết cô bị hạ thuốc, Mạc Dĩ Trạch chắc chắn sẽ cho rằng cô bây giờ với cô của ngày hôm qua anh gặp là hai người khác nhau!

Trên trán đổ mồ hôi, anh dùng hai tay chống thân thể của mình, dùng vật thể cứng rắn của mình không ngừng ở hạ thân cô lướt qua lại, hành hạ cô không cho cô như ý.

”Muốn không?” Anh lạnh lùng nở nụ cười, trong tiếng cười mang theo sự quyến rũ.

”Muốn. . . Muốn. . . Cho tôi. . . Cho tôi. . . .” Cô không chịu nổi kích thích, phía dưới của cô giãy dụa muốn cho anh vào bên trong cô.

Nhưng khi cô tiến một bước, anh lại lùi một bước, đùa giỡn với cô, không cho cô.

”Nếu cô muốn, vậy thì cầu xin tôi. . .” Trên khuôn mặt anh tuấn dịu dàng mang theo một chút đùa giỡn, môi mỏng siết chặt thể hiện trong lòng của anh muốn cô muốn đến nỗi điên! Nhìn thấy dục vọng của mình càng ngày càng khổng lồ, càng ngày càng đau đớn, nhưng anh vẫn không nhìn được chọc ghẹo cô.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết may mắn không có tính toán liền cầu khẩn, thanh âm khổ sở do chưa thỏa mãn được dục vọng: “Cầu xin anh cho tôi, tôi muốn anh, cho tôi. . .” Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt anh càng thêm dùng sức, cô ra sức nâng lên thân thể của mình cố gắng phối hợp với anh. Nhưng không được.

Sự cầu khẩn của cô, không thể nghi ngờ thỏa mãn lòng của anh! Rốt cuộc anh không còn nhẫn nhịn, động thân tiến vào bên trong cô.

”Ừm ...” trong cơ thể lập tức bị một vật thể to lớn tiến vào, làm cô rớt cuộc nhẹ thở ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Y Tuyết hơi ngẩng ra, một cảm giác hạnh phúc nảy nở.

Chỉ là cô còn chưa kịp thỏa mãn, Mạc Dĩ Trạch đã rút ra.

Một cảm giác mất mát lập tức bao vây lấy cô, trong lúc cô đi tìm kiếm cảm giác hạnh phúc lúc đầu, một sức mạnh mãnh liệt hơn đánh thẳng vào trong cơ thể cô, làm cho cô càng thêm yêu thích.

”A. . . A. . .” Cô gọi ra từng tiếng yêu kiều, phụ họa anh.

Theo luật động nguyên thủy nhất, Mạc Dĩ Trạch một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt rút ra đưa vào, vì cô giải bỏ thuốc mê tình. . .

Đêm dịu dàng, quyến rũ, mê hoặc lòng người. . .

Mồ hôi của hai cơ thể đan vào nhau, viết lên một bài hát tuyệt vời, cùng bước vào thiên đường hoàn mỹ nhất. . .

.

※

Công dụng của thuốc mê tình rất mạnh!

Bởi vì chỉ trong một hai giờ, anh đã muốn cô vô số lần, sau mỗi lần anh hết lòng phát tiết thì tê liệt ngã xuống ở bên cạnh cô không quá vài phút, thuốc trong cơ thể cô lại phát tác, sau đó cùng anh tiếp tục mây mưa.

Giống như hiện tại ——

Tình dục trên khuôn mặt anh tuần chưa kịp tan đi, trong con ngươi như sao bởi vì sự trêu chọc của cô lại nâng lên ngọn lửa dục. Lưng anh dựa bên giường, mà Âu Y Tuyết ở bên cạnh anh thì xụi lơ nằm trên sàn nhà.

Trên khuôn mặt tinh xảo mang theo dục vọng chưa được thỏa mãn, làn da trắng nõn trên người giờ đây lại tràn đầy dấu ấn tình dục, cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn đến đỏ bừng cắn môi dưới, một đôi mắt quyến rũ tràn đầy dục vọng đang chăm chăm nhìn anh.

”Cho tôi. . . Tôi muốn. . . Tôi còn muốn. . .” Cô không biết điều giây dựa thân thể của mình, tìm kiếm sự thoải mái.

Mà bộ dáng Mạc Dĩ Trạch giống như rất muốn nhưng vẫn ung dung đôi tay khoanh trước ngực, dùng một đôi mắt dịu dàng như có như không nhìn cô, nhẹ nhàng nói ra: “Nếu muốn thì tự mình tới” Mặc dù anh cũng rất muốn cô, nhưng toàn là anh chủ động, bây giờ đổi qua là cô cũng không phải là quá đáng!

”Ừm. . . Tôi muốn anh. . .” Dục vọng trong lòng thiêu đốt cô, nhưng anh chậm chạp không cho cô, làm cô rất khó chịu.

Giờ phút này, giọng nói của cô giống như một đứa bé không được cho kẹo, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng của Mạc Dĩ Trạch nhếch miệng cười thờ ơ đối với phản ứng của cô .

Cảm giác trống rỗng lại bao trùm cô, dục vọng sâu nhất trong cơ thể cô càng đốt càng nóng! Âu Y Tuyết không chờ anh cho, cô cắn môi vụng về giang hai chân của mình ngồi trên hông của anh, tìm kiếm một chút thoải mái. . .

Động tác của cô không thể nghi ngờ là đốt dục vọng của anh lên lần nữa, chỉ một hành động nhỏ của cô liền có phản ứng, nhưng anh cũng không chủ động muốn cô. Trên khuôn mặt có chút mong đợi có chút đùa giỡn nhìn động tác của cô.

Chỉ thấy Âu Y Tuyết giang chân ngồi ở trên bụng của anh, một cái tay nhỏ chống trên ngực của anh, cái tay còn lại tìm kiếm vật thể cứng rắn của anh. Sau khi cô tìm được dục vọng của anh, dùng hạ thân của mình lướt qua nó. .

Nhưng Âu Y Tuyết cũng không có giống như trước tìm thấy cảm giác thỏa mãn, lửa dục khó chịu lại bao vây cô. Cô nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn luống cuống nhìn Mạc Dĩ Trạch, quyến rũ: “Tôi muốn. . . Cho tôi. . .” Nói xong lại giây dựa thân thể của mình.

Đối với phản ứng của cô, Mạc Dĩ Trạch nhìn hết ở trong mắt. Cảm thấy dục vọng của mình sắp bộc phát theo, anh nắm tay cô sau đó nhẹ nhàng đem cô nâng cao, lại đem dục vọng của mình nhắm ngay hạ thân của cô, sau đó đè cô xuống.

”A ——” một cảm giác thỏa mãn chân thật lần nữa ôm lấy cô, cô lại có được cảm giác ấy.

”Giống như vậy, từ từ lên xuống.” Mạc Dĩ Trạch cắn răng của mình, nâng cao thân thể của cô lại để xuống, hấn chịu đựng lửa dục dạy cô.

Dưới sự hướng dẫn của hắn, Âu Y Tuyết cũng dần dần hiểu được. Cô bắt đầu chậm rãi nâng cao thân thể của mình lại chậm chậm ngồi xuống, một lần lại một lần, thân thể nhẹ nhàng giống như lông vũ

Sự thăng hoa lại ập tới, Mạc Dĩ Trạch lên tiếng gào thét rót cuộc thả ra tinh hoa của mình ở trong cơ thể cô . . .

84. Chương 83 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (1)

Cho dù bây giờ hay trước kia giữa hai người có quen biết hay không, anh cũng sẽ vĩnh viễn để cô ở bên cạnh anh!

Thân thể mềm mại của Âu Y Tuyết nằm trong ngực của anh, hai người cứ trần truồng như thế nằm ở trên sàn nhà mà trên người chỉ lấy áo khoác của anh che lại.

Giờ phút này đã là bảy giờ sáng ngày thứ hai ——

Ánh mắt lạnh lẽo giờ đây tràn đầy tình yêu dịu dàng, nhìn cô bởi vì tận tình một đêm, giờ phút này hoàn toàn ngủ say, trong lòng Mạc Dĩ Trạch nhẹ rung động. Mà cảm giác rung động thể này là anh trước nay chưa từng biết.

Chậm rãi vươn tay vuốt ve khuôn mặt của cô, nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của Mạc Dĩ Trạch thật là hạnh phúc, so với khuôn mặt lạnh lẽo trước đây của anh hoàn toàn trái ngược.

Không giống cảm giác khi cùng Lisa trên giường hay cùng với những người phụ nữ khác, ngày hôm qua triền miên không ngừng làm cho anh giống như không phải chỉ là phát tiết thỏa mãn dục vọng, nhiều hơn là cảm giác hạnh phúc mà anh chưa bao giờ trải qua. . .

Hạnh phúc?

Hai chữ đột nhiên nhảy ra trong đầu Mạc Dĩ Trạch khiến cho anh giật mình. Đưa tay chậm rãi vuốt ve cơ thể trắng nõn yêu kiều lưu đầy dấu vết của mình, sự nghi ngờ bỗng dưng biến mất không thấy, ngược lại ngọn lửa dục lần nữa tràn ra trong người anh.

Cảm thấy cổ họng căng thẳng, thân thể của anh lại lập tức bốc lửa.

Đôi mắt đen sâu thẳm bởi dục vọng trong lòng mà càng trở nên sâu lắng, bàn tay của anh không tự chủ lướt trên bộ ngực đang hít thở phập phồng của cô, dục vọng nóng bỏng của Mạc Dĩ Trạch càng thêm mãnh liệt.

”Ừm. . .” Âu Y Tuyết giống như cảm nhận được động tác dịu dàng của anh, nhẹ nhàng lên tiếng ngậm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu lại tỏ ra rất là khó chịu.

Đối với nét mặt của cô, Mạc Dĩ Trạch nhìn ở trong mắt, anh dùng tay chống lên thân thể của mình sau đó dịu dàng hôn lên cái trán bóng loáng của cô. . .

Sau đó một lúc, thanh âm đàn ông vang lên cắt đứt nụ hôn của anh.

”Thiếu gia, đã thức dậy chưa?” Đó là một giọng nói cung kính, không cần suy nghĩ cũng biết người đến là ai.

Chân mày Mạc Dĩ Trạch nhíu lên, ngay sau đó nhanh chóng nâng lên nửa trên của mình, giọng nói khàn khàn: “Ừ” Âm thanh lạnh lùng.

Giọng nói có chút bất mãn làm Minh Vũ ở ngoài cửa ngẩn ra, nhưng sau đó giống như là nhớ tới cái gì, chậm rãi nói: “Tư liệu vị tiểu thư kia tôi đã điều tra xong”

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch bỗng chốc cứng đờ, sau đó lại nói: “Đến thư phòng chờ tôi, tôi sẽ tới ngay” Giọng nói thật thấp, làm người ta đoán không ra tâm trạng lúc này của anh.

”Vâng” Minh Vũ gật đầu, cầm tài liệu rời đi.

Ngay sau đó ngoài cửa liền rơi vào im lặng ——

Đợi đến ngoài cửa không còn tiếng động, lúc này Mạc Dĩ Trạch giống như đang suy nghĩ việc gì lại đem ánh mắt nhìn đến Âu Y Tuyết đang ngủ mê man.

Nhìn khuôn mặt cô ngủ say, trong lòng Mạc Dĩ Trạch tràn đầy ấm áp. Hắn chậm rãi rút lại tay của mình, cẩn thận lấy áo khoác đắp lên người cô.

.

Minh Vũ ở thư phòng đợi Mạc Dĩ Trạch gần mười phút, lúc này Mạc Dĩ Trạch mới đến.

Xe lăn đi tới trước mặt Minh Vũ, Mạc Dĩ Trạch nường mảy lạnh lùng nhìn thân hình cao lớn của hắn: “Tài liệu đâu?”

“Ở trên bàn viết.” Minh Vũ không dám chậm trễ một phút.

Theo tầm mắt Minh Vũ nhìn sang, Mạc Dĩ Trạch thấy trên bàn sách của Ý là một xấp tờ giấy màu trắng đang nằm ở phía trên.

Chầm chậm đẩy xe lăn đến bên cạnh bàn, Mạc Dĩ Trạch cầm xấp tài liệu lên, tay lật vài tờ, đôi mắt sáng như sao nhìn ánh mắt nghiêm nghị cẩn thận của Minh Vũ, hắn lãnh đạm nói: “Anh đi ra ngoài trước.”

“Vâng” Nghe hắn phân phó, Minh Vũ xoay người rời đi.

“Đợi chút” Khi Minh Vũ chuẩn bị bước ra thư phòng, Mạc Dĩ Trạch gọi lại hắn.

Minh Vũ không hiểu xoay người lại nhìn anh, lại thấy bộ mặt lạnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch chợt xuất hiện sự dịu dàng, nghe được giọng nói trầm thấp của anh.

“Đi mua một bộ quần áo phụ nữ, bảo người giúp việc đem vào phòng của tôi.”

“Vâng”

.

※

Đầu vô cùng chóng mặt nặng nề, cả người giống như bị xe tải nghiền qua, mệt mỏi đến không có chút sức lực.

Âu Y Tuyết chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt long lanh có chút đờ ra nhìn thẳng phía trước, bộ dáng hiển nhiên là còn chưa tỉnh.

Đây là một căn phòng vô cùng lạnh lẽo nhưng rất hiện đại, bày trí ưu nhã, trưng bày dụng cụ trang nhã, tất cả tiết lộ ra tính cách của chủ nhân rất là lạnh.

“Đây là đâu. . .” Cô đỡ cái đầu nặng nề của mình, ngồi dậy. Mà trên người đang đắp áo khoác bởi vì động tác của cô mà rách xuống, cảm giác lạnh lẽo làm cô run lên.

Cô không tự chủ nhìn xuống dưới, lại hoảng hốt.

Chỉ thấy cả người cô trần trụi ngồi trên đất, da thịt trắng nõn tràn đầy dấu vết xanh tím, có thể nói trên dưới toàn thân không có chỗ nào lành lặn. Mà dấu vết chói mắt làm cho khuôn mặt cô trắng bệch.

“Đây là. . .” Cô không dám tin nhìn cơ thể mình tràn đầy dấu vết sau khi quan hệ, đại não không vận hành, những hình ảnh tối hôm qua đồng loạt hiện lên. . .

Tối hôm qua cô bị hai người đàn ông dùng thuốc, khi bọn họ muốn xâm phạm cô một người đàn ông đã xuất hiện cứu cô, sau đó, cô phát hiện mình thế này rồi cái gì cũng không biết. . .

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Âu Y Tuyết giật mình trợn to cặp mắt của mình, cắn môi dưới. . .

Đây là. . . Cô lại. . . Lại bị.

Cảm giác giữa hai chân đau đớn nhắc nhở cô chuyện đã xảy ra hôm qua, vì tránh mình vì khiếp sợ quá mà thét chói tai, đột nhiên cô che miệng mình, ngay sau đó trong đôi mắt sương mù xinh đẹp động lòng người trở nên đau buồn.

Trời, cô đã làm gì!

Cô lại cùng một người đàn ông xa lạ lên giường!

Trong đầu đột nhiên thoáng qua khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc, một cảm giác nhục nhã trỗi lên.

Trong lúc cô đang che miệng không chế chính mình òa khóc, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Nghe được tiếng bước chân, Âu Y Tuyết lập tức lấy chiếc áo khoác bên cạnh trùm lên thân thể trần trụi của mình, ngay sau đó lấy vẻ mặt lạnh lùng nhìn về cửa phòng, lời nói không tình cảm: “Là ai. . .”

Một câu nói chưa nói xong, khi cô nhìn thấy người đang đứng ở cửa, lời nói còn sót lại liền nuốt vào bụng.

Cạnh cửa, một nữ giúp việc mặc y phục màu đen trên tay đang cầm một bộ y phục, sau khi nhìn thấy Âu Y Tuyết liền ngẩn ra, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ kinh ngạc.

”Cô. . . Cô tỉnh rồi” Cô giúp việc lo lắng nhìn Âu Y Tuyết ngồi trên đất một lúc lâu, rồi mới từ trong miệng nói ra một câu như vậy.

Âu Y Tuyết cảnh giác nhìn cô, hàm răng cắn chặt, nước mắt trong mắt nhanh chóng nén lại. Có lẽ là bởi vì cô cũng không muốn để người khác thấy sự mềm yếu của mình, cho nên trên khuôn mặt tinh xảo của cô trở nên lạnh lùng.

”Tôi là người giúp việc ở đây” Cô giúp việc nhìn dáng vẻ của cô giống như không muốn cho ai đến gần, khóe miệng gượng cười, nói tiếp: “Xin lỗi, lúc này tôi không có nghĩ cô tỉnh lại nhanh vậy” Trong lòng âm thầm là lưỡi, giải thích.

Có lẽ là bởi vì thái độ của cô giúp việc tốt, cho nên Âu Y Tuyết không có lạnh lùng nhìn cô nữa, mà hỏi: “Tại sao tôi ở chỗ này?”

Á.

Cô giúp việc do dự một lát, nói tiếp: “Là thiếu gia của chúng tôi dẫn cô về” Bởi vì tối hôm qua hình như cô bị áo khoác che lại, cho nên không thấy rõ khuôn mặt của cô. Bây giờ nhìn thấy, quả nhiên đáng dấp của cô đẹp như vậy! Trong lòng âm thầm hâm mộ dáng người của Âu Y Tuyết cô giúp việc cũng không ngừng quan sát biểu lộ trên khuôn mặt Âu Y Tuyết.

”Thiếu gia?” Người đàn ông tối hôm qua là thiếu gia nhà này?

Nghĩ tới đây, trong lòng Âu Y Tuyết không khỏi lạnh lẽo muốn nôn ra, chỉ cần nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua cô đã cảm thấy xấu hổ.

”Ừ” Chẳng lẽ cô không biết sao? Cô giúp việc ngoan ngoãn gật đầu một cái trong lòng lại nghi hoặc. Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại hô lên” Ngoài thiếu phu nhân ra, cô là người phụ nữ đầu tiên thiếu gia mang về đây”

Nghe vậy, Âu Y Tuyết ngẩn ra!

Thiếu phu nhân. . .

Đôi mắt đau khổ khi biết được sự thật thì trùng thật to! Giờ phút này Âu Y Tuyết cảm thấy bản thân thật tệ hại.

Tối hôm qua, cô lại cùng một người đàn ông có vợ lên giường, trở thành kẻ thứ ba trong hôn nhân của người khác.

Trong lòng cô cảm thấy thật kinh tởm đến muốn ói, trong dạ dày trống rỗng thật đau đớn, cô từ từ phát run, cô bắt đầu sợ. . .

Giống như đã nhận ra thay đổi của cô, người nữ giúp việc mở to đôi mắt vô tội từ trên cao nhìn xuống Âu Y Tuyết đang ngồi trên sàn nhà hỏi: “Tiểu thư, cô có chỗ nào không khỏe?” Người giúp việc nữ quan tâm hỏi.

Đối với câu hỏi của cô chỉ là sự im lặng.

Trong lúc người nữ giúp việc còn đang kinh ngạc, lại thấy trong con người của Âu Y Tuyết bao phủ sương mù, cô còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai giọt nước mắt trong suốt đã từ khóe mắt Âu Y Tuyết chảy xuống.

Thấy cô khóc, người nữ giúp việc nghĩ là mình nói sai cái gì chạm đến cô, vì vậy vội vàng đi tới, nói lời an ủi: “Tiểu thư, cô đừng làm tôi sợ. . . Cô có chỗ nào không khỏe không? Tôi sẽ đi tìm cậu chủ” Bởi vì cô khóc, người nữ giúp việc vội vàng vàng lấy y phục ở trên tay để xuống đặt ở bên cạnh cô, sau đó muốn chạy ra ngoài cửa, đi tìm Mạc Di Trạch.

Ai ngờ vừa mới chạy đến cửa, sau lưng lại truyền đến tiếng nói như bị nghẹn lại vì khóc của cô.

“Đừng đi, tôi không sao” Thấy cô ấy muốn đi tìm anh, Âu Y Tuyết vội vàng ngăn lại.

Nghe vậy, thân thể người nữ giúp việc đứng lại, ngay sau đó chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng nhìn Âu Y Tuyết đang lau chùi nước mắt.

“Tiểu thư. . . Cô.” Lúc này người giúp việc nữ chẳng hiểu gì cả.

“Tôi thật sự không có việc gì, cô đừng đi tìm hấn” Không muốn sự việc càng thêm phức tạp với người đàn ông đó. Âu Y Tuyết cắn môi của mình, ngay sau đó đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn cô giúp việc, kiên nhẫn nói: “Xin hỏi cô có thể cho tôi mượn một bộ quần áo không?” Đôi mắt nhìn về phía bộ quần áo thể thao đã bị xé rách, Âu Y Tuyết cố gắng không để ý đến.

Đầu óc cô bây giờ rất rối loạn, chỉ muốn đi khỏi chỗ này thật nhanh!

“A” Nghe được câu nói của cô, lúc này người nữ giúp việc đang trong trạng thái mơ màng mới nhớ ra mục đích đến đây! Cô từ từ đi tới bên cạnh Âu Y Tuyết, lấy bộ quần áo trên sàn nhà đưa cho cô, nói tiếp: “Đây là bộ quần áo thiếu gia bảo tôi đưa cho cô.”

Tầm mắt của Âu Y Tuyết nhìn bộ quần áo màu đen ở trong tay cô. Âu Y Tuyết lạnh lùng nhìn nhưng không có đưa tay ra lấy.

“Tiểu thư, cô thay trước đi, tôi đợi cô ở bên ngoài” Người nữ giúp việc nở ra nụ cười lúm đồng tiền ngay sau đó đem âu phục đặt ở trước mặt cô, nói xong xoay người rời đi.

Một tiếng ‘Rầm’, cửa phòng bị đóng lại, bên trong phòng lại trở nên yên tĩnh. . .

Đôi mắt đỏ hoe của Âu Y Tuyết sau khi nhìn thấy người nữ giúp việc ra ngoài, trong lòng run lên khiến cô hơi run rẩy, rốt cuộc, cô tựa lưng trên giường chảy nước mắt. . .

※

Đó là một bộ quần áo được may vô cùng đẹp, kiểu dáng nhã nhặn dịu dàng. Mà khi Âu Y Tuyết mặc xuất hiện trước mặt người nữ giúp việc, bộ quần áo ôm sát người, thể hiện một dáng người cân đối xinh đẹp quyến rũ.

“Tiểu thư, cô. . .” Khi Âu Y Tuyết vừa xuất hiện trước mặt cô, người nữ giúp việc nhìn không chớp mắt. Ánh mắt hâm mộ nhìn vẻ đẹp khiến người ta phải ganh tị, người nữ giúp việc không nhận được khen: “Cô thật sự rất xinh đẹp.”

Dứt lời, thân thể Âu Y Tuyết thân thể đứng lại, nụ cười đậm mạc lạnh lẽo nói: “Cám ơn.”

Giọng nói lạnh lẽo của cô xuyên thấu qua không khí theo tai truyền vào lòng người nữ giúp việc, cô nhìn thẳng Âu Y Tuyết, hỏi tiếp: “Thiếu gia bảo chúng tôi chuẩn bị bữa ăn sáng, mời tiểu thư theo ta đến phòng ăn” Nói xong liền muốn đem Âu Y Tuyết đi dùng cơm.

Không nghĩ Âu Y Tuyết cũng không có đồng ý. Cô không nhúc nhích đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn người nữ giúp việc nói:

“Tôi không đói bụng”

“Hả?” Người nữ giúp việc không nghĩ rằng cô sẽ nói như vậy, một đôi mắt linh động nhìn cô, chờ đợi lời nói của cô.

Quả nhiên, sau khi cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của cô, Âu Y Tuyết lại nói:

”Có thể dẫn đường tôi ra ngoài không?”

Nhìn dáng vẻ cô ”Việc này. . .” Người nữ giúp việc có chút do dự, suy nghĩ một lát nói: ”Tôi đi báo thiếu gia một chút, sau khi thiếu gia đồng ý tôi sẽ dẫn cô ra ngoài có được không?” Cô cẩn thận hỏi xin ý kiến của Âu Y Tuyết.

Nghĩ đến lời nói của Minh Vũ căn dặn mình, người nữ giúp việc cũng không dám đáp ứng cô. Bởi vì không có thiếu gia cho phép ai cũng không thể tự mình đi ra biệt thự, huống chi cô còn là người phụ nữ thiếu gia mang về.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết nhú chặt lông mày, ngay sau đó nói: ”Cô không muốn dẫn tôi đi, vậy vậy tôi tự đi” Không đợi người nữ giúp việc trả lời, cô bước ra phòng ngủ, muốn rời đi thật nhanh.

Mà người nữ giúp việc cũng bị hành động của cô làm cho ngớ ngẩn, cho đến khi cô phục hồi tinh thần lại, bóng dáng Âu Y Tuyết đã sớm biến mất trong tầm mắt.

※

Lật xem hết tập tài liệu, sắc mặt Mạc Dĩ từ sự lạnh nhạt trở thành lạnh lẽo, từ lạnh lẽo biến thành xanh mét.

Khi chữ cuối cùng rơi vào trong mắt của anh, khi anh buông tập tài liệu trong tay, ánh mắt lạnh lẽo giống như đang suy nghĩ cái gì nhìn thẳng phía trước, trong lòng anh là vô tâm nhưng vì xấp tài liệu kia mà giật mình rất lâu. Nhắm đôi mắt lại, trong đầu đều là những chữ khiến mắt anh thật đau.

Âu Y Tuyết

Nhị tiểu thư của tập đoàn Âu gia

Mười bảy tuổi

Năm nay vừa tốt nghiệp trung học Danh Dương

.

Từng chữ từng câu khắc thật sâu vào trong đầu của anh, trong lòng nóng nảy, ngay sau đó mở ra hai mắt, tầm mắt lạnh lùng nhìn tấm hình trên bàn.

Đó là tấm hình hai năm trước, trong tấm hình cô khổ sở té xuống đất âu phục tuột đến thắt lưng lộ ra dáng người cô hoàn mỹ, mà ở phía sau của cô giống như có một người đang đứng cười nhạo. . .

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô tạo cho anh cảm giác quen thuộc kì lạ khiến cho anh biết giữa bọn họ nhất định có quan hệ gì đó. Nhưng anh không bao giờ nghĩ tới . .

Cô lại là nhị tiểu thư Âu Gia, là em gái của Âu Xảo Lệ! Mà anh, là anh rể trên danh nghĩa của cô. . .

85. Chương 84 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (2)

Sự thật giống như sấm sét giữa trời quang, trong đầu anh xẹt qua một tia chớp.

Lãnh Âu không có con. Mà rậm lại nhú lại, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào xấp tài liệu cùng tấm hình trên bàn đến mất hồn.

Nhưng. . .

Tại sao những tư liệu có liên quan đến cô không có trong đồng tài liệu được đưa đến cho anh? Hay hai người không qua lại nhiều nên không có ghi chép lại, hay là. . .

Dĩ nhiên, tất cả mọi chuyện anh đều không biết, nếu như muốn biết, vậy chỉ còn một biện pháp.

Nghĩ tới đây, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng nhấn điện thoại nội tuyến.

"Cô ấy tỉnh chưa?". Thanh âm lạnh lùng truyền ra từ trong điện thoại, giọng nói lạnh lùng làm cho người khác không rét mà run.

"Thiếu gia, vị tiểu thư kia. . .". Bên kia điện thoại, Minh Vũ muốn nói lại thôi, yên lặng một lúc, hẳn mới chậm rãi nói: "Cô ấy đã rời đi rồi!"

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch dùng tốc độ nhanh nhất trở về trong phòng.

Bên trong phòng lớn hào hoa xa xỉ, tầm mắt lạnh lùng rời xuống, chỉ thấy áo vét đen của anh vẫn còn trên sàn nhà, mà bóng dáng anh muốn tìm đã sớm biến mất không thấy nữa.

Con người lạnh lùng nheo lại, nhìn người làm nữ đứng một bên.

"Là cô để cô ấy rời đi". Đây không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Người làm nữ cảm thấy băng đá từ trên người anh phát ra đang gắt gao bức mình, cô không khỏi run lên một cái, tiếp đó, run rẩy giải thích: "Thiếu gia, không phải tôi để tiểu thư rời đi, mà cô ấy. . ."

"Đủ rồi!". Một tiếng lạnh lùng vang lên, Mạc Dĩ Trạch nguy hiểm như báo.

"Tôi. . .". Người làm nữ bị anh giận dữ mắng mỏ bị đến hồn cũng không còn, cô uất ức nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn, thiếu chút nữa đã khóc nức lên.

Con người lạnh lùng chậm rãi chuyển qua khuôn mặt đang làm ra vẻ đáng thương, Mạc Dĩ Trạch trầm giọng nói: "Bắt đầu từ ngày mai, cô không cần tới đây làm việc nữa!". Giọng điệu không cho phép thương lượng.

Nói xong, anh không đợi người làm nữ cầu khẩn, quay đầu dời mắt Minh Vũ vẫn cung kính đứng bên cạnh anh không nói một câu.

"Tìm cô ấy, mang về đây!"

Từ biệt thự chạy ra, Âu Y Tuyết vẫn cầm đầu chạy, chạy không ngừng. Đến khi cô cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy chạy hết nổi rồi, cô mới dừng lại đi bộ. Mấy câu người làm nữ nói cứ lượn lờ bên tai cô, làm cô suýt nữa có cảm giác thở không nổi. Vừa nghĩ tới mình cùng một người đàn ông có vợ làm chuyện đó, cô đã cảm thấy mình đặc biệt bẩn thỉu, đặc biệt hạ tiện. . .

Hai năm trước, chuyện xảy ra vào đêm đó vẫn hiện rõ trước mắt, vậy mà bây giờ cứ nhiên vẫn để chuyện như thế xảy ra.

Điều này khiến cô không muốn sống nữa, nhưng chết cũng không thể giải quyết mọi chuyện! Huống chi, đó cũng không phải là chuyện khổ sở nhất mà cô từng trải qua. Nghĩ tới đây, cô quyết định đem bí mật này chôn vùi vĩnh viễn dưới đáy lòng mình!

Trong quán cà phê.

Mùi thơm của cà phê tràn ngập trong không khí, cách bố trí ưu nhã trong quán khiến quán không còn chỗ ngồi, có người uống cà phê đọc tiểu thuyết, có người lại nhẹ giọng nói chuyện với nhau, chỉ là không hện mà trên mặt mỗi người đều nở nụ cười yếu ớt.

Trần Di mặc áo sơ mi đơn giản, thêm quần jean đứng ở trước quầy, nhìn tờ giấy trong tay đến mất hồn, cho tới khi bên cạnh xuất hiện thêm một người cũng không nhận thấy.

"Đang suy nghĩ gì vậy?". Một giọng nói vui vẻ đột nhiên vang lên. .

Lúc này, Trần Di mới phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Sau khi nhìn rõ khuôn mặt anh, cô không thềm để ý.

"Là anh à?". Trần Di nhàn nhạt nói, ý nghĩ hiển nhiên vẫn chưa trở về.

"Ừ". Đối với sự lãnh đạm của cô, Quý Đăng Viên đã sớm thấy nhưng không thể trách. Trên khuôn mặt nho nhã vẫn nở nụ cười sáng lạn, anh quay đầu tìm kiếm bóng dáng anh đang mong nhớ nhưng không tìm thấy.

"Hôm nay cô ấy không tới sao?". Giọng nói có chút mất mát.

"Ừ". Trần Di hiểu lời của anh, gật đầu nói: "Từ tối hôm qua tới giờ cũng chưa gặp lại cô ấy". Chân mày cô nhíu lại, tiết lộ ra sự lo lắng của cô.

Cùng cô ấy chung sống gần hai năm rồi, cô cũng biết Âu Y Tuyết luôn luôn là người không đến trễ, cho dù có chuyện khẩn cấp gì cũng sẽ nói trước với cô. Vậy mà hôm nay, cô không nói gì mà lại không tới, khiến cô suy đoán có phải tối qua đã xảy ra chuyện gì hay không.

"Cô ấy không nói gì với cô sao?". Quý Đăng Viễn hỏi.

"Ừ, không nói gì". Trần Di yên lặng lên tiếng, con người trong trẻo không ngừng nhìn ra ngoài, muốn tìm bóng dáng của cô.

Nghe vậy, Quý Đăng Viễn cũng lo lắng, có chút chần chừ nói: "Tôi đi đến nhà cô ấy xem sao". Tối hôm qua đang họp thì cô đột nhiên rời đi, khiến anh ứng phó không kịp. Nếu không phải Trần Di nói cô mệt mỗi nên về trước, anh đã đuổi theo rồi.

"Ừ". Trần Di nháy mắt, bày tỏ sự đồng ý đối với chủ ý của anh.

Được cô khẳng định, Quý Đăng Viễn liền nhanh chóng xoay người liền định đến Âu gia tìm cô. Nhưng anh vẫn chưa đi được hai bước liền dừng lại.

"Làm sao vậy?". Tại sao không đi! Trần Di không hiểu nhìn anh hỏi.

Quý Đăng Viễn trầm mặc một hồi, tiếp đó quay đầu lại, lộ ra nụ cười có lúm đồng tiền: "Cô ấy đã tới!". Nói xong tầm mắt lại nhìn ra ngoài quán cà phê.

Trần Di nhìn theo tầm mắt anh, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, bởi vì, cô đã thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Dường như không cần nghĩ ngợi gì, cô trợn to cặp mắt, rời khỏi quầy, đi tới bóng dáng đang tiến vào quán cà phê.

"Cậu đã đi đâu vậy!"

Rời khỏi biệt thự, Âu Y Tuyết không về nhà, mà đi thẳng tới địa điểm làm việc hôm nay. Bởi vì khi đi cô mặc quần áo người đàn ông kia mua cho, trong túi không có một đồng tiền, cho nên, cô đi bộ về tới đây

Đứng ở trong quán cà phê, không khí lạnh lạnh bên trong cùng ánh sáng mặt trời bên ngoài tạo thành sự đối lập. Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy chóng mặt, toàn thân đau đớn lợi hại, cho nên khi Trần Di hỏi cô cái gì cô cũng không kịp phản ứng.

"Cậu đã đi đâu, tại sao bây giờ mới đến?" Thấy cô si ngốc không nói một câu, Trần Di không đếm xỉa đến những khách đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, lặp lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa.

Trần Di cất cao âm lượng, khiến Âu Y Tuyết đang trở mắt lúc này mới phản ứng được . Cô luống cuống nhìn Trần Di trước mặt, muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện mình không nói được.

Đúng lúc này, dường như Trần Di đã phát hiện ra cô có cái gì đó không đúng.

"Đợi chút". Đột nhiên, Trần Di cắt đứt suy nghĩ của cô. Đôi mắt trong veo không ngừng quét qua dung nhan Âu Y Tuyết, tiếp đó, cô lo lắng nắm tay cô, ân cần nói: "Sao mặt cậu trắng bệch vậy? Còn nữa, có phải cậu lại khóc không?"

Chỉ thấy hốc mắt Âu Y Tuyết hồng hồng, khuôn mặt tinh xảo trắng bệch không có chút huyết sắc nào, bộ dạng tiêu tụy, khiến lòng người thương tiếc!

Chỉ một đêm không thấy, tại sao lại có biến hóa lớn như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trần Di nói chưa dứt lời, Quý Đăng Viễn đứng bên nghe họ đối thoại cũng phát hiện cô có cái gì đó không đúng.

Ánh mắt ân cần vội vàng quan sát sắc mặt của cô, anh trừu nhìn thấu cô mệt mỏi vô lực ở ngoài, còn phát hiện trên xương quai xanh của cô có một dấu vết màu đỏ.

"Em bị thương sao?" Vừa nhìn thấy ấn ký màu đỏ ấy, Quý Đăng Viễn liền nghĩ cô bị thương. Ánh mắt lại dời xuống dưới mới phát hiện, trừ xương quai xanh, những nơi khác trên người cô đều có "vết thương" như vậy.

Nghe Quý Đăng Viễn nói câu này, Trần Di cũng nhìn theo tầm mắt anh, song khi cô nhìn thấy hằn đang nhìn vào "vết thương", ánh mắt trầm, ngay sau đó, khiếp sợ nhìn về mặt trắng bệch của Âu Y Tuyết.

Dường như cảm thấy tầm mắt mãnh liệt của hấn, Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, ngay sau đó lấy tay che xương quai xanh của mình lại, rũ mắt xuống nói: "Em không sao". Cô tận lực tự nói mình phải trấn định, nhưng tâm vẫn không nhịn được mà chột dạ.

Bởi vì lừa gạt bọn họ, cho nên cô cảm giác mình càng thêm vô sỉ.

Dường như cảm thấy cô run rẩy, Trần Di cũng không dám ánh mắt về phía cô nữa, cô chỉ nhàn nhạt thu hồi tầm mắt của mình, sau đó nói: "Không có việc gì là tốt rồi, nhanh đi vào bên trong đổi quần áo ra làm việc thôi, ông chủ mới nói. . ." Cô còn nói thêm mấy câu nhưng Âu Y Tuyết không nghe lọt chữ nào.

"Tốt". Nghe được lời của cô..., Âu Y Tuyết lập tức hướng phòng thay quần áo chạy đi.

Sau khi nhìn cô biến mất ở phòng thay quần áo, Trần Di đứng ngây ngơ. Không phải cô không muốn hỏi cô đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết, khi cô ấy không chịu nói thì dù ép cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không nói, cho nên anh, cô để nghi vấn ở trong lòng.

Mặc dù cô biết chuyện này, nhưng dường như Quý Đăng Viễn không suy đoán ra . . .

Trung tâm chợ Đài Bắc, trong PUB "Long" cao cấp.

Đi vào pub, một cỗ không khí thổi nát lập tức đánh vào. Tiếng nhạc Rock không ngừng truyền đến, trong sàn nhảy lớn như vậy, hai vũ nữ ăn mặc hở hang đang trưng bày tất cả vốn liếng, nhiệt tình bốc cháy. Bên dưới có vô số người không ngừng huýt sáo, có người còn không chút kiêng kỵ vuốt ve, hôn môi, tới đây không phải là công tử nhà giàu chơi bởi lêu lổng thì cũng là phụ nữ cả ngày chỉ biết trang điểm, shopping. Đại khái nói, sống mơ mơ màng màng cũng chính là nơi đây.

Tận cùng bên trong pub, trong một căn phòng được bao, lúc này đang trình diễn một màn kịch tình

Một cô gái cả người trần trụi đang cười trên người một người đàn ông trần truồng, đang ra sức đong đưa thân thể của cô. Một mái tóc ngắn thời thượng phồng phồng đung đưa, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hưởng thụ, từng tiếng yêu kiều vang lên không dứt, rồi cuộc dùng sức hết lên một tiếng.

Hai người cùng đạt tới cao trào, lúc này, cô mới một lần nằm trên thân hình cao lớn khô ngô của người đàn ông, mồ hôi ướt đầm, cô dùng sức thở hổn hển.

"Em luôn đói khát như vậy sao?". Ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, người đàn ông bị cô đè ở phía dưới cười ám muội, không chút khách khí dùng bàn tay mình bao trùm lên bộ ngực của cô.

Mà động tác đó lại khiến cô rên rỉ yêu kiều.

"Ừm. . . .". Cô ta lập tức cảm thấy dục hỏa dâng lên, mới vừa làm xong, không còn hơi sức cử động nữa, vì vậy, cô chỉ có thể nhịn nỗi đau khổ giày xéo này.

Cô không phải ai khác, chính là Âu Xảo Lệ mới rời khỏi biệt thự vào hôm qua!

"Hấn không thể thỏa mãn em sao?". Thấy cô không trả lời, người đàn ông kia lại lười biếng hỏi: "Hay là, em rất đói khát?"

"Ngại!" Nghe hấn nói mình như vậy, Âu Xảo Lệ bắt mẫn mẫn mê đôi môi đỏ tươi, liếc hấn, nói: "Đương nhiên là hấn không thể thỏa mãn em". Cô thừa nhận.

Cặp chân tê liệt, dù có lực cũng không thể thỏa mãn cô! Mặc dù cô không biết hấn có bao nhiêu bạn giường, nhưng cô nhớ, đàn bà của hấn tuyệt đối không ít hơn đàn ông của cô! Cô tuyên bố phải về Âu gia, để ọi người biết chuyện bọn họ trở về nước, nhưng trên thực tế, không phải cô chỉ có ý định làm như vậy. Bởi vì, cô không muốn chọc giận anh, mà muốn uy hiếp anh kết hôn với cô, nhưng trải qua từng ngày chờ đợi, thế nhưng, một cuộc điện thoại cũng không có. . .

Điều này khiến lòng tự ái của cô bị tổn thương!

"Sao vậy? Hắn không muốn cưới cô sao?" Trong con người thâm thúy của Bạch Tuấn Ngạn thoáng qua chút châm chọc, dùng sức nhào nặn bộ ngực của cô, làm cô phát ra một hồi thở gấp.

Bạch Tuấn Ngạn, một trong những Ngưu Lang nổi tiếng nhất có biệt danh "MIN". Bởi vì bề ngoài xuất sắc cùng với khí chất phóng đảng, cho nên rất được Âu Xảo Lệ mê luyến, bất kỳ một phụ nhân rộng rãi nào đã gặp qua hắn, không có ai không khuynh đảo vì hắn! Mà hắn cũng là tình nhân Âu Xảo Lệ bao nuôi, cũng chính là mặt trắng nhỏ trong truyền thuyết.

"Ừ". Nói đến đây, Âu Xảo Lệ không khỏi cảm giận. Nghĩ đến mình thương anh yêu đến mức không ngại anh là người què, không ngại anh có người đàn bà khác, nhưng anh vẫn lạnh lùng với mình như vậy, trong lòng không nhận được chua xót.

"Đã như vậy, vậy dứt khoát không gả!". Thấy cô như thế, Bạch Tuấn Ngạn buồn cười mở miệng nói.

"Không lấy?" Làm sao có thể, cô canh giữ bên cạnh anh nhiều năm như vậy, muốn cô không lấy thì những gì cô đã bỏ ra trong quá khứ phải làm sao?

Nhưng Âu Xảo Lệ cũng không nói thẳng, ngược lại, cô bắt hắn mê mê đôi môi đỏ mọng, nghiêng người đến tiến sát khuôn mặt làm tất cả phụ nữ điên cuồng, chuyển qua liếm vành tai nhạy cảm của hắn, nhỏ giọng: "Không lấy hắn, chẳng lẽ anh lấy tôi?"

Nghe vậy, thân thể Bạch Tuấn Ngạn cứng đờ, trong đôi mắt xinh đẹp lập tức xuất hiện một ngọn lửa, tiếp đó, lật Âu Xảo Lệ đang ngồi trên người hắn xuống, ngay sau đó, lấy tốc độ cô không kịp phản ứng cầm giữ hông cô, từ phía sau cô đâm vào.

"A. . .". Chỉ nghe Âu Xảo Lệ hét lên một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lại khôi phục ham muốn.

"Cô đang đùa với lửa!" Trên khuôn mặt Bạch Tuấn Ngạn tràn đầy dục vọng, mắt hắn càng thêm xám xịt, ngay sau đó, hắn nhanh chóng luật động.

"Ừm. . . Ừm.". Âu Xảo Lệ thoải mái ngâm ra tiếng tràn đầy say mê, dường như quên mất chuyện cô đang rầu rĩ một phút trước.

"Cô đúng là một con diêm". Nói xong, hắn tăng nhanh tốc độ trong cơ thể cô khiến cô co rúm.

Thấy cô phóng đảng chưa thỏa mãn dục vọng. Sau lưng cô, Bạch Tuấn Ngạn nở nụ cười trào phúng, làm người ta không nhìn ra hắn đang đứng ở trạng thái cao nhất của tình dục!

"Ừm. . . Ừm. . . Làm thế nào. . . Làm thế nào. . . Tôi thật sự rất muốn làm thê tử của hắn". Từng cổ khoái cảm từ trong thân thể truyền đến, đột nhiên cô lại nghĩ tới chuyện làm cô tan nát cõi lòng.

"Vậy thì gả cho hắn đi". Bạch Tuấn Ngạn trầm giọng, nghe không ra tâm tình của hắn.

"Ừ. . . A. . . Ngạn. . . Dùng sức một chút. . . Nhanh hơn chút nữa. . . A. . .". Bởi vì động tác của hắn đột nhiên tăng nhanh, Âu Xảo Lệ cắn môi, lại nói: "Nhưng. . . Hắn không muốn lấy tôi. . .". Đỉnh hôn hai năm rồi, số lần anh chạm vào cô có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Vậy thì nghĩ biện pháp khiến hắn nguyện ý cưới cô". Lời nói từ tính khêu gợi truyền ra.

"Ừ. . . Làm sao, hắn mới nguyện ý. . . A". Hắn chạy nước rút, Bạch Tuấn Ngạn phun mầm mống nóng bỏng của hắn vào cơ thể cô, lập tức, cả người Âu Xảo Lệ liền trở nên mềm nhũn.

86. Chương 85 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Không Hẹn Mà Gặp (3)

"Chẳng lẽ cô không nhớ?" Bạch Tuấn Ngạn không để ý đến thân thể cô đã xụi lơ trên ghế sofa, khuôn mặt tuấn mỹ như Apollon tràn đầy lãnh khốc, đi thẳng tới ghế sa lon, cầm quần áo lên mặc, sau đó nói tiếp: "Nếu hắn không muốn cưới cô, vậy cô hãy dùng phương pháp xử lý truyền thống nhất. . ."

Bận rộn trong quán cà phê cho tới trưa, trưa lại vội vã chạy tới tiệm trà sữa. Trong lúc cô ngăn người thì Trần Di dùng hai tay cũng làm không hết việc.

Nhìn dung nhan Âu Y Tuyết dần dần khôi phục huyết sắc, trong lòng Trần Di vô cùng lo lắng, mấy lần cô định mở miệng trấn an nhưng khi cô nhìn thấy biểu tình khổ sở của Âu Y Tuyết thì lại đem lời nói nuốt lại, vì vậy, vẫn phải ráng nhìn cho đến bốn giờ chiều.

"Quý khách đi thông thả, mời quý khách ghé lại lần sau". Trần Di đứng ở trước quầy, mỉm cười nói với một vị khách. Cho đến khi bóng dáng người khách hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, cô mới thu hồi ánh mắt của mình nhìn về phía bên cạnh.

Âu Y Tuyết đang nhìn về phương xa, vẻ mặt ngốc trệ, bộ dáng ngẩn người.

Trần Di khua tay trước mặt cô, nhưng Âu Y Tuyết vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, vì vậy, Trần Di không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở cô: "Tuyết, phục hồi tinh thần lại đi"

Bởi vì một câu nói này của Trần Di, lúc này Âu Y Tuyết mới kéo thần trí trở về thực tế.

"Làm sao vậy, có khách tới sao?" Âu Y Tuyết quay đầu, chống lại cơn người tràn đầy lo lắng của Trần Di, khuôn mặt trở nên lúng túng.

Yên lặng thờ dài một cái, Trần Di không khỏi nói sâu xa: "Bạn làm sao vậy? Cả ngày nay, hồn đều không ở trên người, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Từ khi hai người quen biết, nhìn cô từ một người ít nói biến thành người có thói quen cười yếu ớt, Trần Di không dám khẳng định nhưng ít nhất cô có thể nhìn ra 80% biến hóa của cô ấy.

Giống như hiện tại! Trên mặt tinh xảo không có một tia gợn sóng, chỉ có vẻ mặt lạnh lùng. Đường như Trần Di lại thấy bóng dáng của cô ngày trước.

Đường như nhận thấy ánh mắt thăm dò của cô, Âu Y Tuyết vội vàng cụp mắt xuống, sau đó nói: "Không có gì, không có gì xảy ra cả". Mặc dù trên đường trở về, cô đã làm tốt công tác tư tưởng, nhưng trong lòng vẫn còn cảm giác nhói đau.

Nhìn cô lại bày ra bộ dáng này, rốt cuộc, Trần Di không nhịn được liền thờ dài nói: "Bạn không lừa được mình đâu!" Từ trong từng tiếng nói, cử động đều có thể cảm thấy biến hóa của cô, dù cô cố che giấu thế nào cũng chỉ phí công.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lại lâm vào trầm mặc.

Thấy cô còn chưa muốn nói, Trần Di cũng không hỏi nữa.

"Ba nói, tối hôm qua, bạn đi qua tiệm, sau đó, ông kêu bạn cầm một phần bánh cho bọn nhỏ. Nhưng sau khi ba đóng cửa tiệm về đến nhà, bọn nhỏ nói, bạn chưa về. . .". Nghĩ tới chuyện hôm qua, Trần Di thiếu kiên nhẫn.

Dứt lời, Âu Y Tuyết tự biết không thể đối gạt được.

Cô ngẩng đầu lên, hai mắt mệt mỏi chống lại ánh mắt lo lắng của Trần Di, cuối cùng, chậm rãi nói ra hai chữ: "Xin lỗi"

"Tại sao lại nói xin lỗi?" Trần Di không rõ. Trong lòng không hiểu nên ngăn ra, nghĩ cô muốn giải thích câu xin lỗi kia, vậy mà cô đoán sai rồi.

Bởi vì sau khi Âu Y Tuyết nói xin lỗi, lại bổ sung: "Mình không cẩn thận làm đổ đồ ăn khuya của bọn nhỏ, còn làm hỏng quần áo thể thao của cậu, mình xin lỗi". Nói xong, giọng nói mang theo chút ê ẩm.

"Ồ. . .". Trần Di hiển nhiên không ngờ rằng cô muốn nói cái này, nhất thời, cô ngây ngẩn cả người.

Đợi đến sau khi cô phục hồi tinh thần lại, lại thấy Âu Y Tuyết đang cời đồng phục của tiệm trà sữa xuống.

"Bạn định đi đâu?". Trần Di không nhịn được liền hỏi một câu.

Âu Y Tuyết nâng mi mắt lên, chậm rãi nói: "Mình muốn ra ngoài đi dạo, có thể xin nghỉ phép giùm mình không?" Nói cô trốn tránh cũng được, khiếm nhục cũng không sao! Hiện tại, lòng cô hỗn loạn, với trạng thái này, cô sẽ không thể làm bất cứ chuyện gì.

"A. . .", Trần Di sững sờ một lát, ngay sau đó gật đầu một cái: "Được"

Trong lúc cô trả lời, Âu Y Tuyết đã đi ra khỏi quầy.

Trước khi đi, cô còn quay lại cười với Trần Di một cái, nói tiếp: "Không cần lo lắng ỉnh, mình không có việc gì". Cô muốn ổn định lại lòng mình.

"Ừ, mình tin tưởng bạn". Tựa như cảm nhận được quyết định của cô, Trần Di gật đầu một cái, cũng nở một nụ cười với cô.

Thấy cô thông cảm như vậy, lòng Âu Y Tuyết thoáng qua một chút ảm áp. Cô lẳng lẳng xoay người lại, liền dứt khoát ra khỏi tiệm trà sữa.

Trần Di nhìn cửa trống rỗng đến ngây ngô, nhìn bóng lưng Âu Y Tuyết biến mất, khuôn mặt thanh tú lập tức hiện lên vẻ lo lắng.

Nói không lo lắng là giả!

Nhìn vẻ mặt kia, cô không thể nào an tâm được! Thu hồi suy nghĩ của mình lại, đang định gọi điện thoại cho Quý Đăng Viễn để cho hắn theo dõi, chăm sóc cô, không ngờ, Âu Y Tuyết mới đi ra khỏi cửa chưa đầy nửa phút đã quay trở lại.

"Hoan nghênh. . .". Trần Di mỉm cười với vị khách mới tiến vào tiệm trà sữa, nhưng sau khi nhìn thấy người tới, nụ cười lập tức cứng lại: "A, chẳng phải bạn nói muốn đi ra ngoài một lát sao? Sao. . .". Tại sao quay lại nhanh như vậy.

Trần Di nhìn thấy vẻ mặt của Âu Y Tuyết hốt hoảng, sắc mặt trắng xanh, chưa kịp cúp điện thoại liền bước ra khỏi quầy, đi tới bên cạnh cô rồi vội vàng hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Thấy cô hoảng hốt, vẻ mặt sợ hãi, Trần Di vội vàng hỏi.

"Mình. . . Mình.". Môi Âu Y Tuyết run rẩy, nhìn ánh mắt lo lắng của Trần Di, mũi cô đau xót nhưng lại phát hiện ra mình không thể nói gì được.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bạn đừng làm mình sợ". Bì vẻ mặt của Âu Y Tuyết làm hoảng sợ, đối mặt với thân thể phát run của cô, Trần Di không khỏi cảm thấy lo lắng.

Âu Y Tuyết bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, cô cắn chặt môi, cố gắng không để ỉnh phát ra tiếng vang, ngay sau đó, nhanh chóng chạy đến trước quầy, ngồi xuống.

"Cậu làm sao vậy?" Trần Di vội vàng tiến lên, cũng ngồi xuống nhìn cô.

"Đừng nói mình. . . Mình ở chỗ này. . .". Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, tận lực đè thấp tiếng vang, giờ phút này, dường như cô đang sợ. Sợ chuyện gì đó.

"Bạn có ý gì?". Trần Di không hiểu, đang định hỏi tiếp, vậy mà, cùng lúc đó, chuông gió trong tiệm trà phát ra tiếng vang thanh thúy, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Trần Di đứng dậy, một bóng dáng cao lớn, rần rỏ lọt vào mắt cô.

"Anh. . .". Trần Di có chút kinh ngạc, đầu óc sững sốt, hiển nhiên chưa kịp lấy lại tinh thần. Nhưng trong đầu thoáng qua câu nói vừa rồi của Âu Y Tuyết, cô lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, vì vậy, cô cố làm ra vẻ trấn định, nở một nụ cười hiền thực, nói tiếp: "Quý khách cần gì ạ?"

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tên đàn ông kia không để ý gì tới lời nói của Trần Di mà dùng ánh mắt đánh giá chung quanh tiệm trà sữa, ánh mắt như muốn tìm kiếm gì đó.

Thừa dịp hẩn quan sát, Trần Di dùng đuôi mắt liếc Âu Y Tuyết đang ngồi chồm hổm trên mặt đất một cái, lại thấy cô đang gắt gao che miệng mình, toàn thân run rẩy. Trong lòng căng thẳng, vì vậy liền nói với người đàn ông kia:

"Quý khách, ở đây chúng tôi có trà sữa trái cây, thạch trà sữa, bánh pút-đing trà sữa, trong đó, thạch trà sữa bán tốt nhất. Nếu như ngài không quyết định được, vậy tôi giúp ngài chọn một phần thạch trà sữa được không?" Cô giải thích, cũng rất trấn định.

Nghe vậy, lúc này, người đàn ông kia mới quay đầu lại.

Hai mắt đen nhánh chống lại nụ cười mang tính chất ứng phó của cô, khuôn mặt lạnh khốc có chút cứng ngắc, vóc người cao lớn nhưng không khiến người ta có cảm giác kiêu căng.

"Cô gái cùng làm việc với cô không có ở đây sao?" Minh Vũ lạnh lùng hỏi.

"A. . .". Trần Di sững sốt, trong bụng cả kinh, càng thêm khẳng định lời nói của Âu Y Tuyết. Vì vậy, cô làm bộ không rõ, trở mắt hỏi tiếp: "Quý khách, tôi không biết anh muốn tìm ai. Nếu anh không tới mua trà sữa, thứ lỗi cho tôi không giúp gì được". Cô rất lễ phép hạ lệnh đuổi khách.

Nghe cô nói năng hùng hồn, lúc này Minh Vũ mới nhìn thẳng cô.

Có lẽ, cô gái trước mặt cùng độ tuổi với cô gái hôm qua, tóc đen dùng một sợi dây buộc lên như đuôi ngựa, bình thường nhưng không kém phần xinh đẹp, khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt, cô mặc đồng phục màu vàng nhạt càng lộ vẻ thanh xuân, tinh thần phấn chấn.

Cổ họng căng thẳng, Minh Vũ lãnh đạm nói: "Tôi là bạn của bạn cô, Âu Y Tuyết".

"Tuyết sao?" Trần Di làm bộ kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, chậm rãi lặp lại cái tên này rồi nói: "Hôm nay thân thể cô ấy không thoải mái, đã xin ông chủ nghỉ một ngày. Nếu như quý khách có chuyện gì quan trọng có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời tới cô ấy". Trần Di tốt bụng nói.

Tròng mắt đen như mực của Minh Vũ chợt lóe lên sự lạnh lẽo, ngay sau đó lại hỏi: "Xin hỏi, cô ấy xin nghỉ vào lúc nào?" Rõ ràng, cô gái này không muốn nói cho hắn biết! Mặc dù trong lòng biết cô nói dối nhưng hắn cũng không vạch trần.

"Sáng nay". Trần Di nói láo mặt không đỏ, hơi thở không gấp, giống như sự việc xảy ra đúng y như vậy.

"Vậy sao?" Nghe vậy, Minh Vũ không khỏi lạnh lùng chê cười, nói tiếp: "Nhưng tôi thấy cô ấy đến quán cà phê đi làm, sau đó buổi trưa mới đến tiệm trà sữa, sau khi tới đây, cô ấy mới xin nghỉ rồi rời đi sao?" Hắn trần thuật sự thật hần thấy. Nếu không phải đợi đến lúc trong tiệm không có khách mới tới thì hắn đã vào từ lúc ở quán cà phê rồi.

"Anh. . . .". Nghe hắn nói vậy, Trần Di sững sốt. Hiển nhiên không nghĩ tới hắn biết lịch làm việc một ngày của họ, vì vậy, trong lòng kinh ngạc nhưng lại cảm thấy ghê tởm người đàn ông trước mặt này: "Nếu như quý khách không tin lời của tôi, vậy cứ tự nhiên". Nói xong liền cúi đầu làm bộ dọn dẹp lại mặt bàn trên quầy, không để ý đến hắn nữa.

Nhìn cô gái trước mặt vì lời nói của hắn mà thay đổi sắc mặt, trong lòng Minh Vũ có chút rung động, liền nói: "Nếu như cô nói cho tôi biết cô ấy ở đâu thì số tiền này sẽ thuộc về cô". Nói xong, hắn móc bóp da ra, rút ra mấy tờ 100.

Trần Di ngẩng đầu lên, nhìn tiền mặt trong tay hắn, do dự một lát, sau đó gật đầu một cái: "Đồng ý"

Quả nhiên là loại đàn bà thấy tiền sáng mắt!

Minh Vũ đang suy nghĩ, ai ngờ Trần Di đã nhanh chóng đoạt mất mấy tờ 100 từ trong tay hắn, sau đó cô nói tiếp: "Sự thật chính là, Tuyết xin nghỉ ở nhà. Nếu như anh không tin, vậy tôi cũng bắt lức. Số tiền này sẽ dùng để quyên góp cho những đứa bé mồ côi, tôi thay mặt những đứa bé kia cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đến". Một hơi nói hết ý nghĩ trong lòng, Trần Di nhún vai, làm bộ không thể làm gì được hơn nữa, cũng không nói chuyện cùng hắn nữa.

Mà Minh Vũ cũng không ngờ rằng, sau khi cầm tiền cô sẽ nói như vậy, nhất thời sửng sờ tại chỗ một lúc lâu, cho đến khi một vị khách chân chính đi vào mua mấy ly trà sữa.

Lúc này, hắn mới nheo mắt lại, quan sát Trần Di một cái, ngay sau đó, tức giận rời khỏi tiệm trà sữa.

Bước trở lại xe Benz màu đen dừng đối diện tiệm trà sữa, Minh Vũ lập tức gọi điện thoại cho Mạc Dĩ Trạch.

"Thiếu gia, vị tiểu thư kia không có ở đây". Hắn cung kính báo cáo.

Bên kia điện thoại, Mạc Dĩ Trạch trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nói: "Nếu không tìm được người, cậu không cần trở lại".

Nói xong câu này, anh cúp máy. . .

Đóng điện thoại di động lại, con người đen nhánh của Minh Vũ lại nhìn về phía tiệm trà sữa, trong lòng lạnh lẽo. . .

"Cám ơn bạn!"

Đợi đến khi bóng dáng của người đàn ông xa lạ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của cô, lúc này, Trần Di mới ngồi xổm người xuống nói với Âu Y Tuyết: "Bạn đứng lên đi, hần đã đi rồi!"

Mặc dù cô không biết người đàn ông kia tìm Âu Y Tuyết làm gì, cũng không biết tại sao Âu Y Tuyết muốn tránh hần. Nhưng cô vẫn nghe theo Âu Y Tuyết, không để hần tìm thấy cô.

"Cám ơn!" Âu Y Tuyết buông lỏng tay che mình miệng ra, tiếp đó nâng lên một nụ cười cảm kích, nhưng trong tươi cười vẫn lộ ra một cổ bi thương.

"Nếu như còn coi mình là bạn bè thì không nên nói cảm ơn". Chữ cảm ơn nghe quá khách khí, cô không thích.

"Ừ". Nghe vậy, Âu Y Tuyết gật đầu một cái, tiếp đó, chậm rãi đứng lên.

"Đi thôi". Trần Di kêu lên, sau đó, cô chỉ về phía một căn phòng phía sau cô, cô nói: "Hiện tại, bạn đi ra ngoài không ổn lắm, hần nhất định vẫn ở bên ngoài chờ, trong phòng này có một cửa đi thông ra ngoài đường, bạn có thể rời khỏi đây bằng nơi đó"

Âu Y Tuyết dừng lại, mím chặt môi của mình, lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Đối với sự thông cảm của cô, cô cảm thấy rất khó hiểu.

"Tại sao nhìn mình như vậy?" Bị cô nhìn như vậy thật xấu hổ, vì vậy, Trần Di chỉ có thể cười gượng: "Đừng tưởng rằng mình không tò mò về quan hệ giữa bạn và hần, chẳng qua mình biết, dù có hỏi cậu cũng không trả lời". Trần Di nói ra sự thật.

Âu Y Tuyết gật đầu một cái, nhìn Trần Di một hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Không cần lo lắng gì, mình thật sự không có việc gì". Vì muốn Trần Di an tâm, cô lại nói.

"Ừ". Trần Di lên tiếng, tiếp đó lại thúc giục cô nhanh chóng rời đi: "Bạn đi đi, nếu không, lỡ hần quay trở lại đây thì những gì mình làm đều uổng phí". Nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo của hần, Trần Di vẫn cảm thấy rét lạnh. Loại người đàn ông nghiêm túc như vậy khiến người ta phát run! Cô không nhịn được mà nghĩ như vậy.

"Được". Âu Y Tuyết gật đầu một cái, sau đó nhìn Trần Di một cái, liền xoay người đi về căn phòng kia.

87. Chương 86 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Không Hẹn Mà Gặp (4)

Sau khi rời khỏi quán trà sữa, Âu Y Tuyết liền đón xe bus về Âu gia.

Chỉ là trên đường dù rằng cô muốn quên đi người đàn ông tại sao lại xuất hiện lúc này, nhưng trong đầu luôn không theo ý mình hiện lên loáng thoáng đoạn hình ảnh triền miên hôm qua! Cô nhớ không rõ mặt của anh ta, nhưng mà mùi của anh lại giống như vẫn còn lưu lại trên người cô, cái này làm cho cô không khỏi có cảm giác buồn nôn.

Chỉ cảm thấy trong dạ dày ê ẩm hơn nữa một ngày đều không ăn cơm, cho nên vừa nghĩ đến đây, Âu Y Tuyết liền không nhịn được nôn ra một trận!

Nôn đến nước mắt bắt đầu ở trong hốc mắt đảo quanh, nôn đến cảm thấy dạ dày cũng muốn nhảy ra. . .

. Hần thật khéo hiện .

Về đến nhà đã 4h30' ——

Lặng yên không tiếng động bước vào bên trong phòng khách, thím Trương toàn thân vận trang phục màu trắng đơn giản đang sai khiến mấy cô giúp việc làm công việc dọn dẹp vệ sinh, mà khi Âu Y Tuyết đi tới phía sau lưng bà, bà lại không hay biết.

"Thím Trương. . ." Âu Y Tuyết đứng ở phía sau cô cúi đầu nói lú lú .

Nghe vậy, thím Trương đang bận việc lập tức liền quay đầu. Nhìn thấy Âu Y Tuyết phía sau vốn là giật cả mình lập tức khôi phục lại, bà thở ra một hơi, tiếp theo trên vẻ mặt che phủ bởi lớp nhăn nhở nụ cười hiền hậu: “Sao tiểu thư về sớm vậy.”

”Dạ” Âu Y Tuyết gật đầu một cái, nét tinh xảo trên khuôn mặt xinh đẹp không có bất kỳ biểu tình gì.

Dường như là trong lòng nhận ra cô khác thường, thím Trương bỗng dừng như nghĩ tới điều gì đó, tiếp lo lắng cầm tay của cô khẩn trương hỏi: “Tối hôm qua tiểu thư đã đi đâu? Tại sao không về nhà?” Nhìn một chút bà mới nhớ, cứ nhiên đến bây giờ mới hỏi đến việc này.

Dứt lời, sắc mặt Âu Y Tuyết trở nên trắng bệch, cô cắn môi, theo bản năng nhú mắt lại. Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua cô liền cảm thấy kinh sợ: “Con . . . Ngày hôm qua con ở lại nhà của bạn . . .” Cô lại nói dối. . .

”Có thật không?” Thím Trương nhìn vẻ mặt thay đổi của cô, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Âu Y Tuyết không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ân cần của thím Trương, mắt rũ giọng trầm thấp mà nói: “Vâng” Trong lòng có chút khổ sở, nhưng mà cô vì không để cho thím Trương lo lắng chỉ có thể trả lời như vậy.

Nghe được lời của cô....thím Trương gật đầu một cái bày tỏ mình hiểu. Mặc dù trong lòng tảng đá rơi đã nhấc xuống, nhưng bà vẫn dặn dò thêm: “Tiểu thư, lần sau nếu như muốn ở lại bên ngoài thì nên gọi điện thoại về nhà trước, tuy nói lão gia cùng phu nhân. . . Sẽ không nói cái gì, nhưng ta sẽ rất lo lắng cho con . . .”

Tiểu thư là do bà nhìn chăm lớn lên, từ lúc còn nhỏ trầm mặc ít nói đến bây giờ an tĩnh cô đều nhìn ở trong mắt. Mặc dù biết rõ cô so với bạn đồng lứa muốn trưởng thành chín chắn nhiều, muốn an phận nhiều, nhưng mà vì an nguy của tiểu thư, bà vẫn là không quên nhắc nhở.

”Con biết rồi. . .” Mắt là nơi dễ dàng tiết lộ sơ hở nhất, mà giờ khắc này Âu Y Tuyết chính là không dám để cho bà nhận thấy được vẻ đau khổ mơ hồ trong mắt cô nên cúi đầu lên tiếng.

Thím Trương vui mừng mà gật đầu, tiếp đó đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó.

”Đúng rồi, tiểu thư. . .” Lúc thím Trương đang chuẩn bị nói thì đột nhiên có chút do dự. Cô chần chừ nhìn Âu Y Tuyết ở trước mặt mình không biết có nên nói hay là không nói.

Nhưng khi nhìn thấy thân mình kiên cường mà thẳng của Âu Y Tuyết, cô rút cuộc nhịn tâm xuống, nói: “Vừa rồi lão gia gọi điện về, bảo tiểu thư ăn mặt thật đẹp để ra ngoài dùng cơm.”

Âu Y Tuyết nghe vậy bỗng dừng sững sốt, ngay sau đó nhàn nhạt hỏi: “Tại sao?” Tại sao muốn gọi cô cùng đi dùng cơm? Điều này làm cho cô rất kinh ngạc.

Thím Trương không bắt ngờ cô lại hỏi như vậy. Vì lão gia cùng phu nhân do đại tiểu thư rời Đài Châu đến Mỹ thì hằng đêm đều về trễ, chứ đừng nói là cùng dùng cơm với cô đây là chuyện chưa từng có kể từ khi cô sinh ra cho tới giờ, cho nên hiện tại Âu Y Tuyết sẽ khiếp sợ như vậy, cũng không phải là không có lý.

Không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt của cô, thím Trương tận lực hít sâu một hơi, lựa chọn dùng bình tĩnh nói cho cô biết.

”Lão gia nói đại tiểu thư tối nay sẽ trở về. . .”

.

※

Cuộc sống thật sự có rất nhiều điều ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không phải mỗi điều ngoài ý muốn đều là làm người ta kích động, mừng rỡ, say mê; có ngoài ý muốn cũng sẽ làm cho người ta ứng phó không kịp, đau buồn, thậm chí là đau đến chảy máu, cũng như bây giờ ——

Một chiếc đầm trắng tôn lên vóc dáng làm cho các cô gái đều ghen tỵ, một mái tóc đen thẳng xoa xuống vai, dung mạo đẹp để làm tất cả cô gái biến sắc âm thầm, một bộ mặt không chút thay đổi lộ ra vẻ lạnh lẽo đến rùng mình.

Bàn tay của Âu Y Tuyết đặt ở dưới bàn cơm không tự chủ nắm chặt âu phục, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ở con người linh động nhìn thấy bóng dáng người đối diện sau liền tại không có bất kỳ linh hoạt gì, có cũng chỉ là âu sầu buồn bã.

Khi cô từ trong miệng thím Trương biết được thời điểm chị ấy trở về thì cực kỳ kinh sợ cùng với kinh ngạc, bởi vì cô không nghĩ qua chị ấy trở về nhanh như vậy! Mà cô cũng không có chuẩn bị tâm lý. Bởi vì này cùng trong dự đoán của cô khác nhau, khiến cho kế hoạch cô sớm định ra lại lần nữa trệch hướng quỹ đạo.

. . .

Theo tầm mắt hoảng sợ luống cuống của cô là Âu Xảo Lệ mặc chiếc đầm đỏ tươi diêm dúa lờ lợt, một đầu tóc ngắn ăn mặc thời thượng phong tình vạn chủng.

Âu Xảo Lệ từ Âu Y Tuyết xuất hiện ở trước mặt thì đã cười lộ ra lúm đồng tiền. Cô hăng hái giương mày đối với ánh nhìn của Âu Y Tuyết cảm thấy cực kỳ thỏa mãn! Đúng vậy, không sai! Cô muốn chính là hiệu quả này, cô muốn cô ta bởi vì sự xuất hiện của cô mà tay chân luống cuống, cô muốn cô ta bởi vì cô về nhà mà cảm thấy sợ hãi, mà tất cả điều này là những gì cô muốn!

Phủ lên trên bàn ăn bốn người là chiếc khăn trải bàn màu trắng hoa lệ, trừ bỏ ánh nhìn nhau của Âu Xảo Lệ và Âu Y Tuyết, còn có hai người, đó chính là cha mẹ của bọn họ - Âu Thiên cùng với Lý Dao Viện.

Dường như Âu Y Tuyết đã sớm phát hiện không khí giữa bọn họ, chỉ là ông luôn luôn lãnh mạc lại không có nói ra lời mà chỉ nhìn thực đơn trong tay tìm món ông thích; mà ở bên cạnh ông là Lý Dao Viện ăn mặc như quý phu nhân, mà trên nét mặt của bà là vẻ mừng rỡ trước nay chưa từng có.

”Xảo Lệ, về rồi không đi nữa chứ?” Lý Dao Viện đưa tay cầm tay Âu Xảo Lệ, khuôn mặt được chăm sóc thỏa đáng treo nét cười lúm đồng tiền thật sau, giờ phút này bà mang nét mặt mừng rỡ như điên.

Cũng khó trách! Dù sao ở Âu Xảo Lệ cùng Mạc Dĩ Trạch đi Mĩ gần hai năm trời, cô một lần cũng không trở về, lúc nhớ nhà cũng chỉ gọi điện nói vài lời. Cho nên đối với Lý Dao Viện mà nói, có biết bao nhiêu lời muốn nói với đứa con bảo bối của mình.

”Vâng, không đi, mẹ con sẽ cùng người” Tiếp thu được ánh mắt nóng bỏng của Lý Dao Viện truyền tới, Âu Xảo Lệ dựa theo kế hoạch định ra trước, cười trả lời. Vừa vẫn không quên dùng dư quang liếc về phía Âu Y Tuyết bên cạnh, quan sát phản ứng của cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Âu y Tuyết khi nghe cô nói xong thì thân hình bỗng dưng ngẩn ra, sắc mặt lập tức cứng đờ.

”Con nói thật sao?” So sánh với Âu Y Tuyết khiếp sợ cùng với hốt hoảng thì Lý Dao Viện lại mang vẻ kích động. Khi lấy được khẳng định cùng gật đầu của Âu Xảo Lệ, lúc này bà mới cao hứng cười không ngừng: ”Thật không hổ là con gái bảo bối của mẹ.” Nói xong liền cầm lấy tay cô vỗ vỗ một cách thân thiết.

Âu Y Tuyết thấy thế nét mặt càng trở nên xanh mét.

Cô không biết mình xuất hiện ở nơi này là vì cái gì. Cô cho là mình sớm quen với việc họ coi thường mình, nhưng trên thực tế cô vẫn không có năng lực làm điều đó. Cô biết khi mình thấy bộ dáng thân thiết của Âu Xảo Lệ cùng Lý Dao Viện thì lúc đó lòng giống như dao cắt đau đớn không thôi, giống như mình là một người dư thừa trong gia đình vui vẻ này, một cái bình hoa không làm người khác chú ý . . .

Cũng có lẽ làm bình hoa cũng không bằng. . .

Cô âm thầm nghĩ đến mà cảm thấy bi thương.

Trong nhà hàng Pháp to trang hoàng tao nhã xa hoa, tiếng đàn violon du dương bên tai không dứt, từng cặp nam nữ trai gái mặc quần áo hoa lệ ngồi an tĩnh ở vị trí của mình, thưởng thức mỹ vị của bữa ăn Pháp.

Trên khăn trải bàn màu trắng bày các loại trân tu mỹ thực (món ăn hiếm lạ), đầy màu sắc, mùi thơm nồng nặc làm người ta thèm thuồng. Hoàn cảnh bầu khí thật tốt càng làm cho người ta cả người lập tức trở nên vui vẻ.

Nhưng chính là đối mặt bữa thịnh soạn như thế, thậm chí là bữa ăn tinh xảo cô chưa từng ăn, giờ phút này Âu Y Tuyết chỉ có một ý nghĩ đó lại: mùi vị như ăn sập đèn cây.

Cô giống như là ứng phó ăn một bữa ăn không vô, tất cả tâm tư đều xoay quanh lời Âu Xảo Lệ nói vừa rồi. Kế hoạch của cô vốn là rời khỏi trước khi chị ấy về, nhưng mà bây giờ cũng bởi vì sự xuất hiện của chị ấy mà đảo loạn rồi !

Ánh mắt lơ đãng hướng bên cạnh Âu Xảo Lệ cùng Lý Dao Viện đang lăm nhăm, Âu Y Tuyết chân mày lập tức khóa chặt, trong lòng càng thêm lo lắng.

”Đúng rồi” Cùng giống như Âu Y Tuyết, giống nhau không nói ăn thức ăn trên bàn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên .

Tròng mắt đen yên lặng ngắm nhìn Âu Xảo Lệ, tiếp theo mang theo giọng cương chiều mở miệng nói: “Tại sao chỉ có một mình con, chẳng lẽ Dĩ Trạch không có con trở về sao?”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Lý Dao Viện cùng Âu Xảo Lệ lập tức liền ngừng nói chuyện với nhau, mà Âu Y Tuyết tự nhiên cũng là ngây ngẩn cả người một giây kế tiếp trên mặt lập tức biến thành tái nhợt.

Âu Xảo Lệ hơi mím môi, con người nhẹ nhàng chống lại ánh mắt mang theo nghi ngờ của Âu Thiên, cũng không có trả lời.

Mà Lý Dao viện nghe thấy cái tên này, cơ hồ là bản năng nhú mày, tiếp đó bất mãn hướng về phía Âu Thiên nói: “Sao lại nhắc đến anh ta lúc này?”

Ngay từ lúc biết chân của Mạc Dĩ Trạch bị què, biến thành người tàn tật sau đó bà liền từ trong đáy lòng đối với cái tên này cảm thấy chán ghét! Vừa nghĩ tới con gái bảo bối của mình thế nhưng cùng một tên phế vật nói chuyện kết hôn, bà liền hận không được lập tức hủy hôn ước! Dù sao tiền bạc ít còn có thể kiếm, mặc dù Mạc gia cực kỳ giàu có, chỉ là Âu thị cũng không nhỏ, mà hạnh phúc của con gái chỉ có một lần trong đời, bà làm sao có thể chịu!

Nghe vậy, Âu Thiên bất mãn.

”Một người đàn bà như bà thì biết cái gì!” Đối với việc bà chen vào nói làm Âu Thiên rất bất mãn, ông lạnh lùng liếc mắt với Lý Dao Viện đang muốn mở miệng biện luận.

Gần hai năm nay, việc làm ăn của Mạc gia ngoài việc phát triển ở Châu Á còn mở rộng phát triển thêm ở Châu Mỹ! Mấy ngày trước nghe được một chút các đồng sự nói Mạc gia bây giờ đang ở trên đà phát triển có thể nói là độc tài một ngành! Nếu là có thể cùng bọn họ kết thân, hai nhà hợp lại. Ông tin tưởng ở cả tương lai cũng không có người có thể vượt qua!

Mà Lý Dao viện ở tiếp thu ánh mắt lạnh lùng kia, một câu thành hình lập tức nghẹn lại ở cổ, không, ngậm miệng không nói.

Thấy bà không nói thêm gì nữa, lúc này Âu Thiên mới lần nữa đem tầm mắt đặt vào trên người của Âu Xảo Lệ, nói tiếp: “Không trở về?” Cho dù là què, nhưng cũng là người thừa kế Mạc gia!

Âu Xảo Lệ ngắt một cái vẽ phải tinh xảo lông mày, tiếp gật đầu một cái: “Dạ” Trong giọng nói mang theo do dự.

Nghe được trả lời, Âu Thiên không nhẫn nại nhìn đầu lông mày, vẽ anh tuần tuần dặt trên mặt tràn đầy nghiêm túc, tựa hồ đối với câu trả lời của cô cảm thấy rất là bất mãn.

Mà Âu Xảo Lệ mặc dù biết vẻ mặt của ông đại biểu cho ý gì, nhưng là cô vẫn như cũ không thay đổi sắc mặt giữa bàn mỹ thực.

”Cha mẹ” Đột nhiên, cô buông dao nĩa trong tay xuống, vẻ mặt chân thành tha thiết nhìn nét mặt nghiêm trang của Âu Thiên cùng vẻ lo lắng của Lý Dao Viện nói tiếp: “Con muốn nói với hai người một chuyện” Rốt cuộc do dự thật lâu, cô đưa quyết định.

”Nói đi” Lý Dao Viện nâng lên ý cười dịu dàng nhìn Âu Xảo Lệ. Mà Âu Thiên khi biết Mạc Dĩ Trạch chưa có trở về thì từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng nói câu nào. .

Về linh hoạt trong mắt lóe lên sự khôn khéo, Âu Xảo Lệ hắng giọng một cái, tiếp đó trịnh trọng nói: “Con muốn kết hôn” Thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng đủ để khiến ba người còn lại nghe được.

88. Chương 87 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Không Hẹn Mà Gặp (5)

Những lời này của cô không thể nghĩ ngờ giống như một quả bom, ở lúc đáy lòng của ba người còn lại nhao nhao vì bị quăng một cú sốc này, lập tức tất cả lời nói đều bị hủy diệt.

Trong không khí yên ắng! Cho dù bầu không khí như vừa rồi, có tiếng đàn violon tuyệt đẹp uyển chuyển làm bạn, mỗi người khách đều nhỏ giọng để tạo nên bầu không khí hài hòa, nhưng không khí giữa bọn họ rõ ràng so với trước càng khẩn trương hơn.

”Con. . . Con nói cái gì. . .” Dĩ nhiên giật mình nhất vẫn là Lý Dao Viện, chỉ thấy huyết sắc trên mặt bà trong nháy mắt bởi vì một câu kia của Âu Xảo Lệ cởi bỏ, bà run run môi, thật vất vả nói ra một câu nói: “Con. . . Con thật muốn gả cho hân. . . Gả cho cái gã cả đời ngồi trên xe lăn. . .” Không, bà không thể tin được! Bà chính mình không thể tin được con gái mình thế nhưng lại làm như thế!

”Vâng” Đối với phản ứng kịch liệt của bà, trong mắt Âu Xảo Lệ cảm thấy không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là yên lặng gật đầu một cái, tiếp đó đem tầm mắt dời về trên người Âu Thiên, lại thấy Âu Thiên mang vẻ mặt tán dương nhìn cô. Mà ánh mắt ủng hộ của ông không thể nghĩ ngờ là cho Âu Xảo Lệ lòng tin nhiều hơn để nói tiếp.

”Con mang thai” Không đếm xỉa tâm chưa bình phục của mọi người, Âu Xảo Lệ nói tiếp.

Trong đôi mắt đẹp thoáng hiện lên giao hoạt, cô cố làm ra vẻ nâng khoe môi lên, chú ý biểu tình còn lại của ba người.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi cô nói xong câu này, không khí vốn yên ắng lại lập tức lập tức thăng cấp trực tiếp trở thành hít thở không thông, Âu Y Tuyết, Âu thiên, Lý Dao Viện trên mặt đều mang theo biểu tình khác nhau. Chỉ là không hẹn mà gặp, trong lòng mỗi người đều là không hẹn mà cùng bị kinh sợ.

Mặc dù cục diện này là do cô tạo ra, nhưng là Âu Xảo Lệ cũng không có cảm thấy bất kỳ lúng túng, ngược lại khi bọn họ chấn động đến không thể chấn động hơn nữa trong tầm mắt chậm rãi cầm ly rượu đỏ trên bàn ăn lên, ưu nhã khẽ nhấp một ngụm, chờ đợi phản ứng của bọn họ.

Đột nhiên ”ầm”, từng tiếng vang cắt đứt lời Âu Xảo Lệ, đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của những người khách còn lại.

Theo ánh mắt kinh ngạc của bọn họ nhìn sang, lại thấy Âu Y Tuyết không biết khi nào lại làm đổ ly rượu đỏ. Ly rượu trong suốt ở tiếp xúc được mặt đất trong nháy mắt kia sau đó lập tức hóa thành mảnh vụn, từng giọt từng giọt rượu đỏ đang từ tấm trải bàn trắng thế chảy xuống nhiễm vào bộ đầm trắng của cô, nở rộ như một đóa hoa, chói đến không mở mắt được.

”Tôi. . .” Không đếm xỉa đến ánh mắt khác thường của mọi người cùng với ánh mắt tức giận của Lý Dao Viện quăng đến, bỗng chốc Âu Y Tuyết đứng lên nhìn chiếc đầm của mình ngậm ngẫn cả người.

Trên dung nhan xinh đẹp tinh xảo thoáng qua khổ sở làm người ta không phát hiện được, cô gắt gao cắn môi của mình không biết nên làm như thế nào cho phải.

Cô luống cuống, đúng vậy, cô là luống cuống! Ở lúc cô nghe được phát biểu của Âu Xảo Lệ, khi cô thấy trên mặt kiêu diễm của cô ta lộ ra hạnh phúc, lòng của cô đột nhiên liền không khỏi cảm thấy đau xót, hơi hốt hoảng hơi khổ sở.

Giữa lúc tay chân cô đang luống cuống sững sờ ở tại chỗ chưa đến ba mươi giây sau, một người phục vụ bàn thất cầ vạt mặc đồng phục màu đen bước tới.

”Tiểu thư, cô không sao chứ?”Người phục vụ nhìn con người Âu Y Tuyết rối loạn, quan tâm hỏi.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết gơ tiếp đôi mắt tròn mắt của hân, dám sững sốt thật lâu, mới lắc đầu một cái chậm rãi nói ra: “Tôi không sao, chỉ là. . .” Vẫn chưa nói hết câu, con người Âu Y Tuyết hoảng hốt nhìn về phía mảnh vụn của ly thủy tinh trên nền đá cẩm thạch.

Theo tầm mắt của cô nhìn xuống, người phục vụ bàn lập tức trấn an nói: “Không sao, tôi lập tức bảo người đổi một cái khác, chỉ là tiểu thư, cô thật xác định cô không có việc gì chứ?” Người hầu bàn uyển chuyển nói xong, tầm mắt dời về phía bộ đầm Âu Y Tuyết dính rượu đỏ.

”Tôi. . .” Cúi đầu nhìn thấy vết bẩn trên đồ mình, ngay sau đó Âu Y Tuyết nhàn nhạt lắc đầu nói: “Tôi không sao, tôi đi rửa tay một chút là được rồi.”

Dứt lời liền nâng mi chống lại con người của Âu Thiên, chứng kiến tới Âu Thiên im lặng không lên tiếng nhìn cô lúc này cô mới cần môi ngay sau đó nhanh chóng đi về phòng toilet rửa tay.

Những người dùng cơm thấy cô bóng dáng của hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này mới sôi nổi xoay quanh lại chủ đề của chính mình. Hiển nhiên, đối với bọn họ mà nói đây là những việc nhỏ xen giữa mà thôi, một ngày 24 giờ đều có chuyện xảy ra. . .

※

Song trong lúc suy nghĩ của Lý Dao Viện dời khỏi trên người Âu Y Tuyết, muốn đem manh mối nhắm ngay Âu Xảo Lệ người nói ra lời kinh người, lại gặp Âu Xảo Lệ lấy lý do buồn nôn cũng muốn đến toilet.

Nhất thất trong lúc đó bàn ăn vốn bóng người lập tức lại biến thành bàn ăn hai người, không khí lại khôi phục về yên tĩnh trở lại.

”Chẳng lẽ ông thật muốn đem Xảo Lệ của chúng ta gả ột người què?” Rốt cuộc, Lý Dao Viện vẫn đứng ngoài quan sát cũng nhịn không được nữa mà hỏi. Tuy nói Âu gia giàu có, nhưng là hạnh phúc của con gái dù sao cũng quan trọng nhất!

Nghe vậy, vẻ mặt Âu Thiên không có vẻ gì nhàn nhạt liếc bà một cái, tiếp lạnh lùng nói: “Bà mới vừa rồi không nghe con nó nói sao? Nó nói nó mang thai” Mặc dù trên nét mặt không có một tia biến hóa, chỉ là ở trong lòng của ông, ông vẫn là không nhịn được vì thế có chút mừng rỡ.

”Mang thai?” Đúng vậy, mới vừa chính tai bà nghe được con nó nói mang thai, nhưng cô vẫn không thể đồng ý hôn sự này được!” Coi như mang thai thì thế nào? Đứa bé cũng không phải ràng buộc” Bà tin tưởng chỉ cần bà không đồng ý, không có ai sẽ ngăn cản bà không cho lấy Mạc Dĩ Trạch.

Dứt lời, lại thấy Âu Thiên trở mặt, ngay sau đó lạnh lùng nhẵn đầu lông mày, trong con người đen nhánh đây vẻ thâm trầm vô hạn: “Đứa bé không phải là bất kỳ ràng buộc gì?” Trong lòng trầm xuống, hiển nhiên ông không có nghĩ đến bà lại nói như vậy!

Lúc đầu cưới bà là vì bà đã mang thai đứa con của ông hơn nữa ông lại bị người ông yêu thương nhất kiếp này phản bội nên hành sự theo tâm tình của mình mà cưới bà làm vợ. . .

Đoạn ký ức không lưu tâm nhiều năm trước từ trong đầu ông thoáng hiện lên, ngũ quan anh tuần trên mặt không biết từ lúc nào mang theo bi thương. . .

Chỉ là bi thương lúc này đột nhiên quét xuống nhiều, Lý Dao Viện cũng không nhìn đến, ngược lại toàn bộ suy nghĩ đều đặt lên chuyện Âu Xảo Lệ ‘có con mới cưới’ này!

”Lúc nào rồi mà ông còn trở nên ngoan cố như vậy?” Lý Dao viện đối với ông ngay từ đầu kiên trì cảm thấy rất là bất mãn, ngũ quan xinh đẹp tràn đầy không hiểu cùng oán giận, bà nói tiếp: “Xảo Lệ đứa con duy nhất của chúng ta, chẳng lẽ ông nguyện ý nhìn nó gả ột người tàn tật, cứ như vậy sống hết đời sao?” Sốt ruột cho con gái, cho nên cơ hồ là không có thời gian suy nghĩ, Lý Dao Viện liền thốt lên.

Chỉ là Âu Thiên lại như cũ không có bởi vì người gây sự như bà đây mà thay đổi ý định của mình.

Lông mày đen dày đặc chau chặt, một cỗ hơi thở lạnh lùng lập tức từ trên người của ông tản ra, giờ phút này ông giống như một vị vua ở trên cao, coi trời bằng vung, kiên trì làm theo ý mình.

”Ông có hay không nói một câu đi, muốn Âu Xảo Lệ gả cho hần, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Đối mặt Âu Thiên không nói gì, Lý Dao Viện cũng dùng biện pháp. Bà hung hăng ở trong lòng phát ra lời thề, quyết định vô luận như thế nào cũng không đồng ý hôn sự này.

Nhưng không biết tính toán vĩnh viễn biến hóa khó lường, quyết định của bà còn chưa đầy một phút thì bị một câu vừa mới nói ra của Âu thiên phá hủy.

”Tình hình của công ty không được tốt” Đây là một tiếng mang theo nặng trĩu, mang theo khó lường.

Nghe vậy, Lý Dao Viện vốn là bày ra một bộ dáng quyết tâm làm như thế nào cũng không dao động lại bởi vì một câu nói này của ông mà trong nháy mắt sắc mặt đại biến, vẻ mặt kinh ngạc.

”Làm sao lại. . .” Tình hình không ty không ổn định? Làm sao lại. . . Lý Dao viện trợn to cặp mắt nhìn Âu Thiên bên cạnh muốn từ trên mặt ông tìm ra một tia sơ hở, thế nhưng Âu Thiên lại thủy chung duy trì bộ dạng biểu tình không lay chuyển. . . Cảnh này khiến lòng của bà càng thêm trầm xuống: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Xí nghiệp Âu Thị thành lập ba mươi năm trước, quy mô của nó mặc dù kém những công ty xí nghiệp khác nhưng ở Châu Á cũng coi như là một xí nghiệp lĩnh vực thương mại thượng thừa. Ngay sau đó trong nước cũng có nhiều chi nhánh của công ty, hơn nữa nhân tài tinh anh càng thêm đếm không xuể, tiền bạc hùng hậu, mà nó cường đại như thế nhưng lại không ổn định, vậy làm sao có thể làm cho người ta tin và phục chứ?

Tựa hồ là sớm dự liệu bà sẽ có phản ứng như thế, giờ khắc này, Âu Thiên cũng có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Hai mắt tối đen như sao đêm nhàn nhạt rũ xuống, mắt khép hờ nhìn rượu đỏ trong ly để cao, ông nói một cách qua loa: “Dự án hợp tác Hoàng Quan bị cướp đoạt, tổn thất mấy tỷ”

”Việc này. . .” Nghe vậy, Lý Dao Viện lập tức hít một hơi, vẻ mặt trắng bệch. Thân thể của bà bỗng nhiên cứng đờ, sững sốt một hồi lâu lúc này mới khấn trương nói: “Ông có phải hay không ở trên thương trường đắc tội người nào?”

Mặc dù không muốn nghĩ như vậy, nhưng đây là duy nhất có thể giải thích nguyên nhân thất bại của dự án này! Dự án hợp tác Hoàng Quan là dự án mà xí nghiệp Âu thị họ vạch ra hai năm nay, hơn nữa hai bên cũng đã hiệp đàm tốt bày tỏ ý nguyện hợp tác. Nhưng bây giờ lại thất bại rồi, vậy cũng chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích chuyện này xảy ra. . . Đó chính là nhất định có người ở nội bộ Hoàng Quan kích bác ly gián, nếu không một người luôn luôn hết lòng tuân thủ lời hứa như James tuyệt đối sẽ không bội ước.

Ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vội vàng lần nữa nhìn về Âu Thiên bên cạnh, lại thấy ông chỉ là cúi thấp đầu yên lặng nhìn rượu trong chiếc ly cao cổ rơi vào trầm tư.

※

Đứng ở bên cạnh bồn, Âu Y Tuyết hoảng sợ nhìn vẻ mặt trắng bệch của mình trong gương, không biết bao nhiêu lần tự nói với mình phải bình tâm xuống, nhưng là bởi vì trong lòng có chút đau đớn lần nữa dâng lên mà khiến cho cô thế nào cũng không cách nào bình tâm lại được.

Cô đến tốt cùng là làm sao vậy! Rốt cuộc tại sao phải bởi vì hai câu của chị ta mà mất hồn mất vía, thậm chí rối loạn tâm trí.

Kết hôn. . . Mang thai. . .

Bốn chữ này giống như con dao nhọn, ở trong lòng của cô hung hăng khắc hai vết thương. Lập tức xé trái tim cô ra, vết thương đâm đũa máu tươi, đau đớn có thể thấy rõ.

Cô mím môi, quật cường nhìn chính mình, nhìn vẻ mặt tuyệt mỹ của mình trong gương không chút thay đổi. Mặc dù tim như muốn ngừng đập, nhưng cô vẫn như cũ ưỡn thẳng ngực làm người ta không thấy rõ tình cảm chân thật của cô, mà đây là cô, một người có máu có thịt kiên nhẫn hơn so với bất cứ cô gái nào!

Lúc đang từng giây từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu, có lẽ là cảm giác mình ra ngoài lúc này sẽ khiến họ chú ý, cho nên lúc này Âu Y Tuyết mới nhanh chóng cầm lấy khăn ở trong rổ bên cạnh đã được chuẩn bị sẵn, dính chút nước muốn lau đi vết rượu trên váy, vậy mà lại nghe được giọng hài hước ở phía sau lưng cô truyền đến, cắt đứt động tác của cô.

”Cô yêu anh ta sao?”

Nghe vậy, Âu Y Tuyết theo nơi phát ra âm thanh quay lại nhìn, lại thấy bên cạnh không biết từ lúc nào bên cạnh xuất hiện một bóng người. Mà khi cô nhìn ra bóng người này thì trong lòng cũng là không khỏi

ngắn ra.

”Tôi không biết chị đang nói gì” Cô nhàn nhạt trả lời, trong giọng nói không có chút nào gợn sóng, làm người ta không rõ cô tâm tình của giờ khắc này.

Âu Xảo Lệ khéo cười một tiếng, ngay sau đó đôi tay ôm ngực xoay người lại nhìn thẳng Âu Y Tuyết.

Cho dù gần hai năm không gặp, nhưng dung nhan tinh xảo xinh đẹp của cô ta lại thường ở trong đầu của cô nổi lên! Không phải là bởi vì nhớ cô ta, mà bởi vì là hận cô ta! Nếu như ban đầu không phải cô ta cùng anh dây dưa không rõ, cô cũng sẽ không chụp được những hình kia! Nếu như không phải là những hình kia, Trạch cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ càng sẽ không đối xử lãnh đạm với cô! Cho nên nguồn gốc của tất cả mọi việc, tất cả đều là lỗi của cô ta!

Ánh mắt chứa ý cười lại không biết từ lúc nào biến thành sắc bén, khóe môi vốn là treo cười yếu ớt cũng bởi vì cô quai lên giễu cợt, cô ta chán ghét liếc mắt nhìn cô người đang chùi váy, lạnh lùng nói: “Không biết? Cô lại không biết?” Mặc dù hận không thể xé khuôn mặt làm cho cô căm ghét, chỉ là giờ phút này cô vì đại cục nên nén lại trong lòng.

Đứt lời, trả lời cô tất nhiên là một mảnh an tĩnh.

Âu Y Tuyết không tiếng động không ngừng lau chùi vết bẩn đỏ như máu, ở mặt ngoài xem ra cũng không phải là bởi vì cô mà có thay đổi gì, kỳ thật không phải vậy, tay cô dùng sức cầm khăn nhưng lại đơn giản để lộ vẻ không yên tĩnh trong lòng cô.

”Hừ!” Không nghĩ tới cô như vậy, lại còn là bộ dạng như người chết, Âu Xảo Lệ từ trong đáy lòng cảm thấy khó chịu. Mắt lạnh liếc cô, đột nhiên cô nâng lên nụ cười lạnh lẽo: “Cô thật cho là đêm hôm đó không ai biết cô làm việc trái với lương tâm sao?”

Thân mình Âu Y Tuyết sửng sốt, động tác trong tay dừng lại, sắc mặt trong nháy mắt rút hết máu. Cô run run quay đầu lại vừa lúc đối mặt với vẻ mặt ghét cay ghét đắng của Âu Xảo Lệ nhìn về phía cô.

”Cô. . . Cô đang nói. Cái gì. . .” Trong lòng không khỏi lo lắng, cô khiếp sợ nhìn ánh mắt không giống như đùa giỡn của cô ta, lòng như đao cắt.

Mà tất nhiên Âu Xảo Lệ rất hài lòng khi cô bày ra bộ mặt này, cô hưởng thụ khóe miệng lạnh cong lên nói: “Có cần tao nhắc mày nhớ không? Bữa tiệc đính hôn, mày và vị hôn phu của tao, quan hệ triền miên, ôm nhau cả đêm. . .” Nếu cô không dám thừa nhận, vậy vừa vặn! Cô ngược lại rất là vui vì làm cho cô ta nhớ lại đoạn ký ức kia. Âu Xảo Lệ vốn là còn định nói tiếp, nhưng mà Âu Y Tuyết đột nhiên thét lên một tiếng lại cắt đứt lời nói của cô.

”Đủ rồi!”

Âu Y Tuyết nhanh chóng rút khăn trong tay mình, một tay bưng kín lỗ tai của mình phòng ngừa mình nếu nghe nữa thì thật sự tim sẽ ngừng đập mất thôi. Mặt trắng xanh giống như tờ giấy trắng nhẵn nhụi, trắng đến gần như trong suốt. Cô gắt gao cắn môi không để ỉnh bởi vì lời của cô ta mà mình trở nên luống cuống nữa, mở một đôi mắt vô tội cô bối rối hoảng loạn cầu xin nhìn về phía Âu Xảo Lệ đang thỏa mãn .

Tại sao. . .

Tại sao cô ta lại biết chuyện này. Là ai? Là ai nói cho cô ta biết

Một cổ cảm giác bị vạch trần tự nhiên nảy sinh làm cho giờ phút này Âu Y Tuyết cử động chính mình giống như một vai hề, mặc cho người ta cười nhạo lại không hề có sức lực để đánh trả.

Cô cứ như vậy che thật chặt lỗ tai của mình, không dám nhìn tới mặt Âu Xảo Lệ mang theo giễu cợt cùng miệt thị.

Không biết qua bao lâu, tựa hồ là cô nhận rõ cô vĩnh viễn cũng không cách nào trốn khỏi cơn ác mộng cả đời này, vì vậy cô run run buông xuống tay của mình.

”Cô. . . Tại sao lại biết. . .” Trong giọng nói hơi run rẩy, nghe ra được tâm trạng lúc này không được tốt.

”Hừ.” Âu Xảo Lệ hai tay ôm ngực, ngay sau đó lấy bộ dáng cao ngạo nhìn Âu Y Tuyết, gằn từng chữ: “Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình không làm, mà dám làm ra loại chuyện hạ tiện này thì trong lòng mày nên chuẩn bị sẽ có lúc bị tố giác đi”

Chuyện này cô vẫn để mãi trong lòng, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh nhớ thời điểm nhớ tới chuyện này thì cô lại không nhịn được mà nghĩ đến! Vừa nghĩ tới chuyện tình giữa bọn họ đã từng xảy ra thì lòng của cô liền cảm thấy như có vật khoan vào tim đau thấu xương! Mà cô nhịn lâu như vậy, đây cũng là lúc cô trả lại tất cả cho nó!

Nghe vậy, trong lòng Âu Y Tuyết có một cỗ chấn động. Cô run đôi môi của mình, mặt tràn đầy sợ hãi ngẩng đầu nhìn Âu Xảo Lệ đang nhìn cô nhưng lại phát hiện thế nhưng mình cái gì cũng nói không ra lời!

Đúng vậy. . . Đây tất cả đều là thật, cô làm sao có thể lên lời cô ta nói? Nghĩ tới đây, ngón tay Âu Y Tuyết liền nắm chặt làn váy của mình, cô trầm mặc.

Lúc thời gian tựa hồ là im ắng ở trong tích tắc ấy thì Âu Y Tuyết môi mím thật chặt không dám nhìn thẳng vào Âu Xảo Lệ, Âu Xảo Lệ cao ngạo liếc nhìn Âu Y Tuyết mà lên mặt nạt người. Nhưng mà loại không khí này cũng không có kéo dài quá, bởi vì Âu Xảo Lệ liền nhịn không được rồi.

”Mày đã đồng ý với tao” Đột nhiên, cô mở miệng nói một cách sâu xa.

Dứt lời, thân mình Âu Y Tuyết lại bất ngờ ngẩn ra, chỉ là cũng không có ngênh hướng tầm mắt của cô.

Thấy cô không phản ứng gì, Âu Xảo Lệ vừa tiếp tục nói: “Mày đã đồng ý với tao là sẽ rời khỏi Âu gia vĩnh viễn, tại sao không tuân thủ cam kết của mày?” Cô lại nhắc đến buổi sáng kia của hai năm trước.

Âu Y Tuyết cổ họng căng thẳng, biết được cô là đang nói cái gì. Cô muốn mở miệng cãi cọ nhưng chưa kịp nói thì cũng đã bị cắt đứt hết.

”Chuyện tao mang thai là thiên chân vạn xác, nếu như mày muốn đứa bé tao sinh ra không có cha, vậy thì mày cũng có thể ở lại”

Âu Xảo Lệ mang theo kế hoạch định trong lòng là ‘thà giết lầm một trăm cũng không bỏ qua ột người’. Vì ngăn chặn ngày sau cô cùng Mạc Dĩ Trạch tiếp xúc, cho nên cô hạ quyết định như vậy.

Mà đúng là ôm dự tính như vậy, cho nên Âu Xảo Lệ càng thêm kiên quyết làm cô rời khỏi, từ đó biến mất ở trong sinh hoạt cùng suy nghĩ của cô. . .

”Tao chỉ muốn nói nhiều đây thôi, nếu như mày thật không biết xấu hổ muốn lưu lại, vậy. . . Tao ày biết, mày sẽ phải hối hận!” Miệng nói ra câu này, Âu Xảo Lệ nhàn nhạt nhúu mày ngay sau đó liền xoay người rời đi.

Để lại Âu Y Tuyết ngẩn người nhìn bóng dáng của cô. . .

※

Hôm sau, vào buổi sáng 6h——

Trong phòng khách Âu gia, một bóng dáng màu trắng tinh đang thẳng kéo rương hành lý đứng ở giữa, đôi mắt trong suốt quét nhìn biệt thự cô đã ở mười tám năm, trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần!

Cũng không phải bởi vì buổi nói chuyện của Âu Xảo Lệ tối hôm qua đã động đến cô, hay là lời thề kiên quyết của cô ảnh hưởng đến cô, mà là cô biết. . .

Nên như thế nào. . .

Rời khỏi Âu gia là vấn đề thời gian mà thôi! Có lẽ sớm hơn so với kế hoạch định trước của mình, nhưng điểm này cũng trở ngại đến việc định rời khỏi Âu gia của cô, huống chi nếu Âu Xảo Lệ đã biết chuyện đêm đó, như vậy cô cũng không có lý do gì ở lại. . .

Nhàn nhạt thu hồi dòng suy nghĩ của mình, cô nhân lúc người làm trong nhà vẫn chưa có tỉnh lại, cuối cùng liếc mắt nhìn nơi ‘nhà’vừa xa lạ vừa quen thuộc. Sau đó cô xoay người rời đi.

.

”Chúng ta là bạn bè?” Âu Y Tuyết đứng ở cửa Trần gia, trước nhà lâu cũ nát mà cười yếu ớt nhìn lên Trần Di ở trước mặt một đầu tóc xốc xếch, mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn cô hỏi.

”À. . . Ừ.” Trần Di thấy hành lý bên cạnh cô, chính là chết đứng sững sốt một hồi lâu lúc này mới phản ứng được, vội vàng gạt đầu lên tiếng: “Chúng ta là bạn, chỉ là. . . ” Ánh mắt kinh ngạc không tự chủ lần nữa từ trên gương mặt tiêu tụy của cô chuyển qua chiếc va ly.

Âu Y Tuyết biết câu hỏi của cô, chỉ là cô cũng không muốn giải thích, mà là nhàn nhạt trần thuật nói: “Mấy ngày nữa là mình tròn mười tám tuổi rồi, ở lúc không có lên đại học trước tiên mình muốn tự lực cánh sinh” Cô kể về quyết định của mình, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa.

”À?” Dứt lời, Trần Di lại kinh động: “Nhưng mà bạn. . . ”

Chỉ là không có đợi cô hỏi ra miệng, Âu Y Tuyết liền nói cắt đứt lời của cô.

”Hành lý của mình có thể để tạm ở nhà bạn không? Chờ mình tìm được chỗ rồi sẽ chuyển đi” Bởi vì quyết định đột ngột, cho nên cô cũng không có nghĩ đến việc tìm chỗ ở, vì vậy bây giờ chỉ có thể làm như vậy.

”Việc này không thành vấn đề” Trần Di gạt đầu một cái, tiếp đó lại quan tâm hỏi: “Chỉ là việc cậu dọn ra ngoài, cha mẹ của cậu có cho phép không?” Ở trong trí nhớ của cô, Âu Y Tuyết tựa hồ chưa từng nhắc đến cha mẹ mình.

Âu Y Tuyết nghe vậy cứng đờ cả thân mình, nhưng chưa đầy năm giây liền thấy cô khẽ gạt đầu: “Đã biết” Coi như là không biết thì như thế nào? Mình ở trong nhà kia có cũng được mà không có cũng không sao, bớt đi cô, có lẽ bọn họ còn cảm thấy tốt hơn.

”Như vậy là được rồi” Thấy cô khẳng định gạt đầu một cái, lúc này Trần Di mới thở phào nhẹ nhõm. Cô bới bới mái tóc xốc xếch của mình, ngay sau đó đi tới bên cạnh Âu Y Tuyết một tay xách hành lý, nói: “Nếu chưa tìm được chỗ thì cứ ở tạm đây đi” Trần Di tốt bụng nói.

Mặc dù là chuyện xảy ra hai ngày của Âu Y Tuyết cảm thấy rất quái dị, chỉ là cô cũng không có hỏi cái gì.

”Vậy làm sao được” Âu Y Tuyết vội vàng từ chối, cô cũng không nghĩ tới làm phiền toái cô như vậy.

”Không có gì mà không được” Trần Di lè lưỡi với cô, tiếp đó nói một cách chân thành cảm động: “So với việc bạn làm vì mọi người, đây chỉ là một làm việc nhỏ mà thôi, không cần để ở trong lòng . Huống chi bọn nhỏ cũng nói rất lâu không có nhìn thấy bạn nhớ bạn, lúc này bạn lại đến đây ở, mọi người nhất định sẽ mừng như điên lên thôi” Cô nói là sự thật!

”Việc này. . . ”

Âu Y Tuyết nhìn vẻ mặt chân thành của Trần Di muốn nói lại thôi, cuối cùng gạt đầu một cái.

.

※

Đi theo Trần Di vào bên trong nhà, khi bọn nhỏ thấy Âu Y Tuyết đến không khỏi vây vòng quanh cô, đưa này một câu đưa kia một câu bên cạnh cô lú lú, mà Âu Y Tuyết cũng không có bức mình hay bất mãn gì, khóe miệng từ đầu đến cuối treo nụ cười yếu ớt, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Mà khi Trần Di đem hành lý cất vào trong phòng mình thì cô đi tìm Trần Nam. Đem chuyện Âu Y Tuyết muốn ở lại nói cho ông biết. Mà dĩ nhiên Trần Nam cũng không có phản ứng, chỉ là gạt đầu thật mạnh bày tỏ tán thành.

Cứ như vậy, Âu Y Tuyết ở tạm Trần gia. . .

89. Chương 88 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _không Hẹn Mà Gặp (6)

Bầu trời trong xanh, không có chút mây. Từng tia nắng mặt trời xuyên qua vách lá chiếu vào người cô, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô càng toát ra sự dịu dàng. Trong không khí nóng bức như mọi ngày, hai người cũng không có chút tiếng than vãn nào.

Âu Y Tuyết và Trần Di phát tờ rơi cho nhiều người đi qua đi lại trước cửa hàng búp bê, trên mặt hai người đều hờ hững, nhưng so sánh với sự hờ hững của Trần Di, sự hờ hững của Âu Y Tuyết còn có thêm sự buồn khổ. Cô cúi thấp đầu lảng lảng đi từng bước một, trong đôi mắt xinh đẹp không chút ánh sáng.

Suy nghĩ không biết trôi dạt đi đâu, cho tới khi sắc mặt Trần Di hốt hoảng nhìn cô.

”Kétttttt ——” Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng thắng xe. Về mặt Trần Di không để ý chuyển thành sợ hãi, đôi mắt cô nhìn bóng dáng đang đứng cách chiếc limousine màu đen không xa, cả người nhất thời đứng tại chỗ.

”Tuyết. . . Tuyết. . .” Trong giọng nói phát run, Trần Di đứng lại sợ hãi kêu.

Vậy mà Âu Y Tuyết vẫn như cũ ở trong suy nghĩ của chính mình, cô cúi thấp đầu đi con đường của mình đối với tiếng gọi của Trần Di chỉ thờ ơ.

Thấy bước chân của cô không có chút ý muốn dừng lại, trong lòng Trần Di quýnh lên liền chạy lên trước kéo cô lại.

”Tuyết!” Trần Di nắm Âu Y Tuyết đối diện chính mình, hai tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô sau đó đè thấp giọng gọi cô tỉnh lại: “Bạn mau phục hồi tinh thần lại!”

Âu Y Tuyết đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình bỗng dừng cảm thấy trên tay đau đau, ngay sau đó cô giật mình ngẩng đầu nhìn Trần Di, thấy trong mắt Trần Di đỏ lên, suy nghĩ bay xa mới bị kéo trở lại.

”Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Cô không hiểu nhìn Trần Di, hiển nhiên không có chú ý đến người đứng cách đó không xa luôn khiến cô sợ hãi.

Thấy cô phục hồi tinh thần lại, Trần Di lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô cũng không có bởi vì thấy Âu Y Tuyết tỉnh lại mà yên tâm, ngược lại thái độ càng thêm kì lạ kéo lại Âu Y Tuyết, tiếp theo nói nhỏ bên tai cô: “Bây giờ cái gì bạn cũng không hỏi, cái gì cũng không nghĩ. Bạn mau xoay người lại sau đó chạy về nhà”

Trần Di liên tiếp nói những lời khiến Âu Y Tuyết nghe không hiểu, hơn nữa không có để Âu Y Tuyết hiểu cái gì liền xoay người cô lại, đẩy cô đi.

”Tại sao?” Âu Y Tuyết không hiểu, một đôi mắt linh động như chìm trong sương mù.

”Không hỏi, bạn đi nhanh một chút” Trần Di vừa lo lắng nhìn Âu Y Tuyết, vừa liếc về bóng dáng cách đó không xa đang đưa lưng về phía các cô, ở trong lòng cảm thấy may mắn hẳn không có đối mặt cô, lại vẫn không quên thúc giục Âu Y Tuyết nhanh nhanh đi: “Bạn đi nhanh một chút, hôm nay mình sẽ giúp bạn xin phép với ông chủ”

Trần Di không nói rõ lí do, về mặt Âu Y Tuyết không hiểu, ngay sau đó cô giống như là hiểu cái gì mỉm cười nói tiếp: “Mình không sao, bạn không phải lo lắng ỉn” Nghĩ là cô lo lắng cho sức khỏe của mình, nên Âu Y Tuyết trả lời như vậy.

Sau khi nghe câu trả lời của cô, khuôn mặt Trần Di càng khẩn trương. Cô cần mọi người nói cô không phải như vậy, nhưng nghĩ tới Âu Y Tuyết sau khi nhìn thấy hẳn nhất định sẽ hoảng sợ, cho nên cô vẫn là ngậm miệng không nói.

Cô nhất thời trầm mặc làm cho Âu Y Tuyết càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình lo ỉn nên muốn mình về nghỉ ngơi. Vì vậy Âu Y Tuyết chậm rãi tới bên cạnh cô, trấn an nói: “Sức khỏe của mình thật không có việc gì, ngày hôm qua bởi vì xảy ra chút chuyện cho nên mới. . . Tóm lại, chúng ta làm nhanh lên, nếu không ông chủ sẽ tức giận” Nói xong một tay vòng qua tay cánh tay Trần Di, đi về phía trước.

Thấy động tác của cô, Trần Di vội vàng muốn ngăn cô lại.

Tuy nhiên vì trời đã tối, đôi mắt trong suốt của Âu Y Tuyết không tự chủ nhìn qua bóng dáng đứng cách đó không xa, người này cũng trùng hợp xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, khi hình ảnh hai người hiện lên trong mắt nhau, hai người lập tức giật mình!

※

Khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc hợp với mắt to mày rậm, một đầu tóc ngắn gọn gàng làm hấn càng lộ vẻ làm người ta khó có thể đến gần. Một thân đồ tây màu đen quen thuộc giống với hình ảnh trong trí nhớ, làm Âu Y Tuyết hoảng sợ, lập tức quay người lại bước chân lảo đảo, nếu không phải Trần Di tay mắt lạnh lẽo vịn cô, cô đã ngã trên đất.

”Tuyệt. . . bạn không sao chứ. . .” Nhìn cô sau khi thấy anh trong nháy mắt khuôn mặt trở nên tái nhợt, Trần Di áy náy hỏi. Nếu như không phải bởi vì cô không tìm được lý do thích hợp để cho bạn ấy trở về, hấn cũng sẽ không thấy bạn ấy, như vậy sẽ không như bây giờ. . .

Mặc dù không biết quan hệ của Âu Y Tuyết cùng người đàn ông kia thế nào, nhưng chỉ từ bộ dáng Âu Y Tuyết hôm qua tránh hấn cô liền hiểu, quan hệ giữa bọn họ tuyệt đối không bình thường. . .

Quả nhiên, giống như bây giờ khuôn mặt Âu Y Tuyết thì trắng xanh, mới vừa mỉm cười được một chút thì bây giờ sợ hãi, cô cắn chặt môi của mình, trong lòng giống như sóng to gió lớn tuôn ra không ngừng.

Là hấn. Trời. . . tại sao hấn ở chỗ này. . .

Âu Y Tuyết gắt gao mím chặt đôi môi, cảm thấy chân bủn rủn cả người muốn té xuống.

Về mặt âm u này, cả người tỏa ra lạnh lẽo, cho dù đứng xa, cô đều có thể cảm nhận được hấn! Hình ảnh xấu hổ đêm đó lại đang ở trong đầu của cô không ngừng hiện lên, làm cô khó thở.

”Mình. . . mình hơi mệt, mình muốn về. . .” Âu Y Tuyết kinh ngạc nhìn hấn đứng ở đó, cô quay đầu cố gắng bình tĩnh nói với Trần Di.

”Mình biết” Trần Di biết suy nghĩ của cô, dùng ánh mắt đồ dành cô ấy, ngay sau đó liền buông cô ra: “Chăm sóc mình thật tốt”

”Ừ” Âu Y Tuyết không chút để ý, ngay sau đó liền xoay người muốn trốn đi.

※

90. Chương 89 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đe Dọa, Uy Hiếp (1)

Trong lúc Âu Y Tuyết muốn chạy đi thật nhanh, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn.

”Tiểu thư, xin chờ một chút!” Mắt thấy người mà hấn đang chờ đợi muốn đi, Minh Vũ lập tức nhắc chân đuổi theo Âu Y Tuyết, ai ngờ còn chưa đi được mấy bước đã bị Trần Di chặn lại.

”Tiên sinh, tại sao anh lại xuất hiện ở đây” Trần Di chặn lại đường đi của hấn. Trên khuôn mặt thanh tú không có biểu tình, cô nhẹ nhàng đứng chắn trước mặt người đàn ông có thân hình to lớn, nói.

”Tránh ra” Nhìn thấy Âu Y Tuyết khi nghe được tiếng của hấn càng chạy nhanh hơn, đôi mắt của Minh Vũ nhíu lại, nhìn ra tâm trạng giờ phút này của hấn không tốt lắm.

Mà hấn gấp gáp cùng Trần Di là thành thơi tạo thành hai mặt đối lập.

”Anh vẫn không trả lời câu hỏi của tôi” Trần Di bình tĩnh nhìn đôi mắt tối đen của hấn, cố gắng để cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

Mà Minh Vũ đứng đối diện Trần Di một lúc lâu, thấy cô không chút nào có ý muốn tránh ra, lúc này mới lạnh lùng nói ra:

”Tìm người đối với tôi mà nói là một chuyện rất dễ dàng” Ngay từ trước tối hôm qua, hấn liền điều tra tất cả tài liệu về Âu Y Tuyết. Nhà bạn của cô, đường cô hay đi, cùng với những việc vụn vặt. Chỉ cần là phương pháp có thể tìm được cô, hấn đều không bỏ qua.

Dĩ nhiên nguyên nhân duy nhất để làm vậy, là vì hoàn thành nhiệm vụ mà Mạc Dĩ Trạch giao phó cho hấn.

”Cô có thể tránh ra không?” Trong con người đen và sâu tỏ ra ánh sáng lạnh, hấn nhìn thẳng cho đến khi bóng dáng Âu Y Tuyết dần dần biến mất trong tầm mắt của hấn.

”Tránh ra? Tại sao?” Đôi mắt trong trẻo của trần Di thoáng nét giảo hoạt, nói tiếp: “Anh đã có tài như thế, vậy anh cứ đi tìm cô ấy” Mặc dù là nói như vậy, nhưng cô rất là lo lắng hẳn sẽ dễ dàng tìm thấy Âu Y Tuyết.

Nghe vậy, Minh Vũ thỉnh thoảng nhìn mắt Trần Di. .

Trong đôi mắt đen lạnh lùng, toàn thân hẳn tản ra hơi thở mạnh mẽ, thiếu chút nữa sẽ để cho Trần Di cảm thấy thật lạnh lẽo.

Trời nóng thế, sao cô lại cảm thấy lạnh? Đúng là chuyện cười! Trong lòng Trần Di nghĩ, một bàn tay liền hướng đến cô, chỉ cảm thấy thân thể nhanh chóng bay lên lộn một vòng, ngay sau đó rơi xuống đất.

Minh Vũ nhanh chóng nắm lấy bả vai của cô, bước lên, sau khi ném qua vai sau đó liền nghe đến Trần Di trong miệng bộc phát ra ‘A’.

Thanh âm thật lớn, ngay cả khi khoảng cách bọn họ thật dài một đoạn đường Âu Y Tuyết đều nghe được.

※

Một tiếng kêu thảm thiết, khiến máu trên người Âu Y Tuyết như đóng băng. Bước chân dừng lại, trong đầu, chợt hiện ra một việc đã từng xảy ra...

Vì vậy nhìn thấy hai mắt cô trống rỗng, sắc mặt trắng bệch một lúc, liền nhanh chóng xoay người quay lại.
..

.....

Trần Di ngồi ngã một bên, khổ sở che cánh tay của mình, trên trán trơn bóng có chút đổ mồ hôi; mà tên đàn ông kia đứng ở trước người của trần Di, ánh mắt không thể dò được nhìn Âu Y Tuyết đã trở lại, nghiêm túc mà mang theo ý vị sâu sắc.

Trong lúc không khí khó thở như vậy, ánh mắt Âu Y Tuyết đầy oán trách nhìn người đàn ông ngay sau đó ngồi xuống bên người Trần Di đỡ cô ấy dậy.

”Bạn có sao không ?” Tất cả đều là lỗi của mình, lại để người khác giúp cô gánh chịu, Âu Y Tuyết thật khó chịu.

”Minh. . . Không có việc gì” Đột nhiên hai mắt Trần Di đỏ lên, ngay sau đó nhanh chóng chống lên cánh tay của cô đứng dậy, hoàn toàn giống như là người chưa có việc gì xảy ra.

Trời! Cô vừa rồi rõ ràng nghe được ‘rắc rắc’, nhưng sai lại không có bất kỳ đau đớn gì? Kì lạ.

Giờ phút này cảm giác của Trần Di là hận không có một cái lỗ để cô chui vào, cô chán ghét nhìn đôi mắt vẫn như cũ của Minh Vũ, âm thầm nói ra: “Hèn hạ.”

Vậy mà Minh Vũ vẫn không để ý tới cô, mà là đem tầm mắt dời về phía khuôn mặt của Âu Y Tuyết đang kinh ngạc mà mang theo lo lắng, ngay sau đó nói: “Tiểu thư, hiện tại cô có thể cùng tôi đi một chuyến rồi sao?” Giọng nói không mạnh không nhẹ, làm người ta nghe không ra suy nghĩ của hắn.

Nghe vậy, ánh mắt Âu Y Tuyết lúc này mới nhìn tới hắn.

Trong lòng hoảng sợ căng thẳng, làm cô không tự chủ nhíu lên đôi mày, cô cắn môi của mình, trầm ngâm yên lặng nhìn hắn một lúc lâu nhưng không có bất kỳ lời nói nào. Bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới hắn thừa dịp người gặp nạn, trong lòng của cô liền. . .

”Nếu như không muốn, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút” Sự trầm mặc của cô khiến Minh Vũ hiểu ý của cô. Đôi mắt đen của hắn chuyển sang Trần Di ở bên cạnh Âu Y Tuyết, lãnh đạm nói: “Vị tiểu thư này, cô có thể tránh đi một chút không?”

”Tại sao tôi phải đi” Trần Di miễn cưỡng nói, sau đó nhanh chóng ngăn ở trước mặt Âu Y Tuyết hung hăng nói: “Vị tiên sinh này, chẳng lẽ anh không nhìn ra bạn ấy cần bản không có muốn cùng anh nói chuyện sao?” Bây giờ mặc dù Âu Y Tuyết không nghĩ muốn thấy hắn, chỉ là cô không thể bảo đảm lòng của cô không hề e sợ.

Minh Vũ hồi hận lời vừa rồi của mình ! Không kiên nhẫn lần nữa đem tầm mắt chuyển qua trên người của Âu Y Tuyết, mặt mày của hắn khóa chặt mang theo suy tính.

Trong không khí xen lẫn nóng bức, đang đứng dưới ánh nắng chói chang ba người trầm mặc đứng bất động, không có người nào chịu nhượng bộ, không có người nào chịu lui bước. Đang lúc Trần Di cho là phải ở chỗ này ngã xuống, một giọng nói dịu dàng truyền đến.

”Bạn vào trong cửa hàng trước, mình sẽ lập tức tới ngay” Người nói chuyện chính là Âu Y Tuyết.

”Này. . .”

Trên khuôn mặt không chút thay đổi, trong đôi mắt trong suốt sáng ngời không có bất kỳ gợn sóng, làm người ta phát hiện không ra tâm tình của cô giờ khắc này. Cô chậm rãi nhìn Trần Di bên cạnh, an tâm lộ ra nụ cười dịu dàng nói: “Bạn yên tâm mình không sao”

Nhìn ánh mắt cô tràn đầy kiên định, Trần Di mới chần chờ gạt đầu một cái: “Được, vậy mình đi trước” Nói xong, cô lo lắng mà xoay người rời đi. . .

※

91. Chương 90 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Đe Dọa, Uy Hiếp (2)

”Tiểu thư, mời lên xe”

Đợi đến khi bóng dáng Trần Di hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Minh Vũ mới hạ mi mắt, bình tĩnh, lạnh nhạt nói với Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt thoáng qua khổ sở khác thường. Trong lòng dâng lên sóng to gió lớn nhưng cô lại ép mình phải tĩnh táo lại, phải đối mặt với người đã chiếm đoạt cô cả đêm.

”Mời, không cần do dự nữa”. Âu Y Tuyết lạnh lùng nói, không đếm xỉa đến con người cung kính của hắn. Bởi vì bây giờ cô không có biện pháp thuyết phục mình không nên để ý chuyện xảy ra đêm đó.

Nghe vậy, Minh Vũ giương mi mắt, con ngươi xanh đen thoáng qua kinh ngạc. Nhưng hắn còn chưa hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của cô, Âu Y Tuyết trước mặt đã đánh đòn phủ đầu.

”Mặc dù không biết tại sao anh muốn tìm tôi, nhưng xin anh, từ nay về sau không cần quấy nhiễu tôi nữa. Chuyện xảy ra đêm đó là một sai lầm, không cần để trong lòng”. Âu Y Tuyết nói đơn giản, hai mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào mặt hắn.

Vốn nghĩ sau khi cô nói xong, hắn sẽ thẹn quá thành giận, vậy mà, Âu Y Tuyết chờ đợi một lúc lâu mới thấy hắn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Minh Vũ cau mày, bởi vì lời nói của Âu Y Tuyết mà sững sốt một hồi lâu, ngay sau đó, hắn xâu chuỗi mọi chuyện lại, bây giờ hắn mới hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của cô.

Thì ra, cô nghĩ là hắn làm!

Sau khi hoàn toàn hiểu rõ, hắn mới nhượng mày, cung kính nói: ”Tiểu thư, tôi nghĩ, cô đã hiểu lầm”

Dứt lời, hắn thấy Âu Y Tuyết nhíu mày, cảm thấy không hiểu lời hắn nói. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn phải khiến giọng nói của mình lạnh nhạt một chút. Cô nín thở trầm ngâm nhìn hắn, chờ đợi hắn nói tiếp.

”Đêm đó cô bị người bỏ thuốc, là tôi cứu cô từ trong tay hai người kia ra, nhưng tôi cũng không phải là người giải dược cho cô”. Minh Vũ thẳng thắn, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti, con ngươi đen nhánh hiện đầy đủ kiên nhẫn.

Lời của hắn liền giống như sét đánh ngang tai bổ tới đầu Âu Y Tuyết.

Bỗng dưng, Âu Y Tuyết mở to cặp mắt, đôi mắt trong suốt như hồ nước hiện lên vẻ kinh hoàng. Cảm thấy hai chân có chút mềm yếu, cô mắt thẳng băng, lập tức ngã trên mặt đất.

Không phải hắn giúp cô giải dược! Vậy là ai!

Sự thật đột nhiên phơi bày khiến khuôn mặt tinh xảo không còn chút huyết sắc, da thịt trắng bệch khiến người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Bởi vì biết cô nghĩ sai, cho nên, đối với biến hóa của cô, Minh Vũ cũng không có quá nhiều khiếp sợ, chỉ lặng lẽ nhìn lướt qua cô đang ngồi trên mặt đất, tiếp tục nói.

”Người cứu cô là thiếu gia nhà tôi. . .”

”Thiếu gia. . .”. Nghe vậy, Âu Y Tuyết mất hồn ngẩng đầu lên nhìn hắn, đối mặt với thân hình cao lớn của Minh Vũ, một cổ cảm giác áp bức vô hình lập tức tràn về phía cô, cô khổ sở nhìn hắn: ”Anh. . . Thiếu gia. . . Là ai. . .”. Trong giọng nói đứt quãng xen lẫn vô hạn kích động.

Hai mắt ngược lên nhìn Minh Vũ ở trên cao, lòng cô như đao xoắn, cắt nát lòng cô, khiến cô lập tức rơi vào địa ngục!

Nhìn bộ dáng không còn sức sống của cô, trong lòng Minh Vũ đột nhiên không khỏi căng thẳng, ngay sau đó chậm rãi nói: ”Thiếu gia chúng ta là tổng giám đốc của Khải Tắt Đế Quốc. . .”

92. Chương 91 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (3)

Trung tâm Đài Bắc, khu vực đắc địa. Một tòa văn phòng khí thế cao vút trong mây! Tòa nhà cao khoảng 70 tầng, toàn bộ kiến trúc đều được tạo thành từ thủy tinh, ánh mặt trời chiếu vào đẹp như cung điện Louvre. Nó đứng sừng sững bất khuất giữa đô thị phồn hoa, tản ra khí phách kinh hồn. . .

Đứng trước tòa nhà, chân đi giày cao gót chín tấc, áo màu đỏ thắm ngực, sợi tóc xoắn xếch rạng rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời, giờ phút này, Âu Xảo Lệ cao ngạo như một cảnh hoa hồng, sắc sỡ chói mắt.

Đôi mắt đẹp của cô nheo lại, chân mày được vẽ tỉ mỉ nhíu chặt, khuôn mặt xinh đẹp giận dữ, bởi vì cơn giận trong lòng thân thể có chút run rẩy, hai tay cô siết chặt thành quyền.

Tôi trái Âu Xảo Lệ nắm chặt túi da, năm ngón tay gắt gao nắm nó đến phát run.

Hai giờ trước, cô đang vui mừng vì Âu Y Tuyết đã rời khỏi, tiếp đó, cô liền chạy về nhà Mạc Dĩ Trạch. Không ngờ lại phát hiện ra xấp tài liệu này trong thư phòng!

Không thể tha thứ!

Cô trăm phương ngàn kế khiến cô ta rời khỏi ngôi nhà kia, vì không muốn cho bọn họ gặp nhau, nhưng không ngờ tới, bọn họ đã sớm gặp mặt! Mà cô ngu ngốc chẳng hay biết gì! Đối mặt với sự thật này, Âu Xảo Lệ tức giận đến cực điểm, cô không thu hồi tầm mắt của mình nữa, ngay sau đó, tiến vào tòa nhà kia. . .

Lầu 70, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ngồi trên xe lăn, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất. Cảm thấy người đi đường phía dưới như con kiến nhỏ, lúc mặt trời mọc là lúc tắt cả mọi người vì cuộc sống mà bôn ba, nhưng anh không quan tâm!

Bởi vì nơi này là thế giới của anh! Cũng là thành tựu của anh! Anh dựa vào tư chất thông minh, cương quyết dùng hai năm để xây dựng nên đế quốc của mình; anh nắm trong tay mấy vạn nhân viên đang kiếm kế sinh nhai; anh là con của Thượng đế, có thể nói, nếu như anh muốn có toàn thế giới, anh tuyệt đối có được!

Nhưng đối mặt với những thành công này anh vẫn không cảm thấy chút vui sướng nào, ngược lại, cảm giác trống rỗng trong lòng càng ngày càng bao vây anh.

Trong đầu chợt lóe lên bóng dáng mảnh mai kia, con người xanh đen lập tức trở nên hắc ám. Anh mím chặt đôi môi mỏng đầy khêu gợi, dung nhan anh tuần đã tiết lộ suy nghĩ của anh.

Đã qua hai ngày rồi, nhưng dung mạo của cô, thanh âm của cô khiến anh không thể nào quên, cảm giác thỏa mãn, tiếng rên rỉ yêu kiều của cô khi cô nằm dưới thân anh thừa nhận hoan ái vẫn còn quanh quẩn bên tai, thỉnh thoảng khiến tim anh đập nhanh, sự dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt anh. . .

Đúng lúc anh đang nhớ lại đêm đó, không chú ý thang máy sau lưng vang lên một tiếng, ngay sau đó, âm thanh “lộp cộp” truyền đến.

”Giám đốc!” Trang phục tiêu chuẩn OL, ăn mặc thành thực nhưng không mất ưu nhã, Lisa bước chậm rãi tới bên cạnh anh.

Bởi vì tiếng kêu này, suy nghĩ của Mạc Dĩ Trạch bị cắt đứt. Anh bất mãn nhìn người tới, nhưng khi thấy người tới là Lisa, sắc mặt tức giận lập tức trầm xuống.

”Chuyện gì” Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng hỏi, tầm mắt dời từ ngoài cửa sổ về phía cô.

”King đã tới công ty, anh có muốn gặp hần không?” Trong đôi mắt màu lam của Lisa tràn đầy mê luyến, cô gần như say mê nhìn khuôn mặt khiến tất cả phụ nữ điên cuồng, ngoan ngoãn nói.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói: ”Dẫn hần tới phòng họp chờ tôi, tôi sẽ qua ngay lập tức”. Giọng nói không chứa bất kỳ chút nhiệt độ nào, lạnh khiến người ta phát run.

”Vâng”. Lisa gật đầu một cái, âm thầm ghi nhớ. Cô xoay người muốn rời khỏi, nhưng đi hai ba bước đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại quay đầu nói: “Trạch, hôm nay anh có tới chỗ em không?”

Kể từ buổi dạ tiệc từ thiện kia, cô đã kí kết thành công dự án hợp tác với Hoàn Cầu, cô biết, địa vị của mình không thể nào dao động. Cô không thỏa mãn với việc mình chỉ là tình nhân của anh, Lisa tin chắc, chỉ cần mình kiên trì, vị trí bên cạnh anh tuyệt đối là cô! Mặc dù anh ít hơn cô mấy tuổi.

Đứt lời, con người Mạc Dĩ Trạch nhìn thẳng vào cô, suy nghĩ trong chốc lát, anh hé môi, nhưng tại lúc đó, tiếng “đình” lại vang lên cắt đứt lời của anh.

Hai người theo tiếng kêu nhìn lại, lại thấy một bóng dáng đỏ tươi xuất hiện ở cửa thang máy. Sau khi thấy người tới, cảnh giác của Lisa lập tức lên cao, còn Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhìn cô.

”Nơi này không phải là nơi cô có thể tiến vào, vui lòng đi ra ngoài!” Thấy đối phương là một cô gái ăn mặc thời trang diêm lệ, giọng nói Lisa lộ vẻ không vui.

Âu Xảo Lệ lạnh lùng bề nghệ nhìn cô, sau khi thấy cô, đôi mắt đẹp càng thêm tức giận. Đối với lệnh đuổi khách của Lisa, cô xì mũi coi thường, tiếp đó cao ngạo nói: ”Người nên đi ra người là cô mới đúng! Một nam một nữ ở chung, cô không cảm thấy xấu hổ sao? Huống chi, đối phương là người đàn ông đã có hôn ước”. Cô lấy thân phận “vợ sắp cưới” ra áp đảo đối phương.

”Cô. . .”. Vừa nghe đến hai chữ “hôn ước”, lập tức Lisa hiểu ra thân phận của cô. Nhưng cô vẫn không e sợ, ngược lại, lạnh lùng nói: ”Thì ra cô chính là Âu đại tiểu thư, một cô gái ngu ngốc”. Hiển nhiên, Lisa cũng không đặt Âu Xảo Lệ vào trong mắt.

”Người!”. Nghe vậy, Âu Xảo Lệ lập tức giận đến nổi trợn lồi đình, cô xông lên muốn cho cô một cái tát, vậy mà, một giọng nói lạnh lùng đã ngăn cử chỉ của cô lại.

”Đủ rồi!”. Người mở miệng là Mạc Dĩ Trạch.

Chỉ thấy khuôn mặt anh lạnh lùng, lạnh khiến người khác giận sôi! Nhận được ánh mắt khiếp sợ của hai người, anh không lộ vẻ gì nói: ”Lisa, trước tiên cô dẫn King tới biệt thự của cô, lát nữa tôi sẽ qua, nếu như không có chuyện gì nữa, cô ra ngoài trước đi”. Sự kiên định thể hiện trong giọng nói.

Vừa nghe anh nói sẽ đến biệt thự của mình, Lisa lập tức quên chuyện tình giữa mình với Âu Xảo Lệ, lòng cô tràn đầy vui mừng, gật đầu đáp một tiếng liền xoay người rời đi. Khi đi ngang qua Âu Xảo Lệ, cô còn cố ý ưỡn ngực, lộ ra vẻ mặt trào phúng, tiếp đó, vào thang máy, đi xuống lầu.

Chờ tới khi Lisa rời đi, Mạc Dĩ Trạch liền thu hồi ánh mắt của mình. Anh lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình không quan tâm Âu Xảo Lệ đang đứng một bên.

”Trạch!”. Thấy anh không để ý tới mình, hơn nữa, một giây trước cô đã bộc lộ bản tính của mình ra trước mặt anh, Âu Xảo Lệ lập tức làm bộ đáng thương, đi tới bên cạnh anh: ”Tại sao không gọi điện thoại cho em, chẳng lẽ, em biến mất anh cũng không quan tâm sao?”

Đợi mấy ngày liền cũng không thấy anh gọi điện, điều này khiến cô rất lo lắng cho địa vị của mình! Hơn nữa, mình không nghe lời anh, tự mình trở lại Âu gia, Âu Xảo Lệ nghĩ anh rất tức giận, nếu không, anh chưa từng đặt cô trong lòng.

Vậy mà, Mạc Dĩ Trạch cũng không có ý tứ trả lời cô, ngược mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, lãnh đạm nói: "Có chuyện gì?"

Câu hỏi của anh khiến Âu Xảo Lệ nhớ tới mục đích mình đến. Nhìn bóng dáng kiêu căng, lạnh lùng của anh, Âu Xảo Lệ đặt túi da đang cầm trong tay lên đùi anh rồi hỏi.

"Đây là cái gì?". Lúc nói, lửa giận trong lòng cô lại nổi lên lần nữa.

Liếc mắt nhìn sang, Mạc Dĩ Trạch thấy túi da. Anh chậm rãi đưa tay lấy tập tài liệu quen thuộc ra, ngay sau đó, mày rậm nhíu lại, cũng không lên tiếng.

Thấy anh không nói, Âu Xảo Lệ lại bị chọc giận: "Chẳng lẽ anh không có gì muốn giải thích sao?" Trong đôi mắt cô hiện lên vẻ khỗ sở, cô chưa bao giờ nghĩ tới, khi cô vạch trần chuyện của anh, anh vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Thấy xấp tài liệu này, Mạc Dĩ Trạch liền biết mục đích mà Âu Xảo Lệ tới.

"Tôi nghĩ, người cần giải thích là cô mới đúng". Anh lẳng lặng bỏ tập tài liệu vào trong túi da, sau đó nói tiếp: "Tại sao những tư liệu ban đầu cô đưa cho tôi không có liên quan gì tới cô ấy, bởi vì không có liên quan, hay người khác cố ý không muốn cho tôi biết đến sự tồn tại của cô ấy". Anh dù bận vẫn ung dung lạnh lùng ngẩng đầu, ngụ ý hỏi.

"Anh. . ."

Tình huống lập tức biến chuyển, Âu Xảo Lệ không nghĩ anh sẽ hoài nghi. Cô gắt gao cắn môi, đỏ mặt một lúc lâu mới nói.

"Không sai, là tôi cố ý xóa bỏ tư liệu về cô ấy đấy!" Do tập tài liệu kia đã viết những chuyện mập mờ không rõ giữa anh và Âu Y Tuyết, cho nên, Âu Xảo Lệ cảm thấy lo lắng. Vì vậy, cô đã xóa bỏ.

Nghe thấy sự thực, lòng Mạc Dĩ Trạch trầm xuống, hai lạnh lẽo nhìn cô: "Tại sao?" Những chữ này dường như đã ngưng tụ tất cả oán giận của anh.

"Bởi vì. . . Bởi vì. . .". Âu Xảo Lệ do dự không biết có nên nói hay không, thế nhưng, khi cô nhìn thấy tầm mắt cùng với hơi thở lạnh lùng của Mạc Dĩ Trạch, trong lòng lập tức trầm xuống. Dùng thái độ ôm sai tới cùng, cô lạnh lùng trả lời.

"Vì cô ta khiến anh mất đi hai chân!" Cô nói câu này như hét.

Quả nhiên, sau khi cô nói ra câu đó, thân thể Mạc Dĩ Trạch cứng đờ, sự hung ác lập tức ngưng lại trên mặt. Trông mắt đen của anh chợt lóe lên nhưng vẫn không tin, cũng không mở miệng phản bác lời nói của Âu Xảo Lệ, mà lẳng lặng chờ cô nói tiếp.

"Ban đầu anh xảy ra tai nạn xe cộ, là vì cô ta; bây giờ anh phải ngồi xe lăn, tất cả đều do cô ta ban tặng!". Âu Xảo Lệ vừa nói vừa còn giả bộ đáng thương, sau khi nhận thấy biến hóa của anh mới chậm rãi nói: "Anh và cô ấy từng yêu nhau, anh yêu cô ấy, cưng chiều cô ấy, nhưng cô ấy lại phản bội anh. Cô qua lại với anh nhưng vẫn lên giường với rất nhiều đàn ông, sau khi anh biết chân tướng mới xảy ra tai nạn xe cộ! Cô ấy là em gái em, thân là chị gái làm sao em có thể nhẫn tâm để anh tổn thương cô ấy, cho nên, em mới xóa bỏ những tư liệu kia"

Âu Xảo Lệ nói xong, nước mắt trong suốt lăn xuống! Nhìn đau thương khiến người ta đau xót.

Buổi nói chuyện với cô giống như sét đánh ngang tai bổ tới anh, Mạc Dĩ Trạch sững sờ một hồi lâu, lúc này, anh mới đem tầm mắt nhìn cô, nói thật nhỏ: "Không thể nào"

Tại sao như vậy! Tại sao quan hệ giữa bọn họ lại như vậy!

Từ Minh Vũ đóng xấp tài liệu lại, anh nghĩ bọn họ là một đôi, cho nên, anh không nghĩ cô có liên quan tới hai chân tàn phế của mình.

Hiện tại, đó lại là sự thật. . .

Không, anh không tin! Anh không tin cô là người phụ nữ như vậy!

Trong lòng giống như có sóng to gió lớn, con người bình tĩnh của anh bắt đầu hoảng hốt, anh cố gắng tìm ra chút sơ hở trên mặt Âu Xảo Lệ, nhưng căn bản là phí công!

”Anh vẫn không tin sao?” Thấy anh bắt đầu có chút rối loạn, Âu Xảo Lệ lại nhấn mạnh lời nói, tức giận rút ra một xấp hình ném trên khay trà thủy tinh bên cạnh anh nói: ”Ban đầu, khi anh nhìn thấy những hình này nên mới giận dữ chạy đi, sau đó, giống như nổi điên muốn tìm cô ấy, nhưng lại xảy ra tai nạn xe cộ”.

Mạc Dĩ Trạch chuyển mắt nhìn những tấm hình bên cạnh, một giây sau, khuôn mặt anh lập tức tái nhợt.

Trong hình, cô và cô đêm đó là một người! Khác nhau là, cả người cô trần truồng đang nhiệt liệt quần lấy một người đàn ông, trên dung nhan xinh đẹp lộ ra biểu tình kích tình, giống hệt đêm đó. . .

Đó chính là những tấm hình của hai năm trước, cảm thấy sau này có thể cần tới, cho nên, cô đem phim ảnh giấu đi. Không nghĩ rằng, bây giờ thật sự được sử dụng đến, điều này khiến Âu Xảo Lệ cảm thấy rất thỏa mãn.

93. Chương 92 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Đe Dọa, Uy Hiếp (4)

Trong đầu hiện lên hình ảnh cô mềm mại đáng yêu ở dưới thân người anh quyến luyến, chỉ là lúc này Mạc Dĩ Trạch cũng không cảm thấy có bất kỳ vui sướng hay là thỏa mãn, mà là lửa giận không ngừng bùng cháy.

Nếu như không có những tấm hình này, anh cũng không tin một cô gái trong sáng thuần khiết linh động lại là người phóng đảng như vậy! Nhưng khi nhìn thấy, lúc này anh mới nhớ tới hôm đó sau khi tiến vào cô, sự thật cô cũng không còn tấm thân trong trắng nữa!

Nếu theo như lời Âu Xảo Lệ nói, cô là người hại anh thành phế vật, sau đó còn cùng đàn ông hoan ái mà còn xếp đặt không để ý đến anh. Một người đàn bà ác độc như vậy anh lại vẫn đối với cô có cảm giác! Mạc Dĩ Trạch nghĩ tới đây bởi vì tức giận thân thể bắt đầu run rẩy.

Nhìn bức ảnh trên bàn, anh thề: nếu như đây tất cả đều là thật, anh sẽ tuyệt đối không bỏ qua như vậy!

Tức giận xen lẫn không cam lòng đều cắn nuốt tất cả lý trí của anh, trong ánh mắt vui mừng của Âu Xảo Lệ anh mặt trầm xuống từ từ di chuyển xe lăn đến trước bàn làm việc, nhấn một chuỗi dây số quen thuộc . . .

※

Dưới ánh mặt trời Âu Y Tuyết thả hồn lên mây phát tờ rơi .

Trên trán trơn bóng mồ hôi chảy ra, khuôn mặt giống như búp bê chạm trổ tinh tế trắng bệch không có chút máu nào, hai mắt cô trống rỗng nhìn người lần lượt đi qua bên cạnh cô, nhưng không có mở miệng nói một câu.

Là anh. . .

Anh ta trở về. . .

Khi cô từ trong miệng người đàn ông xa lạ kia nghe được tên của anh, cô liền cảm thấy thế giới mình sụp đổ! Trừ cái tên này ra thì trong đầu không còn cái khác!

Có trời mới biết. Thì ra đêm đó người hoan ái với cô là anh! Người đoạt đi trinh tiết của cô, người thiếu niên giống như ác ma. . .

Là ông trời đùa cợt hay tất cả đều là nằm trong dự đoán của anh?

Cô không biết. . .

Suy nghĩ dần dần bay xa, trán đổ mồ hôi cũng càng ngày càng dày đặc, hô hấp của cô đột nhiên dồn dập sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Lúc này, một giọng nói vẫn ở phía sau của cô vang lên: “Chị Linh để cho chúng mình đi ăn cơm trưa, Tuyết, chúng ta đi” Trần Di mới từ trong tiệm thay xong quần áo cười đi về phía Âu Y Tuyết, nhưng khi thấy sắc mặt của cô thì nụ cười lập tức đọng lại ở bên khóe miệng.

”Tuyết, bạn làm sao vậy? Có phải bị bệnh hay không?” Trần Di ân cần hỏi han, trong con người trong trẻo tràn đầy quan tâm đối với cô: “Mấy ngày nay sắc mặt của bạn vì sao kém như vậy? Có phải do người đàn ông kia nói cái gì hay không?”

Nói tới chỗ này, Trần Di mới nhớ tới cô đi tới trong tiệm không bao lâu Âu Y Tuyết cũng trở về theo, sau đó hai người bắt đầu công việc của mình, chẳng lẽ thời điểm đó cô chính là như vậy?

”Minh. . .” Bị giọng điệu gấp gáp của cô trong nháy mắt kéo về thực tại. Nước gợn không sợ hãi con mắt nghênh hướng Trần Di mang theo vẻ mặt ân cần, Âu Y Tuyết chậm rãi lắc đầu một cái: “Minh không sao. Minh không đói bụng, bạn đi ăn trước đi” Cô ném cho Trần Di ánh mắt an tâm.

Tiếp theo ở ánh mắt lơ là cô đi về phía cửa tiệm, chỉ là cô còn chưa kịp bước đến, cô liền cảm thấy choáng váng một hồi, vì vậy chân run rẩy lên, thân thể yếu ớt liền thẳng tắp ngã xuống đất. Ở lúc đầu của cô chạm vào mặt đất thì ý thức của cô bắt đầu mất đi.

”Tuyết” Trần Di hoảng sợ, lập tức chạy tới.

”Minh. . .” Dưới ánh mặt trời chói chang, cảm giác khô nóng xâm nhập cô, tầm mắt trước mắt bắt đầu mơ hồ, cả người Âu Y Tuyết suy yếu té xuống đất nói không ra một câu, cho đến khi không có ý thức. . .

※

Khi Bạch Tuấn Ngạn cùng với bạn gái đi ngang qua cửa hàng búp bê ở ngã tư đường thì thấy một đám đông người đi đường không có vẻ sợ ánh nắng chói chang nóng bức vây vòng quanh cửa hàng búp bê.

”Đã xảy ra chuyện gì?” Bạn gái bên cạnh hắn thấy thế, liền vội vàng kéo một người trong đám hỏi thăm.

Người đi đường quay đầu lại nhìn cô, nói: “Ồ, không có gì, chỉ là một người đang làm việc thì té xỉu trên đường thôi” Trong giọng nói thờ ơ có chút đùa giỡn, tiếp đó xoay người rời đi.

Bạn gái gạt đầu một cái, tiếp nhứ mặt lại với Bạch Tuấn Ngạn bên cạnh than phiền: “Ngạn, nóng quá, lúc này chúng ta nên đi nhanh thôi” Nói xong hai tay như vôi bạch tuộc quấn lên người hắn.

Bạch Tuấn Ngạn nghe vậy thì lạnh lùng liếc cô một cái, tiếp đó hất vòng tay cô ta quấn quanh người hắn ra.

Lưu lại sau lưng bạn gái, Bạch Tuấn Ngạn đẩy vòng người vây quanh ra.

Thì thấy một cô gái tướng mạo bình thường đang ngồi ở trên đất, mà trong ngực cô đang ôm một người khác giống như là một cô gái bị ngất.

Mà khi tầm mắt của anh nhìn đến khuôn mặt của cô gái thì trong đầu anh suy nghĩ lập tức ngừng lại!

Cũng không phải bởi vì bộ dáng cô gái tinh xảo làm cho người yêu mến, mà là khuôn mặt của cô cùng với người anh quen giống hệt y như đúc! Bạch Tuấn Ngạn không dám tin vào mắt mình, anh đứng sững sờ một hồi, sau đó nghe cô gái kia gọi nhiều lần lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

.

”Tuyết, bạn tỉnh dậy đi” Trần Di lắc thân thể Âu Y Tuyết trong ngực mình, trong lòng rối loạn sốt ruột. Ánh mắt mong chờ nhìn mọi người, lại thấy tất cả mọi người ôm bộ dáng ung dung nhìn họ, nhưng không có một người chịu ra tay cứu giúp.

Ngay lúc cô nghĩ tới có nên để cô lại chạy đi gọi xe cứu thương đến hay không. . .

”Cô sao vậy?” Một giọng nói trầm thấp mang theo từ tính ở trên đầu cô vang lên, Trần Di sững sờ ngẩng đầu lên, mà lúc nhìn thấy gương mặt đó thì cũng không nhận được thở hắt vì kinh ngạc.

Đó là gương mặt đủ khiến cô gái xinh đẹp nhất ghen ghét đố kỵ! Một đầu tóc nhuộm highlight màu xanh dương dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, gương mặt trắng nõn đẹp trai không tì vết, ngũ quan thậm chí so với nữ còn tinh xảo gấp trăm lần, nếu không phải cách ăn mặc toàn thân màu trắng mang theo vẻ nhàn hạ và ngang tàng của anh thì cô rất có thể cho là anh là con gái. . .

Quen với vẻ mặt của những cô gái đối với anh, Bạch Tuấn Ngạn đối với phản ứng trước mắt của cô gái cũng không có bày tỏ cảm giác ra quá nhiều.

94. Chương 93 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Vừa Gặp Đã Yêu (1)

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Di, anh từ từ ngồi xuống và ngay sau đó nắm ngón tay thon dài xoa lên trên trán cô gái trong ngực, nhàn nhạt hỏi: “Cô ấy sao vậy?” Giọng nói như tấm gió xuân, làm cho người ta khiếm nhã liên tưởng đến thánh ba.

Mà lời này vừa nói ra, những tiểu nữ sinh trong đám người vây xem bắt đầu lập tức thét chói tai!

”Trời ơi, người đàn ông này đẹp quá!”

”Thật là ga lăng, Anh ta là ai vậy?”

”.”

Tất cả những lời này rơi vào tai của Bạch Tuấn Ngạn và Trần Di, dĩ nhiên Bạch Tuấn Ngạn chỉ là nhàn nhạt nhũm mày một cái, đối với xao động sau lưng phát sinh có chút không nhận được lại chưa ngăn lại.

Một tiếng thét chói tai ở sau lưng lập tức đem thần trí bay xa tận đâu đâu của Trần Di kéo về thực tại. Có lẽ là ý thức được sự thất thố của mình, Trần Di lập tức lắc đầu một cái, nói: “Xin lỗi tôi. . .”

Vậy mà người đàn ông ở trước mặt này lại không để ý tới cô, mà từ trong ngực của cô kéo Âu Y Tuyết trong ngực mình.

”Này, anh. . .” Trần Di chỉ cảm thấy trong ngực trống không, sau đó ánh mắt chuyển một cái, lại phát hiện người đàn ông đẹp như tranh ở trước mặt lại ôm ngang Âu Y Tuyết lên: “Vị tiên sinh này. . .” Trần Di nhẹ giọng gọi, không hiểu anh ta muốn làm cái gì.

Bạch Tuấn Ngạn không để ý đến ánh mắt của mọi người mà thật chặt ôm Âu Y Tuyết vào trong ngực, sau đó dùng trán của mình để lên trán trơn bóng có chút mồ hôi nổi lên của Âu Y Tuyết, dừng lại khoảng năm giây, nói tiếp: “Cô ấy chỉ là bị cảm nắng ngất xỉu thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe” Lúc nói đầy mắt toát ra một dòng thâm tình.

”A. . .” Trần Di nghe được lời anh nói lại vì giọng nói trầm thấp có chứa từ tính của anh mà rung động. Chính là cô chờ người ra, lúc này mới giống như là nhớ tới cái gì nói: “Tôi lập tức đưa cô ấy đi bệnh viện” Lúc nói thuận tiện bắt đầu nhặt tờ rơi trên mặt đất lên.

”Không cần” Tầm mắt của mình toàn bộ tập trung vào người đang trong lòng mình, Bạch Tuấn Ngạn cũng không ngần đầu lên nói: “Nếu như cô không ngại thì nhà tôi ở chỗ này, cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi một lúc sẽ khỏe lên”

”Này. . .” Động tác nhặt tờ rơi của Trần Di dừng lại, cô do dự một hồi tiếp theo xấu hổ nói: “Việc này thật làm phiền anh, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện được rồi” Trong lòng một mặt nghĩ gọi cho ông chủ xin phép nghỉ, sau đó sẽ đưa Âu Y Tuyết đến bệnh viện gần đây.

Ai ngờ Bạch Tuấn Ngạn cũng không để khách khí của cô vào trong mắt, không để ý đến lời tiếp theo của Trần Di nói, xoay người một cái ôm Âu Y Tuyết đi.

Đợi đến lúc Trần Di phát hiện người trước mặt hồi lâu không có trả lời, ngẩng đầu lên lại phát hiện người trước mặt đang đẩy từng người một đang vây xem đi ra ngoài.

”Tiên sinh, anh chờ một chút” Trần Di hoảng lên vút bỏ tờ rơi trong tay đứng lên vội vàng ngăn lại, nhưng không biết làm thế nào đi được một nửa thì phát hiện cửa tiệm vẫn chưa đóng cửa. Nhìn phía trước bóng

người phía đã biến mất ở đường cái, lại nhìn đến cửa tiệm vẫn còn mở ở phía sau cùng với đám người vây xem chưa tản đi, cuối cùng cô nhận ra chính là chạy lại cửa hàng búp bê. . .

※

Dòng xe chạy không ngừng, trước cửa hàng búp bê vô số chiếc xe sáng loáng chạy qua, nhưng vô luận mỗi một chiếc cao cấp bao nhiêu sạch sẽ bao nhiêu thì cũng thủy chung không bằng chiếc Benz màu đen số lượng có hạn đậu ở đối diện đường dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Bên trong xe, trong bầu không khí im ắng xen lẫn khiến người ta hít thở không thông ——

Minh Vũ mặc bộ âu phục phẳng phiu, sắc mặt nghiêm nghị từ trong kính chiếu hậu mắt không chớp quan sát ngồi bóng dáng ngạo mạn ngồi ở phía sau xe.

Hắn không biết tại sao anh lại gọi hắn trở về công ty; hắn cũng không biết tại sao khi anh nghe được hắn không có dẫn người trở về cũng không tức giận; hắn càng thêm không biết giờ phút này bức tức của anh là từ đâu.

Đó là ngũ quan tuần lã như được điêu khắc, dưới mày rậm là một đôi mắt đen nhánh thâm thúy lạnh lùng nhìn chăm chú vào toàn bộ sự việc phát sinh ngoài cửa xe, môi mỏng nhếch lên. Một bộ âu phục trong tay người thiết kế danh tiếng càng làm cho anh không bị gò bó phụ trợ vô cùng tinh tế, toàn thân toát lên vẻ quý tộc.

Cùng một cảnh tượng, cùng một nơi. Đáng tiếc cô không còn là cô gái với nụ cười yếu ớt dịu dàng mềm mại, mà là không để ánh mắt mọi người, người đàn bà tán tỉnh nấp trong lòng người đàn ông ! Không nghĩ tới cô lại giống hệt như Âu Xảo Lệ!

Vốn là đối với cô còn ôm chút tin tưởng, nhưng lúc anh tận mắt thấy cô bị một người đàn ông ôm vào trong ngực trong đám người đi ra, một chút lý trí còn sót lại này trong nháy mắt sụp đổ.

Anh chỉ biết trái tim mình đột nhiên đau quá! Đau như muốn ngừng đập! Mà trừ lần đó ra, chính là lửa giận vô cùng bùng cháy lên thiêu đốt anh!

Nếu như hai chân của anh thật là do cô ban tặng, vậy anh tuyệt đối sẽ làm cho cô sống không bằng chết!

Ánh mắt hung ác nham hiểm lạnh lùng nhìn theo hai bóng dáng biến mất, anh lạnh lùng thu hồi tầm mắt của mình, nói tiếp: “Đến Mạc gia.”

.

Chiếc xe Benz hào hoa lái vào trước sân Mạc gia, còn chưa kịp dừng lại thì nghe được một tiếng: “Thiếu gia đã về” Ngay sau đó người giúp việc đi ra khỏi phòng, qua một lúc một người phụ nữ mới từ trong đám người đi ra.

”Trạch đã về rồi sao?” Nét mặt của Lục Bình trải qua năm tháng không có để lại bất kỳ dấu vết, cho dù bà đã gần trung niên, nhưng bởi vì hàng năm tập yoga cho nên không chút nào nhìn ra độ tuổi thật sự của bà.

Bà mừng rỡ nhìn chiếc xe Benz màu đen đậu trước sân, kích động bắt được tay của người hầu bên cạnh, giống như là chính mình không thể tin được khi thấy mà nói: “Thật sự là Dĩ Trạch đã trở về?”

Chỉ là không đợi chứng kiến, liền thấy xe Benz bị mở ra, ngay sau đó là vẻ mặt lạnh như băng không nói cười ngồi ở xe lăn của Mạc Dĩ Trạch .

Lục Bình Thiên suy đi nghĩ lại cảnh tượng khi gặp lại anh, nhưng một mình lại không nghĩ đến cảnh này, nhất thời thiên ngôn vạn ngữ vậy mà trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

Bà bùm môi mình lại, con người vui mừng tiệp thể biến thành mặt mát.

.

Ở đại sảnh Mạc gia trang hoàng xa hoa tráng lệ nhưng không mất đi vẻ trang nhã, vật dụng sa hoa mọi thứ đều có.

Trên chiếc sofa nhập khẩu Italy, một bóng dáng cao to đang ngồi trên đó.

Một đôi mắt đen không chứa bất kỳ nhiệt độ chống lại một đôi mắt chứa bi thương vô hạn, không khí lập tức trở nên phiền muộn bi thương. .

”Dĩ Trạch, con rốt cuộc đã về rồi. . .” Lục Bình khàn giọng, trong giọng nói mang run rẩy, bởi vì bà cảm thấy anh ở trước mặt có chút không chân thật.

Ánh mắt không có song thân. Kể từ hai năm trước khi biết hai chân của con trai bị chặt đứt, tất cả trí nhớ cũng không có sau mỗi lần đêm khuya yên tĩnh, bà luôn là không nhận được một mình khóc nước mắt, cảm thán ông trời bất công đồng thời cũng hận chính mình bất lực.

Cũng may bây giờ nhìn đến anh không có bất cứ chuyện gì, bà cũng an tâm, chỉ là chỉ có một chuyện bà vẫn không thể để xuống. . .

”Phòng của con, ta đã sai quản gia dời đến lầu một rồi. Chờ ba con trở lại, chúng ta người một nhà coi như là đoàn tụ” Lục Bình vui mừng mà khóc, trong mắt chứa đựng sương mờ.

”Không cần, công ty còn có chuyện phải xử lý” Mạc Dĩ Trạch thản nhiên nói, rũ mắt xuống không đành lòng nhìn về mặt đau buồn của bà.

Đây thật sự là xa lạ, ngay cả bà là mẹ của anh, nhưng anh như cũ đối với bà không có bất kỳ ấn tượng. Mà hôm nay anh về đây, cũng không phải vì đoàn tụ, mà là.

Lục Bình không có chờ anh nghĩ xong, đột nhiên nói ra một câu ngắt đi suy nghĩ của anh.

”Chuyện của công ty nghỉ một ngày không được sao? Chúng ta cũng đã gần hai năm không có gặp mặt, chẳng lẽ con. . .” Nói xong, Lục Bình khiếm nhã rơi lệ. Bởi vì giọng điệu cùng thái độ xa lánh của anh mà trong lòng dâng lên chua xót. Mặc dù đối với cự tuyệt của anh có chút bất mãn, nhưng vẫn là con trai mình, bà cũng không đành lòng trách cứ.

Lục Bình hít một hơi, hai mắt đầm lệ nhìn hẩn, nói tiếp: “Xảo Lệ đã đợi con lâu như vậy, lần này trở về cũng nên tiến hành hôn lễ đi là vừa” Hôn sự của anh vẫn là nỗi lo tận sâu trong đáy lòng bà, nhưng Âu Xảo Lệ không để ý anh thiếu sót cố ý đợi ở bên cạnh anh điều này khiến bà cảm thấy vô cùng vui mừng.

Mạc Dĩ Trạch vừa nghe đến hai chữ hôn sự, bỗng chốc sửng sốt, con người trầm xuống, lúc này mới nói ra chuyện tình hôm nay: “Vì sao con xảy ra tai nạn xe cộ?” Dựa theo lời của Âu Xảo Lệ, là bởi vì bị Âu Y Tuyết kích thích mới có thể tăng tốc độ, sau đó xảy ra tại nạn xe cộ. Vật chứng là có, kia chứng thực đây?

”Này. . .” Hiển nhiên Lục Bình cũng không có nghĩ đến anh sẽ hỏi như thế, nhất thời há miệng lại nói không ra bất kỳ câu nào.

Mạc Dĩ Trạch thấy bà đáp không ra thì nhẹ nhàng khép mi lại, nói tiếp: “Bảo toàn bộ người giúp việc tập trung lại đây.”

.

Mặc dù Lục Bình không hiểu rõ vì cái gì anh lại làm như vậy, nhưng mà cuối cùng vẫn là làm theo. Mà Mạc Dĩ Trạch cũng ở cầu khẩn của bà, hẩn gọi điện thoại cho Lisa muốn cô xử lý chuyện của công ty, sau đó quyết định đêm nay nghỉ ở nơi này.

※

Lúc đang từng giây từng phút trôi qua đi, đảo mắt cái, ánh mặt trời chói chang rất nhanh liền trốn vào tầng mây. Hoàng hôn đến, cuối cùng một tia ánh rạng đông phát ra ánh sáng màu vàng, sáng lạng chói mắt.

Tòa cao ốc cách cửa hàng búp bê khoảng 200m, lầu 15, phòng 205——

Trong không khí tản ra nồng nặc thức ăn mùi thơm, một bóng dáng mặc quần áo màu trắng thoải mái đang vui ở bên trong phòng bếp làm cơm, mà ở bên cạnh hẩn là một cô gái đang rửa thức ăn.

Sao chuyện lại biến thành như vậy?Rõ ràng là cô cùng Tuyết, tại sao bây giờ cùng người đàn ông vừa gặp ban nãy ăn chung một bàn? Còn có người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Trần Di nghiêng đầu suy nghĩ, kinh ngạc vì sao người đàn ông này nhiệt tình đối với họ như vậy lại còn không có đề cao cảnh giác nữa. Dù sao trên thế giới này sói đội lột cừu quá nhiều, vẫn là đề phòng thì hơn.

Lúc đang suy nghĩ thì một giọng nói thoải mái vui vẻ từ phía sau vang lên.

”Người dinh dưỡng không đầy đủ nhất định phải ăn nhiều vitamin một chút” Bạch Tuấn Ngạn khỏe môi nâng lên nhất nụ cười mê người, hai mắt mỉm cười nhìn lên cô gái trước mặt không nói một câu này.

”A.” Trần Di không còn lời nào để nói.

Bạch Tuấn Ngạn thấy cô trầm mặc không nói, cũng không có cảm giác có bất kỳ không ổn nào. Hắn vặn lửa nhỏ lại cho nồi canh gà rồi, nói tiếp: “Cô xem chừng một chút, tôi đi xem cô ấy tỉnh hay chưa” Nói xong cũng không để ý Trần Di có đồng ý hay không, liền đi thẳng ra khỏi phòng bếp.

.

Mở cửa phòng, trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ sát sàn lấp lánh rọi tà tà xuống sàn nhà. Bên trong căn phòng to như vậy, nơi sạch sẽ ngăn nắp như vậy không giống nơi ở của một anh chàng độc thân, vật dụng đều là một màu trắng, để lộ ra tính cách chủ nhân không màng thế sự.

Giường khổng lồ hai người, trên chiếc khăn trải giường trắng tinh, Âu Y Tuyết đang bình thản nằm đó. Đóng cửa phòng, Bạch Tuấn Ngạn lặng yên không tiếng động đi tới bên người cô ngồi xuống.

Hai tay có chút cảm giác mát xoa trán cô, cảm thấy cô đã khôi phục rồi, trái tim lơ lửng lúc này mới để xuống. Ánh mắt mê luyến không ngừng ở trên mặt của cô bồi hồi, trong ánh mắt sáng ấy có một chút tâm động.

Về mặt cô ngủ say cùng cô trong suy nghĩ đè lên nhau, nhất thời giữa ý loạn tình mê, thế nhưng hắn thân bất do kỷ nghiêng người tiến lên hôn cô.

Môi của cô mang theo hương thơm nhàn nhạt, làm hắn không tự chủ được đem đầu lưỡi mình thâm nhập trong miệng của cô. Giống như là nghiện, hắn càng hôn càng say, cho tới người phía dưới run rẩy hắn cũng không cảm nhận được.

Cảm thấy một dòng hơi thở chuyên thuộc về nam tính đặc biệt đập vào mặt, khiến cho Âu Y Tuyết mở hai mắt ra.

Chỉ là cô vừa mở mắt ra, phóng lớn vô số lần dung nhan tuấn mỹ là cái bóng trong mắt của cô, một hồi kinh ngạc, trong bụng cả kinh, còn chưa kịp kháng cự, một đôi mắt mang theo nhu tình chống lại cô .

Bạch Tuấn Ngạn thấy cô tỉnh cũng không có lập tức thoát người ra, mà là vẫn hôn cô năm giây lúc này mới chậm rãi nâng thân thể của mình lên.

Trên khuôn mặt đẹp trai không tì vết mang theo tính trẻ con cười, Bạch Tuấn Ngạn miễn cưỡng hỏi: “Cô đã tỉnh?” Trong giọng nói nhẹ nhàng không chút nào có vẻ ngượng ngùng bị người bắt quả tang tại trận.

”Ừ” Âu Y Tuyết gạt đầu một cái, con ngươi linh động nhìn anh ta, chỉ cảm thấy trong lòng một dòng rung động ập đến cô. Cô luôn luôn dễ dàng có thể khống chế cảm xúc thế nhưng không nhận được đồ bưng cả mặt, mà không bài xích nụ hôn của anh ta. . .

Nhìn khuôn mặt vốn trắng bệch của cô trong nháy mắt khôi phục hồng hào lại, Bạch Tuấn Ngạn thân thiết đưa tay đến nâng cô dậy.

※

95. Chương 94 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _ Vừa Gặp Đã Yêu (2)

”Khi này cô bị ngất xỉu, tôi phải đưa cô đến đây tạm, chỗ này là nhà tôi” Giống như là muốn cô có thể hiểu rõ những gì đang xảy ra mà không phải nhiều lời, Âu Y Tuyết còn chưa kịp hỏi, Bạch Tuấn Ngạn đã kể ra hết mọi chuyện, tổng kết lại giúp cô.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết cảm thấy thật xấu hổ, cô cười xin lỗi, thật lòng nói: “Cám ơn”

”Không sao, cô không cần ngại” Bạch Tuấn Ngạn tỏ ra không sao cả, lại cẩn thận cúi xuống đỡ cô ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường nói: “Cơm đã chuẩn bị xong, cô muốn ngồi lại trong phòng ăn hay là ra phòng

khách?” Nói xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thẳng dài của cô, trên mặt là nụ cười lúm đồng tiền dịu dàng.

Cảm giác ấm áp bao lấy hai người, trông giống như một đôi yêu nhau từ rất lâu, không có bất kỳ ngăn cách.

Âu Y Tuyết vừa định trả lời câu hỏi của anh, đột nhiên trong đầu nhớ đến hình ảnh ác ma kia, trong lòng sợ hãi, khuôn mặt nháy mắt không còn giọt máu.

Bạch Tuấn Ngạn cẩn thận giống như nhận ra sự thay đổi của cô, hắn quan tâm hỏi cô: “Cô có sao không? Có chỗ nào khó chịu không?” Lại muốn đưa tay qua sờ trán cô.

Nhưng Âu Y Tuyết lại giống như vô tình tránh khỏi cánh tay của Bạch Tuấn Ngạn đang đưa ra..

“Không có gì, chỉ là ... tôi chợt nhớ ra mình còn có việc. Hôm nay rất cảm ơn anh, tôi phải đi” Cô đẩy ra chần chừ đập trên người mình, không nói gì liền đứng lên, vẻ mặt của cô làm người khác tò mò không hiểu vì sao cô thay đổi nhanh như vậy.

Âu Y Tuyết muốn vòng qua người trước mặt để ra ngoài, chỉ là khi chân cô vừa đặt xuống sàn nhà, đầu cô liền xây xẩm, còn chưa kịp chú ý thân thể cô đã giống như lê rơi rụng mặt đất. Cô chuẩn bị tinh thần chịu đau khi té xuống nhưng lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Thân thể cô còn chưa hồi phục” Bạch Tuấn Ngạn nhanh tay ôm lấy cô, tư thế cực kỳ gây hiểu lầm.

Khuôn mặt Âu Y Tuyết từ trắng xanh chuyển sang đỏ ửng, nhẹ đẩy ra, rời khỏi ngực người nọ: “Cảm ơn” Cô rất thật lòng cảm ơn anh...

“Không có gì” Bạch Tuấn Ngạn tỏ ra không có gì cả. Lại giống như nhớ đến cái gì nói: “Nếu như cô thật lòng muốn cảm ơn tôi, vậy thì ăn tối xong hãy đi” Dĩ nhiên, đây là mục đích cuối cùng của anh .

Âu Y Tuyết không ngờ anh sẽ nói như thế, ánh mắt vô tình nhìn đến đôi mắt đầy mong chờ của anh. Trong nhất thời, cô ngây ra không biết trả lời thế nào.

Bạch Tuấn Ngạn thấy sự do dự của cô, đưa tay ra nắm lấy tay phải của cô, nói: “Được rồi, không cần suy nghĩ nữa. Tôi đói bụng” Nói xong liền kéo cô ra ngoài.

Bên trong phòng khách ——

Trên một bàn đầy thức ăn đủ màu sắc đang không ngừng tỏa hương thơm, có gân xào nấm hương canh tam vị quả óc chó nhân đậu hủ, mì xào la hán, lẩu vịt, canh chân gà. Không có gì lạ, những món ăn từ tay một người nấu ra.

Nếu không phải Trần Di tận mắt nhìn thấy, sẽ không bao giờ nghĩ đến một người có thân hình hoàn mỹ như vậy lại biết nấu ăn!

“Đừng đứng đó nữa, mau lại đây ăn”

Bạch Tuấn Ngạn dịu dàng nhìn Âu Y Tuyết ngồi bên cạnh với Trần Di, Nhiệt tình mời. Lại múc cho Âu Y Tuyết một chén canh gà còn tỏa hơi nóng.

“Ồ...” Trần Di nhìn hai người, trong mắt tràn đầy tò mò.

Âu Y Tuyết cũng không nhận lấy chén canh gà của anh, vì vậy Bạch Tuấn Ngạn chỉ có thể đặt cái chén trước mặt cô. Đôi mắt buồn nhìn về phía Trần Di đang không hiểu chuyện gì xảy ra, đôi môi xinh đẹp cười dịu dàng: “Có gì không ?”

Nhìn Bạch Tuấn Ngạn cười thật là đáng yêu, trong lòng Trần Di mờ hồ như nước đổ!

“Tiên sinh, xin hỏi trước kia hai người có quen biết không?” Ánh mắt Trần Di nhìn người ngồi cạnh mình, Âu Y Tuyết vẫn như cũ nhìn xuống. Nếu không quen sao lại đối xử với họ tốt vậy, không sao giải thích được.

“Không quen biết” Bạch Tuấn Ngạn cười lắc đầu, trên khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp tràn đầy hứng thú: “Không phải là chúng ta vừa quen biết lúc này sao?” Lời của hắn vừa nói ra khiến Âu Y Tuyết sững sờ, tâm trạng của hắn thật là vui vẻ.

”Hả.” Trần Di bị lời nói của hắn làm cho rối mù, đang hỏi hắn lại bị hỏi ngược lại “Không phải chúng ta vừa quen biết lúc này sao” Lại bị lời nói của người đàn ông còn xinh đẹp hơn phụ nữ này xoay vòng.

“Tôi tên là Bạch Tuấn Ngạn, hai người tên gì?” Nếu mọi người không muốn ăn vậy thì chúng ta nói chuyện! Anh nhiệt tình giới thiệu.

Ánh mắt vui vẻ nhìn Trần Di, Trần Di vội vàng nói: “Tôi tên là Trần Di”

Lại hướng qua người có khuôn mặt giống với người trong trí nhớ của hắn là Âu Y Tuyết, nhẹ giọng hỏi: “Cô?”

Âu Y Tuyết từ từ ngẩng đầu lên. Đôi mắt như ngọc đen lấp lánh nhìn hắn. Đang định trả lời, chỉ là trong đầu lại nhớ đến hình dáng người kia cô không cách nào mở miệng, cô cắn chặt môi nhìn Trần Di cuối cùng không nói gì.

“Tôi hiểu rồi” Đột nhiên, Bạch Tuấn Ngạn mỉm cười dịu dàng, đôi mắt như sao phát ra tia sáng. Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người anh chậm rãi nói ra hai chữ: “Thiên sứ”

Thiên sứ?

Nghe hết lời này. Âu Y Tuyết cùng Trần Di đều ngẩn ra, hai người bởi vì suy nghĩ của hắn mà giật mình.

Thiên sứ ? Thiên sứ là sinh vật tinh khiết nhất trên đời này, nhưng cô từ lúc đầu đã không còn sạch sẽ có thể nói là bẩn không chịu nổi, cô như thế có thể xem là thiên sứ sao, trong lòng Âu Y Tuyết cười khổ.

Bạch Tuấn Ngạn chú ý trên khuôn mặt cô chợt cười khổ, hắn không để ý đến hai người, nói tiếp: “Thiên sứ, từ nay về sau tôi gọi cô là thiên sứ” Em là thiên sứ, là thiên sứ của một mình tôi!

Khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn thấy tim mình rối loạn. Đoạn tình cảm không tốt đẹp trong trí nhớ có chút an ủi, cho nên dù nhìn khuôn mặt họ tương tự vẫn không phải một người, hắn vẫn muốn có cô. Giờ phút này, hắn sẽ không bỏ lỡ tình cảm này để mở lòng mình. Từ bây giờ hắn âm thầm hứa với lòng mình.....

96. Chương 95 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai _làm Người Giúp Việc Bữa Ngày (1)

Bởi vì một câu nói “Thiên sứ” của Bạch Tuấn Ngạn khiến cho không khí bàn ăn trở nên ngưng đọng. Lời nói của hắn làm cho Âu Y Tuyết và Trần Di giật mình, mà Bạch Tuấn Ngạn thì vẫn bình thản như không có gì.

Cũng may, sau đó Trần Di cũng phá vỡ không khí ngưng đọng này cùng nhau nói chuyện với Bạch Tuấn Ngạn, đến cuối cùng, mọi người đều tự nhiên ăn những món do Bạch Tuấn Ngạn nấu. Âu Y Tuyết không muốn ăn nhưng do suốt một ngày cũng chưa ăn gì, với lại Bạch Tuấn Ngạn không ngừng gấp thức ăn để vào chén của cô, lời mời quá nhiệt tình của anh nên cô cũng phải ăn một chút

Kết thúc một bữa cơm, trừ đi cuộc nói chuyện lúc đầu thì không khí cũng không tệ lắm.

Bởi vì một bữa ăn mà cả ba người hiểu thêm về nhau một chút.

Bạch Tuấn Ngạn biết Trần Di và Âu Y Tuyết còn là học sinh, Âu Y Tuyết và Trần Di thì biết anh ở một mình công việc của anh là kinh doanh rượu...

Dùng cơm xong đã hơn bảy giờ tối. Trần Di và Âu Y Tuyết nhẹ nhàng từ chối ý tốt của Bạch Tuấn Ngạn muốn đưa họ về, ngay sau đó rời đi nhà anh ta.

.

Bầu trời tối nay không có sao, đen kịt một màu. Trong không khí có hơi nóng, yên lặng đến kinh dị.

Ngồi trên xe lăn, lật xem một xấp hồ sơ, mặc dù trong đôi mắt chỉ có hình ảnh và con chữ, nhưng suy nghĩ đã sớm bay xa.

Nhớ lại lời nói của những người giúp việc về chuyện tai nạn xe cộ trước kia, trùng khớp với lời của Âu Xảo Lệ nói với anh, hoàn toàn không có một chút sơ hở, bởi vì đó là sự thật.

Nếu không phải tại xấp hình đó, anh cũng không gặp tai nạn xe cộ mà liệt hai chân.

Lửa giận trong lòng không phải chỉ do một hai lời mà hiểu rõ, trong đôi mắt đen sâu thẳm không biết từ khi nào đã dấy lên ngọn lửa, anh lạnh lùng nhả mây lại, đối với sự thật này chỉ có đau lòng và tức giận ngập trời.

Hôm nay cô cùng một người đàn ông xa lạ ôm nhau, những tấm hình kia luôn xoay vòng trong đầu anh.

Đôi môi xinh đẹp mím chặt, tài liệu trong tay không biết khi nào thì đã bị bóp nhàu những ngón tay trở nên trắng bệch, sau vài phút đồng hồ, rốt cuộc anh cầm điện thoại lên.

“Điều tra cho tôi chỗ ở của cô ta...”

.....

※

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa lộ ra, phía xa xa mấy trắng lững lờ,

Nhà họ Trần...

Bởi vì Âu Y Tuyết ngủ lại, cho nên Trần Nam lấy ra thêm một chiếc đệm nhỏ để vào phòng Trần Di, để hai người ngủ với nhau. Âu Y Tuyết cũng không nói gì, chỉ là cảm thấy hơi ngượng ngùng, cũng may những đứa trẻ này đều rất thích cô, hơn nữa cô hết lòng vì bọn nhỏ, cho nên từ đáy lòng Trần Nam rất thích Âu Y Tuyết, thậm chí xem cô như con nuôi.

Trong phòng ăn ——

Giữa một bếp lò đang tỏa khói, trong bếp lửa cháy bập bùng, có hai bóng người đang bận rộn.

“Bạn ngủ thêm một chút, tại sao không nghe” Nhìn Âu Y Tuyết đang bận rộn bên cạnh, Trần Di không vui nói : “Bây giờ mới năm giờ rưỡi sáng, từ giờ đến cửa hàng còn lâu lắm, bạn ngủ thêm một lúc, chỗ này có mình rồi” Nói xong lại vội vàng đuổi cô đi.

Đối với sự cằn nhằn của Trần Di, Âu Y Tuyết cười dịu dàng, nói : “Mình có thói quen dậy sớm, ngủ không được” Ở nhà họ Âu, cô vì không muốn gặp mặt mọi người, luôn dậy thật sớm. Cho nên theo thời gian đã thành thói quen.

“Ai lại có thói quen dậy sớm chứ” Trần Di không tin lời cô... đang muốn nói tiếp, một tràng tiếng kêu cắt đứt lời cô.

“Tiểu Di Tiểu Di, không hay rồi !” Một bóng dáng mập mạp ra sức chạy tới chỗ Trần Di.

Trần Di quay đầu lại, phát hiện là dì Bàn bán tạp hóa ở đầu hẻm, vì vậy liền hỏi : “Dì Bàn, có chuyện gì vậy ?”

Dì Bàn chạy tới trước mặt Trần Di, vỗ vỗ ngực mình do chạy quá nhanh mà thở không nổi, thở hổn hển một hồi, nói : “Bố con, bố con.... ông bị bắt rồi....”

“Cái gì!”

Còn chưa đợi dì Bàn nói hết, Trần Di đã bỏ dao xuống, rơi thẳng mặt đất. Mà Âu Y Tuyết ở bên cạnh cũng khiếp sợ.

“Ba cháu ở đâu ? Ông ấy sao lại bị bắt ?” Trần Di vội vàng hỏi, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Không biết những người đó là ai, đám người đó bây giờ đang ở...” Ngón tay tròn trịa của dì Bàn chỉ hướng ngoài cửa, không nói nên lời.

Nghe vậy, Trần Di còn đang nấu ăn, lập tức chạy ra.

Cô còn chưa chạy ra đến cửa nhà, xa xa liền thấy mấy người mặc đồ tây, những người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng đi về phía cô, mà trong những người đó có một người có khuôn mặt trắng bệch vô cùng khổ sở là Trần Nam.

"Ba" Trần Di vội vàng chạy tới, kéo Trần Nam từ trong tay một người đàn ông xa lạ, lo lắng xem xét ông, hỏi : "Ba, xảy ra chuyện gì ? Có chỗ nào bị đau không ?" Đem tất cả lo lắng trong lòng nói ra hết một hơi, Trần Di không biết làm sao.

Sau khi cô nói xong, Trần Nam vẫn không nói tiếng nào.

Trong lòng không khỏi lo lắng, Trần Di không hiểu ngẩng đầu hỏi Trần Nam, lại phát hiện khuôn mặt ông càng trắng, vô cùng đau khổ, môi run run không nói lời nào.

"Ba, ba làm sao vậy ? Ba đừng làm con sợ..." Trần Di vô cùng sợ hãi, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Trần Nam, Trần Di lại càng lo lắng.

"Ba.... ba...." Trần Nam không nói nên lời, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không nói được lời nào. Ông chỉ nắm thật chặt tay Trần Di, nước mắt không ngừng rơi.

Không thể từ trong miệng Trần Nam để biết xảy ra việc gì, cô quay sang đám người bị lãng quên này giờ....

Đôi mắt không hề thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc của những người đàn ông đó luôn nhìn họ, đôi mắt Trần Di lạnh lùng nhìn họ, hỏi: "Các người làm gì ba tôi, các người là ai!" Trong giọng nói nồng nặc lửa giận.

Nghe vậy, mấy người đàn ông đó nhìn Trần Di đang đứng bên cạnh Trần Nam, nhưng cũng không để tâm đến cô. Ánh mắt nhìn Trần Nam, người đàn ông cầm đầu chậm rãi lên tiếng.

"Ông Trần, chuyện tôi vừa nói với ông khi nãy hẳn là ông hiểu. Bây giờ, chúng tôi yêu cầu trong vòng một ngày ông phải dọn đi, nếu có gì không rõ, ông có thể tìm ông Trần Đông hỏi rõ ràng"

Dứt lời, khuôn mặt Trần Nam càng trắng hơn.

Ông run rẩy vươn tay của mình, bước chân siêu vẹo hướng những người đàn ông kia, muốn thử thương lượng nhưng lời đến cửa miệng vẫn không thốt ra thành câu.

Mà Trần Di ở sau lưng ông cùng với Âu Y Tuyết vừa từ trong nhà bước ra cũng nghe rõ.

"Ba, người đó vừa nói gì?" Trong lòng Trần Di hoảng hốt, đôi mắt vì khiếp sợ mà mở to, hỏi tiếp : "Chỗ này là nhà chúng ta, người đó tại sao lại yêu cầu chúng ta rời đi?" Cô vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Người đàn ông kia giống như có lòng tốt, quay đầu nói với người bên cạnh, lại thấy một người khác rút từ hồ sơ ra một xấp văn kiện đưa ra trước mặt Trần Di.

Nhìn thấy dòng chữ trên tờ giấy, sự nghi ngờ trong lòng của Trần Di cũng đã rõ. Cô cố gắng bình tĩnh, đọc mấy chữ : "Giấy bán nhà..."

Không thể được.... tại sao lại.....

Trần Di rốt cuộc đã hiểu biểu tình của Trần Nam tại sao lại như vậy, chỉ là cô không hiểu giấy tờ nhà sao lại nằm trong tay bọn họ. Muốn hỏi, nhưng trong đầu cô hiện ra một cái tên khiếm cô ngẩn ra, sau đó cô nhìn khuôn mặt đau khổ của Trần Nam nói : "Ba, có phải bác đem giấy tờ đưa cho bọn họ phải không ?"

Nghe vậy, Trần Nam chậm rãi gật đầu.

Tất cả cũng đã chứng thực, nhưng Trần Di vẫn không muốn tin những gì đang xảy ra, cô đau khổ không dám nhìn lại phần văn kiện.

"Nhưng phần văn kiện này làm sao. . . lại trên tay bác?" Cô không nghĩ ra.

Nghe vấn đề này, Trần Nam lại rơi nước mắt, nhưng không chờ ông lên tiếng giải thích, người đàn ông kia lại nói : "Hi vọng mấy người làm đúng yêu cầu của chúng ta, nếu không có gì nữa, chúng tôi đi. Nhưng nhớ là phải rời đi trước ngày mai". Trong giọng nói không có chút thương lượng.

”Đợi chút” Trần Di nhanh chân hơn họ chạy ra trước cửa, ngăn lại bọn họ : ”Các người là ai, người mua lại là người nào ?”

Người đàn ông cầm đầu yên lặng nhìn Trần Di, nói tiếp : ”Chúng ta là người của công ty Khải Tắt Đế Quốc, người mua lại là ai, ta không thể nói” Nói xong, đám người vượt qua Trần Di đi ra ngoài.

Chân trước bọn họ vừa đi ra, chân sau thì Trần Di đã té trên mặt đất, mà người đứng ở phòng ăn sau khi nghe bốn chữ này hoàn toàn sợ đến hồn phi phách tán.

Bởi vì cô không nghĩ đến hẳn sẽ ra tay với những người bên cạnh cô....

Hai mắt buồn bã của Trần Di cùng với bóng lưng run rẩy của Trần Nam, trong lòng Âu Y Tuyết vô cùng rối loạn.....

.

Sau khi nghe Trần Nam giải thích, Trần Di đã hiểu tại sao giấy tờ nhà lại nằm trên tay bác của cô, Trần Đông.

Thì ra khi mẹ Trần Di còn chưa mất, vì có tiền mua thuốc cho bà, Trần Nam đã đem giấy tờ đi cầm cố cho anh của ông, nghĩ đến sau này có tiền sẽ chuộc về. Vậy mà kéo đến hơn nửa năm, nhà lại không giàu có, dần dần ông cũng quên mất.

Vậy mà khi xảy ra chuyện này, ông mới nhớ đến, hối hận cũng không được rồi....

※

Mặc dù việc này làm cho Trần Nam Trần Di cùng với Âu Y Tuyết vô cùng đau khổ nhưng mọi việc vẫn cứ diễn ra

Ăn qua loa bữa điểm tâm, Trần Di liền để Trần Nam ở nhà, cô đi tìm người phụ trách việc này. Vì vậy dẫn Âu Y Tuyết ra khỏi nhà, mà cô cũng không dẫn Âu Y Tuyết đi tìm đám người kia, chỉ là đi làm trước rồi trưa mới đi tìm.

Trong lúc đi đến làm việc ở cửa hàng búp bê, nhìn thấy ở trong cửa có hai người con gái tuổi cỡ hai mươi.Vội vàng bước vào.

”Các người là ai?” Trần Di giật mình, lập tức đi tới.

Hai người nhìn Âu Y Tuyết với Trần Di, cũng không quá ngạc nhiên. Một người trong đó đi đến quầy, cầm đến hai phong thư để sẵn đưa cho Trần Di, nói tiếp : ”Đây là chị Linh chuyển cho hai người, bắt đầu từ mai không cần đến nữa” Nói xong liền không để ý đến hai người họ.

Nghe vậy, Trần Di sắc mặt của biến đổi, nhanh chóng mở ra phong thư. Không ngoài dự đoán bên trong là tiền.

”Tại sao? Chị Linh sao lại muốn đuổi chúng tôi?” Trần Di không rõ, ngày hôm qua còn bảo họ làm thật tốt, tại sao hôm nay lại đuổi các cô.

Chỉ là vấn đề này không ai giúp cô tháo gỡ. . .

Mà tới buổi trưa, bởi vì chuyện xảy ra lúc sáng Âu Y Tuyết và Trần Di lại đi tìm việc làm, thế nhưng không có bất luận chỗ nào chịu thuê họ.

Trong lòng sợ hãi, Trần Di muốn qua buổi chiều đi thẳng đến Khải Tắt Đế Quốc.

Buổi chiều, dù là tiệm trà sữa, hay là cửa hàng pizza, họ đều nhận một phong thư . Đơn giản là cho các cô một chút tiền sau đó đuổi.

Trong vòng một ngày họ mất tất cả công việc, bao gồm cả chỗ ở.....

※

Đứng ở bên ngoài công ty Khải Tắt Đế Quốc nghiêm trang tráng lệ, Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn tòa nhà chọc trời văn phòng Vân Tiêu, trong lòng hoảng sợ. Bởi vì có chết cô cũng không nghĩ đến, một tòa nhà to

như thế lại do một tay anh tạo nên. Cô cũng không thể liên hệ với thiếu niên kiêu ngạo ngông cuồng của hai năm trước....

Vừa nghĩ tới phải gặp anh, cô rất muốn bỏ chạy, nhưng Trần Di luôn khích lệ cô không thể quay đi: không cần nghĩ gì nữa.....

.

Cùng Trần Di chậm rãi đi vào Khải Tắt Đế Quốc, đi đến một bàn tiếp tân gặp một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp mỉm cười dịu dàng.

"Xin chào quý khách, xin hỏi có gì cần giúp đỡ?"

Trần Di lần đầu tiên đi đến công ty lớn thế này, dù đã làm trước rất nhiều tình huống, nhưng khi đối mặt, đầu óc cô trống rỗng.

"Tôi muốn tìm Tổng giám đốc của các người" Âu Y Tuyết lên tiếng nói.

Sau khi nghe một câu như vậy, cô tiếp tân sững sốt, Trần Di lộ ra vẻ mặt cảm kích.

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?" Cô tiếp tân vẫn nở nụ cười như cũ, nhẹ nhàng hỏi.

Âu Y Tuyết mở miệng hỏi, dĩ nhiên không có hẹn trước, im lặng năm giây từ từ lắc đầu : "Không có"

"Xin lỗi, tôi không thể cho hai người vào" Cô tiếp tân xin lỗi cười giải thích : "Tổng giám đốc công việc bận rộn, nếu như muốn gặp phải hẹn trước"

"Vậy bây giờ chúng tôi hẹn được không?" Trần Di không nhịn được hỏi. Bởi vì khẩn cấp cô không thể nghĩ nhiều.

"E là không được" Cô tiếp tân tiếp tục nói : "Hẹn là phải trước hai hay ba ngày mới được" Nói xong không để ý đến hai cô nữa mà tiếp tục công việc của mình.

Trần Di không cam lòng, nghe nói thế lo lắng không thôi.

Hai hay ba ngày căn bản là không thể, những người đó ra thời hạn là trong hôm nay, cô không có thời gian, vừa nghĩ tới bọn nhỏ trong nhà có thể đang khóc, trong lòng cô liền đau khổ.

Vì vậy quyết tâm, nhìn lên trên, định chạy vào, nhưng bị Âu Y Tuyết cản lại nói : "Bạn đi về trước"

97. Chương 96 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (2)

Âu Y Tuyết nhàn nhạt hạ mi mắt, đem tất cả tâm tư ẩn giấu trong lòng, nói với Trần Di bên cạnh.

"Này. . ." Trần Di không ngờ cô lại đột nhiên như vậy. Cô sững sốt một lát, tiếp đó lắc đầu một cái: "Không cần đợi hần đến, chúng ta nên rời đi thôi!". Giọng điệu kiên định khiến người ta cảm thấy kính nể.

Dường như đã đoán cô sẽ nói như vậy, Âu Y Tuyết yên lặng quyết định, tiếp đó, giương mắt lên nhìn Trần Di: "Cậu trở về chăm sóc chú Trần cùng bọn nhỏ, mình sẽ chờ ở đây"

"Bạn. . ." Trần Di ngẩn ra, cô còn muốn gì đó nhưng lại bị Âu Y Tuyết cắt đứt.

"Ở đây mình có người quen, hẳn có thể dẫn mình đi gặp tổng giám đốc, cho nên, bạn trở về trước đi, chuyện này mình sẽ giúp bạn xử lý tốt". Hiện tại, bất kể anh cố ý hay vô tình làm như thế, Âu Y Tuyết đều muốn anh thực hiện lời hứa, dù thế nào cũng yêu cầu anh trả nhà lại cho các cô.

Nghe vậy, trên mặt Trần Di lập tức lộ ra sự vui mừng: "Có thật không?" Trong lúc kích động, cô vươn tay nắm tay Âu Y Tuyết.

"Ừ". Âu Y Tuyết cười yếu ớt, gật đầu một cái: "Chắc chú Trần ở nhà rất lo lắng, bạn trở về trước đi. Chờ mình thấy hần ta sẽ đem toàn bộ chuyện tình nói rõ ràng với hần, để hần trả nhà ọi người". Không biết có

phải muốn Trần Di an tâm hay không mà Âu Y Tuyết nói chắc chắn cực kỳ, trong giọng nói không có chút run rẩy nào.

Nghe cô nói..., Trần Di do dự một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi nói: "Nếu như bạn gặp hấn, nhất định phải nói hấn cho chúng ta thêm mấy ngày, chờ sau khi mình gặp hấn, chúng ta sẽ cùng hấn nói cụ thể hơn". Trong lòng cô không nắm chắc.

"Được!"

Chờ Trần Di đi, nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt Âu Y Tuyết mất đi, thay vào đó là vẻ lo lắng. Cô chậm rãi xoay người, hạ mi mắt, rơi vào trầm tư.

"Tiểu thư, cô biết ai ở đây? Muốn tôi tìm giúp không?". Sau khi nghe cô nói, khuôn mặt thanh tú của lễ tân nở một nụ cười, cô ôn nhu hỏi.

"Tôi. . .". Bỗng dưng lông mày thanh tú của Âu Y Tuyết nhíu lại, nhìn cô gái đang mỉm cười trước mắt một lúc lâu, lúc này mới nói: "Có thể giúp tôi gặp tổng giám đốc trực tiếp tại đây không?" Nói cho cùng, trừ Mạc Dĩ Trạch, cô không còn người quen biết.

"Nhưng. . . Rất xin lỗi, tôi đã nói qua. Muốn gặp tổng giám đốc phải hẹn trước. . ." Lễ tân nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, khổ sở nói.

Ai ngờ, Âu Y Tuyết không đặt lời nói của cô vào tai, không đợi cô ta nói xong liền nói: "Cô chỉ cần nói với hấn, tôi là Âu Y Tuyết là được"

"Chuyện này. . .". Nhân viên lễ tân vẫn do dự, vốn còn muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng sau khi tầm mắt của cô tiếp xúc với ánh mắt đau khổ của Âu Y Tuyết, thái độ mềm lại.

Cô gật đầu một cái, nói tiếp: "Để tôi thử một chút. . ."

98. Chương 97 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (3)

Kết quả đương nhiên là có thể.

Sau khi nhân viên lễ tân nói tên họ của Âu Y Tuyết, rất nhanh liền có người xuống.

Âu Y Tuyết đứng lẳng lẳng tại chỗ, nhìn bóng dáng cách mình càng ngày càng gần, tim cô đập mạnh dữ dội. Cô gắt gao nắm ống tay áo, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Nhưng cô chưa kịp điều chỉnh tốt tâm tình của mình, bóng dáng kia đã nhanh nhẹn bước tới.

"Âu tiểu thư" Minh Vũ đứng trước mặt Âu Y Tuyết, sắc mặt cung kính.

"Tôi. . ." Đối phương đột nhiên mở miệng khiến Âu Y Tuyết không có chuẩn bị tâm lý, đại não như bị tê liệt, sau khi cô phục hồi tinh thần lại, lúc này cô mới nhớ tới mục đích của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua một tia do dự, cô mấp má môi, thận trọng hỏi: "Hấn. . . Có ở đây không?"

Dường như ngay lập tức, Minh Vũ đáp: "Tổng giám đốc không có ở đây". Giọng điệu chắc chắn.

Bởi vì giọng điệu chắc chắn của hấn mà thất vọng, Âu Y Tuyết há miệng muốn nói thêm gì đó nhưng còn chưa kịp mở miệng liền bị Minh Vũ cắt đứt.

"Thiếu gia ở Mạc gia". Nhìn con người trong suốt như nước của cô, không hiểu tại sao, trong lòng của hấn đột nhiên dâng lên cảm giác thương tiếc trước nay chưa từng có. Có lẽ, sự quật cường của cô làm hấn ngạc nhiên, Minh Vũ nghĩ.

"Ừ". Âu Y Tuyết gật đầu một cái, tiếp đó, chần chờ hỏi: "Việc chuyển nhượng phòng ốc, là hấn cố ý sao?" Ngay cả trong lòng đã sớm nhận định chỉ có anh mới làm như vậy, nhưng khi hỏi ra, cô vẫn còn có chút không muốn tin tưởng.

Nghe vậy, Minh Vũ cúi đầu trầm tư một hồi, một lúc lâu sau, mới gật đầu một cái: ". . . Vâng"

"Vậy công việc của chúng tôi cũng vì. . . Hần?". Âu Y Tuyết nghe trong lòng "lộp bộp" một tiếng, tâm lập tức chìm đến đáy nước lạnh lẽo.

Mặc dù không muốn trả lời những vấn đề tư mật này, thế nhưng khi ánh mắt xanh đen của hắn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng mang theo đau đớn của cô. Hần vẫn trái lương tâm gặt đầu một cái, tiếp đó, lưu lại một câu.

"Thiếu gia chờ cô ở Mạc gia. . ."

Thư phòng Mạc gia.

"Sao cô vẫn còn ở đây?" Giọng nói cắt ang theo chút tức giận vang lên ở thư phòng.

Theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Âu Xảo Lệ mặc âu phục màu đỏ đến gối, khuôn mặt xinh đẹp hoảng sợ nhìn chằm chằm bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Theo tầm mắt của cô nhìn sang, đó là một người làm nữ, dĩ nhiên, đó cũng không phải nguyên nhân làm Âu Xảo Lệ sợ hãi. Khiến cô phát ra âm thanh sợ hãi đến mức rống lên chính là bộ dáng của cô gái kia, nghiêm nhiên chính là cô giúp việc bị mình dùng tiền mua chuộc vào hai năm trước.

"Tôi. . ." Cô giúp việc cũng không ngờ lại đột nhiên nhìn thấy cô! Cô nhớ rõ ràng, vừa rồi mình đang quét dọn trong phòng khách, ai ngờ, vừa ngẩng đầu liền thấy cô! Kết quả đương nhiên là cô bị kéo tới thư phòng.

Cô uất ức nắm tay, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, bởi vì giờ khắc này, Âu Xảo Lệ đang phát ra hơi thở nguy hiểm.

"Cô làm sao, ban đầu không phải đã nói cầm tiền sẽ rời đi sao? Thế nào, cô chê tiền quá ít à?" Không cho cô cơ hội lên tiếng, Âu Xảo Lệ đánh đòn phủ đầu quát.

Bởi vì cô xuất hiện khiến cô rối loạn! Cũng khó trách, nếu như Mạc Dĩ Trạch biết chuyện xảy ra năm đó, giấc mộng làm phu nhân tổng giám đốc vĩnh viễn là một đồng tro bụi.

"Tiểu thư. . . Không, là thiếu phu nhân. . . Tôi không cố ý không đi. . .". Cô giúp việc thấy cô nổi giận, vội vàng khoát khoát tay, bày tỏ mình cũng không thật lòng muốn lật lọng phản lời, chỉ bởi thực tế bắt buộc dĩ mới lưu lại. Cho nên, cô có nỗi khổ tâm!

Có lẽ bởi vì một tiếng "thiếu phu nhân" kia, hoặc ý thức được mình luống cuống, Âu Xảo Lệ vất vả ép lửa giận trong lòng xuống, tiếp đó, lạnh lùng dùng hất cầm, ý bảo cô nói tiếp.

Cô gái nhận được chỉ thị, lập tức liền nói: "Tôi tính từ bỏ phần công việc này, thế nhưng, toàn bộ số tiền cô cho tôi đã bị ba tôi lấy đi bài bạc, tôi không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là lại trở về làm công việc này". Nhớ tới thân thể bi thảm của mình, cô giúp việc không khỏi đau thương.

Nhưng Âu Xảo Lệ không đặt bi thương của cô vào mắt, một lòng chỉ muốn cô rời đi, để tránh kế hoạch của mình xảy ra điều không may.

"Tôi không quan tâm cô có lý do gì, tóm lại, lúc này, cô rời khỏi đây là được. Ban đầu chúng ta đã nói rồi, không phải sao? Cô nói Âu Y Tuyết đưa những thứ đó tới, tôi cho cô tiền. Tại sao bây giờ cô lật lọng phản lời?" Bị phần nộ che mờ mắt, trong giọng nói của Âu Xảo Lệ mang theo tức giận, không chừa đường sống.

Vốn nghĩ sau khi nghe cô nói, cô giúp việc trước mặt sẽ gặt đầu đồng ý rời đi, ai ngờ, cô trầm mặc.

Cô giúp việc không sợ hãi mím môi, cặp mắt tiêu điều lạnh lẽo nhìn Âu Xảo Lệ ngang ngược càn rỡ, trầm mặc một lúc lâu, tiếp đó mới nói: "Thật xin lỗi, thiếu phu nhân, tôi không thể nghe lời của cô". Cô không có trình độ học vấn, không có năng lực. Nếu mất công việc này, cuộc sống sau này của cô sẽ thế nào.

"Cái gì?" Câu trả lời của cô không thể nghi ngờ là đòn cảnh cáo dành cho Âu Xảo Lệ, trong nháy mắt, dung nhan xinh đẹp co quắp lại, bộ dáng hung ác.

"Không thực hiện lời hứa hẹn của mình là lỗi của tôi, nhưng tôi không thể mất công việc này". Thấy cô giận dữ như vậy, cô giúp việc lại bổ sung.

Nói chưa dứt lời, Âu Xảo Lệ càng thêm nổi giận!

”Chẳng lẽ, cô không sợ tôi làm gì cô sao?” Cô lạnh lùng nheo mắt lại, không thể tin mình lại bị một người giúp việc bố trí! Giọng điệu này sao cô có thể nhìn được.

99. Chương 98 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (4)

Cô hầu gái nghe vậy thì ngẩn ra, ngay sau đó cắn môi, cố gắng ổn định tim mình, để cho chính mình coi như không vì uy hiếp của cô mà khuất phục: “Nói như vậy nếu như tiểu thư làm gì đó đối với tôi, thì tôi sẽ đem những chuyện người giao cho tôi làm nói ra toàn bộ” Rốt cuộc thời gian có thể thay đổi bản tính một người! Cho dù cá tính thành thật của cô đi nữa nhưng cô vẫn là theo bản năng bảo vệ bản thân mình.

“Cô!” Âu Xảo Lệ nghe cô ta nói như vậy thì tất cả uy hiếp nháy mắt nghẹn lại ở cổ họng. Nháy mắt trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy lửa giận, cô không dám tin cô ta lại nói như vậy!

Ngay ở lúc thần trí của cô vẫn chưa trở lại bình thường thì người nữ giúp việc lại nói: “Mặc dù tôi không biết chủ ý của tiểu thư là gì, chỉ là hai năm trước khi tôi đưa xấp hình cho thiếu gia, thiếu gia liền gặp tai nạn. Tôi nghĩ chuyện này nhất định cùng tiểu thư thoát không khỏi trách nhiệm”

Hai năm trước, khi cô biết được Mạc Dĩ Trạch xảy ra tai nạn xe, trong lòng trừ bỏ đồng tình chính là thương hại. Cô vốn cho là xấp hình kia chỉ là một ảnh hưởng cực kỳ nhỏ ở trong đó, nhưng mãi cho đến tối hôm qua Mạc Dĩ Trạch hỏi từng người hầu về chuyện xấp hình này, cô mới biết, thì ra là bởi vì này xấp hình cho nên thiếu gia mới có thể xảy ra tai nạn xe cô đẩy!

Dứt lời, liền thấy thân người Âu Xảo Lệ vốn thẳng đứng bắt đầu run lên. Trên vẻ mặt kiêu ngạo lập tức vì lời cô nói mà không còn chút máu.

”Cô. . . Tại sao cô biết. . . Biết. . .” Âu Xảo Lệ môi run lên thật vất vả mới nói ra một câu đầy đủ. Bí mật chôn giấu trong lòng bị bóc ra, lập tức làm cho cô cảm nhận được sợ hãi trước nay chưa có.

Bởi vì dù cho cô làm mọi thứ có thể, cô đều không nghĩ tới người thứ hai biết chuyện này lại là cô ta! Bởi vì ban đầu chính là nhìn bộ dáng ngây ngô của cô ta cho nên cô mới yên tâm giao mọi chuyện cho cô ta, nhưng không nghĩ tới. . .

Cô giúp việc không để ý tới ánh mắt sợ hãi vô cùng của cô, nhàn nhạt kể: “Ngày hôm qua thiếu gia gọi mỗi người đến phòng nói chuyện, hắn đem túi da trâu chứa mấy tấm hình ối người hầu xem, sau đó hỏi chúng tôi, hai năm trước ngày hắn xảy ra tai nạn xe cô có phải Âu Y Tuyết tiểu thư đem cái túi này hình giao cho hắn hay không. . .”

Lời nói của cô giúp việc chưa kịp nói xong, liền bị Âu Xảo Lệ cứng rắn cắt ngang.

”Cô trả lời như thế nào?” Hiện tại cô cái gì đều không quan tâm, chuyện cô quan tâm chính là mình có bại lộ hay không.

Nữ giúp việc nghiêm túc nhìn vẻ mặt nóng vội như đốt của Âu Xảo Lệ, khẽ nhắc khéo môi mình lên nói: “Tôi nói là do tiểu thư Âu Y Tuyết bảo tôi đưa bao chứa ảnh chụp cho ngài” Nhớ tới ngày hôm qua cùng đơn độc cùng anh mặt đối mặt, trong lòng cô vẫn còn chưa hết sợ. Nếu không phải là bởi vì công việc này, cô sợ là đã sớm đem toàn bộ chuyện tất cả đều nói ra hết.

”Rất tốt!” Dứt lời, lúc này Âu Xảo Lệ mới chậm rãi thở ra một hơi, cô hài lòng mà gạt đầu, ánh mắt khó lường nhìn không ra tướng mạo của nữ giúp việc, trong mắt đều là tán dương: “Cô giúp tôi việc lớn này, tôi sẽ không bạc đãi cô”

Lúc này coi như Âu Y Tuyết có trăm cái miệng, cũng giải thích không rõ tất cả việc xảy ra này, bởi vì cô tin, Mạc Dĩ Trạch tuyệt đối tin toàn bộ chuyện cô nói. Âu Xảo Lệ nghĩ thầm trong lòng.

Cô vui vẻ ra mặt mở túi xách mình mang theo bên người ra, ngay sau đó từ bên trong lấy ra cuốn chi phiếu trống không, tiếp theo xé một tờ sau đó điền một chuỗi con số, tiếp đó đưa cho cô hầu gái nói.

”Số tiền này cô cầm tạm trước, chờ có chỗ tôi cần đến cô thì lúc đó lại làm phiền đến cô nữa” Bởi vì cuộc nói chuyện vừa rồi, Âu Xảo Lệ lập tức có cái nhìn mới về cô!

Cô giúp việc do dự nhìn một chút tấm chi phiếu kia trong tay của Âu Xảo Lệ, hiển nhiên trước không có nghĩ qua cô sẽ rộng rãi hào phóng như vậy. Bởi vì cô vốn chỉ muốn giữ được công việc này của mình mới nói ra lời này, nhưng bây giờ. . .

Trong lòng có một tia đấu tranh, nhưng nghĩ đến mẹ bị liệt trên giường, cuối cùng chính là cô vẫn đưa tay nhận lấy.

※

”Cô nhận rồi thì về sau xin cô đem bí mật này chôn sâu trong lòng” Nhìn cô giúp việc nhận chi phiếu của mình, Âu Xảo Lệ vốn là lòng căng thẳng cũng giãn ra.

Trong đôi mắt mỉm cười, cô thản nhiên lại nhìn lướt qua nữ giúp việc ngây ngốc không nói được lời nào, khóe miệng treo lên cười vui khi đã đạt được, cô liền thông thả từ từ đi đến cửa thư phòng, chuẩn bị rời đi.

Tay nắm tay cầm cửa, cô nhẹ nhàng xoay tròn mở cửa, lại không đoán được là có một bóng dáng lại đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Đó là một dung nhan ung dung tuyệt đại, da thịt trắng nõn giống như những cô gái hai mấy tuổi, khóe mắt cũng không có bởi vì thời gian trôi qua mà lưu lại bất kỳ dấu vết. Nhưng sao gương mặt này làm cho Âu Xảo Lệ cảm nhận được sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Khi bốn mắt nhìn nhau, khi vui sướng trong mắt Âu Xảo Lệ rút đi, khi lòng của cô bắt đầu nhảy cuồng loạn lên thì người trước mặt mở miệng nói.

”Xảo Lệ, làm sao cô có thể. . .” Tầm mắt thấy cô giúp việc phía sau lưng Âu Xảo Lệ tay cầm tấm chi phiếu chưa kịp nhét vào túi, Lục Bình đau lòng cực kỳ! Từ trước tới nay, bà luôn xem cô như con gái mình, nhưng lại không nghĩ tới cô lại. . . Đã vậy còn quá ác độc!

Âu Xảo Lệ nghe vậy trong lòng ngẩn ra, lập tức hiểu được bà đã nghe được tất cả đối thoại giữa các cô.

Vì vậy vội vàng chặn lại tầm mắt của bà, tiếp theo hoảng sợ vội vàng khoát tay: “Mẹ. . . Không. . . Không phải như người nghĩ” Kể từ bữa tiệc đính hôn thì Âu Xảo Lệ thay đổi xưng hô cùng Lục Bình và Mạc Dũng là cha mẹ.

”Cô. . .” Trong lòng Lục Bình vô cùng hoảng sợ! Hôm qua Dĩ Trạch bảo bà triệu tập tất cả người giúp việc trong nhà, sau đó từng người một bị gọi vào phòng sách, bà còn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ bà mới hiểu được.

Thì ra mục đích của Dĩ Trạch làm như vậy là muốn tìm ra nguyên nhân của tai nạn của mình. . . Âu Xảo Lệ không đợi bà nghĩ xong liền cắt đứt suy nghĩ của bà.

”Mẹ, thật không phải là người nghĩ, con có thể giải thích với người, con cùng cô ta. . . Chính là nữ giúp việc này thật ra là đang nói đùa. . .” Nói xong xoay người trừng mắt với cô hầu gái ý bảo cô ta cũng giải thích. Ai ngờ cô hầu gái vì sự xuất hiện của Lục Bình đã sớm luống cuống, không biết từ lúc nào đã xụi lơ trên mặt đất.

”Cô. . . Cô lại giải thích đi” Âu Xảo Lệ thấy thế trong lòng quýnh lên, hướng về phía nữ giúp việc liên quát.

Mà đối mặt với tình cảnh như vậy, nhất thời trong lòng Lục Bình trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lại thêm đối mặt với mọi điều Âu Xảo Lệ giải thích, bà cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

”Cô không phải giải thích nữa, tôi cái gì cũng biết rồi” Lục Bình khoát tay áo, ý bảo cô không cần làm không cần thiết làm điều đó nữa. Bởi vì chuyện này đột nhiên xảy ra trong lòng bà đau cũng cảm nhận được hô hấp nặng nề: “Không nghĩ tới cô là người như vậy, cô thật là làm cho tôi quá. . . Thất vọng.”

Nói xong liền muốn rời khỏi đi xuống lầu, vậy mà còn chưa đi hai ba bước liền đột nhiên bị Âu Xảo Lệ xông lên cản lại.

”Mẹ, thật không phải là như người nghĩ. Không phải là con đưa những tấm hình kia cho Trạch, là Âu Y Tuyệt. . . Là cô ta đưa hình cho Trạch. . . Thật!” Ngay cả biết mình giải thích nhiều đi nữa cũng không

làm nên chuyện gì, nhưng cô giống như là vì để ình an tâm, không biết cùng Lục Bình giải thích bao nhiêu lần.

Giờ phút này cô nghiêm nhiên không có bộ dáng của một đại tiểu thư nhà giàu. Mới vừa kiêu ngạo cũng bởi vì Lục Bình xuất hiện mà trong nháy mắt tan rã, trên gương mặt đẹp mang theo bi thương, tay của cô càng thêm nắm thật chặt tay của người trước mặt, tâm trạng có chút không tập trung.

”Ta đã nghe được giữa các người toàn bộ đối thoại, cô còn muốn giải thích sao?” Trong lòng trừ bỏ thất vọng đối với cô ngoài còn có không ít tức giận, vừa nghĩ tới hai chân con trai mình có khả năng quan hệ gian tiếp cùng với cô, tại sao cô lại có thể lại yên lặng như vậy?

Cho nên Lục Bình cơ hồ là không chút suy nghĩ liền gạt tay Âu Xảo Lệ, chuẩn bị xuống lầu.

Với việc này thì đồng thời phía sau của cô cũng đè nén không được nữa mà một tiếng thét to bộc phát ra.

”Là anh ấy không phải với con trước!” Âu Xảo Lệ không kiêng nể gì quát lên.

Có lẽ cũng là bởi vì một tiếng rống giận này của cô mà Lục Bình vốn là xoay người muốn rời đi lại quay người lại mang vẻ mặt kinh ngạc vô cùng nhìn cô.

[b]Âu Xảo Lệ tiếp thu được tầm mắt không rõ của bà mà cắn răng, ngay sau đó xông lên trước từng bước từng bước mà ép sát Lục Bình.

”Bà biết con của bà làm chuyện gì không? Ha ha” Cô đi một bước Lục Bình liền hướng lui về phía sau một bước, cô bị lửa giận tràn ngập bao trùm lý trí. Vì vậy dứt khoát đem tất cả mọi chuyện thẳng thắn với bà! Dù sao, người có lỗi trước là anh ta! Anh ta mất đi hai chân cũng chính là một tay anh ta tạo thành.

”Con của bà, ở trong tiệc đính hôn của chúng con mà biến mất. Bà biết anh ấy đi nơi nào không? Anh ta cùng em gái tôi quần lấy nhau ở trong phòng anh ta! Mỗi đêm quan hệ bất chính!” Tất cả phần nộ trong lòng toàn bộ được Âu Xảo Lệ nói ra, một bên nước mắt rơi như mưa.

”Đây. . . Điều này sao có thể. . .” Lục Bình nghe sự thật như thế cũng lập tức luống cuống, nghiêng về một bên bà vừa lẩm bẩm nói: “Nó làm sao có thể làm chuyện có lỗi với cô? Không, nhất định là cô nhìn lầm rồi! Nếu không thì cô nghe lầm” Ấn tượng của bà đối với Âu Y Tuyết chính là ở lần gặp đầu tiên, cô gái với gương mặt tinh xảo không biết chuyện yêu đương, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Vậy mà Âu Xảo Lệ không để ý đến biểu tình hết sức kinh sợ của bà, tiếp tục nói: “Không chỉ có như thế, bà biết Mặc Dĩ Trạch tại sao phải cùng tôi đính hôn không?” Trong lòng một tia tà ác chảy qua, Âu Xảo Lệ ngụy lạnh mà nói.

Lục Bình không hiểu nhìn Âu Xảo Lệ trước mắt người mà cô xem như gái, một giây kế tiếp nói: “Yêu. . .”

”Ha ha, Yêu!” Âu Xảo Lệ nghe được câu trả lời của bà, giống như là nghe được chuyện gì buồn cười, cô nhìn không được bật cười, không dứt cười, giống như là muốn đem tất cả tức giận của cô cũng thông qua cười to phát tiết ra ngoài.

Lúc đang lúc từng giây từng phút trôi qua đi, trong không khí tràn đầy tiếng cười to rõ của Âu Xảo Lệ.

Cảm thấy bụng bởi vì cười lớn mà có chút đau, nước mắt cũng không cũng lại không chảy mãnh liệt như thế, lúc này Âu Xảo Lệ mới lần nữa nhìn thẳng vào Lục Bình, tiếp từng bước từng bước mà ép sát, gần từng chữ: “Yêu? Chẳng lẽ bà không biết người con trai bà thật sự yêu chính là con tiện nhân Âu Y Tuyết kia sao? Bà không phải biết con của bà lấy tôi là bởi vì anh ta sau khi say rượu đoạt lần đầu tiên của tôi sao?”

Âu Xảo Lệ nói đường hoàng, trong mong đợi hoàn toàn không có một tia chột dạ, ngược lại chính là sức mạnh tràn đầy.

Lời nói của Âu Xảo Lệ không thể nghi ngờ ném quả bom nguyên tử vào trong lòng Lục Bình, để cho bà trong nháy mắt tất cả suy nghĩ hóa thành hư không! Bà khàn giọng nhìn Âu Xảo Lệ nổi điên ở bên cạnh, thật lâu sau mới nặn ra một câu: “Làm sao có thể. . . Làm sao có thể. . .”

Bởi vì Dĩ Trạch say rượu loạn tính mà bị bắt đắ dĩ cười cô? Bởi vì yêu Âu Y Tuyết cho nên ở bữa tiệc đính hôn dứt khoát rời đi cùng với cô quần lấy nhau?

Trời ơi! Quan hệ phức tạp như vậy làm sao bà có thể tin cho được. Bà kinh hoàng lắc đầu một cái muốn cố gắng bỏ đi sự thực rối loạn này, lại đáng vẻ không giống như đợi bà hiểu được, Âu Xảo Lệ lại nói:

”Cho nên, bà muốn trách, thì trách con của bà! Nếu như không phải do anh ta, tất cả cũng sẽ không xảy ra! Nếu như không phải do anh ta, tôi không có cần thiết hao tổn tâm cơ làm chuyện này!” Cô mang cả vốn lẫn lời rống lên, một bên ép về phía bà. Dưới cơn thịnh nộ của Âu Xảo Lệ, vẻ mặt vụn vỡ của bà xanh mét, giờ phút này cô mang theo vẻ mặt dữ tợn, làm người ta không khỏi cảm thấy run rẩy.

”Cô không phải muốn. . .” Ở lúc đối mặt.

Chỉ là một câu nói này vẫn chưa nói hết, Lục Bình đã cảm thấy dưới chân giẫm khoảng không, thân thể chỉ cảm thấy về khuynh đảo về phía sau, Lục Bình còn không có phản ứng kịp lại cảm thấy trọng tâm cả người rơi xuống phía dưới.

Bà trở mắt nhìn Âu Xảo Lệ cách mình càng ngày càng xa, bà theo bản năng vươn tay muốn bắt được cô, nhưng trên vẻ mặt lạnh lùng của cô làm cho đầu óc của bà ngừng lại.

Vì vậy chỉ nghe được âm thanh ‘ầm ầm’ liên tục vang lên, Lục Bình lăn trên bậc thang mấy vòng, Lục Bình liền thẳng tắp lăn xuống tới lầu một phòng khách.

Không ——! Một tiếng thét chói tai bất ngờ này phát ra làm Âu Xảo Lệ bừng tỉnh.

Khi Lục Bình lâm vào hôn mê trán chảy xuống dòng máu đỏ tươi, khi sắc mặt bà lập tức mất đi huyết sắc, Âu Xảo Lệ mới ý thức tới mình đã gây ra họa! Chỉ là giờ trong lòng cô rất sợ hãi, cô cũng không có xuống lầu kiểm tra vết thương của Lục Bình hay là gọi điện kêu xe cứu thương, mà là đầu óc hoảng sợ chạy trở về phòng sách, sau đó khóa cửa lại ——

Mà giờ là bốn giờ chiều, tất cả người làm nữ của Mạc gia đều đang bận bịu công việc. Nấu bữa tối, mà các người hầu còn lại cũng làm công việc của mình, không có người nào thấy được tất cả chuyện xảy ra. . .

.

※

Một đường ngồi xe buýt đến gần cửa nhà, Âu Y Tuyết bụng đầy tâm sự cũng không có mượn cơ hội đi nhìn thăm Trương, mà chính là đi thẳng đến cửa Mạc gia.

Nhìn biệt thự xa hoa, trang nhã, lòng Âu Y Tuyết sợ sệt không nói nên lời. Hô hấp của cô rối loạn, môi mỏng của cô mím chặt, sắc mặt cô nghiêm trọng, những thứ này cũng đại biểu giờ phút này lòng cô khẩn trương mà nghiêm túc.

Chỉ cần vừa nghĩ tới vẻ mặt đúng chuẩn giống như ác ma của Mạc Dĩ Trạch, trong nháy mắt cô liền cảm thấy trái tim giống như là muốn ngừng đập! Có mấy lần cô đều muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng mà cô biết trừ cầu xin anh thì cô không còn biện pháp gì có thể giữ lại Trần gia.

Trong đầu lại hiện ra bộ dáng vui cười của những đứa bé kia cùng với vẻ mặt bi thương của Trần Nam hôm nay, trong lòng căng thẳng, cô liền quyết định dứt khoát đi vào.

Phòng khách to như thế, vật dụng trang trí xa xỉ, phong cách đặc biệt cô diễn! Ngắm nhìn bốn phía, nhưng không lại không thấy ai.

Âu Y Tuyết chân chờ có nên chào hỏi trước hay là lên tiếng gọi không, nhưng lúc tầm mắt của cô đồng hồ để bàn từ dưới lầu chuyển qua cửa cầu thang, lúc thấy trên tấm thảm trải sàn có một bóng người, ánh mắt bỗng dừng dừng lại. Vì vậy cơ hồ là theo bản năng liền tiến lên trước.

Mà khi cô nhìn thấy Lục Bình hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch và lại trán chảy máu tươi thì khiếp sợ trong lòng lập tức liền lên đến cao điểm!

Tay trái của cô đặt ở cái mũi của bà dò hơi thở, dò thấy hơi thở yếu ớt này lúc này cô mới yên tâm, vì vậy lập tức phản ứng chính là muốn đi gọi kêu xe cứu thương, chỉ là lúc tay trái thu lại không cần thận đụng phải máu của Lục Bình.

Một cổ mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, Âu Y Tuyết ắt hẳn cảm giác muốn nôn, nhanh chóng đi tới điện thoại bên cạnh khay trà cầm lên.

Chỉ là lúc cô vừa muốn bấm ba con số kia thì một tiếng thét kinh thiên lại đột nhiên từ phía sau của cô vang lên.

”A ——!”

Ồ tiếng thét chói tai ngay sau đó là ‘ầm’ một tiếng vang lên.

Âu Y Tuyết cả kinh quay đầu lại, lại phát hiện ở sau lưng mình không biết từ lúc nào xuất hiện một người nữ giúp việc. Mà người nữ giúp việc kia chính là đang phụ trách dọn thức ăn lên bàn do những người khác làm xong.

Chỉ thấy tầm mắt của người nữ giúp việc kia liền thẳng tắp rơi vào trên tay trái dính máu của Âu Y Tuyết, rồi sau đó tầm mắt đột nhiên hướng cửa cầu thang đi, khi nhìn thấy Lục Bình té trên mặt đất thì thét lên một tiếng chói tai nữa.

”Giết người rồi!”

100. Chương 99: Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bữa Ngày (5)

Một tiếng này thét chói tai không đưa tới cái ghé mắt của Âu Y Tuyết mà là hàng loạt người giúp việc.

Các người giúp việc đang bận rộn trong phòng bếp vừa nghe đến một tiếng thét chói tai vang trời bên này cũng rối rít oán trách từ trong phòng bếp đi ra xem, mọi người xù xì nói chuyện với nhau coi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đến khi thấy bên trong phòng khách Âu Y Tuyết cùng nữ giúp việc cả người run rẩy cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

”Đã xảy ra chuyện gì?” Có người tiến lên hỏi.

Nữ giúp việc thấy có người tới, vì vậy một giây kế tiếp vội vàng trốn vào giữa các cô, chỉ là tầm mắt gắt gao nhìn Lục Bình ở bên kia, tiếp đó run rẩy nói: “Giết người. . . Phu nhân. . .” Nói xong dùng ngón tay của mình chỉ về Lục Bình ở phía bên kia.

Mọi người theo theo tay của cô chỉ nhìn sang, chứng kiến một cảnh kia sau đó cũng rối rít hét rầm lên.

Vì vậy cả phòng khách lập tức náo loạn!

Đang lúc Mạc gia bởi vì chuyện này mà nơi nơi thét chói tai liên tục, tay Âu Y Tuyết cầm điện thoại nhưng vẫn chưa bấm số, đầu óc của tất cả người giúp việc cũng ở vào trạng thái mơ mơ màng màng! Nhưng không có phát hiện một bóng dáng ngồi trên xe lăn đột nhiên xuất hiện ở phía sau các cô.

.

Mới vừa ở trong phòng của mình cùng công ty bên Mỹ tiến hành hội nghị qua chat webcam, anh một lòng chuyên tâm cũng không có nghe tiếng lộn xộn bên ngoài. Mà đợi đến khi hội nghị kết thúc, Minh Vũ gọi điện thoại báo với anh là Âu Y Tuyết đến tìm anh, lúc này anh mới ra khỏi cửa phòng ngủ quyết định ở phòng khách đợi cô đến.

Chỉ là anh không ngờ tới là, vừa ra khỏi cửa sẽ gặp bất gặp cảnh này.

Ngón tay thon dài trắng nõn nắm thật chặt điện thoại, mà ở mu bàn tay của cô còn mơ hồ dính một chút máu tươi đập vào mắt người, tầm mắt theo hướng mọi người nhìn nhìn sang, khi anh thấy té ở vũng máu là Lục Bình, hai mắt xanh đen lập tức trở nên thâm thúy.

Anh cũng không có giống như những người khác rối loạn cả lên, ngược lại cực kỳ tĩnh táo.

”Ai là tài xế? Nhanh lên một chút đưa bà đi bệnh viện” Giọng nói lạnh lùng, không chút nào lộ ra nửa phần rối loạn.

Một tiếng dứt lời, lúc này các người giúp việc mới chú ý đến sự tồn tại của Mạc Dĩ Trạch.

Khi ánh mắt Âu Y Tuyết cũng rơi bóng dáng cao to ngạo mạn trên xe lăn kia lúc này cô vì chính mình thấy một màn kia mà kinh sợ! Bởi vì cô thật sự cũng không có nghĩ đến, lại nhìn gặp anh trong tình huống này!

Cả người mặc một bộ âu phục màu đen phẳng phiu làm cho anh có thể đẹp ngang như những người mẫu hoàn hảo, gương mặt anh tuấn bất phàm so với hai năm trước càng thêm anh tuấn, trẻ trung, giờ phút này anh cực kỳ giống nhân vật trong những cuốn tiểu thuyết tình cảm, cho dù là ngồi ở xe lăn, cũng không làm giảm nửa phần kiêu căng của anh.

Những người giúp việc nghe được phân phó của Mạc Dĩ Trạch, vốn là huyền não lập tức liền yên tĩnh lại.

”Tôi đi tìm chú Trần” Trong đó có một người phụ nữ trung niên thấy Mạc Dĩ Trạch lâm nguy mà không loạn, lập tức phản ứng lại, vì vậy nhắc chân đi về phía nhà xe.

Hai phút sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen chở Lục Bình đang hôn mê nhanh chóng lái đi bệnh viện. Mà bên trong phòng khách Mạc gia, do sự phân phó của Mạc Dĩ Trạch, mỗi người cũng trở lại công việc của mình. Chỉ có một vài nữ giúp việc được phân phó dọn sạch phòng khách.

Tất cả việc này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Ở một trận não động lớn, liền khôi phục lại yên tĩnh như trước.

Chỉ là, tình huống thật là như vậy sao?

.

※

Ở trong phòng lớn như vậy, vật dụng sa hoa giản dị sạch sẽ đập vào mắt, toàn bộ là hai màu đen trắng khiến cho phòng trở nên ảm ức vô cùng, khiến cho ai mà tiến vào có một loại cảm giác thở không thông.

Mà từ lúc tiến vào phòng này thì Âu Y Tuyết liền cảm thấy cảm giác đè ép một cách nặng nề. Hai chân của cô chần chừ không biết nên để vào đâu, toàn thân cao thấp không khỏi cảm thấy lo lắng, mà cảm giác ngoài ý muốn cũng thúc đẩy khẩn trương trong lòng cô cực kỳ, làm cho hành động của cô cũng trở nên vụng về.

Cũng khó trách, sau chuyện vừa mới xảy ra, ai còn có thể yên tâm thoải mái tỏ vẻ hờ hững? Mặc dù bà Mạc cũng không phải do cô làm, nhưng mà. . .

Suy nghĩ của Âu Y Tuyết dần dần bởi vì tình cảnh mới vừa rồi này mà bay xa, đang ở lúc cô thất thần nhớ lại tình cảnh lúc này thì một bóng người cách cô không xa dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Cho dù đã có không gặp cô vài ngày, nhưng là gương mặt của cô giống như là rơi ở trong tim của anh, làm cho anh xua đi không được. Trừ đêm đó khi gương mặt đẹp này của cô ở phía dưới anh triền miên, còn có hôm đó hình ảnh phóng đảng của cô! Hai tình cảnh tương phản này không ngừng quanh quẩn trong đầu anh, làm lửa giận trong lòng anh nổi lên.

”Tại sao phải làm như vậy?” Mạc Dĩ Trạch cơ hồ không có một chút dấu hiệu, lạnh lùng mở miệng chất vấn.

Một tiếng nói lạnh lùng vô cùng trong nháy mắt đem suy nghĩ đã bay xa của Âu Y Tuyết từ từ kéo trở về thực tại.

Cô mím môi, đôi tay nắm chặt, một đôi mắt kinh ngạc chống lại đôi mắt đen lạnh nham hiểm, lãnh đạm nói: “Anh. . . Tôi không hiểu anh đang nói gì” Tại sao phải làm như vậy? Cái gì mà tại sao phải làm như vậy?

Nhìn bộ dạng như vô tội của Âu Y Tuyết, tức giận trong lòng Mạc Dĩ Trạch không có một tia biến mất. Ngược lại bởi vì giọng nói lãnh đạm hờ hững của cô làm lửa giận trong lòng anh càng rùng rục, càng thêm không thể dập tắt.

”Hừ” Đột nhiên anh cười lạnh một tiếng.

Cũng vì đôi mắt mà Âu Y Tuyết nhìn anh, từ khóe miệng của anh thấy được một tia tươi cười tà mị, lo lắng trong lòng càng lúc càng lớn, ép cô muốn từ đây lập tức! Nhưng mà cô biết, cô không thể. . . Bởi vì. . .

"Âu Y Tuyết, cô cho rằng tôi còn là cái người hai năm trước sao?" Lửa giận trong lòng đã làm cho lý trí của anh toàn bộ đốt thành tro bụi, Mạc Dĩ Trạch liếc xéo Âu Y Tuyết, trông chờ vẻ chột dạ trên gương mặt cô.

Vậy mà anh đợi khoảng không lâu, vẻ mặt của Âu Y Tuyết vẫn không một chút thay đổi, càng không cần nói cô sẽ chột dạ như trong lòng anh mong muốn! Nhưng mà đối với Âu Y Tuyết lãnh mạc hồn nhiên không biết trước sau như, Mạc Dĩ Trạch lại có định nghĩa khác đi.

"Quả nhiên cô dễ tiện đến vô sỉ!" Một tiếng trầm thấp, mang theo khàn khàn từ môi lãnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch bật ra.

Âu Y Tuyết nghe vậy bỗng đứng trợn to hai mắt của mình. Gắt gao cắn răng của mình chống lại ánh mắt lạnh lùng của anh, lần nữa Âu Y Tuyết tự nói với mình cho dù như thế nào đi nữa thì cũng phải.. "nhìn" xuống, nhưng lúc cô nhìn thấy trong mắt của anh chột lóe lên tàn nhẫn thì vẫn không tự chủ được trong lòng của mình nhúu chặt.

Mặc dù anh cho cô định nghĩa khác xa muốn cô cúi đầu thừa nhận, nhưng cô lại bởi vì lời của anh mà cảm thấy đau lòng. . .

Đau lòng? Cô làm sao có thể. . .

Cũng không cho cô bất kỳ thời gian suy nghĩ, Mạc Dĩ Trạch lại hé mở đôi môi nói tiếp: "Hừ! Thế nhưng cô lại có bản lãnh giết người, tại sao không có bản lãnh thừa nhận?" Cho tới bây giờ, trong lòng của anh vẫn còn có chút đấu tranh. Anh thử để ỉnh không nên tin tất cả những chuyện vừa mới đây, nhưng mà tay dính máu của cô lại lần nữa nhắc nhở anh, những việc kia toàn bộ đều do cô gây ra.

Dứt lời, giờ Âu Y Tuyết mới hiểu được ý tứ trong lời anh nói, vì vậy. . .

"Tôi không có đẩy bà ấy xuống lầu, không phải là do tôi làm" Thì ra là anh đem chuyện vừa rồi đều đổ lên người cô, cho rằng là do cô đẩy Mạc phu nhân xuống lầu. Nhưng tất cả những việc này đều không phải cô làm!

Đối với lời chối bỏ của cô, Mạc Dĩ Trạch xem thường, chỉ im lặng với toàn bộ trả lời của cô.

"Có phải là cô hay không trong lòng tự mình hiểu! Chỉ là cô yên tâm, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Giọng nói lạnh lùng có khí phách, ngữ điệu không chứa một tia nhiệt độ càng thêm bức người thẳng đến vách đá.

"Tôi. . ." Âu Y Tuyết nhìn ánh mắt coi thường của anh đối với cô, thế mới biết: Dù mình giải thích như thế nào anh ta cũng sẽ không tin! Nếu đã như vậy, vì sao cô lại phải lãng phí thời gian cùng anh ta ở đây đây đưa không rõ? Cho nên nghĩ tới đây, Âu Y Tuyết liền không dùng đến não suy nghĩ mà nói.

"Việc chuyển nhượng tòa nhà Trần gia, là do một tay anh bày ra sao?" Mặc dù so với hai năm trước anh có vẻ thành thực nhiều, nhưng không thể phủ nhận, rốt cuộc cô biết người mà cô quen 'ác ma nhà bên cạnh' chính là anh.

Âu Y Tuyết không biết lúc này cô lại đoán sai!

"A" Chẳng biết tại sao, bởi vì một câu nói này của Âu Y Tuyết, trong tim của anh có chút nhàn nhạt mất mát. Dĩ nhiên càng thêm phần nộ đối với cô. Anh lạnh lùng chột nhúu mày, dù bận vẫn ung dung mà hỏi: "Tôi còn tưởng là chuyện gì. Chẳng lẽ hôm nay cô tới tìm tôi chính là vì chuyện này?" Ban đầu sai Minh Vũ mua một mảnh đất, vì chính là để cho cô tự mình tìm tới anh!

Nhưng mà bây giờ cô đến tìm anh, thế nhưng anh lại thay đổi tâm ý của mình! Bởi vì cô giẫm đạp lên tình cảm của anh, người đàn bà của anh phản bội anh căn bản không đáng giá cho anh phí tâm tư đi hành hạ cô!

"Anh muốn không phải cái này sao" Từ trong con ngươi hài hước khinh bỉ của anh, Âu Y Tuyết đọc được ý nghĩ của anh.

"Đúng vậy" Không ngờ Mạc Dĩ Trạch nói như vậy, tiếp con ngươi trầm xuống ảm đạm nói: "Tôi cho là hôm nay cô tới tìm tôi, là bởi vì đem đó biểu hiện của tôi làm cho cô hài lòng, bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng cô căn bản không tìm được người so với tôi thích hợp hơn!"

Anh đem tất cả biến hóa trên vẻ mặt cô nhìn ở trong mắt, biết rõ ý của cô căn bản không phải như thế, anh còn là cố ý xuyên tạc.

”Anh. . .” Nói chưa dứt lời, khi bị anh nhắc lại, lập tức trong đầu Âu Y Tuyết lại hiện lên đoạn ký ức kia bị cô chôn tại đáy lòng! Cho dù những đoạn ký ức mơ hồ không rõ làm người không thấy rõ bóng dáng của anh, nhưng trong trí nhớ giọng nói hấp dẫn cùng hiện tại lời của anh liên lạc cùng một chỗ, dĩ nhiên là một người!

Nhất thời trong lúc đó trong lòng sóng cuộn biển gầm, cô lại không nhìn được trước mặt anh nôn ra một trận. . .

※

”Tôi thật khiến cô ghê tởm như vậy sao?” Đôi mắt cô không ngừng nôn ọe, Mạc Dĩ Trạch mày rậm trong nháy mắt nhú lên. Anh lạnh lùng ngắm nhìn gương mặt nhỏ gầy trước mặt anh, năm ngón tay thít chặt, sắc mặt xanh mét. .

Nỗ lực đè nén xuống cảm giác buồn nôn, Âu Y Tuyết chặt chẽ cắn môi của mình, cuối cùng nặn ra mấy chữ: “Xin trả nhà cho bọn họ, chuyện giữa chúng ta cùng bọn họ một chút cũng không có quan hệ”

Mạc Dĩ Trạch nghe vậy, đôi mắt xanh đen lập tức lại chợt trầm xuống, ngay sau đó ách giọng nói nói: “Vậy là cô thừa nhận?” Thừa nhận phản bội anh? Đồng thời cũng thừa nhận nội dung trên tấm hình kia.

Mặc dù không có hiểu rõ anh đang nói ‘thừa nhận’ là cái gì, nhưng vì không để lại kích thích người có cảm xúc bạo động kia, Âu Y Tuyết lựa chọn cam chịu.

Thật không ngờ Mạc Dĩ Trạch hoàn toàn xem sự im lặng của cô như là thừa nhận cô đối với anh tạo thành tất cả, trừ phản bội anh, còn có. . . Hại anh mất đi hai chân. . .

Bởi vì câu trả lời kia của Âu Y Tuyết, không khí lập tức lại giảm xuống vài độ.

Mạc Dĩ Trạch gắt gao nhìn chăm chăm Âu Y Tuyết mắt không chớp, trong lòng mưa gió muốn tới! Chỉ là cuối cùng anh vẫn là nói ra mấy chữ: “Cô đi”

Đột nhiên Âu Y Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc đối lại với hai mắt của anh, lại thấy trong ánh mắt của anh trừ khi phách âm lãnh mới vừa rồi lại có thêm vẻ khác thường. . . Giống như là bị thống. . . lại như là lưu luyến. . .

Chỉ là cô còn chưa kịp phân rõ những thứ kia cũng đại biểu cho cái gì, Mạc Dĩ Trạch lại lần nữa mở miệng nói.

”Năm ngàn vạn” Anh lạnh lùng, thu mất nói: “Nếu như trước ngày mai cô trả cho tôi năm ngàn vạn, tôi sẽ trả nhà lại cho bọn họ. . .”

Một câu này của Mạc Dĩ Trạch vẫn chưa nói hết, liền nghe được tiếng hút khí của Âu Y Tuyết.

Năm ngàn vạn? Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào làm được!

Dường như là đoán được tâm tư giờ phút này của cô, Mạc Dĩ Trạch cười lạnh nói: “Thế nào, quá nhiều sao? Chỉ chuyện cô mới vừa rồi đem mẹ tôi đẩy xuống lầu tuyệt đối không chỉ năm ngàn vạn! Dĩ nhiên, trừ cách này tôi còn có thể cho cô một cách khác nữa. . .”

Nụ cười âm lãnh ở khóe miệng tựa hồ tô vẽ cho không khí bên trong phòng, khiến cho bầu không khí vốn ngọt ngào trong nháy mắt giảm xuống đến đóng băng.

Cuối cùng ở ánh mắt khẩn trương của Âu Y Tuyết, anh nói tiếp: “Làm tình nhân của tôi. . .”

101. Chương 100 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bấy Ngày (6)

Làm tình nhân của anh...

Nhẹ nhàng như vậy. Năm chữ lại giống như âm thanh của ma quỷ không ngừng dội vào đầu cô, thật lâu không biến mất. Mà cũng chỉ một câu nói như vậy lại đánh cô vào mười tám tầng địa ngục. Để cho tất cả hy vọng của cô bỗng chốc tan thành mây khói....

Năm ngàn vạn hoặc làm tình nhân của anh, trong đó một việc cô cũng không làm được.

Đôi mắt với yêu cầu của anh, cô không có chút nào để thương lượng, vì thế cô càng khó chịu khổ sở.

Nhìn ra được trong lòng cô không muốn, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng cong lên khóe môi, nụ cười hiện trong mắt: “Không muốn sao? Cô cùng nhiều người đàn ông lên giường như vậy, tôi chịu cô, cô nên cảm thấy vinh dự mới đúng”

Từng câu từng chữ đánh cho Âu Y Tuyết thương tích đầy người, cô không nghĩ đến, anh lại nói như vậy... lời nói tàn nhẫn, trong nhất thời, cô quên mất tranh cãi, chỉ ngơ ngác đứng trước mặt anh, mặc cho anh giày xéo.

Cô không trả lời, Mạc Dĩ Trạch lại nghĩ là cô thừa nhận.

Đôi mắt sắc bén nhìn cô vì lời nói của anh mà gương mặt trắng bệch, trong lòng có chút khó chịu. Cảm giác khó chịu từ sâu trong đáy lòng của anh. Nhưng cho dù phải lựa chọn yêu thương hoặc nhục nhã cô, anh vẫn sẽ chọn cái thứ hai.

“Đi đi” Anh bỏ qua khuôn mặt khiến anh đau lòng, nhắm mắt lại. Giọng nói trầm thấp, hạ xuống quyết tâm: “Nếu không làm được một trong hai điều kiện của tôi, vậy giữa chúng ta không có gì để nói”

Nói xong, trông thấy trong mắt Âu Y Tuyết có không cam lòng, cô muốn nói gì, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của Mạc Dĩ Trạch, lời nói lại nuốt vào bụng.

※

Không biết ra khỏi phòng của anh khi nào, cũng không biết mình đi ra như thế nào trước vẻ mặt hoảng sợ của người giúp việc ở Mạc gia, càng không biết mình trở về Âu gia làm gì....

Chẳng qua khi bóng dáng Âu Y Tuyết xuất hiện ở phòng khách Âu gia, thì có một bóng người chạy tới.

“Cô chủ” Đó là một giọng nói mang theo vui sướng, đôi mắt trống rỗng theo tiếng kêu nhìn lên, lại thấy thím Trương khuôn mặt lo lắng nhìn mình. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn khổ cực tràn đầy vui vẻ, nhìn Âu Y Tuyết mà bà thở phào nhẹ nhõm.

Mà khi Âu Y Tuyết nhìn bà, chỉ có yêu thương. Chẳng qua mới hai ngày không gặp, nhưng cô lại thấy giống như bà già mười mấy tuổi....

“Cô chủ, cô có khỏe không. Tại sao chỉ để lại cho tôi một bức thư rồi đi? Hai ngày nay cô ở đâu? Ăn được không, ngủ có ổn không?” Âu Y Tuyết còn chưa hiểu ra sao.

102. Chương 101 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -bảy Ngày Làm Người Giúp Việc (7)

Âu Y Tuyết còn chưa hiểu rõ, thím Trương đã kéo cô vào trong lòng bà, ôm cô thật chặt lại nói tiếp: “Cô chủ, cô có biết tôi lo lắng cho cô muốn chết không?”

Hôm đó cô chỉ để lại cho tôi một tờ giấy hai ba câu rồi bỏ đi, trong lòng tôi luôn lo lắng cho cô cả ngày đứng ngồi không yên. Khi trời tối tôi lại lo cô ở bên ngoài không biết có gặp chuyện gì không, lo cô ăn uống thế nào, ngủ có đủ không? Cho nên suốt hai ngày hai đêm qua, tôi không ăn uống được gì, chỉ chờ cô quay về.

Cũng may hiện tại cô không sao khỏe mạnh đứng trước mặt tôi, tôi cũng yên tâm, có điều....

Ôm cô vào lòng, nhưng lại thấy trên người cô không có hơi ấm, ngược lại cả người lạnh ngắt. Trong lòng giật mình, thím Trương lập tức buông Âu Y Tuyết, nhìn cô.

“Cô chủ, cô...” Lại nhìn Âu Y Tuyết từ trên xuống dưới một lượt, thím Trương mới thấy khuôn mặt Âu Y Tuyết trắng bệch, đôi mắt trong trẻo lại ươn ướt, lo lắng, dì vội khấn trương hỏi: “Cô chủ, cô gặp chuyện gì? có chuyện gì vậy? Tại sao cô khóc?”

Vừa dứt lời, nước mắt Âu Y Tuyết đã rơi xuống, không có dấu hiệu, cũng không có âm thanh chỉ lặng yên rơi xuống.

Vậy mà Âu Y Tuyết cũng không trả lời thím Trương, chỉ là đôi mắt mở to nhìn bà, trong giọng nói thì nghẹn ngào: “Tại sao.... Lại đối xử tốt với con như vậy?” Đây là một vấn đề đã chôn sâu trong lòng cô, không thể nào hỏi được.

Từ nhỏ đến lớn, từ trên xuống dưới. Không có một ai quan tâm cô như bà. Từ cuộc sống hàng ngày đến những chuyện vụn vặt, chỉ có cô tự lo ỉn. Mà khi cô bị mọi người hiểu lầm, bị người khác làm nhục, bà vẫn luôn bên cô, yêu thương che chở cho cô.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về cô công chúa Âu Xảo Lệ, chỉ có thím Trương vẫn ở bên cô, một người chẳng ai quan tâm....

Đây là điều cô luôn suy nghĩ, không hiểu vì sao.....

“Đứa ngốc” Đối với câu hỏi của Âu Y Tuyết, thím Trương chỉ cười dịu dàng, sau đó lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, nói: “Bởi vì thím chỉ có con, dù con thế nào, thím vẫn sẽ bên cạnh con”

Thím Trương đã gần sáu mươi tuổi rồi. Mặc dù theo năm tháng khiến trên mặt bà hẳn nhiều dấu vết, trông thật khổ cực. Nhưng giờ phút này bà cười làm người ta có cảm giác ấm áp dễ chịu. Ánh mắt dịu dàng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Âu Y Tuyết, nụ cười của thím Trương là vui mừng cùng với sầu lo.

“Chỉ có con...” Âu Y Tuyết nhìn thím Trương, lặp lại hai chữ này, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Tại sao thím lại chỉ có con...” Trong lòng vì hai chữ này mà ngạc nhiên, Âu Y Tuyết càng thêm khó hiểu.

“Bởi vì ta với con...” thím Trương vô tình muốn nói ra.... Lời đến cửa miệng lại thấy đôi mắt đau khổ của Âu Y Tuyết lại cố gắng không thể ra khỏi miệng. Bao nhiêu lời yêu thương muốn nói nhưng chỉ giải thích: “Không vì gì cả, bởi vì con vừa sinh ra. Thì thím liền thích con”

Trong câu nói của bà vô cùng phức tạp, bà lại nhẹ nhàng nhắm đôi mắt của mình, tạm quên đi tất cả chuyện cũ.

Nghe bà giải thích, Âu Y Tuyết chợt hiểu được: Tại sao mình có ý định trở về Âu gia, thì ra bởi vì có bà ở Âu gia, vẫn là thói quen có bà bên cạnh, cho nên theo trực giác mà quay về....

Chỉ là. . .

Cô có thím Trương, Trần Di có ai? Tiểu Tuyết có ai?

Cô là người không may mắn. Một ý nghĩ trong đầu của Âu Y Tuyết nảy lên.

Tiểu Tuyết vì cô mà phải chuyển trường, Trần Di vì cô mà mất đi công việc, cũng mất cả nhà. Đang lúc họ đau lòng muốn chết cô lại ở đây than cuộc đời mình bất công. Cô còn có người quan tâm yêu thương, có chỗ dựa, còn mọi người thì có ai đây.

Nghĩ đến đây, Âu Y Tuyết càng thêm quyết tâm lấy lại nhà cho Trần Di. Họ giúp cô nhiều như vậy, cô càng phải cố gắng giúp lại họ.

Mở to đôi mắt, cô cảm kích nhìn thím Trương, sau đó bà còn chưa hiểu việc gì, cô đã rời khỏi lòng của bà: “Thím Trương, con có chút việc, con đi ra ngoài một lúc” Nói xong liền nghĩ chạy đi.

“Cô chủ, cô có quay về không?” Thím Trương thấy cô quay đi, liền vội vàng hỏi.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết cũng không trả lời, cô chỉ thầm nghĩ một chút, lại cho thím Trương một nụ cười yên tâm: “Con sẽ chăm sóc thật tốt bản thân” Rồi đi

※

Ra khỏi Âu gia, Âu Y Tuyết xoay người chạy qua Mạc gia kế bên nhà. Quyết định cùng Mạc Dĩ Trạch thương lượng, vậy mà vừa đến Mạc gia đã thấy một bóng người màu đen, sắc mặt nghiêm trọng, Minh Vũ đang chuẩn bị bước vào xe.

Thấy thế, Âu Y Tuyết vội vàng kêu "Chờ một chút."

Minh Vũ giống như nghe được tiếng của cô, sau đó quay người lại trông thấy Âu Y Tuyết, lập tức lại đi ra ngoài xe.

"Cô Âu" Minh Vũ lịch sự thăm hỏi, giọng nói lãnh đạm.

Âu Y Tuyết chạy thật nhanh tới chỗ Minh Vũ, còn đang thở hổn hển, vội vã hỏi: « Hắn, có ở bên trong không ? »

« Cô Âu chỉ cậu chủ ? » Minh Vũ suy nghĩ, cung kính hỏi, một bộ dạng khiêm tốn.

Âu Y Tuyết chần chờ một chút, gật đầu.

Minh Vũ vốn là muốn nói cho cô, cậu ấy ở trong. Minh Vũ muốn nói, nhưng khi nhìn thấy Mạc Dĩ Trạch ở trên kính phía sau cô, lại chậm rãi nói: "Cậu ấy đã rời khỏi nhà » Nói xong, còn quan sát Âu Y Tuyết một lúc.

Khuôn mặt trái xoan, đường nét xinh xắn trông cô như một cô gái từ trong tranh bước ra, không tô son đánh phấn.

Trên người cô có mùi hương nhàn nhạt, làm người ta sinh ra lòng yêu thương, chỉ là khuôn mặt cô quá trắng, không tốt.

Đối với vấn đề lúc này, từ trong miệng người giúp việc, hắn nghe được việc cô đẩy Mạc phu nhân xuống lầu. Phản ứng đầu tiên của hắn không phải là giật mình, mà là không tin. Đúng vậy, hắn không tin người yếu đuối nhất gan như cô lại dám đẩy người xuống lầu, mặc dù bọn họ chỉ mới gặp một hai lần.

Âu Y Tuyết không đoán trước được Mạc Dĩ Trạch đã bỏ đi, mới có vài chục phút anh đã đi trước cô. Cho nên quyết tâm của cô trong phút chốc bị dập tắt.

"Vậy xin hỏi bây giờ hắn đang ở đâu? Tôi có chuyện muốn nói với hắn" Âu Y Tuyết không từ bỏ.

Nghe lời của cô..., Minh Vũ yên lặng thở dài ở trong lòng, ngay sau đó do dự một lát, cuối cùng nói: "Trước khi đi cậu chủ để cho tôi chuyển cho cô một câu nói. . ."

Âu Y Tuyết không rõ nhìn hắn, trong lòng kinh ngạc. Nhưng cũng không đợi cô mở miệng hỏi rõ, Minh Vũ cũng đã nói:

"Cậu chủ nói, trừ khi cô đồng ý với yêu cầu thứ nhất, nếu không cũng không có gì để nói" Mặc dù rất không muốn nhìn đến khuôn mặt đau khổ của cô, nhưng lời cậu chủ giao phó hắn không thể không làm.

Mặc dù hắn cũng không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng ý nghĩa trong lời nói cũng hiểu một ít! Không có thương lượng, chỉ có tiếp nhận. . . Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy cậu chủ lạnh lùng, càng không cần nói đến cô rồi!

Nhẹ nhàng mở mắt, đôi mắt của Minh Vũ nhìn cô. Chỉ là nhìn đến khuôn mặt của Âu Y Tuyết, trong đôi mắt còn mang theo sự hoảng sợ.

Anh đã biết cô sẽ chắc chắn đi tìm anh?

Nghĩ lại những lời nói khó hiểu kia, Âu Y Tuyết càng chắc chắn hàm ý của anh. Nếu không phải sớm biết cô phải tìm anh, anh cũng không giao phó người khác chuyển cho cô một câu như vậy. Anh đã khẳng định cô chắc chắn sẽ đi tìm anh nguyên nhân không phải chỉ là việc nhà ở....

Chẳng lẽ nói!

Hai mắt Âu Y Tuyết bỗng dưng trợn to, trong lòng tràn ra lo lắng, sau đó ánh mắt đầy sự chất vấn nhìn Minh Vũ.

"Tất cả mọi việc đều là hắn làm?"

103. Chương 102 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (8)

Đổi mặt với một tiếng chất vẫn mang theo run rẩy của Âu Y Tuyết, Minh Vũ bỗng đứng ngoảnh mặt đi, con người đen nhánh thoáng qua một chút khác thường, sau đó, hần lãnh đạm nói với Âu Y Tuyết: "Tôi còn có việc"

Dường như không muốn đổi mặt với ánh mắt bi thương của cô, Minh Vũ nhanh chóng nói xong câu đó, liền xoay người muốn bước lên xe.

Cho dù hần không trả lời vấn đề của cô, nhưng từ hành động của hần, Âu Y Tuyết đã biết tất cả. Trong lòng mơ hồ đau đớn, vẻ mặt tinh xảo của cô không còn chút máu.

"Nói cho tôi biết, hần đang ở đâu". Giọng nói mang theo sự lạnh lẽo và phẫn uất, làm không khí vốn đã không vui vẻ càng thêm tệ hơn. Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, nhưng đủ để khiến Minh Vũ đang chuẩn bị bước lên xe nghe được.

Nghe vậy, Minh Vũ bỗng chốc sửng sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn cô.

Trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khi nhìn thấy vẻ mặt của cô, khuôn mặt vô cảm có chút mềm lại, giọng nói tiêu điều lạnh lẽo của cô vẫn lượn lơ bên tai hần.

Theo bản năng, hần muốn nói gì đó, nhưng tiếng chuông cảnh báo vang lên trong lòng, hần cứng rắn ép xuống. Vì vậy muôn ngàn lời nói, trong nháy mắt chuyển thành một câu.

"Xin lỗi, tôi không thể nói cho cô biết". Mặc dù giọng nói khẳng định, nhưng thái độ vẫn cung kính như cũ.

Nói xong, giống như không muốn tiếp tục đề tài này với cô, Minh Vũ không để cô kịp mở miệng, liền bước lên xe.

Mà Âu Y Tuyết vẫn không kịp phản ứng, đợi đến khi cô muốn kêu hần lần nữa, mới nghe tiếng xe khởi động, ngay sau đó, xe Benz màu đen nghênh ngang rời khỏi ngay trước mắt mình.

Trước mắt hiện ra đám bé với khuôn mặt tươi cười, lòng Âu Y Tuyết căng thẳng, ngay sau đó liền đuổi theo. Cô chạy nhanh ra khỏi Mạc gia, không biết có phải Minh Vũ cố ý hay không, một giây kế tiếp liền tăng tốc độ, xe biến mất trong tầm mắt của cô.

Nhìn này xe Benz biến mất ở khúc quanh, lòng Âu Y Tuyết cực kỳ nặng nề!

Chỉ cần vừa nghĩ Trần Di vẫn còn đợi tin của cô tin, cô lại hận sự bất lực của mình!

Hiện tại, cô đã không bận tâm đến yêu cầu của Mạc Dĩ Trạch, chỉ cần có thể lấy nhà về, khiến bọn nhỏ có một nơi dựa vào, khiến chú Trần cùng Trần Di có một nơi để sống, dù cô phải đồng ý với yêu cầu của anh, cô cũng sẽ làm được. . .

Cô âm thầm phát ra lời thề, nhưng không phát hiện bên cạnh có người vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng của cô.

104. Chương 103 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (9)

"Em. . .". Giọng nói mang theo do dự, mang theo chút bi ai.

Âu Y Tuyết ngẩng đầu lên, sau đó nhìn bên cạnh mình, sau khi thấy bóng dáng đó, cô ngẩn ra. Xuất hiện trước mặt cô, nghiễm nhiên là Quý Đăng Viên đã hai ngày nay chưa từng gặp mặt.

Khuôn mặt sáng láng đã trở nên tiêu tụy, anh mang đầy bụng tâm sự, tròng mắt đen thâm tình ngăm ngăm nhìn Âu Y Tuyết đang trở mặt, trong lòng có chút khổ sở. Nhưng những khổ sở này bị anh đè xuống trong lòng.

"Em, gần đây có khỏe không?" Anh rất nhớ cô, chỉ mới hai ngày ngắn ngủi không gặp mà tưởng như đã hai năm.

Thu hồi sự kinh ngạc của mình, Âu Y Tuyết gật đầu một cái: "Em rất khỏe, anh thì sao?" Giọng nói hàm chứa sự khách sáo cùng lạnh nhạt.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và một quần jean đơn giản, nhưng khi ánh nắng chiều chiếu lên người khiến anh cực kỳ nhu hòa, phiêu dật.

Cô nghĩ anh cũng sẽ trả lời như mình, vậy mà, sau khi nghe cô nói, nụ cười trên mặt anh lập tức rút đi, thay vào đó là vẻ ưu thương.

"Không tốt". Đó là nỗi khổ không thể nào bày tỏ, tất cả cảm tình dành cho cô không được cô đáp lại. Đôi khi anh nghĩ, chỉ cần cô hạnh phúc là được, nhưng tim anh luôn không nhịn được mất mát và đau thương.

Âu Y Tuyết nhìn thần sắc trầm xuống trong nháy mắt, muốn nói gì đó, nhưng chưa đợi cô há miệng, đã bị Quý Đăng Viễn kéo lại. Đợi đến khi cô phản ứng kịp, cô đã nằm trong ngực anh.

"Anh. . .". Hôm nay anh có gì đó không đúng!

"Bắt đầu từ bây giờ, cái gì em cũng đừng nói, chỉ cần lắng nghe anh nói là được rồi". Trong giọng nói mang theo bi thương vô hạn, không có tinh thần phấn chấn như ánh mặt trời lúc trước nữa.

Giờ phút này, Quý Đăng Viễn giống như một đứa trẻ, anh ôm chặt người thích gần hai năm vào trong ngực, đầu tựa vào cổ Âu Y Tuyết, cảm thụ hương thơm từ cơ thể cô.

Trên người cô có mùi không giống mùi nước hoa, mà là mùi thơm tự nhiên. Trước kia, ngay từ lúc anh đưa cô về nhà, anh đã phát hiện điều này, hơn nữa, cũng vì vậy mà anh hưng phấn rất lâu. Nhưng bây giờ, khi anh ngửi thấy mùi hương này, anh lại không hề cảm thấy vui vẻ nữa, bởi vì. . .

"Anh sắp rời đi". Tiếng nói mang theo ghen ngào, anh hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra được.

Dứt lời, Âu Y Tuyết không khỏi ngẩn ra, trong con người trong suốt lập tức dâng lên một tia khiếp sợ, nhưng cô cũng không nói lời nào. Bởi vì cô biết, lời nói của mình sẽ khiến anh tổn thương nhiều hơn.

Cảm thấy thân thể cô hơi run rẩy, Quý Đăng Viễn hiểu ý của cô, anh ngẩng đầu lên, dùng sức ôm chặt cô.

"Bọn họ đã đặt vé máy bay, chín giờ sáng mai anh sẽ đến Mĩ". Khi anh nói những lời này, trong mắt anh hiện lên một tầng mê hoặc, tiếp đó, hai giọt nước mắt từ khóe mắt của anh chảy xuống. Nhưng anh cũng không lau nước mắt đi, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt Âu Y Tuyết trong ngực nữa.

Anh sợ.

Anh sợ, chỉ cần anh vừa buông tay, cô sẽ lập tức rời khỏi anh!

Trời mới biết anh thích cô cỡ nào, có thể nói là yêu! Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh đã bị cô hấp dẫn. Dù một nụ cười yếu ớt; một vẻ mặt bi thương; một câu vô tình; anh đều rất vui. . . Nhưng vừa nghĩ tới ngày mai cô sẽ không được gặp lại cô, anh rất sợ!

Đây là anh chưa bao giờ sợ hãi. . . Vì vậy, nước mắt của anh không ngừng dừng lại.

Âu Y Tuyết không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng lại có thể cảm thấy tâm tình anh cực kỳ bi thống. Nhưng anh bi thống, cô lại không thể làm gì. . . Bởi vì, cô chỉ thích anh.

Nhưng thích cũng không phải yêu. . .

Thấy cô không nói gì, Quý Đăng Viễn biết cô sẽ không giữ mình lại. Vì vậy, anh chậm rãi buông lỏng tay mình ra, đẩy cô ra, ngay sau đó, anh nhanh chóng đưa lưng về phía cô, lau nước mắt của mình đi.

Mà Âu Y Tuyết cũng chỉ sâu kín nhìn bóng dáng của anh, thân thể cứng đờ tại chỗ không có bất kỳ động tác nào.

Trong nháy mắt đó, trong không khí nồng nặc mùi vị ưu thương.

Ở nơi này, Quý Đăng Viễn còn nói:"Như vậy, sau này chúng ta gặp lại". Không muốn tạo thành gánh nặng cho cô, Quý Đăng Viễn lựa chọn rời đi, dù anh không muốn từ bỏ, cũng không có biện pháp.

Anh bước ra, muốn rời đi vào lúc này, nhưng mới đi được hai ba bước, sau lưng bỗng dừng truyền đến lời nói chần chừ lại quen thuộc.

"Anh là bạn bè tốt nhất của em". Nhìn bóng dáng anh, giọng nói, ánh mắt Âu Y Tuyết mang theo vẻ bi thương: "Sẽ có một cô gái thích hợp với anh"

Trên thế giới này, tất cả phụ nữ đều có thể trở thành người thương của anh, nhưng cô thì không thể!

Dường như cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Âu Y Tuyết truyền tới, Quý Đằng Viễn đột nhiên dừng lại, nhưng chỉ ba giây sau, anh lại đi thẳng về phía trước.

Nhìn bóng dáng anh biến mất sau khúc quanh, lúc này ánh mắt Âu Y Tuyết tối đi. . .

Bởi vì Quý Đằng Viễn xuất hiện khiến cho tâm tình của cô càng thêm uất ức, nhưng cô không chậm rãi, lại bước lên phía trước.

Đầu tiên, cô chạy tới "Khải Tát Đế Quốc", nhưng dường như có người đã cố ý phân phó. Khi nhân viên lễ tân nhìn thấy cô lần nữa, cô không mềm lòng nữa, mà rất kiên định nói cho cô biết: Tổng giám đốc không có ở công ty.

Không tìm được anh, thời gian lại đang rút ngắn dần, lòng Âu Y Tuyết như lửa đốt. Đột nhiên nghĩ đến biệt thự trên núi Dương Minh của anh, vì vậy, cô lại một mình chạy tới núi Dương Minh, khi cô nói tên mình, lúc này, người làm nữ trong biệt thự cũng không nói cho cô biết: thiếu gia có ở đó hay không. Mà nói rõ ràng: thiếu gia không muốn gặp lại cô!

Âu Y Tuyết bất đắc dĩ đành phải canh chừng ngoài cửa, hy vọng có thể gặp được anh. . .

Khi ánh trời chiều đã tắt, đêm tối phủ xuống!

Trời không tốt, rõ ràng ban ngày còn nóng như thiêu như đốt, nhưng buổi tối không khí lại càng nóng bức, vì vậy, không lâu sau, đã có mưa nhỏ.

Đêm mưa, từng giọt nước rơi trên nhánh cây, khiến cây cối trở nên có sức sống; những loại thực vật nhỏ cũng thích ý hưởng thụ những giọt mưa khó có được, cũng tận tình hấp thu. Nhưng cơn mưa càng ngày càng trở nên lớn, rồi cuộc trở thành cơn mưa xối xả, tất cả không còn vẻ thơ mộng nữa, khiến mọi vật thật thoải mái. . .

Cùng lúc đó, một chiếc Lamborghini màu xanh ngọc đang chạy lên núi Dương Minh.

Bên trong xe, tiếng đàn Violông du dương vang lên không dứt, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen bó sát người đang ngồi tại vị trí tài xế, trên mặt nở nụ cười hài hước lắng nghe cô gái bên cạnh oán trách. . .

Bóng đèn vẫy vàng rơi vào trên mặt hắn, hạt mưa dính trên cửa sổ phản chiếu bề ngoài tuấn tú của anh. Đó là khuôn mặt có thể khiến phụ nữ trên toàn thế giới hâm mộ, vậy mà trong đôi mắt hắn lại hiện lên sự miệt thị khiến anh có vẻ khó gần.

"Đó là tất cả mọi chuyện"

Một bộ lễ phục màu đen thấp ngực, Âu Xảo Lệ vô cùng lười biếng, mềm mại tựa vào trên trên ghế, trong đôi mắt đẹp không lộ ra chút lo lắng. Chuyện đã xảy ra không lâu về trước đối với cô mà nói, đã không còn gì nữa, bởi vì, đã có người giúp cô công tội danh này rồi.

Sau khi Âu Y Tuyết cùng người làm lần lượt rời đi, cô mới ra khỏi thư phòng. Sau khi cô về đến nhà, liền nghe thấy Lý Dao Viện đang chờ Âu Y Tuyết, hỏi ra mới biết, thì ra là Mạc Dĩ Trạch cho rằng Âu Y Tuyết là hung thủ!

Nghĩ tới đó, cô liền cảm thấy mình thật may mắn!

Đôi mắt đẹp nhìn sang vị trí bên cạnh, lại thấy Bạch Tuấn Ngạn lộ ra nụ cười khinh miệt, Âu Xảo Lệ có chút bất mãn: "Ngạn, chẳng lẽ anh không cao hứng sao?" Cô đã nói toàn bộ mọi chuyện cho hắn biết!

"Dĩ nhiên" Nghe lời cô..., Bạch Tuấn Ngạn dùng đuôi mắt nhìn cô lại thấy cô giận dỗi cong miệng lên. Để trấn an cô, Bạch Tuấn Ngạn nói: "Tôi chỉ nghĩ, em gái cô thật xui xẻo". Cũng rất đáng thương! Hắn nói thâm trong lòng như vậy.

"Con tiện nhân kia không phải là em gái em!" Xưa nay, Âu Xảo Lệ ghét nhất hai chữ này! Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy bức tức.

Nhưng sự kháng nghị của cô không hề có tác dụng đối với Bạch Tuấn Ngạn, bởi vì Bạch Tuấn Ngạn chợt nhú mày, không hề để ý tới Âu Xảo Lệ nữa.

105. Chương 104 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai-làm Người Giúp Việc Bữa Ngày (10)

"Đúng rồi, Ngạn" Đột nhiên Âu Xảo Lệ giống như là nhớ tới chuyện gì, biểu tình tức giận phần uất phai đi, ngược lại nghiêng đầu hỏi: "Tại sao anh phải cố tình đưa em đến bên cạnh anh ta?"

Đây chính là điều cô không hiểu! Tối nay vốn định cùng anh cùng nhau vượt qua cả đêm, thế nhưng sau khi anh nghe cô giải thích thì đưa cô lên xe, sẽ không do giải thích mà phải đưa cô đến bên người Trạch! Điều này rất làm cô không hiểu.

"Bởi vì tôi không muốn làm nữa" Khóe miệng tà mị đột nhiên nâng lên nụ cười nhạt, Bạch Tuấn Ngạn không có nhìn Âu Xảo Lệ, mà chuyên chú lái xe. Trong đầu lướt qua dung nhan ngưỡng ngưỡng kia, trong tim của anh liền giống như có một luồng nhiệt lướt qua, làm cả người anh vui vẻ.

"Cái gì?" Vừa nghe câu trả lời của anh, Âu Xảo Lệ khiếp sợ trợn to cặp mắt, trên khuôn mặt xinh là vẻ không dám tin. Cô có nghe lầm không? Anh lại nói là anh không muốn làm!

Tựa hồ là đã sớm ngờ tới cô sẽ có phản ứng lớn như vậy, lông mày Bạch Tuấn Ngạn nhếch lên, tiếp giọng nói vững như cây tùng nói: "Cô không có nghe lầm, sáng hôm nay tôi đã đến từ chức với chị EVE rồi. . ."

Âu Xảo Lệ chỉ là còn không đợi Bạch Tuấn Ngạn nói xong, liền lần nữa đoạt lại quyền chủ đạo: "Phải nói là anh không muốn làm Ngưu nữa à. . ." Ngưu mà cũng không ra đáng Ngưu gì. (ở đây ý chỉ anh là trai bao)

"Ừ, Tôi chuẩn bị làm chút việc khác" Đối với cách xưng hô của cô, vẻ mặt Bạch Tuấn Ngạn không có biểu tình gì.

Ban đầu khi làm trai bao thì anh chỉ muốn ra vẻ cho người nào đó, khiến cho cái người lơ là hấn xem trọng hấn! Chỉ là người kia vẫn không có phản ứng gì, vì vậy hạ quyết tâm của hấn coi như làm trai bao một năm. Cho đến ngày hôm qua gặp được cô, hấn mới quyết định không đắm mình nữa!

"Này. . . ." Chuyện này tới quá đột ngột làm cho Âu Xảo Lệ trở tay không kịp. Cô không cam lòng nhìn nụ cười yếu ớt trên gương mặt tuấn mỹ của hấn, trong lòng là ngũ vị tạp trần không nói nên lời.

Khi lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn, cô liền say mê lên hấn! Dĩ nhiên say mê đối với hấn vẫn còn đứng sau Mạc Dĩ Trạch, cho nên cô quyết tâm bao hấn nửa năm. Chỉ là bây giờ còn chưa đến nửa năm. . .

"Vậy về sau anh sẽ. . ." Vốn muốn hỏi sau này vẫn còn có thể gặp lại cô hay không, chỉ là không đợi Âu Xảo Lệ hỏi xong, người bên cạnh sớm đã trả lời.

"Về sau chúng ta có thể lấy thân phận bằng hữu gặp nhau" Hấn cũng không phải loại người có ơn mà không báo đáp, cho dù giữa bọn họ chỉ có quan hệ lợi ích nhưng hấn vẫn không tính tuyệt tình như vậy! Dù sao, cô cũng chu cấp cho hấn nhiều.

"Vậy thì tốt" Âu Xảo Lệ vừa nghe hấn nói như vậy, lòng vốn căng thẳng nay buông lỏng, chân mày cũng căng lên, chỉ là. . ." Chỉ là tại sao anh lại muốn làm như vậy?" Trở lại chuyện chính, cô vẫn không hiểu tại sao hấn lại ra quyết định này.

Dứt lời, không khí bên trong xe lập tức ngưng đọng.

Bạch Tuấn Ngạn nét mặt vốn nhu hòa lập tức nụ cười cứng đờ, mà Âu Xảo Lệ mang theo vẻ mặt mong đợi vẻ mặt như nhìn một bức họa nhìn hấn, nín thở.

Lại nào biết lặng yêm ba mươi giây sau, lúc này trên mặt Bạch Tuấn Ngạn mới lại xao động như gợn sóng.
"Bởi vì tôi có người trong lòng rồi"

.

※

Làm người thì phải khéo léo. Trời mưa to khoảng 15 phút sau thì bắt đầu nhỏ giọt dần xuống, từng giọt mưa tí tách vỗ vào trên mặt đất tạo ra âm thanh thanh thúy.

Một chiếc Lamborghini màu xanh ngọc dừng sát ở một nóc đèn dầu sáng rõ trước biệt thự, đạt tới mục đích, bên trong xe hai người lại bắt đầu nói chuyện với nhau.

"Anh ta mới vừa bị kích thích cần thân thể nữ nhân an ủi, cho nên lúc này người tốt nhất đi vào nhanh một chút" Thân là nam nhân, hẳn hiểu được thói quen của nam nhân! Cũng biết ở thời điểm tức giận, khi tất cả đều không cách nào tiêu trừ phần hận trong lòng, chỉ có nữ nhân mới là phương thuốc tốt nhất.

"Ừ" Âu Xảo Lệ gật đầu một cái, con người thông minh lanh lợi có chút không bỏ: "Anh có thể đưa tôi tới cửa hay không?"

Vốn Bạch Tuấn Ngạn định cứ rời đi như vậy thì nghe xong sững sờ, rồi sau đó con người tràn đầy nhu tình nhìn về cô: "Nếu như cô không sợ bị anh ta nhìn thấy thì đương nhiên là được" Thôi thì xem như phóng túng lần cuối đi.

"Không sợ"

Bạch Tuấn Ngạn nghe được câu trả lời của cô, ưu nhã cười một tiếng, tiện tay từ bên cạnh lấy ra một cây dù, ngay sau đó liền xuống xe. Bật dù ra, đóng cửa xe, hẳn nhanh chóng đi tới ghế lái phụ bên cạnh mở cửa xe cho Âu Xảo Lệ.

"Cám ơn" Ân cần của hắn khiến Âu Xảo Lệ cảm thấy hư vinh, cô từ từ sai bước xuống xe, ngay sau đó trú vào ô dù tựa vào lòng hắn, để tránh nước mưa làm ướt mình.

Mà hành vi như thế Bạch Tuấn Ngạn cũng đã quen, hắn bình tĩnh vươn tay ôm vào bên hông Âu Xảo Lệ. Giống như là có tâm lý qua lại, ở nơi này một hàng động tác sau đó hai người liền cùng nhau đi về phía biệt thự.

Vậy mà hai người mới đi bốn năm bước, Bạch Tuấn Ngạn bên cạnh liền dừng bước.

"Ngạn." Âu Xảo Lệ hồn đổi không rõ, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lại thấy ánh mắt Bạch Tuấn Ngạn thẳng tắp nhìn phía trước, nụ cười trên mặt mới vừa mang theo nhu tình lập tức liền cứng ở khóe miệng, cô không rõ theo tầm mắt của hắn nhìn sang, khi nhìn rõ hẳn đang nhìn là cái gì sau đó ánh mắt trừng lên. . .

※

Lưng của Âu Y Tuyết thẳng tắp dựa vào trên vách tường, đôi tay ôm ngực, cho dù là mùa hè nhưng nước mưa sắc bén đánh vào trên người của cô vẫn làm đau. Trùng hợp hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi màu trắng, trải qua nước mưa thấm vào, thân thể mỹ lệ của cô ở tầng mỏng manh đó bày ra như ẩn như hiện. Sắc mặt của cô đã trở nên trắng bệch, toàn thân lạnh vô cùng! Đói bụng cùng thấu xương đều xâm nhập cô, nhưng cô lại như cũ không khuất phục.

Chỉ cần vừa nghĩ tới chú Trần cùng bọn nhỏ còn đang lo lắng bất an, chút xiu đau này thì có là gì? Huống chi, đây tất cả đều do cô tạo thành, cũng nên để cô giải quyết mới đúng. Cho nên cô nhất định phải gặp anh, vẫn đứng từ chiều đến giờ.

Đang suy nghĩ, chỉ cảm thấy chân có chút bủn rủn, vì vậy liền thẳng tắp ngã xuống. Cô chờ đợi cảm giác đau đớn, chỉ là cũng không có như mong đợi.

Mà là ở lúc cô sắp ngã xuống đất thì chỉ nghe được tiếng thét chói tai, cô liền rơi vào lòng ngực ấm áp.

"Cô không sao chứ?" Không giống với giọng nữ thét chói tai, đây là một giọng nam cực kỳ nhu hòa.

Âu Y Tuyết chưa khỏi hoảng hốt, chỉ cảm thấy người tới trong lòng bàn tay đang ào ạt tuôn nhiệt độ về phía mình, một giây kế tiếp ngẩng đầu nghênh mưa lại vừa đúng đối diện với gương mặt tuần mỹ, cùng với ánh mắt lo lắng.

Trong lòng Âu Y Tuyết ngẩn ra, theo bản năng liền muốn muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn, vậy mà đôi tay kia nắm chặt vòng eo mình làm thế nào cũng không mở ra được, vì vậy cô trầm xuống một tiếng, yếu đuối nói: “Tôi không sao, buông tôi ra”

Ánh mắt như sao đêm chăm chú nhìn chăm chăm vẻ mặt trắng bệch của cô trong lòng, trong lòng trừ kinh ngạc còn có đau lòng. Hắn mở miệng muốn nói cái gì, nhưng là sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nữ khác liền cắt đứt lời hắn muốn mở miệng nói.

”Ngạn! Anh đang làm gì vậy! Mau buông con tiện nhân này ra!” Âu Xảo Lệ bị bỏ lại phía sau tức giận hét lên!

Âu Y Tuyết cùng Bạch Tuấn Ngạn quay đầu lại, lại thấy vẻ mặt Âu Xảo Lệ vốn trang điểm tinh xảo toàn bộ bởi vì nước mưa mà nhòa đi, một đầu tóc ngắn thanh lệ trên khuôn mặt, giờ phút này cô đang ở tình trạng cao điểm, cả người chặt vật!

Cô gắt gao nhìn chăm chăm hai tay Bạch Tuấn Ngạn đỡ Âu Y Tuyết, trong đôi mắt đẹp suýt nữa phóng hỏa! Cô bước nhanh đi tới bên cạnh hai người, ngay sau đó từ trong tay Bạch Tuấn Ngạn kéo Âu Y Tuyết ra ngoài.

”Không nên đụng cô ta!” Thái độ ác liệt của Âu Xảo Lệ đẩy Âu Y Tuyết sang bên, ánh mắt thù hận gắt gao nhìn chăm chăm Âu Y Tuyết còn chưa kịp phản ứng, không nói lời gì liền tát một cái lên.

”Bốp!” Một bạt tay sau hai năm, nhưng lực độ tuyệt đối so với trước không kém phần mạnh hơn.

Mà một tiếng sau, bị đánh tỉnh không chỉ có Âu Y Tuyết mà còn có Bạch Tuấn Ngạn bên cạnh giống như bởi vì lời của Âu Xảo Lệ mà rơi vào trầm tư.

”Cô làm cái gì vậy” Bạch Tuấn Ngạn kinh hãi, cất bước tiến lên một tay kéo Âu Y Tuyết vào lòng mình, vòng lại bảo vệ trong phạm vi của mình. Rống với Âu Xảo Lệ sau cũng không quên xem vết thương trên mặt Âu Y Tuyết, chứng kiến năm dấu tay, một cổ tức giận tự nhiên sinh ra.

”Ngạn!” Âu Xảo Lệ thấy hắn đối đãi mình như thế thì lập tức tức giận tới cực điểm: “Cô ta chính là con tiện nhân mà tôi nói với anh!” Nói xong, vẫn không quên trừng mắt nhìn Âu Y Tuyết.

”Rốt cuộc cô. . .” Bạch Tuấn Ngạn đầu óc vẫn còn ở trạng thái hỗn loạn, chẳng qua là khi hắn chống lại gương mặt cuồng loạn như bị bệnh tâm thần của Âu Xảo Lệ, giờ mới hiểu được ý của cô. ”Cô ta là em gái. . . của cô?” Trong giọng điệu có hơi ngập ngừng.

Không nghĩ tới câu này lại làm cho Âu Xảo Lệ cuồng phong bạo vũ: “Cô ta không xứng!” Chẳng qua là đồ đệ tiện do tình nhân sinh ra!

Một câu nói này của cô làm tắt cả ngập ngừng của Bạch Tuấn Ngạn áp chế xuống. . .

106. Chương 105 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Làm Người Giúp Việc Bảy Ngày (11)

Nhất thời trong lúc đó, không khí tĩnh mịch bao xung quanh ba người. Ba người cứ như vậy đứng ở trong mưa giăng co.

Âu Xảo Lệ gắt gao nhìn chăm chăm Âu Y Tuyết bị Bạch Tuấn Ngạn ôm vào trong ngực, khuôn mặt lóe ánh lửa hùng hục; Âu Y Tuyết thì an tĩnh dựa vào ngực Bạch Tuấn Ngạn quên mất nên làm phản ứng gì; mà Bạch Tuấn Ngạn đại não còn ở trong trạng thái ‘ong ong’, giống như khiếp sợ.

Đang ở lúc ba người đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì Âu Xảo Lệ lại lên tiếng.

”Cô tới đây làm gì!” Âu Xảo Lệ bị sự việc phát sinh trước mắt làm cho rối lên hồ đồ, lúc này mới nhớ tới vấn đề của cô. Tức giận ở trên gương mặt đã xóa đi phần son lan tỏa ra, cô hoàn toàn không để ý vẻ mặt

của Bạch Tuấn Ngạn, khàn cả giọng cười nói: " Hừ! Hai năm trước quyền rũ không được, bây giờ cô muốn lấy lại sao? Không biết thẹn!"

Bất kể là Bạch Tuấn Ngạn hay là Mạc Dĩ Trạch, đều là của cô! Con tiện nhân này có tư cách gì đụng đến bọn họ!

Âu Y Tuyết gương mặt yếu đuối nhìn Âu Xảo Lệ trước mắt. Nước mưa từ trên tóc cô tí tách chảy xuống, giống như là màn mưa bình thường làm cô tầm mắt có chút mơ hồ không rõ, cô kinh ngạc căn môi, muốn nói điều gì, chỉ là còn chưa chờ cô mở miệng nói liền bị đỉnh đầu truyền tới một giọng lạnh lùng cướp ngang.

"Câm miệng!" Người nói chuyện chính là Bạch Tuấn Ngạn.

Trên khuôn mặt tuần mỹ không biết từ lúc nào ngưng một tầng sương hàn, một đầu ngón tới cần cổ dính nước mưa, gió thổi qua quần áo xộc xệch, trên khuôn mặt sáng bóng của anh mắt sáng trong đầy lạnh lùng. Đẹp đến làm người ta nghẹt thở! Chỉ là lơ đãng liếc mắt nhìn sẽ làm cho người ta rơi vào.

Âu Xảo Lệ không dám tin hần dùng thái độ này đối xử với cô, đôi mắt phần nỗ hung hăng nhìn hần, lại vừa lúc đối mặt ánh mắt thâm tình của hần nhìn Âu Y Tuyết trong ngực, vì vậy một câu nói lập tức nghẹn ở trong cổ họng: "Anh . . ."

Vậy mà khi thấy được vẻ mặt bi thương của Âu Xảo Lệ, Bạch Tuấn Ngạn vẫn là không có nửa điểm thương tiếc.

Trong lòng không khỏi có chút đau đớn, Bạch Tuấn Ngạn một lòng đều đặt vào trên người đang ở trong ngực hần, hần ôm thật chặt Âu Y Tuyết run rẩy muốn cho cô ấm áp, mà biểu tình triu mến của hần cũng tất nhiên chộp đỏ mắt Âu Xảo Lệ.

"Ngạn!" Âu Xảo Lệ không chịu nổi, cô khàn giọng vừa hô: "Anh nhanh buông cô ta ra đi!" Cô cầm giận bất bình kháng nghị.

Vậy mà bạch Tuấn Ngạn đối với phản ứng của cô chỉ liếc mắt một cái, tiếp trầm giọng lạnh lùng nói: " Tự cô vào đi, tôi phải đưa cô ấy rời khỏi đây"

Toàn thân cô lạnh gắt, hần sợ cô còn dầm mưa nữa là sẽ bị sốt, cho nên hần nghĩ nên đưa cô về nhà trước sau đó sẽ từ từ hỏi cô có chuyện gì. Nghĩ vậy Bạch Tuấn Ngạn liền xoay người, chuẩn bị mang theo Âu Y Tuyết trở lại trong xe.

Thế nhưng Âu Y Tuyết từ trong ngực lại từ chối muốn rời ra, thật may là Bạch Tuấn Ngạn phản ứng nhanh hơn, tay trái nhanh nhẹn bắt được tay phải Âu Y Tuyết, phòng ngừa cô né ra.

"Cô. . ." Bạch Tuấn Ngạn không rõ cô ý đó, đôi mắt đen nháy tràn đầy nghi vấn.

"Cám ơn ý tốt của anh" Âu Y Tuyết giống như là biết được ý đồ của hần nên chỉ quăng cho hần ý cười cảm kích yếu, tiếp theo ở lúc hần kinh ngạc nói: "Chỉ là tôi không thể đi"

Dưới ánh đèn đường, mưa nhỏ bay phát phơ không ngừng nhẹ nhàng rơi xuống.

Ánh mắt trong như nước chuyên chú nhìn về phía tòa biệt thự rộng lớn khí phái, gợn sóng trong lòng cô cũng hiện lên trên gương mặt ngũ quan tinh xảo. Còn mấy tiếng nữa là đã đến ngày mai, người Trần gia nhất định cũng không chợp mắt chờ đợi tin tức của cô, cô không thể bỏ dở nửa chừng! Coi như là phải ở chỗ này chờ cả đêm, cô cũng phải chờ gặp anh!

Trong lòng cô thâm hạ lời thề, càng thêm kiên định với quyết tâm của mình.

"Các người. . . quen biết nhau?" Mắt lạnh lắng nghe đối thoại giữa bọn họ, Âu Xảo Lệ vốn là có chút mộng lung không hiểu lúc này mới phản ứng kịp.

Âu Y Tuyết nghe vậy chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn Âu Xảo Lệ liền quay đầu không nói; mà Bạch Tuấn Ngạn thủy chung nắm ngon tay thon của Âu Y Tuyết lại lạnh lùng bề nghệ nhìn Âu Xảo Lệ, từ trong mũi phát ra một chữ: "ừm" .

Âu Xảo Lệ nghe được đáp án này, chẳng lẽ là chuyện lớn! Miệng của cô hiện lên chữ O, con ngươi vốn là tràn đầy phấn hỏa vào thời khắc này nghe được đáp án cũng chuyển thành khiếp sợ! Bởi vì thế nào cô cũng không nghĩ đến, hai người bọn họ. . . Thế nhưng lại quen biết!

”Nhưng mà các người. . .” Âu Xảo Lệ không hiểu, hai người không hề gặp nhau rồi cuộc làm sao sẽ biết nhau! Hai mắt không tự chủ quan sát đánh giá hai người, giờ phút này không còn có cái gì so với này càng làm cho cô chấn động !

Bạch Tuấn Ngạn cố tình liếc nhìn Âu Y Tuyết mặt không biến sắc, liền đối với Âu Xảo Lệ nói: ”Cô ấy chính là người tôi yêu” Giọng nói đủ trầm thấp mà bao hàm ái mộ, mặc dù không lớn nhưng đủ làm ba người nghe rõ.

Dứt lời, lại thấy Âu Y Tuyết không khỏi ngẩn ra, sau không bất kỳ phản ứng nào; mà so với cô bình tĩnh Âu Xảo Lệ lại càng lộ vẻ luống cuống hơn nhiều.

”Cái gì!” Cô vừa thét lên một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp nồng đậm sợ hãi. Đợi đến cô phản ứng kịp, con ngươi sắc bén hướng Âu Y Tuyết nhìn lại sau đó trong lòng đầy ngập lửa ghen trong nháy mắt bị kích thích ra.

Cô ta lại là nguyên nhân khiến cho Ngạn nghỉ việc! Cái này làm sao có thể!

Nắm ngón tay Âu Xảo Lệ co rút nhanh, cô hận không thể xé nát cô ta ra! Đoạt lấy lòng người cô thích, hiện tại ngay cả lòng của Ngạn cũng bị cô quyến rũ rồi ! Thử hỏi làm sao mà cô không tức giận cho được!

Âu Y Tuyết đã nhận ra hơi thở nổi giận của Âu Xảo Lệ, với ánh mắt của cô bắn ra cũng làm cho cả người cô không được tự nhiên, bị Bạch Tuấn Ngạn bắt được trên tay truyền đến một hồi khí nóng, lúc này cô mới ý thức được hành động lúc này của họ cực kỳ không phù hợp.

Vì vậy cô thử tránh khỏi, nhưng vô luận cô làm thế nào thì Bạch Tuấn Ngạn thủy chung không chịu buông tay cô ra!

”Đi theo tôi, cô còn ở đây nữa là bị bệnh đấy” Trong giọng nói mang theo tràn đầy quan tâm, hần không chịu buông cô ra! Cũng không nguyện ý để cho cô ở lại chỗ này. Mặc dù hần không biết mục đích mà cô chờ ở đây, nhưng. . .

”Tôi sẽ không đi” Âu Y Tuyết trình trọng lắc đầu một cái, lấy lại tinh thần hướng về phía hần nói.

107. Chương 106 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Làm Người Giúp Việc Bấy Ngày (12)

Đôi mắt hần nhìn khuôn mặt vẫn luôn hờ hững của cô, trong lòng Bạch Tuấn Ngạn có cảm giác thật đau. Bỗng dưng nhớ tới một bóng dáng đã cất giữ rất sâu trong lòng, giờ thì nhận ra tính cách của hai người đều cứng đầu như nhau....

“Tại sao?” Lời nói dịu dàng, trong giọng nói của hần mang theo sự lo lắng. Mặc dù đây mới là lần gặp mặt thứ hai của họ, nhưng hần cảm thấy giữa hai người không có xa lạ, ngược lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Âu Y Tuyết quay đi, không nỡ nhìn hần đau lòng. Nhưng cho dù không nhìn cô vẫn cảm nhận được sự lo lắng của hần dành cho cô.

Hần đang chờ đợi câu trả lời của cô!

Vậy mà một giây, hai giây, ba giây. . . Cô vẫn im lặng.

Trong lúc Bạch Tuấn Ngạn cảm thấy không thể tiếp tục vấn đề này, rất muốn đưa cô lên xe ra khỏi nơi này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói.

”Bởi vì cô ấy đang đợi tôi!”

Đó là một giọng nói lạnh lùng. Cả ba người Âu Xảo Lệ, Âu Y Tuyết và Bạch Tuấn Ngạn cùng quay đầu lại, lúc này mới để ý thấy trước mặt họ không biết khi nào lại có thêm ba người.

Minh Vũ và An Đức Liệt đứng ở hai bên xe lăn, cây dù trong tay hai người đồng thời che cho người ở giữa tránh mưa rơi, Mạc Dĩ Trạch mặc một bộ đồ tây Armani, khuôn mặt lạnh lùng, cả người toát ra khí lạnh .

Đôi mắt đen như ngọc cảm thạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Tuấn Ngạn đang nắm tay Âu Y Tuyết, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy khí thế lạnh lẽo, cảm khê nâng lên, dù đang ngồi trên xe lăn, cả người vẫn toát ra cảm giác kiêu ngạo.

”Buông cô ấy ra!” Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng lên tiếng.

Bạch Tuấn Ngạn không hiểu chuyện gì, có chút ngạc nhiên mở to mắt, còn chưa hiểu ra sao: “Anh là...” Người đàn ông này là ai? Trực giác cho hắn biết không nên dây vào loại người này. Ánh mắt không hiểu nhìn Âu Y Tuyết, lại thấy khuôn mặt cô sợ hãi, mắt mở to nhìn người đàn ông kia.

”Trạch” Vừa thấy được anh, Âu Xảo Lệ mừng rỡ muốn chạy tới.

Nghe tiếng Âu Xảo Lệ, Mạc Dĩ Trạch khó chịu cau mày, Minh Vũ hiểu ý bước lên trước ngăn lại Âu Xảo Lệ.

”Người này. . .” Bị Minh Vũ ngăn lại, nụ cười trên khuôn mặt Âu Xảo Lệ cứng lại . Cô tức giận ngược nhìn Minh Vũ cao hơn cô cả một cái đầu, trong ánh mắt bốc lên lửa giận.

Cũng bởi vì một chữ của Âu Xảo Lệ, Bạch Tuấn Ngạn trong nhất thời biết được người đàn ông ngồi trên xe lăn là chồng chưa cưới của cô ta, tổng giám đốc tập đoàn Khải Tắt Đế Quốc

Chỉ là hắn cũng không nghĩ người này lại còn trẻ như vậy..... Bạch Tuấn Ngạn nhìn Mạc Dĩ Trạch suy nghĩ một lúc, người đàn ông này thật khó hiểu...

“Đến đây” Thấy bộ dáng người kia không muốn buông tay Âu Y Tuyết, chân mày Mạc Dĩ Trạch chau lại. Đôi mắt chuyển từ trên khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông sang Âu Y Tuyết, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, quát lên: “Đừng để cho tôi nói lần thứ ba, đến đây!”

Anh đột nhiên quát lên làm cho Bạch Tuấn Ngạn đang suy nghĩ quay về với thực tế, cảm nhận được sự tức giận của anh, thì Âu Y Tuyết đã bỏ tay ra.

”Xin lỗi” Âu Y Tuyết có chút khó xử nhìn Bạch Tuấn Ngạn, kế tiếp chạy nhanh đến trước mặt Mạc Dĩ Trạch.

Cảm giác mất mát trời lên, hắn cắn chặt môi nhìn bóng dáng chạy xa khỏi hắn, trong lòng tức giận. Bạch Tuấn Ngạn siết chặt bàn tay mình lại, các ngón tay trắng toát thể hiện sự tức giận trong lòng.

Nhưng cái gì hắn cũng không làm được, bởi vì hắn không thể, ngay trước mắt mọi người bị bỏ qua một bên.

Đôi mắt Mạc Dĩ Trạch nhìn Âu Y Tuyết đi đến trước mặt anh, chỉ là cô còn chưa đến gần liền bị hắn dùng sức kéo qua, để cho cô đứng bên cạnh anh.

“Thì ra cô không đồng ý làm tình nhân của tôi bởi vì cô đã sớm tìm được người đàn ông khác!” Tức giận đem lí trí của anh đánh mất, đối mặt với khuôn mặt không biểu tình của cô anh càng tàn nhẫn: “Quả nhiên là đồ đê tiện”

”Tôi. . .” Lời nói nhần tâm của anh đánh cô thẳng xuống địa ngục, nhưng cô biết mình không thể tranh cãi. Vì vậy Âu Y Tuyết nhẫn nhịn không nói lời nào.

Căm ghét, hận khuôn mặt tinh xảo này, khuôn mặt cô như thế trắng, không hồng hào. Trong lòng không khỏi thương cô. Chẳng qua khi anh nhìn thấy bóng người đứng ở đối diện, yêu thương trở nên lạnh lùng, vì vậy quát lên: “Đẩy tôi vào.”

Cả người Âu Y Tuyết ngã ra, con người trong suốt nhìn đôi mắt anh không hiểu đang suy nghĩ gì.

Cô vẫn đứng im, Mạc Dĩ Trạch lại nghĩ là cô ghét anh, tức giận trong lòng lại phát ra, anh không lịch sự nói: “Không muốn làm thì rời khỏi chỗ này” Thái độ vô cùng hung dữ.

”Tôi. . . Vâng” Không thể tiếp tục nghĩ ngợi, vừa nhìn đến đôi mắt lạnh lẽo của anh Âu Y Tuyết liền đi đến phía sau anh, cô nắm tay xe lăn, dùng lực đẩy, An Đức Liệt đứng bên cạnh muốn giúp một tay nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch ngăn lại.

”Đi vào” Anh nói.

”Vâng” Âu Y Tuyết cũng không kháng cự.

.

Khi bóng dáng Mạc Dĩ Trạch và Âu Y Tuyết biến mất sau cánh cửa, Bạch Tuấn Ngạn và Âu Xảo Lệ mới phản ứng.

Âu Xảo Lệ giận dữ không biết phải làm gì nhìn cánh cửa từ từ khép lại. Cô đứng tại chỗ dậm chân, không ngừng mắng Âu Y Tuyết, mà tâm tình Bạch Tuấn Ngạn cũng không tốt, hẩn đứng yên tại chỗ, nhớ lại hình ảnh Âu Y Tuyết không thèm quan tâm đến hẩn, thật lâu sau mới lên xe bỏ đi.

※

Bên trong biệt thự, nội thất hiện đại phong cách sang trọng quý phái nhưng không mất đi sự tao nhã.

Âu Y Tuyết nghe theo Mạc Dĩ Trạch, đẩy anh từ phòng khách đến trong thang máy, sau đó từ phòng làm việc đến phòng ngủ, lại nghe theo anh mở nước đầy bồn tắm.

Bên trong phòng tắm, hơi nước mờ mờ, ấm áp. Từng dòng nước ấm đang từ từ trút xuống, phát ra tiếng vang “ào ào”.

Toàn thân cô ướt đẫm nước mưa đứng bên cạnh bồn tắm, chần chừ không biết làm sao. Đầu rũ thấp, tóc che khuôn mặt cô. Cô lấy tay bao quanh ngực mình, tránh hình ảnh quá táo bạo đang lộ ra, lại không biết, có người đã thấy hết từ lâu.

Đôi mắt sắc bén nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, Mạc Dĩ Trạch rốt cuộc lên tiếng: “Tranh thủ lúc tôi chưa đuổi cô, nói mục đích của cô” Mặc dù biết mục đích của cô là gì, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn anh, vốn muốn trả lời nhưng lại không nói ra miệng được, vì vậy: “Tôi, tôi..... mong anh có thể trả nhà lại cho...” Thanh âm nhỏ đến không thể nghe thể hiện cô vô cùng bất lực.

”A” Ai ngờ Mạc Dĩ Trạch đối với lời của cô hoàn toàn coi thường, vẻ mặt đùa giỡn: ”Mục đích của cô chỉ có vậy? Có biết tôi nghĩ không phải việc này”

Từ công ty trở về nơi này, ở ngoài cửa đứng dưới mưa bốn tiếng, cuối cùng là mong anh giúp đỡ ? Cô cho là cô làm vậy sẽ làm anh cảm động ?

Đâu có chuyện dễ dàng thế ?

Âu Y Tuyết cố gắng nhẫn nhịn, không biết làm sao. Anh muốn đáp án, đương nhiên cô biết nhưng cô thật không thể nói ra khỏi miệng. Nhìn đôi mắt tối tăm của anh, cô cảm thấy anh thật tàn nhẫn, xa lạ.... nếu như không đồng ý yêu cầu của anh, anh nhất định sẽ làm .

Nghĩ đến đây, Âu Y Tuyết cố gắng chịu đựng nắm chặt tay, nhắm mắt.

”Tôi đồng ý.... đồng ý...” Lời nói đứt quãng, sắc mặt đỏ lên, đôi mắt xinh đẹp làm người ta say mê.

Nhìn sự thay đổi của cô, Mạc Dĩ Trạch chỉ thấy cổ họng khô nóng. Còn không đợi cô kịp phản ứng, anh vươn tay kéo cô ngồi trên đùi mình.

”A” Âu Y Tuyết vội vàng không kịp chuẩn bị, ngã vào trong ngực anh: ” Xin . . Buông tôi ra” Cô có chút giãy giụa, sợ mình phản ứng quá mạnh làm anh tức giận.

Ai ngờ phản ứng của cô lại bị anh cho là giả vờ, vì vậy anh chậm rãi đến bên tai của cô, nhẹ nhàng nói: ”Cô vừa rồi nói cái gì? Cô đồng ý cái gì?” Anh không tốt lướt trên tai của cô, mà toàn thân Âu Y Tuyết cũng run rẩy.

”Tôi. . .” Tựa vào trên ngực của anh, cảm thụ nhịp đập trong tim anh, Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy gương mặt nóng lên, tất cả lời nói liền bị nén ở trong lòng.

Mạc Dĩ Trạch nhìn tất cả thái độ của cô, nhưng anh cũng không vì vậy sẽ buông tay của mình, ngược lại càng thêm quá đáng, vuốt ve cả người cô. Khi mắt anh nhìn qua chiếc áo gần như trong suốt của cô, lửa nóng lập tức đốt lên trong mắt.

Âu Y Tuyết nằm nghiêng trên người Mạc Dĩ Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên ngực anh, tư thế hai người vô cùng ấm muội.

Bị hành động của anh làm sợ, Âu Y Tuyết lại không thể phản kháng, cô chỉ có thể nhẫn nhịn im lặng, không dám lên tiếng. Dù sao chuyện thế này cô sớm cũng phải đối mặt, trước khi bước vào đây cô đã chuẩn bị tinh thần, nhưng không nghĩ nhanh như vậy.....

“Đồng ý làm tình nhân của tôi? Cô nghĩ sao, trả lời?” Nụ cười lạnh lẽo không có ôn nhu, hai mắt lạnh lùng nhìn thân thể xinh đẹp của cô, bàn tay vuốt ve vòng ngực rất tròn của cô. Anh không chút thương tiếc dày xéo, lửa dục càng lớn.

“Đúng..... tôi đồng ý anh.....” Âu Y Tuyết hiểu rõ mình không thể phản kháng, hạ quyết tâm, nghe theo anh.

Vốn nghĩ rằng sau khi Mạc Dĩ Trạch nghe câu trả lời sẽ buông tha cô, thế nhưng anh lại cười, một nụ cười kì lạ lạnh lùng. Âu Y Tuyết chưa hiểu ra sao đã bị Mạc Dĩ Trạch đẩy tới trước.

Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy lưng trống rỗng, tiếp theo đã rơi vào bồn tắm.

“Khụ khụ” Bởi vì không có chuẩn bị, cho nên uống vào mấy ngụm nước, ho sặc sụa. Thân thể ở trong nước, cô kinh ngạc ngược nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, không biết làm sao.

Từ trên nhìn xuống Âu Y Tuyết trong bồn tắm, giờ phút này trông anh giống như ác quỷ, nụ cười lạnh thấu lòng người.

“Tôi thay đổi ý định!” Âm thanh trầm thấp quỵến rũ

Âu Y Tuyết không hiểu, lông mày chau lại, chờ đợi câu kế tiếp của anh.

Giống như nhận ra sự luống cuống của cô. Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhìn cô, từng chữ bèn nhọn tàn nhẫn: “Loại người bẩn thỉu như cô căn bản không xứng bước lên giường của tôi. So với công cụ làm ấm giường cô càng thích hợp làm một loại khác hơn” Cuối cùng anh mới nói ra quan điểm của mình.

Nghe vậy, lông mày của Âu Y Tuyết giãn ra, cô kinh ngạc nhìn anh, lời nói tàn nhẫn khiến trong lòng cô sợ hãi nhưng cô chỉ có thể gật đầu. Dù anh muốn thế nào, cô chỉ có thể đồng ý.

Chỉ là cô không ngờ lời nói kế tiếp của anh.

“Làm người giúp việc cho tôi bảy ngày, sau bảy ngày đi đến sở cảnh sát tự thú” Trước mắt hiện ra cảnh mẹ của anh ngã trong vũng máu, Mạc Dĩ Trạch trầm giọng nói. Anh sẽ không buông tha cô dễ dàng như vậy, cô phải vì việc của mình làm mà trả giá thật lớn. Trong lòng thầm nghĩ, nhưng anh vẫn không ngừng chăm chú nhìn cô.

Chờ trong ánh mắt cô một chút hoảng hốt, muốn nghe cô cầu xin, nhưng cô chỉ mở to mắt nhìn anh, rồi chậm rãi nói.

“Không phải tôi đẩy bà ấy” Giọng nói không lớn nhưng đủ để người khác hiểu ý của cô.

Nhưng dù cho như vậy, Mạc Dĩ Trạch cũng không quan tâm. Anh khinh thường cô, lời nói lạnh lùng: “Nếu cô muốn họ ra đường ở, cứ tiếp tục nói dối”

Một câu nói ra, những lời muốn nói của cô hoàn toàn bị đè bẹp.

“Hừ” Mạc Dĩ Trạch không muốn nói tiếp, đem xe lăn xoay qua, đưa lưng về phía cô, phân phó: “Đem mùi của đàn ông khác trên người cô rửa sạch, tôi không hy vọng người làm của tôi bẩn thỉu xấu xí không chịu được” Lời nói càng tàn nhẫn, anh đánh cô thương tích khắp người.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cô phản bội mình, cô biến anh thành kẻ tàn phế ra sao, anh liền hận không thể trả thù chết cô.

”Vâng” Âu Y Tuyết trả lời, nhìn bóng lưng của anh rời đi, cô không nhận được gọi anh dừng lại: ”Xin hỏi. . .”

Nghe được cô gọi, Mạc Dĩ Trạch đem xe lặn dừng lại: ”Có cái gì thì hỏi rõ ràng” Khi nói chuyện anh cũng không có nhìn Âu Y Tuyết, nhưng giọng nói gây sự đủ để cho người khác hiểu anh lúc này rất khó chịu.

”Tôi. . .” Nghe giọng nói của anh không bình tĩnh, Âu Y Tuyết trầm mặc một chút, nhưng vẫn hỏi: ”Tôi đã đồng ý yêu cầu của anh, khi nào anh sẽ đem nhà trả lại cho họ” Trước khi cô trở thành người làm của anh, cô phải biết rõ.

Vốn chỉ là một câu nói vô tình, đến trong tai Mạc Dĩ Trạch lại cảm thấy cực kỳ khó nghe!

Anh không ngừng cười tự giễu, trên khuôn mặt chỉ có lạnh lẽo, nhìn một cái cũng khiến người khác giận sôi gan: ”Nhớ, cô chỉ là người giúp việc mà thôi. Mà người hầu thì không có tư cách nói điều kiện”

Một câu như vậy, lòng của Âu Y Tuyết trở nên lạnh lẽo.

Cô còn chưa kịp hỏi, Mạc Dĩ Trạch đã rời đi...

Nhìn bóng dáng biến mất ở cửa nhà tắm, Âu y Tuyết cảm giác mình thật vô dụng. Cô dựa người vào bồn tắm, cuộn lại thành một đoàn, nước mắt nén này giờ mới chảy ra.

Cô thật khó chịu, rất muốn khóc, cô không phải là tiên, cô cũng có lòng tự trọng.....

108. Chương 107 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (1)

Âu Y Tuyết co rúc thân thể trong bồn tắm, mặc cho vô số dòng nước thấm vào da thịt cô. Ánh mắt trống rỗng nhìn một nơi nào đó, trong lòng đau khổ mất mát.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không biết ngôi thể này đã bao lâu. Cho đến khi một cô gái khoảng hai mươi tuổi cầm một bộ quần áo sạch sẽ đứng trước mặt cô, cô mới biết tất cả đã không thể thay đổi.

Thay xong quần áo người giúp việc, cô bước vào một căn phòng nhỏ, người kia mới nói ”Nghỉ sớm một chút” rồi đi.

Nhìn căn phòng bày trí đơn giản, phòng ngủ thanh lịch sạch sẽ, cô âm thầm quyết định: Dù có ra sao cô vẫn sẽ chấp nhận.

. tất cả yêu cầu của anh

Qua một giờ sau, cơn mưa ồ ạt ập đến, rồi cuộc bùng xuống phòng bị ngã xuống ngủ.

※

Hôm sau ——

Trời mới vừa tờ mờ sáng, khoảng năm giờ. Trải qua cả đêm mưa, toàn bộ khung cảnh tươi mát. Màu xanh cây cỏ , nụ hoa khoe sắc, trong không khí cực kỳ mát mẻ, làm người ta cảm nhận sự nhẹ nhàng khoan khoái tăng thêm sức sống.

Một căn phòng nhỏ ở phía nam căn biệt thự, trong phòng _____

“Thức dậy” Một âm thanh to lớn vang lên, vốn là không khí yên tĩnh bỗng chốc náo loạn.

Vốn còn đang ngủ mê khi Âu Y Tuyết nghe tiếng liền mở mắt ra. Cặp mắt mơ hồ nhìn hoàn cảnh chung quanh, sững sốt một lúc mới nhớ chuyện lúc tối qua.

“Nếu tỉnh dậy rồi thì nhanh thay quần áo rồi đi xuống chuẩn bị bữa sáng” Thấy cô tỉnh lại, bóng người đứng cạnh Âu Y Tuyết cũng không ngại quát lên.

Bị quát lần thứ hai, lúc này Âu Y Tuyết mới nhìn người đứng bên cạnh.

Chỉ thấy bên cạnh giường cô, đang có một người phụ nữ trung niên đang đứng, thân thể bà ấy hơi tròn, một đầu tóc xoăn được cuốn trên đỉnh đầu, làn da trắng nõn nhìn gần lại thấy trắng bệch, đôi mắt xanh, cả người tỏa ra khí chất kẻ trên cao, đây hẳn là người nước ngoài.

Giống như không đồng ý với sự kinh ngạc trong mắt của cô, Tina nhíu mày ném cho cô bộ quần áo, lại đem tiếng Trung đổi sang tiếng Anh, nói với Âu Y Tuyết: “Cho cô một phút để vệ sinh cá nhân, sau đó tới phòng ăn gặp tôi”

Nói xong, Tina xoay người rời đi, khoe miệng còn treo một nụ cười giễu cợt, Tina cho là Âu Y Tuyết không hiểu tiếng Anh nên muốn làm khó cô. Lại không biết, thành tích luôn đứng nhất như Âu Y Tuyết rất giỏi tiếng Anh.....

Âu Y Tuyết cũng không phụ lòng Tina, bằng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại giường xuất hiện trong nhà ăn trong vòng một phút. Mà trước khi cô đến mọi người cũng tụ tập đầy đủ.

Mà khi thấy bóng dáng của cô tới phòng ăn, sắc mặt của Tina rất là khó coi, cô cũng chỉ không cam lòng nhìn Âu Y Tuyết nhíu mày, sau đó bắt đầu giao phó công việc. Người tới qua đưa quần áo cho Âu Y Tuyết gọi là Tiểu Ái, công việc hôm nay của hai người là làm buổi sáng.

Thiết bị hiện đại, phòng bếp tối tân.....

Tina đẩy ra một cô giúp việc bắt đầu công việc, cô ta không để ý gì đến hai người kẻ bên vừa cắt rau vừa nói: “Các người chỉ cần làm theo yêu cầu của tôi mà chuẩn bị đầy đủ là được rồi” Khi nói, cũng là dùng tiếng Anh.

Nghe vậy, Tiểu Ái có chút ngớ ra, cô khó xử hướng Âu Y Tuyết cầu cứu, sau đó Âu Y Tuyết giải thích nhỏ bên tai cô.

Trong lúc tiểu Ái nhìn Âu Y Tuyết cảm kích, Tina lại lên tiếng: “Kia, người mới tên là gì?”

“Âu Y Tuyết” Cô trả lời.

Dứt lời, lại thấy cái trán Tina chau lại. Cô ta vừa cắt thực phẩm vừa đem Âu Y Tuyết nhìn lên nhìn xuống vài lần, cho dù gặp qua vô số người đẹp nhưng vẫn bị khuôn mặt tinh xảo rung động!

Một mái tóc đen dài được buộc gọn gàng thành kiểu đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt như nước, chiếc mũi khéo léo, môi hoàn mỹ, làn da trắng nõn như búp, xinh đẹp như thể hoàn mỹ như thể khó trách thiếu gia.....

Đang trong lòng thâm than thở, không chút chút ý, dao liền cắt vào tay, chỉ nghe “a” một tiếng, tiểu Ái và Âu Y Tuyết cùng nhau nhìn lại, thấy ngón trỏ của Tina bị dao cắt sâu vào, máu đang không ngừng chảy ra.

“Cô có sao không” Âu y Tuyết vội vàng chạy tới xem vết thương của bà, ánh mắt lo lắng.

“Tôi không sao” Không thể để mất mặt mũi Tina cắn răng trả lời, cái trán đổ mồ hôi, bà vớt cây dao trên tay cầm ngón tay nói: “Sợ rằng không thể làm bữa sáng cho cậu chủ” bị cắt vô động mạch rồi.

Vừa nghĩ vừa dặn Tiểu Ái: “Đi nói với An quản gia, bữa sáng hôm nay để bên khách sạn hoàng gia đưa đến” Nói xong lại đẩy ra Âu Y Tuyết đang ở trước mặt xem xét vết thương của bà, hướng ra ngoài phòng bếp chạy đi.

Tiểu Ái một chút cũng không dám lơ việc, sau khi Tina rời đi cũng nhanh chóng chạy ra ngoài. Lập tức trong phòng bếp to như vậy chỉ còn một mình Âu Y Tuyết.....

5 phút sau, Tiểu Ái vội vã chạy về phòng bếp.

“Cái đó. . . Cái đó. . .” Tiểu Ái thở hổn hển nói không nên lời, mặt cô đỏ lên dùng sức vỗ lồng ngực của mình nói với Âu Y Tuyết.

“Làm sao rồi?” Âu Y Tuyết không rõ nhìn cô, bước lên vuốt lưng cô.

“Cậu chủ. . . Cậu chủ nói. . .” Bị hành động thân thiết của cô làm cảm động, tiểu Ái thật vất vả bình tĩnh, nói tiếp: “Cậu chủ nói bữa ăn sáng sẽ do cô chuẩn bị” Nhớ tới bộ dáng Mạc Dĩ Trạch mới vừa tắm rửa, trong lòng tiểu Ái tim đập muốn tung lồng ngực.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết bỗng đứng trợn to cặp mắt, sững sốt một lúc, cho đến khi tiểu Ái đẩy cô: "Làm sao rồi? Không có việc gì"

"Tôi. . . Không có việc gì. . ." Ý thức được mình luống cuống, Âu Y Tuyết lúng túng nâng lên nụ cười. Trong mắt tràn đầy tâm sự. Cô chưa bao giờ tự làm bữa ăn sáng, cho tới nay đều là ăn thức ăn nhanh, bây giờ anh lại muốn cô làm bữa ăn sáng, cô làm sao có thể. . .

"Cậu chủ đã thức dậy, một giờ nữa sẽ xuống lầu dùng cơm, cho nên cô phải nhanh lên một chút" Tiểu Ái tốt bụng nhắc nhở lại không có chú ý tới ánh mắt bất lực của Âu Y Tuyết.

"Tôi. . ." Vừa nghe cô nói như vậy, Âu Y Tuyết đang bối rối lập tức lại sợ run. Cô rất muốn nói cho cô ấy biết mình cũng không biết nấu ăn, nhưng khi trong đầu hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của anh, uy hiếp của anh truyền đến bên tai, cô lại không tự chủ đem tất cả những lời muốn nói ra nuốt lại vào bụng.

Cặp mắt nhìn rau quả chất sau lưng, cô chần chờ một chút, lại gật đầu: "Ừ"

Thấy cô gật đầu, tiểu Ái lúc này mới yên tâm. Bỏ lại một câu 'An quản gia bảo tôi đi quét dọn phòng của cậu chủ' ngay sau đó rời đi.

.

Nhìn thực phẩm chất đầy hết bồn rửa, Âu Y Tuyết cắn môi mới vén lên tay áo bắt đầu chuẩn bị bữa ăn sáng. Mặc dù cô chưa từng làm bữa ăn sáng nhưng cũng không phải cô không biết làm thế nào. Cô vừa nhớ lại bữa ăn sáng hàng ngày, vừa âm thầm ghi nhớ tìm kiếm vật liệu, đợi đến tìm hết tất cả đồ vật cần thiết, đã qua mười lăm phút rồi. . .

※

Trong biệt thự to như vậy, bày trí thanh nhã, vật dụng bày trí càng làm người khác lóa mắt.

Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm ba đĩa thức ăn cộng thêm một chén cháo nóng hổi, khóe môi hoàn mỹ lộ ra nụ cười khinh miệt.

"Cháo trắng rau dưa, cũng dám đem ra?" Giọng nói giễu cợt, cặp mắt nhìn Âu Y Tuyết đứng bên cạnh. Ánh mắt bén nhọn cũng làm những người khác run sợ.

Anh nghĩ rằng cô là một đại tiểu thư cái gì cũng không biết, không nghĩ tới cô thể nhưng cũng biết chút ít.

.

Mà Âu Y Tuyết cũng nhìn anh. Hôm nay toàn thân anh mặc màu đen áo sơ mi bằng lụa, nút áo ở ngực không cài mở hở lộ ra anh cơ ngực rắn chắc, cùng với xương quai xanh khêu gợi. Một đầu tóc như mực khuôn mặt anh tuấn, cả người tản ra hơi thở như quý tộc Anh quốc.

Chẳng qua khi cô nhìn thấy sự cười nhạo trong mắt của anh, trên mặt trong nháy mắt không chút thay đổi.

Tựa hồ sự im lặng của cô lại lần nữa kích hoạt con thú hoang trong lòng anh, nụ cười nhạo trên khuôn mặt anh tuấn mất đi thay vào đó là sự lạnh lùng: "Cô chỉ biết làm thế này sao?"

Một cổ lửa giận vô danh đốt lòng anh, anh cố gắng để mình không thể vì cô mà rung động, nhưng cũng chỉ là vô ích.

Đối với cảm xúc thất thường của Mạc Dĩ Trạch, mọi người ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì các cô cho tới bây giờ cũng không biết cậu chủ luôn luôn lạnh lùng lại bởi vì một chút chuyện nhỏ mà nổi giận! Cho nên mọi người không khỏi cảm thấy kì lạ. Cứ nghĩ là Âu Y Tuyết yên lặng mặc cho anh nổi bão, lại vậy mà ——

"Thật xin lỗi, là lỗi của tôi" Một tiếng nói thật nhẹ từ môi Âu Y Tuyết tràn ra. Cô mấp máy môi nhìn Mạc Dĩ Trạch đang nổi giận, không biết sao trong lòng hơi đau.

Vậy mà Mạc Dĩ Trạch cũng không lấy lời 'Thật xin lỗi' của cô để ở trong mắt, anh lạnh lùng nhìn cô, giọng nói càng lạnh lẽo: "Cô cho rằng chỉ một câu thật xin lỗi là có thể xem những chuyện bẩn thỉu của cô cho qua hết sao? Hừ!" Đừng mơ! Anh tuyệt đối không có thể để cho cô làm vậy.

"Tôi. . ." Không hiểu sao càng cố gắng thì anh càng quá đáng. Âu Y Tuyết chỉ biết là sau khi anh nói những lời này, tất cả những người khác đều rời rít nhìn nhau, trong mắt lộ ra ánh sáng khác thường.

Không chú ý đến vẻ mặt trầm xuống của cô, Mạc Dĩ Trạch lại nói: "Nếu như trên thế giới này chỉ cần một câu 'thật xin lỗi' là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, vậy cô sớm nên nói với tôi vô số lần rồi!" Trong lòng lửa giận càng ngày càng lớn, rõ ràng sâu trong lòng nhắc nhở anh làm như vậy chỉ sẽ làm cô càng ngày càng ghét anh, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới những việc làm của cô, lý trí của anh sẽ biến mất hầu như không còn.

Lúc này, Âu Y Tuyết không nói gì nữa. Có sự dạy dỗ của hai lần trước, dù cô giải thích như thế nào thì anh chỉ khinh thường hơn thôi, cho nên cũng mặc cho anh thô bạo quát mắng.

Mạc Dĩ Trạch một câu nói xong, bên trong phòng ăn to như vậy lập tức yên lặng như tờ.

Trong lúc Âu Y Tuyết cho là đã kết thúc, nhưng Mạc Dĩ Trạch cũng không có nghĩ buông tha cho cô!

"Tới đây!" Anh lạnh lùng phân phó.

Thân thể Âu Y Tuyết bỗng đứng ngẩn ra, nhưng không có bất kỳ động tác gì.

"Tới đây!" Thấy cô không có phản ứng nào, Mạc Dĩ Trạch lại gia tăng âm lượng giọng nói.

Vẫn là yên tĩnh, không động. Những người khác kinh ngạc không ai dám mở miệng.

Cuối cùng đôi mắt Mạc Dĩ Trạch trầm xuống, giọng nói khàn khàn mang theo từ tính: "Đáng chết, đừng để cho tôi lại nói lần thứ ba!"

Nghe vậy, Âu Y Tuyết mới giật giật thân thể, ngay sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh Mạc Dĩ Trạch, cách anh ước chừng hai ba bước thì dừng lại.

Lúc này Mạc Dĩ Trạch cũng không nói nữa, mà là vươn tay bắt lấy bàn tay mảnh khảnh của cô kéo qua.

Kế tiếp, chỉ nghe bên trong phòng ăn một hồi im lặng, bọn họ đem theo ánh mắt sợ hãi nhìn lại, chỉ thấy Âu Y Tuyết bị kéo đến trong lòng Mạc Dĩ Trạch, mặt đỏ lên, đang ngồi ở trên đùi anh.

109. Chương 108 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (2)

"Anh thả tôi ra . . ." Gần như là cùng lúc ấy, cô cảm nhận được một sức mạnh vô hình cưỡng ép lên bản thân mình, Âu Y Tuyết liền cảm thấy lúng túng.

Xung quanh cùng nhau đưa đến ánh mắt sợ hãi và ngạc nhiên cô cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có, cô vươn tay muốn giãy khỏi ngực anh không ngờ bị anh dễ dàng nắm lại.

"Cô không phải muốn có phòng ở sao?" Lạnh lùng nhếch khoé môi, hần kè sát tai cô nói nhỏ. Trong giờ phút này anh giống như một con báo nguy hiểm làm cho người ta khó có thể đoán được anh suy nghĩ gì.

Thấy vậy Âu Y Tuyết bất ngờ ngừng giãy dụa, cô ngăn người quay đầu lại, lại đúng lúc đối mặt đôi tròng mắt điều hâu đen như mực. Đôi tròng mắt kia giống như có khả năng hiểu rõ tất cả mọi thứ trên thế gian, có thể nhìn thấu bộ mặt thật của con người.

Thấy bộ dáng cô thế này Mạc Dĩ Trạch cảm thấy không vừa lòng, nhưng ở trong mắt anh không biểu hiện sự chán ghét của mình mà gợi một chút ý cười thần nhiên kéo Âu Y Tuyết đến trước bàn đầy bữa sáng "Nếu cô đã tự mình làm thì ăn thử trước đi"

Âu Y Tuyết không hiểu cả người run rẩy nặng nề mở miệng "Tại sao?"

Giống như nghe được câu chuyện cười Mạc Dĩ Trạch không khỏi mở miệng cười to một trận làm ọi người trong phòng ăn ngơ ngác nhìn nhau, ngay sau đó ngừng cười thay đổi sắc mặt lạnh lùng "Tôi làm sao biết cô có hạ độc giết tôi hay không?" Giọng nói mang theo sự giễu cợt làm cho bầu không khí trở về 0 độ lạnh nữa.

"Anh...." Cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ nói như vậy. Cơ thể Âu Y Tuyết trong nháy mắt cứng lại.

Anh cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ, xem những phản ứng của cô là ngầm thừa nhận, anh lạnh lùng liếc cô mang theo giọng mỉa mai nhấn mạnh hỏi "Thế nào? Tôi đoán đúng rồi sao? Cô hạ độc giết tôi?"

Dứt lời, trong phòng ăn đều im lặng chỉ nghe được tiếng hít thở, ngay cả An Đức Liệt đứng bên phải Mạc Dĩ Trạch khi nghe lời nói của anh cũng cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì một người ít nói như thiếu gia lại lúc nào cũng nhắm vào nữ giúp việc mới do chính bản thân “mời tới”, điều này làm ọi người không nhận được suy đoán hai người có quan hệ gì . . .

Rõ ràng cảm nhận được bên cạnh truyền đến cảm giác uy hiếp. Âu Y Tuyết cắn môi dưới, giây tiếp theo lập tức cầm đồ ăn trên bàn dự tính “Ăn thử”. Tuy rằng mọi người đều biết lời nói của anh là cố tình làm cô khó xử, nhưng là cô không nghĩ như vậy.

Cô cầm đĩa lấy một phần nhỏ ở rìa trứng trên đĩa, lúc dự định bỏ vào miệng, đột nhiên có một tiếng quát ngăn cô lại.

“Chờ một chút ”

Bất thành linh có một tiếng quát làm ọi người ngẩn ra.

Mọi người nhìn sang nơi phát ra tiếng thì thấy Mạc Dĩ Trạch khuôn mặt bình tĩnh , con người màu đen lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm tay phải cầm thức ăn của Âu Y Tuyết. Không đợi mọi người kịp hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng bắt lấy tay phải của cô, mà Âu Y Tuyết không có phòng bị vì vậy đôi đũa trên tay và thức ăn đều “cạch” rơi trên mặt đất.

Hai tròng mắt gắt gao nhìn tay phải của cô, một ngọn lửa nổi lên trong mắt anh: “Chết tiệt, tay cô là bị làm sao vậy”.

Chỉ thấy năm ngón tay vốn thon dài của Âu Y Tuyết, không biết từ lúc nào lại có thêm mấy vết sẹo cộng thêm những nốt phỏng nổi nước làm huỷ hai bàn tay trắng nõn của cô.

Việc anh tức giận tại chỗ không ngờ dẫn đến những nữ giúp việc đứng bên cạnh chú ý.

Tình hình thay đổi lập tức khiến cho những người xung quanh có bộ dáng xem kịch vui thất vọng. Các cô xôn xao nhìn gắt gao vào cánh tay phải của Âu Y Tuyết đang bị Mạc Dĩ Trạch nắm, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của anh càng thêm xác nhận suy đoán của các cô.

“Tôi không sao” Thấy thế Âu Y Tuyết rút tay về giấu ở phía sau. Sau đó vẻ mặt thản nhiên không nhìn mặt anh nữa.

Vết thương trên tay cô là bị phỏng do lúc chiên trứng gà, lúc bị phỏng cũng không chú ý đến chỉ một lòng làm bữa ăn sáng thật sớm. Hiện tại anh nhắc đến cô mới cảm thấy đầu ngón tay có chút đau nhói như kim châm.

“Như vậy . . .” Vốn định hỏi sao lại bị thương, nhưng khi ánh mắt lo lắng của anh đổi lại biểu tình thản nhiên không để ý lúc này của cô, anh theo tiềm thức nuốt những lời định nói vào trong bụng. Nhìn người cô đông lại, da trắng bệch như tuyết cùng với sự xem thường ở dưới mi mắt, trong nháy mắt anh hiểu ra “Nói như vậy, nguyên nhân cô bị thương là do tôi?”

Nói cho cùng, thì ra cô căn bản không biết nấu ăn.

Mà Âu Y Tuyết im lặng cũng xác nhận là anh nghĩ đúng, nhưng mà anh cũng không biểu lộ sự vui mừng và cảm động như người bình thường, ngược lại nét mặt lạnh lùng, lời nói sắc bén: “Tôi nên cảm ơn lòng tốt của cô? Hay là nên cảm thấy bội phục vì thủ đoạn của cô?”

Anh nói câu này giống như làm quả bom trong lòng những người nữ giúp việc nổ tung, cũng vì câu nói này của anh khiến cho Âu Y Tuyết không thể không nâng mắt lên nhìn thẳng anh.

Chính là lúc cô chú ý thấy đáy mắt anh là trêu tức và lạnh lùng chế giễu, tất cả ý tưởng của cô lập tức biến mất như chưa hề xuất hiện. Bởi vì cô biết, ở trước mặt anh những giải thích của cô không có tác dụng.

Anh thấy cô không giải thích thì cho là cô ngầm thừa nhận. Khoé miệng Mạc Dĩ Trạch mang theo ý đùa cợt không đáng hoàng đánh giá cô, đột nhiên không lịch sự đẩy cô khỏi bắp đùi của mình.

Chỉ cảm thấy thân mình đi xuống, giây tiếp theo miệng của Âu Y Tuyết liền truyền đến đau đớn.

Trong lúc đó trong nhà ăn không một tiếng động. Tất cả mọi người đều kinh ngạc quan sát Mạc Dĩ Trạch cả người toé lên lạnh lùng và Âu Y Tuyết đang ngồi dưới đất, các cô nín thở tập trung suy nghĩ, nhưng thật ra là cảm thấy sợ hãi với tính khí thất thường của Mạc Dĩ Trạch.

“Đã như vậy . . .” Không đợi bất cứ ai phản ứng, Mạc Dĩ Trạch cười không hề ngại, ngay sau đó nhanh chóng vớ hết những đĩa thức ăn trên bàn xuống đất. Chỉ nghe mấy tiếng “lách ca lách cách” cùng với một tiếng kêu đau đớn, trên bàn trống không, mà bên cạnh Âu Y Tuyết cũng còn lại mấy cái chén trống không, làm cho đồng phục nữ giúp việc trắng tinh của cô dính bẩn, một chén cháo loãng ở ngay trên đầu cô làm tóc cô dính đầy cháo, vào lúc này cô nhếch nhác không chịu nổi.

Xem nhẹ sự thống khổ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, ngay sau đó Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nói “Cô đã có ý muốn hấp dẫn tôi, như vậy làm phiền cô tiện thể dọn dẹp lại nơi này một chút”.

Nói xong, liếc mắt nhìn An Đức Liệt bên cạnh, An Đức Liệt liền hiểu ý đẩy anh đi ra ngoài.

Mà theo bóng dáng anh từ từ biến mất trong thang máy, các cô giúp việc như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, các cô khinh bỉ nhìn Âu Y Tuyết còn ngồi trên mặt đất, vẻ mặt cười nhạo rồi cùng nhau rời đi.

110. Chương 109 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sầu Triền Miên (3)

Một sáng sớm, trong mắt những nữ giúp việc nhìn cô là khinh thường và chán ghét, dọn dẹp sạch sẽ những thứ hỗn độn của nhà ăn do Mạc Dĩ Trạch gây ra. Cô định đi thay đổi quần áo bị dính cháo loãng, thì có một cô giúp việc khoảng hai mươi sáu tuổi ném cho cô một đồng quần áo ra lệnh cô phải giặt sạch sẽ. Sau đó cô lại “tiện thể” giúp những công việc khác mà căn bản những việc đó là của họ.

Như cũ là gác lửng nhỏ hẹp, đồ dùng đơn giản.

Âu Y Tuyết xoa nhẹ cánh tay đau, nhìn qua cửa sổ thấy tình hình tròn một mảnh trời xanh thẳm.

Mấy phút trước cô mới gọi điện thoại cho nhà Trần Di , biết được Mạc Dĩ Trạch thật sự giữ lời hứa trả phòng lại cho bọn họ, lúc này Âu Y Tuyết mới yên tâm biểu lộ nụ cười tươi sáng. Chỉ là khi Trần Di hỏi cô đang ở đâu, cô im lặng một lúc mới nói mình đang ở nhà, khoảng thời gian tới sẽ không đi ra ngoài.

Trên bầu trời xanh thẳm đoá đoá bạch vân bồng bềnh dao động, vậy mà màu sắc xanh như biển yên tĩnh như nước lại làm cho lòng cô một trận mệt mỏi.

Anh . . . đi rồi . . .

Đột nhiên trong lòng toát ra một câu nói như vậy, trước mắt hiện lên khuôn mặt đẹp trai còn mang nét trẻ con của Quý Đăng Viễn.

Cho tới nay, anh luôn luôn quan tâm cô, cô có thể cảm nhận được bất luận trong lời nói hay là hành động của anh đều mang theo chân thành và mến mộ. Chính là đối với anh, cô không có gì để đáp trả.

Lập tức những chuyện ngày trước của cô giống như cơn sóng hiện lên, làm cho trái tim vỡ nát của cô càng thêm vô cùng đau đớn.

Nhìn lên chân trời mênh mông vô bờ, cô thần thờ . . .

Ngày thứ nhất, trước mặt mọi người Mạc Dĩ Trạch làm cho cô khó xử, làm cô trở thành đối tượng bọn họ cười nhạo cùng ức hiếp.

Ngày thứ hai, tất cả việc nặng đều giao cho cô, cô một người làm công việc của tám người.

Ngày thứ ba, cả người đều đau nhức chỉ dựa vào nghị lực để làm việc, một ngày ba bữa cơm cũng bị giảm còn một bữa cơm, chính là mỗi khi nghĩ thấy mùi thức ăn lục phủ ngũ tạng như đảo lộn kịch liệt, nhiều lần muốn ói, vì thế chỉ có thể dùng bánh bích quy để lót dạ . . .

Khi cô bị áp bức với những công việc, Mạc Dĩ Trạch giống như biến mất, không thấy bóng dáng.

Mãi cho đến ngày thứ tư . . .

.

Bên ngoài biệt thự, đèn đuốc sáng trưng. Những người giúp việc mặc đồng phục chỉnh tề đứng ở cửa, trên mặt của mỗi người đều mang theo cung kính cùng mừng rỡ, tổng quản An Đức Liệt cũng nghiêm túc đứng đợi.

Mà khi thấy chiếc xe Bens màu đen từ nơi xa xa chạy lại đây, trên mặt mọi người càng khắc sâu sự vui sướng, nhưng không ai bảo ai cùng im lặng.

Xe Benz ngừng lại cách biệt thự năm thước, giây tiếp theo một người cao lớn ngồi ở chỗ lái xe mặc đồ tây trang màu đen phẳng phiu, mở cửa cho người ngồi phía sau.

Những người đứng cách đó năm thước đều nín thở, len lén nhìn người sắp bước ra từ trong xe, không ai ngờ, trong tích tắc khi cửa xe mở ra, các cô đang vui sướng thì con người trợn lớn vô số lần nguyên nhân cũng bởi vì họ nhìn thấy tình cảnh bên trong xe.

Nhìn theo tầm mắt của bọn họ, bên trong xe dưới ánh đèn mờ nhạt, một người con gái xinh đẹp nửa người trên không mặc áo mở hai chân ngồi trên người đàn ông mặc tây trang Armani, xem thân thể hai người hoà làm một, giờ phút này không coi ai ra gì hôn lườm trong lườm nóng bỏng.

Đứng ở tận cùng bên trong khi nhìn đến cảnh này Âu Y Tuyết chính là sững sờ, hai tròng mắt có phần thất vọng.

Bởi vì người đàn ông ấy chính là người ba ngày không thấy bóng dáng Mạc Dĩ Trạch!

111. Chương 110 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Sầu Triền Miên (4)

Bên trong xe trình diễn một màn nóng bỏng, vai nam nữ chủ không coi ai ra gì mà biểu diễn; ngoài xe những người giúp việc mặt đỏ lên ánh mắt dờ ra dừng lại ở hình ảnh đó; duy chỉ có Âu Y Tuyết trên mặt không mang theo bất kỳ biểu tình, trong đôi mắt không mang theo bất kỳ tình cảm.

Lúc đang từng giây từng phút giây theo khe hở trong lúc đó trôi qua đi, một màn kia không biết kéo dài bao lâu.

Dường như Mạc Dĩ Trạch cảm thấy chán ghét lúc này mới mặt lạnh đưa tay đem cô gái trên người đẩy ra, thuận tiện lột xuống tay cô ấy đang chọc hỏa trên người anh. Nhưng không nghĩ đưa tới một trận hờn dỗi.

”Trạch” Lúc người bị đẩy ra. Giữa hai người có khoảng một gang tay, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của cô gái đó.

Một đầu tóc màu vàng óng theo động tác của cô mà hơi toát ra, ở dưới chính là một đôi mắt xanh thăm mang theo tình dục, gương mặt xinh đẹp của cô cộng thêm vóc dáng kiều ngạo đủ để khiến nam nhân khắp thiên hạ sùng bái. Mà cô không phải ai khác, chính là thư ký riêng của anh —Lisa.

”Cô mặc quần áo vào đi và cô có thể đi rồi” Trong giọng nói có chút mệt mỏi mệt mỏi, trên khuôn mặt tuần lãng anh khí cũng có chút uể oải không sánh bằng ngày xưa, chỉ là cho dù như vậy anh vẫn còn mị hoặc bất kỳ một nữ nhân nào.

”Em không muốn đi” Lisa vừa sửa sang lại nửa người trên của mình, vừa cong miệng lên bất mãn nói: ”Hôm nay em muốn ở lại chỗ của anh” Thật ra thì cô vì vững chắc địa vị của mình, thuận tiện ở trước mặt tình địch của cô khoe khoang, cho nên cô mới có thể đi theo anh trở về.

”Không cần” Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng trong giọng nói không mang theo một tia nhiệt độ, ngay sau đó hướng về Minh Vũ ở phía ngoài xe nói một câu cái gì, rất nhanh Minh Vũ liền đẩy xe lăn của anh đi tới bên cửa xe.

Theo thường lệ anh có thói quen chống một tay lên xe sau đó đem lấy thân thể chính mình chậm rãi chuyển qua xe lăn, làm xong một loạt động tác này sau đó An Đức Liệt liền tiến lên đẩy anh vào bên trong biệt thự.

Lisa nhìn đến bóng dáng anh đã đi xa, mặt xinh đẹp trở nên xanh mét, cô cảm môi giống như là hạ quyết tâm, vượt qua xuống xe không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền chạy tới bên cạnh anh: ”Trạch,

cho em ở lại có được hay không, em sẽ chăm sóc anh thật tốt” Dĩ nhiên, lúc nói câu này vì không để ình lúng túng, Lisa đặc biệt dùng tiếng mẹ đẻ của cô là tiếng Anh để nói.

Mạc Dĩ Trạch nhượng mảy vốn định bảo người làm đuổi cô đi, nhưng lúc anh vừa nhìn qua Âu Y Tuyết ở bên cạnh, trông thấy cô thờ ơ, trên mặt có chút tái nhợt, trong lòng lại lạnh lên, ánh mắt nghiêm lên, hé mở môi mỏng: “Vậy cô ở lại đi” Giọng nói âm u.

Lisa bởi vì anh đồng ý mà cực kỳ mừng rỡ, gật đầu một cái nâng cao ngực kiêu ngạo đi ngang qua những người làm, thần khí giống như một con thiên nga trắng cao ngạo.

Mà An Đức Liệt cùng Âu Y Tuyết cả người vẫn còn sững sốt. . .

※

”Cô ta nghĩ cô ta là ai.”

”Cho dù là cũng không phải là thiếu phu nhân, cư nhiên đường hoàng tới cửa, đây cũng quá cao ngạo một chút đi.”

”Còn nữa, cô ta vừa mới nói câu nói kia là có ý gì. . .”

Cùng bóng dáng Mạc Dĩ Trạch, An Đức Liệt, Lisa biến mất trong thang máy thì sau đó tất cả người làm nữ lập tức tụ họp lại thành một đám, bắt đầu bày tỏ bất mãn đối với Lisa.

Âu Y Tuyết yên lặng đứng ở một bên, nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng vừa rồi của Mạc dĩ Trạch bỗng dưng liền cảm thấy toàn thân có chút lạnh lẽo.

Là cô nhìn lầm rồi sao?

Tại sao cô cảm thấy ánh mắt của anh hình như là nhằm vào cô? Còn có. . . Cô gái kia không phải là cô gái mình đụng phải ở lần dự tiệc từ thiện sao? Chẳng lẽ cô ấy là bạn gái của Mạc Dĩ Trạch? Vậy Âu Xảo Lệ là gì? .

Những thắc mắc nghi ngờ liên tiếp mà đến với cô, trong lòng buồn bực, còn không kịp phản ứng thì cảm thấy trong dạ dày trống không có chút khuấy đảo, theo trực giác cô che miệng mình không nói lời gì liền chạy về phía phòng rửa tay.

”Ào ào” Một trận tiếng nước chảy cùng với nước chua cô ối ra mà dội đi.

Thân thể vô lực chống lên bồn rửa mặt, cô nhìn mình trong kính có chút phiền muộn. Mấy ngày qua, bởi vì công việc cho nên hốc mắt cô chung quanh thâm đi, da cũng không trở nên xanh xao, cả người trừ bỏ vẻ trắng bệch chính là tiêu tụy. Cô thò tay mà tiếp nhận chút nước nhẹ nhàng vỗ mặt của mình, đợi đến cảm thấy trong dạ dày không hề cảm giác khó chịu nữa, cô lấy lại tinh thần lúc này mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Không nghĩ mới mới ra cửa phòng rửa tay, một bóng dáng liền chặn lại đường đi của cô. Âu Y Tuyết không hiểu ngẩng đầu lên lại chống lại một đôi mắt mang theo chút thân thiết.

”Cô không có việc gì chứ?” Nhìn vẻ mặt trắng như tờ giấy của cô, Minh Vũ quan tâm hỏi.

Âu Y Tuyết không nghĩ tới người tới lại sẽ là hần, cho nên sững sốt có chừng hai giây, lúc này mới lắc đầu một cái: “Ừ, tôi không sao” Nhẹ nhàng thu mắt lại, cô che giấu đi thân thể suy yếu của mình.

Nhìn đầu cô đang rũ xuống, Minh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, nói tiếp: “Nhiều ngày như vậy, nhất định mệt chết đi” Mặc dù hần không biết giữa cô gái này và thiếu gia có ân oán gì, nhưng mà hần cũng không có hỏi.

”Không mệt” Trong giọng nói có chút lạnh nhạt, Âu Y Tuyết sợ còn ở tiếp tục nữa nhất định sẽ bị hần nhìn ra, cho nên liền nói: ”Tôi còn có việc” Nói xong liền xoay người muốn rời đi. Cô tính đi dọn lại phòng bếp sau đó sẽ đi về nghỉ, vậy mà Minh Vũ lại nhanh hơn một bước chặn đường cô lại.

”Cô rất giống một người” Đầu óc còn không có phản ứng kịp, Minh Vũ cũng đã đứng ở trước mặt cô.

Âu Y Tuyết nghe vậy, ngẩn ra ngay sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp kinh ngạc ngăm nhìn hần.

Tựa hồ là đối với tầm mắt Âu Y Tuyết có cảm giác rung động, Minh Vũ lạnh lùng trước sau như không khỏi có chút lúng túng, ánh mắt cũng có chút né tránh: "Cô rất giống em gái của tôi" Lúc nói, trong mắt vốn là sáng ngời đột nhiên trở nên ám trầm. Không đợi Âu Y Tuyết phản ứng kịp, hắn tiếp tục nói: "Em gái của tôi cùng với cô không khác nhau lắm, mỗi lần đau khổ luôn đè nén ở trong lòng, coi như là đau đến không muốn sống em ấy cũng luôn là nói với tôi 'Không có việc gì'."

Hắn vốn là kinh ngạc tại sao đối với cô không có cảm giác bài xích, hiện tại hắn rốt cuộc đã hiểu! Thì ra tính cách của Âu Y Tuyết cùng cô em gái mình có chút giống nhau, không thích nói chuyện, luôn im lặng, có khổ đều tự mình chịu mà không muốn để hắn lo lắng, cho nên cuối cùng mới có thể. . .

"Anh. . ." Nhìn ánh mắt hắn dần dần ướt át, Âu Y Tuyết mới vừa lãnh đạm cũng trong khoảnh khắc rút đi. Nơi nào đó trong lòng có chút chấn động, cô cắn cắn môi, trong ánh mắt trong suốt mang theo an ủi: "Anh không sao chứ?"

Thiên ngôn vạn ngữ cũng đã không thể đại biểu cho tâm tình giờ phút này của cô, rõ ràng quan hệ với hắn không thân nhưng khi cô nhìn thấy hắn bị thương, vẫn là nhịn không được muốn quan tâm, an ủi hắn.

Vậy mà Minh Vũ cũng không có trả lời câu hỏi của cô, trên ngũ quan không tự nhiên giờ phút này không hề có vẻ lạnh cứng, dường như cả người trở nên gần gũi rất nhiều.

Nhìn hắn khổ sở, Âu Y Tuyết không khỏi chậm rãi đưa tay, không lưu loát võ lực của hắn muốn an ủi cho hắn.

Nhưng không nghĩ đến hành động vô ý này đập vào trong mắt của bóng dáng đứng ở lầu hai lại thành trò đùa. . .

112. Chương 111 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (1)

"Không chấp nhận yêu cầu của tôi, lại cùng người đàn ông khác anh em em, chẳng lẽ cô làm vậy chỉ muốn tôi chú ý sao" Đây không phải là nghi ngờ mà là khẳng định.

Ánh mắt sắc bén quan sát Âu Y Tuyết và Minh Vũ đứng dưới lầu, hai mắt nhìn không rời bàn tay của cô đang đặt trên vai Minh Vũ, giờ phút này anh cảm thấy trong lòng đang nóng lên, giận sôi trong lòng.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết và Minh Vũ đồng thời ngược đầu lên đối mắt với một khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt như đốt ra lửa.

"Hừ, chẳng lẽ tôi không bằng hắn!" Trong lòng không hiểu tại sao tức giận, giống như đồ đạc của mình bị trộm đi. Còn không để hai người phản ứng, đôi mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Minh Vũ.

"Cậu chủ" Vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch nhìn mình, Khuôn mặt đang đau lòng của Minh Vũ cũng che mất, sau đó là dáng vẻ vô cùng cung kính.

Âu Y Tuyết cũng cảm nhận được sự lạnh lùng trong đôi mắt của Mạc Dĩ Trạch đang nhìn Minh Vũ, khi nhìn thấy đôi mắt tối đen đó cả người cô ngẩn ra, đợi đến khi cô phản ứng, cô mới chú ý thấy tầm mắt của anh là nhìn bàn tay cô đang đặt trên người Minh Vũ, vì vậy cô rút bàn tay trái của mình về.

Vẻ mặt hoảng hốt của cô khi rơi vào mắt anh, lại bị anh nghĩ thành cô lén lút ở sau lưng anh vụng trộm, trong lòng càng lạnh hơn, lời lẽ nhẫn tâm giễu cợt.

"Xem ra là tôi đã đánh giá thấp cô, thủ đoạn quyến rũ tài như vậy, tại sao không tìm đại một người đàn ông bao nuôi, năm ngàn vạn sẽ kiếm được dễ như trở bàn tay, ngược lại hạ mình đi làm người ở cho kẻ khác?" Tức giận trong lòng anh càng đốt càng cao, nhìn Âu Y Tuyết khi nghe lời nói của anh mà khuôn mặt trắng bệch, trong lòng thật là đau. Chỉ là cảm giác đau này bị sự tức giận của anh quét mất, không để tâm đến.

"Cậu chủ" Thấy anh không ngừng sỉ nhục Âu Y Tuyết, Minh Vũ cảm thấy có lỗi, anh nhìn lên Mạc Dĩ Trạch đang ngồi ở lầu hai, giải thích: "Không phải lỗi của cô Âu, là tôi...."

“Hừ” Nhưng không để cho Minh Vũ nói hết, khoe miệng của Mạc Dĩ Trạch hừ lạnh, sau đó chuyển ánh mắt qua hắn: “Nơi này không có chuyện của anh, ra ngoài!” Thái độ vô cùng xấu, giọng nói lạnh lẽo.

”Tôi. . .” Minh Vũ còn muốn giải thích.

”Tôi không muốn nói lần thứ hai!”

Dứt lời, Minh Vũ nhú mày, trên khuôn mặt có chút chần chừ. Mà Âu Y Tuyết chú ý tới thái độ của hắn, ngay sau đó nhỏ giọng nói: ”Tôi không sao, anh đi đi.”

Mang theo vẻ mặt cực kỳ áy náy nhìn cô, nhìn cô cười yếu ớt thành khẩn , Minh Vũ cuối cùng gật đầu, để lại một câu: ” Thật xin lỗi” Nói xong liền đi ra .

.

Khi Minh Vũ rời đi phòng khách, nguyên bản là không khí không lắm vui vẻ lập tức giảm xuống trở về 0 độ.

Trong không khí yên tĩnh mang theo sự khó thở, anh như quỷ Satan muốn bóp chết cô, giống như muốn đem cô xé nát ra, làm người khác lạnh toát.

Minh Vũ trung thành với anh hai năm nhưng lại vì cô mà cãi lời không nghe theo anh mà lại nghe lời cô, không thể nghi ngờ, đây là chuyện đối với anh vô cùng châm chọc.

Trên khuôn mặt anh tuấn, kiêu ngạo như hoàng gia quý tộc, trên khuôn mặt từng nét chạm khắc rõ ràng. Tầm mặc một lúc, anh rốt cuộc lên tiếng: “Cô quả là một người phụ nữ hết lòng vì công việc” Một câu vừa ra khỏi miệng vô cùng mỉa mai.

Âu Y Tuyết sững sốt, nhưng vẻ mặt cũng không có gì thay đổi. Cô ngược đầu nhìn anh, giọng nói nhỏ nhẹ yếu đuối hỏi: “Cậu chủ có gì sai bảo? Nếu không tôi muốn nghỉ ngơi”

Bây giờ đã là mười giờ tối, cả một ngày mệt nhọc vô cùng mệt mỏi, nếu không phải vừa rồi có chút chuyện, hiện tại cô đã ở trong phòng rồi.

Lạnh lùng nhìn cô, thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô cũng không châm chọc nữa, ngược lại giọng nói nhẹ một chút: “Xuống hầm rượu lấy Bồn Đào Tửu năm tám mươi ba, sau đó đem đến phòng tôi. Không có lệnh của tôi, không cho tự ý rời đi, hiểu chưa” Trong giọng nói có chút đùa giỡn.

“Vâng” Cô gật đầu, tránh sự công kích của anh.

.

※

Được sự giúp đỡ của quản gia An Đức Liệt, rất nhanh cô tìm được chai rượu Mạc Dĩ Trạch yêu cầu. Sau khi cảm ơn cô đem đến phòng Mạc Dĩ Trạch. Vốn nghĩ rằng sau khi đưa cho anh cô sẽ có thể về phòng rồi, không nghĩ tới, khi đứng trước cửa phòng của anh cô mới hiểu câu nói “Không cho tự ý rời đi” là có ý gì.

Dựa lưng trên vách tường, hai tay Âu Y Tuyết tê rần cầm chai Bồn Đào Tửu, sắc mặt tái nhợt của cô ửng đỏ khi trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ, giống như một mảnh hoa đào.

Trong phòng lớn như thế, trang trí thanh nhã sang trọng, phát ra từng tiếng gầm của đàn ông xen lẫn với tiếng rên rỉ vui thích của phụ nữ, hơi thở mập mờ, làm người ta không khỏi đỏ mặt.

Vài lần Âu Y Tuyết muốn bỏ đi nhưng khi cô vừa xoay đầu trong đầu liền thấy tiếng uy hiếp của anh, bước chân của cô liền dừng lại, cô lại quay về đứng tại chỗ.

Bởi vì đối với cô, lời của anh không thể không nghe.

Từng giây từng phút trôi qua , không biết là bao lâu.

Âu Y Tuyết cảm thấy hai chân đứng tê dại, đôi tay cũng bởi vì bưng khay quá lâu mà có chút run run, tiếng động bên trong phòng lúc này mới ngưng.

”Đi vào” Có lẽ là hai phút sau, bên trong phòng truyền ra giọng nam.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết hít một hơi thật sâu, ngay sau đó mới nghe chỉ thị đẩy cửa phòng ra.

Cô thận trọng đẩy cửa phòng ra, một mùi hương tình dục đánh vào mặt. Đó là một cổ mùi tanh đồng thời còn có mùi nước hoa, mùi không đậm nhưng là đủ để cho Âu Y Tuyết nghe thấy được.

Trong lòng không có chuẩn bị, dạ dày trống rỗng lần nữa khuấy không ngừng, cô bưng khay đang ở ngoài cửa dừng lại.

”Ừm. . .” Vị chua tràn ra, sắc mặt của cô lập tức trở nên tái nhợt như tuyết.

Mà âm thanh này, cũng hấp dẫn hai người trong phòng.

Đôi mắt màu xanh của Lisa chưa tan tình dục khi nhìn bóng dáng đang đứng ngoài cửa nôn ọe, ánh mắt dừng lại.

Trên khuôn mặt xinh đẹp gần như trắng bệch, một đầu tóc dài trải trên lưng, khuôn mặt do nôn ọe không ngừng mà trở nên đỏ bừng khiến người càng thêm yêu thương. Điều làm Lisa khiếp sợ nhất là trên khuôn mặt xinh như búp bê, khuôn mặt trông rất quen, chính là cô gái trong bữa tiệc lần trước.

“Trạch...” Trong lòng trở nên lo lắng, Lisa khẩn trương quay đầu nhìn Mạc Dĩ Trạch đã thấy anh lưng đang tựa trên giường, bộ dạng lạnh lùng nhìn bóng dáng cô gái đó, đôi mắt như lửa.

“Tại sao cô ta ở đây” Trực giác phụ nữ cho cô biết, cô ta nhất định là trở ngại của cô. Cho nên trước hết, phải biết rõ cô ta là ai.

Mạc Dĩ Trạch cũng không để ý đến cô, chỉ lạnh lùng thoáng nhìn cô, nhìn lại Âu Y Tuyết: “Mang ly vào”

Âu Y Tuyết ngẩn ra. Ánh mắt nhìn Lisa, nhìn đôi mắt không hề nhiệt độ của Mạc dĩ Trạch, đem cảm giác muốn nôn khắc chế lại.

Cô hít một hơi thật sâu, cho đến khi tạm thích ứng được, mới bước vào gian phòng xa xỉ này.

Tránh né đóng quần áo hỗn độn trên nền nhà.

Âu Y Tuyết nhẹ nhàng vòng qua, đưa rượu đến bên cạnh bọn họ, chờ đợi sai bảo của mạc Dĩ Trạch.

Chẳng qua trong lúc lơ đãng cô nhìn về phía cô gái ở trên giường mới giật mình nhận ra. Cô gái này đã gặp ở bữa tiệc từ thiện lần trước.

Bốn mắt nhìn nhau, Âu Y Tuyết cảm thấy sự căm ghét trong mắt Lisa, mặc dù sợ hãi nhưng cô vẫn trấn định.

“Để ly xuống” Giọng nói từ tốn mang theo hấp dẫn.

“Vâng” Âu Y Tuyết không chút do dự, đem vật trên tay để ở đầu giường, sau đó xoay người muốn hay thật nhanh ra khỏi đây.

Nhưng không nghĩ, có người không muốn cho cô an ổn rồi đi, khi cô vừa xoay người, giọng nói trầm thấp kia lại vang lên.

“Chẳng lẽ tôi làm cô thấy rất ghê tởm đến muốn ới?” Trong giọng nói có tức giận, mang theo lửa.

Bởi vì ngoài ý muốn, bước chân Âu Y Tuyết dừng lại. Thân thể cô sững sờ đứng nguyên tại chỗ không có động tác gì, cũng không lên tiếng.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, Mạc Dĩ Trạch cảm thấy tim mình căng thẳng, chân mày nhíu lại, trên mặt lạnh lùng: “Cô quên lời nói của tôi rồi? Tôi đã nói không có lệnh của tôi cô không được bước chân ra khỏi đây” Giọng nói cứng rắn không chút tình cảm.

Mà hành động của anh đều rơi vào tròng mắt Lisa, cảm giác lo lắng trong lòng ngày càng lớn, đôi mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại hai người, muốn tìm chút bí mật.

Chỉ là Mạc Dĩ Trạch cũng không có cho cô cơ hội.

“Cô đi trước” Đôi mắt kiêu ngạo nhìn Lisa, lời nói lạnh lùng.

Một câu của anh, sự lo lắng của Lisa đã lên đỉnh điểm: “Trạch” Lisa kêu lên, không hiểu ý anh. Chỉ là trực giác khiến cô ôm anh, làm nũng: “Không phải tối nay em ở lại với anh sao? Sao lại đuổi em đi?”

Đối với sự dây dưa của cô, Mạc Dĩ Trạch không chút do dự hất tay, lạnh lùng nói: “Tôi nói Minh Vũ đưa cô về” Giọng nói cứng rắn.

“Nhưng em.....” Lisa không muốn, muốn tranh thủ thêm một ít, nhưng ánh ắt bén nhọn của anh làm mọi lời nói của cô nuốt xuống, không cam tâm: “Vâng”

Cô trả lời rất nhỏ, trên khuôn mặt yêu kiều không chút tình nguyện, đôi mắt xanh lam cũng thành xanh đậm.

Cô đứng dậy đưa lưng về phía Âu Y Tuyết vừa nhặt lên quần áo mặc vào, vừa rửa thềm Âu y Tuyết, đổ lỗi cho cô, tại cô Mạc Dĩ Trạch mới đuổi mình đi.....

Cho nên khi mặc xong chiếc áo cuối cùng, mới dừng lại.

“Trạch, em đi trước” Lisa cười dịu dàng, như cũ yêu kiều. chậm rãi bước đến bên người mạc Dĩ Trạch theo thói quen hôn anh một cái, thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh thì dừng lại. Khi bước qua người Âu Y Tuyết, cô cố ý đẩy bả vai, sau đó giận dữ bỏ đi.

.

Theo cửa phòng khép lại, bên trong phòng không khí lẫn nửa yên lặng. Không chút nào bởi vì Lisa rời đi mà tốt lên.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn Âu Y Tuyết. Mạc Dĩ Trạch nói phủ đầu: “Chẳng lẽ cô tính tiếp tục như vậy?” Giọng nói không còn lạnh lùng mà chỉ có đùa giỡn.

Đối mặt câu hỏi của anh, Âu Y Tuyết không trả lời, cô lựa chọn im lặng.

Nhìn sự yên lặng của cô đồng nghĩa với việc cô khinh thường anh, vốn là tâm tình của Mạc Dĩ Trạch tốt hơn một chút lại lẫn nửa chìm xuống. Nụ cười đùa giỡn lại biến thành châm chọc.

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi, chẳng lẽ thấy tôi lại khó chịu như vậy?” Nhớ lại cảnh cô nôn mửa lúc này khi thấy anh, toàn thân Mạc Dĩ Trạch cảm thấy lạnh lẽo.

Người phụ nữ này thật không biết điều. Đầu tiên thì quyến rũ tài xế của anh trước mặt anh, sau đó lại nôn mửa trước mặt anh, làm cho anh rất tức giận, rất là khó chịu.

Nghĩ là cô sẽ tiếp tục yên lặng, nhưng sau đó lại nghe cô trả lời có chút do dự.

“Không có” Cho dù cô cảm nhận được ánh mắt rất nóng từ sau lưng, nhưng cô vẫn trấn tĩnh: “Nếu như cậu chủ không có sai bảo gì, vậy tôi.....” Âu Y Tuyết nhẹ nhàng nói.

Nhưng không nghĩ một câu chưa nói hết, liền nghe một câu nói phát ra từ sau lưng.

“Lại đây giúp tôi.”

Nghe vậy, Âu Y Tuyết không khỏi ngẩn ra. Cô chậm chạp xoay người, lại thấy thân thể cứng cáp của anh phơi bày ngoài chăn đệm, vì vậy đầu óc trống rỗng, ánh mắt mở to.

“Hừ, loại người như cô cũng biết xấu hổ?” Giống như nhận ra sự xấu hổ của cô, Mạc Dĩ Trạch hừ mũi xem thường: “Lỗi tại cô điếc sao? Không nghe tôi nói gì sao?” Lời nói lạnh lẽo sắc mặt lạnh lùng.

Đột nhiên anh la lên, Âu Y Tuyết ngập ngừng một chút, khi nhìn đến trong mắt anh chỉ có màu đen lạnh như băng, lời nói lại không dám nói ra.....

※

Âu Y Tuyết theo lời nói của anh vào phòng tắm mở một bồn nước ấm. Xong khi chuẩn bị xong cô quay lại phòng, lại nghĩ sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy anh sẽ bỏ qua cho cô, nhưng giờ cô mới biết được, mục đích của anh hiện tại không phải là sai bảo cô cho vui mà là hành hạ cô.

.

Âu Y Tuyết từ phòng tắm trở lại trong phòng ngủ, thấy Mạc Dĩ Trạch đang khoác một cái áo ngủ bằng tơ tằm đen nhánh nhắm hai mắt không nhúc nhích nằm ở trên giường.

Đèn thủy tinh xinh đẹp phát ra ánh sáng chói mắt, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt Mạc Dĩ Trạch trông thật đẹp. Không có bộ dạng phách lối kiêu ngạo giờ phút này trông anh giống như một cậu bé, làm người ta không nghĩ đến bộ mặt xấu xa của anh.

Trong bất tri bất giác, Âu Y Tuyết nhìn đến ngực người.

Đợi đến khi cô phản ứng, Mạc Dĩ Trạch không biết đã mở hai mắt ra từ khi nào, giờ phút này đang lạnh lùng nhìn cô.

"Xong rồi?" Anh dùng hai tay chống nâng thân thể của mình, nhẹ nhàng hỏi.

"Vâng" Âu Y Tuyết gật đầu, trong giọng nói tràn đầy cung kính. Sau khi cúi đầu cô không dám nhìn hai mắt lạnh như băng của anh.

"Giúp tôi xuống giường" Thấy cô có chút sợ hãi mình, Mạc Dĩ Trạch không vui nói.

Âu Y Tuyết không hiểu nhìn anh, nhưng không có bất kỳ hành động gì.

Hành động của cô lại khơi dậy con thú hoang trong lòng Mạc Dĩ Trạch, anh nhìn cô cười, ngay sau đó giống như kẻ gây sự: "Sao? Chẳng lẽ cô nghĩ một người què có thể tự tắm?"

Một câu nói nghe như giễu cợt nhưng lại cố ý muốn nói tới tội lỗi của cô.

Bởi vì một câu nói này, Âu Y Tuyết kinh ngạc trong nháy mắt trở thành khiếp sợ. Hai mắt từ khuôn mặt anh từ từ nhìn xuống hai chân của anh không tự chủ ngẩn ra.

"Anh. . . ." Một tiếng êm ái từ môi cô tràn ra.

Vốn chỉ là lời nói vô tâm, nhưng nghe vào trong tai Mạc Dĩ Trạch lại thành châm chọc.

"Cô tội nghiệp tôi sao?" Hai mắt lạnh lẽo nheo lại, giờ phút này anh như một con sư tử, nguy hiểm làm người ta sợ chạy trốn chết.

Mặc dù đối với sự thay đổi của anh làm cô run sợ, nhưng thực tế lại ép cô phải nhìn anh.

Cô vốn nghĩ là chân anh bị gãy xương hay trật chân gì đó mới tạm ngồi xe lăn, nhưng không nghĩ tới chân anh lại.... trong nhất thời, cô không biết nói gì cho tốt.

Sự yên tĩnh của cô lại khiến anh cho rằng cô chẳng để tâm, làm anh càng thêm điên cuồng: "Chẳng lẽ cô quên chính cô là người khiến tôi què đó sao?" Lời nói sắc bén, hai mắt như muốn phun ra lửa.

Ánh mắt như muốn giết người lại khiến người ta không nhẫn tâm bỏ rơi, thế nhưng cô không hiểu sao anh lại nói vậy.

Chân của anh, do cô hại ? Đây. . .

Chỉ là Âu Y Tuyết còn không có hỏi rõ, Mạc Dĩ Trạch lại lần nữa cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Đừng tưởng rằng cô không lên tiếng thì tất cả có thể tan thành mây khói! Cô hại tôi như thế nào, tôi sẽ trả cô gấp đôi!" Lời nói ác độc, lòng trả thù càng thêm mãnh liệt.

"Tôi. . . ." Âu Y Tuyết trở mặt, giờ phút này cô không hiểu anh nói gì. Hai mắt nhìn về Mạc Dĩ Trạch gần như muốn giết người, cuối cùng cô lựa chọn im lặng. . . .

. . . .

"Giúp tôi tắm rửa"

Trong phòng tắm, chỉ có tiếng nước, Mạc Dĩ Trạch toàn thân trần truồng nằm ở trong nước ấm mặc cho dòng nước chảy qua khe hở.

Giúp cho anh tất cả không phải An Đức Liệt hay một người hầu khỏe mạnh mà là Âu Y Tuyết mảnh mai.

Mồ hôi theo trán chảy xuôi, Âu Y Tuyết bởi vì đỡ anh mà đôi tay bủn rủn mặt đỏ tới mang tai. Mới vừa rồi cô dùng tất cả sức lực mười mấy năm đem anh từ trên xe lăn bỏ vào hồ tắm, cô phải đối mặt với anh cả người trần trụi. Khiến cô vô cùng bối rối chỉ muốn bỏ chạy.

Mà bây giờ anh lại muốn cô. . . .

Nghĩ tới đây, Âu Y Tuyết không chút do dự nói ra: "Không".

Chỉ là sau khi cô nói, lập tức đưa tới Mạc Dĩ Trạch nổi bão: "Cô chẳng qua chỉ là kẻ ở mà thôi, cô không có tư cách nói 'không'!" Giọng nói chắc chắn, làm người ta sợ hãi.

Âu Y Tuyết lắc đầu liên tục, vốn là vẻ mặt bình tĩnh cũng bởi vì yêu cầu quá đáng của anh mà vỡ nát.

Nhưng Mạc Dĩ Trạch làm sao cho cô toại nguyện, thấy cô không muốn, anh cười thật xấu xa: "Trừ khi cô muốn mấy đứa nhỏ kia sống ngoài đường, cô có thể không làm"

Đôi mắt như ưng, kiêu ngạo không chịu nổi, trên khuôn mặt là nụ cười xấu xa, trông anh như quỷ satan hại người.

Anh chính là nắm chắc cô! Nắm chắc cô sẽ không bỏ rơi những đứa nhỏ kia!

Quả nhiên như Mạc Dĩ Trạch đoán, Âu Y Tuyết vừa nghe hấn uy hiếp, cơ hồ là lập tức ngưng lắc đầu, hai mắt có chút mệt mỏi.

"Tới đây" Thấy cô an tĩnh lại, Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nói.

Lông mày thanh tú nhíu lại, đang chần chờ ước chừng có một giây mới cất bước hướng bên bồn tắm. Chỉ là một khi cô đến gần Mạc Dĩ Trạch, nghe thấy được hơi thở nam tính trên người anh, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh khiến cô đau đến không muốn sống.

Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng xanh một mảnh, càng thêm yếu ớt

"Giúp tôi tắm rửa" Giờ phút này Mạc Dĩ Trạch cũng có chút không nhịn được, thấy cô như cũ thờ ơ ơ hờ, Mạc Dĩ Trạch nổi giận kéo cô qua.

Âu Y Tuyết vội vàng không kịp chuẩn bị, một giây kế tiếp liền bị anh kéo vào trong bồn tắm.

"Bõm", cả người rơi vào bồn tắm.

Âu Y Tuyết liên tiếp uống xong vài ngụm nước, trong lỗ mũi, trong đôi mắt có thể nhìn đến đều là nước; đồng thời hình ảnh bị đè nén trong lòng cô lần nữa bùng nổ, cô khẩn trương vội vàng bắt được tay Mạc Dĩ Trạch không dám buông ra.

Thấy cô hoảng hốt, Mạc Dĩ Trạch thì thầm một tiếng 'ngu ngốc' liền đem cô kéo vào trong ngực của mình.

"Khụ khụ" Cảm giác ấm áp, Âu Y Tuyết không khỏi cảm thấy an toàn, cô nằm trong lòng Mạc Dĩ Trạch không nhịn được ho khan.

Hai cổ thân thể chỉ cách nhau một lớp áo mỏng, hai người đối diện giờ phút này cũng có vẻ cực kỳ phối hợp, không khí cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được rất rõ ràng.

Bởi vì không khí như vậy, Âu Y Tuyết đầu óc ngưng vận hành, mà Mạc Dĩ Trạch tự nhiên cũng là như thế.

Đợi đến khi Âu Y Tuyết phản ứng kịp, bàn tay Mạc Dĩ Trạch cũng không biết khi nào thì vuốt ve ở trên người cô.

"Không" Âu Y Tuyết kêu khẽ một tiếng, vội vàng đẩy anh ra.

"Nằm yên" Trong trí nhớ của anh, cho tới bây giờ không có cô gái nào cự tuyệt anh! Trong nhất thời, anh tức giận muốn bắt tay của cô không cho cô rời đi, lại không nhanh bằng cô.

Thoát khỏi hai tay của anh, Âu Y Tuyết dùng tốc độ cực nhanh ra khỏi bồn tắm, ngay sau đó chạy đến cạnh đầu giường ra chạy ra ngoài.

Hai mắt tức giận nhìn bóng lưng biến mất càng thêm âm trầm.

Âu Y Tuyết, sớm muộn gì cô cũng phải trả giá những việc cô đã làm!

※

[b]Sau đó một ngày, Mạc Dĩ Trạch giống như bốc hơi biến mất.

Đêm hôm đó sau khi Âu Y Tuyết chạy ra từ khỏi phòng Mạc Dĩ Trạch với quần áo ướt nhẹp cộng thêm cả ngày mệt mỏi, sang ngày hôm sau cô bị sốt cao.....

Hôm sau, bầu trời trong xanh, ánh nắng tươi sáng chỉ là trong không khí có chút nóng bức.

Bên trong biệt thự --

Từng người giúp việc đi qua đi lại giữa các thiết bị y tế, cùng với các bác sĩ mặc áo Blue trắng đang tận tình kiểm tra, mà quản gia An Đức Liệt đang lạnh lùng quan sát.

"An quản gia, tại sao đột nhiên lại muốn chúng tôi kiểm tra thân thể?" Một cô gái trẻ, khuôn mặt thanh tú dò hỏi.

An Đức Liệt nhàn nhạt nhìn cô, lại dùng tiếng Trung không lưu loát lắm trả lời: "Mấy ngày gần đây mới nổi lên một bệnh cúm, vì sức khỏe của mọi người, cậu chủ đặc biệt ời" Nói xong một câu như vậy, An Đức Liệt liền đi ra.

Người nữ giúp việc nhìn bóng dáng hần bỏ đi, sững sốt một hồi lâu, lúc này mới thật thấp lằm bằm lầu bầu nói những thứ gì ngay sau đó cũng đi ra ngoài.

Mà Âu Y Tuyết đang bị sốt cao cũng ráng chống đỡ kiểm tra hết một lượt.

Cô cho là chỉ kiểm tra như bình thường thôi, không nghĩ rằng bởi vì ngày kiểm tra hôm nay, lại phá vỡ cuộc sống tương lai của cô...

.

Trời chiều tắt nắng màn đêm buông xuống...

Cuộc sống làm người giúp việc sắp kết thúc, gần tới ngày cuối cùng, khi Âu Y Tuyết đang dọn dẹp phòng khách, Mạc Dĩ Trạch biến mất bấy lâu lại xuất hiện trước mắt cô.

"Cô có thể đi" Một giọng nói thật thấp phát ra từ sau lưng cô, làm Âu Y Tuyết giật mình.

Cô quay lại thấy Mạc Dĩ Trạch đang ngồi trên xe lăn, mang theo dáng vẻ đùa giỡn.

"Tôi nói cô có thể đi, chẳng lẽ cô không muốn?" Thấy cô không phản ứng, Mạc Dĩ Trạch tốt bụng lặp lại, trên mặt mang theo nụ cười giả tạo, trong mắt chỉ có lạnh lùng.

Hơn hai ngày không gặp, khuôn mặt anh trông có chút mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt một chút, chỉ là cho dù anh như thế vẫn làm người khác phải ngoái nhìn.

"Tôi..." Nghe anh nói như vậy, Âu Y Tuyết còn tưởng anh nói đùa. Bởi vì cô không nghĩ anh dễ dàng buông tha cô như vậy, nhưng khi cô nhìn thấy vẻ thành thật của anh, cô mới biết anh nói thật.

Nhưng anh rõ ràng nói cô phải làm bảy ngày rồi đi cục cảnh sát tự thú, bây giờ ...

Đôi mắt nhìn thấy sự lo lắng của cô, mạc Dĩ Trạch cười lạnh lùng nói: "Tôi thay đổi ý định."

Âu Y Tuyết ngẩn ra, hai mắt chờ đợi câu kế tiếp của anh.

Quả nhiên, anh đã hấp dẫn chú ý của cô, nụ cười mạc Dĩ Trạch âm trầm: "Trước khi tôi thay đổi ý định thì đi đi"

"Anh..." Âu Y Tuyết có chút không dám tin, vẫn đứng yên tại chỗ.

Mạc Dĩ Trạch cười âm lạnh, anh lạnh lùng nhìn cô, cuối cùng nói: "Tôi đã nói nhất định sẽ làm được! Hi vọng ngày mai cô rời đi" Nói xong không để ý đến cô xoay người đi ra.

Nhìn anh biến mất trong thang máy, đôi mắt trong suốt của Âu Y Tuyết hiện lên nhàn nhạt đau thương. .

. . . .

Bên trong thư phòng , không có ánh sáng. Một bóng người ngồi cạnh cửa sổ nhìn khu vườn tối đen, lòng lạnh lẽo.

Bỗng dưng, trong không gian yên tĩnh như vậy lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Đi vào" Lời nói lạnh lẽo, kèm theo tiếng cửa phòng được mở ra.

Cửa phòng mở ra chỉ thấy bên trong tối đen, bóng người có chút giật mình khi thấy bên trong không mở đèn.

Đôi mắt tìm kiếm khắp phòng phát hiện bóng người kia đang ngồi bên cửa sổ, lúc này mới khép cửa lại đi tới.

"Cậu chủ" Minh Vũ cung kính.

Mạc Dĩ Trạch không để ý đến hắn, hỏi: "Tôi giao phó chuyện làm xong rồi?" Giọng nói lạnh lạnh, làm nhiệt độ lập tức lại giảm xuống vài lần.

"Này. . ." Minh Vũ có chút do dự, nhưng nhìn Mạc Dĩ Trạch vẫn là lựa chọn trả lời: "Làm xong"

"Rất tốt" Mạc Dĩ Trạch gật đầu một cái, lại nói tiếp: "Bệnh tình của bà ấy như thế nào?" Đôi mắt đen làm người ta không nhìn ra tâm tư nhưng từ trên người của anh có thể nhận thấy được anh không vui vẻ lắm .

"Vẫn còn đang hôn mê" Minh Vũ lập tức trả lời.

Vừa nghe đến 'hôn mê' hai chữ, chân mày Mạc Dĩ Trạch lập tức chau thành một cái tuyến, môi mỏng không tự chủ mân chặt.

"Cậu chủ. . ." Cảm thấy Mạc Dĩ Trạch thay đổi, Minh Vũ lo lắng nhìn anh, chần chừ nói: "Cậu phải làm vậy thật sao. . . ."

Mặc dù hắn không hiểu thâm thù đại hận giữa bọn họ, chỉ là có thể từ hành vi của anh có thể nhận thấy được anh hận cô rất sâu. Chỉ là ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không có nghĩ đến, anh lại hận cô như vậy, hận đến không tiếc dính líu đến những người vô tội, không tiếc dùng thủ đoạn để cho cô khuất phục.

"Thế nào? Yêu cô ta?" Hai mắt nhìn hắn, tâm tư Mạc Dĩ Trạch không ai hiểu. Thấy Minh Vũ bởi vì lời nói của anh mà vẻ mặt nghiêm túc, anh lại nói: "Nhớ thân phận của mình, ở trên thế giới này không có ai có thể chất vấn việc làm của tôi"

"Vâng"

.

Đêm đen nhánh, có nhiều biến động bất ngờ.

Bên này, Âu Y Tuyết nhìn sao trời ngẩn người; bên kia lại có người khóc thương số phận..

Trên tòa nhà trong thành phố náo nhiệt, một người đàn ông cao lớn có thể so sánh với người mẫu đang lắc lư, nỗ lực mở cửa.

"Ngạn" Thấy hắn không thể mở ra cửa nhà, một cô gái xinh đẹp bên cạnh Bạch Tuấn Ngạn nũng nịu giúp một tay.

"Click "một tiếng, cà thẻ, ngay sau đó cửa liền tự động mở ra.

"A. . . Chúng ta đi vào" Cả đêm say rượu, Bạch Tuấn Ngạn uống đến không thấy gì, hắn nhẹ nhàng ôm cô gái bên cạnh đi vào trong phòng.

Cứ nghĩ vẫn như cũ là bóng đêm cùng lạnh lẽo, nhưng khi bước vào nhà, liền thấy một bóng hình xinh đẹp đang ngồi trên sofa.

Bạch Tuấn Ngạn còn không có phản ứng kịp, nhưng cô gái bên cạnh hắn thì phản ứng nhanh hơn.

"Ngạn, cô ấy là ai?" Cô gái mang giọng điệu chất vấn có chút tức giận.

Nghe cô hỏi như vậy, hắn mới nhận ra bóng dáng quen thuộc kia là ai, nhưng hắn không giải thích, mà nhìn cô gái bên cạnh cười thật dịu dàng, nói: “Ha ha...cô ta là ai.... ? Anh cũng không biết” Hắn cười thật vui vẻ, trong mắt lại có chút đau.

Thấy bộ dạng hắn say nồng nặc, cô gái đang tức giận cũng hạ xuống. Vốn muốn cùng hắn vui vẻ một đêm nhưng hắn bây giờ say đến chẳng biết gì.

Cô gái rửa sạch, ngay sau đó buông tay Bạch Tuấn Ngạn: “Được rồi được rồi, hôm nay rất vui vẻ nghỉ ngơi cho tốt, hôm nào em lại tìm anh” Cô không vui nhìn hắn, lại nhìn cô gái ngồi trên sofa mới bỏ đi, chuẩn bị gặp người khác.

Mãi cho đến khi cô gái kia rời đi, tiếng cười Bạch Tuấn Ngạn lúc này mới ngưng lại.

”Làm sao cô biết chỗ này?” Thu hồi bộ dáng ngả ngớn, đầu óc Bạch Tuấn Ngạn thanh tỉnh rất nhiều. Hắn không có đi tới chỗ cô ngồi mà là đi tới trong phòng bếp rót ỉnh một chén nước đá, liền đi tới trên ghế salon ngồi xuống.

Nghe vậy, cô gái ngồi đối diện lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Một đầu tóc như thác chảy khuôn mặt xinh đẹp, kiểu trái xoan cổ điển, da thịt trắng nõn, đôi mắt như hòn ngọc đen, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi hình cánh phượng. Khuôn mặt hoàn mỹ như thế nhưng lại lạnh lùng.

Tầm mắt nhàn nhạt nhìn Bạch Tuấn Ngạn, Elena khẽ nói: ”Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống cậu mong muốn?” Thanh âm không lớn, nhưng đủ để làm cho người ta nghe ra sự nghiêm túc trong giọng nói của cô.

”A” Bạch Tuấn Ngạn khẽ cười một tiếng, ngay sau đó đem vật cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, khoe miệng hài hước: ”Ngàn dặm xa xôi từ Mỹ chạy tới nơi này, không hài lòng gì cả sao?” Trong hai mắt mang theo trêu mến, nhìn khuôn mặt từng làm hắn muốn nổi điên, cho đến giờ phút này Bạch Tuấn Ngạn mới hiểu được mình căn bản là không bỏ được cô!

Chỉ là dù cho hắn yêu cô yêu đến điên, yêu đến chết đi, hắn biết mình vĩnh viễn đều không thể nào có được cô! Không phải là bởi vì cô đối với hắn không có cảm giác, quan trọng hơn là, thân phận của cô. . .

”Cần rồi!” Mắt thấy hắn không chút để ý, Elena có chút tức giận, khuôn mặt xinh đẹp cũng vì vậy mà có chút xanh mét: ”Đây chính là thái độ với người trên sao?”

Người trên.

A, không sai!

Khuôn mặt như thần apollo vì câu nói của cô mà hiện lên đau thương, khó chịu, không cam lòng.

Không sai, cô là người trên của hắn, không phải họ hàng, mà là mẹ. Tuy không phải do cô sinh ra, chỉ là trên danh nghĩa bọn họ là con nuôi và mẹ nuôi.

113. Chương 112 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai(2)

Không muốn lại tiếp tục đau buồn hối tiếc, Bạch Tuấn Ngạn nở nụ cười xóa tan đau đớn trong lòng: ”Hôm nay đi đặc biệt đến tìm tôi chỉ là muốn xem tôi sống có tốt hơn không thôi sao? Nếu như vậy, bây giờ đi đi được rồi”. Thấy đi ấy, trong lòng càng thêm đau không chịu nổi.

Không có lý do chỉ yêu đi gần mười năm, gần trong gang tấc nhưng mãi mãi cũng không hiểu được lòng của hắn, sự ngăn cách vô hình hơn cả địa vị, trên đời này còn gì đau khổ hơn sao ?

Elena đối với lời nói của hắn chỉ nhàn nhạt nâng lên hàng lông mày xinh đẹp, sau đó cũng không nói gì. Cô thu lại sự lạnh lùng của mình, thầm nghĩ: ”Thu dọn đồ đạc, cùng đi trở về Mỹ, Jessica rất nhớ cậu” Về mặt nhàn nhạt giọng nói không cảm xúc khi nói những lời đó cũng chẳng thay đổi gì.

”A” Bạch Tuấn Ngạn cười nhạo động lại khoe môi: ”Jessica nhớ tôi, chẳng lẽ tôi liền đi về?” Hắn dùng giọng điệu đùa giỡn thể hiện sự tức giận, cũng tố cáo ý định của cô đến tìm hắn.

Khuôn mặt khó chịu, sắc mặt Elena có chút khó coi, nhưng cô vẫn nhin xuống, nhẹ giọng nói: “Jessica không phải người lạ, cô ấy là vợ chưa cưới của cậu”

“Vợ chưa cưới?” Bạch Tuấn Ngạn từ từ lặp lại ba chữ này, đầu óc có chút men say lập tức tỉnh lại.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần như mê như say, khuôn mặt anh tuấn của hần không tự chủ đau lòng. Cô không thương hần, hần cũng không thể nói gì nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đẩy hần cho người phụ nữ khác, chẳng lẽ cô muốn hần chấm dứt hoàn toàn hy vọng mới chịu dừng tay sao.

“Tôi với Even đã bàn xong hôn sự này rồi, chỉ cần cậu trở về Mỹ chúng ta sẽ tiến hành hôn lễ” Hoàn toàn không nhìn đến khuôn mặt đau khổ của Bạch Tuấn Ngạn, Elena vẫn nói bình thường: “Cậu không cần chuẩn bị cái gì cả, tất cả mọi chuyện đã chuẩn bị xong” Một bộ dạng như mẹ sắp xếp hôn sự cho con, nhưng chính vẻ mặt này làm cho Bạch Tuấn Ngạn tức giận không chịu nổi.

“Cái gì cũng thay tôi sắp xếp tốt rồi sao? Cả người tôi thương?” Khóe miệng lạnh lùng cười mỉa mai, nhớ tới khuôn mặt giống cô, trong lòng anh ngẩn ra.

Nếu không thể có cô, vậy hần cũng muốn có một người thay thế cô! Có một cô gái có khuôn mặt giống cô có thể ở bên cạnh hần, Bạch Tuấn Ngạn trong lòng suy nghĩ.

“Cái gì!” Vừa nghe hần nói vậy, Elena dừng lại, cô không dám tin nhìn khuôn mặt Bạch Tuấn Ngạn, trầm giọng hỏi: “Hai người đến với nhau từ khi nào?” Trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng nghiêm trang, cô đè nén bản thân cố gắng nhìn hần.

Nhìn từng thay đổi trên mặt cô, Bạch Tuấn Ngạn vui vẻ: “Không có bao lâu, chỉ là yêu đơn phương mà thôi” Hần rất thành thực, bởi vì hần không muốn lừa cô, lừa dối người hần yêu nhất.

Elena không ngờ hần thẳng thắn như vậy, trong nhất thời cô nhìn hần không nói gì.

“Tại sao nhận nuôi tôi? Tại sao muốn tôi lấy Jessica?” Đột nhiên, một câu nói trầm thấp từ môi Bạch Tuấn Ngạn bật ra.

Khi hần mười hai tuổi, cô lúc đó hai mươi sáu tuổi nhận nuôi hần. Cô cho hần một nền giáo dục tốt nhất, một hoàn cảnh tốt nhất, để cho hần từ một kẻ không cha không mẹ bỗng chốc biến thành hoàng tử. Nhưng hần không hiểu, trong cô nhi viện nhiều bé trai như vậy, vì sao cô lại chọn hần.....

Đôi mắt hần lại mờ mịt, hai tay hần nắm chặt thành quyền, nhìn cô bởi vì lời nói của hần mà vẻ mặt cứng ngắc, đột nhiên, hần cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

“Tại sao lại hỏi vậy” Nhìn ánh mắt hần, Elena hỏi lại.

Đã gần mười năm, hần chưa bao giờ hỏi qua tại sao lại nhận nuôi hần, cô đã nghĩ sẽ mãi mãi không để hần biết nguyên nhân, nhưng bây giờ hần đã hỏi. một cảm giác lo lắng bắt đầu khuấy động lòng cô, cô nhẹ nhàng thở dài, nói: “Bởi vì tôi cần một người nối nghiệp...”

“Nói láo!” Không cho cô nói hết, Bạch Tuấn Ngạn đầy tức giận. trong lòng đã sớm có dự định nhưng khi nghe cô trả lời lừa gạt như thế, hần cảm thấy thật khó chịu, tức muốn chết: “Cô nhận nuôi tôi, cũng chỉ muốn tôi thành búp bê cho cô điều khiển! Cô bắt tôi lấy Jessica chỉ vì tập đoàn của cha cô ta có thể giúp cô trả thù người cô hận, nói cuối cùng tôi chỉ là con cờ của cô, cô nghĩ có thể gạt tôi sao?”

Hơn một năm trước, hần đã biết kế hoạch trả thù của cô. Hần trốn khỏi Mỹ đến Đài Loan chỉ vì muốn quên đi sự thật tàn nhẫn, chỉ là người tính không bằng trời tính, hần nghĩ là đã có thể xóa nhòa kế hoạch trả thù của cô, nhưng không biết cô chẳng có gì thay đổi.

Đối mặt với sự tức giận của hần, Elena không thể trả lời. Khuôn mặt không thay đổi của cô nhìn hần, thân thể chỉ khẽ rung tiết lộ tâm tư của cô.

“Tôi sẽ không lấy Jessica!” Biết bản thân cho dù làm gì cũng không thay đổi được cô, vậy hần cũng không cần phải giấu tính tình của mình.

Bỏ lại một câu như vậy, Bạch Tuấn Ngạn không nhìn khuôn mặt của Elena, đi thẳng ra cửa rồi bỏ đi.....

Bị bỏ lại Elena cũng không tức giận hay buồn phiền, trong đầu cô chỉ còn những câu nói thẳng thắn của Bạch Tuấn Ngạn.

Cô cũng không vì lời nói của hắn mà tức giận, cô chỉ ...

Cô chỉ nhớ lại một chút kí ức ngày xưa ...

Hôm sau, Âu Y Tuyết liền rời khỏi biệt thự. Mặc dù cô không hiểu mục đích của Mạc Dĩ Trạch là gì, cô chỉ biết mình không đẩy bà ạc xuống lầu nên cô cũng không cần đi đến đồn cảnh sát nhận tội này, cho nên cô cũng không có chút áy náy.

Rời đi biệt thự, Âu Y Tuyết bước đi không có mục đích chỉ là bước đi mà thôi, nhìn mặt trời dần lên cao, cô quyết định trở về nhà trước, muốn biết rõ lời nói của Mạc Dĩ Trạch, tại sao anh nói hai chân anh là do cô gây nên.....

Lần này trở về nhà, cô không nghĩ là lại gặp Âu Xảo Lệ la mắng hay ột cái tát, cho cô lại là một bí mật kinh hoàng.....

114. Chương 113 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Sóng Gió Khi Có Thai(3)

“Chát!” Một tiếng đập tay chát chúa vang lên, không khí càng thêm nặng nề.

Âu Y Tuyết không kịp tránh né, chân trước vừa bước vào cửa, đã bị Lý Dao Viện quăng một cái tát. Đầu cô bị đánh nghiêng qua một bên, tóc tai trở nên xốc xếch không chịu nổi, khóe miệng còn chảy máu, đáng về yếu ớt.

Mà đứng trước mặt cô không phải ai khác, chính là Lý Dao Viện.

Cả người mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu đen, một đầu tóc xoăn hơi xốc xếch, khuôn mặt xinh đẹp vì phần nộ mà xanh mét, hơi thở hỗn hển.

Tất cả như dừng lại, không ai biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Đôi mắt Âu Y Tuyết mở to nhìn Lý Dao Viện, cô cắn môi mình, sắc mặt nhợt nhạt. Mà thím Trương bên cạnh cô thì hết sức đau lòng, vội vàng che cô ở phía sau, xem vết thương của cô: “Cô chủ, cô đau lắm không? Có nặng lắm không?”

Tuy là đánh trên mặt Âu Y Tuyết, nhưng lại đau lòng thím Trương.

Nghe vậy Âu Y Tuyết nhìn đi Trương đứng trước mặt mình, lắc đầu: “Con... không sao” Cứ nghĩ mình sẽ như lúc trước che dấu nỗi đau trong lòng, nhưng khi vừa mở miệng, Âu Y Tuyết nghe được giọng nói của mình run rẩy.

“Đê tiện!” Thấy bộ dạng bình tĩnh của cô, lửa giận của Lý Dao viện càng mạnh hơn. Bà ta tức giận muốn xông lên phía trước cho cô vài cái tát, lại bị thím Trương cản lại.

“Bà chủ, chuyện này cũng không phải lỗi cô chủ, bà không thể chỉ trách cô ấy” giọng nói thím Trương mặc dù có tức giận nhưng vẫn có sự cung kính.

“Cái gì, không phải lỗi của nó! Tao đã biết mày đúng là đồ gây họa! Nếu không phải tại nó, những chuyện này cũng không xảy ra!” Không nghe thím Trương ngăn cản, Lý Dao Viện điên cuồng nhìn Âu Y Tuyết la to, tức giận làm lí trí của bà ta hoàn toàn biến mất, hai mắt nhìn chằm chằm Âu Y Tuyết, như muốn giết chết cô ngay tức khắc.

Cảm nhận được sự căm ghét của Lý Dao Viện xưa nay chưa từng có, Âu Y Tuyết cảm thấy lo lắng. Trên khuôn mặt xinh đẹp không hiểu, nhưng còn chưa đợi cho cô hỏi chuyện gì, giọng nói của Lý Dao Viện lại lên án cô lần nữa.

“Nếu không phải mày đẩy bà Mạc xuống lầu, Mạc Dĩ Trạch cũng sẽ không làm như vậy!” Một câu nói này, cơ hồ là bà ta nặng ra từng chữ, ánh mắt đầy lửa nhìn cô, khiến người ta sợ hãi.

Nghe ba chữ Mạc Dĩ Trạch, Âu Y Tuyết liền run sợ.

Máu trên mặt mất hết, cô khiếp sợ hỏi: “Bà.....là ý gì.....”

Cái gì gọi là “Nếu không đẩy bà Mạc xuống lầu thì mạc Dĩ Trạch cũng sẽ không làm vậy?”

Cô cố gắng suy nghĩ từng chữ, nhưng nghĩ mãi cũng không hiểu, bất thành linh liên kết lại tất cả.

“Con không có đẩy.....” Âu Y Tuyết bỏ qua câu hỏi, cô muốn vì mình giải thích là bản thân không có đẩy bà Mạc xuống lầu, một cười giấu cợt truyền đến.

“Mình dám làm thì phải dám nhận, tất cả người làm nhà họ Mạc đều thấy mày làm, mày còn mặt mũi mà chối hả ?” Lời nói sắc bén tràn ngập lửa giận.

Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp đầy tức giận của Lý Dao Viện.

“Hừ” cảm nhận được ánh mắt của Âu Y Tuyết, Âu Xảo Lệ cao ngạo từ trên cầu thang đi xuống, đến bên người Lý Dao Viện, lại nói: “Quyển rũ chồng sắp cưới của tao, mày không biết xấu hổ sao!” Hành động phách lối, vẻ mặt khinh thường.

Nhìn khuôn mặt cô vẫn như cũ, Âu Xảo Lệ giống như nhìn thấy kẻ thù! Cảnh tượng ngày hôm đó Mạc Dĩ Trạch bỏ cô lại vẫn còn rõ như mới xảy ra, chỉ cần nghĩ tới, lòng cô vô cùng đau.

Không sai cô chính là ghen tị! Vì sao cô dùng hết sức mà Mạc Dĩ Trạch cũng không yêu cô! Bạch Tuấn Ngạn quan hệ với cô lâu như vậy cũng thích nó.

Cái thế giới này không công bằng! Muốn tài năng muốn xinh đẹp muốn địa vị thì cô tuyệt đối là người khiến mọi người đàn ông muốn theo đuổi, nhưng chỉ vì sự tồn tại của nó, cuộc đời cô mới có nét bút hồng.

Nó có gì tốt! Có thể dễ dàng chiếm được lòng những người đàn ông cô muốn. Đôi mắt nhìn Âu Y Tuyết như muốn xuyên thủng cô.

Nuốt tất cả câu hỏi vào bụng về buổi nói chuyện lần trước giữa cô và Âu Xảo Lệ. Nhẹ nhàng nhắm mắt, đôi mắt Âu Y Tuyết vô cùng đau khổ.

Cô không quyến rũ Mạc Dĩ Trạch, nhưng những kí ức kia sẽ là ác mộng cả đời cô.

Âu Y Tuyết không trả lời nhìn trong mắt Lý Dao Viện lại nghĩ là cô thừa nhận, không dám tin nhìn Âu Xảo Lệ hỏi: “Xảo Lệ, con nói nó quyến rũ chồng chưa cưới của con, đây.... là thật sao...” Lý Dao Viện còn nghĩ mình nghe lầm.

Nghe vậy, Âu Xảo Lệ ngẩn ra nhưng rất nhanh liền phản ứng, chỉ là khi nói khuôn mặt cô lại mang vẻ đau thương: “Mẹ, con nói là sự thật. Nó..... nó đã quyến rũ Trạch vào đêm đính hôn của chúng con...” Nói xong, trong đôi mắt đầy lệ hiện lên một tia gian xảo.

Mà sự thật giống như một quả bom rơi vào lòng mọi người, tất cả đều giật mình.

Lý Dao Viện há to miệng, trên khuôn mặt run run, mà mặt thím Trương cũng vậy, bà không tin được lời nói của Âu Xảo Lệ.

“Sao.... không thể nào” thím Trương nhìn Âu Y Tuyết sau lưng mình, hy vọng cô phủ nhận, nhưng Âu Y Tuyết không nói gì, cũng không giải thích.

“Nói như vậy, đêm hôm đó không thấy Mạc Dĩ Trạch, chính là ở cùng nó ?” Lý Dao Viện bất chấp tất cả, chỉ định Âu Y Tuyết có tội là được.

“Vâng” Âu Xảo Lệ gật đầu, ngập ngừng nói tiếp: “Không chỉ như vậy, nó còn ra vào biệt thự của con cùng Trạch” Nếu đã nói hết ra, cô cho tất cả đều rách hết.

Âu Xảo Lệ cô muốn mà không được thì người khác cũng đừng nghĩ.

Vừa nói xong, bên trong phòng im lặng đến nỗi có thể nghe cả tiếng cây kim rơi

115. Chương 114 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (4)

Ầm ỉ cùng Elena Bạch Tuấn Ngạn tông cửa xông ra ngoài, nghỉ một đêm ở khách sạn lân cận. Nói là nghỉ ngơi, nhưng hần thức trắng cả đêm.

Ngày hôm qua thăng thấn mọi việc, làm cho hần có thể xác nhận được toàn bộ phương hướng của chính mình. Nếu đã thăng thấn tất cả với cô, từ nay về sau tuyệt đối không giống như trước kia làm hình nộm không ai biết đến cùng công cụ báo thù của cô.

Hần nhắc nhở bản thân, từ nay về sau phải quên cô, quên đi người con gái mà hần đã yêu đơn phương hơn mười năm! Vì bản thân mà sống không vì muốn được cô chú ý mà làm những việc bản thân không thích.

Sau khi quyết định, Bạch Tuấn Ngạn đi ra khỏi phòng.

Ra cửa phòng, cảm thấy bị đau dạ dày. Hần lúc này mới nhớ tối hôm qua không ăn cái gì ngoài uống chút rượu, nên thay vì về nhà thay quần áo trong nháy mắt hần đổi ý đi “dùng cơm”.

Nhà ăn sắp xếp gọn gàng đơn giản rất có phong cách, trong không khí tràn ngập mùi thơm của bữa ăn sáng.

Những quý phu nhân mặc quần áo lộng lẫy ngồi thưởng thức một bữa ăn quan trọng nhất trong ngày.

Từ mặt quần áo thoải mái, vẻ mặt chán chường, không ăn khớp với vẻ mặt khi Bạch Tuấn Ngạn xuất hiện trong nhà ăn lên hấp dẫn ánh mắt của những phụ nữ. Tất nhiên, không phải Bạch Tuấn Ngạn không hợp với phong cách nhà ăn khiến các cô chú ý, mà là hần có được khuôn mặt tuấn tú làm cho các phụ nữ si mê.

Hần sớm đã quen ánh mắt theo đuổi của phụ nữ, Bạch Tuấn Ngạn tìm vị trí gần cửa sổ uống cà phê, với phong cách tiêu chuẩn cầm lấy tờ báo đã được chuẩn bị, vừa xem vừa chờ bữa sáng của hần.

Tiện tay lật một trang báo, ánh mắt Bạch Tuấn Ngạn chậm lại, tầm mắt dừng lại trên tờ báo kinh tế lớn nhất hiện nay. Theo tầm mắt nhìn đi qua, chỉ thấy một biểu ngữ giữa tờ báo đập vào mắt.

“Xí nghiệp Euclid tuột dốc, Khải Tắt Đế Quốc ra tay tàn nhẫn”

Sắc mặt Bạch Tuấn Ngạn trầm xuống, hai tròng mắt ngưng kết lại, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy nghiêm túc. Hần không chớp mắt nhìn xuống dòng chữ nhỏ, càng đọc về sau sắc mặt của hần càng nặng nề, cho đến hết dòng chữ cuối cùng, vẻ mặt của hần vẫn vậy.

Bài báo nói: “Nhị tiểu thư của nhà Âu gia cố ý đẩy Mạc phu nhân xuống lầu tạo thành hôn mê sâu, sau đó Âu nhị tiểu thư nói dối không chịu đi tự thú. Nghe đồn người sáng lập Khải Tắt Quốc Tế là thiếu gia Mạc gia, những ngày gần đây vì trả thù Âu gia đã cướp đoạt một số dự án lớn khiến cho kinh tế tài chính của Euclid bị lũng đoạn, chỉ trong một đêm cổ phiếu giảm mạnh. Khải Tắt Quốc tế nói qua, nếu muốn xoay chuyển cục diện, thì Âu gia nhị tiểu thư phải ra mặt tự thú.”

Nhìn tin trên báo, Bạch Tuấn Ngạn tên mặt hiện lên lo lắng.

Hần cấp tốc ném đi tờ báo quyết định đi tìm Âu Y Tuyết hỏi cho rõ nguyên nhân gây ra việc này, chỉ là vừa đứng lên, trong đầu xoẹt qua một đoạn ngắn lời nói quen thuộc.

“Nó xuất hiện cũng thật đúng lúc, làm kẻ chết thay cho tôi”

“Hừ, nhà chúng tôi nuôi nó lâu như vậy, cho dù bắt nó chịu tội thay tôi là điều tất nhiên”

“Con tiện nhân đó không phải là em gái của tôi!”

“ . . . ”

Những câu nói quen thuộc ùn ùn kéo đến làm cho thân thể Bạch Tuấn Ngạn cứng đờ, bước chân dừng lại. Sau năm giây sững sờ, khuôn mặt nghiêm túc của hần dần dần hiện ra một chút vui mừng.

Đúng vậy, mọi việc đều là do Âu Xảo Lệ làm!

Chính là lúc Âu Xảo Lệ oán giận nói ra, hấn cho rằng tán gẫu bình thường vào tai phải ra tai trái, không nghĩ tới biết được tất cả sự thật xảy ra! Theo những lời Âu Xảo Lệ nói, Âu gia đối đãi không tốt với Âu Y Tuyết, mà chuyện vừa xảy ra, đầu đổ hết trên đầu cô!

Cô chắc là thực sợ hãi . . .

Rõ ràng cảm giác sự thay đổi trong lòng, Bạch Tuấn Ngạn không cho phép chính mình suy nghĩ nhiều nữa dứt khoát rời đi

Biệt thự trên núi Dương Minh, trong thư phòng.

Khuôn mặt thanh tú, hai tròng mắt tối đen như mực phát khí lạnh lùng, môi mím chặt làm cho người ta phát lạnh, cho dù hấn đứng cách chỗ đó mười thước, Bạch Tuấn Ngạn vẫn cảm nhận được những luồng khí lạnh đó là dành riêng cho hấn.

“Anh tới đây làm cái gì?” Một hồi yên lặng, một câu nói phá vỡ không khí yên tĩnh.

Mạc Dĩ Trạch trong mắt hiện rõ trêu tức, khoé miệng nhếch lên ý cười. Thật ra không hỏi cũng biết nguyên nhân Bạch Tuấn Ngạn tới đây. Chỉ là . . . Hấn muốn biết người đàn ông có quan hệ với cô rốt cuộc là hạng người nào.

Đứng ở cửa thư phòng Bạch Tuấn Ngạn luôn nói với mình là phải bình tĩnh, nhưng lúc nhìn thấy ý đùa giỡn trên mặt Mạc Dĩ Trạch, làm thế nào cũng không bình tĩnh được. Dù chỉ gặp người đàn ông này một lần, chỉ là

“Là anh đưa tin này lên báo”. Hấn nói một câu vô cùng chắc chắn.

Ánh mắt đùa giỡn nhìn theo lời nói của Bạch Tuấn Ngạn, thấy trên tay hấn cầm tờ báo đã bị nhăn. Lập tức, anh biết nó là tờ báo sáng nay.

Trong mắt Mạc Dĩ Trạch mất đi sự đùa giỡn, thay vào đó là sự lạnh nhạt.

“Chuyện của tôi không liên quan đến anh”. Giọng nói lên cao từ từ ra khỏi miệng, Cho dù anh ngồi xe lăn cũng không thất lễ, chẳng qua cử chỉ của anh vô cùng khí thế và kiêu căng.

Sự thờ ơ, sự nhạo báng của Mạc Dĩ Trạch làm cho Bạch Tuấn Ngạn trong chớp mắt không còn bình tĩnh. Bạch Tuấn Ngạn tức giận đi tới bên cạnh Mạc Dĩ Trạch, đem tờ báo trên tay ném vào người anh, lạnh lùng nói: “Những chuyện này không phải do cô ấy làm!”.

Căn bản chỉ muốn đến đây tìm Âu Y Tuyết, nhưng lại biết cô ấy đã đi khỏi nơi này rồi. Mà Bạch Tuấn Ngạn lại gặp được Mạc Dĩ Trạch nên Bạch Tuấn Ngạn quyết định nói hết sự thật cho người đàn ông này, để đừng tổn thương Âu Y Tuyết nữa.

“Lời nói của tình nhân, anh cảm thấy tôi có thể tin sao?” Lạnh lùng nhìn Bạch Tuấn Ngạn, Mạc Dĩ Trạch khinh bỉ nói: “Xem ra cô ta còn chậm một bước, hơn nữa dùng không đúng phương pháp! Nếu muốn tôi huỷ bỏ những lời này, tối hôm qua nên cầu xin tôi, mà không phải như bây giờ người giải thích vì cô ta”. Anh tức giận khi Âu Y Tuyết nghe lời rời đi, mà bây giờ Bạch Tuấn Ngạn giải thích vì cô càng làm anh căm tức.

Không muốn làm người đàn bà của anh, là vì người đàn ông này giữ thân như ngọc sao!

Đối mặt chê cười của Mạc Dĩ Trạch, Bạch Tuấn Ngạn cảm thấy có giải thích nữa cũng vô ích, hấn không muốn lãng phí thêm thời gian nữa quay lưng định rời đi, nhưng trong đầu lại hiện lên trong một đêm mưa về mặt đau buồn của cô, sự quyết tâm rời đi của hấn giảm xuống .

“Dù anh có nghe hay không, sự thật là như vậy” Khuôn mặt Bạch Tuấn Ngạn tràn đầy quyết tâm hít một hơi thật sâu rồi nói: “Âu Y Tuyết không có đẩy mẹ anh xuống lầu mà là Âu Xảo Lệ. Hôm đó Âu Xảo Lệ đẩy mẹ anh xuống lầu rồi trốn trong thư phòng, mà lúc Âu Y Tuyết đến Mạc gia tìm anh gặp phải chuyện này. Cho nên, tất cả mọi việc không liên quan Âu Y Tuyết”

Bên trong thư phòng to như thế, vì lời nói của Bạch Tuấn Ngạn mà trở nên tĩnh lặng.

Hai trông mắt của Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng chống lại ánh mắt chân thành tha thiết của Bạch Tuấn Ngạn, bốn mắt nhìn nhau, nổi lên ánh lửa.

Nghe Bạch Tuấn Ngạn nói xong, Mạc Dĩ Trạch không khỏi phải cười, nhưng ánh mắt không cười, ánh mắt sâu xa biểu lộ sự lạnh lùng của hắn; “Những lời này là cô ấy bảo anh bịa chuyện cho tôi nghe phải không?”

“Anh. . . !” Cho dù hắn không tin cũng phải có một ít cảm xúc, không nghĩ tới người đàn ông này từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, Bạch Tuấn Ngạn bắt đầu nghi ngờ, anh có lương tâm hay không.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, Mạc Dĩ Trạch không chút lưu tình, nhìn bằng nửa con mắt anh biểu lộ ra sự chán ghét: “Cho dù muốn bịa chuyện, cô ấy cũng phải bịa chuyện cho giống thật một chút”. Lý do không có sức thuyết phục, giả dối làm người ta buồn ngủ.

Anh không chút nào giấu giếm địch ý đối với Bạch Tuấn Ngạn, môi nhếch lên tiếp tục nói: “Coi như những lời anh nói đều là sự thật thì sao, tôi một chút cũng không quan tâm chuyện này có phải cô ấy làm hay không!” Thực ra thì từ lúc bắt đầu, anh không phải là đùa giỡn cô, mà là muốn dồn cô vào chỗ chết, muốn cô chịu trách nhiệm tất cả những việc mình gây ra!

Hơi thở của anh như Satan không ngừng lạnh lùng, đối mặt với anh Bạch Tuấn Ngạn cảm thấy áp lực: “Vậy tại sao anh .” . . .Hắn không hiểu, nếu Mạc Dĩ Trạch đối với chuyện của Âu Y Tuyết là không thể thờ ơ, vậy tại sao còn đăng tin trên báo.

Lẽ nào

Chuông cảnh báo trong lòng vang lên, Bạch Tuấn Ngạn giống như hiểu được việc gì đó định tiến lên chứng thực, nhưng Mạc Dĩ Trạch không có cho hắn cơ hội đó.

Mạc Dĩ Trạch không nhìn vẻ mặt biến đổi, chỉ cầm điện thoại trên bàn sách nhập khẩu từ Italy bấm một dãy số quen thuộc.

Đợi đến khi Bạch Tuấn Ngạn phản ứng, một người đi vào thư phòng. Mà người đến chính là Minh Vũ!

Minh Vũ đi đến trước bàn làm việc, cung kính kêu “Thiếu gia” đồng thời đối mặt với tầm mắt của Bạch Tuấn Ngạn.

Mạc Dĩ Trạch không muốn cùng Bạch Tuấn Ngạn dây dưa nữa, lạnh lùng nói: “Đưa cho hắn xấp tài liệu.”

“Dạ” Minh Vũ chần chờ một chút, nhưng vẫn đến trước giá sách lấy một tập tài liệu đi đến trước bàn sách đưa cho Bạch Tuấn Ngạn.

“Đây là cái gì?” Bạch Tuấn Ngạn nhìn chằm chằm tập tài liệu, nhưng không có nhãn.

“Muốn biết thì tự mình nhìn!” Không thể khi ngờ ánh mắt lạnh lùng kèm theo sự tức giận, sắc mặt xanh đen chứng tỏ tâm tình của anh không vui, Hắn nâng khoé môi, tiếp tục nói: “Chẳng qua là cho anh thấy rõ bộ mặt thật bạn gái của anh”

Lời vừa nói, làm Minh Vũ ngẩn ra.

Bạch Tuấn Ngạn mấp máy môi, do dự một lúc sau mới nhận lấy.

.

Nói xong câu kia, Mạc Dĩ Trạch ra lệnh đuổi khách. Mà Bạch Tuấn Ngạn cũng không còn gì để nói. cho nên hắn dứt khoát rời khỏi biệt thự.

Sau khi ngồi vào xe, Bạch Tuấn Ngạn nhìn tập tài liệu một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi mở ra.

Tầm mắt dừng lại, lập tức sắc mặt không còn chút máu.

Hắn lạnh lùng nhìn một xấp tài liệu, tất cả đều là tin tức cá nhân của Âu Y Tuyết. Vì vậy hắn cất tài liệu vào trong túi không ngờ một xấp hình rơi ra.

Tầm mắt dừng lại, lập tức sắc mặt tái nhợt.

.

Chiếc Lamborghini phóng nhanh ở trên đường cao tốc .

Trong đầu tràn đầy những hình ảnh vừa thấy, buồn bực. Cho giờ phút này hẳn cảm thấy các tế bào như kêu gào cả người run rẩy. Hẳn tin sao?

Không ! Nếu hẳn không tận mắt nhìn hẳn sẽ không tin! Suy nghĩ, liền dùng sức đạp chân ga.

Chẳng qua là sắc mặt của hẳn rất nặng nề, không chú ý đến có chiếc xe màu trắng đang bám theo .

.....

Lamborghini bằng tốc độ nhanh nhất để đến Âu gia. Lúc Bạch Tuấn Ngạn đi vào Âu gia , thì hẳn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Âu Y Tuyết ngã ngồi trên mặt đất lạnh, một đầu tóc thẳng chỉ trong chốc lát biến thành xóc xếch không thể chịu nổi, hai má sưng đỏ khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt. Mà một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi mặt áo lụa tơ tằm màu đen gương mặt hung ác làm nhục cô và còn muốn dùng vũ lực với cô. Đứng bên cạnh các cô là một phụ nữ trung niên đang khóc, bà ấy muốn tiến lên giúp cô lại bị Âu Xảo Lệ ngăn cản.

Mà trong tình cảnh này, Âu Y Tuyết không khóc, không giãy giụa, không phản kháng giống như mất hồn mặc cho họ chà đạp.

Nhìn Âu Y Tuyết vẻ mặt thống khổ, Bạch Tuấn Ngạn chỉ thấy tim bị xiết chặt. Hẳn không thể đứng nhìn lạnh lùng quát bảo: “Dừng tay!”

Giọng nói lạnh lùng, lập tức khiến ọi người trong phòng khách dừng tất cả động tác.

Trong đôi mắt giận dữ của Lý Dao Viện toả ra kinh ngạc, đáy mắt Âu Xảo Lệ hiện lên khiếp sợ, trong mắt thím Trương là chờ mong, nhưng phản ứng của Âu Y Tuyết lại là sự cô đơn.

“Ngạn” Nhìn người vừa tới, đã một tuần lễ không thấy Bạch Tuấn Ngạn, điều này làm cho Âu Xảo Lệ càng thêm kinh ngạc khi thấy hẳn.

Lý Dao Viện động tác trên tay ngừng lại, đối với Bạch Tuấn Ngạn tuần mỷ đột nhiên xuất hiện trong nhà mình ngoài kinh ngạc ra còn có cảm tình.

Nghĩ đến hẳn thấy những hành động vừa rồi của mình. Lý Dao Viện vì mình không tao nhã cảm thấy lúng túng, hắng giọng một cái, sắc mặt khôi phục không ít: “Âu Xảo Lệ, hẳn là ai?”

“Mẹ, hẳn là bạn của con.”

Lời vừa nói ra, Lý Dao Viện nhướng chân mày, dĩ nhiên bà hiểu “bạn” trong lời nói có nghĩa là gì, chẳng qua bà không muốn hỏi nhiều.

Lúc Lý Dao Viện cùng Âu Xảo Lệ đang nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng của Bạch Tuấn Ngạn đảo qua họ sau đó đi đến bên cạnh Âu Y Tuyết đang ngồi trên đất, lúc bọn họ kinh ngạc nhìn xuống chân của mình

“Đau không?”

116. Chương 115 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -sóng Gió May Mắn Có Thai (5)

Lúc này hẳn không hỏi “Cô có sao hay không” bởi người sáng mắt đều nhìn thấy, Âu Y Tuyết có chuyện, nhưng đối với sự quan tâm thân thiết của hẳn, cô lạnh nhạt nói.

“Không sao” Đối với sự xuất hiện bất ngờ của hẳn, không khiếp sợ là giả.

Mái tóc dài lộn xộn che ở mặt của cô, trong lúc này cô không muốn đem bản thân mình xuất hiện trước mặt người khác, nhất là hẳn! Âu Y Tuyết tránh ánh mắt tha thiết của hẳn, kiềm nén những tủi thân của mình. Nghiêng người nhìn thấy ánh mắt thâm lương của Lý Dao Viện gắt gao nhìn mình chằm chằm, kết quả là mi mắt Âu Y Tuyết sụp xuống.

Cảm thấy cô hờ hững, Bạch Tuấn Ngạn cảm thấy đau nhói. Mím chặt môi để lộ ra hần đầy lo lắng, trông mắt đen không chớp nhìn chăm chăm cô, như muốn đem cô nhìn cho rõ.

Cô, rốt cuộc là một cô gái như thế nào. . . .

Không chấp nhận sự bố thí của người khác, tình nguyện để người khác chà đạp tàn nhẫn, rồi lại kiên cường kiên quyết như thế, cô mâu thuẫn như vậy làm cho hần không hiểu được. Trong lòng Bạch Tuấn Ngạn đang đắm chìm trong suy nghĩ, không chú ý một bóng người trên đỉnh đầu hần sắc mặt tái nhợt.

“Đây là xảy ra chuyện gì!” Trong lúc này Lý Dao Viện nhận thấy được bầu không khí thay đổi, con người xinh đẹp bắn ra lửa nhìn Bạch Tuấn Ngạn. Tức giận cùng kinh ngạc tầm mắt nhìn về phía Âu Xảo Lệ hỏi: “Xảo Lệ, không phải con nói hần là bạn của con sao? Tại sao. . .?”

Tại sao nó lại quan tâm con nhỏ tiện nhân đáng chết này như vậy!

Lý Dao Viện trong lúc này nguy hiểm như chim điều hâu, bất cứ chuyện nhỏ nào cũng có thể bùng lên lửa giận.

Cảm thấy bất bình bởi vì thái độ ngang ngược của họ hoặc sự chịu đựng bị giày xéo của Âu Y Tuyết, ở câu nói của Lý Dao Viện mang ý nghĩa sâu xa, Bạch Tuấn Ngạn không để ý đến Âu Y Tuyết lập tức đứng lên.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, những lời nói đúng là dành cho các người!” Hần lưng đứng thẳng, giọng nói không lớn nhưng mọi người đều nghe thấy. Nhìn thấy Lý Dao Viện nghe hần nói liền thay đổi sắc mặt, Bạch Tuấn Ngạn không lưu tình nói: “Những việc các người vừa làm, là cố ý gây thương tích. Huống chi đường đường là Âu Gia phu nhân lại đánh con gái mình, chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc nhiều phóng viên sẽ đến phỏng vấn bà” Giọng nói nhàn nhạt vô cùng lạnh lùng.

Nghe vậy, sắc mặt Âu Xảo Lệ trắng xanh, trợn mắt khiếp sợ, thím Trương bị cô ngăn cản cũng như thế, huống chi là Lý Dao Viện.

“Người . . .khốn kiếp!” Bà làm sao có thể để người khác chê cười mình, huống chi còn là một thằng nhóc! Cho nên Lý Dao Viện giơ tay lên định cho hần một cái tát.

Bạch Tuấn đoán được ý đồ của bà, tay bà cách hần khoảng hai cm hần giơ tay chụp lấy.

“Hừ!” Bạch Tuấn Ngạn cười nhạo Lý Dao Viện, hần nhướng mày, sắc mặt trầm xuống sau đó hất tay Lý Dao Viện.

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Lý Dao Viện còn chưa chuẩn bị, bị hần dùng lực mạnh lặn té trên mặt đất.

Trong lúc này, Âu Xảo Lệ còn ngơ ngác chưa kịp phản ứng, Âu Y Tuyết nâng mắt nhìn Lý Dao Viện chật vật té trên mặt đất, lòng trầm xuống.

Ném phải cảm giác nhục nhã, Lý Dao Viện muốn liều mạng với Bạch Tuấn Ngạn, nhưng bị lời nói lúc này của hần uy hiếp, bà muốn bảo toàn danh dự của mình đành nhường nhịn.

Trong mắt bà bùng nổ giận dữ, không thể động đến Bạch Tuấn Ngạn, vì thế bà đổ hết tội lỗi lên đầu Âu Y Tuyết.

“Cô và mẹ cô thật giống nhau đều dè tiện! Không những thích quyền rũ chồng chưa cưới của người khác, còn ở bên ngoài quyến rũ những người đàn ông khác” Trong lòng đột nhiên nhớ lại những ký ức khó chịu, Lý Dao Viện không thể khắc chế sự đau thương căm giận của mình, lời nói tàn nhẫn.

Tưởng rằng sau khi nói những lời nói này, người đàn ông trước mặt sẽ thay bà bất bình, Lý Dao Viện không nghĩ tới xung quanh mình không có bất kì lời nói nào trừ yên tĩnh ra chính là chết lặng.

Lý Dao Viện cười hả hê, đang tức giận nhưng nhìn thấy Bạch Tuấn Ngạn trở mặt ra thì bà vui vẻ nói: “Người thì biết cái gì! Nhất định người nghĩ ta là mẹ của nó? Hừ! Sai lầm rồi! Nó là nghiệt chủng do một người phụ nữ dè tiện sinh ra, ta nuôi nó nhiều năm như vậy, dù có đánh chết nó, nó cũng cam tâm tình nguyện, ta. . . .”

Càng nghe Lý Dao Viện nói sắc mặt Bạch Tuấn Ngạn càng nặng nề, Âu Y Tuyết sắc mặt càng tái nhợt, bà thật đặc ý muốn được cổ động khen thưởng, chính là không chờ bà nói nữa, một tiếng nói cắt đứt lời nói của bà!

“Im miệng!”

Giọng nói mang theo tức giận, mang theo uy nghiêm làm cho người khác cảm thấy kính nể.

Kinh ngạc khi nghe tiếng nói mọi người nhìn về phía cửa, không biết từ lúc nào, một bóng người to lớn đứng ở đó.

Đứng giữa là một người đàn ông dáng cao, người mặc tây trang màu đen, lớn khí chất không tầm thường, đầu tóc đen nhánh mang dưới khuôn mặt anh tuấn nghiêm nghị, mơ hồ trong mắt mang theo tức giận nhìn chằm chằm Lý Dao Viện.

Nhìn thấy hắn mang theo ý thù địch, cả người Lý Dao Viện cảm thấy run rẩy, cả người rợn tóc gáy, nhưng bà vẫn như cũ giọng nói sắc bén cùng thái độ ương ngạnh.

Âu Thiên hai chữ này không nghi ngờ là dẫn đến Lý Dao Viện giận dữ. Căn bản là bà cùng Âu Y Tuyết “chiến tranh”, bởi vì Bạch Tuấn Ngạn cùng Âu Thiên xuất hiện, trong chớp mắt trở thành chiến trường của Lý Dao Viện.

“Anh tại sao muốn tôi im miệng!” Mắt Lý Dao Viện nheo lại, từ dưới đất đứng lên, bước chân có chút không ổn: “Tất cả mọi việc đều là lỗi của nó, chẳng lẽ dạy dỗ nó cũng không được?” Nói sao còn nghi âm thanh cất cao.

Lời nói của bà khiến cho Âu Thiên nổi giận, trên mặt mang theo vẻ sắc bén, lạnh lùng cứng rắn.

“Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng, nghiêng mắt nhìn Lý Dao Viện sau đó chuyển qua Âu Y Tuyết đang ngồi trên mặt đất, nhìn thấy hai gò má sưng đỏ của cô, trong lòng kêu lên một tiếng “lộp bộp”, vẻ mặt đông lại.

Âu Y Tuyết cảm nhận được ánh mắt của hắn, cô nâng khuôn mặt lên, con ngươi trong suốt chống lại hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, một cỗ phức tạp trong không khí toát ra.

Bạch Tuấn Ngạn, Âu Xảo Lệ, thím Trương đều cảm nhận không khí biến chuyển, không ai dám nói thẳng, ánh mắt bọn họ nhìn thẳng tới trên người Âu Thiên và Âu Y Tuyết.

Lúc này từng phút trôi qua, đang lúc mọi người bất động Một giọng nói thê lương mang theo đau thương cùng bi phẫn vang lên.

“Có phải anh còn chưa quên cô ta!”

Một tiếng nói phá vỡ sự yên lặng, ánh mắt mọi người kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Không biết từ lúc nào Lý Dao Viện chạy tới trước mặt Âu Thiên, hai tay nắm lấy cánh tay hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp không giấu được lo lắng và nghi ngờ.

“Mẹ . . .” Âu Xảo Lệ không hiểu lời nói của mẹ, đôi mắt to tròn nhìn chằm về mặt kỳ lạ của Lý Dao Viện, muốn nói lại thôi.

Đồng thời, cô cũng không nhìn tới người bị cô ngăn cản ở sau lưng, ánh mắt của thím Trương trầm xuống, vẻ mặt già nua của bà cực kì bi thương, dường như nghĩ tới chuyện bất hạnh trước kia.

Đối mặt mọi người ánh mắt kinh ngạc, Âu Thiên chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, con ngươi trong mắt trầm xuống, hắn chằm chằm một lúc, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Em mệt mỏi rồi, đi nghỉ thôi”

Nhìn hắn trước một bộ dáng lảng tránh, khuôn mặt Lý Dao Viện cười ảm đạm. Bà cắn môi dưới khuôn mặt bi thương muốn chết nhìn hắn, điên cuồng lắc đầu giống như muốn nổi điên.

“Anh không phải đã từng thề với tôi, anh đã quên cô ta rồi sao! Chẳng lẽ tất cả đều là gạt tôi!” Đã từ lâu, không dưới một trăm lần bà tự nói với mình, tất cả đều là quá khứ, nhưng hiện tại nhìn hắn giống như trước kia lạnh lùng, bà biết, trong lòng hắn không thể quên hình bóng người đó.

Cũng không phải hình bóng đó quấy rầy hắn, mà là chính hắn không có định buông cô ta!

Trong lúc này bà mới phát hiện mình thật là ngu ngốc! Vì ngu ngốc năm đó mới tin tưởng hẳn, cho nên mới nhân từ nương tay Tốt,nếu đã như vậy! Đừng trách bà xé rách mặt!

Bà che giấu vẻ mặt bi thương thay vào là gương mặt lạnh lùng, Lý Dao Viện quan sát Âu Thiên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi nuôi con gái của tình địch mười tám năm, anh vẫn đối với tôi như thế! Tại sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, tại sao anh có thể nhẫn tâm như vậy!” Tròng lòng cô lửa giận không ngừng sôi trào, giọng điệu cũng kém cực điểm.

Cô cố tình gây sự, nhưng không có làm cho Âu Thiên dao động, đối với sự tức giận của Lý Dao Viện, Âu Thiên chỉ chau mày.

Âu Thiên im lặng làm cho quả bom trong lòng Lý Dao Viện bùng nổ! Bà buông tay Âu Thiên, xoay người quan sát những người ở đây.

Từ người gần bà nhất Âu Y Tuyết, thím Trương, đem mắt đảo qua người xa lạ Bạch Tuấn Ngạn cuối cùng thẳng tắp nhìn vào người Âu Y Tuyết.

Không thể không chế được trong lòng tức giận! Lý Dao Viện lớn tiếng nói: “Cô ta phản bội anh sinh con của người khác, anh vẫn không bỏ được cô ta! Dám đem nuôi đứa nhỏ đó, mang họ của mình, a, thật sự mỉa mai! Xem ra trong nhà này anh là người đáng thương nhất!”

Trong lời nói không những nhắm vào Âu Y Tuyết mà cũng nhắm vào Âu Thiên, tóm lại bà vừa nói xong, không khí lập tức giảm xuống.

117. Chương 116 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai -sóng Gió Khi Có Thai (6)

Trong phòng khách to như thế, cũng vì lời nói Lý Dao Viện mang thêm nồng đậm hàm xúc làm không khí trong phòng khách kém hơn. Nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy sắc mặt thím Trương và Âu Thiên tương đối kém, những người còn lại về mặt kinh ngạc đồng thời xen lẫn rung động.

Thái độ của Âu Thiên làm hai mắt của Lý Dao Viện đỏ lên, bà lấy tầm mắt gắt gao nhìn Âu Y Tuyết sau đó dời đến Âu Thiên nói tiếp “Anh đừng tưởng tôi không biết tâm tư của anh, thái độ của anh đối với tiểu tiện nhân này kém như vậy cũng vì không để cho tôi nghi ngờ, hừ! Nhiều năm qua tôi đều nhìn thấy!”

Hắn cho là bà ngu ngốc như thế sao?! Không biết trong lòng vẫn còn yêu con đàn bà đẻ tiện đó sao!?

Lúc đầu đồng ý với hắn mang Âu Y Tuyết về nuôi vì bà biết nó cũng không thay đổi được chuyện gì, vì muốn hắn cho là mình dịu dàng thiện lương, bà nhẫn nhịn tôn trọng ý kiến của hắn, nhưng việc đời không đoán trước! Trong lúc bà cho là mình nắm cả cuộc đời hắn trong tay, lại không nghĩ rằng. . . .

“Đủ rồi!”

Âu Thiên thét một câu thật lớn, cặp mắt đen nhánh như màn đêm gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt dữ tợn của Lý Dao Viện, sắc mặt Âu Thiên xanh mét.

Lửa giận trong lòng cuộn cuộn, nhưng cho dù hắn giận dữ, hắn nỗ lực khắc chế tâm tình của mình “Không cần nói những việc này trước mặt bọn họ!” Hắn lạnh lùng phân phó Lý Dao Viện.

Nhưng Lý Dao Viện đã tới gần sự sụp đổ làm sao có thể nghe lời hắn! Khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai. Trên mặt của bà nói là cười nhưng giống như khóc.

Bà ở cạnh hắn gần hai mươi năm, nhưng bà hiểu, mặc dù mình giữ được thân xác của hắn nhưng vĩnh viễn vẫn không có được trái tim hắn. . . .Bà không cam lòng! Bà không cam lòng cả đời như vậy! Không cam lòng mình thua bởi một người đã ra đi từ lâu!

“Anh sợ sao? Anh sợ vạch trần vết sẹo đau đớn của mình sao?” Bà có thể không để ý hắn đối đãi Âu Y Tuyết như thế nào, nhưng là sẽ không cho phép hắn không để mình trong mắt!

Tầm mắt bén nhọn nhìn lần lượt mỗi người ở đây, con người âm hiểm của Lý Dao Viện ngưng tụ bi phẫn tiếp tục nói “Nhưng ta vẫn còn muốn nói!”

Bà như thế nào cho đến nay vì cái nhà này, vì Euclid làm hết sức mình làm một người thanh nhã cao thượng, hy vọng chờ đợi hẳn coi trọng mình. Mà bây giờ lại. . . . Tất cả tất cả bà không muốn để ý nữa! Bất kể danh dự, địa vị, thân phận, tiền bạc những thứ đó trong giờ phút này đều là vô nghĩa bà không để ý đến nữa!

Bà nheo mắt lại, lạnh lùng quan sát người trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh của Âu Thiên, nhắc nhở hẳn “Âu Y Tuyết cũng chỉ là do tình nhân của anh cùng người đàn ông khác sanh ra, Âu Thiên đâu anh có vấn đề sao, anh đến bây giờ còn chưa rõ ràng sao!? Đến bây giờ anh vẫn còn yêu người đàn bà hạ tiện đó, đem vợ mình đặt ở một bên, anh có còn là người nữa hay không!”

Lời này vừa nói ra, càng thêm xác nhận ý nghĩ của một người.

Âu Y Tuyết vô tình bị liên lụy vào cảm thấy đầu mình “ông ông” trừ âm thanh này cô không còn nghe thấy gì nữa, toàn bộ thế giới của cô lúc này một mảnh trống rỗng. . . .

Hai mắt khiếp sợ nhìn về phía Lý Dao Viện, lại phát hiện bà cũng đang nhìn mình, và lại khóe môi của bà mang theo châm chọc. Giống như đang nói. . . ., mẹ của cô giống như kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng, mà cô là tiểu kỹ nữ, cô và mẹ cô là cùng một dạng, thích câu tam đáp tứ, làm những chuyện xấu hổ!

118. Chương 117 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (7)

Việc này “Làm sao có thể...” Âm thanh rất nhỏ từ miệng Âu Y Tuyết, nhìn khuôn mặt đáng sợ của Lý Dao Viện cô chỉ cảm thấy thế giới như sụp đổ, khiến cô muốn nghẹt thở.

Làm sao có thể.... Cô luôn nghĩ rằng mình là con rơi của Âu Thiên cùng một người phụ nữ nào đó, nghĩ muốn nát đầu cũng không nghĩ tới mình lại cùng Âu gia không chút quan hệ....

Đau lòng, mất mát, kinh ngạc, đau khổ bao quanh lấy cô, nỗi sợ hãi đang nuốt cô, làm cô đau đến không muốn sống. Cảm giác choáng váng, khi cô nghĩ mình sẽ ngất đi, một giọng nói thanh thúy xạ lạ từ đâu truyền đến.

“Bà không được ngậm máu phun người.”

. . . .

Giọng nói mang theo tức giận, khinh bỉ và lạnh lẽo.

Trái tim Âu thiên như ngừng đập vì giọng nói ấy, thân thể hắn cứng ngắc, vẻ tức giận trong mắt biến mất chỉ có đau lòng.

Giọng nói này cứ quẩn quanh trong giấc mộng của hắn bao năm giờ đây lại chân thật như thế, âm thanh mà cả đời này hắn không bao giờ quên, vĩnh viễn không thể quên.

Vậy mà Lý Dao Viện vẫn như thế, bà ta cảm tức quay đầu lại, khi nhìn thấy bóng người nói, vẻ mặt tức giận trở thành khiếp sợ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng xanh, đôi mắt đẹp trợn trừng, mở miệng mà không nói được gì, lời đến miệng lại phát hiện bản thân đang run rẩy: “Cô...”

“Sao cô lại ở đây...” Một giọng trầm thấp từ sau lưng mọi người vang lên.

Mọi người nhìn theo nơi âm thanh phát ra, mới nhận ra là Bạch Tuấn Ngạn, hắn lạnh lùng nhìn bóng dáng vừa xuất hiện, chần chờ một chút, sau đó nói: “Đi theo dõi tôi sao?”

Mất thấy Bạch Tuấn Ngạn đi đến chỗ người kia, người đó cười nhạt, gương mặt xinh đẹp so với khuôn mặt vừa rồi có vẻ dễ gần hơn: “Ừ” Biết mình cũng không thể lừa dối hắn, cho nên vẫn là thừa nhận.

Tuy là nói cô theo hắn đến, nhưng cũng không nghĩ có thể nghe đến cuộc đối thoại vừa rồi, lại gặp hai người cô căm thù nhất.

Sự lạnh lẽo lại ngưng tụ trong mắt, nụ cười dịu dàng bỗng chốc trở nên lạnh ngắt, đôi mắt như hổ phách nhìn người đang đưa lưng về phía cô, cô cười nói: “Đã lâu không gặp, chẳng lẽ không muốn gặp tôi một chút sao?”

Lời nói vừa nói ra, trừ Âu Thiên và Lý Dao Viện, những người còn lại đều ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc.

“Dì” Bạch Tuấn Ngạn đứng bên cạnh nhận ra sự thay đổi của cô, không hiểu nhìn cô, lại nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của Âu Thiên, suy nghĩ một chút, trên khuôn mặt xuất hiện đau lòng: “Chẳng lẽ...”

Elena cũng không trả lời Bạch Tuấn Ngạn, lạnh lùng cười: “Xem ra năm tháng không buông tha một ai, cậu chủ Âu của chúng ta cũng biết sợ hãi”. Bỏ qua sắc mặt Lý Dao Viện đang lo lắng sợ hãi, cô không chút do dự đi về phía hắn.

Gần mười tám năm rồi! Cô đã vô số lần tưởng tượng ra hình ảnh khi bọn họ gặp lại, chà đạp hắn dưới lòng bàn chân, đoạt đi tất cả của hắn. Cô phải thực hiện hết tất cả lời thề của mình, báo thù hắn phản bội cô, mất đi đứa con đầu tiên của cô.

Đứa bé. . .

Hai chữ này giống như là ác mộng quấn quanh cô mười tám năm, chỉ cần vừa nghĩ tới đứa con đáng thương, thậm chí chưa từng thấy qua một lần đã bị hắn ôm đi, lòng cô đau như đao cắt, giống như là sắp chết! Nghĩ đi nghĩ lại, trên khuôn mặt bất giác tràn ra đau khổ, ngay cả bước cũng cảm thấy nặng nề không chịu nổi.

Cô đi tới trước mặt Âu Thiên, nhìn hắn nhắm mắt, khi cô thấy rõ hắn không chút nào thay đổi dù năm tháng có đi qua, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ oán hận, mà cỗ oán hận càng lúc càng lớn, trong nháy mắt tất cả lý trí của cô ăn mòn.

“Anh phải vì tất cả những gì anh làm mà trả giá thật lớn” Giọng nói bén nhọn, không có đau lòng chỉ có hận.

Cảm thấy toàn thân cô lạnh lẽo, bỗng chốc Âu Thiên nhìn cô, đôi mắt như ngọc bảo mang theo quyền uy, trên khuôn mặt của hắn có đau khổ, chỉ là đã bị lạnh lùng che mất: “Đã lâu...không gặp” Cho dù ngăn ngừa bốn chữ, nhưng khi nói ra khỏi miệng, sao lại quá khó khăn.

Giống như xa nhau cả thế kỷ, nhìn bộ dáng của cô, trong lòng cảm thấy áy náy. Thời gian trôi qua không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt cô, xinh đẹp như xưa, chỉ là so với lúc trước thì vẻ ngây thơ non nớt đã biến mất thay vào đó là sắc nét, quyền rũ.

“Hừ” Đối với lời nói khách sáo của hắn cô thật xem thường, ánh mắt lạnh lùng quét qua sắc mặt tái nhợt của Lý Dao Viện, Elena cười nói: “Bà Âu, đã lâu không gặp” Khi nói khuôn mặt là nụ cười châm chọc.

Ánh mắt lại nhìn Âu Thiên, Elena cũng không khách sáo nói: “Euclid bị sát nhập, anh là người đứng đầu lại ở nhà cùng vợ nói giỡn, thật là tài giỏi...” Trong lời nói không giấu nổi sự giễu cợt.

Mà lời nói này khiến mọi người kinh hãi. Chỉ trừ Âu Thiên đã sớm hiểu rõ, Bạch Tuấn Ngạn và Elena.

“Cô...ý của cô là gì?” Nhe vậy, trong lòng Lý Dao Viện như sụp đổ, hai chân mềm nhũn té trên mặt đất.

“Nghe không hiểu sao?” Nhìn sắc mặt kinh hãi của bà ta, cô không ngại nói thêm một lần: “Euclid sẽ sớm phá sản, các người cần phải gấp báo ứng.”

Ông trời đúng là có mắt. Vốn cho là chờ Ngạn cưới Jessica thì có thể mượn thế lực của Mike đánh tan nát Euclid, không nghĩ nhảy ra một “Khải Tát Đế Quốc” đuổi tận giết tuyệt, nếu không thấy tin tức sang nay, cô sợ là bây giờ cô còn không biết, cũng sẽ không theo dõi Ngạn đến đây.

119. Chương 118 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (8)

“Thật...” câu trả lời của cô đã xác nhận cho suy nghĩ trong lòng của Lý Dao Viện, Âu Thiên vẫn không rời mắt khỏi Elena, những nghi ngờ vì sao Elena xuất hiện ở đây cũng bị quét sạch, đổi thành....

“Không thể nào, không thể nào, Mạc Dĩ Trạch sao có thể đối với chúng ta như vậy. Không, hẳn là chồng chưa cưới của Xảo Lệ, hẳn sẽ không làm vậy”. Sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn, chỉ cần nghĩ tới sẽ mất tất cả, Lý Dao Viện như không còn biết gì nữa.

Kinh ngạc, sợ hãi, không thể chấp nhận quần vào nhau, nhìn phòng khách to lớn như thế, khi tầm mắt chuyển đến bóng dáng Âu Y Tuyết đang ngồi trên mặt đất, tóc dài che mắt khuôn mặt, tâm tình đang rối loạn lập tức giống như tan nát, lý trí bị ăn mòn.

“Điều tại mày” Trong lòng như có con thú dữ đang gào thét, bà ta nổi giận bước đến chỗ Âu Y Tuyết.

Âu Thiên nhận ra ý định của bà, định tiến lên ngăn cản nhưng nhìn thấy Elena đứng trước mặt lại không bước được, Bạch Tuấn Ngạn theo trực giác tiến tới, nhưng khoảng cách hai người quá xa.

Khi Lý Dao Viện giống như người điên nắm tóc Âu Y Tuyết buộc cô đứng dậy. Cho đến khi cô đứng vững thì buông tóc cô ra, cái tay liền hướng khuôn mặt đang sưng đỏ của cô đánh tới thì có một bóng dáng khác nhanh hơn đứng cản trước mặt cô.

“Chát” âm thanh vang lên, không khí xung quanh lạnh xuống vài phần.

Không khí như ngưng đọng, ngoại trừ cái lạnh buốt giá còn có lo lắng.

Mọi người quay đầu lại nhìn bàn tay Lý Dao Viện, ai cũng trở mắt.

“Bà...” Đột nhiên xuất hiện thêm một người, để cho đầu óc bà ta rối loạn, lúc này Âu Y Tuyết lại không cảm nhận được cái đau như suy nghĩ. Ánh mắt kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt, sắc mặt giật mình, giọng nói run rẩy: “Tại sao...”

Theo tầm mắt của cô, chỉ thấy thím Trương đang đứng trước mặt, bước chân bà có chút không vững. Tóc bị xô lệch, trên khuôn mặt già nua là dấu bàn tay đỏ sạm: “Cô chủ, cô không sao chứ...”

Bà không ngờ rằng bà chủ ra tay nặng vậy. Khi bà đỡ cho Âu Y Tuyết thì mắt như nổ đom đóm, hai gò má nóng như lửa đốt. Bà không dám tin, nếu cái tát này đánh trên mặt cô sẽ như thế nào nữa...

Lý Dao Viện giận muốn điên lên nhìn chằm chằm thím Trương và Âu Y Tuyết, trên khuôn mặt không có chút áy náy khi đánh nhầm người, ngược lại càng trở nên tức giận hơn khi có người bênh vực Âu Y Tuyết.

“Tránh ra” Lý Dao Viện không nhịn được đẩy thím Trương ra, bà điên cuồng làm người khác phải giật mình.

Còn chưa kịp tỉnh lại sau cái tát như trời giáng, thím Trương bị Lý Dao Viện đẩy té ngã trên mặt đất. Khi Âu Y Tuyết muốn chạy tới đỡ, lại bị Lý Dao Viện bắt lại.

Khuôn mặt xinh đẹp nhìn mặt Lý Dao Viện, hai mắt như nước nhìn cặp mắt đầy lửa giận, hai người nhìn nhau, cảm giác như sắp nảy lửa.

Ngay lúc Âu Y Tuyết ngẩng đầu cũng khiến Elena đứng cách đó không xa cũng nhìn thấy rõ mặt cô, chẳng qua khi cô thấy Âu Y Tuyết có bảy phần giống mình thì trở mắt ra, mà phía sau cô, Âu Thiên vô cùng lo lắng.

“Nếu không phải tại mày, Mạc Dĩ Trạch cũng không đối xử với chúng ta như vậy” Nếu không phải mày đẩy Lục Bình xuống lầu, căn bản là quan hệ của hai nhà sẽ không tan nát. Hẳn cũng không bỏ Xảo Lệ, Ecudid càng không thể phá sản. Tất cả tại mày.

Trong cơn tức giận như muốn phun lửa, bà lại giơ tay lên, muốn tát chết cô.

Mà khuôn mặt Âu Y Tuyết thì trắng bệch nhìn bà. Biết rõ thân phận và cảm giác của bà ta, cũng đã nhiều năm trôi qua, cô đều có thể chấp nhận, cô cho là cô nợ họ.....Nghĩ vậy, Âu Y Tuyết nhắm mắt lại, chờ đợi....

Bộ mặt giống như chấp nhận tất cả khiến Lý Dao Viện càng thêm can đảm, bàn tay muốn tát lên mặt cô...

Chẳng qua khi cô sắp tát Âu Y Tuyết thì có một bàn tay khác cản lại, ngăn lại hành động của bà.

“Ai” Lại bị cản, lửa giận nát lòng. Lý Dao Viện quay đầu lại nhưng bàn tay kia nhanh chóng buông ra đẩy bà ngã về phía trước, lại tát cho bà một cái.

“Chát” Đầu óc ong ong, Lý Dao Viện giật mình, cũng buông tay Âu Y Tuyết ra. Cũng đúng ý một người.

Thấy bà ta buông tay Âu Y Tuyết ra, Elena nhanh chóng nắm lấy Âu Y Tuyết ôm vào lòng.

Âu Y Tuyết chưa hiểu ra sao thì đã rơi vào một vòng tay ấm áp, cô mở mắt ra.

Cứ nghĩ sẽ tiếp tục đối diện với ánh mắt đáng sợ của Lý Dao Viện , nhưng lại là một đôi mắt áp áp dịu dàng. Cô kinh ngạc không phải người này xinh đẹp hay sự dịu dàng trong ánh mắt, mà là gương mặt người này với cô giống như từ một khuôn đúc ra.

Hai khuôn mặt đủ để toàn bộ những người đàn ông hâm mộ cùng ở một chỗ. Lập tức khiến những người khác bị lu mờ. Cũng làm tim mỗi một người rung động.

Trên gương mặt tuyệt mỹ, thần thái cũng giống nhau, rõ ràng là mẹ con.

Mặc dù ai cũng nghĩ là vậy nhưng không ai dám nói ra sự thật này. Mà đúng lúc này tiếng nói của thím Trương đã khẳng định tất cả.

“Tiểu Diệp, cô ấy là con gái của con” Một giọng nói già nua mang theo áy náy.

Vì câu nói này, tầm mắt theo tiếng nói của thím Trương không biết từ khi nào đã đến bên cạnh, trong đầu càng lúc càng choáng váng, cả người xụi lơ, ngã xuống. Chỉ cảm thấy có một đôi tay mạnh mẽ đỡ mình dậy, trước khi bóng tối bao trùm cô.

Ý thức tan rã. . .

120. Chương 119 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Sóng Gió Khi Có Thai (9)

Một câu nói của thím Trương, xác nhận nghi vấn trong lòng mỗi người, khiến cho không khí lúc này càng thêm căng thẳng, nỗi oán hận của Elena càng thêm sâu hơn.

“Người là...” Đỡ dậy Âu Y Tuyết đã bất tỉnh, hai mắt Elena nhìn thím Trương. Trong tóc đen xen lẫn sợi bạc, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn khiến cô có chút quen thuộc. Elena suy nghĩ một chút, trên vành tai người kia có nốt ruồi đen to bằng hạt đậu, cả người liền cứng ngắc.

“Người là mẹ” Trong đôi mắt đầy ưu thương , trong lòng đột nhiên nghĩ ra một người khiến cô sững sờ. Ngay khi thấy thím Trương gật đầu, trên khuôn mặt xuất hiện sự dịu dàng, chỉ là cô chưa kịp nói, một lời nói phát ra khiến ý nghĩ của cô dừng lại.

“Một hình ảnh thật cảm động” Bị cô tát ột cái Lý Dao Viện nở nụ cười độc ác, hai mắt bốc lửa, bà lạnh lùng nhìn một màn thân thiết. Ánh mắt trong lúc vô tình nhìn Âu Thiên, thấy hần nhìn Elena đầy tình cảm, nhin không được tức giận.

Bà yêu người đàn ông này nhiều năm như vậy, cuối cùng hần lại yêu người khác. Thật buồn cười.

Một công ty kinh doanh lâu như vậy, nhưng bởi vì Âu Y Tuyết mà bị hủy trong chốc lát. Thật là đau khổ.

Bà tức giận căm thù tất cả, nhìn hình ảnh hai mẹ con thân thiết, bà căm ghét nhìn ánh mắt Âu Thiên, bà lại oán hận, càng khó chịu.

“A, con gái vừa mới sinh, lại bị người đàn ông mình yêu mang đi, còn bị đùa giỡn nói là một bé trai mà tìm kiếm nhiều năm. Bây giờ gặp lại, cô phải cảm ơn tôi mới đúng”. Lời nói chanh chua, ánh mắt không rời Âu Thiên.

Nhưng lời của bà trong phút chốc vạch trần nỗi đau bao năm của Elena, nhắc nhở cô phải trả thù. Đầy bụng tức giận, cô lạnh lùng nhìn Âu Thiên.

“Anh gạt tôi” Những lời nói lạnh lùng từ miệng Elena.

Khi cô trông thấy gương mặt Âu Y Tuyết, cô giật mình, run sợ, chỉ là cô không dám khẳng định mình và cô bé này có quan hệ gì. Bởi vì theo lời cô y tá chăm sóc cô ngày đó nói “Cô sinh bé trai”, vì một cái tát của Lý Dao Viện lên mặt Âu Y Tuyết cô cảm thấy đau lòng, vì thế cản lại.

Ban đầu, cô từng cho người điều tra nhà hắt tìm lại con mình, vậy mà chỉ thấy hai cô gái nhỏ, mãi đến sau này cô mới bỏ cuộc, đem theo trái tim tan nát rời khỏi Đài Loan, nơi đầy đau lòng này.

Chỉ là bây giờ, đứa con cô tốn bao nhiêu sức tìm kiếm lại là bé gái, còn bị người ta ngược đãi. Cô là mẹ lại bị lừa dối, xoay như một con ruồi. Đây là một loại đau đớn, một trong những nỗi đau nhất trên đời này.

Như mong đợi, trên mặt Elena xuất hiện đau khổ cùng hận. Giống như sự tổn thương của cô chưa đủ sâu, Lý Dao viện lại nói: “Hừ, cô cho như vậy là xong rồi? Để tôi cho cô biết một tin thú vị hơn. Trước khi hắt thương cô, hắt đã cùng hôn thê của mình là tôi có với nhau một đứa con gái. Cho nên, đối với cô chỉ là gặp dịp thì chơi, giữa hai người vốn là không có tương lai”

Lời của bà như nói lên tất cả, nhìn khuôn mặt Elena càng lúc càng khó coi, trong lòng rất là vui vẻ. Nếu cô nghĩ muốn hủy hoại tất cả, vậy thì hủy hết đi.

Không có người nào đánh bà mà không trả giá gấp đôi, dù là người mình yêu, cũng thế thôi.

“Cô...” Sắc mặt Âu Thiên khi nghe Lý Dao Viện nói xong trở nên xanh mét, đối với lời nói của Lý Dao Viện trở nên khiếp sợ càng áy náy đối với Elena. Hắt chưa kịp nói đã bị Elena lên tiếng cắt đứt.

“Bà cho rằng hiện tại tôi còn để ý chuyện này sao?” Khóe môi giễu cợt, rõ ràng bởi vì lời nói của Lý Dao Viện mà đau đớn, nhưng Elena lại trấn tĩnh lạnh lùng nhìn Âu Thiên nói với Lý Dao Viện: “Các người đều phải vì việc mình làm mà trả giá”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng bộc lộ sự căm ghét cũng nổi oán hận, trong lòng Elena càng khó chịu, nhất định để bọn họ sống không được chết không yên. Cô nhìn lại người trong lòng, lúc này tạm bỏ qua bọn họ.

Nỗ lực kiềm chế. Bạch Tuấn Ngạn bước đến bên cạnh Elena. Hắt nhẹ nhàng ôm lấy Âu Y Tuyết trong lòng Elena, giọng nói bình tĩnh: “Chúng ta đi thôi”

Tuy rằng hắt khó có thể tin những việc đã xảy ra, nhưng hắt biết cô đang rất khó chịu.

“Đưa cô ấy đến bệnh viện trước” Ánh mắt nhìn thân thể mảnh mai của Âu Y Tuyết, sau đó Elena nhìn thím Trương, cảm giác đau lòng quặn lấy cô: “Cảm ơn vì tất cả...mẹ”

Mà một tiếng “Mẹ” của Elena, rốt cuộc thím Trương chảy nước mắt. Đúng vậy, thím là mẹ của Cốc Điệp, là bà ngoại của Âu Y Tuyết.....

“Con, mẹ có lỗi với con” Nhiều năm ân oán như chuyện trước mắt, chỉ là bà không đủ sức ngăn cản, bà bất lực, đau lòng. Mười tám năm rồi, bà không nghĩ cô ấy lại nhận ra....

”Con không trách mẹ”

Những chuyện cũ đã sớm trôi qua, cô có hận bà, nhưng nhớ nhung lại nhiều hơn. Bởi vì cô hiểu cảm giác con mình bị mang đi, loại đau đớn này....

Cho nên, cô không trách mẹ, cũng không có tư cách trách bà. . . .

.

Tình huống thay đổi, Elena không quan tâm đến ai, đem Âu Y Tuyết và thím Trương rời khỏi Âu gia, đây đưa phức tạp bị vạch trần, giống như ân oán sắp chấm dứt.

Chỉ là, ai sẽ cho tất cả là chấm dứt ?

Không, đây là bắt đầu mà thôi.

※

Giống như trải qua một giấc mộng dài.....

Trong mộng cô thoát khỏi ngôi nhà đó, không còn là cây đinh trong mắt Lý Dao Viện và Âu Xảo Lệ, không còn là vô hình trong mắt Âu Thiên..... cô có một người mẹ rất đẹp, câu chuyện đẹp như cổ tích, cô không còn là cô bé lọ lem mặc cho người phỉ nhổ. Cô nhìn thấy một người giống mình, người đó dịu dàng vuốt mặt cô, gọi cô: “Tiểu Tuyết” đó không phải người lạ, đó là mẹ cô.

Cô hy vọng mộng sẽ không biến mất, bởi vì cô muốn tiếp tục như vậy...

.

“Ông nói gì” Một giọng nữ vang vọng ngoài hành lang bệnh viện, trên khuôn mặt xinh đẹp của Elena trắng như một tờ giấy, sau khi nghe câu trả lời của bác sĩ, cô tựa lưng vào vách tường mắt mở to, thím Trương ở bên cạnh cô cũng lo lắng.

“Bác sĩ, có phải kiểm tra sai rồi, làm sao, làm sao sẽ... con bé nhỏ như vậy...”

Trời ! Ai nói cho tôi biết đây không phải sự thật.

Nghĩ là khi gặp lại con sẽ vô cùng vui vẻ, không nghĩ lại gặp đả kích lớn như vậy. Cho là cô ngất đi bởi vì không chịu nổi việc xảy ra, nào biết nguyên nhân thật sự là...”

Không, không phải thật, nhất định là lầm chỗ nào. Lần nữa muốn kiểm tra lại nhưng khi nhìn ánh mắt bác sĩ cô không nói nên lời, bác sĩ giống như đã hiểu ra chỉ thở dài nói.

“Thưa cô, tôi vừa nói là sự thật. Nếu cô không tin, tôi có thể cho cô xem báo cáo” Bác sĩ đối với tâm trạng của Elena giống như đã quen, hần nhìn cô, nói tiếp: “Tôi có thể khẳng định với cô, bệnh nhân ngất là do kinh sợ với áp lực bên ngoài, nguyên nhân lớn nhất, cô ấy mang thai”

Lần nữa nghe câu trả lời chắc chắn, trong lòng Elena giống như bị đánh một quyền, cô nhú mào, đầu óc mơ hồ, ánh mắt nhìn thím Trương hỏi.

“Những việc này là thật, đứa nhỏ đó của ai....” Nói ra khỏi miệng, cô mới biết khó khăn dường nào. Sau mười tám năm lần đầu gặp con, lại không ngờ cô mang thai, cô nghĩ cô là người mẹ thất bại nhất.

Đối với câu hỏi của Elena, thím Trương im lặng. Bởi vì đối với bà, việc này như một trái bom.

Thấy bà không đáp, Elena cắn môi, nhìn bác sĩ nói:

“Mặc kệ đứa bé đó của ai, tôi không thể để con mình chịu khổ” Lời nói rõ ràng....

※

Đồng thời lúc này.

Bệnh viện Thanh Du, lâu năm phòng làm việc của viện trưởng.

Joe mới xong một cuộc đại phẫu thuật, đẩy ra cửa phòng nhìn thấy một bóng người đang ngồi ở vị trí của hắn.

“Người bạn rợn, rốt cuộc cũng đến” Bóng dáng quen thuộc dù không nhìn cũng biết là ai. Hần nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đi đến chỗ đối diện ngồi xuống, nụ cười hài hước: “Tôi xong rồi, cậu có thể hướng khuôn mặt người chết của mình nhìn tôi, không cần phải sát hại bảo bối của tôi nữa”

Nghe vậy, lúc này người đó mới chậm rãi quay lại. .

Joe là người Mỹ, mới từ Mỹ đến Đài Loan hai tuần trước vào làm ở Thanh Du. Bởi vì bề ngoài xuất sắc cùng tài năng của mình mà trở thành bác sĩ nam được ái mộ nhất. Dĩ nhiên ngoại trừ là bác sĩ hần còn là người thừa kế. Chỉ là một người toàn năng như vậy nhưng không cảm thấy hứng thú với phụ nữ chỉ thích thú bên mấy cây thuốc..

Nhìn thấy nụ cười của Joe trong đôi mắt đen như ngọc bảo thạch, đôi mắt lạnh lùng vẫn nhìn hần.

Tựa hồ cảm thấy anh khác thường, Joe thay đổi đề tài: “Không phải là nói kiểm tra đầu tháng sao? Tại sao hai tuần rồi mới đến” Vốn là bác sĩ chữa trị cho anh, Joe cảm thấy anh không tuân thủ thì rất là khó chịu.

Đối mặt với sự trách cứ của hần, môi Mạc Dị Trạch khẽ nâng: “Gần đây có chút việc” Đây là sự thật.

Nghe một câu nói của anh, Joe tiêu hóa câu nói của anh: “Cậu vợ đi chết sao, mua Ecudid gấp như vậy”

Nghe vậy, Mạc Dị Trạch không có biểu tình gì, không nói lời nào.

Mà Joe cũng không để ý đến, nói rõ: “Lại nói, cậu không phải kẻ tiểu nhân? Lại vì một cô gái mà làm vậy, không giống phong cách của cậu”

Mấy ngày qua, tin tức Khải Tắt Đế Quốc thu mua công ty Eculid ở khắp nơi, thậm chí đến Mỹ, ngay cả đám bạn của hắn bên ấy cũng rối rít gọi hỏi thăm hắn, nhưng hắn không có thời gian. Cứ nghĩ sẽ không làm hỏng chuyện của tên này, hắn vô cùng tránh báo chí, để tránh người ta hỏi hắn cũng không biết phải nói gì.

“Là cô ấy tự tìm” Nói đến đây, Mạc Dĩ Trạch rất là khó chịu, mỗi lần nghĩ đến khi anh bảo cô đi thì cô không chút lưu luyến bỏ đi thật, trong lòng anh không nén được tức giận.

Cô phải trả giá cho hành động của mình. Mà việc anh thu mua Eculid chỉ là trùng hợp thôi. Trong hai năm qua, lão cáo già Âu Thiên thừa lúc cha của anh lo cho anh mà lén lấy đi vài hợp đồng, tuy nói hai nhà có hôn ước nhưng thương trường là chiến trường không có thân thích, không có bạn. Anh chỉ ngăn lại sự tự cao của ông ta.

“Chắc, chắc” Nghe câu trả lời của anh, Joe chỉ lắc đầu, nói: “Theo mình gần đây cậu hành động theo cảm tính quá rồi, lại còn đặc biệt nhắm vào một người con gái”

Mạc Dĩ Trạch đối với lời nói của hắn không nói gì. Joe biết rõ với tính cách của anh cũng không hỏi đành tự mình nói ra .

Joe buồn chán nói: “Cậu mượn một số bác sĩ, dụng cụ từ bệnh viện mình là muốn làm gì? Người giúp việc nhà cậu bệnh hết rồi à?”

Nghĩ đến sau khi nghe các bác sĩ trở về nói với hắn, thiếu chút nữa cười chết. Cái gì “Cảm cúm XX” căn bản là nói dối, nói nhầm. Nếu gần đây thật sự xuất hiện loại bệnh này thì hắn là bác sĩ sao lại không biết.

“Không có gì” Không để ý đến lời của Joe, Mạc Dĩ Trạch không muốn tiếp tục chủ đề này.

Hôm đó sau khi xảy ra chuyện trong phòng tắm, anh bị cảm. Bởi vì lo lắng sẽ có người giống mình nên mới lấy đại cái lý do để bác sĩ khám cho cô. Bây giờ nghĩ lại thấy bản thân quá ngốc sao lại đi lo lắng ột người từng phản bội mình, lúc đó chắc tại bệnh đến nóng đầu.

Joe trợn mắt. Anh “không có gì” hay là “có cái gì” dù không biết mục đích của anh, nhưng chuyện này cũng làm cho Joe biết anh có chút bí mật không muốn ai biết, ví dụ như: “Cậu nói thật ình biết, có phải cậu có sở thích khi dễ phụ nữ không?”

Dứt lời, chỉ thấy khuôn mặt Mạc Dĩ Trạch như màu gan heo, nhìn chăm chăm Joe, không lên tiếng.

“Cậu không nhận, mình có chứng cứ” Joe sợ hãi, đứng lên lấy từ trong bàn đọc sách ra một tờ giấy, trở lại bên cạnh Mạc Dĩ Trạch nhét tờ giấy vào tay anh: “Xem, để một người không có sức khỏe, cơ thể suy nhược còn mang thai lao động đến như vậy, cậu đúng là có “tính người” Joe thẳng thắn lên án.

Mạc Dĩ Trạch ngẩn ra, không nhìn tờ giấy nói: “Nhà tôi không chọn người giúp việc mang thai”. Trước khi về Đài Loan, anh đã cho tuyển người giúp việc, một trong mười điều kiện có nói là “Không mang thai”. Cho nên, anh chắc chắn là lầm lẫn.

“Ý cậu là bệnh viện mình kiểm tra sai?” Ngồi xuống lần nữa, Joe tỏ ra vô cùng ung dung. Không để ý Mạc Dĩ Trạch, nói tiếp: “Chính cậu xem, người giúp việc đó hơn hai mươi giờ không ngủ, cậu thật là giỏi”

Đối với hắn mà nói, báo cáo này tuyệt đối không sai. Bởi vì danh tiếng của bác sĩ ở bệnh viện Thanh Du là đứng nhất thành phố, nếu thật sự có người nào báo cáo sai hắn chắc chắn cho cuốn gói đi.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch nhìn lại, chuyển ánh mắt đến tờ giấy, khi tên họ người đó hiện trên tờ giấy, anh giật mình, sau đó nắm thật chặt tờ giấy.

“Nhìn một chút” Bộ dáng hoảng hốt như vậy, rõ ràng là có quen biết. Không phải người giúp việc nhà cậu ta thì là ai. Joe thầm nghĩ.

Theo tầm mắt nhìn thì khuôn mặt của Mạc Dĩ Trạch ngày càng xanh, trên mặt lạnh lẽo, khi hai mắt anh nhìn thấy hai chữ dương tính, tay anh run run.

Cô ta đáng chết. Dám có con với người khác.

Lửa giận bộc phát tiềm ẩn từ lâu, đôi tay siết chặt, anh hận muốn cho nó tan nát.

Sắc mặt của anh Joe nhìn được rõ ràng, bộ dáng sắp nổi điên, người làm đó..., cho nên nói đỡ một chút: “Mình sợ cậu sẽ đuổi người ta, cô ấy mới mang thai hai tuần, thân thể rất yếu, rất dễ sanh non”

Lời nói của Joe rơi vào trong tai Mạc Dĩ Trạch. Mạc Dĩ Trạch lại ngẩn ra, giống như nhớ tới cái gì ngắc đầu lên, thiếu chút nữa làm Joe giật mình.

“Cậu nói cô ấy mang thai được hai tuần?” Giọng nói trầm thấp.

“Đúng vậy” Joe chắc chắn.

Nghe câu trả lời của Joe, Mạc Dĩ Trạch rơi vào trầm tư.....

Hai tuần.....

Trong đầu nhớ tới hình ảnh cô cùng với anh một đêm đó, không phải hai tuần trước sao?

Chẳng lẽ, đứa bé trong bụng cô.... là của anh?

Dĩ nhiên còn có đáp án khác, sau khi cùng anh thì cô lại cùng người đàn ông khác.

Chỉ là, nghĩ một chút, anh tin là đáp án thứ nhất.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh mâu thuẫn. Trải qua vài giây suy nghĩ kỹ lưỡng, anh tin đó là con của mình.

Phụ nữ cứng đầu, mong là con của anh chứ nếu mà không phải. Anh cho cô chết không chỗ chôn.

Trong mắt thoáng có nét dịu dàng, vẻ lạnh lùng cũng mất đi, nhìn tấm giấy chứng minh cô có thai, trong lòng thật vui vẻ. Chỉ cần nghĩ đến cô đang mang thai con mình, anh liền cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Về mặt đột nhiên thay đổi, Joe không hiểu ra sao, biểu tình trên mặt Mạc Dĩ Trạch là chưa bao giờ thấy.

“Tốt lắm, để chuyện này qua một bên” Thật sự là không hiểu nổi anh, Joe bỏ qua. Thay đổi về hời hợt, nghiêm túc nói: “Hai năm rồi, cậu vẫn chưa quyết định sao?”

Thân thể Mạc Dĩ Trạch run lên, nụ cười cứng ngắc. Tròng mắt nghiêm túc nhìn Joe, Anh không trả lời chỉ nhìn Joe.

Đối với bộ dáng hần thấy này Joe nhìn cũng đã chục lần, trong lòng thở dài: “Chẳng lẽ cậu muốn ngồi xe lăn cả đời? Coi như không vì bản thân suy nghĩ, nhưng phải vì một nửa tương lai mà suy tính. Chẳng có cô gái nào đồng ý lấy một người ngồi xe lăn cả. Dĩ nhiên nếu có thì người ta là nhìn tài sản của cậu”.

Chữ chữ sắt bén, chuẩn xác. Đánh vào lòng Mạc Dĩ Trạch, đã kích anh.

Mạc Dĩ Trạch biết hẳn nói thật, cũng muốn tốt cho anh. Mặc dù anh giàu có người người hâm mộ, khuôn mặt anh tuấn, nhưng chỉ là bề ngoài. Anh nhìn thấy những ánh mắt hâm mộ anh nhưng khi nhìn đến đôi chân anh thì tiếc nuối.

Joe không biết anh thế nào, chỉ lấy tâm trạng của một người bác sĩ khuyên bảo: “Chân cậu có hy vọng, chỉ là muốn cậu đánh cuộc thôi, sao lại trở nên nhát như vậy?”

“A, đánh cuộc?” Mạc Dĩ Trạch cười nhẹ, có mĩa mai.

Muốn anh dùng 10% đi đánh cuộc hai chân của mình, anh còn chưa có thông dong như vậy. Bản năng muốn cự tuyệt, chẳng qua khi nhớ đến bóng dáng một người, anh..... do dự.....

121. Chương 120 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Gỡ Bỏ Hết Hiểu Lầm (1)

Ngày hôm sau.

Trong phòng bệnh.

Đẩy cửa ra một mùi thuốc gây mũi nhào tới, ở trước mắt một mảnh trắng làm người ta chói mắt, hướng giường bệnh đi tới, một cô gái có khuôn mặt sắc sảo, một mái tóc đen dài, trong giờ phút này cô gái xinh đẹp đang nằm ở trên giường.

Cô gái hô hấp nhẹ nhàng, bỗng nhiên, lông mi thon dài rung động mấy cái, hai giầy sau hai mắt chậm rãi mở ra.

Con ngươi trong suốt như nước mang theo mờ mịt cùng mệt mỏi, nhìn đến hoàn cảnh trước mặt cảm thấy mất mát, ngón tay thon dài nắm chặt, cô tự nói với mình, tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Sau khi tỉnh rồi sẽ là hiện thực, một hiện thực làm cô đau đến không muốn sống nữa . . .

Lúc Âu Y Tuyết đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà, một tiếng nói già nua mang theo mừng rỡ truyền đến: “Tiểu thư, cô tỉnh rồi!”

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía phát ra tiếng nói, phát hiện ở phía cửa phòng bệnh có một bóng dáng bi thương, khi nhìn rõ ràng là thím Trương.

Mắt thấy Âu Y Tuyết tỉnh lại, thím Trương mừng rỡ vội vàng bước tới. Để cháo gà cầm trên tay lên tủ đầu giường, sau đó nghiêng người tới Âu Y Tuyết, nóng lòng hỏi thăm cô: “Tiểu thư có nơi nào không thoải mái không? Có muốn tôi đi gọi bác sĩ?”

Ánh mắt ân cần quan sát trên người Âu Y Tuyết, vừa nói bà vừa sờ sờ mặt của Âu Y Tuyết.

“Con không sao, thím không cần kêu thầy thuốc” Âu Y Tuyết thản nhiên nói từ từ chống thân mình, muốn ngồi dậy.

Mà động tác của cô làm cho thím Trương giật mình: “Tiểu thư muốn làm cái gì, tôi giúp cô làm. Cô bây giờ còn yếu, nếu không cẩn thận một chút thì đứa bé . . .” thím Trương nói đến đây liền dừng lại.

“Thím . . .” Âu Y Tuyết nghe được hai chữ “đứa bé”, tay đang chống người dừng lại, con mắt trong trẻo nhìn thím Trương, hơi chần chờ nói: “Thím mới vừa nói cái gì?”

Thím Trương hoàn toàn không nghĩ tới mình sốt ruột lại lỡ miệng nói cho cô biết, trong lòng hối tiếc cũng đang suy nghĩ nói chuyện kia với cô như thế nào.

“Tiểu thư, cô nghỉ ngơi trước, một lát nữa tôi sẽ nói với cô” Khóe miệng hiện lên tươi cười cay đắng, thím Trương giúp Âu Y Tuyết ngồi dậy, còn thân thiết ở phía sau lưng để một cái gối.

Sau khi làm xong tất cả, bà mới đem bình giữ nhiệt trên tủ đầu giường đổ cho Âu Y Tuyết một chén cháo gà nóng hổi.

“Tiểu thư, cô đã ngủ một đêm, ăn một ít đồ trước đi” Dem cháo gà cho Âu Y Tuyết thím Trương liền ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cám ơn” Âu Y Tuyết gật đầu một cái bày tỏ cảm kích. Nhìn chén cháo gà thơm ngon, Âu Y Tuyết cũng không cảm thấy đói, ngược lại cảm thấy dạ dày quấy rối, cảm giác nôn mửa dâng lên.

Cô cắn chặt miệng mình, cau mày nín thở. Cô định không ăn nhưng nhìn thấy ánh mắt đau lòng của thím Trương cô cứng rắn đem cảm giác của bản thân nén xuống, ép chính mình uống một chút.

Cô không biết bộ dáng khổ sở của cô thím Trương đều nhìn thấy hết.

Nhìn cô cứ uống một hớp cháo gà, bộ dáng nhúu mày, thím Trương là có nỗi khổ không thể nói. Cô làm sao có thể biết nguyên nhân mình khổ sở, chỉ là . . . Ở trong lòng thở dài một cái, cố gắng đưa ra tươi cười dặn dò: “Tiểu thư nhất định cố gắng nghỉ ngơi bổ sung dinh dưỡng cho tốt, như vậy thân thể mới mau khỏe lại”

Nghe vậy, Âu Y Tuyết gật đầu một cái, đem lời của thím Trương để trong lòng.

“Thím Trương . . .” Âu Y Tuyết đột nhiên ngừng uống cháo nâng mi mắt nhìn về phía thím Trương có chút do dự.

“Cô muốn biết chuyện gì thì cứ hỏi, tôi biết chuyện gì sẽ nói cho cô biết” Thím Trương biết điều cô muốn hỏi.

Được thím Trương đồng ý, Âu Y Tuyết cũng không còn do dự nữa, trong đôi mắt có chút ảm đạm cùng giấy dựa, cô mở miệng nói: “Ngày hôm qua, đã xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm qua trước khi cô hôn mê, cô hình như thấy một người có bảy phần giống cô, nhưng gương mặt so với cô thì thành thực hơn, mà cô cứ như nằm mơ nên nghi ngờ đó có phải là sự thật hay không.

Nghe vậy, thím Trương áy náy nhìn cô, sợ hù dọa cô nên ôn nhu nói: “Tiểu thư, cô gái ấy là mẹ ruột của cô” Biết là Âu Y Tuyết nhớ loáng thoáng chuyện ngày hôm qua nhưng không dám xác nhận mà thôi, thím Trương cố gắng không chế tâm tư bất bình của mình, đè ép giọng nói: “Cô chắc là chưa nhìn thấy mặt của mẹ ruột”

Dứt lời, liền nhìn thấy sắc mặt không tốt của Âu Y Tuyết, tay cầm chén sứt mẻ làm rơi, khiếp sợ nhìn thấy thím Trương gật đầu xác nhận, trong nháy mắt tất cả vấn đề thắc mắc điều tan thành mây khói.

Thì ra tất cả những việc trong giấc mơ điều là sự thật . . .

Cô không phải ảo tưởng, cũng không phải đang nằm mơ, mà là sự thật!

Mẹ của cô...

Một cổ xúc động một tình cảm khác thường trong lòng Âu Y Tuyết dâng lên, cô cắn chặt môi dưới cố gắng không để cho cảm xúc vì sự thật mà chấn động. Vui sướng, phiền muộn, đau lòng, thống khổ đều được tập trung vào đáy mắt của cô, không thể nhận thấy trong mắt như sao kim của cô nhiễm một tầng sương mù.

Cô không phải chưa từng nghĩ đến tình cảnh cô gặp mẹ của mình, cô cho là ngoài trừ oán hận chính là căm giận! Căm hận mẹ bỏ rơi chính mình, ăn nhờ ở đậu nhà người nhịn nhục bị ức hiếp, nhưng trong giờ phút này, cô cũng mới biết mình không hề hận mẹ, cho dù có chỉ là bị ai cùng phiền muộn

Thím Trương nhìn thấy sự chuyển biến trong mắt cô, nhìn tâm tình cô vô cùng phức tạp, cảm giác của thím Trương cũng vậy. Mình bị buộc xa cách con gái mười tám năm, mà chính mình thấy cháu ngoại duy nhất bị người ta hành hạ, chính mình lại không có biện pháp nào

Thím Trương cùng Âu Y Tuyết đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, trong lúc nhất thời, không khí phòng bệnh càng trở nên đau thương. Không khí tĩnh mịch kéo dài không bao lâu bị cắt đứt.

“Nói như vậy, lời bà ấy nói tất cả đều là sự thật?” Tất cả lời nói trần thuật ngày hôm qua của Lý Dao Viên, trong lòng Âu Y Tuyết nhéo chặt khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nét thống khổ, chống lại con người kinh ngạc của thím Trương, Âu Y Tuyết tiếp tục nói: “Con cũng không phải con của Âu Thiên, con chỉ là . . . mẹ con cùng người đàn ông khác sinh ra, mà Âu Thiên vì rất yêu mẹ nên mới nuôi con?”

Ngày hôm qua khi mới biết được chuyện này, cô có cảm giác bị giáng một gậy vào đầu. Luôn luôn ỉn là con gái ruột của Âu Thiên, quay đầu lại thì không phải, bọn họ không có bất kì quan hệ máu mủ nào hết!

“Tiểu thư, không phải như vậy” Thím Trương lắc đầu một cái, thu lại vẻ mặt bi thương, chống lại sự cô đơn của Âu Y Tuyết, muốn giải thích, đột nhiên từ phía sau truyền tới nghe giọng nói mang theo tức giận cắt đứt lời bà muốn nói.

“Con là con của cô ấy, nhưng không phải là!” Đây là một lời nói có hàm nghĩa sâu xa.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, nhìn về phía cửa lúc này trống rỗng trong lúc này có một hình dáng thon dài mảnh mai đang đứng. Có khuôn mặt tương tự đang nhìn mình làm cho đầu của Âu Y Tuyết trống rỗng.

“Điệp nhi” Thím Trương nhìn thấy người đến là Cốc Điệp nên vội vã đứng lên.

Một thân áo đầm đen, một mái tóc quấn thả xuống ở trên vai thẳng tới thắt lưng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng ngũ quan xinh đẹp thoát tục tinh khiết làm người ta không thể rời mắt.

Elena nhìn hướng thím Trương nhẹ giọng gọi: “Me!” Mà sau khi nhìn về phía Âu Y Tuyết, đôi mắt bình tĩnh lập tức không thể ức chế mừng rỡ, vẻ mặt bình tĩnh có chút run rẩy.

“Con tỉnh rồi?” Elena khàn giọng chậm rãi mở miệng.

Định đợi sau khi Âu Y Tuyết tỉnh lại, có thật nhiều lời muốn nói với cô, nhưng Elena phát hiện sau khi gặp cô mình cái gì cũng nói không được.

“Dạ” Âu Y Tuyết sững sờ gạt đầu một cái, đột nhiên trong lòng dâng lên tình cảm kích động.

Thấy cô không sợ mình, thái độ không trốn tránh mình, Elena cắn môi sau đó bước tới đi đến bên cạnh giường ôm Âu Y Tuyết vào trong ngực

Mà khi tiếp xúc thân thể mềm mại của cô, cho đến giờ phút này Elena mới cảm nhận được sự tồn tại chân thật của cô, kết quả là cặp mắt mờ mịt chảy xuống nước mắt trong suốt.

Là con của mình, thật sự là con gái của mình! Cho dù đây là lần đầu tiên gặp con gái của mình, nhưng Elena không cảm thấy có bất kỳ khoảng cách nào, Elena ôm thật chặt cô, Elena phát hiện mười tám năm bây giờ có thể đau lòng khổ sở mới được cởi bỏ

Elena run rẩy có thể thấy trong lòng mình rất là phức tạp. Bị Elena ôm trong ngực Âu Y Tuyết có thể cảm nhận được cảm giác an toàn. Cô không có phản kháng Elena, bởi vì cô biết người chịu khổ cũng không phải chỉ có mình cô! Mặc dù cô không hiểu rõ ràng lý do mình bị bỏ rơi nhưng cô nguyện ý hiểu Elena, nguyện ý tin tưởng mình bị bỏ rơi là có nỗi khổ bất đắc dĩ!

Liên trong nháy mắt, Elena ôm chặt Âu Y Tuyết, nước mắt như mất kiểm soát không ngừng rơi xuống, mà bên cạnh thím Trương cũng đang lau nước mắt khi nhìn thấy cảnh này.

Giờ phút này không khí trong phòng bệnh là một sự ấm áp . . .

Không biết qua bao lâu, đợi khi nước mắt không còn rơi nữa, Elena hốt mất đồ buồng lỏng Âu Y Tuyết ra, khuôn mặt tuyệt đẹp như cũ làm người ta hít thở không thông.

Cô nắm chặt hai tay của Âu Y Tuyết, đôi mắt tiêu điều toát lên nỗi hận trong lòng mở miệng hỏi: “Con sẽ hận mẹ sao?” Hận mẹ tới bây giờ mới tìm được con, hận mẹ đã để cho con chịu khổ.

Tưởng rằng Âu Y Tuyết oán hận mình, chỉ thấy Âu Y Tuyết lắc đầu, lại thấy cô trả lời: “Không biết”

“Con” Cô liền trả lời làm cho Elena căng thẳng, lập tức cảm giác tội lỗi càng thêm sâu nặng. Lòng cô áy náy nhìn gò má của Âu Y Tuyết có chút trắng bệch, nói tiếp: “Vậy con có đồng ý sau này ở cùng mẹ không?” Cho dù cô có đồng ý hay không, Elena sẽ không cho cô trở về ngôi nhà kia.

Elena khấn trương chờ câu trả lời của Âu Y Tuyết.

Một giây, hai giây.

Nhưng Âu Y Tuyết vẫn không lên tiếng, lúc Elena cho là cô không muốn sống cùng mình, lại nghe Âu Y Tuyết trầm thấp trả lời chắc chắn: “Con đồng ý”

Nghe vậy, khoé môi Elena nhếch lên cười, cô vui mừng nhìn con gái của mình, vươn tay vuốt mặt con

Bệnh viện Thanh Du, phòng bệnh VIP lầu năm.

Cả lầu đều được Khải Tắt Tắt Đế Quốc bao hết, các cửa thang máy ra vào đều có vệ sĩ, ngăn chặn các ký giả báo chí, nghiêm túc phòng bị, cả một con ruồi cũng khó bay vào. Mà cả tầng lầu có các bác sĩ đứng đầu thể giới trông chừng, mục đích của bọn họ rất đơn giản, chính là chăm sóc Mạc phu nhân của tập đoàn Mạc thị!

Không chút nào giống phòng bệnh mà giống như phòng tổng thống của khách sạn cao cấp. Bên trong phòng bệnh đồ trang trí tao nhã, cực kỳ xa xỉ, đèn thạch anh hoa lệ, vật dụng nhập khẩu từ Italia, các thiết bị y tế hiện đại cùng với phòng tắm cá nhân, hiển nhiên chính là một mô hình của ngôi nhà cao cấp!

Trên ghế salon màu đen da trâu, một thân tây trang màu đen, một người trung niên tuấn lãng nhìn người con trai đối diện hỏi: “Con làm như vậy có thể hay không quá đáng?”

“Quá đáng?” Mạc Dĩ Trạch mỉa mai, liếc nhìn cha mình hỏi ngược lại: “Như vậy là quá đáng sao?” Nếu không phải mẹ đang nằm viện cần cha chăm sóc, anh cũng không bắt đắc dĩ tiếp nhận Mạc thị, căn bản anh cũng không biết dã tâm của Âu Thiên không chỉ là hợp tác kinh doanh, mà là muốn nuốt luôn cả công ty. Dĩ nhiên, chuyện này ngoài anh ra không ai biết.

“Hai ...” Mấy ngày nay vì chăm sóc cho vợ, Mạc Dững không ngủ đủ giấc, ông mệt mỏi thở dài một cái gống như đã già thêm mười mấy tuổi.

Một tuần lễ này, ông cả ngày ở nơi này, nhưng tất cả việc xảy ra ở bên ngoài ông cũng biết sơ vài việc. Huống chi con trai mình làm chuyện huyền ảo lớn như vậy muốn không biết cũng không được.

Đối với con trai do không kiềm chế được biến thành lạnh lùng, Mạc Dững không biết nên khổ sở hay mừng rỡ. Mừng rỡ là con trai đã trưởng thành, sự nghiệp lớn hơn so với mình, khổ sở là nó trầm mặt không nói chuyện tình yêu. Mà nó khí phách cường ngạnh làm ỉn không dám gật bừa tiếp nhận.

“Nói như thế nào con cùng Xảo Lệ cũng có hôn ước, làm sao con có thể đối với Âu gia như vậy! Huống chi người sai là Âu Y Tuyết, không có bất kì quan hệ với Âu gia”. Nhớ lại lúc đầu Xảo Lệ biết hai chân con mình không chữa được vẫn tình nguyện ở bên nó chăm sóc nó, Mạc Dững cảm thấy Xảo Lệ là một cô gái tốt để trở thành con dâu. Hiện tại Mạc Dĩ Trạch thành tựu lại muốn đem Xảo Lệ ở một bên, lòng Mạc Dững nguội lạnh.

“Thương trường như chiến trường, không có gì là không thể. Huống chi Mạc gia có một chút lỗi”. Anh biết Âu Xảo Lệ yêu anh nhưng cô yêu bản thân mình hơn, cô có thể ở bên người anh lâu như vậy trừ “Khải Tắt Quốc Tế phu nhân” bên ngoài được nịnh bợ ngoài ra còn được sung sướng về mặt vật chất. Anh cũng không tin tưởng cô vì anh mà thủ thân như ngọc! Chỉ là tất cả anh cũng không muốn làm rõ ràng.

“Haiz, con . . .” Mạc Dững thật sự không thể nói gì được, ông yên lặng liếc con mình, cuối cùng không tiếp tục đề tài này nữa.

“Hôn ước của con tính làm thế nào?” Đây mới là vấn đề làm ông đau đầu nhất, cùng Âu gia quan hệ đối địch, hôn ước chắc tan rã thôi. Mất đi con dâu tốt như Âu Xảo Lệ, vậy nó định kết hôn với người nào. Hơn nữa sẽ có người nào tình nguyện gả cho nó . . . Lơ đãng nhìn về cặp chân của con mình, Mạc Dững cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có.

Vợ thì hôn mê, con trai hai chân tàn phế cả ngày ngồi xe lăn, chỉ cần nghĩ đến đây, ông cảm thấy mình rất vô dụng!

“Con muốn ngồi xe lăn cả đời, con cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ đến kết hôn” Anh đem ý nghĩ của mình nói thẳng ra. Trên đời này có ai nguyện ý thật lòng yêu thương anh gả cho anh một tên tàn phế, trừ phi người đó coi trọng địa vị của anh, thân phận của anh, tài sản của anh.

Dứt lời liền thấy sắc mặt Mạc Dững thay đổi: “Vậy ý của người là muốn Mạc gia không có người nối nghiệp sao?” Theo giọng điệu mà phân tích, Mạc Dững nghĩ chỉ có đáp án này.

Mạc Dĩ Trạch không đếm xỉa đến sắc mặt của cha, nhẹ nhàng nhắm mắt, đem tâm tư trong lòng cất giấu, không nói.

Trong đầu bỗng thoáng qua gương mặt u thương oán hận, trong tim anh nín chặt, một hồi tùy tiện nói: “Trên thế gian này có rất nhiều phụ nữ, chỉ cần bỏ tiền ra, cho dù họ không muốn gả cho con, nhưng cũng không có nghĩa là họ không muốn vì con sinh người thừa kế” Ngụ ý trong lời nói rất rõ ràng.

Nhưng Mạc Dững sau khi nghe xong cũng không cảm thấy thoải mái, ngược lại càng khấn trương hơn.

“Con nghĩ cứ như vậy sao?” Mạc Dững khó nhin được đau lòng! Nếu không phải năm đó bị tai nạn xe cộ, cũng sẽ không thay đổi cuộc đời của nó, thay đổi cả tính cách. Ông đè nén tình cảm, giọng nói thành khấn: “Nghe lời cha, đem cổ phần Euclid trong tay trả lại cho Âu gia, ngưng hẳn dự án hợp nhất, sau đó cùng Xảo Lệ kết hôn” Đây là phương pháp duy nhất ông nghĩ tới.

Vòng quanh Mạc Dĩ Trạch hơi thở lạnh lùng, lãnh khốc nhìn Mạc Dững trước mặt, định mở miệng cự tuyệt, lời còn chưa nói ra lại một âm thanh nhỏ cắt đứt.

“Không, không cần . . .” Đó là tiếng nói cực kì yếu ớt, nhưng lại giống như bom phóng vào trong lòng hai người.

Mạc Dĩ Trạch cùng Mạc Dững đồng thời quay đầu lại, phát hiện người nằm trên giường cách đó không xa đang từ từ mở mắt . . .

122. Chương 121 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai – Gỡ Bỏ Hết Hiểu Lầm (2)

Thanh âm cực nhỏ, nhưng với sự nhạy cảm của Mạc Dĩ Trạch lập tức liền nghe được, những lời muốn nói ra bị một tiếng ưm kia ngăn ở cổ họng.

“Cô tỉnh” Nhìn người đang nằm trên giường lưa tợ tầm chậm rãi mở hai mắt, Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt nhắc nhở Mạc Dũng đang thử người ra.

Mạc Dĩ Trạch gọi một tiếng, lúc này Mạc Dũng mới tỉnh táo lại. Ông nhanh chóng bước tới bên cạnh giường, sau khi chứng kiến đôi mắt Lục Bình mê mê mang mang mở ra, quên hết những vì không hài lòng về Mạc Dĩ Trạch, lập tức mừng rỡ nhìn xuống.

“Bình nhi, em tỉnh rồi” Vừa nói, vừa vội vàng gọi điện thoại cho bác sĩ.

Sau đó không đến một phút, vài bác sĩ và y tá mặc áo khoác trắng đi vào kiểm tra cho Lục Bình, sau một lần kiểm tra xác nhận Lục Bình đã khôi phục ý thức rồi mới rời đi.

Từ đầu đến cuối, Mạc Dĩ Trạch trên xe lăn chỉ ngồi thẳng lưng, nhìn tất cả mọi việc xảy ra.

Một giờ sau.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân đụng trúng vào đầu khi bị đẩy xuống lầu, mặc dù bác sĩ sau khi kiểm tra nói tất cả không có gì đáng ngại, nhưng Lục Bình vẫn cảm thấy đầu có chút mơ màng, thậm chí là đau nhói.

Nhìn đến hộ lý chăm sóc, bà nằm trên giường mười ngày rồi chịu không nổi yêu cầu rời giường, kết quả là, được sự giúp đỡ của hộ lý bà đi đến ngồi xuống sa lon.

Bảo Mạc Dũng trở về nói quản gia nấu cho bà một ít canh, làm một ít đồ ăn bà thích; lại thuận miệng bảo hộ lý đi ra ngoài; sau đó ở trong phòng bệnh rộng lớn xa hoa chỉ còn lại Lục Bình ngồi đối mặt Mạc Dĩ Trạch.

“Cô . . . có khá hơn chút nào không?” Mặc dù là mẹ của mình, nhưng sau khi mất trí nhớ anh thay đổi tính cách, trong giờ phút này vẻ mặt của Mạc Dĩ Trạch vô cùng lạnh nhạt.

“Ừ” Lục Bình cũng hiểu được tâm tư của anh, cũng không yêu cầu anh gọi bà là “mẹ”, cũng có lúc anh sẽ gọi bà. Mà chuyện khẩn cấp nhất bây giờ là . . .” Âu Xảo Lệ vẫn ở cùng với con sao?”

Nghe vậy, đôi mắt Mạc Dĩ Trạch không hiểu nhìn bà hỏi: “Tại sao lại hỏi như thế?” Đột nhiên lại hỏi đến Âu Xảo Lệ làm cho anh kinh ngạc.

Lục Bình không để ý đến anh, mà tiếp tục hỏi: “Sau khi con quay lại Âu Xảo Lệ nói với con, con bị tai nạn giao thông là vì một xấp hình có phải hay không?” Nhìn biểu tình của Mạc Dĩ Trạch hoàn toàn kinh ngạc, Lục Bình cũng biết ngày bà bị đẩy xuống lầu những gì mình nghe ở bên trong thư phòng tất cả đều là sự thật!

“Ừ” Đối với mẹ của mình, thật sự không có ý định giấu giếm, cho nên Mạc Dĩ Trạch liền gật đầu một cái, môi mỏng lộ ra sự lạnh lẽo.

Thấy anh trong nháy mắt chuyển thành biểu tình lạnh lùng, Lục Bình có chút do dự, sau đó quyết đoán đem chuyện ngày hôm đó nói ra: “Ngày hôm đó ta ở ngoài thư phòng nghe được nữ giúp nhà chúng ta nói chuyện cùng Âu Xảo Lệ. Nữ giúp việc nói xấp hình không phải Âu Y Tuyết giao cho cô, mà là Âu Xảo Lệ đưa cho nữ giúp việc bảo cô ấy đưa cho con”

Những việc họ nói phía sau làm cho bà hỗn loạn, mặc dù bà không biết xấp hình kia là gì, bởi anh vì xấp hình bị tai nạn xe cộ nên bà muốn nói ra.

Không ngờ sau khi bà nói xong, vẻ mặt Mạc Dĩ Trạch vẫn như thế trầm mặc.

Khi anh đưa mắt nhìn xuống thật sâu, bà chớp mi đau khổ nói tiếp: “ Vào cái ngày xảy ra tai nạn xe cộ hai năm về trước, Âu Y Tuyết thật sự không có tới nhà chúng ta, tất cả đều do Âu Xảo Lệ bày ra”.

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch vẫn không nói một lời.

Bởi vì những lời Lục Bình nói ra, làm lòng Mạc Dĩ Trạch đang bình tĩnh bỗng dậy sóng, anh kinh ngạc nhìn thấy Lục Bình phát hiện tâm trạng của anh không nói cái gì. Hai mắt lạnh lẽo giờ chuyển biến thành khiếp sợ, trong lòng anh giờ sự phức tạp cứ lượn lờ.

Anh khó khăn ngăn tâm tình phức tạp nói ra một lời, nhưng giọng nói lại vô cùng run rẩy.

“Vậy . . . Ngày đó đẩy cô xuống dưới lầu là Âu Xảo Lệ, chứ không phải là Âu Y Tuyết?”. Trong lòng dâng lên sự lo lắng, trong giờ phút này anh phát hiện anh như thế nào lo lắng khả năng bị đảo lộn đáp án.

Nghe vấn đề của anh, Lục Bình có chút suy yếu thoáng qua kinh ngạc, bà nhu nhu mắt chăm chú nhìn vào thần sắc biến đổi của anh, hỏi ngược lại: “Âu Y Tuyết? Con cho rằng người đẩy ta xuống lầu là Âu Y Tuyết sao? Không phải, là Âu Xảo Lệ”. Nói xong, giọng nói của bà càng ngày càng nhỏ, bởi vì mặt của Mạc Dĩ Trạch càng ngày càng xanh mét, u ám.

Nói thật, nếu bà không nghe được cuộc nói chuyện giữa Âu Xảo Lệ và nữ giúp việc, nếu Âu Xảo Lệ không có đem bà đẩy xuống lầu, bà đối với Âu Xảo Lệ rất là hài lòng về đứa con dâu này. Nhưng là hiện tại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, cũng khó nếu muốn bà thay đổi.

Chỉ là câu nói vừa rồi của Mạc Dĩ Trạch làm bà nghi ngờ!

“Tại sao con lại cho là Âu Y Tuyết đẩy cô xuống lầu?”. Lục Bình hỏi, mấy ngày bà hôn mê rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao bà cảm thấy con bà so với trước kia càng thêm lạnh lùng?

Nhìn Lục Bình con người đầy nghi ngờ, Mạc Dĩ Trạch chỉ im lặng không có trả lời . . .

Mọi chuyện đột nhiên biến chuyển làm anh không kịp phản ứng, tất cả kế hoạch báo thù trong chớp mắt không còn ý nghĩa. Vốn cho là mình đã hiểu rõ tất cả, quay đầu lại, anh đã nghĩ sai rồi!

Bỗng dưng trong đầu thoáng qua bóng dáng mảnh mai kiên định của Âu Y Tuyết đứng trong mưa đêm đó, anh mới biết được mình hồ đồ như thế nào!

Nếu như tất cả Lục Bình nghe thấy đều là sự thật, như vậy làm nhục cô mấy ngày này tính là cái gì? Bài báo kia phê phán cô tính là cái gì?

Nếu tất cả đều là Âu Xảo Lệ bày ra, những tấm hình kia của cô cũng là giả? Sự thật cô là người con gái biết giữ mình trong sạch?! Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Dĩ Trạch ngoài sự khiếp sợ còn lại là . . . Mừng rỡ.

Đáng chết! Tại sao cô không nói rõ ràng với anh, anh cũng sẽ không đem hết toàn bộ tội lỗi cho cô.

Suy nghĩ tới đây Mạc Dĩ Trạch giận mình không rõ đúng sai, lại nóng nảy tin ngay lời nói của Âu Xảo Lệ! Đồng thời cũng giận Âu Y Tuyết một mình chịu tội tất cả, im lặng không lên tiếng!

Âu Xảo Lệ đúng là đáng chết! Cô phải trả giá đắt về tất cả!

.

Lúc đang ở trong hạnh phúc thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã qua một ngày.

Elena kể lại tất cả mọi chuyện cho cô, cô hiểu Elena không muốn bỏ rơi mình, mà cũng hiểu nguyên nhân mình bị ngược đãi là gì. Elena cho là cô sẽ oán hận mình, nhưng Âu Y Tuyết chỉ nhàn nhã nói một câu: Những gì đã qua thì để nó qua đi, không có phản ứng kích động.

Sau đó, vì mùi thuốc tại bệnh viện quá nặng, ngày hôm sau khi Âu Y Tuyết tỉnh lại, Elena liền dẫn cô và thím Trương về nhà mình, một biệt thự rộng lớn.

Trong phòng khách vô cùng ưu nhã Âu Y Tuyết ngồi trên sa lon trắng lộng lẫy, cô uống canh cá do thím Trương nấu, vừa xem truyền hình, suy nghĩ về chuyện khác.

Elena, không đúng, là mẹ ruột của cô đối xử với cô rất tốt! Mẹ giống như muốn đền bù tất cả những thiếu thốn của mười tám năm cho cô, từ sau khi xuất viện, mẹ mua sắm rất nhiều đồ dùng sinh hoạt cho cô. Nhưng muốn cô lập tức từ Cô bé lọ lem trở thành công chúa Bạch Tuyết, cô không thể thích ứng.

Dĩ nhiên đó cũng không phải là điều quan trọng nhất!

Quan trọng nhất là gần đây mỗi lần cô nghe mùi thức ăn là có cảm giác nôn mửa, hơn nữa ngủ càng ngày càng lâu giống như muốn đem giấc ngủ cả đời để ngủ, hai điểm này không nói, cô gần đây càng ngày càng muốn ăn đồ chua. Bởi vì ăn chua không làm cho cô có cảm giác muốn nôn mửa, cơ hồ ô mai trở thành món ăn chính.

Nhưng sợ Elena cùng thím Trương lo lắng, ở mỗi bữa ăn cô cố gắng ép mình ăn một chút thức ăn dinh dưỡng, nhưng cho dù cô chỉ ăn một ít thì khi trở về phòng cô nôn ra không còn một miếng.

Đang lúc yên lặng trầm ngâm trong lòng, cô không chú ý tới hai bóng người đối diện ở trong phòng bếp bàn luận xôn xao.

Đôi mắt thanh lệ đầy vẻ u oán, nhìn Âu Y Tuyết vì điều dưỡng hợp lý mà khuôn mặt không còn suy yếu nữa, trong lòng chua xót đau đớn.

Âu Y Tuyết là một cô gái tốt, cho tới bây giờ bà cũng không thể tin tất cả lời bác sĩ, đương nhiên bà không có đem tất cả nói với cô.

“Con nhất định phải làm như vậy sao? Con không hỏi ý kiến của nó sao?”. Thím Trương đứng bên cạnh buồn rầu nhìn Elena, giọng nói ngập ngừng.

Elena nghe vậy lúc này mới thu hồi ánh mắt, lông mi dài hạ xuống lạnh nhạt nói: “Nói cho nó biết thì như thế nào? Nó còn nhỏ như vậy”.

Bà thật vất vả mới tìm được con, bà sẽ không để đứa bé trong bụng phá hủy tương lai của nó.

Không để ý đến bộ dáng muốn nói lại thôi của thím Trương, bà tiếp tục nói: “Thân thể của nó cũng đã hồi phục tốt lắm, con sợ nếu kéo dài càng lâu nó sẽ phát hiện. Như thế này, ăn cơm trưa xong con liền dẫn nó đến bệnh viện giải phẫu, đợi đến những chuyện này qua đi, con sẽ dẫn mọi người về Mỹ”.

Đài Loan là một nơi đau lòng, nếu có thể, cả đời cô cũng không muốn quay trở về nữa!

Elena cho là tất cả ở trong lòng bàn tay, lại quên chuyện quan trọng nhất của phụ nữ!

Sau khi ăn cơm trưa xong, Elena lấy lý do “làm kiểm tra lần nữa” thuyết phục Âu Y Tuyết, lúc hai người đi ra cửa, vừa bước lên xe, Âu Y Tuyết cảm thấy bụng đau nhói.

“Xin lỗi, con muốn đi . . . nhà vệ sinh trước” Mặt Âu Y tuyết đỏ lên khó khăn nói ra những lời này.

Elena sững sờ nhìn cô một cái gật đầu: “Vậy con đi nhanh đi” Dù sao bây giờ vẫn còn sớm, vì vậy cũng yên tâm.

Âu Y Tuyết sau khi được cho phép, bỏ lại Elena trên xe, nhanh chóng chạy vào biệt thự . . .

Trong phòng vệ sinh.

Tiếng nước chảy “rầm rầm” một lúc, Âu Y Tuyết cảm thấy bụng không còn đau nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì trong thời gian này ăn chua quá nhiều, cho nên thỉnh thoảng lại đau bụng! Mà mỗi lần đau bụng là cô nghĩ là tới ngày đó của mình.

Ngày đó?

Âu Y tuyết bỗng dừng ngẩn ra, trong đầu hiện lên một ngày hiện lên.

Vì vậy cô vội tính toán, khi cô tính toán rõ ràng thế nhưng kinh nguyệt của cô bị muộn mười ngày, khuôn mặt cô lập tức u ám.

“Làm sao có thể . . .” Cô khiếp sợ với những chữ đó, vừa nghĩ ngợi nguyên nhân. Trước kia bất luận như thế nào dù có chậm cũng chỉ có bốn năm ngày, thế nhưng lần này lại hơn mười ngày, việc này làm cô kinh ngạc.

Chính là cho dù cô nghĩ như thế nào cũng không ra nguyên do trong đó. đành chịu, cô nghĩ đến Elena còn vẫn ở trên xe chờ mình, vì vậy cô tạm gác không suy nghĩ đến vấn đề này nữa.

Cô đến bồn rửa tay, sau đó dự định rời đi.

Chỉ là phòng vệ sinh vừa mới hé mở, thì một giọng nói bi thương vang lên

“Ông trời ơi, nó còn nhỏ như vậy, làm sao có thể để cho nó mang thai sớm như vậy”.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết ngẩn ra, tầm mắt kinh ngạc nhìn về nơi phát ra giọng nói, lại thấy thím Trương nên ở trên lầu quét dọn giờ phút này đang đứng ở trong phòng khách, hướng ngoài cửa sổ không biết đang nhìn cái gì, mà lúc này cô nhìn thấy khóe mắt trên khuôn mặt già nua đã có vài giọt nước mắt chảy xuống.

Thím Trương khóc!

Nhìn thấy những giọt nước mắt chảy xuống, Âu Y Tuyết định tiến lên an ủi, bởi vì từ nhỏ đến lớn mới thấy thím Trương khóc! Cô đang bước lên, nghe được lời nói của thím Trương thì dừng bước.

“Bản thân tuổi vị thành niên thì sinh Điệp nhi, Điệp nhi cũng vừa tròn mười tám tuổi thì sinh con gái, tại sao bây giờ ngay cả cháu ngoại của mình cũng vậy!”. Bà hướng ra ngoài cửa sổ nói ra sự đau khổ của mình. Lại không ngờ cách bà không xa, một bóng người nghe bà nói cơ thể cứng ngắc.

Điệp nhi. . . .

Bởi vì hai chữ này làm mắt Âu Y Tuyết tròn xoe.

Bởi vì Elena kể chuyện cũ kia cho cô nghe, bà nói tên trước kia của bà là “Cốc Điệp”.

Mà thím Trương lại gọi bà là Điệp nhi, như vậy quan hệ giữa hai người.

“Thím Trương, thím mới nói những lời đó. Là có ý gì?” Sắc mặt Âu Y Tuyết trắng xanh, cô nghe được những câu nói của thím Trương, trong đầu cô “ầm” một tiếng, trong nháy mắt đầu cô trống rỗng.

Cô nên sớm nhận ra quan hệ của hai người mới đúng!

Thím Trương không ngờ sự xuất hiện của Âu Y Tuyết tại đây, lúc bà quay đầu thấy Âu Y Tuyết xuất hiện, trên khuôn mặt nếp nhăn vô cùng khiếp sợ “Tiểu thư. . . . Tại sao cô lại ở nơi này. . . Cô không phải. . . .” Thím Trương thấy cô khuôn mặt trắng bệch. Trong lòng biết những lời nói vừa rồi cô đã nghe thấy. Nhưng đầu óc của Âu Y Tuyết trống rỗng không để ý lời của bà.

Âu Y Tuyết từng bước nặng nề hướng thím Trương đi tới, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt còn có chút xanh mét “Bà vừa nói cháu ngoại. . . là con sao?” Âu Y Tuyết dùng tay chỉ mình không dám tin hỏi.

“Tôi. . . .” Thím Trương khẩn trương cắn môi dưới, đem tay lau nước mắt của mình. Mặc dù biết bây giờ giải thích như thế nào cũng vô ích, nhưng bà không muốn bỏ cuộc “Tiểu thư, cô nghe lầm rồi, tôi. tôi không có nói gì cả. . . .”.

Vì che giấu sự lo lắng của mình, thím Trương nói xong muốn xoay người rời khỏi nơi này, nhưng bị Âu Y Tuyết tiến nhanh lên phía trước ngăn lại.

“Nói cho con biết những lời vừa rồi có phải là sự thật không?” Nếu không muốn cho cô biết quan hệ giữa hai người cô cũng sẽ không hỏi. Nhưng là liên quan đến bản thân mình, cô muốn hỏi rõ ràng. Trong lòng cô không còn khiếp sợ, trừ lần đó sợ hãi cùng lo lắng. Cô run rẩy đôi môi của mình, khắc chế bản thân kích động, về mặt ai oán nói “Con. . . có phải hay không. . . mang thai. . . .” Câu nói này giống như con dao hai lưỡi cắt vào đáy lòng cô, giọng nói run rẩy tràn đầy sợ hãi.

Nghe vậy thím Trương đang khổ sở, lập tức khuôn mặt vừa khôi phục bình tĩnh bây giờ sụp đổ không thể chống đỡ.

“Tôi. . . .” Bà muốn nghe theo lời Điệp nhi nói muốn Âu Y tuyết không biết chuyện, nhưng nhìn cặp mắt trong trẻo của Âu Y Tuyết, cái gì cũng không nói được. Vì vậy chỉ có thể chảy nước mắt thân thể run rẩy.

Mà bà không nói, Âu Y Tuyết nghĩ bà ngầm thừa nhận.

Thân thể cô bối rối run lên, cắn môi gắt gao bức mình không phát ra tiếng, hai mắt đầy sương mù chảy ra nước mắt, cũng không chịu được phát ra tiếng nghẹn ngào.

Nước mắt giống như sợi châu không nghe lời liên tục chảy xuống.

Cô rất muốn đây không phải là sự thật! Thế nhưng không khí nặng nề nói cho cô biết đây là một sự thật không thể thay đổi! Nhưng cho dù là như vậy, cô còn không thể tin trong bụng mình có một đứa bé, mà phản ứng mấy ngày nay, thích ăn chua, nôn mửa, thích ngủ đều bởi vì cô mang thai!

Đứa bé. . . .

Đứa bé của anh. . . .

Đứa bé của người cô hận nhất. . . .

Hình ảnh như một Satan với khuôn mặt tà ác lóe lên trong đầu cô, cô cảm giác toàn thân run rẩy! Chỉ cần nhớ đến anh tàn bạo đối với cô, cô cảm giác không thể hít thở được, cô làm sao có thể chấp nhận đây!

Vì vậy hai chân mềm nhũn, cả người ngã về phía sau.

123. Chương 122 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Phá Thai (1)

Khi Bạch Tuấn Ngạn bước vào biệt thự lúc liền nhìn thấy đôi mắt đầm lệ mông lung của thím Trương hướng về phía hắn, mà ở trước mặt bà lại là một bóng dáng mảnh mai.

Nhìn vẻ mặt phức tạp bị tổn thương, con mắt đen nhánh của khuôn mặt tuấn mỹ mang theo đau lòng, nhìn hình ảnh như vậy vết thương trong lòng hắn lần nữa bị bại lộ.

Hắn rất muốn cứ như vậy rời đi, nhưng chân hắn giống như bị cái gì níu giữ, không thể động đậy. Mà lúc hắn không biết làm cái gì thì thấy bóng dáng thanh mảnh ấy run lên, sau đó giống như tượng gỗ ngã xuống đất. Một vài giây sau, hai chân không tự chủ không chân chờ chạy lên phía trước, lúc cô sắp ngã xuống đất thì chụp lấy cô.

Thân thể thanh mảnh mềm mại của cô ngã vào ngực mình, hương thơm mê người của cô xông vào mũi, làm thần trí của hắn lập tức thanh tỉnh.

“Cô không có việc gì chứ?” Bởi vì đưa lưng về phía hắn, hắn không thể nhìn đến nét mặt của cô.

Âu Y Tiếp không ngờ có người đỡ mình, cô đứng lên vững vàng, xoay người tránh khỏi lòng ngực của Bạch Tuấn Ngạn. Mà khi cô nhìn thấy ánh mắt hắn lo lắng, cô đột nhiên hoảng hốt.

“Cô. . . .” Một câu nói của hắn khi chứng kiến những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô thì nghẹn ở cổ họng, hắn nghĩ nên nói cái gì nhưng thật lâu cũng không thể mở miệng, chỉ ngơ ngác nhìn cô.

Mi mắt Âu Y tuyết hạ xuống không muốn hắn nhìn ra tâm tư của bản thân mình, cúi đầu lấy tay lau đi những giọt nước mắt “Tôi không sao” Không muốn hắn nhìn ra bản thân mình đang bị thương, Âu Y Tuyết cố gắng làm ra dáng vẻ bản thân không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là một câu nói vô tình, Bạch Tuấn Ngạn nghe thấy nghĩ là cô nói có lệ lạnh nhạt.

Trong lòng hắn tự nhiên đau nhói, trên tay còn giữ lại nhiệt độ của cơ thể cô. Thần sắc Bạch Tuấn Ngạn có một chút xấu hổ, trên mặt tràn đầy bi thương nhìn qua lưng Âu Y Tuyết, khi thấy khóe mắt thím Trương cũng có nước mắt, định nói lời gì nhưng bị Âu Y Tuyết giành nói trước.

“Con nên làm như thế nào. ...”.

Tầm mắt chuyển qua trên người thím Trương, ánh mắt Âu Y Tuyết nghiêm túc, giọng nói mang theo vô cùng bi thương.

Không cần thím Trương nói rõ, cô cũng tìm được đáp án trên mặt bà. Nếu cứ như thế này, cô cũng không có năng lực thay đổi được gì, chỉ là. . . . Chỉ cần nghĩ đến trong bụng mình có đứa nhỏ, cô cảm thấy tế bào toàn thân run rẩy thét chói tai.

“Tôi. . . .” Nhìn dáng vẻ đau thương muốn chết của Âu Y Tuyết, thím Trương không đành lòng nhưng bà không thể làm gì hết, Âu Y Tuyết khổ sở đau lòng, mà người đã chăm sóc cô từ nhỏ làm sao có thể dễ chịu!

Dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời, thím Trương hít một hơi an ủi cô “Cô không cần sợ, chúng ta sẽ giải quyết”. Chuyện tới nước này, tôi cũng không muốn lừa gạt cô!

Dứt lời không khí lập tức yên tĩnh lại, ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng nghe rất rõ ràng.

Bạch Tuấn Ngạn đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc nhìn hai người nói chuyện qua lại, hẳn rõ ràng cảm giác được sự bí ẩn của hai người, nhưng hẳn vẫn không hiểu giữa hai người đang thảo luận vấn đề gì.

Câu nói của thím Trương cũng không làm cho Âu Y Tuyết an tâm, cô cắn môi dưới, nước mắt bắt đầu ngưng tụ trong mắt. Cô muốn hỏi là giải quyết như thế nào, nhưng một giọng nói từ phía sau bọn họ truyền tới cắt đứt lời cô muốn nói.

”Phá thai!”.

124. Chương 123 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai - Phá Thai (2)

“Con không quyết định được, mẹ quyết định giúp con” Đó là một giọng nói uy nghiêm. Dứt lời, mọi người đều nhìn nơi phát ra giọng nói. Lại thấy Elena đang đứng về mặt kiên định nhìn khuôn mặt chảy nước mắt của Âu Y Tuyết, mở miệng nói: “Phá thai.”

Lời nói vừa thốt ra, phòng khách đang yên tĩnh lại càng yên lặng. Ai cũng không nói nên lời.

Trên khuôn mặt anh tuấn nghe thấy câu nói quyết tuyệt của Elena mà trắng bệch, bước chân run lên, kinh ngạc nhìn Âu Y Tuyết đang rơi nước mắt nhìn xuống, thấy cô đang ôm bụng của mình, vẻ mặt tan nát.

Trong lòng không hiểu đau, lúc này Bạch Tuấn Ngạn mới hiểu câu chuyện của họ.....

Thì ra là cô mang thai.....

Chỉ là hẳn còn chưa kịp suy nghĩ làm sao, thì giọng nói nghiêm túc lại vang lên.

“Con còn nhỏ như vậy, mẹ không thể để tương lai con khổ” Trên khuôn mặt tinh xảo của Elena đầy vẻ cứng rắn, nói ra: “Mẹ vất vả lắm mới tìm thấy con, không thể mất con”. Đây là lời nói phát ra từ nội tâm.

Ở trong xe đợi một lúc lâu, cô nghĩ là có chuyện xảy ra. Cho nên để Bạch Tuấn Ngạn đi vào biệt thự tìm kiếm, ai ngờ hẳn đi vào được hơn năm phút cũng không thấy quay ra..... Cô cũng không đợi tiếp được, mới đi vào. Ai ngờ chưa đến cửa đã nghe cuộc nói chuyện của thím Trương và tiểu Tuyết.....

Nhìn biểu tình đau thương của Âu Y Tuyết thì cho rằng cô không muốn phá thai. Tâm trạng của Elena đang rối loạn cũng đau xót, nước mắt hoeen mi.

Cô sao có thể để chuyện này xảy ra? Con cô còn nhỏ như vậy, sao có thể vì một đứa bé mà hủy cả đời? Không thể để con bé bước theo sai lầm của mình. Cô càng thêm quyết tâm.

“Con....” Là người trong cuộc, Âu Y Tuyết hiểu mẹ vì mình tốt. Chỉ là..... mặc dù hận anh nhưng đứa bé là vô tội, trong nhất thời cô đắn đo.

Sự trầm mặc của cô khiến Elena càng thêm xác định không thể nghi ngờ ‘đứa bé này không thể giữ’!

Cô bước đến trước mặt Âu Y Tuyết, nhìn gương mặt y đúc như mình, nhìn cô như nhìn thấy mình của nhiều năm về trước. Lúc này, cô cũng không nén nổi chảy nước mắt.

Trong không khí khản trương, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thấy cô rơi lại, trong lòng Bạch Tuấn Ngạn khó chịu. Bọn họ sống chung nhà gần mười năm, cho đều là một bộ dạng kiên cường đối diện với cuộc sống, vậy mà bây giờ cô khóc, hẳn cảm thấy trong lòng rối loạn không biết làm sao, cảm giác đau nhói trong tim. Thím Trương ở bên cạnh cũng đau lòng.

Âu Y Tuyết không biết làm sao, nước mắt bởi vì mẹ cô rơi lệ mà ngưng lại.

Mặc dù chỉ mới bên nhau hai ngày, nhưng cô đã thật sự xem người phụ nữ này là mẹ mình. Trong lòng đang rối rắm nhưng khi nhìn thấy nước mắt của bà thì cô cũng đau lòng, lấy lại ý thức, cô đã rõ đáp án của mình.

Từng phút trôi qua, bốn người đều có nỗi niềm riêng, không khí vẫn cứ nặng nề.

Trong lúc mọi người cho là đã xong thì một giọng nói đau khổ vang lên.

“Con đồng ý với mẹ”.

125. Chương 124 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (1)

Ánh mặt trời chói chang, hàng dương hai bên đường nhân nhả cuốn theo chiều gió, một màu xanh rợp trời. Trong không khí nhân nhật mát mẻ, khiến những người đi đường cũng không kìm nổi thả chậm bước chân cảm nhận sự thoải mái.

Trên đường từng chiếc xe chạy qua, người đi đường chỉ cảm thấy gió nhẹ, xe đã chạy đi.

Bên trong chiếc BMW, không khí yên tĩnh, nhìn qua cửa kính xe, chỉ thấy một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú đang chìm trong suy nghĩ, con người đen nhìn chăm chăm phía trước giống như đang chăm chú lái xe. Nhưng nhìn cẩn thận sẽ thấy hắn cầm tay lái rất chặt cho thấy tâm trạng không ổn định.

Tầm mắt dời về bên cạnh, một cô gái tóc dài xinh đẹp khiến người ta phải than thở, khuôn mặt yếu đuối khiến người ta phải thương tiếc....

Mặc dù đã nói với bản thân phải tỉnh táo, nhưng nhớ lại những câu nói kia, trong lòng hắn lại đau, khiến hắn khó chịu.

Sau khi Elena nói ra hết, không khí cứng đờ mà một câu đồng ý của Âu Y Tuyết đã tan rã tất cả. Sau đó Elena không đành lòng nhìn cô đau khổ nên để hắn chở cô đến bệnh viện.

Thai nhi...

Bỗng dưng xuất hiện hai chữ làm trong lòng hắn xúc động.

Biết bản thân căn bản không thể thay đổi được gì, hắn chỉ bắt mình phải thỏa hiệp.

Hắn nhìn Âu Y Tuyết, trong mắt mang theo buồn bã, khổ sở, hắn muốn nói gì nhưng nhìn thấy khuôn mặt cô lại nuốt lại vào lòng.

Cứ như vậy một lúc lâu không ai nói câu nào. Cho đến một lúc “Tin Tin” vang lên tiếng còi.

Bạch Tuấn Ngạn quay đầu lại nhìn cách xe hắn khoảng 10m có một chiếc xe tải chạy tới đang bấm còi, giật mình nhận ra, Bạch Tuấn Ngạn quýnh lên xoay tay lái chạy lên lề.

Chỉ nghe “Két” chiếc BMW thắng lại.

Không chuẩn bị tâm lý, Âu Y Tuyết nghiêng về phía trước, thật may có dây an toàn, cho nên vững vàng không sao.

“Em có sao không?” Âu Y Tuyết còn chưa hiểu ra sao, liền nghe tiếng lo lắng từ người bên cạnh.

Vừa tự trách vừa quay đầu kiểm tra Âu Y Tuyết, Âu Y Tuyết lắc đầu “Tôi không sao”. Mặc dù giật mình một chút nhưng chỉ làm cô tỉnh lại ý thức, không muốn anh ta lo lắng. Âu Y Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn: “Đã trễ rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, lại cúi đầu xuống.

Nghe vậy, Bạch Tuấn Ngạn muốn nói gì lại thôi nhìn cô, cuối cùng khởi động máy đi tiếp.

BMW lại tiếp tục chạy đi, không khí như cũ, cảm giác hít thở không thông.

“Em...” Do dự một lúc, Bạch Tuấn Ngạn vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng hắn không nhìn cô: “Thật sự có thai?”.

Khi nghe cô có thai, hắn giống như bị sét đánh, thật lâu không tỉnh lại. Bởi vì trong ấn tượng của hắn, cô hiền lành, thuần khiết, lại nhỏ như vậy, hắn không tin nổi.....

Bạch Tuấn Ngạn vừa nói xong, không khí yên lặng lập tức trở thành tĩnh mịch.

Đối với vấn đề này, Âu Y Tuyết không tự chủ run rẩy, cô muốn nói lại không biết nói gì, trước mắt hiện lên khuôn mặt kẻ đó, lại khiến cô im lặng. Trong lòng lập tức như sóng to gió lớn, không thể bình tĩnh.

Cô không đáp, Bạch Tuấn Ngạn không nói gì. Mặc dù sớm đã có chuẩn bị nhưng là vẫn không khỏi bận tâm. Hắn cố làm lạnh nhạt thờ ơ, lại hỏi: "Đứa bé là của ai?"

Vẫn như cũ, là không tiếng động.

Đối với sự im lặng của cô, trong lòng Bạch Tuấn Ngạn có chút mất mát, trong con mắt đau đớn, hai tay cầm lái càng thêm dùng sức.

"Đứa bé có phải là của hắn hay không?". Hắn không có nói ra tên người kia, là bởi vì hắn không dám tin.

Mà quả nhiên cũng không sai, khi hắn vừa nói xong, Âu Y Tuyết liền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hướng hắn.

Đôi mắt đau thương cùng khổ, tâm như bị xé nát, bởi vì vấn đề kia, cô không nhìn thẳng hắn, cô nhẫn nhịn không để ỉnh khóc lên.

Nhìn bộ dạng cô như muốn chết, hắn đã xác nhận suy đoán của mình, trong lòng như tràn ra lửa, trầm mặc một chút hắn hỏi: "Là hắn bức em phải không?". Đúng vậy, hắn không tin là cô tự nguyện. Vốn là đem chuyện tình cảm với Elena chuyển đến người cô nhưng khi nghe tin cô mang thai, lòng hắn vỡ toang. Hắn cho rằng hắn chỉ mất mát lại không nghĩ rằng lại đau lòng lại tức giận.

Trong lòng nhiều lần toát ra cảm giác phức tạp, để cho hắn không hiểu.

Chẳng lẽ, hắn thật thành công dời đi tình cảm của mình, yêu cô? Vừa chờ câu trả lời của cô vừa tự hỏi lòng mình..

"Xin anh..." Sợ bị hắn khinh bỉ, Âu Y Tuyết cảm thấy mệt mỏi, cô không muốn nghe gì nữa, không muốn biết gì nữa: "Đừng hỏi nữa, tôi không biết". Cô không biết, không biết gì hết.

Cô không biết mình tại sao mình mang thai!

Không biết ông trời sao muốn đối với cô như vậy!

Càng không biết tương lai của cô, cô nên đi nơi nào!

Nghe tiếng cô gần như muốn hỏng mất, hắn mới lấy lại lý trí của mình, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô, hắn trầm mặc....

Trong khí yên tĩnh mỗi người đều che giấu nỗi đau bản thân.

126. Chương 125 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (2)

Một đôi mắt sáng có chút chờ đợi có chút vui sướng, thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu nhìn bóng dáng kiều ngạo ngồi ở ghế sau.

Đôi mắt nhìn qua, giống như đã sớm biết có người luôn nhìn mình, vẫn chuyên tâm xem tài liệu không ngẩng đầu lên Mặc Dĩ Trạch nói: "Muốn hỏi gì thì hỏi?". Thật ra từ lúc ra khỏi bệnh viện, anh cũng đã biết là tên này muốn hỏi gì.

Nghe vậy, Minh Vũ hơi chột dạ, ngay sau đó cười một chút: "Cậu chủ đã quyết định, ông chủ và bà chủ nhất định là rất vui". Biết không thể giấu anh, cho nên cũng không nghĩ giấu .

Vui mừng?

Bởi vì hai chữ này, Mặc Dĩ Trạch từng sốt, dừng tay xem tài liệu, gấp lại để qua một bên.

Nếu nói cho họ biết, anh dùng cảm tính để cá cược 10% trên đôi chân mình, họ sẽ vui mừng sao?

Dĩ nhiên là không. Bọn họ sẽ không bao giờ vui mừng vì anh sẽ không để họ biết.

Giấu suy nghĩ vào trong lòng, lại cầm lên bản bút ký, bỏ qua sự vui sướng của Minh Vũ, xem như là chấp nhận.

Minh Vũ bởi vì quyết định của anh mà vui sướng cũng là dễ hiểu, chỉ là khi hắn vì thế mà mừng rỡ thì không khỏi có chút nghi vấn, ví như. . .

”Cậu chủ, cậu vì cô ấy mà quyết định sao?” Minh Vũ có chút trù trừ hỏi.

Dứt lời Minh Vũ nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Dĩ Trạch cứng đờ, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng hắn cũng thấy được. Thật ra không cần làm rõ hai người cũng biết cô ấy là chỉ ai.

“Tại sao hỏi như vậy?”. Mạc Dĩ Trạch nhíu mày, hai mắt cũng không rời khỏi laptop.

Thật ra khi quyết định như vậy, anh cũng không biết tại sao, chẳng qua khi anh biết cô có thai, trong lòng giống như có nguồn sức mạnh bắt anh làm vậy, nhất là khi anh biết tất cả mọi chuyện là do Âu Xảo Lệ làm mà không liên quan cô.

Nhiều ngày qua, anh cũng không có tìm cô hỏi rõ ràng, bởi vì anh không biết sau khi đã tổn thương cô nhiều như vậy phải đối mặt với cô thế nào đây. Cho nên kiềm chế bản thân.

Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh, Minh Vũ cảm giác không nói được, qua một lúc lâu cũng không hỏi thêm gì nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Minh Vũ cẩn thận lái xe, trong đầu muôn vàn câu hỏi mà Mạc Dĩ Trạch ngồi ở phía sau nghiêm túc xem bút ký, trong mắt toát ra vẻ đau khổ lộ ra trong lòng anh không yên.

“Đi Âu gia”. Đột nhiên nói ra một câu như vậy, Minh Vũ sửng sốt gật đầu “vâng” mặc dù không hiểu gì hết nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Ở trong lòng đắn đo lâu lắm, Mạc Dĩ Trạch quyết định giải quyết tất cả.

Giống như vị thần đẹp trai của Hi Lạp khiến tất cả phụ nữ phải xiêu lòng, một đôi mắt lạnh lùng khiến người khác phải e sợ.

Nhẹ nhàng khép lại máy vi tính trong tay, Mạc Dĩ Trạch nhắm mắt vuốt vuốt trán có chút nhức mỏi, chỉ là hai mắt mới nhắm lại, trước mắt liền hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp, dung nhan tinh xảo, kết quả là trong lòng càng thêm phiền não.

Đem phiền não áp chế trong lòng, Mạc Dĩ Trạch chậm rãi mở mắt ra.

Chẳng qua trong lúc chờ đèn giao thông, anh không tự chủ nhìn ra dòng xe bên ngoài, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, sau đó không nói một lời, tâm trạng không tốt.

※

Cảm giác lạnh lẽo ủa ra, Minh Vũ không hiểu chuyện gì, nhìn qua kính chắn gió thấy trời nắng chang chang.

Minh Vũ lập tức hủy bỏ suy nghĩ trong lòng, nghĩ là bản thân tưởng tượng nhiều quá nhưng cảm giác càng lúc càng lạnh ép hắn thở không nổi, trong lòng kinh ngạc nhìn người ngồi phía sau mới phát hiện thì ra không phải hắn nghĩ nhiều mà cảm giác lạnh là do người ngồi phía sau.

“Cậu chủ”. Minh Vũ giật mình cho là sắp có chuyện gì, kêu nhỏ.

Mạc Dĩ Trạch căn bản không để ý hắn, ánh mắt cũng không nháy nhìn ngoài cửa xe, cảm giác càng ngày càng lạnh lẽo.

Minh Vũ nhìn theo mắt anh, phát hiện anh đang nhìn chằm chằm chiếc BMW. Chỉ là...

“Cậu chủ, có việc gì sao?”. Minh Vũ không hiểu, chẳng lẽ cậu ấy biết chủ nhân chiếc xe.

Minh Vũ đang suy nghĩ, đèn đỏ đã chuyển sang xanh. Sau xe truyền đến tiếng còi cắt đứt suy nghĩ của hắn. Minh Vũ tiếp tục khởi động xe chạy đi thì Mạc Dĩ Trạch lên tiếng

“Đi theo chiếc xe kia”.

...

Mặc dù không biết Mạc Dĩ Trạch muốn gì chỉ thấy anh nhìn chằm chằm chiếc xe kia. Minh Vũ cũng chẳng biết hỏi gì chỉ có thể theo lời anh đuổi theo.

Khoảng mười phút, chiếc xe kia dừng trước cửa bệnh viện “Thánh yêu”.

“Cậu chủ” Minh Vũ vẫn nhìn thấy khuôn mặt Mạc Dĩ Trạch càng lúc càng không tốt không biết nên làm thế nào tiếp.

Ai ngờ người bước xuống khỏi chiếc BMW có khuôn mặt rất tuần tú. Minh Vũ lúc đầu còn không nhớ đó là ai, thế nhưng khi thấy hắn vòng qua xe mở cửa ghế lái phụ thì thấy một cô gái có mái tóc dài mặc chiếc váy màu xanh nhạt bước xuống xe.

Đôi mắt kinh ngạc, mới nhớ ra đó là người đàn ông lần trước đến biệt thự cùng với Âu Xảo Lệ, rốt cuộc cũng hiểu tại sao sắc mặt của cậu chủ lại tệ như vậy. Chỉ là khi hắn hiểu được thì cũng xong hết rồi.

“Này...” Minh Vũ tính quay đầu lại nhìn Mạc Dĩ Trạch thì thấy mặt anh xanh mét, đôi mắt bốc lên lửa giận, hơi thở như nước đá.

“Đẩy tôi xuống xe”. Không nhìn đến Minh Vũ lo lắng, Mạc Dĩ Trạch chỉ nhìn bóng dáng Âu Y Tuyết biến mất ở cửa.

Minh Vũ gật đầu, trong lòng vô cùng lo lắng. . . .

※

Bởi vì Elena đã nói trước cho nên Bạch Tuấn Ngạn và Âu Y Tuyết mới có thể thông suốt lên tầng sáu khoa sản phụ.

Vòng qua từng gian phòng bệnh, cuối cùng Bạch Tuấn Ngạn và Âu Y Tuyết đi tới một phòng mạch.

127. Chương 126 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (3)

“Xin lỗi, bệnh viện có quy định, đàn ông không thể vào trong”. Mặt cô y tá xin lỗi ngăn Bạch Tuấn Ngạn đang muốn vào bên trong lại.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn cô y tá, cuối cùng chuyển sang ân cần nhìn Âu Y Tuyết, Bạch Tuấn Ngạn do dự một lát nói “Bây giờ tôi ở bên ngoài chờ em”.

“Ừ”. Âu Y Tuyết gật đầu một cái, sau đó theo cô y tá tiến vào phòng khám.

Vừa tiến vào phòng, một mùi hương đập vào mặt. Nhìn phía trước, ngoại trừ các thiết bị công nghệ cao, cái bàn màu trắng, giá sách, một cái ghế sa lon thì không có gì khác.

Đang lúc Âu Y Tuyết còn đang nhìn đánh giá mọi thứ, cô y tá hỏi lại một lần: “Cô là Âu Y Tuyết, đúng không?”. Mặc dù lúc trước có gọi tên, nhưng cô muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Ừ”. Âu Y Tuyết nhàn nhạt trả lời, trên khuôn mặt không biểu hiện gì, ánh mắt trống rỗng, giống như là cái tượng gỗ.

“Bây giờ bác sĩ đang ở phòng khác, cô tạm ở chỗ này nghỉ ngơi chờ một lát”. Lâm tướng là cô sơ giải phẫu, cô y tá cười nhẹ nhàng trấn an “Cô không cần phải sợ, bệnh viện chúng tôi đảm bảo là không đau không có tác dụng phụ”.

Nghe vậy Âu Y Tuyết ngẩn ra, cũng không lên tiếng.

Sợ cô khản trương cô y tá trấn an mấy câu, sau đó mới rời phòng.

.

Cô thật sự muốn bỏ đứa bé sao?

Âu Y Tuyết ngồi trên ghế salon rũ đầu xuống, đầu tóc như thác nước theo bả vai rơi xuống, che khuôn mặt cô, chỉ có bả vai run run mới biết được tâm trạng của cô bây giờ không vui sướng gì.

Tay từ từ đặt lên bụng của mình, con mắt đau thương nhìn về bụng của mình, cảm xúc trong lòng ngổn ngang.

Cô không thể tưởng tượng, nơi này lại có một sinh mạng. . . .

Lòng ngón tay xước qua, một cảm giác không thể diễn tả bằng lời từ đáy lòng cô truyền đến. Cốt nhục của cô, cuối cùng cô cũng không thể giữ lại nó. Không bởi vì gì cả, chỉ vì nó không nên đến cái thế giới này!

Môi khẽ nâng, khuôn mặt cực kì bi ai, cô cuối cùng khó khăn nói “Thật sinh lỗi, mẹ không thể sinh ra con”.

Cô lại không biết, một màn này đều rơi vào trong mắt một người.

Thật xin lỗi, mẹ không thể sinh ra con. . . .

Cho dù cách một cánh cửa, nhưng anh vẫn nghe được âm thanh nỉ non thật nhỏ của cô.

Nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, cổ tay trắng bệch! Khuôn mặt lạnh lùng, giờ phút này xung quanh Mạc Dĩ Trạch bao quanh khi lạnh lùng làm người ta sợ hãi.

Lúc đầu thấy cô đến đây trong lòng anh tràn ngập lo lắng, ngàn vạn lần không nghĩ tới, mục đích của cô là muốn phá thai!

Mà cái người phụ nữ đáng chết này, lại muốn phá bỏ đứa con của anh!

Nếu anh không tình cờ thấy cô và người đàn ông kia! Nếu anh không đuổi kịp! Nếu như anh không nghe được những gì cô nói! Đứa con của anh sợ rằng sẽ bị người phụ nữ độc ác này giết trong trứng nước!

Anh vô cùng tức giận sắc mặt xanh mét ý bảo Minh Vũ bên cạnh. Còn chưa rõ việc gì xảy ra Minh Vũ nhận được chỉ thị của anh lập tức bước tới.

“Thay tôi coi chừng nơi này!” Mạc Dĩ Trạch nói.

“Dạ” Minh Vũ vội vã gật đầu, ngay sau đó quay lưng đi.

Sau khi bàn giao mọi chuyện, Mạc Dĩ Trạch nhìn đến cánh cửa im lìm, sau đó chậm rãi chuyển động cái nắm cửa, đẩy cửa ra.

“Cạch” Một tiếng cửa bị đẩy thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng đủ để cho người ta nghe thấy. Mà âm thanh này cũng làm cho Âu Y Tuyết đang đắm chìm trong nghĩ cũng hồi hồn lại.

Cho rằng bác sĩ tới, Âu Y Tuyết đè nén tâm tư nặng nề của mình xuống, che giấu mặt mũi bị thương của mình, khôi phục vẻ lạnh lùng, chờ đợi chỉ thị của bác sĩ. Vậy mà cô đợi một lúc cũng không có âm thanh nào truyền đến.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cạnh cửa. Khi nhìn thấy thân mình lạnh lùng thì dừng lại, đầu óc trống rỗng!

Là anh!

Âu Y Tuyết kinh ngạc thở dốc, khuôn mặt lạnh lùng cõi bỏ thay vào khuôn mặt khiếp sợ nhìn Mạc Dĩ Trạch ngồi trên xe lăn, sóng to gió lớn nổi lên trong lòng.

“Anh. . . .” Khuôn mặt khổ sở cắn môi dưới. Cô muốn nói điều gì nhưng đối với khuôn mặt lạnh như băng làm cho người ta nổi giận, thì tất cả lời nói đều nghẹn nơi cổ họng.

Mạc Dĩ Trạch nhìn chằm chằm cô. Nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của cô, càng thêm chứng thực quyết định kiên định của cô! Giận dữ trong lòng càng không thể dập tắt, anh dùng lực lớn khép cửa lại, ngay sau đó điên cuồng mắng cô.

“Phụ nữ chết tiệt, cô dám giết chết đứa bé của tôi!”. Không đợi cô kịp phản ứng anh nóng giận tố cáo cô.

Không có chuẩn bị tâm lý, Âu Y Tuyết bị anh nói như vậy, đầu óc cô như bị tê liệt. Cô chỉ thấy một thứ không khí rất nguy hiểm tràn ngập cả phòng, anh trong giờ phút này như con sư tử bên bờ biên giới sụp đổ, làm người ta thật sợ hãi.

Đầu óc ông ông, còn có dư âm vọng lại, đợi đến lúc Âu Y Tuyết phản ứng thì không biết từ lúc nào Mạc Dĩ Trạch đã tới bên cạnh cô.

“Không cần. Anh tránh ra”. Âu Y Tuyết sợ hãi hướng ghế sa lon rời đi, linh tính muốn cách anh một khoảng cách, lại không biết, động tác theo bản năng này làm cho quả bom trong lòng Mạc Dĩ Trạch nổ tung, tung tóe lửa khắp nơi.

“Đáng chết!”. Không đặt vẻ mặt sợ hãi của cô vào mắt, Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy tức giận của các tế bào toàn thân lan tràn, làm anh không thể khống chế được. Anh vươn tay muốn kéo cô lại gần, vậy mà cô đứng dậy, từ trên ghế salon chạy đến bên giường.

Mặc dù đã cách anh năm sáu thước mà cô vẫn cảm thấy nguy hiểm, cô không chịu được cả người phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch “Anh đi đi. . . Anh đi đi. . .tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh đi đi!”. Cô liều mạng kiềm chế sự sợ hãi của mình đối với anh, những việc ngày xưa anh làm đều hiện lên trong đầu của cô, làm cô mất đi lý trí.

“Hừ!” Bất huyệt, Mạc Dĩ Trạch hừ lạnh, hai mắt đen nhánh lãnh liệt, nhìn Âu Y tuyết, quát ầm lên: “Bảo tôi đi. Sau khi cô phá thai, tiếp tục sống phóng đảng cùng người đàn ông kia sao!”.

Tất cả áy náy đối với cô chỉ vì lời nói của cô mà tan thành mây khói, bây giờ đối cô chỉ có hận và hận!

Đồ phụ nữ không biết xấu hổ! Cho nên tàn nhẫn giết đi đứa con của mình, vì muốn cùng người đàn ông khác lêu lổng!

Chỉ cần nghĩ cô nằm trong ngực người đàn ông khác, lại mây mưa cùng người đàn ông khác, cảm giác tức giận liền cháy lên!

128. Chương 127 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (4)

Mạc Dĩ Trạch bị ghen tỵ che mờ mắt, đối với Âu Y Tuyết khóc thương tâm không có cảm giác thương tiếc, mà còn cho rằng: cô khóc là bởi vì cô bị anh nói trúng mọi việc, cô vì trốn tránh mới chảy nước mắt!

Hóa ra cô là loại người như vậy! Một người phụ nữ có lòng dạ độc như rắn rết, anh tuyệt đối sẽ không tin tưởng!

“Bị tôi nói trúng rồi sao?”. Mạc Dĩ Trạch nhú mày, khoe miệng cười mỉa mai, khắp thân thể tràn ngập một sự lạnh lẽo ngang ngược. Bộ dáng anh như vị vua lạnh lùng nhìn Âu Y Tuyết bằng nửa con mắt, lời nói càng thêm tàn nhẫn nói tiếp: “Hèn hạ! Ngay cả con của chính mình cũng muốn giết, lòng dạ của cô thật là độc ác!”.

Lòng tức giận như sóng biển dữ dội sôi trào, ánh mắt gắt gao nhìn Âu Y Tuyết luôn luôn im lặng, trong giờ phút này Mạc Dĩ Trạch có một sự kích động giống như muốn giết cô!

Anh còn muốn nói thêm những lời ác độc tàn nhẫn, chưa kịp mở miệng truyền đến âm thanh nhỏ của Âu Y Tuyết, mặc dù giọng nói rất nhỏ, Mạc Dĩ Trạch nghe thấy không sót một chữ.

“Đủ rồi!”. Âu Y Tuyết không muốn dây dưa cùng anh nữa nên lên tiếng ngăn anh.

Tại sao sau khi anh tổn thương cô, anh có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, anh tại sao có thể đổ hết trên người cô, tại sao anh lại có thể ép buộc cô chịu đựng những đau đớn mà anh gây ra cho cô?

Chẳng lẽ bởi vì cá tính của cô hờ hững cùng với không bao giờ biện minh cho chính mình?

Không.

Cô không phải là tượng gỗ, cô cũng có tôn nghiêm!

Cô hít một hơi thật sâu đem những bi thương trong lòng đè nén xuống, đem những giọt nước mắt nén trở về nói “Tôi sẽ không sinh đứa bé này”.

Nói cô ích kỷ tốt, nói cô độc ác cũng được! Nó không nên tồn tại, đứng ở góc độ của người mẹ, đứa con của cô sẽ lớn lên trong hoàn cảnh đầy thù hận, nói không chừng nó cũng không muốn như vậy, nó sẽ ủng hộ cách làm của cô.

“Quý tha ma bắt!”.

Chỉ vì lời nói của Âu Y Tuyết không có bất cứ tình cảm nào làm cho tia lý trí cuối cùng còn sót lại của Mạc Dĩ Trạch biến mất! Cặp mắt hiện lên lửa giận bùng bùng, khuôn mặt anh xanh mét, bàn tay nắm thành quyền nghe âm thanh răng rắc.

“Mặc kệ cô có đồng ý hay không, cô phải sinh nó ra! Nó là con của tôi, cô không có tư cách bỏ nó!”. Anh cắn răng nghiêng lợi nói.

Dứt lời, Âu Y Tuyết lắc đầu kịch liệt.

“Nó không phải con của anh!”. Đôi mắt với đôi mắt lạnh lùng của anh, Âu Y Tuyết cảm thấy hô hấp khó khăn! Cô cố gắng bình tĩnh tự giễu nói: “Tôi là người hèn hạ, quan hệ cùng rất nhiều đàn ông, vậy mà anh có thể xác định nó là con của anh sao?”.

Từ người hèn hạ này là anh dùng để nói cô! Nếu đã như vậy thì như anh mong muốn! Chỉ cần cho anh yên tâm khi cô phá bỏ đứa bé này thì anh gọi cô như thế nào cũng được.

Mạc Dĩ Trạch nghe xong sắc mặt anh tái nhợt, anh không dám tin nhìn khoe miệng Âu Y Tuyết mang theo sự mỉa mai, tầm mắt từ khuôn mặt di chuyển xuống bụng của cô, ba giây sau, sắc mặt hần càng xanh mét.

Âu Y Tuyết cắn môi dưới không dám nhìn cặp mắt cuồng loạn như người bị bệnh tâm thần của anh, vì cô sợ anh phát hiện sự lo lắng của mình.

Lúc này trong phòng khám cứ lẫn quẩn một loại không khí làm cho người ta khó thở. . .

129. Chương 128 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (5)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối với Âu Y Tuyết cứ mỗi một giây là một sự đau khổ! Vì cô không thể giữ vững sự lạnh lùng cùng ánh mắt sắc bén của Mạc Dĩ Trạch.

Mỗi Âu Y Tuyết run rẩy, muốn nói nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Dĩ Trạch tất cả lời muốn nói đều nghẹn lại. Mạc Dĩ Trạch nhìn chằm chằm Âu Y Tuyết không nói một câu.

Lúc hai người đang trong tình thế căng thẳng có tiếng mở cửa khi hai người chưa kịp phản ứng thì cửa mở ra.

Nhìn đến cánh cửa thì lại thấy Bạch Tuấn Ngạn trong tình huống tay trái đặt trên cửa cánh tay phải thì dựa vào Minh Vũ, người được Mạc Dĩ Trạch chỉ thị chờ ở bên ngoài lúc này.

Nhìn thấy không khí phòng khám không được bình thường Minh Vũ liền hiểu hai người đang mâu thuẫn. Ánh mắt Minh Vũ lộ vẻ xin lỗi nhìn ánh mắt sắc bén của Mạc Dĩ Trạch, áy náy nói: “Thật xin lỗi cậu chủ, tôi lập tức mang anh ta ra ngoài!”.

Minh Vũ vừa nói vừa tăng thêm sức muốn đem Bạch Tuấn Ngạn kéo ra ngoài. Nhưng mà Bạch Tuấn Ngạn giống như bị đóng đinh tại chỗ không nhúc nhích.

Tầm mắt lạnh lùng của Bạch Tuấn Ngạn thẳng tắp nhìn về phía Mạc Dĩ Trạch đang ngồi trên xe lăn, tâm trạng bình tĩnh của Bạch Tuấn Ngạn nổi sóng cuộn cuộn không ngừng! Tay trái không tự chủ nắm thành quyền, trong lòng thật tức giận.

“Anh tới đây làm gì!” Hần rất tức giận hỏi.

Mạc Dĩ Trạch nghe vậy khoe miệng nở nụ cười châm biếm, cố làm ắt thật dịu dàng nhìn Âu Y Tuyết cách đó không xa: “Người phụ nữ muốn giết đứa con của tôi, chẳng lẽ người “gieo hạt giống” như tôi không nên ở đây? Ngược lại cô ấy không là gì của anh, anh ở chỗ này làm cái gì?”.

Anh nhẹ nhàng nói miệng cười nhưng mắt không cười. . .

“Anh!”. Lời nói của anh làm cho sắc mặt hai người ngoài cửa đại biến.

Nguyên nhân của sắc mặt đại biến của Bạch Tuấn Ngạn là hần không ngờ Mạc Dĩ Trạch biết Âu Y Tuyết mang thai, còn nguyên nhân của Minh Vũ là cho dù hần đứng ngoài cửa nghe được hai người lớn tiếng tranh chấp nhưng hần không ngờ đến lý do làm cho Mạc Dĩ Trạch giận dữ là vì “Âu Y Tuyết muốn phá thai!”.

Mọi người trong lúc này đều có suy nghĩ riêng, làm cho không khí trong phòng khám xuống thấp.

Bởi vì những lời nói của Mạc Dĩ Trạch mang theo khêu khích làm cho Bạch Tuấn Ngạn càng thêm tức giận. Hắn thừa dịp Minh Vũ không chú ý liền rút tay ra ngay sau đó đi nhanh về phía Âu Y Tuyết.

Trong mắt Bạch Tuấn Ngạn đang lạnh lẽo nhìn đến nét mặt mang theo bi thương của Âu Y Tuyết thì mắt đi sự lạnh lùng.

“Em có sao không?”. Hắn dịu dàng hỏi, không muốn kinh động đến cô. Lúc cô đi vào phòng thì hắn đi phòng vệ sinh rửa tay, không ngờ khi trở về lại thấy người coi chừng bên ngoài, mà bên trong phòng còn có tiếng tranh chấp. Bởi vì đã từng gặp Minh Vũ nên hắn liền biết người bên trong là ai.

Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn Bạch Tuấn Ngạn: “Ừ”. Sự xuất hiện của hắn, làm cô an tâm rất nhiều.

Mặc dù thời gian ở chung với cô không nhiều, nhưng Bạch Tuấn Ngạn biết bản tính cô im lặng ít nói, như lúc này hắn biết cô chịu rất nhiều áp lực nhưng cô lại trấn định không nói gì.

“Bác đang đợi chúng ta, chúng ta đi thôi”. Hắn cố gắng nói nhỏ, làm cho cô thả lỏng.

Âu Y Tuyết nghe xong ngẩn ra sau đó mới thấp giọng trả lời “Ừ”. Hai mắt thuần khiết như ngọc nhìn lại ánh mắt trấn an của hắn, Âu Y Tuyết hiểu hắn là đang lo lắng nên cũng không vạch trần hắn.

Nghe được cô đồng ý, Bạch Tuấn Ngạn cười yếu ớt, hắn ôm hông của cô muốn mang cô rời đi. Nhưng lúc hắn muốn bước đi, một giọng nói hướng họ nói.

“Tôi cho em cơ hội cuối cùng!”. Giọng nói mang theo sự uy hiếp của Mạc Dĩ Trạch. Chỉ thấy mặt anh lúc này so với lúc này càng xanh mét, tán nổi gân xanh nhìn chăm chăm cánh tay Bạch Tuấn Ngạn đang ôm hông của Âu Y Tuyết.

Hai người cùng nhau trốn mất nhưng rất nhanh đưa ra quyết định.

“Chúng ta đi”. Âu Y Tuyết cắn cắn môi hướng về phía Bạch Tuấn Ngạn cố mỉm cười.

Bạch Tuấn Ngạn đang có chút do dự sau khi nhìn thấy nụ cười trấn định của cô thì nhẹ gạt đầu, dứt khoát mang cô rời đi.

Chỉ là khi đi ngang qua Minh Vũ, sau khi ra khỏi phòng về mặt trấn định của Âu Y Tuyết tan rã. . . .

Mạc Dĩ Trạch từ từ xoay thân thể hai mắt càng lạnh lẽo nhìn hai bóng lưng biến mất.

Bởi vì sợ Mạc Dĩ Trạch còn canh giữ ở trong phòng khám, cho nên Bạch Tuấn Ngạn mang Âu Y Tuyết đến một quán cà phê bên ngoài bệnh viện, ngồi khoảng nửa tiếng mới dẫn cô trở lại phòng khám.

Khi họ đến phòng khám thì nữ bác sĩ đang chờ họ. Bác sĩ oán trách Âu Y Tuyết mấy câu sau đó kiểm tra cho cô, liền bắt đầu giải phẫu.

Nằm trên bàn mổ, thuốc tê bắt đầu có tác dụng. Tầm mắt Âu Y Tuyết bắt đầu mơ hồ, cô nhìn thấy mấy bó ánh sáng, trong lòng đau xót suy nghĩ chỉ cần mấy chục phút nữa một đứa bé sẽ biến mất trên thế giới này, trong lòng buồn bã.

Nhưng cô không hối hận về quyết định của mình! Bởi vì đối với cô, không thể chấp nhận đứa bé này! Cô không thể cho nó một gia đình hoàn hảo, nếu đứa bé này sinh ra sẽ không được hạnh phúc.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô bắt đầu mất ý thức, mắt cô từ từ nhắm lại, cho đến khi ý thức hoàn toàn tan biến. . . .

Bạch Tuấn Ngạn đang hút thuốc chờ đợi gần hai giờ. Trong khoảng thời gian này hắn đến phòng giải phẫu năm lần nhưng phòng giải phẫu vẫn sáng đèn đỏ chỉ có thể trở lại ngồi chờ.

Hắn hít thật sâu mùi thuốc lá, mắt hắn dưới khói thuốc lượn lơ lửng vẻ chán chường làm người ta không thể chịu nổi! Hắn đi tới đi lui suy nghĩ.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thấm thoát đã chạy một vòng. Trong đầu hiện lên lời nói của bác sĩ, hắn cau mày. Bác sĩ bảo hắn chỉ cần mấy chục phút thôi cuộc giải phẫu sẽ kết thúc, tại sao đã hai tiếng đồng hồ vẫn chưa xong? Trong lòng mơ hồ cảm thấy lo lắng, hắn quyết định không chờ nữa!

Dem tàn thuốc trong tay ném vào trong thùng rác, hần bước tới ra khỏi phòng hút thuốc.

Đi tới bên ngoài phòng giải phẫu hần liền thấy đèn phòng giải phẫu đã tắt, trái tim lo lắng của hần lúc này mới buông lỏng. Chờ khoảng năm phút vẫn không thấy ai từ trong phòng giải phẫu đi ra. Trong lòng lần nữa cảm thấy bất an, hần đi đến quầy tiếp hỏi thăm, cô y tá nói cho hần biết cuộc giải phẫu đã được hủy bỏ.

Cô y tá càng nói càng làm cho hần lo lắng!

Hần bắt đầu điên cuồng tìm cô trong bệnh viện, nhưng vẫn không tìm thấy cô.

Đồng thời trong thời gian này, biệt thự Âu Gia.

Euclid bị Mạc Dĩ Trạch phá rối phá sản chỉ trong một đêm, làm cho người trong giới thượng lưu tránh họ không e dè. Nhưng biệt thự Âu gia không phải tài sản của Euclid, cho nên không bị tịch thu bán đấu giá.

Lý Dao Viện mặc áo ngủ tơ tằm màu đen cầm ly rượu tây ngồi trên ghế salon bằng da thật mà bản thân yêu thích mặt chế giễu nhìn người đối diện, tất nhiên đã mất đi sáng rõ ngày xưa.

“Là ngọn gió nào đưa cô đến đây hả?”. Bưng ly rượu uống một ngụm lòng Lý Dao Viện sinh ra cảm thán.

Mắt Elena lạnh lùng nhìn Lý Dao Viện không có chút hình tượng gương mặt xinh đẹp mang vô số phần nộ. Mặc dù cô rất chán ghét người này nhưng nhớ đến mục đích chính của mình cô đem chán ghét trở lại trong lòng.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô”. Cô trầm giọng, hạ mắt.

Lý Dao Viện nghe xong giống như nghe câu chuyện cười, ngay sau đó nở nụ cười “Ha ha, cô cũng có chuyện muốn nhờ?”. Mắt xinh đẹp bắn ra tia khinh bỉ.

Không điểm xĩa đến sự khinh bỉ của Lý Dao Viện, Elena kiềm chế không vui nói “Ban đầu cô nói Y Tuyết không phải con của anh ta, cô căn cứ vào đâu?”. Chuyện này làm cho Elena vẫn luôn không hiểu!

“A, thì ra chuyện cô muốn biết chính là chuyện này sao?”. Lý Dao Viện lơ đãng nói liếc nhìn về bóng dáng xuất hiện tại cửa, cô có ý lớn giọng nói “Chuyện của bản thân chẳng lẽ cô không biết sao? Là quan hệ với quá nhiều đàn ông nên cha của con mình là ai cũng không biết”.

“Có!”. Dứt lời, Elena đứng lên nghiêm túc nói “Cô sĩ nhục tôi như thế nào cũng được, nhưng không cho cô bêu xấu thân thể của Âu Y Tuyết!”.

Lý Dao Viện không đem sự tức giận của Elena để vào mắt, bà lười biếng uống cạn ly rượu, ngay sau đó rót thêm một ly. Chỉ là lúc này bà không có uống mà là xốc xếch đứng lên sau đó cười quỷ dị tạt nguyên ly rượu trên người Elena.

Elena không ngờ bà ta sẽ làm như thế nên không kịp phản ứng bị tạt rượu vào. Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, cô không tự chủ nhủu mày nhanh chóng lấy khăn trong túi xách ra lau chùi.

“Ly rượu này là tôi trả lại cho cô vì vái tát lần trước!”. Khóe miệng mang theo hài hước, Lý Dao Viện trêu tức nói, ánh mắt nhìn về Âu Thiên đứng cách đó không xa, Lý Dao Viện xoay người đi lên lầu. Dem không gian để lại cho hai người bọn họ!

.

Đợi đến khi đem rượu trên người lau chùi sạch sẽ, Elena mới nhìn bóng dáng biến mất ở cầu thang, giận dữ cầm túi xách xoay người muốn rời đi nơi mà cô cảm thấy kinh tởm này. Vừa xoay người liền rơi vào một đôi mắt lạnh lùng.

“Anh. . .”. Tất cả mọi chuyện hần đều nhìn thấy, khi hần thấy Lý Dao Viện tạt ly rượu vào cô hần rất muốn bước tới, nhưng hần cũng không có.

Không muốn bộ dáng nhếch nhác làm lộ ra lòng của mình, Elena hất cằm kiêu căng, mặt trấn định nói: “Tất cả mọi chuyện của các người làm, tôi sẽ làm cho các người trả một cái giá thật lớn!”.

Sau khi nói xong không đợi Âu Thiên phản ứng, Elena vòng qua hần đi ra khỏi cửa chính.

Sau khi ra khỏi cửa chính của Âu gia, Elena muốn lên xe rời đi. Ai ngờ đang lúc cô mở cửa xe định ngồi vào thì nghe âm thanh vui mừng từ phía sau truyền tới.

“Điệp? Em là Điệp?”.

Elena nghe xong trong lòng ngẩn ra, chân đang bước vào xe ngừng lại, xoay người không ngờ đối với khuôn mặt mừng như điên.

Nhìn người trước mặt có chút quen thuộc, Elena kinh ngạc “Cô là?” Có thể gọi cô với cái tên này, có lẽ ở nơi này rất ít người.

“Quả nhiên là em, chị không có nhìn lầm!”. Người đến cũng không để ý đến ánh mắt mê man của Elena tự nhiên nói “Đã qua nhiều năm như vậy em một chút cũng không có thay đổi!”. Vừa kinh ngạc về khuôn mặt của cô, cũng không nhận được tán thưởng.

Elena bị làm cho hồ đồ áy náy cười một tiếng nói “Xin lỗi, cô là?”. Đã nhiều năm như vậy, cô cũng không nhớ được nhiều người.

“Chị là Lục Bình? Cùng lớn lên ở trại trẻ mồ côi? Chị Lục, em quên rồi sao?”. Lục Bình tốt bụng giải thích. Bà mới vừa xuất hiện, đang định đến Âu gia giải thích việc lần trước không nghĩ tới lại có thể thấy người ở nhà trẻ cùng nhau.

Người chị em này gặp cô làm bà vô cùng mừng rỡ.

“Trại trẻ mồ côi . . .” Elena té té lặp lại mấy chữ này, qua thật lâu sau mới đã có một chút trí nhớ. Cô tròn to vẻ đẹp của mình con mắt, nhìn trước mặt Lục Bình, giống nhau vui mừng nói: “Lục Bình? Chị thật sự là chị Lục Bình?”. Nhớ lại đoạn trí nhớ ấy, Elena trong nháy mắt tỉnh ngộ.

Dứt lời, lại thấy Lục Bình vui mừng cười một tiếng, tùy tiện nói: “Cô ngốc, đến bây giờ mới nhớ lại chị, chị thật thiệt thòi vẫn nhắc đi nhắc lại em!”. Lúc nói, trong giọng nói còn kèm theo một ít bi thương: “Nhiều năm như vậy, tại sao em không liên lạc với chị? Sau khi chị kết hôn liền nghe viện trưởng nói mang em đi ra ngoài, dời đến đi đâu rồi? Mấy năm nay em trải qua như thế nào?”. Cho tới nay, Lục Bình đều là coi cô như em gái của mình! Cho nên gặp mặt lại lúc, tự nhiên có một đồng lớn vấn đề.

“Em. . .” Elena muốn nói lại thôi, không muốn nói ra bản thân gặp tình cảnh thật bi thảm, vì vậy nói: “Em rất khỏe”.

“Thôi, nhà chị ở cách vách, đi nhà chị chúng ta nói chuyện, chị có rất nhiều lời muốn nói với em!”. Trong lúc nhất thời Lục Bình còn không có chú ý tới sắc mặt của Elena, bà tiến lên một bước khoác tay Elena, liền muốn mang cô đi nhà mình.

Elena gạt đầu một cái không có từ chối. Elena định đóng cửa xe đi theo Lục Bình thì điện thoại cô reo lên.

“Xin lỗi”. Elena áy náy cười một tiếng, tiếp theo từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra: “A lô?”. Chỉ là còn không đợi cô lấy hơi, điện thoại liền truyền đến một giọng nói lo lắng.

Lục Bình đứng bên cạnh nhìn Elena từ trên xuống dưới, trong ánh mắt mang theo sự mừng rỡ, nghĩ đến tuổi thơ của hai người. Đột nhiên Elena truyền đến tiếng hét khiếp sợ chói tai cắt đứt suy nghĩ của Lục Bình.

“Cái gì? Không thấy? Làm sao lại như vậy?”. Nghe điện thoại bên kia truyền đến sắc mặt của Elena tái nhợt, chỉ cảm thấy tay cầm điện thoại của cô run rẩy sợ hãi hỏi. “Con ở trong bệnh viện chờ, cô sẽ tới ngay!”. Nói xong vội vã cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, lập tức đổi mặt khuôn mặt nghi vấn của Lục Bình.

“Có chuyện gì xảy ra?”. Thấy cô sắc mặt tái nhợt, Lục Bình lo lắng hỏi: “Em nơi nào không thoải mái, có muốn hay không chị. . .”. Chỉ là một câu nói chưa nói hết, liền bị Elena cắt đứt.

“Em không sao, chỉ là một người thân của em xảy ra chút chuyện, xin lỗi bây giờ em muốn chạy đến bệnh viện, không thể nói chuyện với chị”. Elena vô cùng áy náy nói, vừa nói vừa từ trong bao lấy ra danh thiếp của mình đưa cho Lục Bình: “Đây là danh thiếp của em, chúng ta lần sau nói chuyện tiếp”.

”Được”. Lục bình nhận lấy danh thiếp gật đầu một cái, lúc này mới buông ra Elena.

Elena rất là xin lỗi cuối cùng nhìn Lục Bình một cái, lúc này mới bước vào bên trong xe. . .

Sau khi Elena rời đi nơi này, Âu Thiên cũng rời đi. Bị bỏ rơi một mình Lý Dao Viện uống rượu suốt buổi chiều, nghĩ ngợi mình nên làm cái gì.

Lại nâng chén uống một ngụm rượu, Lý Dao Viện chao đảo đi đến bàn trang điểm, từ hộp trang điểm lấy một chìa khóa mở một tủ đặc chế ở bàn trang điểm lấy ra một phần tài liệu.

Cầm phần tài liệu trên tay Lý Dao Viện mở ra xem nhìn mấy hàng chữ ở trên, trong mắt bà hiện lên sự khổ sở, đau đớn dần dần trở thành sương mù, mắt của bà bắt đầu mờ mịt.

Người tỉnh không bằng trời tỉnh! Không nghĩ rằng cuối cùng bà không đem tờ giấy này ra! Tất nhiên, đây cũng là lá bài cuối cùng của bà.

Trong lòng có chút buồn phiền! Bà cầm ly rượu uống một ngụm, khiến cho cồn làm cho cô mất đi tia lý trí cuối cùng. . . .

Âu Xảo Lệ từ Pub trở lại Âu gia, đẩy cửa phòng của mình thấy Lý Dao Viện đang mặc quần áo xa hoa nằm trên ghế salon, nhìn một đồng không biết là hình gì.

”Mẹ” Âu Xảo Lệ đem túi Chanel của mình ném lên giường, cho khi đến gần Lý Dao Viện mới biết là bà đang xem hình lúc nhỏ của mình.

Rõ ràng nghe được cô gọi, nhưng là Lý Dao viện cũng không có lên tiếng trả lời cô. Mà là như cũ tự nhiên nhìn hình ngắn người.

Âu Xảo Lệ cảm thấy không thú vị bĩu môi, xoay người đi tắm, không ngờ trong lúc cô xoay người liếc thấy tài liệu Lý Dao Viện đặt trên khay trà.

”Đây là cái gì?” Cô không hiểu khom lưng cầm lên phần tài liệu kia, mở ra vừa nhìn: ” Giấy thỏa thuận li hôn, nghiệm chứng DNA?”. Cô nhăn lại mày, hoàn toàn không hiểu.

Lúc này Lý Dao Viện cũng không im lặng nữa, vươn tay vuốt ve những tấm hình kia nói: “Đây là thân thể của con”.

130. Chương 129 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (6)

Ban đêm trên núi Dương Minh thật yên tĩnh. Những vì sao le lói trên bầu trời, âm thanh lá cây theo gió xào xạc.

Trong phòng tối đen không có đèn, chỉ có ánh sáng trời đêm xuyên qua rèm cửa sổ. Trên chiếc giường cỡ lớn, bên trong lớp chăn mềm mại có bóng dáng một người đang nhẹ nhàng hít thở, ước chừng một lúc thì bóng người mới từ từ mở mắt ra.

Đứa bé. . . Không còn.

Mặc dù đầu óc vẫn còn mệt, cặp mắt giống như là đồ chì nặng ngàn cân, nhưng Âu Y Tuyết vẫn nhớ mình được đưa vào phòng giải phẫu.

Chỉ là hiện tại cô cũng không có bởi vì việc này mà có một chút vui vẻ, ngược lại trong lòng vô cùng đau xót! Cô ngơ ngác chìm trong bóng tối, mê man suy nghĩ.

Đợi đến lúc cô nghĩ đủ rồi, lúc này mới chậm rãi ngồi dậy, chỉ là trong lòng cảm thấy kì lạ! Không giống với giường bệnh có chút cứng, cái giường này rất mềm mại; trực giác nhìn xung quanh, nhờ ánh trăng để nhìn, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng cô còn thấy rõ, ở trong phòng cách cô vài mét có một chiếc tivi màn hình LCD lớn và một số thiết bị hiện đại khác.

Không giống phòng bệnh!

Lập tức, trong đầu cô nổ chuông báo động! Trực giác vén lên chăn mỏng trên người, nhin không được choáng váng muốn đứng lên.

Mà này lúc, một giọng nói truyền đến trong bóng tối.

”Muốn đi đâu?”.

Âu Y Tuyết giật mình, đầu óc đang mơ màng lập tức tỉnh lại vài phần! Cô mở to mắt nhìn nơi phát ra âm thanh, lại thấy ở bên trái không xa, có bóng người đang nhìn cô.

Mặc dù cô không thấy rõ gương mặt, nhưng đôi mắt sáng rực đó.

Khi anh nói xong đèn lập tức được mở lên, Âu Y Tuyết liền thấy rõ mặt người kia, đồng thời cũng xác nhận suy đoán của cô.

Quả nhiên là anh!

Trong vòng một ngày có hai lần gặp anh, Âu Y Tuyết chẳng những không có cảm thấy có bất kỳ mừng rỡ ngược lại cảm thấy khó chịu, cô đứng ở bên mép giường, mặt không vẽ gì nhìn Mạc Dĩ Trạch tươi cười tà mị như một ác ma, lạnh lùng uống rượu.

Đèn thủy tinh tản ra ánh sáng chói mắt, bên trong phòng trang trí xa xỉ. Chỉ là hiện tại Âu Y Tuyết không có hứng thú nhìn xung quanh, tâm tư của cô toàn bộ nghĩ cách chạy đi khỏi anh!

”Tại sao anh ở đây?” Âu Y Tuyết cố gắng ức chế lo lắng trong lòng, cố làm trấn định tự nhiên nhìn Mạc Dĩ Trạch, hỏi.

Mạc Dĩ Trạch tà tứ cười, trên khuôn mặt thông dong nhân nhả, làm anh càng thêm mê hoặc chết người, anh nhìn Âu Y Tuyết, trêu chọc: ”Để tôi nói cô biết, đây là nhà của tôi, tôi ở đây không có gì lạ nhưng cô tại sao lại ở đây?”.

Bởi vì lời nói của anh, Âu Y Tuyết sửng sốt, nhìn thấy sự đùa cợt của anh, ngay sau đó hiểu tất cả mọi chuyện!

”Anh. . .”. Không dám tưởng tượng, anh lại. . . Âu Y Tuyết ở trong lòng thở hốc kinh ngạc, anh thật là không xem ai ra gì.

Ai ngờ Mạc Dĩ Trạch cũng không để ý đến sự sợ hãi trong mắt cô, vẫn lắc ly rượu trong tay, khuôn mặt anh lạnh lùng, nói tiếp: ”Trước khi cô sinh ra đứa bé, cô phải ở đây. Không có lệnh của tôi, cô không thể bước ra cửa phòng này một bước”. Anh giống như chủ nhân, ra lệnh với cô.

”Không”. Vừa nói xong, Âu Y Tuyết lên tiếng phản kháng. Cô rất căm ghét anh, không muốn tiếp tục dây dưa với anh, nói tiếp: ”Tôi không phải người hầu của anh, tôi không cần nghe lệnh anh”. Nói xong, không để ý đến anh, cô bước thẳng ra cửa.

Mạc Dĩ Trạch không nói gì nhìn cô, nhìn cô mở cửa lúc này mới lên tiếng: ”Trên thế giới này không có việc tôi không làm được, chỉ có việc tôi không muốn làm thôi”. Anh cảm khái, cho cô lời cảnh báo cuối cùng.

Nhất quyết rời đi, Âu Y Tuyết không để tâm đến lời nói của anh, cô hít sâu mở cửa, vậy mà trước mặt xuất hiện hai bóng người cao lớn.

Chỉ thấy ở cửa phòng có hai người đàn ông mặc đồ tây, da đen đeo kính mát. Chiều cao của Âu Y Tuyết trong nước được xem là cao nhưng bây giờ so với hai người này cô chỉ đứng tới ngực của họ, có vẻ nhỏ đi rất nhiều. Hai người da đen đứng trước mặt cô ngăn không cho cô ra ngoài.

Mắt thấy vẻ mặt Âu Y Tuyết thay đổi, khóe miệng Mạc Dĩ Trạch mỉm cười. Hai người này là anh bỏ số tiền lớn ra thuê về để phòng ngừa Âu Y Tuyết bỏ trốn.

”Không cần cố gắng phản kháng, cuối cùng chỉ có cô là chịu khổ thôi! Cô chỉ cần ngoan ngoãn sinh đứa bé, tôi sẽ không làm gì cô!”. Đây xem như là trấn an sao? Không, dĩ nhiên không phải, đây là anh đang thể hiện năng lực của bản thân!

”Anh nằm mơ!”. Âu Y Tuyết căm giận nói ra ba chữ này, trở lại bên giường, cùng anh giằng co: ”Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ tìm ra tôi!”. Cô lạnh lùng nói sự thật.

Nghe vậy, nụ cười của Mạc Dĩ Trạch cứng ở khóe miệng!

Anh đương nhiên biết anh ấy trong miệng cô là ai! Mặc dù biết rất rõ ràng cô nói ra cũng chỉ là do vô tâm, nhưng trong lòng không nhịn được tức giận!

”Tìm ra thì sao?”. Mạc Dĩ Trạch không chút nào nhẫn nhịn cô, trong mắt bắn tán loạn hàn băng: ”Hắn có gì chứng minh cô ở đây?”.

Từ lúc Bạch Tuấn Ngạn ôm cô đi ra ngoài trước mặt anh, anh đã quyết định phải làm như vậy! Sau đó xử lý mấy tên bác sĩ, y tá cũng chỉ cần bỏ ra chút tiền, sau khi gây mê cô thì đưa cô cho anh. Mà họ thì lấy tiền và thư tiền cử của anh ột bệnh viện nổi tiếng ở Mỹ.

Màn hình giám sát cũng bị anh tiêu hủy, chết không đối chứng, anh ngược lại muốn nhìn một chút tên kia có bao nhiêu khả năng! Muốn cùng anh giành phụ nữ!

Nghĩ tới đây, trên mặt Mạc Dĩ Trạch càng làm người ta lạnh buốt.

Lời của anh đánh một đòn thật mạnh vào lòng Âu Y Tuyết, cô sợ hãi nhìn anh như nhìn thấy quỷ, nói không ra lời.

”Ngoan ngoan đợi ở chỗ này, nếu không nghe lời. . . hậu quả cô sẽ không chịu nổi!”. Lời nói Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng, nói xong không nhìn Âu Y Tuyết lặn xe rời đi.

“Rầm”. Cửa bị khép lại. Bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Kiếp sống như tù nhân bắt đầu. . .

※

Hôm sau thời tiết trong xanh trên bầu trời có những đám mây lơ lửng, ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá tạo cảm giác thật thoải mái. Tiếng chim líu lo, hoa đua nhau nở, cảnh tượng thật là nên thơ.

Gian phòng khách ở phía tây lầu hai, Âu Y Tuyết mệt mỏi đứng trước cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng khổ sở. Cô chưa bao giờ nghĩ đến , Mạc Dĩ Trạch lại không ngại bỏ ra một số tiền lớn để thuê người giam giữ cô. Mục đích chỉ muốn cô sinh con cho anh.

Bên trong nhà không có một dụng cụ truyền tin nào, cửa sổ lại là một chiều chỉ nhìn ra ngoài được mà không nhìn được bên trong, Mạc Dĩ Trạch lại lo cô trốn theo lối cửa sổ nên ở lầu một có mười mấy người vệ sĩ thay phiên canh gác.

Nghĩ đến đây cô thật sợ mình có cánh cũng khó thoát. Đúng lúc này cửa phòng mở ra.

Âu Y Tuyết cho rằng là Mạc Dĩ Trạch, cho nên cũng không xoay người. Cho đến khi từ phía sau lưng phát ra giọng nói nhỏ.

”Tiểu thư”.

Nghe vậy Âu Y Tuyết mới xoay người lại, đối diện là ba người giúp việc, mà trong tay các cô là nhiều túi đồ.

“Đây là đồ dùng cậu chủ chuẩn bị giúp cô”. Cô gái giúp việc thấy Âu Y Tuyết không trả lời, vẫn tiếp tục nói nhìn người bên cạnh lấy quần áo để vào trong tủ.

Sau khi làm xong tất cả, ba người mới rời đi trong sự xem xét của hai người da đen ngoài cửa.

Sau đó lại có mấy cô giúp việc đem đến giày, đồ lót, trang sức... Âu Y Tuyết không nhìn đến nữa. Đến buổi trưa có một cô gái nhỏ đem thức ăn lên cho cô.

“Tiểu thư, đến lúc dùng cơm ạ”. Cô gái chuẩn bị xong lại nhìn Âu Y Tuyết đứng ở cửa sổ không nhúc nhích: “Bữa sáng cô không ăn, lại không ăn thì không được”. Cô gái không biết Âu Y Tuyết gặp chuyện gì, chỉ là do lòng nhân đạo cô lo lắng sức khỏe cho cô tiểu thư này không chịu nổi.

Lúc này Âu Y Tuyết không tiếp tục yên lặng. Cô nhìn vẻ mặt ân cần của cô gái kia, sau đó đi đến ghế ngồi xuống.

“Cô tên gì?”. Cô chậm rãi uống một chút cháo gà.

Thấy cô chịu ăn, người giúp việc mới an tâm, đáp: “Tôi tên là Thẩm Thanh”.

“Tôi gọi cô là tiểu Thanh được không?”. Âu Y Tuyết vừa uống cháo gà vừa thân thiện nhìn.

“Có thể”. Người giúp việc không tránh né cô, vui mừng trả lời.

“Cô đến đây được bao lâu?”. Tìm theo trí nhớ trong đầu, Âu Y Tuyết nghĩ muốn nát óc không nhớ đã gặp cô. Dĩ nhiên cả những người đến sáng nay.

“Vừa đến sáng nay”. Thẩm Thanh cười hì hì. Lúc đầu còn lo lắng cô chủ của nhà này tính tình không tốt, không có khi dễ người khác, trong nhất thời cô quên đi lên cảnh báo của An Đức Liệt.

Thì ra là vậy. Cho nên cô mới không biết một ai, bởi vì các cô đã được thay đổi toàn bộ.

Đột nhiên trong mắt Âu Y Tuyết lóe lên chút ánh sáng, cô buông ra bát cháo gà sau đó “Ừ”, rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Thẩm Thanh đối với tình huống đột ngột vô cùng lo lắng, cho nên là không chút suy nghĩ liền đi theo vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh ——

Âu Y Tuyết hướng đến bồn rửa mặt không ngừng nôn khan, một lúc lâu mới ngừng lại. Cô nhìn thấy Thẩm Thanh, hai chân mềm ra té ngồi trên gạch.

“Tiểu thư, cô có sao không?”. Thấy bộ dáng cô cực kỳ yếu ớt. Thẩm Thanh lo lắng: “Sắc mặt cô xanh quá, để tôi đi gọi bác sĩ?”. Trên khuôn mặt không có chút máu, Thẩm Thanh cũng không biết đây chỉ là nôn nghén.

“Ừ”. Âu Y Tuyết không có từ chối, lại nói: “Cô đi kêu bác sĩ, tôi không sao. Chỉ là thân thể mệt quá, cô bảo hai người ngoài cửa đi vào”. Vì muốn để cho cô tin tưởng, Âu Y Tuyết còn làm bộ đứng dậy, sau đó trượt xuống.

“Vâng”. Người giúp việc không nghĩ gì, cũng không chú ý tới vẻ mặt áy náy của Âu Y Tuyết, cô chạy ra phòng vệ sinh, mở cửa phòng nói mãi hai người kia mới chịu vào theo cô vào nhà vệ sinh.

Chỉ là khi họ vào cũng không thấy người đâu. Hai người đàn ông nhìn nhau, lập tức tranh chấp rồi chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Thẩm Thanh nhìn nền gạch đến gần người.

Vì chuyện xảy ra đột ngột đầu óc Thẩm Thanh chưa kịp phân tích, sững sốt một lúc cho đến khi nhớ đến lời nói của An Đức Liệt lúc sáng, mới hiểu chuyện gì xảy ra. Trong lòng mắng bản thân mất cảnh giác, sắc mặt cũng xanh mét, lập tức quay người chạy ra cửa.

※

Một hồi huyền não, bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh. Đợi đến khi xác nhận không có bất kỳ tiếng động nào, lúc này Âu Y Tuyết mới từ tủ quần áo chui ra ngoài.

Cô nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống lầu dưới xác định không có ai mới xoay người ra khỏi phòng. Cô nhanh chóng chạy ra cầu thang thuận lợi chạy khỏi lầu một. Nhìn thấy cửa lớn mở rộng, trong lòng không khỏi vui mừng.

Kế hoạch của cô là nhờ Thẩm Thanh gọi điện thông báo người thân của cô nhưng nghĩ đến có thể cô ấy sẽ không giúp nên hủy bỏ. Bất đắc dĩ lắm, cô mới phải lợi dụng cô ấy. Mặc dù rất có lỗi với cô ấy nhưng quyết tâm phải rời khỏi đây khiến cô không thể không làm vậy.

Nghĩ thế, Âu Y Tuyết thấy phòng khách không có ai, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa.

Ngoài cửa lớn. Trong khuôn viên không có ai, mặc dù vui mừng nhưng không thể không đề cao cảnh giác. Cô nhanh chóng chạy ra cổng nhưng bước chân đang chạy chợt dừng lại. Bởi vì bốn phía xung quanh cô có mười mấy người vệ sĩ nhảy ra cùng với người giúp việc.....

Đêm khuya.

Sau khi rời khỏi công ty trở về biệt thự ở núi Dương Minh, thân thể Mạc Dĩ Trạch mệt rã rời nhưng vẫn trách đăm người vệ sĩ với người giúp việc một lúc lâu, cũng đồng thời sa thải Thẩm Thanh.

“Không được để xảy ra lần thứ hai. Nhìn cô ta cho thật kỹ, nếu lại sai lầm, các người cũng biến mất cùng”. Đây không phải uy hiếp, trong đôi mắt mệt nhọc, anh tức giận phân phó.

Khuôn mặt khiến người khác hâm mộ nhưng khi giận dữ lại làm người ta sợ hãi.

“Cậu....cậu chủ”. Đột nhiên từ sau lưng phát ra tiếng nói của người giúp việc trông coi Âu Y Tuyết.

“Chuyện gì?”. Mạc Dĩ Trạch tức giận quát.

“Dạ...” Người giúp việc nữ không có chuẩn bị tinh thần khi bị Mạc Dĩ Trạch quát lên sợ muốn khóc lại sợ nếu không nói có khi mình cũng bị sa thải, nên cố gắng khắc chế sợ hãi trả lời “Cô chủ..... cô chủ không chịu ăn....”.

Nghe vậy Mạc Dĩ Trạch càng thêm tức giận nhìn chằm chằm người nữ giúp việc lại nhìn những người chung quanh, lặp lại “Hừ, không chịu ăn?”. Không nghĩ tới cô ta thà nhịn chết chứ không sinh con cho anh. Nghĩ tới đây lại càng tức giận hơn.

“Cô ta không muốn ăn, không sao. Các người cũng nhịn luôn đi”. Nếu cô thích cứng, vậy thì tốt xem anh và cô ai sẽ thắng.

Vừa nói xong, mọi người đều run sợ không ai dám lên tiếng kháng nghị.

※

Một nơi khác, biệt thự Thiên Mẫu.

Elena buồn chán ngồi trên ghế, ánh mắt trống rỗng không biết nghĩ gì ngay cả thím Trương kêu cô đều không phản ứng.

“Tiểu Diệp ăn một chút, nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể con sẽ không chịu nổi”. Thím Trương cầm chén cháo nóng trên tay, cố gắng kêu cô ăn, nhưng cô vẫn cứ thờ ơ.

Không biết phải làm sao, thím Trương đặt chén cháo xuống, nhìn cô, nước mắt không nén được chảy xuống. Con gái hành hạ bản thân, đau lòng là bà.

Ngày hôm qua khi bà nhận được tin Âu Y Tuyết mất tích ở bệnh viện, trong lòng vô cùng lo lắng cũng rất lo cho Elena. Quả nhiên như dự đoán của bà, Y Tuyết chỉ mới mất tích một ngày cô đã ra nông nỗi này. Thím không thể nghĩ đến một khi Y Tuyết xảy ra chuyện gì thì Elena sẽ ra sao đây.

“Tuần Ngạn đã báo cảnh sát, mẹ tin là sẽ sớm tìm được thôi, con ăn một chút gì trước đi”. Lại nén nước mắt, thím Trương lấy bát cháo đặt trên tay cô.

Nhưng Elena cũng không có phản ứng, cô ngơ ngác nhìn thím Trương, nước mắt đảo quanh, nói tiếp: “Con phải làm sao?”.

Con không nghĩ thiệt hơn đã bắt con của con đi phá thai, cô cũng không hỏi cha đứa bé là ai? Có phải vì vậy mà đứa con của cô mới bỏ đi?

131. Chương 130 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (7)

“Việc này...” Nghe cô tự trách bản thân, khuôn mặt thím Trương tràn đầy đau lòng. Thím sợ cô nghĩ như vậy, cho nên lo lắng cô: “Không thể, Y Tuyết là một đứa nhỏ hiếu chuyện, sẽ không làm như vậy”. Mặc dù thím cũng không chắc chắn nhưng trước mắt cứ trấn an cô, thím cũng chỉ có thể nói như vậy.

Tại cô. Cô biết tất cả không phải như thím Trương nói.

“Nhất định là đúng rồi”. Không nhịn được nữa, nước mắt chảy xuống từng chuỗi từng chuỗi. Chỉ cần nghĩ đến con gái cô bây giờ không biết ra sao, người mẹ như cô lại chỉ biết ngồi ở nhà, bản thân cô thật là không đáng làm mẹ.

Cô chỉ trích bản thân, khư khư cho là tại mình, Âu Y Tuyết mới bỏ đi.

Elena đang khóc không biết gì. Tự trách bản thân, một bóng người mở cửa đi vào.

Elena và thím Trương nhìn lên thì trông thấy bộ dạng mệt mỏi của Bạch Tuấn Ngạn.

“Tìm được chưa?”. Elena không để ý đứng lên, cái chén trong tay theo đó rơi xuống đổ đầy trên tấm thảm lông cừu, nhưng cô không quan tâm. Bởi vì trong lòng cô không có việc gì quan trọng bằng Âu Y Tuyết.

“Không có”. Thấy bộ dáng lo lắng của cô, Bạch Tuấn Ngạn lắc đầu, trên khuôn mặt mang đầy vẻ mệt mỏi: “Tôi đã đi đến đồn cảnh sát nhưng vẫn không có gì tiến triển”.

“Sao có thể...”. Elena không tin được, thân thể cô run lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ mắt mắt.

Bạch Tuấn Ngạn đau lòng không muốn nhìn cô như vậy nhưng lại không thể làm gì.

Hôm qua hắn làm việc với bệnh viện cả buổi chiều nhưng không có bất cứ tin tức gì về Âu Y Tuyết cho nên sáng nay đi đến đồn cảnh sát.

Nhưng mọi chuyện giống như không phải như vậy, hôm qua hắn cũng đã đi tìm người bác sĩ và phụ tá mổ cho Âu Y Tuyết nhưng lại nhận được tin những người đó đã lên máy bay đi Mỹ ngay sau đó, từ chức rồi đi Mỹ, màn hình giám sát bệnh viện lại không có gì. Không chỉ như vậy khi hắn đi đến đồn cảnh sát lại chỉ nghe bọn họ hỏi vài câu sau đó đuổi hắn về.

Chuyện này rất kì lạ.

Màn hình giám sát trống rỗng, bác sĩ từ chức, cảnh sát không quan tâm, giống như đang thông đồng với nhau. Giống như có người đã chuẩn bị sẵn tất cả.

Nhưng người nào lại có khả năng đến mức đó?

Trong lúc đang đau đầu suy nghĩ, bỗng dưng bóng dáng kiều ngạo xuất hiện trong đầu hắn. Hắn sững sốt nhớ lại câu nói cuối cùng trước khi rời đi.

Trong thoáng chốc, chợt hiểu ra tất cả, nỗi băn khoăn trong lòng cũng được giải tỏa....

“Tôi nghĩ, không phải là cô ấy bỏ trốn”. Bạch Tuấn Ngạn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Vừa nói xong, thím Trương và Elena đồng thời nhìn lên. Sau đó thím Trương hỏi rõ: “Ý của cậu là sao?”.

Bạch Tuấn Ngạn không chút hoang mang ngược lại giận xanh mặt vừa nhìn Elena lại nhìn thím Trương nói ra: “Tôi biết ai bắt cô đi rồi”.

“Là ai”. Thím Trương không tin nổi ai dám ngang ngược như vậy, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Tuấn Ngạn muốn không tin cũng không được.

Bạch Tuấn Ngạn chậm rãi nói ra.

※

Trời đã tối, dưới trời sao là cả một khoảng mênh mông yên tĩnh, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu ra thì chẳng có gì khác.

Một căn phòng ở phía tây lầu hai.

Không giống đêm đó, tối đến rộn người, giờ phút này lại sáng rực rỡ lại có tiếng cô gái không ngừng năn nỉ. Theo hướng âm thanh phát ra chỉ thấy Âu Y Tuyết ngồi như một tượng đá ở bên giường. Cô đang ngồi cuộn tròn, trên khuôn mặt xinh đẹp không có chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng làm người khác sợ hãi.

“Cô..., tôi xin cô hãy ăn một chút”. Người phụ trách chăm sóc Âu Y Tuyết đang hết lời khuyên cô ăn chút gì đó. Trên tay cô là một chén cơm nóng, mà để trên bàn là thức ăn do đầu bếp hàng đầu được Mạc Dĩ Trạch đặc biệt mời từ nước ngoài về.

Chỉ là dù thức ăn có ngon đến đâu, thơm đến thế nào thì Âu Y Tuyết vẫn không cảm nhận được gì.

Tiểu Tiểu thấy cô không chút nhúc nhích, muốn khóc lắm rồi. Cô vốn có bệnh bao tử, từ khi cậu chủ ra lệnh tất cả mọi người chỉ được ăn khi tiểu thư ăn xong thì đã qua được bốn tiếng rồi, mà cô thì do công việc bận rộn mà bữa trưa cũng chưa ăn cho nên cô đã có hơn mười hai tiếng không ăn gì.

Bụng đói kêu vang trong dạ dày trống rỗng, không ngừng khuấy làm cô vô cùng khó chịu. Nhưng không có cách, tiểu thư không ăn thì nhịn hết.

“Tiểu thư, chỉ cần ăn một chút cũng được. Cô không ăn thì không phải một mình cô khổ mà là mọi người trong biệt thự cùng chịu”. Tiểu Tiểu bắt đầu cảm thấy chóng mặt, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc cô không qua khỏi tối nay.

Lúc này Âu Y Tuyết mới phản ứng.

Hai mắt trống rỗng có chút kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Tiểu Tiểu hỏi: “Cô có ý gì?”.

Mừng rỡ vì cuối cùng cũng thu hút chú ý của cô ấy, Tiểu Tiểu vội vàng nói: “Tiểu thư cô mau ăn một chút, cô ăn xong chúng tôi mới được ăn”.

“Không”. Âu Y Tuyết lắc đầu không muốn: “Câu cô vừa nói có nghĩa gì? Làm sao lại không phải mình tôi mà tất cả mọi người ở đây?”.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiểu Tiểu buồn hiu, cô lấy chén cơm đặt xuống, nói tiếp: “Cậu chủ nói, cô không ăn thì chúng tôi cũng không cần ăn nữa. Em đói bụng lâu rồi, dạ dày em lại không tốt. Tiểu thư, xem như cô tội nghiệp em mà ăn một chút được không?”.

Âu Y Tuyết ngẩn ra không nghĩ Mạc Dĩ Trạch lại dùng cách này. Trong nhất thời không biết làm sao, cô nhìn sắc mặt xanh xao của Tiểu Tiểu, trầm mặc một lúc.

“Tôi không đói bụng, hay là cô ăn những món này đi”. Đẩy khay cơm qua chỗ Tiểu Tiểu trong mắt đầy chờ mong.

“Không, không thể được”. Tiểu Tiểu hoảng sợ lắc đầu: “Những món ăn này là cậu chủ sai đầu bếp số một làm vì tiểu thư, em không thể ăn được”. Mặc dù cô rất muốn ăn nhưng thân phận chủ tớ không thể vượt qua.

“Không phải em đói sao?”. Cô không muốn tổn hại người khác, chỉ biết nhịn đói để anh thả cô, trừ việc đó ra cô thật không nghĩ ra biện pháp nào khác. “Tôi sẽ không ăn, nếu như cô không ăn rồi ngắt xỉu thì tôi cũng không quan tâm”. Thấy Tiểu Tiểu rụt rè cô lại uy hiếp một chút.

“Cái này...”. Tiểu Tiểu do dự. Cô nhìn Âu Y Tuyết một chút lại nhìn mâm thức ăn làm người ta không chịu nổi kia, nuốt nước miếng: “Em thật sự...có thể ăn sao?”. Cô vẫn không dám, cô sợ.....

“Ừ”. Âu Y Tuyết gật đầu với cô, lại muốn nói gì, nhưng một giọng nói lạnh lẽo chen vào.

“Hừ. Cô có thể giúp cô ta không đói bụng nhưng có thể giúp tất cả những người trong căn nhà này sao?”.

Tiểu Tiểu giật mình, chén cơm trong tay xém rơi xuống đất, cô nhìn về phía cửa, sau khi nhìn thấy Mạc Dĩ Trạch sắc mặt xanh một màu.

“Cậu...cậu chủ..”. Tiểu Tiểu vội vàng đứng lên, cung kính cúi chào.

Chậm rãi đẩy xe lăn đến bên cạnh Âu Y Tuyết, trong mắt lạnh lẽo, anh khẽ nhìn sắc mặt sợ hãi của người giúp việc lại nhìn Âu Y Tuyết không chút cử động.

Lại cười âm lạnh, vẻ mặt như quỷ dữ: “Cô nếu không chịu ăn thì tất cả nhịn hết”. Rõ ràng là cười nhưng lại làm người khác sợ hãi.

Nghe vậy Âu Y Tuyết nhìn anh, chỉ là khuôn mặt vẫn nhàn nhạt không chút tình cảm.

Không, chỉ tại cô mà hại nhiều người như vậy, cô có khác gì anh đâu? Ngoài việc cảm thấy vô cùng có lỗi ra cô lại không thể làm gì.

“Thả tôi đi đi”. Cô nhàn nhạt nói ra.

Đối với yêu cầu của cô Mạc Dĩ Trạch vô cùng khó chịu, lại nói: “Trừ yêu cầu này, cái gì tôi cũng đồng ý”. Anh có thể cho cô tất cả những gì anh có nhưng chỉ với yêu cầu này anh không làm được cũng không muốn làm. Cô muốn tự do! Cô chỉ thuộc về anh là của anh, dù là hiện tại hay tương lai cũng không có gì khác biệt.

Lời lẽ của anh vốn là không thể thương lượng, vì vậy cô lại im lặng, không muốn tiếp tục cùng anh nói gì nữa.

Trong mắt Mạc Dĩ Trạch lại nhìn là cô quyết tâm nhịn ăn chống đói.

Khuôn mặt âm lãnh không còn là nụ cười sát người, lạnh lùng nói ra: “Được, đây là do cô tự tìm”. Cô chấp nhận nhịn đói khiến mọi người cũng không thể ăn, như vậy cho dù anh có làm gì cô vẫn quyết tâm không thỏa hiệp. Vậy thì đừng trách anh mạnh tay.

Anh nhìn qua người giúp việc bên cạnh, Tiểu Tiểu vừa nghe chỉ thị của anh liền rời đi. Sau khi Tiểu Tiểu đi rồi, Mạc Dĩ Trạch vỗ tay, lập tức có hai người trung niên mặc trang phục quản gia đi tới.

“Cậu chủ”. Hai người đứng bên cạnh anh, chờ đợi...

“Thay tôi dứt cơm cho cô ấy”. Thanh âm không lớn nhưng đủ làm người khác sợ hãi.

Hai người sau khi nghe yêu cầu của anh thì nhìn nhau sau đó đi đến hai bên cô. Thừa dịp cô còn chưa giãy dụa, một người liền vừa bắt lấy hai tay cô vừa mở miệng cô ra, một người khác thì gấp thức ăn nhét vào miệng cô.

Mắt Âu Y Tuyết trừng lớn, sợ hãi nhìn hai người, giật mình. Không nghĩ anh lại...

Chỉ là một chút suy nghĩ trong miệng cô đã đầy thức ăn, lướt qua cổ họng chạy vào dạ dày trống rỗng. Âu Y Tuyết cố gắng giãy dụa, chỉ là nghiêng nghiêng được chút ít, người dứt cô ăn đưa tay ra chặn cổ họng cô, sau đó cứ liên tiếp nhét vào miệng cô, cho đến khi Âu Y Tuyết ăn hết.

Cho cô ăn xong, hai người thu dọn tất cả rồi ra khỏi phòng. Trong phòng rộng lớn chỉ còn lại Mạc Dĩ Trạch đang nhìn vẻ mặt đau khổ của cô và chính bản thân cô.

Âu Y tuyết mệt mỏi nằm yên dưới đất, nước mắt chậm rãi chảy ra, trong dạ dày căng cứng nhưng cô chỉ cảm thấy thật khổ thật là khổ.

“Nhớ kĩ, hôm nay chỉ là thí nghiệm. Nếu ngày mai cô vẫn tiếp tục chống đói vậy thì tôi cũng không ngại mỗi ngày sẽ có người đến giúp cô ăn”. Nhìn đôi mắt cô trống rỗng, trong lòng Mạc Dĩ Trạch lại càng đau nhưng anh quyết không thừa nhận.

Vốn định là đi nhưng khi anh còn chưa xoay người thì nghe tiếng của cô, giọng nói nhẹ nhàng như nước.

“Có phải là..... chỉ cần tôi ngoan ngoãn nghe lời, không chống đối nữa, anh sẽ thả tôi đi không?”. Âu Y Tuyết từ từ ngồi dậy. Cô lau khô nước mắt nhìn anh, nói nhỏ.

Anh lạnh lùng vô tình làm cô biết rằng dù dùng cách gì anh cũng sẽ không thả cô, dù cô có cố gắng thêm nữa cũng chỉ là vô ích, cô biết bản thân không thể chạy thoát.

Dứt lời chỉ thấy Mạc Dĩ Trạch ngồi đó nhìn cô.

Trong mắt không còn lạnh lẽo không còn bốn cột, lúc này đôi mắt đó lại không có biểu lộ gì: “Sai rồi, chỉ cần cô sinh con xong, tôi sẽ nghĩ có thể cho cô đi”. Dĩ nhiên nghĩ thì chỉ mãi là nghĩ thôi.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, cô muốn nói gì, nhưng lại giống như đã đưa ra quyết định: “Tôi đồng ý, nhưng anh hãy cho tôi gọi điện thoại về nhà”. Vừa nghĩ bản thân tự nhiên mắt tích, mọi người chắc chắn sẽ rất lo lắng cho nên cũng không nghĩ nhiều, hiện tại chỉ cần ọi người biết mình không sao.

Cô nghĩ đây chỉ là một yêu cầu nhỏ nhưng Mạc Dĩ Trạch lại suy nghĩ một lúc: “Vậy xem biểu hiện của cô đã”. Một nụ cười dịu dàng lướt qua trên mặt anh.

Âu Y Tuyết trông thấy anh vui vẻ, cuối cùng không có nói gì.

“Bây giờ cô đi tắm một chút đi, có gì lại nói sau”. Anh nói xong quay người bỏ đi.

※

Nghe lời Mạc Dĩ Trạch, Âu Y Tuyết tắm một lúc cho thoải mái, sau đó mặc những bộ quần áo anh đã chuẩn bị sẵn nhìn lại trong gương mới thấy bản thân có chút tiêu tụy, sau đó mới đi ra phòng vệ sinh.

Chỉ là khi cô vừa bước ra, trước mắt một màn làm cô không biết nói gì rồi đứng yên tại chỗ.

Trên chiếc giường to, có một người đang ngồi trên đó, tiếng ngón tay lướt trên bàn phím. Mạc Dĩ Trạch mặc áo ngủ màu đen, chăm chú nhìn màn hình vi tính, ánh mắt anh thoáng nhìn thấy bóng dáng Âu Y Tuyết trên mặt liền hiện lên sự dịu dàng.

“Anh...tại sao ở đây?”. Âu Y Tuyết nắm chặt cổ áo của mình, cố bình tĩnh. Đối với những việc đã xảy ra, trong lòng cô liền lộp bộp.

“Đây là nhà tôi”. Mạc Dĩ Trạch vẫn một bộ dạng lười biếng, sau đó đem máy tính tắt xong đặt trên đầu giường.

“Đến đây”. Một khuôn mặt dịu dàng, hai mắt nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô, trong lòng có chút rung động. Sau khi anh nói xong lại thấy cô không chút phản ứng, lúc này lại trầm xuống: “Tôi không muốn nói lần thứ hai”.

Âu Y Tuyết sững sốt, nhìn khuôn mặt anh tối đen, lúc này mới cố gắng đi về phía anh.

“Lên giường”. Thấy cô vẫn bất động, anh lại nói tiếp.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lại nhích một bước nhỏ, động tác không khác gì một cái máy.

Không muốn lại tốn thời gian nữa, Mạc Dĩ Trạch lằm bằm trong lòng, nghiêng người kéo cô vào lòng. Âu Y Tuyết chưa kịp phản ứng đã bị anh ôm vào lòng.

“Anh...”. Mặc dù lúc trước từng có quan hệ thân mật, nhưng động tác của anh vẫn làm cô đỏ mặt. Cô muốn bỏ chạy nhưng anh không buông tay, bất đắc dĩ cô nói: “Buông tôi ra....”. Cô nhỏ giọng cầu xin.

“Chỉ cần cô không bỏ chạy, tôi sẽ buông ra”. Mạc Dĩ Trạch không tiếp tục ép buộc cô nữa mà là thỏa hiệp, sau khi thấy cô gật đầu mới ôm cô để ở bên cạnh.

Ôm cô trong lòng lại thấy cô xấu hổ làm bộ sửa sang quần áo, trong lòng chỉ thấy ấm áp.

“Ngủ”. Mấy ngày nay công việc liên tiếp khiến anh vô cùng mệt mỏi, cho nên giờ phút này anh chỉ muốn ôm cô đi vào giấc ngủ.

“Anh...ngủ ở đây?”. Thấy anh từ từ nhắm mắt, Âu Y Tuyết sững sốt.

132. Chương 131 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (8)

“Không được sao?”. Không muốn nhìn sự sợ hãi trong mắt cô, Mạc Dĩ Trạch lấy tay ôm cô vào lòng, để cô gối trên tay phải của mình.

Âu Y Tuyết muốn chạy trốn, nhưng khi đôi mắt cô nhìn thấy đôi mắt của Mạc Dĩ Trạch thì cảm giác sợ hãi giảm nhẹ, thân thể ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

“Ngaoan, cứ như vậy”. Cảm giác được mùi hương từ trên người cô, Mạc Dĩ Trạch vô cùng thỏa mãn, cảm giác xao động trong lòng trôi lên. Anh cố gắng áp chế ngón tay khẽ vuốt tóc cô: “Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì quá đáng với cô”. Mặc dù anh rất muốn chạm vào cô nhưng hiện tại bản thân rất mệt, hơn nữa sau này còn dài không cần vội..

Tắt đèn ngủ, bóng tối bao trùm.

※

Qua ngày thứ hai.

Khi Bạch Tuấn Ngạn đem toàn bộ việc làm của anh nói với thím Trương và Elena, cả ba đều im lặng, rốt cuộc quyết định đi đến biệt thự ở núi Dương Minh của Mạc Dĩ Trạch.

Mặc dù cảm thấy lời nói của Bạch Tuấn Ngạn khó tin nhưng Elena thà là hiểu lầm cũng không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

. . .

Sáng sớm trong căn biệt thự đã chào đón những vị khách xa lạ, tất cả người giúp việc đều như lạc vào thần tiên vì khuôn mặt Bạch Tuấn Ngạn và Elena đều vô cùng tuyệt mỹ, đứng chung một chỗ làm người ta như lóa mắt.

“Xin lỗi, cậu chủ chúng tôi đã đi khỏi, có việc gì xin mời đến công ty”. An Đức Liệt dùng tiếng Trung lưu loát nói với Bạch Tuấn Ngạn và Elena, ý tứ muốn đuổi khách.

“Ông chắc chắn”. Bạch Tuấn Ngạn khó chịu, trên mặt biểu hiện không tin. Chính là sợ sẽ không gặp Mạc Dĩ Trạch cho nên mới bây giờ sáng họ đã đến đây. Trước mặt người quản gia như người nước ngoài này nói với hắn như vậy, hắn tin được sao ?

“Xin lỗi”. An Đức Liệt áy náy khom lưng, sau đó nói: “Nếu hai người vẫn cứ ở đây thì tôi phải mời bảo vệ tới”.

Ông cho là Bạch Tuấn Ngạn ít nhiều sẽ có chút phản ứng nhưng không nghĩ tới hắn vẫn một dạng đứng đưng, dùng tiếng Anh: “Người này sao lại muốn đuổi chúng ta đi, có giấu gì sao?”.

Lời vừa nói ra, An Đức Liệt ngẩn người, sau đó khôi phục bộ dạng nghiêm túc, thấy trên mặt Bạch Tuấn Ngạn là không cho thương lượng, cho nên ông xoay người muốn đi ra ngoài sau đó lại chợt thấy bóng của hai người đứng ở cửa.

Đúng vậy. Không phải cầu thang mà là cửa lớn.

“Tìm tôi sớm như vậy? Có chuyện gì?”. Mạc Dĩ Trạch một thân trang phục màu đen ngồi trên xe lăn, khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút kiêu ngạo nhìn Bạch Tuấn Ngạn, Minh Vũ thì đứng sau lưng anh.

“Anh...”. Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của anh, Bạch Tuấn Ngạn cũng không giật mình, ngược lại khi Elena nhìn thấy khuôn mặt của anh trong mắt có sầu lo: “Cậu là Mạc Dĩ Trạch?”. Trong giọng nói có chút không tin.

“Đúng vậy”. Bạch Tuấn Ngạn gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Mạc Dĩ Trạch, trầm giọng nói: “Anh để cô ấy ở đâu?”. Trải qua cả buổi tối suy nghĩ, hắn xác định, Âu Y Tuyết biến mất chắc chắn có liên quan đến anh.

“Tôi không biết anh nói gì”. Bạch Tuấn Ngạn nở nụ cười nói: “Nếu như anh đến đây để nói những lời vô nghĩa thì xin mời rời khỏi đây”. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh ngày ấy kẻ này ôm Âu Y Tuyết là tức giận lại bốc lên.

“Anh biết ý tôi là gì?”. Hắn biết tại sao bản thân lại đến đây là vì cái gì.

Mạc Dĩ Trạch lại cố tình không hiểu, vẫn nói theo ý mình: “Tôi không biết”.

Đối chọi gay gắt, hai người đàn ông nhìn nhau như nhìn kẻ thù, trong lúc hai người đang giằng co thì Elena kên tiếng.

“Cậu Mạc, chúng tôi chỉ muốn tìm một người, cũng không ác ý”. Đối với Mạc Dĩ Trạch Elena không biết rõ lắm nhưng nói theo ấn tượng đầu tiên anh cho cô cũng không tệ lắm, dĩ nhiên ngoại trừ cặp chân của anh.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch lúc này mới chú ý tới Elena.

Chẳng qua khi anh nhìn thẳng Elena, trên mặt anh kinh ngạc. Không thể nghi ngờ, Elena và Âu Y Tuyết giống nhau đến bảy phần khiến cho anh ngẩn ra!

”Bà là. . .”. Anh cười nhẹ, trịnh trọng hỏi.

“Tôi là mẹ của Âu Y Tuyết”. Elena không chút giấu giếm. Cô nhìn Mạc Dĩ Trạch, nói tiếp: “Con của tôi hôm qua biến mất ở bệnh viện, Ngạn nói hôm qua cậu có gặp con bé, không biết cậu có biết bây giờ cô bé đang ở đâu?”. Cô cố gắng dùng từ tạo thiện cảm.

Mạc Dĩ Trạch không dám tin vào tai mình, bởi vì theo thông tin về Âu Y Tuyết thì mẹ cô là Lý Dao Viện, nghĩ lại thấy mặt người phụ nữ cùng Âu Y Tuyết như từ một khuôn đúc ra không tin cũng không được. Trong nhất thời anh ngây ngẩn có quá nhiều câu hỏi mà không biết hỏi thế nào.

”Nếu bà không tin lời tôi nói, bà có thể đi điều tra”. Mạc Dĩ Trạch vừa nói với Elena vừa nhìn Bạch Tuấn Ngạn.

Mà mục đích Elena chỉ có vậy, sau khi nghe anh nói xong Bạch Tuấn Ngạn liền vòng qua An Đức Liệt đi thẳng lên lầu.

Cho đến khi bóng dáng của Bạch Tuấn Ngạn khuất tầm mắt mọi người, Elena mới bình tĩnh nghiêm túc ngồi chờ. Mạc Dĩ Trạch lại ra hiệu cho An Đức Liệt và Minh Vũ, hai người liền lập tức rời đi. Phòng khách to lớn phút chốc chỉ còn hai người.

Elena chậm rãi quan sát Mạc Dĩ Trạch, khoảng một phút sau, cô mới lên tiếng: ”Đứa bé trong bụng Y Tuyết là của cậu sao?”. Hôm qua nghe được trong giọng nói của Ngạn cô hiểu quan hệ của hai người này không phải là đơn giản, cho nên đoán rằng đứa bé trong bụng của Y Tuyết là anh.

Mạc Dĩ Trạch chợt nhíu mày, đối với vấn đề này cũng chẳng ngại, gật đầu lên tiếng: ”Là của tôi”.

”Việc ngày hôm trước cậu cũng biết?”.

”Ý bà là việc phá thai?”. Sắc mặt của anh trầm xuống.

Elena gật đầu, bởi vì nói tới vấn đề này làm cô nhớ tới Âu Y Tuyết không biết thế nào”. Tôi muốn nói ngày hôm qua là một hiểu lầm, thật ra thì cũng không phải là Y Tuyết muốn bỏ đứa bé, mà là tôi cố ý muốn con bé làm như thế”. Nói xong, Elena dần dần run rẩy.

”Ý của bà là nói, là bà muốn cô ấy phá thai, mà không phải cô tự nguyện?”. Lời nói của Elena, không thể nghi ngờ giống như một quả bom oanh tạc trong lòng Mạc Dĩ Trạch.

”Ừ”. Mặc dù bà không muốn như thế, nhưng sự thật chính là như thế. “Cho nên nói. . . Nếu như cậu thật biết con bé ở đâu, vậy thì xin cậu nói cho tôi biết”. Nếu như có thể để cho cô gặp lại được con bé, như vậy cô có thể sẽ xem xét lại đứa bé.

Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, cũng không lên tiếng.

Sau đó hai người trầm mặc, trong lúc này Bạch Tuấn Ngạn từ trên lầu đi xuống, nhưng cũng không có phát hiện Âu Y Tuyết. Vạn bất đắc dĩ, Elena và Bạch Tuấn Ngạn chỉ có thể ra về.

Mà sau khi hai người rời đi, Mạc Dĩ Trạch cũng gọi Minh Vũ.

”Cô ấy thức dậy chưa?”. Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhìn Minh Vũ, hỏi.

”Vẫn chưa”. Minh Vũ lắc đầu.

”Vậy thì tốt, điều tra người phụ nữ kia!”.

”Vâng”.

.

※

Ngày tháng trôi qua, cứ như vậy liên tiếp qua năm ngày ——

Năm ngày trôi qua như một thời gian biểu được sắp đặt sẵn! Đúng tám giờ sáng sẽ có người gọi cô dậy, sau đó ăn xong bữa sáng lại đọc một chút sách báo; đợi đến mười một giờ ba mươi dùng bữa trưa sau đó ngủ đến ba giờ; sau nữa nhìn ngoài cửa sổ ngắm người, cho đến bữa tối. . .

Chiều hôm đó, Âu Y Tuyết không có một chút buồn ngủ. Cô mở đôi mắt trống rỗng, nhìn bầu trời đến gần người. Bên ngoài có lẽ rất nóng, nhưng là cô không cảm thấy! Mạc Dĩ Trạch có thể nói là làm được tất cả mọi chuyện, chăm sóc cô như một quý bà, mấy ngày liên tiếp ăn ngon, thân thể cô không giống trước mảnh mai, hơi đầy đặn; lại dùng mỹ phẩm dưỡng da cao cấp, da của cô cũng hết sức trắng nõn hồng hồng; cô giống như đã thay đổi, nhưng cô biết mình một chút cũng chẳng thay đổi, đó chính là quyết tâm bỏ đi!

Cô làm bộ thật biết điều, mỗi ngày nghe lời anh ngoan ngoãn ăn cơm, yên lặng ngủ vì chính là muốn anh buông lỏng cảnh giác, Mạc Dĩ Trạch vẫn chưa tin tưởng cô sẽ ngoan, nên hoạt động của cô chỉ trong căn phòng này. . .

Âu Y Tuyết không khỏi cảm nhận được thất bại, nếu như lại tiếp tục như vậy, cô chỉ có thể đợi đến khi đứa bé ra đời mới đi được.

Nghĩ tới điều đó, tay của cô không tự chủ vuốt bụng, nhìn xuống trong lòng lại vô cùng rối loạn. . .

"Tiểu thư". Đột nhiên, một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của cô.

Âu Y Tuyết đem suy nghĩ dần vào trong lòng, nhìn người tới, lại thấy là Tiểu Tiểu.

"Có chuyện gì sao?". Lấy tạp chí để qua một bên, không rõ hỏi.

"Nên dùng bữa chiều". Tiểu Tiểu đứng ở cửa phòng, không có ý đi vào.

"Ừ" Âu Y Tuyết gật đầu. Có lẽ là bởi vì mang thai, cho nên thường là sau bữa cơm trưa chưa bao lâu sau sẽ thấy đói, mà hôm nay cũng là như thế: "Đem bữa ăn để trên bàn là được rồi".

"Tiểu thư. . ." Tiểu Tiểu vẫn không có đi vào, cô do dự một lát, hỏi tiếp: "Quản gia hỏi cô muốn dùng trong phòng hay ra ngoài? Em biết cô ở trong phòng nhiều ngày như vậy sẽ rất buồn bực nên đã nói với...".

"Đợi chút". Tiểu Tiểu vẫn chưa nói hết, Âu Y Tuyết liền lên tiếng cắt đứt lời của cô. Trong mắt hiện ra vui mừng, cô không có nghe lầm? Cô ấy mới vừa nói. . ."Em nói là. . . Tôi có thể đi ra gian phòng này?"

"Ừ". Tiểu Tiểu vui vẻ nói: "Mới vừa rồi quản gia đã thông báo, cô có thể rời phòng rồi, nhưng là. . . Không thể bước ra biệt thự nửa bước. . .". Mặc dù không có hiểu rõ tại sao cậu chủ nhốt cô ở chỗ này, nhưng cậu chủ phân phó cô cũng chỉ có thể làm theo.

"Không sao, tôi sẽ ra ngoài"

Không thể bước ra biệt thự, cô sẽ khó chịu sao? Không, dĩ nhiên sẽ không! Chỉ cần có thể rời đi gian phòng này, như vậy cơ hội cô rời đi biệt thự cũng nhiều hơn. Âu Y Tuyết nghĩ tới, liền đứng lên đi về phía cửa.

※

Chỉ là, cô tựa hồ là vui mừng hụt . . .

Bởi vì Mạc Dĩ Trạch mặc dù để cho cô tùy ý có thể ra vào, nhưng không cho liên lạc với bên ngoài, tại sao chứ?

Thứ nhất, Âu Y Tuyết đi dạo cả biệt thự, cô mới phát hiện, biệt thự này cũng không phải căn biệt thự kia! Mặc dù là từ ngoại hình, bố trí, kết cấu đều giống, nhưng cô vẫn thấy khác.

Thứ hai, cô tìm khắp cả biệt thự cũng không có phát hiện bất kỳ công cụ truyền tin, vô luận là máy bay riêng, hay xe đạp;

Thứ ba, tất cả người làm ra vào biệt thự đều phải qua camera, vì phòng ngừa họ đem điện thoại di động vào biệt thự;

Thứ tư, cho dù cô ra khỏi cửa phòng, nhưng là mỗi ngày trừ Tiểu Tiểu với một vệ sĩ luôn bên cô như hình với bóng, dĩ nhiên trừ lúc cô bước vào cái phòng như tù kia.

. . . .

Khi màn đêm buông xuống, bận rộn suốt một ngày Mạc Dĩ Trạch vẫn ôm Âu Y Tuyết ngủ. Bình thường rất dễ dàng ngủ say nhưng hôm nay Âu Y Tuyết lại qua một hồi lâu không có ngủ.

Cô mở hai mắt ra, lại thấy Mạc Dĩ Trạch khép chặt cặp mắt, cùng khuôn mặt làm cô cảm thấy nặng nề, hơi thở đều đều, bỏ đi sự kiêu ngạo, giờ phút này anh giống như là một đứa bé ngoan ngoãn.

Anh ngủ say làm cô khó xử, mượn ánh trăng cô thấy rõ khuôn mặt của anh.

Nếu như không phải là bởi vì lúc trước anh đối với cô làm đủ loại chuyện, cô nhất định sẽ yêu anh! Bỏ đi tính cách xấu xí của anh, thông minh như anh không khó làm con gái xao lòng. . .

Khi cô nghĩ đến đó mới giật mình hoảng sợ!

Cô đang nghĩ cái gì!

Không muốn suy nghĩ lung tung, Âu Y Tuyết đang định nhắm mắt ngủ. Đột nhiên đôi mắt cô bị một vật trên đầu giường thu hút.

Trong bóng tối yên tĩnh, Âu Y Tuyết nhìn kỹ một lúc mới xác định là điện thoại Mạc Dĩ Trạch. Trong lòng vô cùng kích động.

Đôi mắt tròn to, cô cắn chặt môi, cố gắng không cử động. Trong lòng quyết định chỉ cần gọi được một cú điện thoại là có thể trốn đi. Sao cô không thể không vui đây?

Nhìn Mạc Dĩ Trạch vẫn ngủ mê man, Âu Y Tuyết nhẹ nhàng ngồi dậy. Cô rất muốn xuống giường đi lấy điện thoại nhưng ý nghĩ này rất nhanh bị dập tắt khi cánh tay của anh đang ôm cô. Bất đắc dĩ chỉ có thể nghiêng người, vòng qua anh.

Cô cắn chặt răng cố gắng, cuối cùng cũng lấy được.

Cô cầm chặt trong tay, lúc này đối với Âu Y Tuyết không gì quan trọng hơn rồi.

Cô quay đầu nhìn Mạc Dĩ Trạch đang ngủ say, lại đem tầm mắt chuyển qua màn ảnh, sau đó thận trọng nhấn một chuỗi con số, đang lúc cô sắp đề xuống phím call, một giọng trầm thấp cũng không hợp thời vang lên.

"Cô gọi cho ai?"

Trong bóng tối cặp mắt như ngọc bảo thạch sáng lên, tràn đầy nguy hiểm.

Âu Y Tuyết không có chuẩn bị tâm lý, trong lòng giật mình thiếu chút nữa thét chói tai. Cô nhìn sang lập tức có một bàn tay đưa tới.

Âu Y Tuyết cho là bắt mình, lại không nghĩ rằng cái tay kia lấy điện thoại trong tay cô. Sau đó một giây kế tiếp, đèn bị mở ra, bên trong phòng lập tức sáng rõ.

"Anh. . .". Cô run run môi, không dám tin anh tỉnh lại, nhất thời cô quên làm như thế nào.

Cặp mắt kia nhìn cô đầy thất vọng và giận dữ, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng nhìn trên màn hình điện thoại di động, tức giận đốt trong lòng! Anh nắm chặt cánh tay cô, buộc cô đối mặt mình.

"Nói cho tôi biết, cô gọi cho ai?". Anh cắn răng nghiêng lợi nói.

Mấy ngày nay, cô ngoan ngoãn, nghe lời, anh cho là cô đã hiểu, cũng đã có kinh nghiệm mới có thể làm như thế, không nghĩ tới tất cả chỉ là lừa anh! Cảm giác bị lường gạt trong lòng nhất thời lạnh lẽo.

"Tôi. . .". Âu Y Tuyết sợ hãi, sợ mình chịu không nổi la lên, cô tránh ra tầm mắt của anh, lại không biết cử động của cô để cho anh càng giận hơn.

"Không nói sao?". Mạc Dĩ Trạch tựa hồ là tức giận muốn ngẹt thở, không tự chủ tăng sức lực làm đau Âu Y Tuyết đến suýt nữa kêu thành tiếng, nhưng cô vẫn im lặng! "Hừ, cô mạnh miệng sao? Tốt, tôi xem cô nói hay không nói!"

Nói xong buông ra Âu Y Tuyết đem điện thoại quăng lên đầu giường.

Không biết bởi vì động tác này, cũng vừa lúc đụng phải phím call. . .

133. Chương 132 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (9)

Lúc bấm điện thoại, Bạch Tuấn Ngạn đang uống rượu trong biệt thự, còn Elena và thím Trương nghỉ ngơi trên ghế sofa, chỉ là hai mắt hai người đều lẫn lộn những giọt nước mắt. mấy ngày nay, không có một chút tin tức của Âu Y Tuyết, cho nên họ rất lo lắng ăn không ngon ngủ cũng không yên, mới lúc này hai người khóc một hồi rồi mới ngồi nghỉ.

Điện thoại di động ở trên bàn rung khoảng năm giây, Bạch Tuấn Ngạn mới đưa tay cầm lấy, vừa nhìn là một số lạ. Trong lòng nghĩ trể thế này ai lại gọi điện thoại mới bấm nút nhận.

“Alo”. Hắn cố gắng đè thấp giọng nói, từ trên ghế đi xuống định đi ra ngoài cửa nghe điện thoại để tránh đánh thức hai người.

Chỉ là sau tiếng “Alo” của hắn thì đầu giấy bên kia cũng yên lặng. Hắn nhúu mày dừng bước cho là người đầu dây bên kia muốn quấy rối định cúp điện thoại. Lúc đó điện thoại bên đó truyền đến tiếng xé rách quần áo, còn mơ hồ có tiếng khóc của phụ nữ, sau đó lại không có một tiếng động.

Phụ nữ? Sẽ là ai?

Số điện thoại này của hắn chỉ có hai người phụ nữ biết, một là Elena đang ngồi trên ghế sofa ngủ, một người khác là.

Đột nhiên sắc mặt Bạch Tuấn Ngạn cứng đờ, tay cầm điện thoại run lên, đầu đang say rượu bỗng nhiên bình tĩnh. Hắn không dám tin nhìn chăm chăm điện thoại, lại đến khi điện thoại truyền đến âm thanh giống như lúc nãy, lúc này hắn cố gắng tập trung nghe điện thoại, nghe thêm nhiều lời nói.

[Cô cho rằng cô có thể chạy trốn sao? Hừ! Tuyệt đối không có khả năng!]. . . .

Đây là câu nói mà Bạch Tuấn Ngạn có thể nghe rõ nhất. Sau câu nói kia điện thoại di động truyền đến “keng keng keng keng” một mảnh âm thanh tắt máy. . . .

Bạch Tuấn Ngạn sững sờ một lúc lâu mới khôi phục tinh thần. Hắn mấp máy môi để cảm xúc, sau đó đến sofa gọi thím Trương cùng Elena dậy.

BMW màu xanh ngọc chạy nhanh tại trên đường cao tốc, đang lái hướng núi Dương Minh.

“Con xác định? Lúc nãy vừa nghe thấy giọng nói của nó?”. Elena ngồi cạnh tay lái nước mắt tràn mi. Vui sướng cùng kích động, tâm trạng không yên.

“Dạ con xác định?”. Bạch Tuấn Ngạn vừa nhìn đường phía trước, vừa suy nghĩ đến giọng nói đàn ông trong điện thoại, trong mắt hiện lên sự sắc bén.

Hắn không biết là Mạc Dĩ Trạch mang Âu Y Tuyết giấu chỗ nào, nhưng bây giờ hắn có thể chắc chắn, Âu Y Tuyết đang nằm trong tay Mạc Dĩ Trạch!

Bởi vì câu trả lời khẳng định của Bạch Tuấn Ngạn, trong lòng Elena nhẹ nhõm, chỉ là vẫn rơi nước mắt không ngừng.

“Mạc Dĩ Trạch tại sao muốn gạt chúng ta? Tại sao?”. Nhớ lại sự kiên trì của Mạc Dĩ Trạch mấy ngày trước, Elena cảm thấy vô cùng đau lòng. Người đàn ông đó giấu Âu Y Tuyết là vì cái gì? Hắn tại sao muốn nhốt nó? Các câu hỏi hình thành trong đầu Elena, làm lòng Elena không thể bình tĩnh.

”Điệp nhi, con không cần nôn nóng”. Một mình ngồi ở sau xe thím Trương ôn nhu an ủi Elena. Vốn là Elena không muốn bà theo, nhưng vì bà yêu cầu cho nên mới bằng lòng đồng ý. ”Dĩ Trạch không phải đứa trẻ hư, nó nhất định có lý do của nó”.

Trong ấn tượng của bà Dĩ Trạch không phải là người xấu, tuy thời gian bà tiếp xúc với anh không lâu nhưng trực giác nói với bà anh là người tốt.

Lúc thím Trương đang tận lực an ủi Elena, Elena im lặng đau khổ suy nghĩ, Bạch Tuấn Ngạn càng lúc càng lên men say. Cách đó không xa có một chiếc xe chở mấy móc phóng nhanh về phía xe của bọn họ.

Bạch Tuấn Ngạn cảm thấy đầu óc có chút nặng nề mí mắt càng ngày càng rơi xuống, tay trái vuốt vuốt trán ê ẩm cưỡng bách mình tỉnh lại. Nhưng trong nháy mắt đó chiếc xe hàng đâm thẳng vào bọn họ, Bạch Tuấn Ngạn chưa kịp phản ứng liền xảy ra thảm kịch.

Kết quả là ——

‘Phanh’ một tiếng nổ kinh thiên động địa

Trong một nháy mắt, chân trời đen nhánh bị nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

Khi ác ma muốn trừng phạt một người, hắn sẽ dùng thủ đoạn của chính mình. Hắn sẽ không mắng không đánh, hắn sẽ làm lòng của họ đau từ trong ra ngoài, đau đến có cảm giác sống không bằng chết.

Trong không khí tràn đậm hương vị sau khi hoan ái.

Một cái quần ngủ màu trắng bị xé thành mảnh vụn nằm trên sàn nhà.

Đầu tóc Âu Y Tuyết xốc xếch nằm trong chăn, da thịt trắng nõn đầy vết tích, cô bó chặt tấm chăn mỏng tơ tằm đưa lưng về người đang ngủ say sệt sùi khóc cho hoàn cảnh bi thảm của mình.

Cô có thể chống đỡ được nữa hay không? Cô gắng đến khi đứa bé ra đời, sau đó rời khỏi nơi này? Ban đầu thì cô có chút lòng tin nhưng bây giờ thì cô không thể xác định.

Đang lúc cô âm thầm suy nghĩ, một giọng nói đầy tình dục truyền đến từ phía sau lưng cô. Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị người dùng lực kéo vào trong ngực.

”Đang suy nghĩ gì?”.

Ngủ ước chừng nửa giờ Mạc Dĩ Trạch vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy cô khẽ lay động thân thể, trong lòng căng thẳng, lập tức tự nhiên sinh ra cảm giác thương tiếc.

Anh đem thân thể cô xoay lại đối diện mình. Nhìn thấy trong mắt cô mang theo sự sợ hãi, trong lòng anh cảm thấy mơ hồ đau đớn. Tay anh không an phận di chuyển trên người cô tới phần eo của cô, sau đó thuận thể lồi kéo để cho hai thân thể càng thêm chặt chẽ không có khe hở.

“Tôi làm em bị thương rồi hả?”. Thấy sắc mặt cô ửng đỏ, khóe môi Mạc Dĩ Trạch nâng lên nụ cười tà mị. Sau đó anh tiến lên phía trước hôn lên trán cô một cách dịu dàng cố gắng làm cho cô hết sợ hãi.

Từ khi biết sự ác độc của Âu Xảo Lệ và sự trong sạch của cô, đây là lần đầu tiên anh có được cô, có thể nói là vô cùng có ý nghĩa. Lần này, cô không có phản kháng, anh cũng không đem sự tức giận của cô thành sự phóng dăng. Rõ ràng lúc trước đã tiếp xúc thân mật cả đêm, cô không có thành thực làm anh ngoài ý muốn, dĩ nhiên trừ lần đó ra, cô ngọt ngào làm anh phát điên!

Anh thừa nhận anh không phải là một người chưa trưởng thành, qua nhiều năm đổi qua không biết bao nhiêu người phụ nữ, nhưng anh có thể khẳng định, không có một người phụ nữ nào có thể so sánh với cô, anh luôn luôn muốn cô, anh liên tiếp muốn cô nhiều lần mới buông cô ra.

134. Chương 133 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (10)

“Tuyết nhi, em là của tôi!”. Thấy cô không biến sắc, anh ngang ngược nói ở bên tai cô. Mà Âu Y Tuyết ở trong ngực ngẩn ra nhưng vẫn im lặng không nói.

Lời anh an ủi cũng không thấy bất kỳ khởi sắc nào của cô, Mạc Dĩ Trạch cũng không phát hiện sự khác thường ở cô. Bàn tay thô ráp của anh mềm mại lên xuống trên thân thể trần trụi của cô cảm giác mềm mại như da em bé làm cho dục vọng của anh lần nữa nổi lên.

“Tôi muốn em”. Hai tròng mắt nổi lên dục vọng giọng nói cũng khàn khàn mê người.

Bị hành động nắm ngực của mình vô cùng thân mật, lúc này Âu Y tuyết mới phát hiện sự thay đổi của thân thể anh. Chỉ là giờ phút này cô cũng không ngoan ngoãn mặc anh muốn làm gì thì làm, mà là im lặng nhắm mắt lại, thở dài trong lòng một cái sau đó liền mở mắt ra.

“Cuối cùng tôi là cái gì của anh?”. Hơi thở của cô có chút rối loạn, khuôn mặt xinh đẹp không có biểu cảm gì giống như một cái tượng gỗ. Cô kinh ngạc nhìn thấy hai mắt Mạc Dĩ Trạch đầy lửa dục vọng nói: “Là người mang thai hộ? Hay là một dụng cụ làm ấm giường cho anh?”.

Cô không phải tình nguyện hạ thấp giá trị của mình, mà cô cần phải biết sự thật! Ở trong lòng cô, cô cần biết mình đang diễn vai trò của nhân vật nào?

Từ đầu đến giờ quan hệ của hai người vẫn luôn mơ hồ, trừ anh đã từng là anh rể tương lai của mình ở bên ngoài, còn nếu có chính là quan hệ thân thể. Anh hết lần này đến lần khác lên án cô “phản bội anh” luôn đeo cho cô “người hèn hạ” nhưng là ở thực tế anh mới chính là người luôn làm tổn thương cô!

Mạc Dĩ Trạch đang đầy dục vọng vì câu nói của Âu Y Tuyết dần tắt, Mạc Dĩ Trạch đem tay mình từ trên lưng cô rời đi, thu lại nụ cười “Tại sao lại hỏi như thế?”.

“Bởi vì tôi cần phải biết”. Âu Y Tuyết không có giấu diếm anh mà nhìn thẳng thần sắc phức tạp của anh: “Nếu anh cần một người để giải quyết sinh lý thì anh cần một người tình, còn nếu cần một người phụ nữ để sinh con thì anh nên lấy vợ”. Cô đều không phải hai thứ này! Cho nên tại sao anh lại muốn tự mình làm khó cô?

Cô vừa nói xong không khí trong phòng lập tức yên tĩnh.

Trong lòng Mạc Dĩ Trạch trở nên phức tạp, khuôn mặt đẹp trở nên khó coi lạnh lùng đáp: “Giống như lời em nói, tôi muốn là một người tình có thể sinh con, mà em lại có hai thứ này”. Trong giọng nói chỉ là sự lạnh lùng.

Âu Y Tuyết nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhếch môi cười khổ.

Thì ra cô là một người có thể sinh con còn là dụng cụ ấm giường của anh. . . .

Trong lòng cô bỗng có một cổ chua xót và sự đau đớn mà cô không để ý. Âu Y Tuyết cắn môi bỏ qua sự tự ái nhăm măt lại: “Sau khi sinh xong đứa bé, xin anh giữ lời hứa cho tôi rời đi”.

Thấy dáng vẻ này của cô, Mạc Dĩ Trạch cảm thấy mềm lòng. Anh khẽ nâng tay muốn trấn an cô, thế nhưng khi những ngón tay chạm vào sợ tóc anh lại do dự.

Cuối cùng anh buông tay xuống.

Bởi vì nửa đêm rùng mình dẫn đến Mạc Dĩ Trạch dậy sớm hơn thường ngày nửa tiếng. Gọi nội tuyến đưa mình rửa mặt xong anh liền ngồi trong thư phòng. Sau khi Âu Y Tuyết vào ở trong biệt thự, anh liền đem những tài liệu qua trọng tới đây, hiển nhiên xem đây như là nhà mình.

Mà ngôi biệt thự kia giống như cái xác không, vì không muốn xảy ra chuyện như lần trước.

“Cộc cộc cộc”.

“Vào đi”. Mạc Dĩ Trạch vẫn vui đùa vào tài liệu không ngẩng đầu lên nói. Hôm nay là chủ nhật anh đã đồng ý với Joe sẽ đến bệnh viện nói về việc giải phẫu của anh, cho nên bỏ hết mọi việc.

Sau tiếng gõ cửa một hình dáng cao lớn xuất hiện trước mặt Mạc Dĩ Trạch.

“Cậu chủ”. Minh Vũ cung kính gọi, sau đó đưa tài liệu trong tay cho anh: “Đây là tài liệu mà cậu cần”.

Nghe xong Mạc Dĩ Trạch mới ngẩng đầu lên dùng ánh mắt sắc bén nhìn biểu tình trên mặt của Minh Vũ, trầm giọng nói: “Thật sự?”.

Mặc dù chỉ ngẩng ngửi hai chữ không đầu không đuôi nhưng mà Minh Vũ hiểu anh đang hỏi cái gì.

Minh Vũ thông thả ung dung gạt đầu sau đó nói tiếp: “Người phụ nữ đó là mẹ ruột của cô Âu Y Tuyết”. Tra được tin tức này Minh Vũ cũng cảm thấy ngoài ý muốn! Mà ngoài ý muốn nhất cũng không phải là cái này, mà là những chuyện xảy ra gần đây của Âu gia.

“Tôi biết rồi”. Mạc Dĩ Trạch sờ sờ cằm, sau đó tầm mắt nhìn về tài liệu trong tay.

Minh vũ cũng đem tài liệu để trên bàn sách nhưng mà hắn cũng không giống như trước xoay người đi ra ngoài, mà là đứng yên tại chỗ.

“Còn có chuyện gì?”. Mạc Dĩ Trạch mặc dù không ngẩng đầu nhưng vẫn cảm nhận cặp mắt đó nhìn mình chăm chăm. Thấy người đứng lâu vẫn không lên tiếng anh lạnh lùng nói: “Có chuyện gì thì nói đi”. Biết rõ Minh Vũ luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, cho nên Mạc Dĩ Trạch cũng không có nhiều phản ứng.

“Cậu chủ. . . .”. Nghe lời của anh Minh Vũ im lặng một lúc, lúc này mới do dự nói “Người phụ nữ kia tối hôm qua đã chết. . . .”.

Minh Vũ vừa nói xong liền thấy tay Mạc Dĩ Trạch run lên, bút trong tay rớt xuống. Anh không có hỏi tới vì anh đang đợi Minh Vũ nói tiếp.

Quả nhiên không thấy anh phản ứng Minh Vũ tiếp tục nói.

“Tối hôm qua vào lúc mười một giờ, ở trên xa lộ cao tốc ở XX xe và một xe hàng chạm nhau, chết tại chỗ ngoài mẹ của cô Y Tuyết còn có một người phụ nữ trung niên, còn một thanh niên được đưa vào bệnh viện cấp cứu”. Minh Vũ đem toàn bộ chuyện mình biết báo cáo cho anh.

Lời vừa nói ra là một trận im lặng.

Một lúc sau Mạc Dĩ Trạch cầm bút trên bàn lên ký tên giọng nói trầm thấp ra lệnh: “Không nên cho cô ấy biết”.

”Dạ”. Minh Vũ gật đầu.

Cả đêm khó chợp mắt sau khi tỉnh lại trên giường đã trống rỗng, chỉ có khăn trải giường có hơi xốc xếch hiện lên anh từng ở đây.

Người dọn dẹp tám giờ đến phòng của cô, đổi một bộ ga giường khác, đem những mảnh quần áo ngủ bỏ vào bao rác rồi rời đi. Sau đó sẽ có người đưa bữa ăn sáng, Âu Y Tuyết chỉ ăn một ít rồi không ăn nữa. Mãi cho đến trà chiều.

Cho tới trưa, mí mắt phải nhắm lên rất nhiều.

Ngồi ở ghế sa lon trong phòng khách Âu Y Tuyết liếc nhìn người đưa sách inh về chuyện mang thai nhìn thấy mí mắt nhắm lên liên tục thì kinh ngạc.

“Cô làm sao vậy?”. Người làm gọt trái cây bên cạnh thấy sắc mặt Y Tuyết kém liền quan tâm hỏi.

“Không có gì”. Âu Y Tuyết lắc đầu lẩm bẩm nói: “Chỉ là không biết tại sao hôm nay mí mắt cứ giật hoài”. Suy nghĩ một chút hình như là từ sáng đến giờ đều như vậy.

“Hả?”. Bởi vì giọng nói quá nhỏ nên nghe không rõ cho lắm.

“Âu Y Tuyết cười yếu ớt, trong đầu hiện lên khuôn mặt nghiêm túc của Âu Thiên, chợt nhớ gần đây hình như là có một chút tin tức trên báo thì phải: “Bé, nơi này có tờ báo gần đây không?”.

“Báo gần đây? Em cũng không biết”. Bé đem quả táo đặt vào vào đĩa thủy tinh, sau đó từ từ nói tiếp: “Những chuyện này đều là An quản gia quản, thôi để em đi hỏi một chút?”. Nói xong liền đứng lên.

“Cám ơn em”. Âu Y Tuyết gật đầu một cái trong lòng đầy cảm kích.

“Không có gì”. Bé cười ngay sau đó chạy ra ngoài.

Ba phút sau ——

”Đã tìm được chưa?”. Âu Y Tuyết nhìn từ ngoài cửa đột phá hộ vệ, Bé chạy như bay tiến vào hỏi. Cô muốn nhìn lần trước Lý Dao viện theo lời nói việc ‘hợp mua án’.

“Không có”. Bé cảm thấy thật mệt! Cậu chủ thật có rất nhiều tiền mua biệt thự nào cũng giống nhau thật là lớn, làm hại mình chạy từ nơi này đến nơi kia thật xa! Bé hít một hơi thật sâu nói: “Nhưng mà em đem báo hôm nay đến”. Nói xong đem báo cầm trong tay đưa cho Âu Y Tuyết.

Trên mặt Âu Y Tuyết mát mát, nhưng vì không thể để phí công sức khổ của bé cô cười rồi nhận: “Cám ơn Bé”.

Có lẽ tờ báo này cũng có những chuyện kia! Âu Y Tuyết tự an ủi mình như vậy. Khi cô lật đến tờ báo thứ nhất liền bị tựa đề trên đó làm cho kinh ngạc hoảng sợ, cũng nhìn đến hình trên báo.

Tờ báo hoành phi phía trên, đột nhiên viết như vậy vài cái chữ to ‘người Mỹ gốc Hoa say rượu lái xe, tạo thành hai chết một hôn mê’. Ở nơi này dưới chính là một bộ hình ảnh đầy máu, bên cạnh là phần dài giới thiệu.

Cô căn bản là không có cảm giác gì nhưng nhìn đến phần giới thiệu tên Elena làm cho cô ghen ở cổ họng. Âu Y Tuyết không ức chế được tâm trạng lo lắng liền đọc xuống tiếp, mà càng đọc càng hoảng sợ. Cho đến đọc xong chữ cuối cùng mặt không còn một giọt máu báo trên tay cũng rơi xuống đất.

“Chuyện này. . . làm sao sẽ. . .”.

Một cỗ cảm giác không thể nói thành lời truyền đến từ nội tâm, cô không thể thở nổi.

Cô không dám tin cúi đầu nhìn bức ảnh lớn trên tờ báo. Một giây, hai giây, cô giống như thấy một sự thật mà cô không muốn thấy. . . .

”Điều này sao có thể, làm sao có thể. . .”. Cô tự lẩm bẩm, đứng lên. Che miệng mình, cố gắng không bởi vì nội dung trên báo mà phát ra sợ hãi kêu, nhưng cho dù như vậy cô nhìn chằm chằm tờ báo trong mắt đẹp bắt đầu đầy nước mắt, mơ hồ tầm mắt của cô.

“Cô làm sao vậy?”. Thấy sắc mặt của cô, Bé càng thêm lo lắng, vì vậy vội vàng đỡ cô: “Cô có nơi nào không khỏe? Em đi gọi y tá”. Biệt thự Mạc gia luôn luôn có nhân viên cứu chữa và chăm sóc đặc biệt, ngày đầu tiên cô tới đây liền biết.

Vậy mà Âu Y tuyết giống như là không nghe Bé nói, giống như bị bệnh tâm thần hất tay Bé ra, sau đó liền xông ra cửa lớn. Mà hành động của cô làm cho Bé hoảng sợ.

Đợi đến khi Bé kịp phản ứng, thấy Âu Y tuyết chạy đến cửa lớn vội vã chạy theo.

Chỉ là mới cách nhau mới có một tuần lễ mà thôi, tại sao bọn họ lại xảy ra tai nạn xe? Cô Không tin, cho dù cô chết cũng không tin ông trời có thể đối xử với cô như vậy!

Mặc bộ váy màu vàng nhạt Âu Y Tuyết nhanh chóng đi đến song cửa sắt. Nước mắt tràn mi liên tục chảy khắp khuôn mặt cô, cô cắn răng, vừa chạy nhanh vừa tự nói với mình tất cả đều không phải là sự thật.

Khi cô cách song cửa ba mươi thước, đột nhiên có hai người đàn ông cao lớn mang kính râm ngăn cản đường đi của cô.

“Xin lỗi cô, cậu chủ đã có lệnh không cho cô rời khỏi biệt thự”. Một người đàn ông trong đó cung kính nói.

”Tránh ra”. Âu Y Tuyết lạnh lùng quát lớn, hiện tại cô cái gì đều không quản! Cô không muốn tuân thủ ước định! Cô không cần sinh đứa bé xong mới có thể rời đi cái chỗ này! Bây giờ cô muốn rời khỏi nơi này!

Hai vệ sĩ làm sau có thể nghe lời cô. . . ý tứ rất rõ ràng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

”Tránh ra!”. Âu Y Tuyết biết bọn họ chỉ nghe lệnh Mạc Dĩ Trạch, nhưng bây giờ cô cũng không có rãnh rỗi đi cầu xin anh để cô rời khỏi chỗ này, hơn nữa điều này là không thể nào! Cho nên nếu cô muốn rời khỏi đây chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi!

Nghĩ tới đây Âu Y Tuyết cắn răng sau đó quẹo một vòng qua bọn họ nhưng tốc độ lại không nhanh bằng bọn họ.

“Tiểu thư, lúc này cô không thể rời khỏi đây!”. Thái độ bọn họ cường ngạnh lặp lại lần nữa.

Âu Y Tuyết không thêm để ý lại một lần nữa vòng qua bọn họ. Âu Y Tuyết cứ làm như vậy đến khi đến gần song sắt, nhưng hai vệ sĩ không còn nhẫn nại nữa.

Chỉ thấy một người trong đó nhìn người còn lại nhướng mày, một cái vệ sĩ cầm điện thoại di động bấm một dãy số. Sau khi nói chuyện điện thoại xong sau đó đi tới ra lệnh vệ sĩ đem song sắt khóa lại sau đó mới quay về đối diện Âu Y Tuyết.

“Tiểu thư, cậu chủ nói sẽ trở về thật nhanh, mời cô trở về phòng”. Người vệ sĩ gọi điện thoại nói với Âu Y tuyết.

Nghe vậy Âu Y tuyết mới luống cuống nhưng cô cũng không ngoan ngoãn trở về phòng mà là rống về phía bọn họ: “Rất cuộc các người muốn như thế nào! Tại sao tất cả đều đối với tôi như vậy!”. Bọn họ ngăn cản làm cho cô lo lắng. Biết rằng bọn họ chỉ nghe lời Mạc Dĩ Trạch, nhưng mà cô không nhịn được tức giận.

Hai vệ sĩ im lặng không lên tiếng, nhìn cô khóc thút thít cũng không động hợp tác.

”Tiểu thư”. Sau đó Bé chạy tới liền thấy Âu Y Tuyết co rúm bả vai, đi tới người của cô, quả nhiên thấy cô đang khóc. Nhưng là cô lại không có gì có thể trấn an cô, chỉ có thể chậm rãi vuốt ve lưng của cô muốn cố gắng đem sự tức giận của cô giảm bớt.

Thần sắc khổ sở ở trên mặt cô hiện lên. Đột nhiên, cô vươn tay đem hai vệ sĩ trước mặt hung hăng đẩy ra. Hai vệ sĩ không có bất kỳ chuẩn bị, lui về phía sau lảo đảo ước chừng ba bốn bước, mà cô liền thừa thế xông về phía trước. Vậy mà làm cô không tưởng được chính là, cô mới đi hai bước liền ngừng lại.

Sau đó thân thể liền giống như rút điều đứt dây giống như nhau, thẳng tắp ngã xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư. . . .”.

Đây là câu cuối cùng Âu Y Tuyết nghe được sau đó liền mất đi ý thức.

.

Khi Mạc Dĩ Trạch lần nữa nhận được điện thoại quản gia An Đức Liệt gọi tới, nghe được Âu Y Tuyết té xỉu, liền không để ý Joe đang nói chuyện giải phẫu với anh, nhanh chóng trở lại trong biệt thự.

Sau khi vào phòng nhìn thấy thần sắc trắng bệch và khóe mắt còn nước mắt của Âu Y tuyết trong lòng anh đau xót, đồng thời cũng tức giận bởi vì cô muốn rời khỏi nơi này.

Ở trong phòng nhìn cô anh rơi vào suy nghĩ trong hai giờ, sau đó anh đi xuống lầu hỏi lý do cô ngắt xỉu. Khi biết lý do cô ngắt đi là nhìn thấy bài báo tai nạn của Elena, anh không còn tức giận mà chỉ còn là thương tiếc.

Nhưng mà Âu Y tuyết ngắt xỉu dọa ấy người giúp việc trong biệt thự hoảng sợ. Vị bác sĩ tư nhân kiểm tra đã nói rằng cô ngắt đi là do quá thương tâm, tâm tình không yên mới ngắt, chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày sẽ tốt lên, không ai nghĩ tới cô hôn mê ba ngày!

Mà ở trong ba ngày này, Mạc Dĩ Trạch cũng vụn vặt công sự ném ở một bên, toàn tâm toàn ý chăm sóc Âu Y Tuyết, đồng thời vẫn còn vì cô xử lý hậu sự của Elena.

Âu Y Tuyết sau khi tỉnh lại, Mạc Dĩ Trạch nói cho cô tất cả mọi chuyện đã xử lý xong, muốn cô không cần lo lắng. Cô chỉ là ngơ ngác nhìn, cũng không có nói qua một câu. Chính là bắt đầu từ hôm đó, vốn là trầm mặc an tĩnh Âu Y Tuyết trở nên lại càng không thích nói chuyện, ngay cả trước kia thỉnh thoảng sẽ xuống lầu, hiện tại cũng trở thành cả ngày đợi tại trong phòng, không khóc không làm khó giống như một con rối mất đi tim. . .

Mạc Dĩ Trạch vì thế rất là lo lắng, lo lắng cô không chịu nổi sẽ làm ra những chuyện ngốc nghếch, cho nên lại phái thêm cho cô một người giúp việc, lúc anh không có ở đây thì phải luôn đi theo cô dù cô đi bất cứ nơi nào. . . Dĩ nhiên, anh cũng là có ý định muốn cô mở miệng nói chuyện, nhưng là cuối cùng cô vẫn như vậy là biểu tình trống rỗng.

Cứ vậy trôi qua nửa tháng.

Hôm nay Bé cùng một người giúp việc nữa mang Âu Y Tuyết đến bồn hoa, lúc Bé đọc cho Âu Y Tuyết bài viết gì đó, đột nhiên Âu Y tuyết chảy nước mắt.

135. Chương 134 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (11)

“Cô làm sao vậy?”. Mấy ngày nay, sự im lặng của cô ít nói làm cho bọn họ lo lắng, mà bây giờ cô khóc như vậy hai người càng thêm lo lắng. Bé vội vàng lấy khăn tay của mình, vì Âu Y Tuyết lau đi nước mắt rơi xuống, một người khác bên cạnh đi gọi điện thoại thông báo Mạc Dĩ Trạch trở lại.

Âu Y tuyết không để ý lời nói của Bé, vẫn không lên tiếng chỉ yên lặng chảy nước mắt, mặc Bé bên cạnh lau nước mắt cho cô.

Cô cũng không có giống như họ nói mất hồn, chỉ là cô không muốn tin tưởng. . . Tin tưởng ông trời sẽ như vậy đối với cô, tin tưởng họ thật đã chết rồi. . . Rõ ràng rành, lòng của cô còn đặt toàn bộ bài báo ngày hôm đó.

Nước mắt tựa như đứt dây thủy tinh hạt châu, một viên tiếp nối một viên là không đứt rời rơi.

”Tiểu thư. . .” Nhìn cô khóc thê thảm thành như vậy, trong lòng Bé rất là không dễ chịu. Cô mấp máy môi, đem lấy chính mình tay ôm bả vai của cô muốn cho cô chút an ủi.

Khi Mạc Dĩ Trạch đến thì thấy Âu Y Tuyết khóc đau khổ làm lòng người thương xót.

Mấy ngày nay tuy cô không còn phản kháng nữa nhưng anh biết cái chết của Elena đánh thẳng vào lòng cô! Mặc dù vẫn ăn vẫn ngủ nhưng mà anh biết tâm tư cô cũng không có ở trong đó!

Nhìn thân thể càng ngày càng gầy gò của cô, da thịt trắng bệch, Mạc Dĩ Trạch cau mày thật chặt, trong mắt thoáng qua dịu dàng, khuôn mặt đầy lo lắng.

Anh nên làm thế nào với cô bây giờ.

Sáng hôm sau Minh Vũ rời khỏi biệt thự, khoảng chín giờ sáng mới trở về, lúc quay về còn mang theo một người.

Khuôn mặt sau khi bước vào biệt thự thì tròn xoe mắt, từ ngoài đi đến gặp vô số người làm cô mới phát hiện mình áo sơ mi cùng quần jean đến nơi này thật là không thích hợp.

Tất cả dụng cụ bố trí nơi này thật là xa xỉ làm cho cô không thể khép miệng, thật không thể tưởng tượng Âu Y Tuyết lại sống ở nơi này! Bởi vì cô ấy người thường mặc quần áo đơn giản. . . làm người ta không thể nào liên tưởng được.

“Anh. . . xác định là cô ấy ở nơi này?”. Trong giọng nói mang theo sự không dám tin, Trần Di xiết chặt vạt áo của mình chần chừ lo lắng hỏi Minh Vũ người đã dẫn mình vào biệt thự. Người đàn ông này thật là kỳ lạ! Sáng sớm lúc cô đang làm việc trong quán ăn, liền bị hắt kéo đến đây, nếu không phải là hắt nói Âu Y Tuyết ở đây sợ là cô sớm quay đầu bỏ chạy rồi.

Vậy mà Minh Vũ đang đi phía trước cũng không bận tâm lời cô nói. . . Hắt xoay người mang Trần Di đi đến căn phòng phía tây rồi mới ngừng lại.

Minh Vũ đưa tay gõ cửa “Cộc, cộc, cộc”, lập tức một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Nghe được sự đồng ý, Minh Vũ mới nhìn đến Trần Di bên người gật đầu một cái đẩy cửa đi vào.

Nhưng mà khi Trần Di vừa mới chuyển mắt vào phòng đôi mắt với cặp mắt sâu thẳm, cô ngẩn ra, sau đó kinh ngạc hô lên:

“Mạc Dĩ Trạch?”. Trần Di không nghĩ người trong này là anh, trong lúc nhất thời cô ngây ngẩn cả người.

Đối với sự kinh ngạc của cô Mạc Dĩ Trạch chỉ nhún mày, anh dùng bảo Minh Vũ đóng cửa lại, đợi đến khi làm xong tất cả anh lúc này mới bắt đầu vào vấn đề chính.

“Trong nửa tháng này nhờ cô chăm sóc cho cô ấy thật tốt”.

136. Chương 135 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (12)

Sau khi theo Minh Vũ đi vào căn phòng này, ước chừng hơn nửa tiếng sau cô mới đi ra.

Khi bước ra bên tai còn vang một giọng nói: “Nhớ lời tôi nói... an ủi cô ấy”. Sau đó, khi Minh Vũ sắp dẫn Trần Di đi, Mạc Dĩ Trạch chợt nhớ một việc: “Nếu cô làm tốt, đối với việc kia tôi sẽ không để cô phải chịu thiệt”.

“Tôi...”. Trần Di sững sốt sau đó gật đầu nghiêm túc trả lời: “Tôi sẽ trông cô ấy thật tốt”. Lúc này khi nghe anh kể về tình hình gần đây của Tuyết, [cimg src=“./images/chars/oo.gif”>](#) mới hiểu nguyên nhân vì sao anh lại tìm cô, cô đồng ý. Đương nhiên tiền cũng phải là lý do quan trọng nhất. Cô đồng ý chăm sóc cho Tuyết bởi vì hai người là bạn nên dù không có tiền cô vẫn sẽ quan tâm cô ấy, bởi vì Tuyết đã giúp cô rất nhiều.

Nghe được lời đồng ý của cô. Mạc Dĩ Trạch mới nhẹ nhõm trong lòng: “Cám ơn”. Đây là lời nói thật lòng.

“Không có gì”. Trần Di nở nụ cười ngượng ngùng, sau đó theo Minh Vũ đi.

.

Đi theo Minh Vũ lên lầu hai đi vào một hành lang nhỏ, Trần Di không nhận được hỏi:

“Xin hỏi, trước kia hai người họ đã biết nhau sao?”. Lúc trước cô còn tưởng đây là Âu gia, bởi vì cô chưa từng đến nhưng không nghĩ lại là nhà của Mạc Dĩ Trạch.

Vừa nói xong, Minh Vũ đã dừng lại. Một lúc lâu mới thấy hắn lên tiếng: “Chỉ mới hơn mười ngày thôi”. Hắn thành thật trả lời.

“À”. Trần Di nhẹ nhàng gật đầu. Nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt lại muốn hỏi thêm một chút nhưng lại thấy hắn dừng lại trước một căn phòng, làm cô ghen lại trong lòng.

“Cô đi vào đi, cô Âu đang ở bên trong”. Minh Vũ nói với cô xong thì đi ngay.

Nhìn hắn từ từ biến mất ở góc cầu thang, Trần Di bĩu môi sau đó mở cửa phòng ra.

※

Bên trong phòng, quả nhiên không khác những gì cô đoán!

Bày trí thật hào nhoáng, cái gì cũng có, trang trí thanh nhã không cầu kỳ. Trên giường ngăn nắp không chút bừa bãi làm người ta nhận ra ngay là luôn có người dọn dẹp.

“Tuyệt”. Trần Di đi vào phòng, nhìn xung quanh cũng không thấy ai. Vì vậy đóng cửa phòng, đi vào trong: “Tuyệt, bạn ở đâu?”.

Bên trong phòng yên tĩnh đến kì lạ. Trần Di vừa cảm thấy lo lắng vừa tìm Âu Y Tuyệt.

“Lạ thật, người đâu?”. Cô tìm quanh phòng một lúc cũng chẳng thấy đâu.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, ánh mắt lại bất giác nhìn đến cánh cửa thủy tinh ở phía tây căn phòng.

Chẳng lẽ là ở phòng vệ sinh?

Trần Di suy đoán có thể lắm, vì vậy tính ngồi xuống đợi cô.

Đến hơn mười phút sau, thấy bên trong vẫn không có tiếng động, lúc này mới luống cuống.

”Tuyệt, bạn có ở trong không?”. Trong lúc vô cùng lo lắng, Trần Di đi tới gõ cửa, không có tiếng động. Bất đắc dĩ, cô định chạy ra ngoài gọi người thì cửa mở...

137. Chương 136 : Cô Bé Lọ Lem May Mắn Có Thai (hết)

Nói là mở nhưng thật ra không phải . Bởi vì cửa phòng vệ sinh vốn là không có khóa, Trần Di kinh ngạc mở cửa ra.

Hình ảnh làm cô như chết lặng, người cô tìm đang ngồi chồm hổm trên sàn nhà lạnh như băng đưa lưng về phía cô, vòi sen phía trên thì không ngừng phun nước.

“Tuyệt”. Trần Di sợ hãi chạy tới: “Bạn đang làm gì vậy?”. Trần Di muốn kéo cô dậy nhưng dùng cách nào cô vẫn cứ ngồi yên như thể không chút động đậy.

Vòi sen không ngừng phun nước, làm ướt Âu Y Tuyệt cũng làm ướt Trần Di. Giọt nước lạnh lẽo rơi trên mặt cô, làm mắt cô không nhìn rõ gì cả.

Trần Di bất đắc dĩ không thể làm gì khác đành buông cô ra, sau đó tắt vòi sen. Lại đi ra phòng vệ sinh lấy một bộ y phục khác trở vào.

“Bạn thay nhanh lên”. Trần Di lo lắng thân thể cô yếu ớt như vậy, cô cũng không lấy quần áo cũng chẳng lên tiếng.

Âu Y Tuyệt giống như không nghe thấy gì cả, vẫn ngồi đó không nói lời nào.

Trần Di sợ hãi cảm thấy có gì đó là lạ, vì vậy dùng sức kéo Âu Y Tuyệt qua mới phát hiện...

“Bạn đang khóc...”. Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết, không một chút hồng, ánh mắt trống rỗng vô hồn, nước mắt không ngừng rơi. Thấy dáng cô gầy đến không thể gầy hơn, Trần Di thật tình nghi ngờ không biết tên kia có cho cô ăn cơm không.

“Tại sao...” khóc? Cô muốn hỏi nhưng khi bàn tay chạm vào Âu Y Tuyết thì lời nói lập tức nuốt vào bụng. Trần Di sợ hãi không ngừng vuốt cô thân thể cô thật lạnh, lạnh như người chết không có chút độ ấm.

“Bạn đã như thế này bao lâu rồi!”. Cô thật lo lắng, không dám nghĩ nếu cô không thấy có khi nào cô ấy vẫn sẽ thế này.

Vậy mà dù cô có nói gì thì Âu Y Tuyết vẫn trầm mặc khóc, ánh mắt không ánh sáng.

Trần Di vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao: “Bạn chờ một chút, mình đi tìm người”. Suy nghĩ một chút, cô nghĩ có lẽ đi tìm Mạc Dĩ Trạch tốt hơn, lập tức chạy ra ngoài.

.

※

Sau khi biết được Mạc Dĩ Trạch vô cùng giận dữ. Không chút đắn đo cùng Minh Vũ đi tới phòng cô.

“Đi ra ngoài!”. Nhìn những người giúp việc xung quanh Mạc Dĩ Trạch hét lên, đôi mắt lạnh lẽo.

Mọi người thấy anh nổi giận lập tức cùng nhau chạy ra ngoài, bởi vì các cô thật sợ nếu cứ tiếp tục ở lại thì đại nạn sẽ đổ xuống.

Lại nhìn Minh Vũ đang đứng ở cửa, Minh Vũ hiểu ý liền đi vào trong nói bên tai Trần Di, sau đó mới chậm rãi đi ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh, lại trở nên yên tĩnh.

“Cô muốn tôi làm sao bây giờ?”. Nhìn cô Mạc Dĩ Trạch thật chịu không nổi. Ngoài đau lòng anh không nói gì khác, đau lòng đến không chịu nổi.

Kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, mỗi ngày anh đều lo lắng cho cô. Mỗi khi đêm khuya tỉnh giấc anh đều nghe tiếng khóc của cô, cảm thấy toàn thân cô run rẩy. Anh sợ, thật sợ cô sẽ làm việc ngốc cho nên liên tiếp mấy ngày anh đều ôm cô đi vào giấc ngủ. Anh không dám nghĩ nếu có một ngày cô không còn bên cạnh thì anh sẽ ra sao đây.

Nghĩ tới đây, anh lại cảm thấy mũi hơi ề ảm.

“Tại sao lại hành hạ bản thân mình? Tại sao”. Chẳng lẽ anh sai sao? Anh tự hỏi bản thân. Anh làm tất cả là vì cô, để cho cô quên hết những chuyện không vui trước kia, để cô ở bên cạnh anh nhưng ... anh sai sao?

Trong lúc đó, nhìn đôi mắt trống rỗng của cô. Cô không biết, khi cô hành hạ bản thân mình chính là hành hạ lòng anh, đau là anh.

Sự im lặng của cô làm anh lo lắng, cảm giác mất đi cô ngày càng lớn, để cho anh sợ hãi mỗi bước đi tới. Anh gần như sắp đổ sập không chống nổi.

“Trả lời tôi!”. Đột nhiên anh quát lên. Giọng nói khàn khàn run rẩy.

Nghe vậy thân thể cô run lên, ánh mắt nhìn đến khuôn mặt mệt mỏi của Mạc Dĩ Trạch, trong lòng càng đau khổ, cô thở cũng sắp không nổi.

Thấy cô có phản ứng. Mạc Dĩ Trạch sắp xếp lại trong lòng, dịu dàng nói.

“Trên thế giới này, cô không phải chỉ có một mình”. Nếu không vì bản thân suy nghĩ, nhưng... “Đứa bé trong bụng là vô tội, cô không thể ích kỷ như vậy”. Lỗi là của anh nhưng đứa bé là vô tội.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, trong mắt có đau khổ.

Nhìn khuôn mặt đau lòng của Mạc Dĩ Trạch nhìn bụng mình, Âu Y Tuyết cảm giác trong lòng có chút ấm áp.

Cô nghĩ là sau khi mẹ cô và bà ngoại mất đi, thế giới này chỉ còn một mình cô, cô không muốn sống nữa, nhưng...cô sai rồi.

Cô không phải một mình, cô có...đứa bé. Mặc dù đứa bé là không phải ý cô, nhưng ít nhất cô không phải một mình.

Nghĩ như thế, trong lòng cô có chút vui sướng, nước mắt tuôn rơi, hai tay ôm lấy bụng.

“Đứa bé...”. Rốt cuộc cô không nhịn được nữa khóc thành tiếng, nước mắt rơi càng nhiều: “Xin lỗi, thật xin lỗi.... là mẹ có lỗi, mẹ thật tệ...”. Cô ôm mình thật chặt, dùng lòng mình cảm nhận đứa nhỏ. Cô nói với bản thân phải phấn chấn lên, không vì cô cũng vì đứa nhỏ chưa ra đời.

...

Có lẽ lời nói của Mạc Dĩ Trạch có tác dụng, cô cảm thấy được ý nghĩa tồn tại của mình. Có Trần Di bên cạnh, cô dần dần thoát ra được bóng ma về mẹ.

Mạc Dĩ Trạch càng mừng rỡ hơn nhưng cũng càng thêm lo lắng. Nhìn sự thay đổi của cô, anh biết cô tiếp nhận anh nhưng chỉ vì đứa bé trong bụng cô....

138. Chương 137 : Chín Tháng Sau

Thời gian qua mau, ngày tháng nhảy mất. Mặc dù mỗi ngày hai mươi bốn giờ, mỗi giờ sáu mươi phút, mỗi phút sáu mươi giây nhưng chớp mắt đã trôi qua chín tháng.

Trong những tháng ngày này làm cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng. Gió nhẹ thổi qua lọn tóc, trong không khí có mùi hương nhàn nhạt, lại một trận gió quay về lúc ban đầu.

Khu vườn trong biệt thự trên núi Dương Minh.

Một chuỗi tiếng cười vang lên không dứt, nhìn theo nơi vang ra âm thanh là ba cô gái đang ngồi bên một chiếc bàn khắc hoa, nhìn cuốn tạp chí nói chuyện rôm rả.

“Cô xem, kỳ này cậu chủ cũng lên tạp chí”. Tiểu Tiểu vừa nói vừa cười chỉ vào tạp chí mới ra nói với Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết nhìn theo tầm mắt Tiểu Tiểu, cô nở nụ cười dịu dàng. Trong chín tháng này, sự quan tâm của anh đối với cô làm cô rất cảm kích. Dĩ nhiên cô cũng biết tất cả chỉ vì đứa nhỏ trong bụng cô.

“Tôi xem một chút”. Vừa nghe đến tin Mạc Dĩ Trạch lại lên tạp chí Trần Di đang ngồi kế bên ăn điểm tâm cũng giành lấy tạp chí trên tay Tiểu Tiểu. Khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Mạc Dĩ Trạch liền kêu lên: “OMG, đã là lần thứ mấy trong tháng rồi”. Cô không nhịn được hỏi.

Người đàn ông này quá rảnh rồi sao? Lại cho tòa soạn kiếm tiền!

”Hình như là lần thứ mười một”. Tiểu Tiểu tính toán trả lời.

Dứt lời, lại thấy mắt Trần Di trợn trắng.

“Vội lại, cục cưng trong bụng bạn khi nào mới chịu ra”. Đột nhiên Trần Di đổi đề tài, ánh mắt sáng rực nhìn Âu Y Tuyết đang đọc sách, có chút mong mỏi hỏi: “Thật muốn biết cục cưng có đẹp trai như Mạc Dĩ Trạch không!”. Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Trần Di không ngừng mơ mộng.

Nhớ ngày cô biết Mạc Dĩ Trạch vì đứa bé mà nhốt Âu Y Tuyết, cô tức giận muốn tát cho anh hai bạt tay. Nhưng khi thấy những hành động chăm sóc của anh dành cho Tuyết, cô thấy được Mạc Dĩ Trạch không phải vì đứa bé mà là mẹ đứa bé.

“Cô Trần, miệng cô thật ác”. Nghe lời nói của Trần Di, Tiểu Tiểu chế nhạo: “Đứa bé trong bụng tiểu thư là bé gái, nếu lớn lên giống cậu chủ cũng không gọi là đẹp trai”. Gọi kinh khủng! Dĩ nhiên câu cuối cùng là Tiểu Tiểu nói trong lòng.

“A.” Là vậy à ? Trần Di Kinh ngạc nhìn Âu Y Tuyết cho đến khi thấy cô gật đầu, Trần Di mới biết bản thân thật ngốc .

a!

“Vậy thì bé gái sẽ giống như bạn rất xinh đẹp”. Trần Di vừa khen vừa mắng bản thân hồ đồ.

Âu Y Tuyết nhàn nhạt cười, không có trả lời.

Gió nhẹ thổi những sợi tóc của cô, có những sợi che mắt tầm mắt. Âu Y Tuyết vươn tay vén sau tai, đầu rũ xuống nhìn bụng hơi cao của mình, cảm giác ngọt ngào tràn khắp trong lòng.

Cô không còn xem đứa bé như một sai lầm, đã qua nhiều tháng như vậy, đứa bé đã cùng cô vượt qua nhiều đêm mất ngủ, mỗi khi cô buồn thì đứa bé sẽ lắng nghe nỗi buồn của cô, khi cô vui sẽ chia sẻ cùng cô...thỉnh thoảng còn nghịch ngợm đá cô.

Suy nghĩ của cô bay càng lúc càng xa cho đến khi một giọng nói vang lên gọi cô về hiện tại.

“Bạn có nghĩ sau khi sinh xong đứa bé, bạn sẽ làm gì?”. Nhìn khuôn mặt bình thản của cô, Trần Di thận trọng hỏi. Cô có hỏi Minh Vũ giữa họ xảy ra chuyện gì nhưng Minh Vũ chỉ nói họ có chút hiểu lầm ngoài ra không có gì.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết bần thần sau đó chậm rãi nói: “Mình sẽ đi, tiếp tục học”. Đối với vấn đề này cô đã nghĩ qua vô số lần. Vấn đề rồi đi là trước hết.

“Tiểu thư...”. Nghe thấy câu trả lời chắc chắn của cô Tiểu Tiểu và Trần Di cùng trở mắt ra, hai người cũng không nghĩ cô quyết tâm như thế.

Trần Di nháy mắt với Tiểu Tiểu, bảo cô không cần nói nữa sau đó mới nói: “Mình thấy hán đối với bạn...”.

Trần Di chưa nói hết, liền bị Âu Y Tuyết cắt đứt.

”Mình hiểu”. Âu Y Tuyết trả lời, nhẹ nhàng nhắm mắt, cô đem đau buồn cất giấu trong lòng. Cô biết anh không thích cô, cũng biết anh làm tất cả là vì đứa nhỏ, cho nên anh muốn cô đồng ý sau khi sinh xong thì rời đi, cô cũng đồng ý.

”Bạn biết?”. Trần Di nhìn khuôn mặt cô đầy đau buồn, nghi ngờ hỏi.

”Bạn không phải còn có việc sao?”. Vì không muốn tiếp tục đề tài này, Âu Y Tuyết hỏi: ”Bây giờ đã là hai giờ chiều rồi”.

Nói chưa dứt lời, Trần Di đã nhảy lên, thu gom đồ đạc.

”Mình đi trước”. Âm thầm mắng trong lòng, Trần Di vội vàng cầm túi và sách bỏ chạy. Đi vài bước, đột nhiên nhớ cái gì, lại xoay người nhìn Âu Y Tuyết hô: ”Trưa mai nhớ tới chỗ mình làm”. Lúc này mới xoay người rời đi.

Âu Y Tuyết gật đầu, nhìn bóng cô càng lúc càng xa, nỗi khổ trong lòng từ từ mở rộng.

※

Màn đêm buông xuống, bảy giờ tối ——

Trên chiếc bàn ăn kiểu ý, phủ lên chiếc khăn trải bàn màu bạc có vô số các món ngon do đầu bếp hạng nhất trình bày tỏa ra mùi thơm khiến người ta phải động lòng.

Âu Y Tuyết ăn xong ngậm cơm cuối cùng mới buông chiếc đũa trong tay.

Mạc Dĩ Trạch ngồi đối diện thấy thế nhăn mày, nói: “Cô gầy quá, ăn nhiều một chút”. Nói xong lại dùng ánh mắt bảo người giúp việc kể bên. Sau đó Âu Y Tuyết lại cầm tiếp một chén cơm đây.

Nhìn bữa cơm theo kiểu Trung, Âu Y Tuyết cũng không phản đối lại cầm đũa tiếp tục ăn.

Vậy mà Mạc Dĩ Trạch cũng không muốn cô làm vậy!

Đôi mắt phức tạp trên khuôn mặt đẹp trai vô cùng lạnh lùng. Anh buông chiếc đũa trong tay An Đức Liệt lập tức bước lên dọn dẹp thay bằng một đĩa trái cây

Anh chờ cô, chờ cô nói là ăn không nổi nữa. Nhưng nhìn cô hơn năm phút, cô đều không phản ứng, giống như là đang làm theo lệnh, không ngừng ăn và ăn.

Kết quả là Mạc Dĩ Trạch cứ nhìn cô, cho đến khi cô ăn xong chén thứ hai.

139. Chương 138 : Sai Khi Thân Thiết (1)

Sau khi ăn xong cơm tối, Âu Y Tuyết liền trở về phòng, còn Mạc Dĩ Trạch đến thư phòng của anh giải quyết những công việc còn lại.

Âu Y Tuyết chỉ rửa mặt một lúc liền mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình ra khỏi phòng tắm. Thói quen nhìn trên giường lớn lại thấy giường trống rỗng, giường rất chỉnh tề không có một chút xốc xệch. Nhưng mà cô cũng không cảm thấy mừng rỡ một chút nào, ngược lại cảm thấy một chút mất mát.

Đi đến giường ngồi thẳng một lát, lại hồi tưởng lại vấn đề ban ngày Trần Di nói, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, mới tắt đèn, nằm xuống. . . .

Không biết là ngủ được bao lâu, chỉ thấy trong bóng tối một mùi hương quen thuộc, cô còn chưa kịp mở mắt lại rơi vào vòng ngực ấm áp.

“Là anh”. Một giọng nói trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu của cô, lập tức đem những lời cô muốn nói đè xuống.

“Ừ”. Nghe vậy Âu Y Tuyết chỉ đáp một tiếng. Tất nhiên cô biết là anh! Kể từ khi anh nhốt cô ở đây, mỗi đêm anh đều ôm cô ngủ, cho dù anh đến thư phòng làm việc rất trễ, sáng hôm sau cô cũng sẽ tỉnh lại ở trong ngực anh. Mà cô cũng dần quen ở trong ngực anh, có một lần anh phải phẫu thuật chân trong bệnh viện và cần điều dưỡng trong một tháng, một tháng đó cô cũng mất ngủ . . .

Âu Y Tuyết đang kinh ngạc nhớ lại thời gian một tháng đó thì giọng nói của Mạc Dĩ Trạch vang lên.

“Đang suy nghĩ cái gì?”. Đầu dựa vào cổ của cô, dùng sức ngửi hương thơm trên thân thể cô, Mạc Dĩ Trạch dịu dàng hỏi.

Chín tháng nay, trừ khi nói chuyện với anh lời nói nhẩn nhện thì tính tình của cô cũng không thay đổi. Cái này làm cho anh luôn lo lắng cho cô.

“Không có gì”. Rúc vào trong ngực của anh, Âu Y Tuyết hơi hột nói không muốn đem chính mình nghĩ gì cho anh biết.

Quan hệ giữa bọn họ rất phức tạp cũng rất đơn giản, bọn họ cũng không yêu nhau nhưng là có thể cả ngày ngủ ở trên một cái giường hơn nửa thói quen đối phương, giữa bọn họ duy nhất quan hệ chính là đứa nhỏ sắp sinh ra, cho nên anh nghĩ, đợi đến lúc đứa bé ra đời, bọn họ liền sẽ không bao giờ có bất kỳ quan hệ gì nữa. Chỉ là, trước rõ ràng tự nói với mình thật nhiều lần, nhưng nghĩ đến đây cô vẫn khó tránh khỏi có chút đau lòng, về phần tại sao đau lòng, cô cũng nói không ra.

Không có nhận thấy được sự thay đổi của cô, Mạc Dĩ Trạch tiếp tục nói: “Có phải hay không đang suy nghĩ đến bảo bối của chúng ta?”. Nói xong, một bàn tay đi tới bụng của cô vuốt ve. Chỉ cần vừa nghĩ tới bên trong có kết tinh của bọn họ, một cảm giác vui sướng của người làm cha bao vây anh.

Âu Y Tuyết cắn cắn môi, cuối cùng không trả lời của anh, mà là vặn hỏi: “Ngày mai. . . tôi có thể đi ra ngoài không?”. Mặc dù anh đã không giới hạn tự do của cô, chỉ là cô vẫn cảm thấy có cần thiết hỏi rõ ràng.

Nghe lời của cô... Mạc Dĩ Trạch hơi chậm lại, ngay sau đó nâng lên khóe môi: “Em không cần phải thông qua sự đồng ý của anh”.

Dứt lời, vừa một lúc yên tĩnh.

“Nó hôm nay có ngoan hay không, có hay không đá em?”. Thấy cô không trả lời, Mạc Dĩ Trạch lại tự nhiên hỏi. Từ lần trước biết cô bị thai nhi đá, ước chừng để cho anh kinh ngạc một buổi chiều, vài ngày sau đó, chỉ cần không làm gì anh liền đem cô ôm vào trong ngực, lẳng lặng cảm thụ bảo bối.

“Không có”. Âu Y Tuyết thản nhiên nói, nghe không ra tâm tình của cô.

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch lúc này mới vẻ dịu dàng cười. Tay chậm rãi vuốt ve bụng của cô, anh nhỏ nhẹ nói: "Bảo bối, không cần ngược đãi mẹ của con nha".

Sau anh lại lục tục nói những thứ gì, nhưng là Âu Y Tuyết cũng không có nghe vào, bởi vì cả trái tim cô lúc này rất khổ sở. . .

Cô rất an tâm khi ngủ trong ngực anh, cũng cảm thấy thoải mái trước đây chưa từng có, nên cô ngủ từ đêm đến trưa hôm sau.

"Tiểu thư, muốn dùng bữa trưa không?". Ở đường nhỏ phòng khách, Bé đột nhiên không biết từ nơi nào xông tới.

"Không cần, tôi cùng Trần Di ở bên ngoài ăn là được rồi". Không muốn phiền toái họ, Âu Y Tuyết khẽ cười, tiếp liền tính toán đi đến nơi hẹn. Ai ngờ mới đi hai ba bước, Bé liền theo tới.

"Còn có việc sao?". Âu Y Tuyết không hiểu.

Nghe vậy, Bé cười nói: "Cậu chủ giao cho em phải chăm sóc cho cô thật tốt, cho nên. . .". Bé vẫn còn ở do dự có nên nói.

"Vậy em đi cùng đi". Biết trong lòng Bé nghĩ cái gì, Âu Y Tuyết liền thay Bé trả lời.

"Có thật không?". Bé trợn to cặp mắt, nhìn tới Âu Y Tuyết gật đầu sau lập tức kinh hô câu 'vạn tuế'. Lúc này mới đi theo Âu Y Tuyết, hai người một đường hướng mục đích mà xuất phát.

.

"Chú Lê, chú trở về trước đi, tôi cùng cô chủ cần phải về nhà lúc đó lại gọi điện thoại cho chú". Đi tới chỗ làm của Trần Di, Bé liền đối với tài xế lên tiếng chào hỏi, lúc này mới đi vào bên trong phòng ăn.

Bên trong phòng ăn trang sức hoa mỹ, tất cả bày biện xa xỉ đến làm người ta xem thế là đủ rồi. Bởi vì ở Cao Phong Kỳ cho nên người đặc biệt chặt chẽ, các khách quần áo ngăn nắp hoa lệ, ngồi ở vị trí của mình ưu nhã dùng bữa ăn.

"Hoan nghênh quang lâm". Mới đi tiến phòng ăn, một nam phục vụ bàn mặc đồng phục màu đen liền tiến lên đón, chứng kiến tới Âu Y Tuyết sau lập tức nâng lên trước sau như một phục vụ nụ cười: "Mình đi hai người?".

"Xin lỗi". Thấy hần hiểu lầm, Âu Y Tuyết nâng lên nhất mực áy náy cười, nói tiếp: "Anh hiểu lầm, tôi là tới nơi này tìm người".

Người phục vụ bàn sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại: "Xin hỏi cô tìm ai ạ?".

Âu Y tuyết sửng sờ, cũng may Trần Di đang bụng đồ ăn cách đó không xa mắt tinh liền thấy Âu Y Tuyết, vì vậy sau khi đưa xong món ăn vội vàng tới đây vì cô giải vây. Phục vụ sau khi biết chuyện này, mới cười gật đầu một cái, hiểu đi ra ngoài.

"Tuyết trước ở chỗ này ngồi một lát, mình lập tức tới ngay". Trần Di đối với Âu Y Tuyết dặn dò, đem vật cầm trong tay menu đưa cho cô nói: "Trước khi mình tới Tuyết gọi món ăn đi".

"Này?". Âu Y Tuyết sửng sốt, thật lâu sau mới phản ứng kịp, thì ra là cô gọi mình ra ngoài chính là vì mời khách? Nhưng. . .". Nơi này có thể hay không quá mắc? Cô biết hoàn cảnh của Trần Di, cho nên không muốn làm cho cô vì mình hao phí, huống chi cũng không phải một mình cô, còn có Bé nữa đấy.

"Tuyết yên tâm đi, không phải là của mình bỏ tiền". Trần Di biết cô đang lo lắng cái gì, vì vậy nâng lên nụ cười quỷ dị, nhẹ giọng nói: "Ông chủ nhìn mình làm việc nghiêm túc, cố ý cấp phần thưởng ỉnh, không nói nữa, mình còn có một số việc, Tuyết gọi thức ăn trước đi". Nói xong cũng giống nhau dặn dò nho nhỏ mấy câu nói, lúc này mới vội vã rời đi.

Âu Y Tuyết nhìn cô biến mất không xa, trong mắt có cảm kích.

140. Chương 139 : Sai Khi Thân Thiết (2)

Sau khi Trần Di đi Âu Y Tuyết cũng không nghe lời cô gọi thức ăn, mà là nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn người qua lại mà ngây ngẩn cả người, cho đến Bé bên cạnh gọi cô mới lấy lại ý thức.

“Tiểu thư, cô xem là cậu chủ”. Bé kêu lên.

Cho là Bé đang ôm quyền tạ chí rồi cảm thán cô cũng không để ý đến, chỉ là cười nhạt. Nhưng Bé cũng không có vì vậy mà thôi, lại tiếp tục kêu lên: “A? Người phụ nữ đó là ai?”.

Nghe vậy Âu Y Tuyết đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình mới có chút phản ứng. Cô quay đầu lại cũng không thấy Bé cầm quyền tạ chí nào kêu lên, mà là nhìn về phía nào đó. Theo tầm mắt của Bé Âu Y Tuyết liền sửng sốt.

Chỉ thấy cách họ không xa có hai vợ chồng trung niên đang ngồi là Mạc Dũng và Lục Bình bên cạnh họ còn có một người Mạc Dĩ Trạch tây trang vô cùng trang nhã đập vào mắt cô và người phụ nữ đang ngồi cạnh anh áo đầm trắng nhũ, một phụ nữ vô cùng quyến rũ.

“Cậu chủ đang làm cái gì?”. Bé không chút sự thay đổi của Âu Y Tuyết tự nhiên nói: “Nhìn hoàn cảnh này giống như giống như xem mắt á”.

Vừa dứt lời trong nháy mắt sắc mặt Âu Y Tuyết trắng bệch!

Đầu giống như bị một kích nặng nề, làm cho cô mất đi năng lực suy nghĩ. Hô hấp của cô bắt đầu gấp rút, sắc mặt tái nhợt như tuyết gần như trong suốt.

Bởi vì hai chữ kia của Bé như đánh vào trong bụng cô, cô cứ như vậy nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu.

Bên cạnh không có lời nói truyền đến, Bé lúc này mới quay đầu lại . Vừa nhìn thấy Âu Y Tuyết so giấy trắng còn trắng sắc mặt của, lập tức vừa cả kinh: “Tiểu thư, sắc mặt của cô thế nào trắng như vậy?”.

“Tôi. . .” Lời nói của Bé trong nháy mắt lòi cô trở về thực tế, cô kinh ngạc nhìn Bé một lát, mới chậm rãi nói: “Tôi đột nhiên có chút không thoải mái, chúng ta trở về”. Trong lòng không khỏi có chút khổ sở, để cho cô có chút thở không nổi. Nhìn cách đó không xa Mạc Dĩ Trạch đang cùng cô gái kia cười nói, cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, hơn nữa còn là chưa từng có trôi qua.

Đã lâu năm. Đau lòng?

Tại sao cô sẽ có cảm giác như thế?

Nhìn bộ kia làm cô buồn buồn cảnh tượng, một nghi ngờ đột nhiên chui ra.

Cô yêu anh?

141. Chương 140 : Bắt Đầu Chiến Tranh Lạnh

”A”. Người tới không có bất kỳ chuẩn bị nên bị Tiểu Tiểu va chạm, cả người lao đảo một bước, suýt nữa ngã xuống.

Còn chưa phản ứng kịp, Tiểu Tiểu đã bó tay luống cuống đứng tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ bừng. Bé vừa cúi đầu không đành lòng nhìn vị quý phụ ăn mặc hoa lệ trước mắt, vừa không ngừng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi”. Đầu do bé, nếu không phải bé lơ mãng xông về phía trước, không nhìn thấy bà ta, bé cũng đã không đụng vào.

”Một câu xin lỗi của mi là coi như xong chuyện sao?”. Quý phụ bị đụng căn bản không chú ý đến lời xin lỗi của Tiểu Tiểu, tiếp đó vung tay lên tát một cái.

”Chát”. Tiếng một cái tát vang lên, lập tức khiến tất cả mọi người trong nhà hàng xoay đầu lại, nhìn về hai người trong cuộc.

Tiểu Tiểu bởi vì một cái tát kia, mặt bị đánh lệch, sợi tóc vốn ngay ngắn cũng biến thành hơi xốc xếch. Bé kinh ngạc nhìn vị quý phụ phách lối trước mắt, lại nhìn những vị khách mang vẻ mặt đùa giỡn chung quanh, rồi cuộc nước mắt nổi lên trong hốc mắt.

Âu Y Tuyết cách bé không xa cũng mới phản ứng kịp, lúc thấy Tiểu Tiểu co rúm bả vai, tim không khỏi thắt chặt. Không nghĩ ngợi chút nào, cô cất bước tiến lên, đi tới bên cạnh Tiểu Tiểu. Nhưng cô không hề chỉ trích Tiểu Tiểu lỗ mãng, mà là nói xin lỗi với vị quý phụ kia giùm bé.

"Thật xin lỗi, đều do tôi sai, không liên quan chuyện của bé". Thanh âm rất thanh thúy, cũng bao hàm áy náy của cô.

"Tiểu thư. . .". Tiểu Tiểu uất ức ngẩng đầu nhìn Âu Y Tuyết đứng ở bên cạnh bé, nước mắt suýt nữa rớt xuống.

Quý phụ không ngờ sẽ có người ra ngoài giải vây, bà ta nhìn gương mặt tuyệt sắc của Âu Y Tuyết một lát. Đợi sau khi bà ta quan sát cả người Âu Y Tuyết một lần xong, miệng lập tức mĩa mai: "Tuổi nhỏ như thế đã mang thai, lớn cái bụng mà không ở trong nhà, còn chạy đến mất mặt xấu hổ, thật không biết xấu hổ!".

Không ngờ bà sẽ nói như vậy, sắc mặt của Âu Y Tuyết lập tức biến đổi, tất cả lời nói xin lỗi lập tức bị nghẹn ở trong cổ họng.

Cảm thấy người bên cạnh biến hóa rõ ràng, Tiểu Tiểu liền có lòng bảo vệ chủ, không để ý vừa rồi bị tát một cái, cắn cắn môi ngẩng đầu lên nói: "Vị phu nhân này, tiểu thư của chúng tôi không thù không oán với cô, cô đừng làm khó cô ấy". Tất cả đều là lỗi của bé, tại sao muốn chỉ mũi nhọn vào người vô tội!

"Làm khó?!". Quý phụ cất cao giọng nói, không dám tin chuyển tầm mắt qua người trong cuộc Tiểu Tiểu, sau đó trên gương mặt trang điểm đậm tràn đầy tức giận: "Mi nói ta làm khó bọn mi?".

Bà ta nói ra lời chanh chua này xong, lập tức khiến hơn phân nửa khách trong nhà hàng theo tiếng nhìn về họ. Dĩ nhiên cũng bao gồm, người ở bàn của Mạc Dĩ Trạch.

Lúc mới gặp gỡ Âu Y Tuyết, Mạc Dĩ Trạch còn tưởng rằng mình hoa mắt, bởi vì quá nhớ cô, cho nên mới xuất hiện ảo giác thấy cô. Cho đến khi quý phụ kia phát ra một dãy lời chua ngoa, mới biết đó không phải là ảo giác của mình.

Xem tình hình, tựa hồ là cãi nhau. Ánh mắt lơ đãng liếc về phía Âu Y Tuyết cúi thấp đầu, lòng của Mạc Dĩ Trạch căng thẳng muốn đứng dậy giải vây, không ngờ người bên cạnh lại đứng dậy mau hơn anh một bước, sau đó bỏ lại một câu: "Đó là mẹ em". Sau đó liền chạy tới.

Mà anh lại không dừng lại nửa phần, cũng đi theo.

※

Cơn giận của quý phụ không vì sắc mặt uất ức của Tiểu Tiểu và sắc mặt trắng bệch của Âu Y Tuyết mà yếu bớt chút nào, ngược lại khi nhìn kỹ trang phục hàng hiệu trên người Âu Y Tuyết thì càng tức giận hơn.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao?". Quý phụ cắn răng nghiêng lợi nói, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ: "Nhỏ tuổi vậy đã thành người tình của người khác, còn ra ngoài lác lư đụng người ta ở nhà hàng, vậy mà không biết lỗi, không có gia giáo!". Truy rõ nguyên do, bà ta đổ hết toàn bộ sai lầm lên người Âu Y Tuyết.

Tiểu Tiểu nghe nói, lập tức run run, mà sắc mặt của Âu Y Tuyết càng thêm khó coi, nhưng bé lại không phản bác được.

Đang lúc tất cả mọi người dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn chăm chăm họ, một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng quý phụ.

"Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?".

Quý phụ vừa quay đầu lại liền thấy con gái bảo bối của mình. Vốn định lên tiếng oán trách một phen, nhưng khi ánh mắt liếc thấy Mạc Dĩ Trạch theo phía sau, lập tức nuốt oán trách vào trong bụng, ngược lại nhếch miệng cười, sau đó dịu dàng nói.

"Không có gì, chỉ là bị họ đụng một cái mà thôi". Nói xong, dùng ánh mắt liếc liếc Âu Y Tuyết còn đứng bên cạnh.

Vậy mà, Mạc Dĩ Trạch lại không hề để ý lời nói của bà ta, chỉ nhìn chăm chăm Âu Y Tuyết sắc mặt tái nhợt, cảm giác đau lòng lập tức tự nhiên sinh ra. Vậy mà, khi tầm mắt Âu Y Tuyết tiếp xúc với anh, lập tức liền dời ánh mắt đi né tránh.

"Thiếu . .". Tiểu Tiểu vốn muốn giải thích tất cả với anh đều do mình làm sai, vậy mà Âu Y Tuyết bên cạnh lại kéo kéo vạt áo của bé, ngăn trở lời bé sắp sửa nói ra.

"Thật xin lỗi, tất cả đều là sai lầm của tôi, thật rất xin lỗi". Không muốn bị anh nhìn ra vẻ khổ sở trong mắt mình, Âu Y Tuyết ép buộc mình hít sâu, sau đó nói xin lỗi.

Thấy cô không để ý mình như thế, sắc mặt của Mạc Dĩ Trạch lập tức trở nên xanh mét. Lời quan tâm vốn muốn nói với cô cũng theo đó tan thành mây khói, anh nhủ lòng mây đen, trên mặt tuấn nhã phi phạm tràn đầy sương hàn lạnh lẽo, ngón tay cũng không tự giác nắm thành quyền.

"Không sao". Cô gái mỹ lệ, có khí chất rất tốt bên cạnh anh cười nhạt, nói tiếp: "Chúng tôi cũng có lỗi". Nói xong kéo tay quý phụ kia, ý bảo bà cũng nói gì đó.

Tiếp thu được tin tức con gái truyền tới, vừa thấy Mạc Dĩ Trạch vẫn còn ở nơi này, quý phụ cũng chỉ có thể nuốt giận, tiếp đó trợn mắt một cái: "Được rồi được rồi, coi như tôi xui xẻo, hai người đi đi". Giọng điệu không mấy vui vẻ.

"Cám ơn". Âu Y Tuyết cố ra vẻ cảm kích gật đầu một cái với cô gái xinh đẹp kia, tiếp đó mới chậm rãi đỡ hông của mình, nói mấy câu với Tiểu Tiểu bên cạnh rồi mới rời đi.

Trước khi đi, cô cố ý chịu đựng không nhìn gương mặt đẹp không chút nhiệt độ của Mạc Dĩ Trạch, nhưng trái tim mạnh mẽ tiết ra chua xót đã để lộ tâm trạng thật của cô.

Vì vậy, một vở kịch gây gổ liền tan rã trong không vui.

※

Cô gái xem mắt với Mạc Dĩ Trạch mượn cớ đi toilet, liền lôi kéo quý phụ rời đi. Mà sau đó, tất cả suy nghĩ của Mạc Dĩ Trạch đều rời đi theo Âu Y Tuyết, vô tri vô giác tự mình trở lại chỗ ngồi, anh mới phát hiện Lục Bình và Mạc Dũng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh.

"Cô gái lớn bụng vừa rồi. . .". Sự chú ý của Lục Bình vẫn còn trên người Âu Y Tuyết, bà chậm rãi dời tầm mắt mình về phía Mạc Dĩ Trạch, tiếp đó không dám tin hỏi: "Là Âu Y Tuyết phải không?"

Mạc Dĩ Trạch ngẩng đầu nhìn bà một cái, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Lấy được câu trả lời của anh, Lục Bình không tự chủ hít một hơi, sắc mặt thay đổi.

"Trời, con bé nhỏ vậy, sao lại. . .". Lớn bụng? Nhưng lời còn dư lại bà không hỏi ra được, bởi vì bà thấy sắc mặt của Mạc Dĩ Trạch không tốt.

Trực giác nói cho bà biết chuyện không đơn giản vậy, kết quả là Mạc Dũng và Lục Bình nhìn nhau, tiếp đó lại trầm mặc.

※ Chưa nói gì với Trần Di đã dẫn Tiểu Tiểu ngồi lên xe taxi rời khỏi nhà hàng.

Trở lại trong biệt thự, Âu Y Tuyết cự tuyệt dùng cơm, chỉ bỏ lại một câu 'tôi mệt mỏi' liền trở về phòng, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Còn cô lại giam mình trong phòng cả buổi chiều, đến trước bữa ăn tối cô cũng không có ra ngoài.

Nghe Tiểu Tiểu nói cô nghỉ ngơi trong phòng một buổi chiều, bữa trưa cũng không có ăn. Cho nên vừa về tới nhà, còn chưa kịp lấy hơi, Mạc Dĩ Trạch liền bỏ lại tất cả mọi chuyện lên lầu.

Đẩy cửa phòng ra, một cơn lạnh lập tức xâm nhập lên, anh không tự chủ nhíu mày, cả phòng tối đen làm anh có chút không quen. Anh không tiếng động đi tới mở đèn lên, trong nháy mắt, ánh sáng bốn phía, đèn dầu sáng rõ.

Theo bản năng đi đến bên giường nhìn xuống, lại thấy cô cuộn mình thành một đống, đôi tay vây quanh mình, đầu tựa vào hai cánh tay của mình.

Anh đến gần cô, cơn giận cả buổi chiều vào thời khắc này đều chuyển hóa hết thành đau lòng.

"Tại sao không ăn cơm?". Anh vươn tay kéo đôi tay che kín nửa mặt của cô ra, sau đó nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay nâng cằm của cô lên, thấy khóe mắt cô dính chút nước mắt, liền thương tiếc: "Tại sao khóc? Chuyện gì xảy ra?". Chín tháng qua, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc, cho nên nhất thời, anh cũng rối loạn.

Đắm chìm trong trong bóng tối một lúc lâu, cho nên ánh đèn chói mắt làm cô không thích ứng lắm, đôi mắt cô dần lệ mông lung nhìn anh, lập tức xoay đầu, rời xa anh.

"Không có gì". Cô nhanh chóng lau đi nước mắt của mình, tiếp đó không nhanh không chậm nói: "Chỉ nghĩ đến mấy chuyện khổ sở thôi".

"Em. . .". Biết rõ cô không muốn nói thì chết cũng sẽ không nói, Mạc Dĩ Trạch không có ép cô. Chỉ nhủu chặt mày, anh kéo lỏng cà vạt ở cổ nói: "Chuyện trưa hôm nay, anh. . .".

Chỉ là còn không đợi anh nói hết lời, Âu Y Tuyết liền chiếm ưu thế nói: "Đều do tôi sai, không liên quan đến Tiểu Tiểu". Cho là anh muốn trách cứ Tiểu Tiểu, Âu Y Tuyết vội vàng bổ sung: "Nếu như không phải tôi cố chấp, Tiểu Tiểu cũng sẽ không đụng vào vị phu nhân kia. . .". Nhạc mẫu tương lai của anh.

"Không sao, anh không trách em. Anh chỉ muốn. . .". Lúc này, Mạc Dĩ Trạch cảm thấy nhức đầu, hình như là mấy việc làm lúc trước của anh đã tổn thương cô quá sâu, cho nên cự ly giữa bọn họ mới có thể càng ngày càng xa: "Anh chỉ muốn giải thích với em. . .".

Nghe anh nói thế, Âu Y Tuyết rốt cuộc hiểu rõ anh muốn nói cái gì. Cô lắc đầu một cái, không muốn nghe tiếp.

"Mặc kệ anh muốn nói gì, anh cũng không cần giải thích với tôi". Cô không phải ai của anh, không cần cũng không có tư cách nghe anh giải thích. Cô nhiều nhất cũng chỉ là mẹ của con anh thôi, ngoài ra cô không phải là gì cả.

Trong một lúc, Mạc Dĩ Trạch muốn nói lại thôi, nhìn sắc mặt không biến đổi của cô mà sững sờ.

Vừa không có chú ý vừa không muốn nhìn thấy thái độ của anh, Âu Y Tuyết rũ mí mắt, nói thật nhỏ: "Chờ đứa bé ra đời xong tôi liền rời đi ngay, cho nên anh không phải cần lo lắng vị hôn thê của anh sẽ biết chuyện của chúng ta".

Không biết vì sao, nói mấy lời này cô lại cảm thấy tim của mình thật đau, tựa như bị xé mạnh, máu thịt dầm dề.

Đợi đến khi cô nói xong hết, trầm mặc ước chừng hai ba phút, Mạc Dĩ Trạch mới lên tiếng.

"Em. . . Thật nghĩ như vậy?". Nếu không phải chính tai nghe cô nói như vậy, anh cũng sẽ không tin tưởng. Thì ra thời gian qua, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thẳng anh, chỉ muốn sinh ra đứa bé, sớm ngày rời đi.

"Ừ". Âu Y Tuyết lạnh nhạt lên tiếng, tóc mái hơi dài che lại dung nhan của cô, làm người ta không thấy rõ nét mặt của cô.

Nghe được câu trả lời chắc chắn của cô, tim của Mạc Dĩ Trạch bị nhấc lên như có sóng to gió lớn, gương mặt anh lạnh lùng, sau một hồi lâu mới nói ra một câu: "Tốt, như em mong muốn!".

Nói xong, anh liền kiên quyết xoay người rời đi.

Cửa bị nặng nề đóng lại! Cho đến khi không có một tiếng vang, chỉ còn lại tiếng hô hấp của cô, lúc này mắt của cô mới chứa đầy nước mắt.

Cô bắt lực cắn môi của mình, cúi đầu vuốt ve cái bụng nhô cao của mình, chậm rãi nói: "Con, mẹ nên làm sao. . .".

Cô chỉ cảm thấy rất buồn, rất bức bối; tim giống như mất đi thứ gì quan trọng nhất, trống rỗng. . .

※

Trên thực tế cũng quả thật ‘như em mong muốn’ giống như Mạc Dĩ Trạch nói. Sáng sớm hôm sau, anh liền điện thoại thông báo Lục Bình và Mạc Dũng quyết đoán nhất định kết hôn; ngày tới, tất cả tin tức về anh và thiên kim ‘Bùi thị’ kết hôn chớp nhoáng liền tràn đầy trời đất, tờ báo, tạp chí, tin tức đua nhau, ngay hôm đó liền lên trang đầu. . .

Mặc dù Âu Y Tuyết dùng sức ép mình không nhìn, không khổ sở. Nhưng trái tim giống như không thể khống chế, vô cùng đau đớn, khiến cô gần như hồng mắt.

Kể từ đêm đó nói chuyện với anh xong, quan hệ của hai người liền giảm đến 0 độ. Anh không có ôm cô ngủ mỗi đêm, mà là tốt bụng để lại căn phòng cho cô sau đó ngủ một mình trong phòng sách; nhưng cô cũng không thể ngủ ngon, không có lồng ngực của anh, cô trắng đêm khó ngủ. Mỗi lần màn đêm buông xuống, đó chính là lúc cô gian nan nhất.

Ngày thứ tư, chín giờ sáng --

Âu Y Tuyết ăn bữa sáng từng chút ở trong phòng ăn, mệt mỏi uể oải hiện lên ngũ quan xinh xắn của cô. Mà trông bộ dáng cô như thế, Tiểu Tiểu tất nhiên cũng gấp gáp.

”Tiểu thư, có phải cô ngã bệnh không? Sao sắc mặt kém như vậy?”. Kể từ hôm đó trở đi, bé đã mơ hồ nhận ra chuyện có cái gì không đúng, rồi sau đó thiếu gia chớp nhoáng ban bố thông báo kết hôn, càng thêm xác nhận suy đoán trong lòng cô. Nhưng thân là người giúp việc cô lại không thể ra sức, chỉ có thể trợ mắt nhìn chuyện xảy ra.

”Có lẽ là vì em bé, mấy ngày nay nó cử động lợi hại, buổi tối rất khó ngủ”. Âu Y Tuyết không muốn làm cho bé lo lắng vì mình, liền nói bừa.

”Ra vậy”. Tiểu Tiểu tin. Gật đầu một cái. Bé nhìn thấy Âu Y Tuyết buông cái muỗng trong tay xuống, vì vậy quan tâm hỏi: ”Tiểu thư không ăn được?”.

”Ừ”. Cô hạ mi mắt, lên tiếng. Mấy ngày qua, cô quả thật không có khẩu vị, mặc dù đã mấy lần ép mình ăn nhiều hơn nữa, nhưng ăn không bao lâu sẽ ối ra.

”Vậy cháu cho cô ly sữa bò nóng nhé”. Tiểu Tiểu tốt bụng nói.

”Cám ơn”. Mặc dù ăn không vô, nhưng không muốn cự tuyệt ý tốt của bé. Âu Y Tuyết đỡ bụng của mình đứng lên, nói: ”Cô đi ra vườn hoa phơi nắng một lát”.

”Vâng”.

142. Chương 141 : Bị Phát Hiện Rồi

Gió nhẹ thổi qua tóc mai, cảm thấy có chút ngứa. Đưa tay tùy ý nắm một vài sợi tóc, trong mắt Âu Y Tuyết có chút cay cay.

Anh thích tóc cô, cho nên bắt cô không được cắt đi. Mà cô cũng chỉ nghĩ anh thật vô lý cũng không so đo. Cho nên cứ để thế giờ đã đến ngang hông.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lúc vô tình suy nghĩ của cô đã bay xa. Đợi đến khi cô chợt tỉnh, cô mới biết trong lúc lơ là cô lại nhớ đến anh.

”Mình đang nghĩ gì?”. Cô âm thầm khuyên nhủ bản thân, cảm thấy kinh ngạc với suy nghĩ của mình. Cô lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, nhưng trước mắt lại nhớ đến tin tức anh sắp kết hôn, lòng cô đau đau, trong mắt có cảm giác ướt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trái tim cô lại đập theo hành động của anh... Chuyện gì đang xảy ra với cô?

Cô đang lẩn quẩn trong suy nghĩ của bản thân, thì có tiếng gọi từ nơi gần đó vang lên.

”Là Âu Y Tuyết sao?”. Đó là một giọng nói mang chút kinh ngạc.

Âu Y Tuyết ngưng suy nghĩ, theo tiếng nhìn sang, ngay tại lúc đó ánh mắt của cô lại dừng lại, đầu óc lập tức một mảnh trống không.

※

Tiểu Tiểu sau khi lấy cho Âu Y Tuyết một ly sữa tươi, liền yên lặng đứng một bên. Ánh mắt của cô có chút không hiểu nhìn Âu Y Tuyết, phát hiện sắc mặt của cô cũng không tốt.

Trong không khí, có mùi thơm nhàn nhạt của sữa, cũng có hương vị mát mẻ của cỏ xanh. Chỉ là có cảm giác gì đó không thoải mái lắm.

Ước chế không được sự kinh ngạc trong lòng, ánh mắt Lục Bình khiếp sợ nhìn cái bụng đã hơi cao của Âu Y Tuyết, cô khó nói ra lời, một lúc sau mới hỏi: “Bác còn tưởng mắt bác có vấn đề rồi, không nghĩ tới thật sự là con”.

“Vâng”. Bị ánh mắt của bác ấy nhìn chăm chú cả người cô không được tự nhiên nhưng chỉ có thể nén ở trong lòng.

Có lẽ ý thức được bản thân lộ liễu quá, Lục Bình mới từ từ dời tầm mắt, xấu hổ nói: “Nói vậy bây giờ con ở đây sao?”. Khi mới bước vào đây, bà còn cho là bản thân đi nhầm nhà, cho đến khi có người nói với bà đây đúng là nhà con trai bà.

Âu Y Tuyết đang định trả lời, nhưng nhìn đến ánh mắt thân thiện của bà, không thể nói gì được chỉ có thể gật đầu.

Nhìn thấy đáp án của cô Lục Bình thật khiếp sợ, bà theo bản năng nhìn Âu Y Tuyết đang vuốt cái bụng hơi cao, chỉ cảm thấy trong cổ họng như có cục đá mắc kẹt: “VẬY Đứa bé trong bụng con..... là Trạch..?”. Mặc dù đã khẳng định 89% nhưng bà vẫn không tin được.

Vừa nói xong liền thấy sắc mặt Âu Y Tuyết thay đổi, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút đau buồn.

Thấy cô không muốn nói, trong lòng Lục Bình như đã có đáp án.

Mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng bà vẫn rất vui mừng vì đột nhiên có cháu, cảm giác vui vẻ tràn đầy trong lòng, nụ cười rục rịch.

“Không nghĩ tới Dì Trạch lại hành sự nhanh như vậy, đều sắp làm cha rồi”. Nghĩ đến việc mấy ngày trước vẫn còn tranh cãi vì việc đi xem mắt, không nghĩ tới bây giờ...

Đột nhiên nụ cười của bà cứng lại, giống như chợt nhớ đến cái gì, vẻ mặt có chút khó nói nên lời nhìn Âu Y Tuyết, lại thấy sự đau khổ trong mắt cô, trong lòng không biết làm sao.

“Con, con biết tin Dì Trạch sắp kết hôn?”. Cô bé này và Dì Trạch ở chung một chỗ không thể không biết nó sắp kết hôn với Bùi tiểu thư.

Quả nhiên như dự đoán, Lục Bình vừa nói ra, sắc mặt Âu Y Tuyết càng thêm khó coi.

Không muốn nói tiếp vấn đề này, Lục Bình hỏi: “Vậy con tính.... Thế nào?”. Bà cũng là phụ nữ, cũng hiểu nỗi khổ sở của cô. Nhưng dù thế nào cũng phải đối mặt vấn đề, bà chỉ có thể quyết tâm dứt khoát.

Giống như đã sớm dự định bà sẽ hỏi như vậy, Âu Y Tuyết không chút do dự trả lời: “Sau khi sinh xong đứa bé con sẽ đi khỏi đây, cho nên người không phải lo lắng con sẽ phá hư hôn lễ của anh ta”. Cô tự hiểu rõ bản thân.

Vốn tưởng rằng sau khi nghe câu trả lời của cô Lục bình sẽ vui mừng, nhưng chỉ thấy bà ấy trừng con mắt thật lớn.

“Con rời đi?”. Nếu không phải thất quyết tâm của cô. Lục Bình còn tưởng mình nghe lầm: “Những việc này là ý con hay của Trạch?”.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết chỉ cúi đầu không trả lời.

Thấy cô không lên tiếng, sắc mặt Lục Bình trở nên khó coi: “Dĩ Trạch thật ra đang làm gì?”. Nó làm con gái người ta có thai, rồi lại đi kết hôn với người khác! “Thật là quá đáng!”. Lục Bình không nghĩ gì đã nói ra.

Bà nhìn Âu Y Tuyết một lúc, sau đó đứng lên nói với Tiểu Tiểu vẫn im lặng đang đứng bên cạnh nói: “Cô đi thu xếp đồ đạc của tiểu thư, con đi theo bác”. Nói xong lại nói với Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết sửng sốt, nhìn cô không hiểu: “Đi đâu?”.

Lục Bình đang suy nghĩ không trả lời cô. . .

※

Ở công ty công việc bận rộn đem hết chuyện tức giận trong lòng dè xuống cũng làm bản thân quên đi, nhưng dù thế nào cũng không quên được, những lời nói đó cứ vang vọng bên tai, nhắc nhở quyết tâm của cô. Vì vậy, anh chỉ có thể bỏ công việc qua một bên đi về phía quầy rượu, ngẩn ra cả buổi chiều.

Chín giờ đêm, cả người nồng nặc mùi rượu trở về nhà. Bước chân siêu vẹo, đẩy ra Minh Vũ, nghiêng ngã lao đảo đi lên lầu. Cúi đầu nhìn thấy hai chân lạnh lặn, cảm giác khổ sở lại tràn ra trong lòng.

Cô có từng biết, khi anh quyết tâm giải phẫu chính là vì muốn cô và đứa con sau này của họ có cuộc sống tốt đẹp. Muốn cho đứa nhỏ một người cha bình thường một gia đình hạnh phúc. Nhưng không nghĩ tới một tháng sau khi đứa bé ra đời tất cả viễn cảnh của tương lai đều tan thành mây khói.

Anh cho là dù cô không có chút tình cảm nào với anh nhưng vì đứa con cô sẽ ở lại, nhưng ước muốn rời đi của cô thật quyết liệt. Chỉ cần nghĩ tới một ngày kia không còn được thấy cô bên cạnh anh cảm thấy tim đau nhói, cả người hoàn toàn thay đổi.

Phải làm sao? Phải làm cách nào giữ cô lại ngay cả đứa con cũng không thể khiến cô ở lại, anh phải làm sao đây...

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy vô cùng chật vật, chật vật không thể tả...

Trong đôi mắt ngăm đen thoáng qua sự mất mát, tim đau không thở nổi. Suy nghĩ thật lâu vẫn không biết làm sao.

Có lẽ phải gặp cô bàn lại mới có cách giải quyết tốt nhất..

Hạ quyết tâm, anh hít sâu một hơi, sau đó đi lên lầu. Cho đến khi đến phòng cô, anh lại cảm giác không dễ nói như vậy.....

143. Chương 142 : Đi Con Đường Nào

Sau khi do dự thật lâu anh đẩy cửa ra, trước mặt chỉ có bóng đêm và sự yên tĩnh đến ngộp thở.

Sau đó anh ta lại cho rằng có thể cô đang nằm trên giường khóc một mình, trong lòng anh lại nhói đau. Bước vào muốn ở đèn. Hiện ra mọi thứ vẫn như cũ nhưng bóng dáng người không thấy.

Trong nháy mắt, anh sợ hãi! Tất cả men say hoàn toàn biến mất, đầu óc cực kỳ thanh tỉnh. Anh luống cuống đi đến phòng tắm nhưng cũng không thấy cô. Khi anh tìm hết tất cả một lượt cũng không thấy cô đâu.

Nghiêng mắt nhìn đến tủ treo quần áo, lại phát hiện thiếu rất nhiều y phục, mà nhìn trên đầu giường cũng không thấy bộ sách cô hay xem.

Cảm giác lo lắng khuấy động trong lòng, anh phá cửa chạy ra đi xuống lầu.

“Tiểu thư, tiểu thư đâu?”. Vừa xuống lầu, anh bắt ngay một người giúp việc bị Minh Vũ sai đi nấu canh giải rượu cho anh.

Mạc Dĩ Trạch cũng không nghĩ nhiều, nhìn cô quát khàn cả giọng: “Tiểu thư ở đâu?”. Bây giờ anh chỉ quan tâm điều này.

“Thiếu thiếu gia”. Người giúp việc hoảng sợ, nhìn anh không nói nên lời rồi ấp a ấp úng.... “Tiểu thư..... bà chủ mang tiểu thư đi...”.

Nghe được đáp án, Mạc Dĩ Trạch ngừng lay cô, ngón tay dùng sức

“Bà chủ?”. Anh lặp lại

“Vâng”. Người giúp việc liên tục gật đầu khẳng định. Nếu An quản gia không nói, cô cũng không biết người phụ nữ xinh đẹp đó là bà chủ.

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch buông cô ra. Anh lẩm bẩm hai chữ bà chủ, suy nghĩ, cũng không mất thời gian quá lâu, liền chạy ra cổng chính.

※

Mạc Gia ——

Lục Bình mang cô về đây làm cô vô cùng bất ngờ, cô chưa từng nghĩ tới, họ sẽ dễ dàng tiếp nhận cô cùng đứa bé. Sau khi ăn xong bữa tối, Mạc Dũng Và Lục Bình vẫn ở phòng ăn nói chuyện còn cô thì theo quản gia về phòng khách.

Tiểu Tiểu lấy cho cô một vài bộ y phục đơn giản, sau đó ra ngoài.

Đi đến trước cửa sổ, ảnh của cô chiếu lên cửa sổ thành bóng dài. Cô vô tâm xem khuôn mặt của mình, chỉ ngẩng đầu nhìn trăng tròn, suy nghĩ bay xa.

Mới vừa đi ngang qua Âu gia, cô mới nhớ lâu rồi mình không nghe tin tức của bọn họ, hỏi qua Lục Bình. Lục Bình nói sau khi bà ấy tỉnh lại cũng không gặp qua bọn họ, trong lời nói có chút áy náy.

Ngoại trừ trong lòng có chút chua xót ngoài ra cô cũng không có cảm giác gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại nhớ đến người kia..

. . .

Khi Mạc Dĩ Trạch bước vào Mạc gia, Mạc Dũng và Lục Bình đang cầm ly trà nói chuyện về Âu Y Tuyết.

”Rốt cuộc phải làm sao?”. Lục Bình cảm thấy đau đầu. Ngày hôm qua còn cùng Bùi thị phu nhân bàn chuyện hôn lễ không nghĩ tới hôm nay liền xảy ra chuyện như vậy.

144. Chương 143 : Hôn Lễ Cứ Theo Lễ Thường

Lục Bình Và Mạc Dũng nhìn nhau hai người đã cùng chung một ý nghĩ. Trong lúc hai người đang định đi lên lầu thì cửa có một lực lớn gõ vang dội.

“Ai lại đến trễ thế này?”. Người giúp việc nữ đang trong phòng bếp đi ra lẩm bẩm, buông công việc trong tay đi ra mở cửa. Nhìn xuyên qua mắt cửa cô nhìn thấy một người cao lớn đang đứng trước cửa.

“Ông chủ, bà chủ, cậu chủ trở về”. Giọng nói của người giúp việc mừng rỡ, có lẽ là do trong thời gian dài không gặp anh.

Mạc Dũng nghe vậy cau mày, cũng không phải do lời nói của người giúp việc mà có nhiều phản ứng. Lục Bình cũng dự đoán được anh sẽ về nhưng không nghĩ tới anh lại đến vào lúc trễ như thế này, có thể thấy được. . . .

“Cho nó vào đi”. Lục Bình mở miệng. Đúng lúc có đủ người như vậy có thể thảo luận chuyện của anh.

“Dạ”. Người giúp việc cung kính đáp, sau đó mở cửa.

Đang lúc cô mở cửa, bóng dáng hung hăng xông thẳng vào biệt thự sải bước đi tới bên cạnh Mạc Dũng và Lục Bình.

Vừa thấy mặt anh cũng không cùng cha mẹ chào hỏi mà trực tiếp hỏi: “Cô ấy đang ở đâu?”. Giọng nói lạnh lùng mang theo sự cứng rắn.

Vẻ mặt lạnh lùng của anh làm cho Lục Bình và Mạc Dũng không chuẩn bị tâm lý, lòng hai người không thể áp chế được nỗi khiếp sợ, trở mắt ra nhìn hẩn một lúc lâu mới trả lời.

“Con ngồi xuống trước, Tôi có lời. . .”. Đang muốn anh ngồi xuống trước sẽ gọi người lên lầu gọi Âu Y Tuyết, nhưng lòng gấp gáp của Mạc Dĩ Trạch đã vượt qua mọi người dự đoán.

Khuôn mặt giận dữ, cặp mắt anh giống như ác quỷ nhìn qua chỗ hai người, anh nhếch môi cười lạnh lùng nói: “Nói cho con biết, cô ấy đang ở đâu!”. Lúc này anh không có tâm trạng nghe người khác nói, anh chỉ muốn mau chóng nhìn thấy Âu Y Tuyết!

“Tôi. . .”. Lời nói lần nữa bị anh lạnh lùng đánh gãy, trong lúc nhất thời Lục Bình không thể nói ra một câu. Mạc Dũng bên cạnh vì bà nói: “Cô ấy ở phòng khách thứ nhất bên trái ở trên lầu hai, con không cần phải. . .”.

Câu nói chưa nói xong thì bóng dáng lạnh lẽo ấy vụt mắt chạy lên lầu.

Mạc Dũng và Lục Bình một lúc mới phản ứng kịp mà đi theo lên lầu.

Căn cứ theo lời nói của Mạc Dũng, Mạc Dĩ Trạch nhanh chóng tìm thấy phòng Âu Y Tuyết đang ở.

Lúc anh vội vã đẩy cửa phòng, Âu Y Tuyết đang đưa lưng về phía anh, một thân một mình đang đứng ở cửa sổ sát đất không biết đang nhìn cái gì. Chỉ là cảm nhận bóng lưng của cô vô cùng cô đơn tịch mịch, khiến anh cảm thấy đau lòng vô cùng.

Trong lòng anh lửa giận bùng bùng nhưng khi nhìn thấy bóng lưng của cô đều tiêu tan, nhưng vẻ vội vàng của anh không có thay đổi. Anh cất bước đi tới bên cạnh cô. Còn chưa đợi Âu Y Tuyết phản ứng liền đem cô vào lòng ngực ôm cô thật chặt.

Âu Y Tuyết còn đang đắm chìm trong suy nghĩ cảm thấy một sức mạnh ôm lấy cô làm cô không kịp phản ứng. Đôi mắt đen nhánh nhìn cặp mắt đối diện trong bóng tối.

“Anh. . .”. Làm sao lại ở đây?

Cô chưa kịp nói xong liền bị Mạc Dĩ Trạch nói trước: “Tôi cho là em rời đi, rời đi thôi”. Giọng nói không có một phần gì là tức giận chỉ có bi thương mà thôi.

Nghe anh nói vậy những lời Âu Y Tuyết ngưng lại. Cô kinh ngạc nhìn anh cảm nhận được sự tham lầy chiếm giữ của anh, cũng cảm nhận thấy sự lo lắng của anh nhưng cô không biết anh lo lắng như vậy là đối với cô hay đứa bé trong bụng. . . .

Cứ như vậy Âu Y Tuyết mặc cho anh ôm lấy mình, mà anh cũng ngửi mùi hương quen thuộc trên người cô để hồi phục trái tim của mình cho đến. . . .

“Khụ khụ”. Một tiếng ho khan vang lên sau lưng bọn họ.

Âu Y Tuyết xoay chuyển ánh mắt, mới phát hiện lúc này ở cửa có thêm hai người, vì vậy trong lòng căng thẳng lập tức đẩy anh cách xa mình. Mạc Dĩ Trạch cảm thấy hương vị quen thuộc cách xa mình anh nhượng mảy, ý lạnh lẽo lan tỏa.

”Hai người ra ngoài, chúng ta xuống lầu nói chuyện một chút”. Mạc Dũng nói thật nhỏ một câu, lúc này mới mang theo Lục Bình đi xuống lầu.

Âu Y Tuyết không có nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Dĩ Trạch phát run liền vòng qua anh đi theo xuống. . . .

Ở Mạc gia giờ này thường mọi người đã ngủ nhưng hôm nay có việc ngoài ý muốn nên cả nhà thấp đèn sáng như ban ngày.

Sau khi sai khiến tất cả người giúp việc, Lục Bình mới đứng dậy rót ôi người một ly trà nóng, sau đó mới mở lời vào chủ đề chính.

”Con định làm như thế nào?”. Những lời này dĩ nhiên là đối với là người trong cuộc một Mạc Dĩ Trạch, Mạc Dũng có chút lo lắng, bởi vì ông không biết con trai duy nhất của mình sắp sẽ làm ra cái quyết định gì. Mặc dù tình hình lúc này chứng minh ý nghĩ của ông, chỉ là. . .

Kể từ đi theo xuống lầu sau, Mạc Dĩ Trạch từ đầu đến cuối duy trì im lặng, anh nhú chặt lại chân mày, ánh mắt hướng ngồi đối diện anh Âu Y Tuyết. Mà cho đến khi Mạc Dững nói, anh không muốn trả lời.

Bởi vì vấn đề của Mạc Dững, lòng của Âu Y Tuyết có cảm giác đau nhói, nhưng mà bởi vì biết giờ phút này anh đang nhìn cô, cho nên anh còn là nâng lên nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt hồi đáp: "Hai bác yên tâm, cháu sẽ không ảnh hưởng hôn lễ của anh ấy". Cô cố gắng ép mình nói chuyện, cho dù trong lòng đã đầm đìa máu tươi.

Mạc Dững ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ rằng Âu Y Tuyết lại sẽ trả lời như vậy. Ánh mắt kinh ngạc hướng người bên cạnh, lại thấy Lục Bình trịnh trọng gật đầu về phía ông, vì vậy còn lại lời đều nuốt vào trong bụng.

"Vậy. . . Dĩ Trạch con thì sao?". Ông lần nữa đem tầm mắt chuyển qua Mạc Dĩ Trạch, nặng nề hỏi.

Vậy mà, Mạc Dĩ Trạch lại lạnh lùng thoáng nhìn Âu Y Tuyết, tiếp lạnh lùng nói: "Cô ấy sẽ không trở thành chương ngại vật của cuộc đời con, hôn lễ cứ theo lẽ thường cử hành". Anh tuy nói cực kỳ đậm cực kỳ nhẹ nhõm, nhưng là trong mắt anh chỗ phát ra vẻ lạnh lùng, mặc cho ai cũng nhận thấy được giờ phút này tâm trạng anh cực kỳ không vui, dĩ nhiên trừ Âu Y Tuyết.

"Này. . .". Lần này sưng sờ chính là Lục Bình! Bà mắt lạnh đảo qua Mạc Dĩ Trạch, sử dụng ánh mắt chất vấn hằn tại sao nói như vậy.

Nhưng là Mạc Dĩ Trạch lại làm như không thấy.

"Ngày mai Bùi Nhiên sẽ đem đồ vật chuyển vào biệt thự, cho nên ở trước khi em sinh đứa bé, thì ở lại đây". Anh tự mình làm ra một quyết định trái với lương tâm, bởi vì lời nói của cô làm anh tức giận.

Vốn tưởng rằng Âu Y Tuyết ít nhất sẽ hơi nhú mày, bày tỏ những một ít gì đó, nhưng là cô lại không có. Cô chỉ là an tĩnh gật đầu một cái, coi là đáp lại ứng.

145. Chương 144 : Cố Ý Hành Hạ

Tuy nói Mạc Dĩ Trạch khiến Âu Y Tuyết ở sinh đứa bé ở tại Mạc gia, chỉ là ngoài ra còn có một người cũng theo đó chuyển vào Mạc gia, đó chính là anh! Nói chuyển vào cũng giống như không, bởi vì anh không có mang bất kỳ hành lý, hơn nữa còn là 5h30 chiều đến Mạc gia sau đó mười hai giờ khuya sẽ rời đi. Dĩ nhiên, anh lấy cớ chính là cùng bọn họ thảo luận hôn lễ.

Lục Bình cùng Mạc Dững mặc dù cũng biết nguyên nhân thực sự anh làm như thế, nhưng lại ngại vì anh mà không nói, cũng chỉ có thể mặc cho anh đến.

Mà chính là ngày cũng kéo dài một tuần lễ, cho đến anh khi trước ngày kết hôn một ngày.

"Vừa đúng hôm nay không có chuyện gì, Y Tuyết con cùng với bác cùng đi ra ngoài mua chút đồ". Trên bàn ăn, Lục Bình vừa ăn vừa mỉm cười đối với Âu Y Tuyết nói.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết sưng sốt một lát, vẫn không trả lời một tiếng nói vang thay cô làm chủ.

"Cũng đúng". Mạc Dững bên cạnh cũng phụ họa nói, trên mặt tràn ra nụ cười hiền lành: "Đứa bé sắp ra đời, con là mẹ cũng nên vì đứa bé chuẩn bị ít đồ rồi". Ngoài ý muốn có được đứa cháu bảo bối, ông vui mừng vô cùng. Mặc dù quyết định của Dĩ Trạch để cho ông thật sự hết hồn, chỉ là này dù sao cũng là chuyện của bọn trẻ, ông cũng không nhúng tay.

Âu Y Tuyết muốn cự tuyệt nhưng khi nhìn thấy nụ cười của bọn họ thì không đành lòng, vì vậy không thể làm khác hơn là gật đầu một cái coi như là đáp ứng.

Either—market là cả Đài Bắc xa hoa nhất, sản phẩm tập trung nhất, cũng là lưu lượng khách nhiều nhất. Nó đứng sưng ở trung tâm Đài Bắc chợ tốt nhất khu vực, phải có mấy ngàn mét vuông diện tích, tổng cộng 70 tầng lầu. Ngoại hình áp dụng toàn bộ thủy tinh, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, phải có Tiểu La nổi cung danh hiệu. Dĩ nhiên, nó cũng là Mạc Dĩ Trạch mấy tỷ hoa hồng trong một năm.

Đi vào các tầng lầu, các sản phẩm trong shop, Âu Y Tuyết hoàn toàn không có một loại cảm giác hưởng thụ, ngược lại cảm thấy khó chịu. Mặc dù vẫn chưa đi được bao nhiêu, chỉ là cô đã cảm thấy hành động có chút khó khăn, nhưng là cô không dám nói, bởi vì. . .

“Cái áo đầm này rất thích hợp với con”. Hai người đi đến một shop quần áo cho phụ nữ mang thai, Lục Bình chọn thật kĩ mới thấy một cái áo đầm xanh nhạt, bà hướng về phía Âu Y Tuyết so thử, lại phát hiện tâm tư cô không có tập trung nên hỏi.

”Có phải hay không một mẻ?”. Đem lấy trong tay áo đầm đưa cho bên cạnh nhân viên bán hàng, một mặt quan tâm hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp có chút trắng bệch. Những ngày ở chung bà phát hiện tính tình của cô rất trầm lặng nhưng vì cô không nói gì làm bà rất là lo lắng.

”Không mẻ”. Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, miễn cưỡng nặn ra vẻ mỉm cười.

”Có thật không? Nhưng bác xem con. . .”. Lục Bình nói rõ không tin lời của cô..., chỉ là thấy cô kiên định về mặt sau cũng không có nói cái gì nữa. Chỉ là quay đầu lại khiến sau lưng nhân viên bán hàng đem lấy mấy bộ quần áo bà bầu bọc lại, sau đó hai người liền ra khỏi shop.

Đi ra khỏi giữ tầng lầu vừa rồi, Lục Bình định mang theo cô đi về, nhưng là khi đến tầng trang sức thì ngừng lại.

”Đứa bé sẽ rất nhanh ra đời, cho nên thừa dịp rảnh rồi, bác muốn mua cho nó chút quà”. Nhớ tới mình sắp sẽ có được một cháu gái, bà nằm mơ đều cười! Mặc dù Dĩ Trạch lựa chọn để cho bà có chút tiếc nuối, chỉ là. . . bà tin tưởng anh quyết định. Bà sâu xa liếc mắt nhìn im lặng không lên tiếng Âu Y Tuyết, ngay sau đó liền đem cô kéo vào TIFFANY&CO.

Mới vào trong cửa hàng, nhân viên phục vụ trực tiếp tự chạy hướng họ.

Lục Bình mỉm cười gật đầu, liền dẫn Âu Y Tuyết bắt đầu vì bảo bối chọn quà. Ước chừng nửa giờ sau, Lục Bình rốt cuộc đã chọn một bộ bằng bạc khảm kim cương hình dây chuyền, cùng với một bộ bằng bạc thủ trạc. Đang giao hết khoản tính toán rồi đi, cách đó không xa hai bóng dáng lại hấp dẫn chú ý của bà.

”Ah, đó không phải là Dĩ Trạch sao?”. Lục Bình trong mắt lóe ra ánh sáng, bà hướng về phía bên cạnh Âu Y Tuyết kêu.

Theo tầm mắt của bà nhìn sang, Âu Y Tuyết quả nhiên ở chỗ không xa thấy được Mạc Dĩ Trạch, vậy mà Mạc Dĩ Trạch bên cạnh bóng dáng yếu điệu lại đau nhói ánh mắt của cô, làm cô trái tim không khỏi một hồi đau đớn.

”Chúng ta qua đó”. Hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt thay đổi của Âu Y Tuyết, Lục Bình tự nhiên liền lôi kéo Âu Y Tuyết đi về phía bọn họ.

Cho đến khi đến gần họ, Âu Y Tuyết mới cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng nặng nề, tâm cũng không khỏi càng ngày càng đau.

”Dĩ Trạch, làm sao con lại ở chỗ này?”. Lục Bình vui mừng kêu. Dứt lời, lại thấy này hai người đưa lưng về phía các cô lúc này mới quay lại.

Mới gặp gỡ Lục Bình, Mạc Dĩ Trạch cũng là rất đáng sợ, anh cau mày không muốn giải thích. Vậy mà ánh mắt cũng không chú ý nghiêng mắt nhìn đến bị Lục Bình dắt tại bên cạnh Âu Y Tuyết, sau đó một giây kế tiếp, lập tức đem người con gái xinh đẹp cách anh hai ba bước kéo vào trong ngực, sau đó thân mật nhìn cô một cái nói.

”Con cùng Nhiên nhi đi xem nhẫn cưới”. Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, nói lúc còn không tự giác nhượng nhượng mày vừa liếc nhìn Âu Y Tuyết.

Bởi vì anh không ngờ động tác, Âu Y Tuyết máu trên mặt sắc lập tức cõi hết, chỉ cảm thấy có chút không khí chung quanh hít thở không thông, cô gắt gao cắn của mình môi dưới, cúi đầu khiến anh không đi chú ý tới anh ôm nữ nhân kia tay, còn có. . . bộ dáng hẳn rất hạnh phúc. . .

"Như vậy à. . .". Lục Bình có chút xấu hổ nhìn Mạc Dĩ Trạch nụ cười, cảm giác mình thật là không nên tiến lên đây chào hỏi. Cảm thấy trong lòng bàn tay cái tay kia khẽ run, bà áy náy thật nhiều. Vì hòa hoãn một cái không khí, Lục Bình lại nói: "Vậy chọn xong chưa?".

"Chưa xong". Trả lời cô là một giọng nói phụ nữ mềm mại. Bùi Nhiên, Bùi thị thiên kim tiểu thư, cũng là mấy ngày nay các báo chí tạp chí đua tranh đăng tin! Mới từ Mỹ trở về, cùng Mạc Dĩ Trạch lần thứ nhất hôn, sau đó liền bị anh hấp dẫn! Mặc dù đối với cho anh kết hôn cảm thấy thật bất ngờ, bởi vì thích anh, cho nên cũng vui vẻ tiếp thụ anh chuẩn bị tất cả.

"Vừa đúng bác ở đây, không bằng giúp con chọn". Bùi Nhiên thản nhiên cười, lộ ra lấy lòng.

"Nhưng. . . Nhưng bác muốn về rồi, bởi vì cô ấy. . . Xem ra có chút không thoải mái, bác muốn mang cô ấy đi bệnh viện". Lục Bình áy náy cười một tiếng, sau đó đem tầm mắt dời về phía Âu Y Tuyết. Thật ra thì Âu Y Tuyết chỉ là một mối, chỉ là vì đưa tới Mạc Dĩ Trạch chú ý, bà cố ý nói khoa trương lên.

146. Chương 145 : Một Câu Yêu Em

Sau khi cô nói xong một câu, nụ cười trên mặt Mạc Dĩ Trạch lập tức cứng đờ, con ngươi hiện lên sự lo lắng. Mà Bùi Nhiên ở trong ngực anh không chú ý đến sự chuyển biến của anh, chỉ chuyển tầm mắt người bên cạnh Lục Bình.

"Là Cô?". Trong mắt Bùi Nhiên lộ sự giật mình, bởi vì cô chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại Âu Y Tuyết ở chỗ này! Cô đem tầm mắt nhìn kĩ Âu Y Tuyết đang đứng bên cạnh Lục Bình nói: "Cô không phải chính là người lần trước ở trong nhà hàng sao?".

Bởi vì vẻ ngoài của cô tinh xảo đẹp như búp bê, còn có bụng to phệ, cho nên Bùi Nhiên nhớ rất rõ ràng.

Dứt lời, Âu Y Tuyết lúc này mới có chút lúng túng gật đầu một cái, thật thấp giọng lên tiếng: "Ừ".

"Chỉ là. . . vì cái gì. . .". Bùi Nhiên nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Âu Y Tuyết, nghi vấn trong lòng: "Tại sao hai người lại đi cùng nhau. . .".

Nghe vậy, Âu Y Tuyết vốn là sắc mặt tái nhợt càng thêm khó coi, mà Lục Bình tự nhiên cũng có chút khẩn trương.

"Á, cô ấy là. . .". Lục Bình lúng túng cười, ở trong lòng không ngừng đang nghĩ nên như thế nào giải thích, không tự giác liếc Mạc Dĩ Trạch một cái, phát hiện anh toàn bộ ánh mắt nhìn chăm Âu Y Tuyết, vì vậy nói: "Cô ấy là con gái nuôi của bác, gần đây ở tại trong nhà bác".

Lời này vừa nói ra, ước chừng dừng lại có bốn năm giây, Bùi Nhiên mới hiểu được gật đầu một cái.

Cô cười một tiếng nói: "Thì ra tất cả đều là quen biết, Dĩ Trạch tại sao lần trước không nói?". Cô lại đem tầm mắt chuyển qua một bên Mạc Dĩ Trạch, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của anh xanh mét: "Anh bị làm sao vậy?".

Bùi Nhiên vươn tay, sờ sờ khuôn mặt anh.

Mà cũng bởi vì cử động này của cô, chọc cho lòng Âu Y Tuyết vừa đau nhói. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy mình lòng của giống như là bị hung hăng níu chặt, để cho cô hô hấp cũng trở nên đặc biệt khó khăn. Không muốn để lộ ra ngoài, cô dám buộc mình đem tầm mắt chuyển qua nơi khác, làm bộ chuyện gì cũng không có xảy ra.

Nhìn cô không nhúc nhích, Mạc Dĩ Trạch trừ đối cô thương tiếc ở ngoài hơn nữa là tức giận!

Hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Âu Y Tuyết, tay ôm Bùi Nhiên lại không tự chủ co lại, có hoàn mỹ đường cong khoe miệng tà ác nâng lên: "Nếu mọi người vừa lúc đều ở đây, vậy giúp Nhiên nhi chọn nhẫn đi". Anh có thâm ý nói, vừa chú ý Âu Y Tuyết.

Vậy mà, Âu Y Tuyết sau khi nghe, vẻ mặt hoàn toàn không có thay đổi. Mà thấy thế, Mạc Dĩ Trạch phần nộ không đành dằn lên.

”Này. . .”. Lục Bình kinh ngạc, bởi vì bà hoàn toàn không có nghĩ qua Dĩ Trạch lại sẽ làm ra quyết định như vậy, hơn nữa điều này cũng không phù hợp kế hoạch! Vì vậy bà sững sốt một lát, muốn cự tuyệt. Vẫn còn không có nói ra, một giọng nói liền cắt đứt lời của bà.

”Dĩ Trạch nói rất đúng, không bằng hai người giúp con chọn nhẫn”. Nghe được Mạc Dĩ Trạch như vậy ‘thương yêu’ mình, trong lòng Bùi Nhiên đã sớm hồi hộp. Chứ đừng nói lại đi truy cứu về mặt lạnh lùng vừa rồi của Mạc Dĩ Trạch .

Yêu cầu của Bùi Nhiên như thế, tựa hồ vừa lo lắng những chuyện khác, cho nên Lục Bình do dự một hồi lâu, cuối cùng trưng cầu Âu Y Tuyết ý kiến.

Âu Y Tuyết cũng không có nói cái gì, chỉ là gật đầu một cái.

Vì vậy bốn người liền bắt đầu vì Bùi Nhiên chọn mua nhẫn kết hôn.

Không biết Mạc Dĩ Trạch có phải là cố ý hay không!

Chỉ cần Bùi Nhiên nhìn trúng chiếc nhẫn nào, cũng không quản giá cả như thế nào, Mạc Dĩ Trạch toàn bộ đem mua trọng kim chỉ vì bác cô cười một tiếng! Sau đó còn cùng Bùi Nhiên mang nhẫn giống nhau, sau đó cố ý hỏi thăm ý kiến của Âu Y Tuyết, mà Âu Y Tuyết cũng chỉ có thể cố nén nội tâm chua xót, không ngừng gật đầu mà ca ngợi.

Thật vất vả tốn ba bốn giờ chọn một chiếc nhẫn ưng ý nhất, nhưng là Mạc Dĩ Trạch cũng không có dễ dàng như vậy liền thả qua cô, mà là lại dẫn Bùi Nhiên đi chọn áo cưới, dĩ nhiên, hộ tống còn là Lục Bình cùng Âu Y Tuyết!

Lúc chọn áo cưới anh và Bùi Nhiên ở trước mặt mọi người cùng nhau ân ái, thỉnh thoảng cùng Bùi Nhiên thân mật hôn, làm cho nhân viên bán hàng ở một bên vô cùng ghen tỵ, vừa tán thưởng Bùi Nhiên có thể tốt phước như vậy có một người chồng vô cùng tốt.

Nhìn cảnh tượng bọn họ “ân ái”, trong lòng Lục Bình điên cuồng mắng Mạc Dĩ Trạch, còn lo lắng cho Âu Y Tuyết, mà Âu Y Tuyết miễn cưỡng mỉm cười nhưng trong lòng dường như có cái gì đó từ từ từ bề nổi.

Tóm lại qua một ngày này Trong đầu Âu Y Tuyết chỉ có mấy chữ đó chính là đau đến không muốn sống nữa!

Màn đêm buông xuống.

Mạc Dĩ Trạch mượn có phải cùng Bùi Nhiên ăn tối nên không có trở về Mạc Gia. Trên bàn ăn Lục Bình không ngừng oán trách Mạc Dĩ Trạch quá đáng vừa quan sát biểu tình của Âu Y Tuyết, nhưng bà nói chuyện muốn nửa ngày Âu Y Tuyết không có bất cứ thay đổi gì ăn cơm xong lặng lẽ đi lên phòng.

Trở lại trong phòng, Âu Y Tuyết cũng không có giống như thường ngày, rửa mặt đi nằm ngủ. Mà là ngồi một mình ở bên mép giường, không biết nhìn nơi nào rơi vào trầm tư.

Cô. . . Ra sao á. . . Tại sao cảm thấy tâm trạng quá đau khổ. . .

Cô không hiểu, cô nhìn thấy bọn họ ân ái nên vui mừng, vui mừng mình rốt cuộc sẽ không mặc cho anh định đoạt, vui mừng sau này không còn có bất kỳ quan hệ gì, nhưng là tại sao. . .

Cô cảm thấy tim của mình trống rỗng, giống như là thiếu một khối thứ gì đó quan trọng nhất. Loại cảm giác này là cô chưa từng có, cô bị làm sao nha?

Nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt lại không khỏi hiện ra giữa ban ngày Mạc Dĩ Trạch ôm Bùi Nhiên, thân mật tỉ mỉ hôn Bùi Nhiên, vì vậy trong lòng đau lại càng thêm rõ ràng khắc sâu!

Trong mắt không biết từ lúc nào nổi lên sương mù, cô gắt gao cắn môi dưới của bản thân, vì mình làm đau mà cảm thấy không hiểu, cảm thấy vô dụng. . .

Chẳng lẽ, cô là yêu anh?

Cô chưa từng có yêu ai, cho nên cô cũng không biết cảm giác của mình có phải hay không bởi vì quan tâm làm cô đau đớn như thế.

Nhưng nếu quả như thật là như vậy, cô nên làm cái gì. . .

Đứa bé lập tức sẽ ra đời, cô cũng rất nhanh là có thể có được cuộc sống cô muốn, mà anh sẽ chỉ lần nữa có một gia đình. Bọn họ sẽ rất nhanh không nữa bất kỳ dính líu. . . Chỉ là, vừa nghĩ tới bên cạnh anh sắp có một người con gái khác, lòng ngực của anh không hề thuộc về cô, cô cũng cảm thấy trời đất đều ở đây bằng tuyết, thế giới lâm vào hắc ám.

Tại sao vào lúc này, cô mới phát hiện. . . Mới phát hiện thì ra mình vẫn luôn có cái cảm giác này, hẳn là. . . Yêu?

Làm thế nào, cô rốt cuộc nên làm cái gì. . .

Nhất thời lúc cô đang mê mang như đang đi vào sa mạc.

Từng giây từng phút trôi qua Âu Y Tuyết lâm vào suy nghĩ của mình không thể thoát ra.

Trong lúc khóe mắt cô trào ra giọt nước mắt thì có một bóng dáng đang ở ngoài cửa từ từ tiến vào, đi đến phía sau cô. ..

Khi Âu Y Tuyết còn đắm chìm trong trong mạch suy nghĩ của mình thật lâu, một bóng đen đã chợt từ phía sau của cô ôm lấy cô.

Động tác này làm cho Âu Y Tuyết cả kinh, cô đang định phản kháng, thì nghe được hơi thở và hương vị quen thuộc làm cô ngừng động tác.

Đúng vậy, cô chưa có quá mức, nhưng là cô có thể biết ôm cô là ai! Cái đó cô đoạt lấy chín tháng lòng ngực, trừ anh ra không nữa người khác.

Mạc Dĩ Trạch lắng lắng ôm cô, âm thầm. Trên mặt trần đầy chán chường, cùng ban ngày khôn khéo cơ trí chính anh giống như hai người, toàn thân của anh tràn ngập này một cổ nồng nặc mùi rượu cùng với mùi thuốc lá, vốn là sửa sang lại tây trang cũng biến thành nhốn nháo rất nhiều.

Đáng chết, anh thế nào không có chí khí như vậy!

Rõ ràng tự nói với mình không cần suy nghĩ tiếp đến người phụ nữ máu lạnh này, cũng cố gắng ép mình không cần để ý cô, nhưng khi anh trở lại trong biệt thự, thấy nói cô đã từng nằm giường lạnh lẽo, anh còn là khắc chế không được chạy đến tìm cô.

"Tại sao. . . Tại sao. . .". Không biết qua bao lâu, tĩnh mịch cực kỳ bên trong phòng vang lên anh khàn khàn giọng trầm thấp.

Trong lòng Âu Y Tuyết chán nản nhưng không có hỏi. . .

Không có nghe được câu trả lời của cô, tựa hồ ngay từ lúc trong dự liệu của anh. Anh nhẹ nhàng cười nhạt một tiếng, men say mông lung trong mắt có cực kỳ bi ai.

Biết rõ cô cái gì cũng không biết nói, đối với anh không có nửa điểm tình yêu, anh rốt cuộc vẫn còn ở đang mong đợi cái gì?

Nghĩ tới đây, Mạc Dĩ Trạch không khỏi có chút tức giận. Tại sao mình bỏ ra tất cả thật lòng, lại không chiếm được cô một chút tình yêu, cho dù là một điểm nhỏ, tại sao cũng không có?!

Anh ôm Âu Y Tuyết tay không tự chủ buông lỏng ra.

Chỉ cảm thấy cổ hơi thở quen thuộc kia cách mình một xa, trong ngực không còn, tâm cũng theo đó không còn. . .

Một giây kế tiếp, Mạc Dĩ Trạch liền đem thân thể của cô chuyển một cái, cô chưa kịp phản ứng kịp, anh ngang ngược hôn cô.

"Ừ. . .". Cảm nhận được do trong miệng anh truyền mùi rượu, Âu Y Tuyết không tự chủ nhú mày, trực giác tính liền muốn muốn đem anh đẩy cách.

Mạc Dĩ Trạch căn bản không để ý sự kháng nghị của cô mượn men say, anh nhanh chóng dùng bàn tay cầm giữ tay của cô nâng tại đỉnh đầu của cô, sau đó cái tay còn lại đẩy cô. Cô thân thể mềm mại liền rơi vào

lông trong chăn, Âu Y Tuyết muốn mượn này đứng dậy, Mạc Dĩ Trạch giống như là biết ý đồ của cô, nhanh chóng dùng chân của mình chống đỡ ở trên hai chân cô, để cho cô không thể động dậy.

Nụ hôn của anh mang theo xâm lược ý vị, thật sâu mút vào cô cái lưỡi thơm, gặm cắn không ngừng.

đã che giấu

"Ừ. . ." Âu Y Tuyết rên rỉ ra tiếng, một đôi con ngươi xinh đẹp viết đầy kinh hoàng. Cô muốn tránh thoát, bắt đầu hơi sức của cô đối với anh mà nói căn bản là một sợi lông của con trâu, cho nên cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng anh công hãm.

Một nụ hôn không biết triển miên bao lâu, cho đến Âu Y Tuyết cảm thấy đầy ngập phổi không có bất kỳ không khí chảy vào, sắp hít thở không thông thời điểm, anh rút cuộc buông ra cô.

Men say con ngươi nhìn đôi mắt của cô, một tia khổ sở xuất hiện tại con ngươi của anh.

"Tôi đang nằm mơ sao?". Anh không có buông cô ra, mà là nâng cao thân thể ôm ái mà hỏi: "Là bởi vì quá nhớ em, cho nên xuất hiện ảo giác". Anh thật sâu hãm vào, nếu như đây là một mộng, như vậy anh rất tình nguyện cái này mộng có thể vẫn đi xuống, không nên dừng lại. . .

Nghe vậy, Âu Y Tuyết cứ như vậy nhìn anh, không lên tiếng. Bởi vì đối mặt bộ dáng như thế của anh, cô phát hiện mình đầu óc trống rỗng, bởi vì anh, lòng của cô sự trống rỗng ấy bị lấp đầy!

"Ha ha. . .". Mạc Dĩ Trạch thu lại nâng của mình bị thương tâm tư, anh âm thầm cười nhạo một tiếng, ngay sau đó lại tự nhủ: "Tại sao em cũng không cảm thấy, tại sao. . . Tôi nghe lời của em, cười người phụ nữ khác, tại sao em đều không liếc lấy tôi một cái? Tôi làm nhiều chuyện trái với tâm nguyện mình như vậy, tại sao em cũng không tức giận? Dù là chỉ có một chút điểm sức sống, tại sao cũng không có. . .".

Anh thật là khổ sở, thật là khổ sở! Khi anh vì muốn cô để ý, cố ý cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, tại sao cô lại thủy chung an tĩnh như vậy nhìn anh, không có bất kỳ biểu tình phản ứng, quay đầu lại khổ sở chỉ có một mình anh. . .

Âu Y Tuyết lắng lắng nghe anh sau nỉ non, thật lâu sau mới nói: "Anh say".

"Không. . . Tôi không có say!". Say, cô là sẽ không như vậy chân thật đấy! Cô tỉ mỉ xinh đẹp như vậy, làm anh mê mê luyến, vào giờ khắc này đều là như thế chân thật. Anh không có say!

Giờ phút này Âu Y Tuyết đem những lời chân thành của anh do anh đang say rượu nói xằng bậy! Mặc dù cô cũng đối với những lời nói đó cảm thấy vô cùng rung động, nhưng cô lại không thể hoàn toàn tin tưởng những lời anh nói. . . Bởi vì cô hiểu anh đối tốt với cô chỉ vì đứa bé trong bụng mà thôi. . . .

Vậy mà, cô chắc chắn tới nhanh như vậy, đi cũng nhanh, bởi vì. . .

"Anh yêu em". Nhìn cô đều ở gang tấc, một câu ở trong lòng bị đè nén thật lâu lời của từ anh lãnh khốc khóe miệng tràn ra.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, trong ánh mắt trong nháy mắt hiện ra không dám tin.

Giống như là câu nói mở đầu, hoặc giả được cô cho phép để cho anh an tâm rất nhiều, ngay sau đó Mạc Dĩ Trạch lại lẩm bẩm nói: "Anh nhớ em, nhớ em ở dưới người của anh thở gấp, nhớ em cùng anh cùng nhau đi Thiên đường cái kia một giây; anh yêu em, yêu em hận không được sắp chết đi, sống không bằng chết. . .". Dần dần, anh nói rất nhiều lời nói, nhưng là Âu Y Tuyết cũng không có nghe, bởi vì cô ý định đều ở câu kia của anh: 'anh yêu em'.

147. Chương 146 : Ngọt Ngào Cuối Cùng

Giờ phút này cô không biết miêu tả tâm trạng của mình thế nào, nhưng có một chút có thể nói là do buổi nói chuyện với Mạc Dĩ Trạch, cô cảm giác như mình bay bổng trên mây, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, đó là một loại cảm giác trước nay chưa từng có....

Nhìn về phía Mạc Dĩ Trạch đã không biết nói bao nhiêu câu “Anh yêu em”. Cũng cảm giác được chỗ đó của anh đang không ngừng vươn lên, khi anh không khống chế được dự vọng muốn cô, anh gần như nổi điên yêu thương cô, khi đó anh mới dừng lại lời nói

“Anh muốn em...”. Không biết có phải do tác dụng của rượu, giọng nói của anh khàn khàn âm thanh ôn nhu quyến rũ.

Âu Y Tuyết có chút kinh ngạc, sau đó nhắm lại hai mắt, dùng môi mình hôn anh, dùng động tác của bản thân trả lời anh.

Có lẽ là cảm động tấm lòng của anh, cũng có lẽ bản thân cô cũng khát khao anh.

Đêm hôm đó, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cả hai người rơi trong cơn xoáy yêu thương, cùng nhau bước qua một đêm yêu thương tuyệt đẹp.....

※

Bảy giờ rưỡi sáng.

Con chim trên nhánh cây Kỷ Kỷ không ngừng líu lo, một căn phòng bên trái trên lầu hai của Mạc gia, có một bóng người vô cùng khó chịu.

Đầu đau muốn nứt, từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Hai tay chống dậy thân thể, ánh sáng xuyên qua kính thủy tinh làm chói mắt khiến người nào đó rất khó chịu, ở trong lòng không ngừng tức giận, cảm thấy ý thức bắt đầu thanh tỉnh lúc này anh mới nhìn xung quanh căn phòng, lại phát hiện đây không phải phòng mình. Nhưng kinh ngạc một chút sau đó cảm giác lạnh lẽo xâm nhập trái tim.

Theo bản thân cúi đầu xuống, mới phát hiện thân hình dưới chiếc chăn không mảnh vải che thân..

“Tại sao...”. Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Tại sao bản thân lại không mặc đồ? Đầu thì vô cùng đau, anh nhú mày muốn nhớ lại chuyện tối qua, nhưng cố thế nào, anh cũng không nhớ chút gì.

Trong lúc anh còn đang nghĩ ngợi, một bóng dáng vụng về xuất hiện ở cửa phòng.

“Anh tỉnh rồi?”. Một giọng nói dịu dàng như nước nhưng lại không có chút độ ấm

Nhìn theo nơi phát ra giọng nói, lại thấy bóng dáng khiến anh mong nhớ ngày đêm, kinh ngạc trong mắt Mạc Dĩ Trạch mất đi chỉ còn lạnh lẽo như cũ.

Âu Y Tuyết không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của anh, đẩy cửa phòng ra, một tay đỡ cái bụng đã to, một tay cầm ly trà mật ong đưa cho anh.

Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhìn cô, thật lâu sau mới cầm lấy, nhưng anh cũng không có uống..., do dự hỏi: “Sao tôi lại ở đây?”. Đáng chết, chuyện tối qua anh không nhớ chút gì.

“Anh uống say nên cả đêm qua ngủ ở đây”. Bộ dạng Âu Y Tuyết giống như trả lời cho có, vì không muốn để lộ ra lòng mình, cô hạ mắt, giống như chuyện gì cũng không có.

Nghe vậy ánh mắt Mạc Dĩ Trạch chăm chú nhìn cô: “Chỉ có vậy?”. Anh không tin, nhưng bộ dạng chắc chắn của cô khiến anh không tin không được.

Anh nôn đầy cả người cho nên tôi giúp anh thay quần áo”. Âu Y Tuyết vừa nói xong lại nói tiếp: “Ở đầu giường có một bộ quần áo sạch sẽ, là tôi lấy từ phòng anh, anh mau thay. Hôm nay là hôn lễ của anh, anh không thể đến trễ”. Nói xong, trái tim vốn đang bình yên lại cảm giác được rất đau.

Dứt lời, Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy toàn thân bốc lên lửa giận, anh lạnh lùng nhìn Âu Y Tuyết giống như muốn nhìn thấu trái tim cô.

Đáng chết, anh có nên cảm ơn sự tốt bụng của cô không? Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt đôi mắt không chút cảm xúc, cả người Mạc Dĩ Trạch giận sôi nhẩn nại xuống.

Tất cả những việc xảy ra tối qua, xem như là lần cuối cho sự càn rỡ của bản thân. Cô biết mình là ai, cô và anh là người của hai thế giới khác nhau, cô không xứng với anh. Cho nên cô không muốn phá hoại hôn lễ của anh, cô không muốn làm người thứ ba, nhất là....

Nghĩ đến đây, Âu Y Tuyết lại đau lòng, sau đó xoay người ra ngoài.

Vậy mà khi cô vừa xoay qua đã có một đôi tay mạnh mẽ kéo cô lại. Cô còn chưa rõ xảy ra việc gì thì cả người đã bị kéo về phía sau rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Không muốn nghe cô nói tiếp nữa, Mạc Dĩ Trạch nâng cằm cô lên, sau đó mạnh mẽ hôn cô.

Lưỡi như thanh kiếm vọt qua trong gió cạy ra hàm răng của cô, xâm chiếm cô. Nụ hôn của anh mang theo nhiệt độ như lửa thổ lộ sự tức giận của anh và sự trừng phạt của anh dành cho cô.

Âu Y Tuyết chỉ mở to mắt, quẩn luyến nhìn hai mắt khép chặt của anh cùng với đường nét khuôn mặt của anh. Hình ảnh tốt đẹp tối qua lại hiện lên trong tim cô làm cô càng thêm đau khổ.

Rốt cuộc, cô không lừa dối chính mình.

Cô thương anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh đã yêu anh, chỉ là bởi vì anh trêu cợt, cô không muốn thừa nhận tim của mình. Vậy mà sau khi trải qua tất cả, cô rốt cuộc nghĩ thông suốt.

Cũng hiểu rõ, biết là không thể cùng anh có quan hệ không rõ, cho nên trong giờ khắc này cô muốn ghi nhớ anh thật kĩ khắc vào lòng mình, mãi mãi không quên....

Dần dần, cô đáp lại nụ hôn của anh. . .

Sau khi kết thúc, Âu Y Tuyết thở hổn hển dựa trong ngực của anh, mà Mạc Dĩ Trạch thì dịu dàng say mê nhìn cô, thật lâu sau mới nói:

"Cô không có lời gì muốn nói với tôi sao?". Anh hếch lên mày, giọng nói có chút khàn khàn, giống như là bởi vì nổi lên ham muốn.

Anh đang đợi cô! Đợi cô nói cho anh biết, đừng kết hôn! Nếu như cô nói, bất chấp hậu quả sẽ ra sao, anh cũng sẽ hủy bỏ hôn lễ. Anh sẽ vì cô mà thay đổi, từ đó về sau sẽ thương yêu cô thật nhiều, dù cho cô không yêu anh cũng không sao. . .

Vậy mà chờ mong chỉ là chờ mong, coi như anh muôn vàn hi vọng, thế nhưng vĩnh viễn cũng không được.

Âu Y Tuyết khó khăn chống lên thân thể của mình từ trong ngực của anh đứng lên, sửa sang y phục có chút xóc xếch, lúc này mới chậm rãi nói: "Hôn lễ của anh, sắp trễ". Tâm tình không có bất kỳ đắn đo, bộ dạng lạnh nhạt.

"Cô. . . Cô thật lòng hi vọng như vậy?". Mạc Dĩ Trạch nghe được thanh âm trái tim mình tan nát, nụ cười khổ sở, trong đôi mắt càng thêm đau đớn.

Âu Y Tuyết không trả lời, chỉ là yên lặng xoay người, sau đó đi ra khỏi phòng.

Nhìn theo chiếc cửa nhẹ nhàng khép lại, bên trong cửa vang lên tiếng la hét đau đớn lòng của cô, cô cố gắng chống đỡ bản thân, nỗ lực ức chế mình đừng khóc. Nhưng ..., cô lại thất bại.

Hai giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, đã sớm tiết lộ nỗi đau của cô. . .

148. Chương 147 : Bắt Đầu Là Hận, Cuối Cùng Là Yêu (kết Thúc 1)

Nghe Âu Y Tuyết nói xong câu nói kia, trong lòng Mạc Dĩ Trạch vô cùng đau khổ nhưng vẫn cứng rắn rời đi. Khi đi ngang qua người Âu Y Tuyết anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng sau đó quyết tâm bước đi.

Đau lòng như muốn chết, nhưng không thể để cho bất cứ ai nghi ngờ, cô chỉ có thể nhẫn nhịn nén vào lòng. Trong lòng của cô, cô luôn nghĩ mình là một người bất hạnh ai ở bên cạnh cô cũng sẽ gặp bất hạnh, cô không muốn làm tổn thương một ai, cô chỉ có thể đứng xa xa chúc họ hạnh phúc.

Trong lúc quần quanh trong suy nghĩ của mình đã qua buổi sáng, hai giờ trưa nay sẽ bắt đầu hôn lễ.

Mặc dù Âu Y Tuyết dùng mọi cách không muốn tham gia hôn lễ, nhưng do lời mời chân thành của Lục Bình và Mạc Dĩnh, cô chỉ có thể gật đầu cùng đi.

※

Tin tức hôn lễ của Mạc Dĩ Trạch và Bùi Nhiên vừa được công bố đã hấp dẫn những nhà chính trị cùng thương nhân chú ý, cho nên mời hai giờ trưa ngày hai mươi tháng năm, những người đàn ông và phụ nữ ăn mặc sang trọng đã sớm đến hội trường nơi diễn ra hôn lễ.

Hôn lễ được tổ chức ở một nhà hàng cao cấp thuộc Khải Tắt Đế Quốc, Mạc Dĩ Trạch vì tránh paparazi và những tay truyền thông lên vào đã cố ý bố trí hơn bốn mươi vệ sĩ để phòng chắc chắn, ai không có thiệp mời sẽ không thể bước chân vào.

. . .

Một giờ ba mươi phút chiều,

Bên trong phòng hóa trang của cô dâu ——

Bùi Nhiên mặc một áo cưới màu trắng vai trần, trên cổ áo trang trí bằng ren và pha lê khâu thành hình nơ bướm, bộ dáng sang trọng ưu nhã. Bùi Nhiên cảm giác còn thiếu cái gì nhưng nghĩ mãi không ra.

Đang lúc cô đang khổ não suy nghĩ, thì có tiếng gõ cửa phá tan suy nghĩ của cô.

“Mời vào”.

Cửa đẩy ra, Bùi Nhiên trông thấy Lục Bình mặc một chiếc đầm sang trọng, rất thanh lịch. Bà nở nụ cười nhẹ.

Khuôn mặt Lục Bình thân thiện đi tới bên cạnh Bùi Nhiên.

“Cô...”. Bà muốn nói lại thôi, có chút khó mở lời.

“Dì Lục nếu có gì cứ nói”. Nói xong cô dịu dàng kéo Lục Bình đến chiếc salon bên cạnh ngồi xuống. Mặc dù số lần họ gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng bà sắp trở thành mẹ chồng của cô, đương nhiên cô phải ra sức lấy lòng.

Lục bình do dự nhìn cô một cái, lúc này mới nhỏ nhẹ nói.

”Cô. . . Yêu Dĩ Trạch?”.

Bùi Nhiên ngẩn ra, đối với vấn đề này vô cùng ngạc nhiên. Nhưng sao đó cô lại gật đầu, cười đáp: “Con thương anh ấy”. Tuổi còn trẻ đã có sự nghiệp to lớn, khuôn mặt đẹp trai hơn cả ngôi sao, có thể nói anh ta là ước mơ của nhiều cô gái, cô tin rằng không có cô gái nào là không yêu anh ta.

”Vậy. . . cô cảm thấy nó yêu cô sao?”. Lục bình lại mở miệng hỏi.

”Cái này. . .”. Bùi Nhiên do dự, ngay sau đó mỉm cười: “Tình cảm có thể từ từ nuôi dưỡng, con nghĩ Dĩ Trạch cũng nghĩ như vậy. Nếu không cũng không quyết định cưới con ngay lần xem mắt đầu tiên”, kết hôn chớp nhoáng..... nghĩ đến đây cô không khỏi tự hào về vẻ ngoài của mình.

Lúc này Lục Bình lại không biết nên nói gì. Vốn là muốn Dĩ Trạch và Âu Y Tuyết có thể hạnh phúc, khiến Bùi Nhiên thoát hôn, nhưng không nghĩ đến cô lại kiên trì như vậy, nếu muốn hủy bỏ hôn lễ này chỉ còn cách đi nói chuyện với Dĩ Trạch..... Nhưng Dĩ Trạch là đang cố tình, thái độ vô cùng cứng rắn.

“Nếu bác nói với cháu.... Dĩ Trạch đã có người yêu, con sẽ làm sao?”. Rốt cuộc Lục Bình không hỏi vòng vo nữa mà là thẳng thắn.

Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bà, cũng không nghĩ hỏi nhiều, ngoan ngoãn trả lời: “Con sẽ cố gắng khiến Dĩ Trạch yêu con. Nếu anh ấy đã quyết định lấy con vậy thì chứng minh cho việc anh ấy đã quên người phụ nữ kia”. Trong giọng nói tràn đầy tự tin.

Câu trả lời của cô khiến Lục Bình càng thêm khổ não, bà cố bắt mình tươi cười, sau đó gật đầu một cái rồi nói với Bùi Nhiên một chút gì đó rồi rời đi.

Cho đến khi ra khỏi phòng vẫn có chút áy náy nhìn Bùi Nhiên đang ngồi trên ghế.

Khi bóng dáng của bà từ từ biến mất trong tầm mắt. Bùi Nhiên mới suy nghĩ kĩ lại. Những vấn đề mà Lục Bình hỏi rất kì lạ hành động cũng rất lúng túng, cảm giác đó không biết diễn tả thế nào, giống như..... giống như bác ấy không muốn cô lấy Trạch.

Là cô đa nghi sao?

Không, Bùi Nhiên chắc chắn, càng thấy rằng lời nói của bà ấy chính là có ý như vậy. Vì vậy, cô vội vàng đuổi theo muốn hỏi rõ ràng.

※

Đứng bên ngoài một căn phòng khác, Lục Bình không khỏi hít sâu một hơi rồi thở ra không biết bao nhiêu lần, sau đó hạ quyết tâm đẩy cửa ra bước vào phòng.

Bên trong gian phòng, trừ một bộ ghế sa lon, một tủ bát, một giường lớn ngoài ra không còn cái khác.

Lục bình nhìn trên ghế sa lon, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng người kia. Tầm mắt tìm kiếm một lát, nhìn theo hướng của sổ, lại thấy một bóng dáng mảnh khảnh tạo cảm giác cô độc khiến trong lòng Lục Bình cảm thấy xót xa.

Yên lặng thờ dài, sau đó bà bước nhẹ đi tới.

”Con thật muốn đẩy Dĩ Trạch cho người khác sao?”.

Nghe vậy, thân thể Âu Y Tuyết run lên, lúc này mới chậm rãi xoay người lại. Khi nhìn thấy đôi mắt vô hồn của cô trong ánh mắt thương tiếc của Lục Bình, trong lòng không khỏi có chút rung động.

Cô không trả lời, mà là lẳng lặng nhìn Lục Bình.

”Bác dám khẳng định, Dĩ Trạch yêu con”. Thấy cô vẫn không có nửa điểm phản ứng, Lục Bình lại nói. Mặc dù cô không biết giữa bọn họ có mâu thuẫn gì, chỉ là cô có thể khẳng định chính là, bọn họ yêu nhau! Chỉ là tồn tại nguyên nhân nào đó, để cho bọn họ không thể đi đến bên nhau.

Âu Y Tuyết nhàn nhạt hạ mắt, đem tâm tư cắt vào trong lòng. Cô cắn cắn môi, cố gắng không nhìn về bị thương trong mắt của Lục Bình, đáp: ”Hai người không thích hợp”.

Lời nói do rượu của anh tối qua, để cho cô biết cảm tình của anh đối với cô, nhưng cô không thể tiếp nhận. Bọn họ là người của hai thế giới, anh là lãnh đạo của tập đoàn Khải Tắt Đế Quốc, cô chỉ là một cô gái vừa tốt nghiệp trung học đã mang thai, cô không xứng, anh xứng đáng tìm được cô gái thích hợp.

“Sao lại không hợp”. Lục Bình vừa nghe thiếu chút tức hộc máu. Bà còn tưởng hai đứa rồi rầm chuyện gì, thì ra tất cả chỉ vì một câu không thích hợp của cô.

Bác chưa từng nhìn thấy Dĩ Trạch yêu một người đến như vậy. Bà thật không hiểu, cô ngại cái gì “nó chỉ yêu con, còn cá cược 10% chữa đôi chân”. Dĩ nhiên sau này bà mới biết.

149. Chương 148 : Bắt Đầu Là Hận, Cuối Cùng Là Yêu (kết Cục 2)

Bởi vì câu nói của Lục Bình , Âu Y Tuyết ngẩn ra. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đau thương của Lục Bình thật lâu.

Thấy cô rút cuộc cũng có phản ứng, trong lòng Lục Bình thầm thở dài, ngay sau đó lại nói: “Tên nhóc đó mấy ngày nay ngày nào cũng ở tới mười hai giờ đêm mới rời đi, trước mắt thì nói là thảo luận chuyện kết hôn, nhưng ai cũng biết là nó không muốn xa con”. Bà chưa từng thấy qua con mình lại yêu thương một người con gái như vậy, cho nên bà cũng muốn giúp cho cả hai xóa bỏ hiểu lầm.

Âu Y Tuyết lặng lẽ mím môi, chỉ là nhàn nhạt nhìn Lục Bình, không nói gì.

“Bác nhìn nó từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy nó để ý ai nhiều như vậy. Cho nên bác nghĩ, địa vị của con trong lòng nó không hề nhỏ, ngay cả bác và cha nó cũng không bằng”. Mặc dù bà không muốn thừa nhận

việc này nhưng đây là sự thật. “Cho nên giữa hai con không có gì là không thích hợp, con nói cho bác biết, con có thương nó không?”. Lục Bình nghiêm túc hỏi.

“Con....”. Đối mặt với câu hỏi của bà, trái tim Âu Y Tuyết không ngừng loạn nhịp, một câu nói mắc kẹt trong lòng. Do dự một lúc, cô nhìn thẳng vào Lục Bình, nhẹ nhàng nói: “Yêu..”. Rất lâu trước đây cô không hiểu cảm giác của bản thân đối với anh, nhưng khi trải qua đêm đó, cô mới phát hiện cảm giác đó là yêu.

Lục Bình thật vui mừng, thì ra là cả hai đều yêu nhau.

“Nếu như vậy, sao con lại đẩy nó ột người phụ nữ khác? Người Dĩ Trạch yêu là con, con hẳn tâm nhìn nó đau khổ, cưới một người phụ nữ mà bản thân không thương làm vợ sao?”. Đây là mục đích thật sự của bà..

Âu Y Tuyết lắc đầu, trong con người đã nhạt nhòa, cô khó nói nên lời giọng khàn khàn: “Con yêu anh ấy, nhưng không đồng nghĩa với việc con có thể quên những việc anh ấy từng làm với con”. Đúng vậy, cô không thể quên dù cô yêu anh.

Cô không thể quên đêm đính hôn đó, anh chiếm đoạt cơ thể cô. Cô không thể quên đêm mưa hôm ấy, anh ép buộc cô trở thành người giúp việc của anh. Cô không thể quên.... Tất cả tất cả cô đều không quên được, cho nên cô không thể tiếp nhận tình yêu của anh...

Nghe vậy lời nói sắp nói của Lục Bình trong nháy mắt bị nghẹn lại.

Bà áy náy nhìn Âu Y Tuyết, trong lúc vô tình mới phát giác ánh mắt của cô đầy sợ hãi. Mặc dù bà không biết Dĩ Trạch đã làm gì với cô nhưng theo cảm giác của bà thì đó không phải là chuyện tốt.

“Có lẽ Dĩ Trạch không biết biểu đạt tình yêu của bản thân....”. Bà nhẹ nhàng nói ra. “Cá tính của Dĩ Trạch từ nhỏ đã lạnh lùng lại hướng nội, đối với thứ bản thân đã thích sẽ giành cho được...chỉ là.... Con phải biết những việc mà nó làm đều là do rất yêu con”. Lục Bình ra sức giải thích muốn giải tỏa sự sợ hãi của cô.

Dứt lời, Âu Y Tuyết không biết phải nói gì, im lặng một lúc lâu

“Đôi khi bác cũng không biết tại sao cá tính của Dĩ Trạch lại như vậy, chẳng qua là bác hiểu nó làm gì cũng có nguyên nhân”. Khóe môi của Lục Bình nở nụ cười đắng chát, che lại tâm tình của mình, bà nói tiếp: “Giữa hai đứa chỉ là hiểu lầm, chỉ cần giải tỏa là tốt rồi. Bác không hi vọng hai đứa chỉ vì hiểu lầm mà hối hận cả đời, người yêu nhau thì phải ở bên nhau, nếu cách xa nhau sẽ rất đau khổ”.

”Con. . .” Âu Y Tuyết muốn nói lại thôi.

Lục Bình khẽ mỉm cười, ngay sau đó lại nói: ”Thừa dịp bây giờ còn kịp, con đi nói với Dĩ Trạch, bác tin Dĩ Trạch nhất định sẽ nghe lời con”. Bà đã nói ra mục đích của mình. Về phần sau buổi nói chuyện này, cô có hành động hay không thì phải xem vận mệnh của cả hai rồi.

Nói xong, Lục Bình vỗ vỗ bả vai Âu Y Tuyết, lại ghé vào bên tai của cô nói mấy câu, liền rời đi.

Nhìn bóng dáng của bà biến mất ở phía sau cửa, Âu Y Tuyết có chút mông lung. . .

※

Ngay tại lúc Âu Y Tuyết vẫn còn suy nghĩ về buổi nói chuyện này, một bóng người cũng đang đi vào trong phòng khi Lục Bình đi không lâu. Âu Y Tuyết còn không có phản ứng kịp, bóng người kia đã đứng ở phía sau cô.

”Thì ra quan hệ của các người cũng không đơn giản như vậy”.

Âu Y Tuyết không có bất kỳ chuẩn bị, thân thể cô run rẩy, đợi đến khi xoay người lại, lúc này mới phát hiện ra người đứng ở sau lưng cô lại là vợ sắp cưới của Mặc Dĩ Trạch, Bùi Nhiên.

Khuôn mặt như hoa như ngọc đường nét tỉ mỉ nồng đậm ý vị, Bùi Nhiên cười như không cười nhìn sự kinh ngạc của Âu Y Tuyết, mắt nhìn đến chiếc bụng đã cao của cô nói: “Nói như vậy, đứa bé trong bụng cô là của Dĩ Trạch?”.

“Cô...”. Âu Y Tuyết rất kinh ngạc, nhưng sau đó liền hiểu: “Cô nghe được câu chuyện của tôi và bác Lục”. Đây không phải là hỏi mà là khẳng định.

“Con quyết định thế nào sau khi Y Tuyết sinh đứa bé ra sẽ đuổi con bé đi?”. Mạc Dũng lại nói mặt mày ủ ê, đối với cách làm của con trai không chút đồng ý: “Nếu Bùi tiểu thư biết đứa bé liệu cô ấy có chấp nhận không? Sao con có thể kéo người khác vào”.

Chỉ là dù cho ông có nói đến khô lưỡi, nói hết đạo lý, vậy mà Mạc Dĩ Trạch cũng không chút biểu hiện.

Thật bất đắc dĩ Mạc Dũng không biết làm gì hơn chỉ lắc đầu, bộ dáng dạy con trẻ không được nói: “Được rồi tốt thôi, con đã cứng rắn như vậy cha cũng không có biện pháp, nhưng đến lúc đó người hối hận cả đời là con”. Nói xong bỏ lại một mình anh đi ra ngoài.

Mạc Dĩ Trạch nhìn bóng dáng càng ngày càng xa, cảm giác phiền não không ngừng dâng cao, khi muốn xoay người uống chút nước, giọng nói bên nhón vang lên ngăn lại bước chân của anh.

”Trời ạ, không ổn rồi”. Một người phụ nữ sợ hãi nói..

”Làm sao rồi?”. Một người khác bên cạnh hỏi.

”Tôi mới vừa rồi đi ngang qua phòng nghỉ ngơi, thấy bộ dáng cô dâu không đúng”.

”Vậy thì thế nào?”. Người kia hỏi tiếp.

”Quan trọng là cô ấy giống như đẩy ngã một người phụ nữ có thai, người đó giống như. . . Ai nha, tóm lại thật buồn nôn ”.

Sau đó hai người còn nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng Mạc Dĩ Trạch đột nhiên trống rỗng. trong đầu của anh chỉ có câu chuyện của hai người phụ nữ vừa rồi, sau đó chạy ra hướng về phòng cô dâu

※

Bùi Nhiên nhú chặt mày, đôi tay không tự chủ nắm chặt, cô vừa nhìn Âu Y Tuyết nằm đó cùng với một cô gái không ngừng gọi cô ta tỉnh lại vừa cảm thấy lo lắng không biết làm sao.

Tầm mắt hốt hoảng của cô nhìn đến bóng dáng cô gái đang ở bên cạnh Âu Y tuyết.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Đau ở đâu? Em lập tức đi gọi điện thoại”. Tiểu Tiểu chỉ đi toilet một chút, không nghĩ tới vừa quay trở lại thì hỗn loạn như thế này.

“Tôi...”. Khuôn mặt Âu Y Tuyết trắng bệch như tờ giấy, cô cắn chặt môi của mình một lúc sau mới nói: “Tôi giống như, giống như muốn sinh...”. Cô không biết hình dung cảm giác này thế nào, bụng dưới của cô ướt ướt lại có chút lạnh, bụng cũng đau vô cùng.

“A, phải làm sao?”. Vừa nghe cô nói như vậy, trong lòng Tiểu Tiểu vô cùng sốt ruột: “Vây...vây để em đi gọi điện thoại...”. Cô vừa định đi ra cửa gọi điện thoại, nhưng đi được vài bước chợt nhớ Bùi Nhiên vẫn còn ở đây lại sợ cô ta cố ý muốn hại Âu Y Tuyết nên lại quay trở về.

“Cô mau đi gọi điện thoại, tiểu thư của tôi sắp sinh”. Thành linh nói như vậy, Tiểu Tiểu nói thẳng với Bùi Nhiên đang mất hồn.

“A....tôi ?”. Bùi Nhiên chỉ chỉ bản thân, thấy ánh mắt xem thường của Tiểu Tiểu lại nói: “Tốt...Tôi đi ngay”. Họa là do cô tìm tới, đều do cô nhất thời nóng giận. Bùi Nhiên trong lòng không ngừng hối hận, nhắc lên áo cưới muốn chạy ra ngoài.

Nhưng vừa mới ra tới cửa, một bóng người cao lớn mạnh mẽ đã chặn lại lối đi của cô. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt của anh lòng cô liền rơi vào vực sâu.

”Anh. . . anh. . . em. . .”. Bùi Nhiên bị vẻ mặt tức giận của Mạc Dĩ Trạch làm giật mình, cô sợ hãi nuốt vài ngụm nước miếng, nói không được câu nào.

Vậy mà Mạc Dĩ Trạch cũng không có để ý đến cô, chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng qua cô, sau đó phân phó Minh Vũ đang đứng sau lưng rồi vòng qua cô đi vào trong phòng.

Đi tới trước mặt Âu Y Tuyết, nhìn cô khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn toát đầy mồ hôi, trong lòng vô cùng đau đớn. Anh cúi người xuống, không có nghĩ ngợi một chút liền ôm cô lên.

”Đi lấy xe!”. Anh nói với Minh Vũ, sau đó cúi bước ôm cô ra cửa.

※

Anh chưa bao giờ biết, chờ đợi là như thế khổ sở!

Hôn lễ trong dự liệu bị hủy bỏ, bản thân là người trong cuộc nhưng Bùi Nhiên bởi vì lòng mang áy náy cho nên sau khi hôn lễ bị hủy bỏ liền trở lại nước Mỹ. Mối quan hệ Bùi thị cùng với Khải Tắt Đế Quốc cũng thất bại .

Đứng ở bên ngoài hành lang bệnh viện, Mạc Dĩ Trạch nóng nảy lo lắng đi qua đi lại, Lục Bình và Mạc Dũng sau khi hay tin cũng chạy đến bệnh viện ở bên cạnh anh..

Anh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía đèn trên phòng phẫu thuật, khi nhìn thấy vẫn là màu đỏ thì lại càng lo lắng hơn..

”Con không cần quá lo lắng, Y Tuyết sẽ không có chuyện gì”.Thấy anh hoảng hốt chán chường như thế, Lục Bình không đành lòng, tận lực trấn an: ”Sanh con cũng không phải là nhất thời, con gấp như vậy cũng không ích gì”. Mạc dù bà cũng rất lo lắng.

Chỉ là toàn bộ suy nghĩ của Mạc Dĩ Trạch đều nằm trên người Âu Y Tuyết làm sao nghe lời của bà..., anh vẫn lo lắng đi qua đi lại, trong đôi mắt chỉ có áy náy và đau lòng. Nếu như không phải vì trêu tức cô mà cố ý muốn cử hành hôn lễ, cô cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy! Anh đem toàn bộ sai lầm đều ình, bị lương tâm khiển trách.

Anh thật tự trách bản thân sao lại ngu xuẩn như vậy, cho đến khi thấy vài áo blue trắng bước ra từ phòng phẫu thuật.

”Như thế nào?”. Mạc Dĩ Trạch vừa thấy bác sĩ đi ra đã bước đến hỏi tình trạng của cô.

Thầy thuốc yên lặng lấy khẩu trang xuống, có chút mệt mỏi lau mặt, hẩn chạm mặt nhìn về Mạc Dĩ Trạch đang hoang mang, nói tiếp: ”Ông Mạc ông phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Sản phụ tình trạng rất không ổn định, thai nhi sai chỗ, sợ là rất khó giữ được hai người”.

Một câu nói của bác sĩ giống như tát một cái vào mặt Mạc Dĩ Trạch! Anh không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, liền tiếp lui lại hai bước. Một giây kế tiếp liền dùng đôi tay nắm chặt tóc của mình, mặt mắt hồn tự lảo đảo: ”Làm sao. . . Tại sao có thể như vậy. . .”.

”Cho nên chúng tôi muốn hỏi, gia đình là quyết định giữ đứa bé hay là người lớn?”. Tựa hồ đối với loại hiện tượng này đã sớm nhìn qua nhiều lần, bác sĩ do dự một lát rồi cuộc nói: ”Tình huống khẩn cấp, chúng tôi hi vọng gia đình sớm đưa ra lựa chọn. . .”.

”Không!”. Bác sĩ vẫn chưa nói hết, Mạc Dĩ Trạch đã hét lên. Anh bước đến trước mặt bác sĩ, nắm cổ áo ông ta, hốc mắt ửng hồng: ”Để cho tôi gặp cô ấy, để cho tôi gặp cô ấy!”.

Một cảm giác sắp mất đi cô mãi mãi thoát ra từ trong lòng, anh sợ hãi nhìn đèn đỏ lòng đau vô cùng. Anh không thể mất cô được, không thể. Anh giống như một con thú hoang phát ra tiếng ghen ngào, trong lòng vô cùng lo sợ.

Lục Bình và Mạc Dũng thấy bộ dáng anh như thế cũng không đành lòng, vì vậy hai người nhìn nhau, nói tiếp: ”Giữ người lớn, cho nó vào một chút”.

Bác sĩ khó khăn nhìn bọn họ, cuối cùng gật đầu một cái. . . .

※

Mặc vào bộ y phục khử trùng, mang khẩu trang, làm xong một loạt các biện pháp phòng hộ. Theo bác sĩ đi vào trong phòng giải phẫu, trông thấy cô hô hấp yếu ớt nằm trên bàn phẫu thuật, Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy vô cùng khó thở.

Anh cảm thấy bước chân của mình siêu vẹo, đôi tay run run vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, cho cô một chút an ủi, anh chân chút một lúc lâu cũng phải rút tay về..

Bị cảm giác đau đớn hành hạ vài lần, Âu Y Tuyết mê mê mang mang trông thấy bóng dáng quen thuộc, lập tức nén không được nước mắt tràn ra.

"Trạch. . .". Cô phát ra tiếng gọi yếu ớt, giờ phút này cô đã sớm sức cùng lực kiệt.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch cảm thấy lỗ mũi đau xót, nước mắt suýt nữa cũng theo đó tràn lan xuống. Anh đi tới bên cạnh của cô, dùng sức cầm đôi tay của cô, tiếng nói khàn khàn: "Cái gì cũng đừng nói, tất cả đều là lỗi của tôi". Nếu không phải tại anh gây ra tất cả, cô cũng sẽ không nằm tại đây, chịu đau đớn.

"Không. . .". Âu Y Tuyết dùng còn sót lại một chút hơi sức đáp: "Anh không có lỗi với tôi, là tôi. . .". Là tôi có lỗi với anh. Nếu như ban đầu cô có đáp lại tình yêu này, như vậy kết cục cũng sẽ không biến thành như vậy, cô thật là hối hận, nhưng cô biết bản thân không còn cơ hội rồi.

Nghĩ tới đây, nước mắt không khỏi chảy càng thêm mãnh liệt.

Một ít cảm giác đau đớn lại trỗi lên, làm cô không tự chủ sợ hãi thét lên, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, cô cỡ nào muốn nhìn cả đời, đáng tiếc cô biết mình không thể.

"Nếu như mà tôi không thể. . . Không thể tỉnh dậy. . . hãy chăm sóc đứa bé thật tốt. . .". Thanh âm nghẹn ngào gay gắt, lời nói rõ ràng rơi vào tai anh, không sót một chữ.

Nghe như lời trăng trối của cô, Mạc Dĩ Trạch cầm lấy tay cô nắm chặt, lạnh lùng nói: "Không, tôi sẽ không để cô chết! Cô phải ở bên cạnh tôi, cho đến lúc tôi chết!". Tác phong cuồng ngạo. Cho dù là mất đi đứa bé, anh cũng không muốn mất cô!

"Đứa bé không có có thể có lại, nhưng trên thế giới này, chỉ có một mình em!". Anh thật lòng nói ra lời của mình, cũng không nhìn hốc mắt ửng hồng của y tá cùng bác sĩ, chân tình tỏ tình: "Anh yêu em, anh không thể mất em! Anh suy nghĩ thông suốt rồi, vô luận là em có yêu anh hay không, em đều phải ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không buông tay!". Anh bá đạo tuyên bố!

"Anh. . .". Nghe anh tỏ tình, Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy trong tim nồng nặc tình yêu. Cô khó khăn đưa ra tay của mình, vuốt ve khuôn mặt làm cho bao nhiêu người con gái say mê, gian nan nói: "Giữ đứa bé. . .". Đây là đứa con của hai người, cô không thể ích kỷ cướp lấy tánh mạng của nó, cho nên cô nguyện ý dùng tánh mạng mình tới trao đổi.

"Không". Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch lắc đầu.

"Đồng ý với em, chăm sóc con thật tốt. . . Còn anh nữa. . .". Âu Y Tuyết cứng rắn nở ra nhất mím cười, chua xót nói. Cảm thấy hơi sức toàn thân bắt đầu mất đi, tay của cô cũng theo đó rũ xuống.

Nhìn cô chậm rãi khép lại cặp mắt, Mạc Dĩ Trạch cảm thấy hô hấp cũng khó khăn! Ngay tại lúc Âu Y Tuyết sắp mất đi ý thức, một giọng nói vang vọng trong phòng.

"Tôi không cần đứa nhỏ, tôi chỉ muốn cô! Nếu như cô ấy không chịu nổi, tôi muốn tất cả các người chôn theo!".

.

※

Hai tháng sau, Công viên Thiên Đường ——

Một người mặc tây trang, người đàn ông anh khí đứng trước một ngôi mộ, một đầu tóc đen, khuôn mặt tuấn lãng rạng rỡ, mày rậm nhú lại, hai mắt nghiêm trang nhìn tấm ảnh trên mộ, không nói lời nào.

Theo tầm mắt của anh nhìn đến tấm ảnh kia là hình ảnh một cô gái có dung mạo xinh đẹp dịu dàng. Cô nở nụ cười nhìn anh, giống như muốn nói với anh cái gì.

Bất tri bất giác, ưu thương phiêu đảng trong không khí.

Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt nhắm mắt, nhìn người nằm trong ngực, bi ai mà hỏi: "Tiểu Như, biết cô ấy là người nào không?".

Tầm mắt nhìn xuống, lại thấy trong ngực của anh đột nhiên ôm một đứa con nít, giờ phút này đứa bé đó đang ngủ say. Khuôn mặt khả ái dễ thương vô cùng giống với người trong bức ảnh.

Đứa bé là con của Mạc Dĩ Trạch và Âu Y Tuyết. . .

Tựa hồ giống như là tức cảnh sinh tình, nhìn bé giống người kia, một tia ưu sầu xuất hiện tại đuôi lông mày. Anh yêu thương ngắm nhìn bé con, trong lòng là tình yêu vô hạn.

”Tiểu Như, phải nhớ cô ấy”. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn cái trán của bé, nhìn bộ dạng bé ngủ say, Mạc Dĩ Trạch lạnh nhạt nói: ”Cô ấy là bà con. . .”.

Chỉ là vừa chưa nói hết, đứa bé như cảm nhận được nỗi đau của anh, đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn thẳng Mạc Dĩ Trạch, bị anh bi thương làm ảnh hưởng, kết quả là cong miệng lên, vang lên tiếng khóc.

”Oa. . .”. Khuôn mặt của bé nhăn thành một đống, khóc vô cùng đáng thương.

Mà kẻ đầu sỏ gây nên liên nhúu mày, vì hành động của mình cảm thấy đau lòng. Anh vụng về ôm bé vào lòng, an ủi: “Ngoan ngoan, không khóc... không khóc...”.

Sau khi nghe tiếng của anh, bé càng khóc dữ dội hơn. Không những thế hai tay nhỏ bé không ngừng vỗ mặt Mạc Dĩ Trạch, giống như trách anh quấy rầy giấc ngủ làm đẹp của mình.

Mạc Dĩ Trạch nhúc nhích, trong lòng bắt đầu bức bối, chỉ là trên khuôn mặt vẫn mang dáng vẻ của một người cha vô cùng yêu con. Anh nhẹ giọng an ủi, bắt đầu nhìn chung quanh xem ai có thể giúp anh. Rốt cuộc trời không phụ lòng người, trong nháy mắt anh nhìn thấy bóng dáng anh mong mỏi.

Vì vậy không để ý gì hết hướng theo bóng người hô to: “Vị này, tiểu bảo bối của chúng ta đói bụng!”.

Nghe vậy, bóng người cách đó không xa liếc anh một cái, nhưng là một giây kế tiếp liền bước nhanh hướng anh đi tới. Đợi đến lúc cô đi đến bên cạnh anh, lúc này mới trầm giọng cả giận nói: ”Anh lại quấy phá lúc con ngủ?”.

Sau khi sinh con cũng không có bất kỳ thay đổi, khuôn mặt xinh đẹp như trước, vóc người sau hai tháng cũng mảnh mai như cũ. Giờ phút này cả người Âu Y Tuyết toát ra sự thành thực càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác.

Trùng mắt Mạc Dĩ Trạch đang cười mình, Âu Y Tuyết bĩu môi, cuối cùng nhìn bóng dáng nho nhỏ trong ngực anh. Thấy bé khóc, lòng cô liền đau, tức giận biến mất chỉ còn có thương yêu.

”Đưa con cho em”. Cô vươn tay từ trong ngực của anh ôm qua bé con.

Đứa bé giống như cảm nhận được, sau khi rơi vào lòng Âu Y Tuyết thì nín khóc bắt đầu tìm sữa, bé ra sức hấp sữa, đôi tay quơ múa không ngừng.

“Con ngoan, mẹ cho con ăn...”. Âu y Tuyết vỗ nhẹ lưng cô, an ủi cô

Mạc Dĩ Trạch đứng bên cạnh nhìn sự dịu dàng của cô, khuôn mặt khó chịu, sau đó ôm cô.

Dứt lời, chỉ thấy Âu Y Tuyết tức giận liếc anh một cái, chỉ là trong háy mắt biểu lộ trong lòng.

Mạc Dĩ Trạch vẫn là Mạc Dĩ Trạch, một chút cũng không có đổi! Khi cô từ Quỷ Môn quan trở về, anh đã nói không cho cô rời anh nửa bước, hơn nữa còn cưng chiều tới cực điểm! Chỉ là sự bá đạo của anh tựa hồ lại thăng cấp, mỗi lần cho bé bú sữa, anh luôn thích nói vài câu, sau đó thân mật với cô rồi mới chịu bỏ qua.!

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Dĩ Trạch thừa dịp Âu Y Tuyết không để ý sẽ hôn trộm cô.

”Nơi này là công viên Tưởng Niệm, đằng hoàng một chút”. Âu Y Tuyết nhìn Mạc Dĩ Trạch, gắt giọng. Đường như nhớ cái gì, lúc này mới hỏi: ”Vừa rồi anh nói cái gì với con, sao cô khóc thành ra như vậy?”. Vốn là cô đi cúng bà ngoại, đem anh và Tiểu Như ở lại trước mộ của mẹ, cô vừa mới đi được năm phút đã nháo nhào lên rồi!

”Không có gì”. Mạc Dĩ Trạch nhẹ nhàng mỉm cười với cô, nói tiếp: ”Anh chỉ chỉ là nói cho con biết, đừng quên mẹ con, còn có bà là. . . Anh còn còn chưa nói hết đâu rồi, cô sẽ khóc rồi”.

”Anh lại nhịn xuống dằn dò một chút. . .”. Âu Y Tuyết giận đến sắc mặt đỏ lên, nhìn bé nằm trong ngực, tiếp tục nói: ”Bé còn nhỏ, chịu không được sự hù dọa của anh”. Lại nói cũng lạ, nếu theo tựa hồ là cùng với cô tâm ý tương thông. Chỉ cần người khác nói đến cô gặp chuyện hay gì đó bé sẽ khóc, hơn nữa nếu như không có cô, bé sẽ luôn luôn khóc.

Lúc này Mạc Dĩ Trạch trịnh trọng gật đầu một cái, giống như đã hiểu mà nói: "Anh hiểu biết rõ rồi, lão bà". Có lẽ là thật sợ cái câu 'các người phải chôn theo', cho nên bác sĩ cũng là hết sức giữ được hai người. Giờ đây anh mới có người bạn nữ. Nhìn họ, khoe miệng tràn đầy ý cười.

Bởi vì không ngờ anh gọi lão bà, sắc mặt Âu Y Tuyết đỏ lên, khuôn mặt xinh đẹp chọc người yêu thương. Cô cắn cắn môi, hỏi ngược lại: "Ai là lão bà của anh".

"Lão bà hỏi ai?". Mạc Dĩ Trạch hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là hỏi anh". Âu Y Tuyết không chút suy nghĩ liền trả lời, lời vừa ra khỏi miệng, cô lúc này mới phát hiện ra trong lúc vô tình mắc mưu của anh! Vì vậy sắc mặt lập tức biến thành màu hồng.

Thấy cô thẹn thùng, Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại ôn tình, anh nhanh chóng đem Âu Y Tuyết kéo vào trong ngực của mình, nói ở bên tai của cô, lời nói nhỏ nhẹ nói: "Gả cho anh, để cho anh yêu em thật nhiều".

Âu Y Tuyết ngẩn ra, trong mắt trong nháy mắt có sương mù, không trả lời.

Thấy cô không trả lời, Mạc Dĩ Trạch trong lòng không khỏi có chút khổ sở: "Nếu như em vẫn không thể quên được những việc anh đã làm với em, vậy anh nói cho em biết, anh sẽ chờ em". Chờ em nguyện ý tiếp nhận anh, nguyện ý yêu anh, cho dù là vĩnh viễn, anh đều nguyện ý chờ. Anh đang trong lòng tự nói với mình.

"Không, tôi sẽ không gả cho anh". Nghe được giọng nói run rẩy của anh, Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, một hồi lâu mới nói: "Bởi vì anh chưa cầu hôn với em". Nụ cười ở cô đẹp đẽ nở rộ, đối mặt với người cô yêu, nghe anh tỏ tình, cô đã sớm cảm động rồi tình rồi mù!

Thật ra thì ngay từ lúc nghe tiếng anh khóc yêu cầu bác sĩ phải cứu sống cô không giữ đứa bé, cô cũng đã quyết định cuộc đời này chỉ thương anh!

"Em. . . không phải anh đang cầu hôn em sao?". Mạc Dĩ Trạch có chút lúng túng, nhưng trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Âu Y Tuyết ngượng ngùng nghiêm mặt, vùi đầu vào trong ngực anh, nói thật nhỏ: "Không có chiếc nhẫn, không coi là cầu hôn". Nói xong, liền dùng sức tránh ra khỏi ngực của anh, cất bước chạy xa.

Bị cô làm cho sững sốt một lúc lâu, Mạc Dĩ Trạch cuối cùng cười đi theo.

Cô là Cô bé lọ lem, mà anh chính là hoàng tử cả đời này của cô, che chở cho cô.

Anh có thể thề với trời, cuộc đời này anh sẽ dùng tánh mạng của mình, yêu cô.

. . . .

Mặt trời chiều ngã về tây, hai bóng người nắm tay nhau kéo dài, không ngừng mở rộng. . .

Câu chuyện tình yêu của họ cũng chỉ mới bắt đầu. . .

150. Chương 149 : Cuộc Sống Ngọt Ngào

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa. Một cái chớp mắt, hơn một năm đã trôi qua, chưa tới một tuần nữa là sinh nhật hai mươi tuổi của Âu Y Tuyết.

Hôm nay, chín giờ tối.

Lúc này ánh sáng ban ngày đã bị bóng đêm thay thế, những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm. Một chiếc Rolls-Royce màu đen ánh bạc lưu lại một vệt đèn loang loáng ở khu biệt thự trên núi Dương Minh, tiến vào một trong những căn biệt thự xa hoa đó.

Xe vững vàng dừng ở trong ga-ra, tắt máy, cuối cùng xoay người ra khỏi nhà xe. Ngẩng đầu lơ đãng nhìn về một gian phòng ở phía tây của lầu hai, Mạc Dĩ Trạch theo thói quen khẽ nở một nụ cười vui vẻ .

Kể từ cái ngày chân thành tỏ tình với Y Tuyết một năm trước tại phòng giải phẫu, theo đó mối quan hệ vốn căng thẳng của bọn họ cũng dần ngọt hóa (biến thành ngọt ngào), trong một năm qua hai bên đều thẳng thắn với nhau, cho nên tình cảm kéo dài cũng dần ấm lên. Vào nửa năm trước, cô rút cuộc đồng ý lời cầu hôn của anh, tiếp theo hai người bay đi Las Vegas nhanh chóng kết hôn. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Dĩ Trạch cảm thấy có một dòng nước ấm áp chảy qua, xua tan hết những mệt mỏi của một ngày dài. Trong lòng khẩn cấp muốn gặp được cô càng thêm mãnh liệt. Vì vậy bước chân không khỏi tăng nhanh.

Mới vừa đi vào bên trong biệt thự, An Đức Liệt mặc đồng phục Quản gia thân thiện tiến lên đón.

Mạc Dĩ Trạch thuận tay đưa máy tính xách tay và một số tài liệu cho hắn, dặn dò: "Để tất cả vào thư phòng, lát nữa chuẩn bị chút cà phê".

Kể từ sau khi thâm tóm được xí nghiệp Âu thị, lượng công việc của anh tăng lên kịch liệt, có lúc công việc nhiều đến mức đến cả thời gian ăn cơm cũng không có, nhưng vì tình yêu với người phụ nữ của anh, cho dù là bận rộn hơn nữa anh cũng sẽ về nhà, thừa lúc bọn họ ngủ say sẽ tiếp tục làm việc. Mà cũng bởi vì khí phách âm trầm lạnh lùng đầy dã tâm như thế, nên trên thương trường hắn có tiếng là "Quý sa tăng".

"Vâng". An Đức Liệt cung kính nhận lấy, cũng thuận thế bước theo sau anh.

"Hôm nay bọn họ làm gì?". Mỗi ngày, anh đều có thói quen hỏi về hoạt động trong ngày của hai người phụ nữ anh yêu thương.

"Thiếu phu nhân mang theo tiểu thư Nhược Y đi ra ngoài cả ngày, hai người trở về đã đi nghỉ ngơi rồi". An Đức Liệt không dám lười biếng, lên tiếng trả lời không chút hèn mọn. Đợi sau khi ông ta trả lời xong, lại nhìn về mặt vui vẻ của Mạc Dĩ Trạch, hỏi: "Thiếu gia đã muốn dùng cơm chưa?".

Mạc Dĩ Trạch vốn định cự tuyệt, nhưng anh chưa kịp nói câu nào, An Đức Liệt lại trực tiếp chặt đứt lời của anh.

"Hôm nay bộ dạng thiếu phu nhân hình như rất mệt mỏi, cho nên còn chưa có ăn tối đã đi nghỉ rồi". Hắn báo cáo chi tiết, đồng thời chú ý đến vẻ mặt của Mạc Dĩ Trạch.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch lập tức dừng lại bước chân, một giây tiếp theo dung mạo anh tuần lập tức bị bao trùm bởi một vẻ đau lòng. Con người tinh mịch (vắng lặng) vội vàng nhìn về An Đức Liệt ở phía sau, trầm giọng hỏi: "Chú có hỏi cô ấy hôm nay đã đi đâu không?". Chuyện gì khiến cô vất vả cả ngày ở bên ngoài, đến mức không ăn cơm đã đi ngủ.

Môi An Đức Liệt mấp máy muốn nói lại thôi, sau đó lắc đầu một cái.

Thấy ông ta không trả lời, Mạc Dĩ Trạch cũng không tiện hỏi thêm, vì vậy giao phó một câu: "Chuẩn bị hai phần bữa ăn tối". Liền sải bước đi lên lầu.

※

Bước chân mạnh mẽ đạp trên sàn nhà cao cấp, phát ra từng trận tiếng vang. Xoay người lên lầu hai, anh cũng không có trực tiếp đi về phía gian phòng phía tây, mà là đi vào gian phòng phía đối diện gian phòng kia.

Nhẹ nhàng mở cửa, ủa vào mắt là hơi thở trẻ thơ tràn ngập căn phòng, trang hoàng mềm mại lập tức hiện ra. Trên vách tường màu hồng nhạt ngập tràn các hình thù hoa văn điêu khắc tinh xảo, trần nhà màu xanh da trời treo đầy các loại chuông gió, tùy ý có thể thấy những món thú nhồi bông được sắp xếp gọn gàng, ở vị trí chính giữa đặt một chiếc nôi trẻ màu trắng ngà. . . Không thể nghi ngờ, Đây là một gian phòng cho trẻ nhỏ.

Mạc Dĩ Trạch đi chậm lại, đề thấp tiếng vang đi tới bên nôi. Sau khi nhìn thấy một cái bóng đáng yêu nhỏ ở bên trong, trên môi anh lập tức nở ra nụ cười vui vẻ.

Dưới ánh sáng vàng của bóng đèn, Mạc Dĩ Trạch thấy được dung mạo quen thuộc của bé.

Đây là bảo bối trời cao ban cho anh! Cảm giác được làm cha mừng như điên đến nay vẫn còn nguyên vẹn, cảm giác ngọt ngào này vẫn còn văng vẳng trong tim của anh. Anh cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên

trên khuôn mặt ngây thơ phần hồng nho nhỏ của bé, sau đó kéo tấm chăn mỏng đắp lên cho bé, tránh cho bé khỏi bị cảm lạnh.

Động tác vô cùng tỉ mỉ, nâng niu bé trong vòng tay giống như nâng niu một búp bê sứ dễ vỡ vậy.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, lúc này anh mới rời đi.

Ra khỏi phòng trẻ, Mạc Dĩ Trạch sau khi ổn định lại tâm lý, lúc này mới lặng lẽ đẩy cửa gian phòng đối diện.

Vậy mà chờ đợi anh chỉ là một mảnh tối đen, nhưng anh cũng không hề buồn bực, ngược lại, một cổ tình cảm thương tiếc hiển hiện ra trên chân mày nhú chặt của anh.

Hằng đêm, khi đi ngủ cô đều có thói quen mở đèn ngủ, tối nay ngay cả đèn cô cũng không bật, có thể thấy được cô không phải mệt mỏi bình thường!

Đang trong lúc vì cô cảm thấy đau lòng, Mạc Dĩ Trạch cũng đã đi vào bên trong phòng. Đưa tay nhẹ nhàng mở chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường, bóng dáng say ngủ đẹp tinh khiết của Âu Y Tuyết trong nháy mắt lọt vào mắt anh.

Trên đầu, mái tóc trơn mềm như thác nước xốc xếch xỏa ra ở trên gối, giống như một đóa hoa hồng nở rộ, lông mày uốn cong vểnh lên duyên dáng cùng cân xứng, khe rung rung theo nhịp hô hấp của cô, trên da thịt trắng nõn như tuyết không có bất kỳ tỳ vết nào, cổ trơn mịn khéo léo khiến cho người ta không khỏi kích động muốn cắn một cái . . . Tầm mắt dời xuống phía dưới, một giây kế tiếp liền thấy cô chỉ mặc áo ngủ ôm lấy thân thể, bộ ngực đầy đặn hấp dẫn theo hô hấp phập phồng lên xuống.

Lập tức, cổ họng Mạc Dĩ Trạch cảm thấy căng thẳng, miệng khô khốc, từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng của anh một cổ dục vọng mãnh liệt réo gọi anh.

Rõ ràng mệt chết đi, nhưng sự kích động trước vẻ đẹp nguyên thủy nhất này cũng không bởi vì sự mệt mỏi của anh mà suy yếu đi, ngược lại càng biến hóa mãnh liệt khiến cho anh vội vàng giữ không được. Đang lúc anh không biết nên làm gì, đầu của anh đã theo thói quen cúi xuống đầu cô, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đã chạm nhau.

Vốn nghĩ chỉ là lướt qua rồi thôi, nhưng không ngờ sau khi cánh môi anh mới vừa dán lên môi của cô, liền không thể dừng lại được.

Âu Y Tuyết trong lúc ngủ mơ thì thềm một tiếng, theo bản năng nâng cánh tay vòng lên cổ của anh, sau đó ép sát thân thể mềm mại vào thân thể dương cương của anh.

Mạc Dĩ Trạch hài lòng cảm nhận sự biến hóa của thân thể cô, nhiệt liệt ôm hôn cô, sau đó thừa lúc đôi môi cô lẩm bầm hé mở, ngậm lấy môi dưới no đủ mềm mại của cô, đôi môi càng không ngừng mút lấy, đầu lưỡi tinh xảo tránh thoát tầng tầng chướng ngại đùa bốn cái lưỡi của cô, trêu chọc triền miên. . .

Cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, Mạc Dĩ Trạch phát ra một tiếng gào thét thật thấp, ngay sau đó bóng đen bao phủ lên cô.

Hơi thở nguy hiểm gần trong gang tấc, khiến Âu Y Tuyết đang hoàn toàn không có dự cảm rên rỉ một tiếng. Chỉ cảm thấy một bàn tay to ở trên người cô châm lên ngọn lửa dục vọng, thân thể nóng lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Kích tình hết sức căng thẳng, hơi thở hoan ái trong lúc cô nửa mê nửa tỉnh tràn ngập mà ra. Giữa cổ có chút nhớp nhúa ẩm ướt, cô theo bản năng liền muốn lau đi, lại không ngờ đụng phải một cái đầu.

Bỗng chốc, hai mắt mở lớn, tầm mắt thẳng tắp nhìn xuống phía dưới.

※

Khi bốn mắt giao nhau, mặt của Âu Y Tuyết lập tức đỏ ửng! Cô nhanh chóng đẩy Mạc Dĩ Trạch đang rúc vào cổ của cô ra, cúi đầu nhìn về phía thân thể của mình, mới phát hiện trong lúc vô tình, áo ngủ của cô lại bị anh tuột đến thắt lưng, lộ ra thân thể bóng loáng mà có mỹ cảm (cảm xúc đẹp đẽ) cùng với áo lót trần trụi ôm lấy bộ ngực đầy đặn.

"Anh đã về rồi". Âu Y Tuyết kéo vạt quần áo trên người, ngượng ngùng nhìn Mạc Dĩ Trạch vừa bị cô đẩy ra, đang cười như không cười nhìn cô.

Bởi vì cô chợt tỉnh, dự vọng của Mạc Dĩ Trạch cũng trong nháy mắt rút đi! Anh dù bận vẫn ung dung nhìn Âu Y Tuyết chỉnh trang xong áo ngủ lại sửa sang lại tóc dài, cười nói: "Em bây giờ mới xấu hổ có phải đã quá muộn rồi không".

Dứt lời, chỉ thấy sắc mặt của Âu Y Tuyết càng thêm đỏ.

Cô nhìn khoe miệng Mạc Dĩ Trạch đang nở nụ cười hài hước, giọng nói êm ái: "Không còn sớm nữa, nhanh đi tắm một cái rồi đi ngủ". Mặc dù bọn họ đã kết hôn một thời gian, hơn nữa cũng đã có một con gái, nhưng cô đối với chuyện nam nữ vẫn luôn cảm thấy xấu hổ. Cô nghĩ, nguyên nhân có lẽ có liên quan đến cá tính trầm lắng của cô.

"Ừ". Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt lên tiếng, tiếp đó đến gần cô, lấy tốc độ sét đánh nhanh không kịp đỡ một tay chặn ngang ôm lấy Âu Y Tuyết: "Chỉ là trước đó, chúng ta phải làm một việc đã". Anh lại thân mật hôn một cái lên má tóc tản ra hương vị hoa nhài của cô.

"Cái gì?". Âu Y Tuyết có chút ngạc nhiên, cố gắng tránh khỏi anh, muốn tụt xuống.

Thấy bộ dáng cô nóng lòng muốn rời khỏi cái ôm trong ngực anh, Mạc Dĩ Trạch chẳng những không có đặt cô xuống, ngược lại càng thêm bá đạo ôm chặt cô vào trong ngực mình, miệng mang theo cường bách nói: "Chú An nói em chưa ăn tối, cho nên chúng ta đi xuống ăn một chút trước đã, sau đó anh sẽ tắm, sau đó lại cùng em ngủ rất tốt. . .".

Nghe vậy, Âu Y Tuyết sửng sốt, nụ cười thẹn thùng chợt đọng lại ở khoe miệng, trong con ngươi sáng chói thoáng qua một tia đau buồn không dễ dàng phát giác.

Mà Mạc Dĩ Trạch cũng không có chú ý tới biến hóa của cô, vẫn tự nhiên nói: "Nghe chú An nói, hôm nay em đưa Nhược Y theo đi ra ngoài một ngày, đang bận gì vậy?". Một tay không an phận lướt nhẹ qua da thịt nhẵn nhụi lộ ra bên ngoài áo ngủ của cô, Mạc Dĩ Trạch quan tâm hỏi.

"Em gặp được. . .". Âu Y Tuyết theo trực giác muốn nói cho anh biết, nhưng lời nói vừa mới đến khoe miệng, cô lại nuốt xuống.

"Cái gì?". Mạc Dĩ Trạch không nghe rõ, hỏi lại.

Nhìn gương mặt ngũ quan tinh mỹ (tinh xảo, đẹp đẽ) như được tạc của anh, Âu Y Tuyết cuối cùng sửa lời nói: "Không có gì, chỉ là cùng Trần Di đi dạo một ngày, hơi mệt chút". Lòng mi nhè nhẹ rủ xuống, cô đem toàn bộ phiền muộn giấu vào trong lòng.

Từ nội tâm một nỗi thương cảm chậm rãi chảy qua, Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen nhánh như ánh sao đêm của Mạc Dĩ Trạch, nội tâm sau khi đấu tranh kịch liệt xong, cô do dự nói: "Em có thể cầu xin anh một chuyện không?".

"Dĩ nhiên". Mạc Dĩ Trạch rành mạch nói, dung nhan tuấn mỹ hé ra nụ cười cứng chiu. Vô luận cô đưa ra yêu cầu gì, anh cũng sẽ đồng ý với cô!

"Cám ơn". Ánh mắt Âu Y Tuyết thoáng hiện cảm kích, trên gương mặt đẹp tản ra nụ cười yếu ớt.

Mạc Dĩ Trạch chợt nhíu mày cũng không chút nào để ý, ngay sau đó ôm cô đứng lên, gây ra một chuỗi âm thanh kính hải: "Nếu chuyện đã nói xong rồi, vậy chúng ta nên đi dùng cơm đi thôi?".

Nói xong, cũng không để ý Âu Y Tuyết có đồng ý hay không, tự mình trực tiếp ôm cô đi ra ngoài cửa.

151. Chương 150 : Quan Hệ Mật Mờ

Ngày hôm đó, vốn tưởng rằng đúng như lời cô nói, vì cùng Trần Di đi dạo một ngày nên mới có thể mệt mỏi như vậy. Nhưng không nghĩ tới liên tiếp mấy ngày, dáng vẻ của cô đều là mệt mỏi, hơn nữa mỗi ngày đều là đi sớm về trễ, không chỉ thể lực của cô cũng càng ngày càng quái dị. Đã từng đồng ý giúp cô làm

một việc, nhưng cô lại lựa chọn giao phó nhiệm vụ đó cho Minh Vũ, mà khi anh hỏi là chuyện gì, cô cũng ấp úng nửa ngày, không nói ra được nguyên do. . .

Tình trạng như vậy, cứ thế kéo dài đến hai ngày trước sinh nhật của cô. . .

※

Trong vườn của cô nhi viện --

Rất nhiều trẻ nhỏ mặc y phục đơn giản, nhưng vô cùng sạch sẽ, thỉnh tề chơi đùa vui vẻ dưới gốc cây. Trên mặt chúng mồ hôi tràn đầy đang ròng ròng chảy xuống, nụ cười ngây thơ đáng yêu.

Giờ phút này, trên ghế dài dưới bóng cây, có hai bóng dáng đang ngồi. Mắt bọn họ nhìn thẳng phía trước, giữa sự náo nhiệt trong vườn của cô nhi viện có vẻ cực kỳ đột ngột, trầm mặc một hồi lâu, một người trong đó mới mở miệng.

"Con. .. Gần đây có tốt không?". Bàn tay nắm đen vẫn không hề làm giảm đi anh khí tuần tú của gương mặt, khóe mắt hơi có nếp nhăn nhưng cũng vẫn không làm mất đi sự cơ trí cùng thông minh phát ra từ đáy của ông ta. Âu Thiên lúng túng nhìn sang Âu Y Tuyết, xem ra có chút bối rối.

Kể từ sau khi sinh hạ đứa bé, Mạc Dĩ Trạch liền bỏ ra một số tiền lớn ủng hộ sự nghiệp làm từ thiện của cô. Mấy ngày trước cô tới nơi này cùng viện trưởng thương lượng chuyện sẽ bán hàng từ thiện, hôm đó chỉ là vội vã thoáng nhìn, không nghĩ tới thật sự lại là ông ấy! Bắt buộc Minh Vũ điều tra ra hành tung của ông, cuối cùng Âu Y Tuyết phát hiện ra ông ở cô nhi viện này! Cho nên, nói không khiếp sợ là không đúng.

"Tôi rất khỏe". Âu Y Tuyết đề thấp thanh âm, tận lực không để bị ông phát giác ra sự kinh ngạc của cô. Mặc dù như vậy, nhưng về mặt cô có chút ngập ngừng vẫn tiết lộ tâm tư của cô giờ phút này không yên.

Nghe được cô nhàn nhạt trả lời, Âu Thiên không cảm thấy khỏi có chút khổ sở. Đáy mắt toát ra một tia áy náy, môi ông giật giật, đang muốn nói gì, lại bị một tiếng ưm rất nhỏ cắt đứt

Nghe vậy, Âu Y Tuyết theo thói quen lập tức cúi đầu, kiểm tra tình trạng của người trong ngực. Thấy được khuôn mặt đã say ngủ, môi lập tức giương lên nụ cười dịu dàng.

Nhược Y rất quán cô! Chỉ cần ngủ dậy không nhìn thấy cô sẽ khóc lớn, mặc kệ là ai dỗ dành bé cũng đều vô dụng, nhưng chỉ cần cô luôn ở cạnh bé, bé cũng sẽ ngoan ngoãn ngủ ngon không âm ỉ, đây cũng là nguyên nhân khiến cô đi đâu cũng phải mang bé theo.

Tuy không hiểu ra sao nhưng Âu Thiên cũng theo tầm mắt của cô nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra ở trong ngực của cô cự nhiên có thêm một đứa trẻ con. Kết quả là, hai mắt lập tức dừng lại, giọng nói lú lú lại: "Đây. . .". Mới vừa rồi ông chỉ ngỡ ngẩn thấy dung nhan của cô cùng Cốc Điệp càng lúc càng giống nhau, không có chú ý tới vẫn còn có một đứa con nít tồn tại.

"Con bé là Mạc Nhược Y". Thấy thần sắc kinh ngạc khiếp sợ của ông, Âu Y Tuyết tốt bụng giải đáp nghi ngờ trong lòng ông ta.

"Con bé là. . .". Vừa nghe đến tên họ đứa bé, không thể nghi ngờ, Âu Thiên ngẩn ra. Ông mất mấy giây mới có thể bình ổn tâm trạng, hỏi tiếp: "Con bé là con của Mạc Dĩ Trạch?". Nếu là họ Mạc, vậy suy đoán của ông hẳn là sẽ không thể sai được.

"Ừm". Âu Y Tuyết nhàn nhạt mà gật gật đầu, cũng không có tính toán giấu giếm đứa bé này.

Dứt lời, mặt Âu Thiên liền biến sắc, từ trong ánh mắt tràn đầy lạc quan yêu thương của cô hiểu ra tất cả mọi chuyện". Đã lâu như vậy. . . Cô ấy. . . Có được khỏe hay không?". Kể từ sau lần gặp cô ở Âu gia xong, hai người bọn họ cũng chưa từng gặp lại. . .

Nghĩ tới ánh mắt tràn đầy oán hận của cô trong lần gặp cuối ấy, Âu Thiên cảm thấy như chuyện chỉ vừa mới xảy ra hôm qua.

Mặc dù Âu Thiên cũng không có nói rõ ràng "cô ấy" là để chỉ ai, nhưng Âu Y Tuyết hiểu. "Ông không có xem báo chí sao?". Giọng nói có chút rối loạn, bởi vì vết thương liền sẹo lại bị xé ra.

Âu Thiên không rõ nhìn về mặt thay đổi của cô, nội tâm đột nhiên xuất hiện một nỗi lo lắng.

Thấy bộ dạng không có nhận thức (không biết chuyện) của ông, Âu Y Tuyết đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo. Miệng cô nhàn nhạt nâng lên một nụ cười cay đắng, nói tiếp: "Bà ấy bị tai nạn xe cộ, qua đời". Điều này cho đến nay chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng cô.

Nghe được câu trả lời của cô, Âu Thiên cảm thấy như bị giáng một gậy nặng nề, liền tiếp đầu đón.

Trên gương mặt nghiêm nghị chợt lóe lên kinh ngạc, ngay sau đó sắc mặt của ông tái nhợt. Ông không dám tin nhìn về mặt thắm đậm của Âu Y Tuyết, sững sốt thật lâu sau mới phản ứng kịp: "Sao. . . này. . .". Sao có thể như vậy! Ông gấp gấp muốn từ trên mặt Âu Y Tuyết tìm ra một chút sơ hở, không nghĩ tới, về mặt bi thống của cô càng là chân thật, trong nhất thời, thiếu chút nữa ông đã quên mất hô hấp.

"Đều đã là chuyện quá khứ rất lâu rồi". Không muốn lại tiếp tục hồi tưởng, Âu Y Tuyết đành gạt đi. Cô miễn cưỡng nặn ra vẻ mỉm cười nhìn Âu Thiên vẫn đang trong trạng thái hoảng hốt, hỏi: "Vậy còn ông, sao lại ở đây? Mẹ. . . Âu Xảo Lệ ..bọn họ đâu?". Vốn là muốn hỏi Lý Dao Viện cùng Âu Xảo Lệ họ ở nơi nào, nhưng thủy chung cô lại kêu không ra hai chữ kia, cũng đành phải thôi.

"Họ. . .". Âu Thiên ngoảnh mặt làm ngơ, hiển nhiên tâm trí vẫn còn đặt ở trên cái đề tài kia. Cho đến khi Âu Y Tuyết hỏi lại một lần nữa, ông lúc này mới hồi phục thần trí: "Họ bỏ đi rồi".

Kể từ sau khi Mạc Dĩ Trạch thu tóm Âu thị, gia cảnh Âu gia rơi vào sa sút, một ngày khi ông về đến nhà, phát hiện ngoại trừ một tờ giấy thỏa thuận ly hôn Lý Dao Viện để lại cho ông thì không còn gì khác. Sau khi ký tên xong ông mới phát hiện tất cả đều không còn như ông mong muốn, vì vậy ông bán hết ngôi biệt thự kia, đến nơi này. Về phần tại sao ông phải tới nơi này, cái này tất cả đều là bởi vì. . . Nơi này là nơi lần đầu tiên ông và người ông yêu thương gặp gỡ. Cho nên ông nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) đem toàn bộ chút tiền đó quyên cho cô nhi viện này, chăm sóc nuôi nấng những đứa bé này. . .

Nhìn về mặt có chút cô đơn của ông, Âu Y Tuyết gạt đầu một cái, liền không lên tiếng. Đến khi thấy thời gian đã không còn sớm, Âu Y Tuyết lúc này mới nói: "Tôi có việc đi trước, về sau tôi lại . . . thăm ông. . .". Giọng nói của cô có chút nghẹn ngào.

"Ừ". Âu Thiên cũng không nín giữ.

Âu Y Tuyết vốn định nói xong liền đi, nhưng là mới đứng dậy bước đi được hai ba bước xong lại bỗng dừng đứng sững lại, cô chậm rãi xoay người nhìn Âu thiên một cái, sau đó do dự hỏi: "Ông và bà ấy trước đây vì sao lại xa nhau?". Cô vẫn còn nhớ Lý Dao Viện nói mẹ của cô phản bội ông ấy, nhưng từ trong miệng của mẹ, cô lại cảm thấy là ông ấy phản bội mẹ, cho nên cô rối loạn.

Chỉ là sau khi hỏi xong rồi, cô cũng không có nghe được điều cô muốn nghe. Liền đứng tại chỗ đợi thêm khoảng một phút, lúc này Âu Y Tuyết mới than thầm xoay người rời đi.

.

Bên ngoài cô nhi viện, đỗ một chiếc xe Benz màu đen ---

"Thiếu phu nhân". Minh Vũ vừa thấy được bóng dáng của Âu Y Tuyết, liền cung kính mở cửa xe cho cô. Từ lúc Âu Y Tuyết sinh hạ đứa bé sau, Mạc Dĩ Trạch liền để Minh Vũ theo cô!

Âu Y Tuyết gạt đầu một cái, khẽ mỉm cười với hắn, coi là làm cảm ơn. Nguyên định tính toán cứ thế đi lên (xe), nhưng Âu Y Tuyết lại dừng lại một chút, nói với Minh Vũ: "Có thể lại phiền anh giúp tôi một việc không?"

"Mời Thiếu phu nhân cứ nói". Minh Vũ rất nhanh đồng ý.

Nội tâm vùng vẫy một lát, lúc này Âu Y Tuyết mới nói.

※

Khải Tát Đế Quốc, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc --

Lisa mặc một bộ đầm Chanel style mới màu đen Lace (viền tơ), mái tóc vàng trên đầu vấn lên thật cao, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ, cả người rực rỡ nhìn qua có một loại vẻ đẹp hấp dẫn động lòng người.

Vòng eo mảnh khảnh của cô lắc lắc như ma quỷ, một tay cầm một ly cà phê mới vừa pha chế, đi thẳng về phía phòng làm việc của tổng giám đốc. Mà thư ký đóng ở ngoài cửa khi nhìn thấy cô ở phía sau cũng lập tức cung kính, để cô ta tự do đi vào.

Không gõ cửa, cứ như vậy đi vào bên trong phòng làm việc. Khi nhìn thấy bóng dáng thon dài ngồi ở trên ghế da trâu, đang cúi vào đồng công văn tài liệu, Lisa không khỏi nở nụ cười đẹp khéo léo, vòng eo lắc mông đi đến bên cạnh hắn.

"Either, uống ly cà phê nghỉ ngơi một lát" Cô dịu dàng nói.

Vậy mà Mạc Dĩ Trạch nhìn cũng không có nhìn cô, liền nói: "Đặt coffee xuống", một lòng chuyên chú trên công văn ở trong tay.

Lisa bĩu môi xem thường, không vui đem cà phê trong tay đặt trên bàn. Tiếp đến hai tay linh xảo (linh hoạt, khéo léo) liền kèm trên trán của anh, bắt đầu xoa nhẹ nhẹ.

Huyết thái dương truyền đến một loạt cảm giác thoải mái, nhưng chân mày nhíu chặt của Mạc Dĩ Trạch cũng không có bởi vì như vậy mà buông lỏng, ngược lại cảm giác phiền não kia ở trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc, không chống cự nổi từng đợt từng đợt sóng xao động, anh buông cây bút ký trong tay xuống. Cứng rắn túm tay của Lisa đang khéo léo xoa bên trán mình, lạnh lùng nói: "Nếu như không có chuyện gì, đi ra ngoài". Ngay cả nói chuyện cũng lười nói.

Cảm thấy anh có chút tức giận, Lisa biết điều rút tay mình từ trong bàn tay của anh ra, tiếp đến vận thân, ngồi thẳng lên bập đui của anh, tay ôm lấy cổ của anh, vẽ mặt như oán phụ (làm vẻ mặt kiêu như người vợ đang trách móc ý – đến buồn nôn với mặt này) gắt giọng: "Either, anh đã rất lâu chưa có tới nơi ở của em, có phải anh đã chán em rồi không?".

Kể từ sau khi hôn sự của anh với Bùi Nhiên thất bại, anh chưa từng tới chỗ ở của cô. Có thời điểm cô lừa dục khó nhin, chỉ là dưới ứng phó của anh qua loa giải quyết, chứ đừng nói đến có cái gì vui thích để mà nói! Nhưng cho dù như vậy giấc mơ làm phu nhân tổng giám đốc của cô vẫn không đổi! Cho nên dù thế nào cô cũng muốn bắt lấy anh giữ thật chặt.

"Em nghĩ quá nhiều". Mạc Dĩ Trạch lạnh nhạt gạt tay cô đeo trên cổ, bộ dạng qua loa.

Anh không cắt đứt quan hệ với Lisa, là bởi vì Lisa là một nhân tài hiếm có! Vô luận là từ phương diện trí khôn, thủ đoạn, giao thiệp đều là đối với anh có rất lớn ưu việt, vì không muốn trở mặt, anh cũng không có đem chuyện anh đã kết hôn nói cho cô biết, để cho loại quan hệ không minh bạch này vẫn cứ tiếp tục.

"Vậy tại sao lâu như vậy rồi anh không có đụng vào em?". Lisa oán trách nói. Cô là phụ nữ bình thường, không phải ni cô.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch lé mắt liếc cô một cái, tiếp theo từ bên trong bàn làm việc lấy ra một tờ chi phiếu trông không nhét vào trong tay của cô.

Mà Lisa cũng lập tức hiểu ý tứ của anh, sắc mặt đại biến: "Anh. . . Anh thế này là muốn làm cái gì?". Cô biết, anh đưa chi phiếu cho phụ nữ, liền đại biểu đoạn quan hệ kia kết thúc. Chỉ là, cô không thể tin được cuối cùng có một ngày chính mình cũng sẽ như thế! Bởi vì cô yêu anh như vậy!

152. Chương 151 : Gặp Gỡ Ai?

"Cô là phụ nữ thông minh". Tin tưởng hiểu ý tứ của anh. Mạc Dĩ Trạch nhàn nhạt thoáng nhìn Lisa bởi vì cử động của anh mà kinh hãi thần sắc, nói tiếp: "Cầm chi phiếu, từ nay về sau giới hạn của chúng ta liền vạch rõ rồi".

Lisa kinh ngạc, đến giờ vẫn không tin anh sẽ đối đãi với mình như thế, trong nhất thời, cô lại một câu nói đều không thốt ra được. Đợi đến khi cô hoàn hồn, Mạc Dĩ Trạch đã sớm đẩy cô ra khỏi bập đui anh, cầm lấy bút ký tên trên bàn tiếp tục công việc còn dở của anh.

”Không!”. Lisa sợ hãi kêu thất thanh, con người xanh thẳm nổi lên tầng hơi nước: “Tại sao. . .?”. Cô không hiểu, rõ ràng hai người ăn ý với nhau như vậy, hơn nữa đã ở bên nhau lâu như vậy, anh sao có thể dễ dàng phủi sạch sẽ quan hệ giữa hai người như thế!

Vì anh, cô nỗ lực hết sức làm tốt vai trò của bạn giường cũng như thư ký trong công việc; vì anh, cô không tiếc bán thân thể của mình giúp anh đạt được hợp đồng hợp tác. . . Cô đem tuổi thanh xuân của mình áp trên người của anh, hôm nay lại chỉ đổi lấy chi phiếu trắng, điều này làm sao cô có thể tiếp nhận!

Mặc dù hai mắt nhìn chằm chằm tài liệu trong tay, nhưng tâm tư của anh lại hoàn toàn không đặt ở trên đó!

Mây rậm anh tuấn của Mạc Dĩ Trạch nhúu chặt, trên gương mặt ngũ quan đẹp đẽ lịch thiệp có chút khó chịu: “Không vì cái gì cả”. Anh hời hợt nói.

Thật ra thì anh vốn có thể dùng sự thật là anh đã kết hôn để khuyên cô, nhưng mà anh cũng không có làm như vậy! Bởi vì anh hiểu lòng của Lisa, cũng hiểu nguyên nhân vì sao cô không ngại cực khổ ở lại bên cạnh anh.

”Ha”. Nghe được trả lời nhẹ nhàng của anh, Lisa bỗng dưng cười nhạo một tiếng, trong mắt nước mắt suýt nữa rơi xuống.

”Nếu như không có chuyện gì nữa thì mau đi ra, tôi còn có việc bận rộn”. Không muốn sẽ tiếp tục cùng cô bàn luận về cái chủ đề vô vị này, Mạc Dĩ Trạch ra lệnh đuổi khách.

Lisa cắn cắn môi, cuối cùng dứt khoát xoay người rời đi. Chỉ là một giây trước khi bước ra khỏi cửa phòng làm việc, ở trong lòng cô hung hăng thề: Nếu nghĩ có thể dễ dàng như vậy đuổi cô, thì sai mười phần rồi! Lisa cô không phải đèn cạn dầu, quyết sẽ không bỏ qua như vậy!

※

Bởi vì một chút đối thoại buổi sáng với Âu Thiên, khiến cho lòng của Âu Y Tuyết thật lâu không thể yên bình lại. Buổi chiều, hẹn gặp Trần Di tại quán cà phê nơi cô ấy làm việc, bàn về chuyện bán hàng từ thiện ngày mai, nhưng bởi vì kẹt xe mà tới trễ gần một tiếng.

”Anh cứ quay về trước đi, tôi sẽ tự về”. Vợ và ôm Nhược Y xuống xe, Âu Y Tuyết liền nói với Minh Vũ đang ngồi trên ghế tài xế.

”Không sao, tôi sẽ ở đây đợi cô”. Minh Vũ nở nụ cười không sao cả, cung kính trả lời.

”Không cần”. Âu Y Tuyết cự tuyệt, khóe miệng nâng lên một chút cười áy náy: ”Tôi sẽ bận đến rất muộn, đến lúc ấy tôi tự mình quay về là được rồi”.

”Cái này. . .”. Minh Vũ còn muốn nói thêm, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Âu Y Tuyết, cũng chỉ có thể gật đầu một cái, coi như đã đáp ứng.

Đợi sau khi xe của Minh Vũ rời đi, Âu Y Tuyết lúc này mới hít thật sâu thở ra một hơi, sau đó xoay người đi vào trong quán cà phê.

.

Vừa vào trong quán cà phê, một cổ nòng nặc mùi cà phê liền xông vào mũi. Bày trí trang nhã, phục vụ chu đáo khiến cho trong quán cà phê đầy ắp người, không còn chỗ ngồi. Mỗi vị khách đều đang hưởng thụ sự tĩnh lặng khó có được vào buổi trưa, cho nên trong quán cà phê cũng không có quá nhiều tiếng chuyện trò.

”Tuyết, ở chỗ này”. Trần Di liếc mắt liền thấy được Âu Y Tuyết vừa vào cửa.

Âu Y Tuyết nghe tiếng nhìn lại, sau khi nhìn thấy Trần Di mặc đồng phục trắng, cũng lập tức cười đi đến.

”Xin lỗi, mình tới muộn”. Âu Y Tuyết áy náy nói.

”Không có việc gì”. Trần Di khoát khoát tay, nhường ra chỗ ngồi cho Âu Y Tuyết, cười nói tiếp: ”Đây chính là lão sư mình tìm giúp bạn”.

”Cám ơn”. Âu Y Tuyết theo tầm mắt của cô nhìn sang, sau khi nhìn thấy bóng dáng thanh tú nho nhã kia, trong nháy mắt nụ cười đọng lại ở khóe miệng.

153. Chương 152 : Thì Ra Là Hắn

Bởi vì không muốn để cho bản thân có gì nuối tiếc, Âu Y Tuyết quyết định học lại cấp hai, sau đó học lên nữa. Nhưng có quá nhiều thứ đã quên, nên Trần Di vì giúp cô đã xung phong đi tìm cho cô một vị gia sư. Nhưng Âu Y Tuyết dù có nghĩ đến phá đầu cô chưa từng nghĩ đến gia sư của cô là anh ta.

Anh ta vẫn mang bộ dáng nho nhã, nụ cười như ánh mặt trời, quen thuộc đến mức khiến Âu Y Tuyết phải khiếp sợ.

“Anh...”. Trong đôi mắt sáng của cô có chút kinh ngạc, cô sợ hãi nhìn anh, không biết làm sao. Vậy mà khi đối mặt với cô anh vẫn chỉ nở nụ cười dịu dàng. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể quay qua nhìn Trần Di, lại thấy Trần Di nhìn cô vô cùng vui vẻ.

“Bất ngờ không? Giữa hai người cũng quen nhau lắm rồi, cũng không cần mình giới thiệu”. Nói xong, lại quay qua hôn Nhược Y một cái, lại nói: “Mình đi làm việc, hai người học tốt nhé”. Sau đó cũng không nhìn phản ứng của hai người, liền rời đi.

Hai người đứng đó nhìn nhau một lúc, rơi vào im lặng.

“Anh... có khỏe không?”. Sau khi Trần Di đi khỏi, trên khuôn mặt người đàn ông xuất hiện nụ cười khổ. Anh ta mỉm cười nhưng trong mắt đầy đau khổ nhìn đứa bé trong lòng cô, vô cùng kinh ngạc. Nhưng cho dù có rất nhiều việc muốn hỏi, anh vẫn cố kìm chế bản thân.

Âu Y Tuyết vẫn đứng yên đó, sững sờ một lúc, mới gật đầu: “Tôi rất khỏe”. Nhìn anh, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Thấy dáng vẻ cô như thế, trong lòng Quý Đăng Viễn càng thêm sầu não.

“Nếu vẫn xem nhau là bạn, ngồi xuống”. Trông anh đã chính chắn hơn lúc xưa, tính tình không còn trẻ con mà thành thực chừng chạc.

“Tôi...”. Âu Y Tuyết muốn nói gì nhưng khi thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của Quý Đăng Viễn, cũng không nói gì mà ngoan ngoãn ngồi xuống. Cảm thấy ánh mắt của anh tập trung nhìn Nhược Y, Âu Y Tuyết không biết làm sao, cũng không nghĩ giải thích.

Dần dần trong không khí chỉ có sự yên lặng bao trùm. Âu Y Tuyết đứng ngồi không yên, trong lòng có tiếng gọi mãnh liệt, nói cô phải đi thôi. Nhưng cô không đi, lời nói nhỏ nhẹ: “Anh trở về khi nào?”. Vẫn còn nhớ lúc trước anh nói đi du học ở Mỹ, chỉ là không ngờ mới hai năm đã quay trở lại, khiến cô vô cùng bất ngờ.

“Tuần trước”. Ngắm nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, Quý Đăng Viễn nhẹ nhàng nói: “Nếu anh nói vì em anh mới quay về, em có...”.

Vẫn chưa nói xong, sắc mặt của Âu Y Tuyết đã thay đổi. Cô kinh ngạc nhìn ánh mắt như say mê của anh, không biết trả lời thế nào.

“A”. Sớm biết ngoài sự hoảng sợ cô đã không còn cảm xúc gì khác, nhưng khi nhìn thấy sự thật, trong lòng vẫn đau. Nhưng vì không để cô tiếp tục áy náy, Quý Đăng Viễn sửa chữa lại: “Đùa thôi, anh đã đính hôn”.

Nghe vậy, sắc mặt của cô lúc này mới thoáng tốt lắm.

”Chúc mừng anh”. Cô nghĩ vui mừng chúc mừng anh, nhưng lời đến khóe miệng. Chỉ là sau đó Âu Y Tuyết không có chú ý tới ánh mắt của anh có chút đau lòng.

”Cám ơn”. Quý Đăng Viễn trả lời trái lương tâm, thu lại nỗi đau: ” Nếu anh làm gia sư cho em, vậy chúng ta liền bắt đầu học”.

”Ừ”. Âu Y Tuyết hiểu ý tứ của anh, chỉ có thể gật đầu.

154. Chương 153 : Lại Có Hiểu Lầm

Vào một buổi chiều, Quý Đăng Viễn đang giúp cô ôn lại những kiến thức cũ. Ngoài việc học, hai người không nói gì khác.

“Anh lái xe đưa em về”. Gần năm giờ, khi Quý Đăng Viễn dạy Âu Y Tuyết xong, thấy cô đang thu dọn sách vở, anh đề nghị.

“Không sao”. Âu Y Tuyết lắc đầu. Sau đó lấy sách giáo khoa mà Trần Di chuẩn bị giúp cô để vào túi xách, Âu Y Tuyết đang muốn nói với Trần Di: “Tạm biệt”, rồi về nhà, nhưng Quý Đăng Viễn vẫn theo cô ra cửa.

“Để anh tiễn em về”. Thấy cô vội vã vậy taxi muốn rời đi, trong lòng Quý Đăng Viễn không yên tâm có chút đau xót. Ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô, giọng nói trầm buồn: “Em yên tâm, anh chỉ muốn đưa em về... cũng không có ý gì khác”. Cũng muốn xem hiện tại em sống tốt không.

“Em...”. Âu Y Tuyết nhìn chiếc taxi cô vừa gọi lại nhìn ánh mắt tha thiết của anh, trong lòng vô cùng áy náy. Cô không biết làm sao, sau đó mới xin lỗi tài xế taxi đồng ý với đề nghị của anh.

...

Sau khi lên xe của anh, cô đọc địa chỉ nhà mình, sau đó hai người lại im lặng, cuối cùng không nén được nữa Quý Đăng Viễn lên tiếng.

“Em đã kết hôn?”. Khi nhìn thấy đứa bé trong lòng cô anh đã hiểu nhưng vẫn muốn nghe cô xác định.

“Vâng”. Âu Y Tuyết không chút giấu giếm chuyện mình đã kết hôn, gật đầu trả lời anh.

Việc kết hôn của cô và Mạc Dĩ Trạch, trừ cô và anh ta chỉ có hai người lớn Mạc gia là biết, ngay cả Trần Di cô cũng không có nói. Cô ấy còn thúc giục cô nhanh chóng kết hôn.

“Vậy...đứa bé...”. Mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng khi nghe từ miệng cô nói ra, trong lòng vẫn không tránh khỏi đau nhức. Chỉ là không muốn cô phiền lòng, Quý Đăng Viễn vẫn tỏ ra không sao, không để ý hỏi.

“Là con gái của em và Dĩ Trạch”. Âu Y Tuyết nhẹ nhàng nói ra. Nhìn bé cưng trong lòng, Nhược Y đáng yêu, sự khấn trương và lo lắng của cô cũng biến mất.

Dứt lời, lại thấy vẻ mặt của Quý Đăng Viễn thay đổi, trong lòng anh vô cùng khiếp sợ: “Là anh ta?”. Anh đối với vấn đề này vô cùng kinh ngạc: “Anh ta không phải là hôn phu của Âu Xảo Lệ sao? Vì sao lại...”. Vì sao lại trở thành cha của đứa bé!

Bởi vì một câu nói vô tâm của anh, trong lòng Âu Y Tuyết vô cùng khấn trương.

Trong không khí trầm buồn có chút ngột ngạt, khiến cho hai người càng thêm khó xử.

“Xin lỗi anh”. Ý thức được bản thân đã quá lời, trong lòng Quý Đăng Viễn vô cùng áy náy.

“Không phải lỗi của anh”. Âu Y Tuyết lắc đầu, cũng cảm thấy không sai. Bởi vì đó là sự thật, Mạc Dĩ Trạch từng là anh rể của cô.

Ánh mắt vô tình nhìn thấy ưu buồn trên mặt cô, Quý Đăng Viễn thầm mắng bản thân, lại đổi đề tài: “Anh nghe Trần Di nói gần đây em chuẩn bị bán hàng từ thiện?”. Vì đền bù lỗi lầm của mình, Quý Đăng Viễn muốn giúp cô một tay.

“Ừm”. Âu Y Tuyết gật đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn bình thường.

“Khi nào tổ chức?”. Quý Đăng Viễn lại hỏi. Thấy Âu Y Tuyết nghi vấn, lại bổ sung: “Anh mới trở về từ Mỹ, trừ việc đính hôn cũng không làm gì khác, cho nên anh nghĩ có thể giúp các em một tay?”. Nghe Trần Di nói việc tổ chức bán hàng từ thiện là do cô tổ chức, cho nên trong lòng anh đối với cô càng thêm yêu mến.

“Dĩ nhiên có thể”. Vừa nhắc tới việc bán hàng từ thiện, Âu Y Tuyết có chút khấn trương. Cô chậm rãi buông xuống sự lạnh nhạt, cười dịu dàng, nhìn phía Quý Đăng Viễn nói: “Bán hàng từ thiện sẽ tổ chức bảy giờ sáng mai, địa điểm ở công viên XX”. Mấy ngày trước Lục Bình, mẹ cô khi biết cô thường xuyên giúp

đỡ những người khốn khó, nghĩ ngợi một lúc sau đó quyết định giúp cô tổ chức bán hàng từ thiện, cho nên cũng tính cô là một trong những người làm chủ, mà địa điểm lần này chính là cô lựa chọn.

”Anh sẽ đi”. Thấy cô rút cuộc cũng không nghiêm túc như trước, lúc này trong lòng Quý Đăng Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Âu Y Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, do dự một hồi, rút cuộc hỏi: ”Anh thì sao?”.

”Cái gì?”. Quý Đăng Viễn không rõ.

”Anh và vị hôn thê của anh. . . quen nhau khi nào?”. Âu Y Tuyết không nhịn được hỏi. Từ lúc gặp lại không nghe anh nói về vị hôn thê của mình, cho nên cũng có chút tò mò về cô gái kia.

Vậy mà Quý Đăng Viễn sống sót một lúc, ánh mắt thoáng có chút phức tạp, cũng không nghe anh trả lời.

”Quen cô ấy ở Mỹ, là đàn em của anh”. Nhớ lại bóng dáng mảnh mai làm người khác lo lắng, trong lúc vô tình giọng nói của anh run run.

”Là vậy a”. Âu Y Tuyết có chút hiểu, nhìn biểu tình chân thật của anh, nghĩ là anh đã tìm thấy người thật sự thuộc về mình cảm thấy vui vẻ.

Sau khi mở đầu, Âu Y Tuyết cũng không câu nệ, hỏi anh những vấn đề đã qua, Quý Đăng Viễn cũng vui lòng giải đáp từng vấn đề của cô

Biệt thự trên núi Dương Minh.

”A? Sao con lại ở nhà?”. Khi bóng dáng hai người xuất hiện trong biệt thự, một người giúp việc bước tới thông báo tên với tài xế sau đó nhận lấy những vật phẩm mà họ vừa mua.

Lục Bình cực kỳ không hiểu nhìn Mạc Dĩ Trạch quần áo xốc xếch, khuôn mặt mệt mỏi một mình ngồi trên salon uống rượu, hỏi: ”Bộ dạng con sao thế này? Y Tuyết không nói gì sao?”. Con trai trong ấn tượng của bà, dường như đáng vẻ lúc nào cũng nghiêm túc, sao bây giờ lại?

Mà theo ánh mắt kinh ngạc của bà nhìn qua, cũng khó trách, quả thật như bà nói.

Đầu tóc vốn ngay ngắn giờ trở nên rối mù, gương mặt anh tuần sớm biến mất chỉ còn một mồm bao trùm, trong đôi mắt sáng rực chỉ có phiền não. Cà vạt kéo dài treo trên cổ, sơ mi xốc xếch. Lại nhìn xuống thấy áo vét bị nhét bên chân.

Mà giờ khắc này, lưng Mạc Dĩ Trạch dựa ghế sa lon, một tay khoác lên trên ghế sa lon, một tay cầm cả bình rượu tây rót. . . Không sai, đúng là rót. Rượu mạnh vào trong cổ, anh thậm chí ngay cả nháy mắt một cái cũng không có.

Bị hù dọa ngoài Lục Bình còn có Mạc Dũng.

Chỉ là bản thân chứng chắc cùng thấu hiểu ông không trách mắng, mà nhìn con trai một lúc lâu, chần chờ hỏi: ”Có phải cãi nhau với Y Tuyết?”.

Dứt lời, thân là người trong cuộc Mạc Dĩ Trạch không có phản ứng gì, ngược lại Lục Bình phản ứng lớn hơn.

”Hai đứa cãi nhau?”. Bà nhíu mày, vậy mà trả lời bà trừ tiếng uống rượu ‘ừng ực ừng ực’ cũng không còn cái khác. Mắt thấy bộ dạng anh ‘đắm mình’, Lục Bình cho là đã nói đúng.

Vừa định mở miệng phê phán, Mạc Dĩ Trạch lại buông xuống chai rượu, lạnh lùng nói: ”Không có”.

”Cái gì?”. Lục bình kinh ngạc.

”Chúng con không có gây gổ”. Mạc Dĩ Trạch đặt chai rượu trên bàn thủy tinh, tiếp đứng lên, có lẽ do tác động của rượu mà khi đứng lên anh lại ngã xuống salon.

Anh nhíu mày nhìn Lục Bình và Mạc Dũng, nói: ”Cô ấy chưa về”. Mấy ngày nay bởi vì Âu Y Tuyết đi sớm về trễ. Lại giấu giếm anh gì đó khiến anh rất buồn, hơn nữa việc Lisa bỏ lại khiến anh rất mệt mỏi, tinh thần gần như hồng mắt, lại không nghĩ rằng hôm nay tự mình một ngày nghỉ. Vốn là định cùng Y Tuyết và

Nhược Y vui vẻ với nhau, nhưng cô lại chưa về nhà nên đành ngồi uống rượu một mình, uống một chút là đã hai tiếng.

“Chưa về?”. Lục Bình ngẩn ra, muốn hỏi cái gì. Nhưng trong đầu lại nhớ lại buổi nói chuyện với cô mấy ngày trước, trong nháy mắt hiểu ra, lúc này mới nói: “Cũng đúng, công việc bận rộn, vội cũng là bình thường”.

Lời này vừa ra khỏi miệng, hai ánh mắt kinh ngạc nhìn bà.

Mạc Dững định hỏi nhưng nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của vợ lại thôi. Mà Mạc Dĩ Trạch chỉ nhú mày, không chịu hỏi.

Anh đem cà vạt tháo xuống ném đi, cả người hướng về phía cầu thang bước tới.

“Ngày, con đi đâu?”. Thấy thế, Lục Bình quan tâm hỏi.

“Ngủ”. Đầu óc có chút mơ màng, anh cần nghỉ ngơi một lúc. Bỏ lại một câu như vậy, Mạc Dĩ Trạch liền không quay đầu lại đi lên lầu.

.

Lên lầu, Mạc Dĩ Trạch theo thói quen đi tới phòng ngủ của anh và Âu Y Tuyết. Đi tới trong phòng ngủ, anh cũng không nghỉ ngơi như lời nói, mà là xoay người vào phòng tắm rửa mặt, sau đó đi tới trên ban công hút thuốc.

Mùa hè ve kêu, ánh sáng hoàng hôn còn thấp thoáng, ánh trời chiều, mùi thuốc lá gay mũi.

Lượn lờ một vòng khói. Mạc Dĩ Trạch không ngừng rút khói, khuôn mặt như điêu khắc không chút nhiệt độ, vô cùng lạnh lùng. Vừa hút thuốc vừa nghĩ lịch trình ngày mai.

Thời gian trôi qua từng phút, không biết qua bao lâu, cho đến khi điếu thuốc trong tay sắp tàn, anh mới cảm thấy tâm trạng tốt lên một chút.

Cho đến khi anh bỏ tàn thuốc, lúc xoay người muốn quay vào, một chiếc xe màu trắng bạc xuất hiện trong tầm mắt làm anh kinh ngạc không phải là chiếc xe mà là nó có thể đi qua các cổng bảo vệ, sau đó đi vào khuôn viên biệt thự, dừng ở trước cửa.

Trong lúc vô cùng kinh ngạc, từ trong xe có hai người bước ra làm anh phải dừng lại bước chân.

※

“Xem ra cuộc sống của em không tệ”. Nhìn thấy sự bề thế của ngôi nhà, biệt thự có khí chất ưu nhã, Quý Đăng Viễn cảm thấy yên tâm một chút, nhưng sự bề thế của nó không làm anh quan tâm mà sự quan tâm của anh chỉ có: “Anh ta đối với em tốt không?”. Anh hỏi Âu Y Tuyết đang đứng bên kia chiếc xe, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Anh ấy đối với em rất tốt”. Trong lòng Âu Y Tuyết cảm thấy thanh thản, vẻ mặt hạnh phúc. Quả thật, Dĩ Trạch vô cùng cưng chiều cô, mặc dù có một số việc chuyên quyền một chút, nhưng cô biết, chỉ là anh rất quan tâm cô.

Sau đó lại rơi vào im lặng....

Âu Y Tuyết do dự một lát, lại nghĩ đến Mạc Dĩ Trạch chưa về sẽ không gây hiểu lầm gì, vì vậy muốn mở miệng mời anh vào ngồi một chút, nhưng Quý Đăng Viễn lại nói trước cô.

“Em... có thể cho anh ôm một chút không?”. Trong lòng vô cùng khổ sở, Quý Đăng Viễn mỉm cười nói.

Âu Y Tuyết không nghĩ anh sẽ yêu cầu như vậy, sững sốt một lúc, mới cứng ngắt gật đầu. Dù sao cô thiếu anh nhiều như vậy, một cái ôm không thể giải quyết hết tất cả.

Sau khi được cô đồng ý, trên khuôn mặt anh nở nụ cười nhẹ, anh bước vòng qua xe đến bên cạnh cô, ngắm cô một lúc, sau đó đem cô ôm vào lòng.

Trên người cô tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ, anh vô cùng thỏa mãn, trong lòng rung động. Anh để mặc cho bản thân một lần cuối cùng, hưởng thụ cảm giác yên lặng mà ngọt ngào này.

Anh suy nghĩ vĩnh viễn có thể thế này nhưng đó là điều không bao giờ xảy ra...

Dưới lầu bóng hai người ôm nhau ôn tình xưa, trên lầu một bóng người kiêu ngạo đứng không nhúc nhích.

※

Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng cô cảm nhận được tâm trạng của anh, nhưng không biết an ủi anh thế nào.

Sau khi tạm biệt với Quý Đăng viễn, Âu Y Tuyết nhìn bóng chiếc xe đi mỗi lúc một xa, sau đó chỉnh trang lại y phục của mình rồi bước vào biệt thự.

Chỉ là khi vừa bước vào đến cửa trước, một bóng người giống như đã chờ lâu đột ngột xông tới.

“Rất mệt phải không?”. Lục Bình vui vẻ nhìn Âu Y Tuyết đổi giày, nhận lấy Nhược Y trong tay cô. Sau khi nhìn thấy Nhược Y vẫn đang ngủ say, vốn là trong lòng có chút phiền muộn đột nhiên trở nên rất tốt.

”Không mệt”. Mặc dù rất kinh ngạc vì sao bà xuất hiện trong biệt thự lúc này, chỉ là Âu Y Tuyết cũng không có hỏi thăm.

“Nhược Y của chúng ta, bà nội đến thăm con ~”. Biết Nhược Y không nghe được, nhưng bà vẫn thích nói. Sau khi nói với Nhược Y mấy câu. Lúc này bà mới nhìn qua Âu Y Tuyết: “Hôm nay cha và mẹ đến đây là xem hai con sống tốt không”. Xem con và Nhược Y thế nào là mẹ yên tâm. Chỉ có một người làm mẹ vô cùng phiền lòng.

”Người nào?”. Âu Y Tuyết trực giác hỏi.

Ai ngờ, Lục Bình lại chột nhứ mày, lén lút nhìn lên lầu ra hiệu cho cô.

Một giây kế tiếp, Âu Y Tuyết lập tức hiểu ý của bà.

155. Chương 154 : Bị Hãm Nhìn Thấy

Từng món ăn được chế biến xinh đẹp hoàn mỹ, có đầy đủ sắc hương vị được trải trên tấm khăn màu trắng trên bàn dài, chỉ là đối mặt với bữa tối như thế mà không ai động đũa.

Trên bàn ăn không khí rất quái dị,... quái dị đến không biết nói thế nào.

Âu Y Tuyết và Mạc Dĩ Trạch ngồi hai bên đối với thức ăn trên bàn không hề để ý đến mà chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, còn lại Mạc Dĩ Dung và Lục Bình nhìn nhau mà không hiểu chuyện gì.

Rốt cuộc không chịu nổi không khí nặng nề Lục Bình lên tiếng bắt đầu, ba người còn lại mới chậm rãi giờ đũa bắt đầu ăn cơm.

.

Âu Y Tuyết ăn từng hớp cơm, suy nghĩ toàn bộ đặt trong cái ôm của Quý Đăng Viễn. Vô tình nhìn Mạc Dĩ Trạch ngồi ở đối diện, cô mới phát hiện Dĩ Trạch luôn nhìn cô, nét mặt sa sầm, lạnh lùng nhìn cô.

Trong lòng giật mình, Âu Y Tuyết mở miệng hỏi: “Sao vậy?”. Có phải bản thân quá lơ đãng rồi, vì vậy tạm quên đi, muốn ăn cơm thật ngon.

Chỉ là Mạc Dĩ Trạch vẫn nhìn cô chăm chăm, cô không hiểu cũng nhìn anh, nhìn kĩ mới phát hiện trên khuôn mặt của anh tràn đầy mệt mỏi, sắc mặt không tốt cho lắm.

Âu Y Tuyết nhíu mày, trong lòng có chút đau. Đang định mở miệng hỏi có chỗ nào không khỏe, Lục Bình lập tức chen vào: “Hai đứa cãi nhau sao?”. Lục Bình không nhận được hỏi. Mặc dù đã rõ đáp án từ chỗ Dĩ Trạch, chỉ là nhìn tình hình cũng nhận ra là vợ chồng không hòa thuận.

“Không có”. Âu Y Tuyết chuyển tầm mắt qua Lục Bình, mới phát hiện bà rất nghiêm túc. Chỉ là không chờ cô trả lời, Mạc Dĩ Trạch luôn trầm mặc cũng lên tiếng.

”Hôm nay em đi đâu?”. Mạc Dĩ Trạch trầm giọng hỏi Âu Y Tuyết.

Mặc dù không có hiểu rõ tại sao anh hỏi hôm nay cô đi đâu, chỉ là Âu Y Tuyết vẫn đáp: "Đi đến quán cà phê chỗ cô làm..".

Vừa về tới nhà phát hiện anh đang ngủ, điều này làm cô khó hiểu. Nhưng cũng may mắn, anh không nhìn thấy Quý Đằng Viễn ôm cô mà sinh ra hiểu lầm. Chỉ là chưa đợi cô thở phào. Mạc Dị Trạch đã lên tiếng phá vỡ suy nghĩ của cô.

"Người đàn ông kia là ai?". Nghĩ tới hình ảnh người đàn ông kia mới vừa rồi ôm cô và Nhược Y vào lòng, anh liền tức muốn phun máu. Nếu không phải mấy năm gần đây đã tự chủ được một chút, anh sợ là bản thân đã xông lên đánh không chờ cô giải thích.

"Anh.....". Hai mắt Âu Y Tuyết tròn to, sắc mặt có chút khó coi. Bởi vì cô không nghĩ anh thấy được cảnh đó mà giờ nhìn thấy sắc mặt giận dữ của anh, Âu Y Tuyết cũng biết anh hiểu lầm cô và Quý Đằng Viễn.

Thấy sắc mặt cô hơi tái, Lục Bình và Mạc Dững cũng kinh ngạc. Bọn họ cùng nhìn cô chờ đợi câu trả lời.

Ở trong lòng suy tính nói thế nào, một hồi lâu cô mới nói: "Chỉ là bạn bè".

Cô không nói lí do cô gặp Quý Đằng Viễn, bởi vì cô không chắc sau khi anh biết cô có ý định học lên tiếp sẽ cho hay không. Cho nên để sau này hăng cho anh biết, nhưng không nghĩ làm anh hiểu lầm.

"A". Mạc Dị Trạch cười nhạt, trên khuôn mặt lạnh lùng thần sắc không tốt nhìn Âu Y Tuyết, trào phúng: "Bạn bè thì nắm nắm ôm ôm sao?".

Một câu nói ra, mọi người đều kinh ngạc. Khi mọi người cùng nhìn lại anh, nhưng sau đó anh bực tức bỏ lên cầu thang.

156. Chương 155 : Một Mình Trong Phòng

Mạc Dị Trạch đột nhiên rời đi lập tức khiến Âu Y Tuyết trong lòng ngẩn ra. Nhìn bóng dáng thon dài cô đơn biến mất tại đầu cầu thang trong con người như nước tràn đầy đau thương. Cô cũng không vội vã đuổi theo giải thích, bởi vì cô biết. Giờ chắc anh đang nổi nóng, vô luận cô có giải thích thế nào, anh cũng nghe không lọt.

Vì vậy, con người của cô nhàn nhạt rũ xuống, lựa chọn tiếp tục ăn cơm. Ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải bận rộn, trước tiên cô phải bổ sung tốt thể lực mới có thể làm tốt công việc. Chỉ là mặc dù trong lòng đang tự nhủ như vậy, nhưng cô vẫn không có nửa điểm muốn ăn (nuốt không trôi).

Sửng sốt nhìn lướt qua Âu Y Tuyết, Lục Bình cùng Mạc Dững vẫn đang lưu lại cũng bị sự tức giận của Mạc Dị Trạch hù dọa. Bởi vì trong trí nhớ của bọn họ, con trai đối đãi với Y Tuyết luôn là rất dịu dàng, giống như ngậm trong miệng có thể tan.... Vậy mà lúc này lại. . .

"Y Tuyết, con có phải còn có điều chưa giải thích hay không?". Lục Bình tin rằng bà sẽ không nhìn lầm người. Cứ cho là Y Tuyết thật sự cùng bạn ôm ấp ấp thì nhất định có lý do của cô.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt lo lắng của Lục Bình lạnh nhạt nói: "Không có". Một cái ôm cùng Quý Đằng Viễn kia, thật sự chỉ là xuất phát từ tình bằng hữu mà thôi.

"Này. . .". Thấy vẻ mặt không muốn trả lời của cô, Lục Bình ngừng lời. Quay đầu ném cho Mạc Dững ở bên cạnh một vẻ mặt "làm thế nào", vậy mà Mạc Dững lại lắc đầu một cái, ý bảo bà không cần tiếp tục hỏi nữa.

Sau khi hiểu ý tứ của ông, Lục Bình do dự gật đầu một cái.

Mà một bữa ăn tối, cũng liền như vậy kết thúc trong không vui ——

※

Sau khi ăn xong, Lục Bình dặn dò Âu Y Tuyết nên cùng Mạc Dị Trạch nói chuyện một chút cho rõ ràng sự tình, rồi dưới sự nửa lời nửa kéo của Mạc Dững, hôn một cái lên gương mặt đang say ngủ của Nhược Y mới tâm bất cam tình bất nguyện rời đi.

Tiến bước Lục Bình và Mạc Dũng xong, Âu Y Tuyết cũng không có nghe theo đề nghị của Lục Bình lên lầu giải thích với Mạc Dĩ Trạch, mà là ôm Nhược y ở lại trong phòng khách ngây ngẩn một hồi ăn chút trái cây, đợi đến lúc kim đồng hồ đã chỉ đến số tám (8h), nhớ tới còn có chút chuyện của ngày mai chưa chuẩn bị xong, lúc này mới vội vã lên lầu.

Vốn định trước tiên ôm Nhược Y vào phòng trẻ sau đó sẽ trở về phòng ngủ, nhưng lúc đi qua khúc quanh trước thư phòng (phòng sách), bước chân của cô không khỏi dừng lại.

Kể từ sau khi có Nhược Y, Mạc Dĩ Trạch vì có thể giữa lúc làm việc mệt mỏi thư giãn gân cốt vẫn có thể nhìn Nhược Y một chút, liền đem thư phòng ban đầu vốn ở lầu một chuyển đến lầu hai. Thời điểm rảnh rỗi cô cũng sẽ ôm Nhược y vào trong thư phòng xem chút sách, còn Mạc Dĩ Trạch thì vẫn làm việc.

Lúc này, nhìn xuyên qua khe hở nhỏ nhỏ, Âu Y Tuyết có thể thấy dung nhan tuấn tú tràn đầy mệt mỏi của anh, cùng với con mắt sâu đen nhánh mang theo giận dữ.

Cô rất muốn vào nhìn anh một chút, nhưng chân giống bị cố định tại chỗ không di động được nửa phần, chỉ có thể dùng ánh mắt tiêu điều lạnh lẽo ngắm nhìn bóng dáng của anh, trong lòng phỉếm đau. Mà Nhược Y ở trong ngực tựa hồ là cảm nhận được chua xót của cô, mí mắt vốn là đang khép chặt, lại lộ ra một đôi con ngươi sáng chói.

"Y Y. . . Nha. . .". Vừa tỉnh lại, thần thái Nhược Y lập tức sáng láng giơ tay nhỏ bé của mình lên, vỗ Âu Y Tuyết.

Mà cũng bởi vì tiếng ưm thật nhỏ của Nhược Y, Mạc Dĩ Trạch vốn là đang vui đùa trong đồng hồ tài liệu lập tức theo trực giác nhìn về phía cửa. Đồng dạng (giống nhau), khi anh xuyên thấu qua một cái khe hở nhỏ kia trông thấy Âu Y Tuyết cùng Nhược Y ở bên ngoài, cũng chỉ là nhú mày một cái, sau đó lại cúi đầu chuyên chú vào đồng hồ tài liệu.

Biết anh vẫn còn đang tức tối chuyện cô giấu dếm sự tình, nên tâm tư Âu Y Tuyết cũng đã sớm có chuẩn bị. Chỉ là sau khi nhìn đến vẻ mặt coi như không thấy của anh như thế, nỗi khổ trong lòng lập tức mở rộng không có giới hạn.

Cúi đầu, khoe miệng thoáng qua nụ cười khó coi, cô vừa dỗ dỗ Nhược Y ý bảo bé an phận, vừa đi về phía phòng trẻ. Thời điểm cô đang muốn mở cửa phòng trẻ đi vào, một giọng nói nam tính từ phía sau truyền đến: "Xin chờ một chút".

Cô quay đầu nhìn lại, thấy là Minh Vũ, trong mắt vì vậy có mất mát.

"Chuyện gì?". Âu Y Tuyết đứng vững vàng tại chỗ, vẫn cứ ép buộc mình nở nụ cười nhàn nhạt: "Lúc bữa tối anh đã đi đâu?". Mặc dù Minh Vũ ở tại ngôi biệt thự trước kia, nhưng khi dùng cơm vẫn cùng ăn. Bởi vì đối với Mạc Dĩ Trạch, hắn không chỉ là người giúp việc của Mạc gia mà hắn còn là một người bạn.

"Có chút việc làm chậm trễ". Nói xong, trên gương mặt cương nghị của Minh Vũ có chút phỉếm hồng. Hắn giống như là muốn né tránh ánh mắt kinh ngạc của Âu Y Tuyết, nhanh chóng liền cúi đầu.

Mà Âu Y Tuyết cũng không bỏ sót hành động quái dị của hắn, mặc dù trong lòng có nghi ngờ nhưng nhìn dáng vẻ không muốn nói của hắn nên cũng không có ép buộc.

"Đúng rồi, đây là tài liệu cô muốn". Đột nhiên, Minh Vũ giống như là chợt nhớ ra. Đưa tay từ trong y phục lấy ra một túi bọc da trâu đưa tới trước mặt của Âu Y Tuyết.

"Cám ơn". Trong ánh mắt đau thương của Âu Y Tuyết lộ ra vẻ cảm kích, cô vội vàng nhận lấy, cũng không có lập tức mở ra túi da trâu kiểm tra tin tức cô mong muốn.

Minh Vũ lắc đầu một cái, cười nói: "Nếu như không có chuyện gì tôi đi xuống trước".

"Được". Âu Y Tuyết gật đầu một cái.

Đưa mắt nhìn hắn đi xuống lầu, Âu Y Tuyết lúc này mới ôm Nhược Y đi vào phòng trẻ.

※

Sáu giờ sáng hôm sau ——

”Tích tích tích, tích tích tích. . .”. Một hồi chuông báo thức đáng ghét vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, một cánh tay thon dài trắng nõn từ bên trong chăn tơ tằm thò ra nhấn đồng hồ báo thức.

Nhắm hai mắt, Âu Y Tuyết theo thói quen tính đưa tay sờ sờ sang bên cạnh, vậy mà ngoài dự đoán lại mò được ga giường lạnh lẽo.

Ý thức từ từ tỉnh táo, trong nháy mắt đại não cũng bắt đầu vận hành. Hai mắt khép chặt sau khi mở ra nhìn về bên cạnh trống rỗng, ga giường chỉnh tề trong lòng không khỏi thương cảm.

Tối hôm qua, cô xem tài liệu đợi anh, vốn định chờ sau khi anh trở về phòng sẽ nghiêm túc nói chuyện của cô và Quý Đăng Viễn, nhưng đợi đến mười hai giờ vẫn không thấy tăm hơi của anh. Lo lắng cho anh nên đi một chuyến đến thư phòng, ai ngờ chờ đợi cô là thư phòng tối om, gọi điện thoại cho anh thì điện thoại lại tắt máy, cuối cùng nhấn điện thoại nội bộ hỏi ngoài cửa mới biết anh đi ra ngoài, không biết qua bao lâu rồi cuộc mí mắt nặng trĩu không nhận được mới từ từ chìm vào giấc ngủ say. . .

Chậm rãi chống thân thể của mình lên, sau khi tầm mắt đau thương của cô lơ đãng liếc nhìn cách đó không xa cái túi bao da trâu bị cô tiện tay gác lại ở trên bàn trà kia, chân mày càng thêm nhíu chặt.

Ngày hôm qua sau khi gặp qua Âu Thiên, cô mới tò mò về nguyên nhân chân chính ông cùng với mẹ mình tách ra (rời xa nhau). Bởi vì những biểu hiện của Âu Thiên khiến cô nhận ra ông ấy yêu bà, vậy tại sao ban đầu lại muốn vứt bỏ bà? Mà Lý Dao Viện tại sao lại mắng cô là con hoang? Tất cả nguyên nhân của chuyện này rốt cuộc nên quy tội cho ai? Trong chuyện này, ai là người sắm vai nhân vật xấu?

Bởi vì vấn đề này liên tiếp quấy nhiễu cô, vì muốn biết rõ vấn đề giữa bọn họ, cô mới thỉnh cầu Minh Vũ vì cô điều tra tất cả những chuyện xảy ra trước đây, không nghĩ tới sự thật lại nằm ngoài dự liệu của cô!

157. Chương 156 : Không Ngừng Quán Quýt Si Mê

Năm đó mẹ cùng Âu Thiên đúng là mến nhau đấy! Mặc dù biết rõ ông ấy đã có một vị hôn thê do gia đình chọn cho, nhưng bà vẫn là thấy việc nghĩa không chùn bước đi theo ông ấy. Chuyện sau đó cũng rất giống một vở kịch được sắp đặt. Lý Dao Viện cùng Âu Thiên tuy là vị hôn phu và hôn thê, nhưng hai người chỉ bởi vì một lần duy nhất say rượu, Lý Dao Viện mang thai. Mà vì yêu mẹ, Âu Thiên giấu giếm tất cả sự thật! Tính toán đợi sau khi Lý Dao Viện sinh hạ đứa bé liền cùng với cô ta giải trừ hôn ước, ai ngờ Lý Dao Viện lại biết được ý đồ của ông ta liền đi tìm được bà cũng đạo diễn để cho Âu Thiên hiểu lầm là bà bởi vì tiền tài mới theo bên cạnh ông ấy, mà đứa bé trong bụng của bà cũng là của bạn trai trước. Chuyện sau đó thì giống như những gì đã xảy ra

Khi Âu Y Tuyết hiểu được mọi chuyện, trong lòng trừ khổ sở thì không còn thấy gì khác. Cô chỉ có thể nói, trong cái âm mưu tình yêu dai dẳng đó không có ai là người thắng cuộc.

Thở dài một hơi thật sâu, Âu Y Tuyết sửa sang lại một chút tâm tư vô cùng phức tạp của mình. Đợi đến khi cảm thấy gần như đã bình thường trở lại, lúc này mới đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Mặc xong quần áo, đứng ở trước gương xem kỹ toàn thân chính mình một lần, một chút sau đó nhìn đã là 6 giờ 30, lúc này mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Theo thói quen vừa ra khỏi phòng ngủ liền tính toán muốn mở cửa phòng trẻ đối diện, nhưng khi tay của cô vừa chạm tới cái tay nắm cửa, một giây kế tiếp liền do dự.

Nghĩ đến hiện tại vẫn còn rất sớm, hơn nữa hôm nay bán hàng từ thiện sẽ có thể bận rộn cả ngày không có lúc nào chăm sóc bé, cô liền tính toán để Nhược Y ở lại nhà, để bảo mẫu chăm sóc bé một ngày.

Trong lòng âm thầm ngẫm nghĩ một lát, cô lúc này mới buông tay nắm cửa ra sau đó đi xuống lầu.

※

Cùng lúc này ——

Ánh bình minh miễn cưỡng xuyên thấu qua một mảnh màn tơ thật mỏng kia bắn vào trong phòng ngủ, lập tức phủ lên bên trong phòng to như vậy một tầng ánh sáng mờ mịch. Trên mặt giường rộng lớn, một đôi nam nữ đang kịch liệt quấn lấy nhau.

”Ừ. . . A. . .”

Theo tốc độ gia tăng của người đàn ông, âm thanh yêu kiều của người phụ nữ bên dưới anh cũng càng tăng lên, ở lúc dục vọng vọt tới đỉnh, đợt sóng vui sướng mãnh liệt cuốn tới. Người đàn ông thấp giọng hô lên một tiếng kết thúc trận hoan ái kịch liệt này.

Người đàn ông rút người ra rời khỏi thân thể của người phụ nữ, lật người nằm ở trên giường nghỉ ngơi, sau khi hô hấp đã thoáng vững vàng rồi thân thể mới trần truồng bước xuống giường. Đúng là tỷ lệ vàng tam giác, thân thể tinh trắng thoáng qua trước mắt người phụ nữ, sau đó đi vào bên trong phòng tắm.

Một hồi tiếng nước chảy ào ào truyền đến, mười phút sau, người đàn ông thân thể không hề che dấu trần truồng đi ra khỏi phòng tắm, anh đi về phía một bên tủ quần áo tiện tay từ bên trong lấy nhanh ra một bộ quần áo, bắt đầu mặc.

Trên gương mặt xinh đẹp của Lisa phiem ửng hồng, một đầu tóc vàng óng ánh cuộn sóng mơ hồ có chút mờ hôi giờ phút này xốc xếch xỏa ra trước ngực. Trên da thịt trắng như tuyết lưu lại những vết đỏ do người đàn ông trong lúc cuồng dã phần dấu lưu lại, cô hoàn toàn không để ý đến thân thể trần truồng tảo ra ái dục của mình, xuống giường đi thẳng tới bên cạnh người đàn ông.

”Trạch, nhanh như vậy muốn đi rồi sao”. Hai mắt thông minh lạnh lợi liếc qua chiếc đồng hồ rơi dưới đất, lúc này kim mới chỉ đến 6 giờ 30, cách thời gian đến công ty của anh còn hơn một giờ nữa, Lisa không khỏi có ý nghĩ xấu.

Tay thon dài không an phận đi tới lồng ngực còn chưa cài nút áo của anh, hai mắt Lisa tràn ngập tình dục mỉm cười liếc nhìn hắn, kêu: ”Người ta còn muốn á. . .”. Nói xong, cái tay còn lại đi tới trước đáy quần của anh, kéo khóa xuống, duỗi tay nhỏ bé đi vào. . .

Quả nhiên, ở dưới sự trêu đùa của cô, ánh mắt Mạc Dĩ Trạch lạnh một chút, vốn là lửa giận đã bình ổn trong nháy mắt lại bị cô trêu chọc khơi lên.

”Em là đang đùa với lửa!”. Giọng anh khàn khàn nói. Trải qua cả đêm phát tiết, sau khi tắm rửa sạch sẽ tinh thần lập tức đã khá lên nhiều, lại khôi phục tuần lãng anh khí như trước.

”Ha ha”. Thấy mình trêu đùa có hiệu quả, Lisa cười không đáp. Lúc cô cầm lên tấm chi phiếu trắng, đã cho là giữa bọn họ không còn có bất kỳ cái gì xuất hiện nữa. Không nghĩ tới tối hôm qua anh nửa đêm xông vào nhà của cô, không nói lời nào không kịp chờ đợi liền muốn cô ngay tại phòng khách! Mà sớm nay nghỉ ngơi còn chưa đến mấy giờ lại muốn cô, xem ra anh còn rất mê luyến cô! Mà giấc mộng làm Phu nhân tổng giám đốc của cô cũng không phải đã hết hi vọng.

Chỉ là mặc dù tự tin như thế, nhưng cô không biết, Mạc Dĩ Trạch từ đầu đến cuối đều chỉ xem cô là đối tượng để phát tiết!

Mạc Dĩ Trạch chỉ cảm thấy tay của cô trên thân thể anh đốt một tắc lại một tắc lửa dục, cảnh tượng hôm qua Âu Y Tuyết ôm ấp tên đàn ông kia lập tức lại hiện thoáng qua trong đầu anh, rốt cuộc, hắn gầm lên một tiếng, ngay sau đó đẩy Lisa té nhào xuống đất. Mà Lisa cũng vui vẻ tại chỗ đó, bộ dạng gấp gáp cởi bỏ áo sơ mi cùng với quần tây của anh, một giây kế tiếp môi tươi đẹp đỏ mọng liền hôn lên anh. . . . Bên trong thân thể khô nóng.

※

Cùng Lisa triền miên liêu chết cả đêm, cảm thấy tức giận của bản thân dần dần được nén xuống, cho đến 7 giờ 30 phút, Mạc Dĩ Trạch mới mặc lại y phục rời khỏi biệt thự của Lisa. Mà lúc trước anh cùng Lisa phải sạch quan hệ, lập tức lại tăng trở lại.

Ra khỏi cửa biệt thự, Mạc Dĩ Trạch cũng không giống như thường ngày đến Khải Tắt Đế Quốc bắt đầu một ngày làm việc, mà là về nhà trước một chuyến.

Ở trong thư phòng anh lấy được tài liệu hôm qua đã phê duyệt tốt liền chuẩn bị rời đi, nhưng còn không đợi anh bước xuống cầu thang một bước, một trận tiếng khóc của trẻ nít chợt vang lên.

Anh cau mày dừng lại bước chân đang đặt xuống, một giây kế tiếp liền thẳng tắp đi về phía phòng trẻ.

Đẩy ra cánh cửa phòng trẻ, không nhìn thấy một cái bóng dáng như dự đoán, nhìn vòng quanh bên trong phòng căn phòng rộng lại đem tầm mắt chuyển qua đến cái bóng dáng nhỏ nhắn trên giường trẻ (nôi trẻ) kia, đang không ngừng phát ra tiếng khóc thê lương, trong con người Mạc Dĩ Trạch vốn lạnh lẽo không có bất kỳ nhiệt độ nào lập tức lóe ra ánh sáng nhu hòa.

Anh dạo bước đi qua, đem tài liệu cầm trong tay đặt lên giường trẻ, sau đó ôm ái ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng của Nhược Y, nhẹ giọng nói: "Nhược Y đừng khóc, đừng khóc a". Nói xong, lại vỗ nhẹ nhẹ lưng của bé.

Mà Nhược Y đâu thèm để ý lời nói của anh, vẫn khóc không ngừng.

Từ cửa phòng trẻ mở rộng truyền ra một loạt tiếng khóc khiến bảo mẫu đang chuẩn bị sữa tươi ở lầu dưới nghe tiếng lập tức xông lên lầu. Khi cô thấy thiếu gia cả đêm không về lại xuất hiện tại phòng trẻ, hơn nữa còn tự mình ôm lấy bé con đang khóc không ngừng, trong lòng cả kinh, lập tức tiến lên muốn ôm lấy Nhược Y.

"Thiếu gia" Bảo mẫu yếu ớt kêu, vươn tay cố gắng ôm lại Nhược Y .

Mà Mạc Dĩ Trạch nghe được tiếng bước chân nhìn sang cũng tất nhiên đưa Nhược Y cho cô, dù sao để cho những người tài giỏi chuyên nghiệp (có chuyên môn) chăm sóc đứa bé vẫn tốt hơn. Chỉ là, bình thường trước sau như một đều là Âu Y Tuyết tự mình chăm sóc Nhược Y, lúc này tại sao lại

Ánh mắt kinh ngạc về phía bảo mẫu đang đỡ dành Nhược Y, bảo mẫu nhận được ánh mắt bén nhọn của anh, lập tức giống như là hiểu được, run run rẩy rẩy trả lời.

"Thiếu . . Thiếu phu nhân sáng sớm liền đi ra ngoài, cô ấy để cho tôi chăm sóc bé con. . .". Dứt lời, trong nháy mắt liền bắt gặp con người ám trầm (tối tăm) của Mạc Dĩ Trạch, mà người luôn luôn nhất gan như bảo mẫu hận không thể lập tức co cẳng chạy.

Như có điều gì suy nghĩ liếc mắt nhìn Nhược Y vẫn còn đang khóc rống, cảm thấy mi tâm có một chút đau nhức, Mạc Dĩ Trạch dặn dò: "Chăm sóc con bé thật tốt".

"Dạ, Thiếu . .".

Còn không đợi bảo mẫu nói xong một câu đó, Mạc Dĩ Trạch đã cầm lấy tài liệu đang đặt ở trên giường trẻ, đi thẳng.

158. Chương 157 : Tâm Tư Buồn Bực

Khải Tát Đế Quốc, phòng làm việc của tổng giám đốc --

Từ nhà đến phòng làm việc đã được hai tiếng, nhưng trong hai giờ ở tại đây anh cũng không có giống như lúc trước, nhanh chóng liên tiếp triển khai công việc phức tạp, mà là ngồi ở cửa sổ sát đất cúi xuống trước nhìn dưới chân suy nghĩ xa xôi.

Lặng lẽ nhấp một ngụm Vodka trong tay, anh cố gắng dùng rượu còn để lay tỉnh ý thức của mình, tinh thần làm việc tốt lên. Nhưng là vô luận hắn có ý nghĩ phỉ sức đến đâu, chung quy lại trong đầu vẫn lại hiện ra tình cảnh hôm qua Âu Y Tuyết ôm lấy người đàn ông kia.

Người đàn ông kia anh nhớ! Khi anh xem xét xấp tài liệu về cô trên đó chú thích dòng chữ "Ex. Boyfriend" (bạn trai cũ). Thời điểm anh cùng với Âu Y Tuyết ở bên nhau tên kia cũng không có xuất hiện bên cạnh cô, mà hôm nay sau hai năm anh ta lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô, là muốn lần nữa đoạt lại cô sao? Hay còn có điều gì khác? Chỉ là, mặc kệ là vì cái gì, điều này cũng khiến anh cảm thấy rất là lo lắng!

Mặc dù anh và Âu Y Tuyết đã sớm đăng ký kết hôn, hơn nữa cũng đã có một con gái, chỉ chưa có làm hôn lễ. Nhưng không biết vì sao, anh vẫn cảm thấy rất lo lắng! Giống như cái ngày đó lúc anh ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện, rất sợ cô sẽ rời khỏi anh. Uống một hơi cạn sạch ly rượu, tròng mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm cái đám người phía dưới chân giống hệt như kiến kia, trên gương mặt anh tuần giăng đầy băng lãnh. Trừ lần đó ra, thì tối hôm qua cô giấu giếm anh, cũng khiến anh cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

Có lẽ là công việc gần đây càng ngày càng nhiều đè bẹp anh, cũng có lẽ là vì hành động đủ loại quái dị của Âu Y Tuyết khiến cho anh phiền não, tóm lại, anh cảm thấy gấp gáp trước nay chưa từng có.

Giận tái mặt, cố gắng đè nén cảm xúc quấy phá trong lòng này xuống, anh lạnh lùng ngồi trở lại trước bàn làm việc, ngay sau đó bắt đầu làm việc.

Anh nghĩ, hiện tại điều quan trọng cần kíp nhất là nhanh chóng xử lý xong những việc vặt trong tay này, sau đó sẽ cùng với cô nói chuyện thật tốt!

※

Nằm ở trung tâm thành phố, trong một tòa nhà có vườn hoa (hoa viên), bán hàng từ thiện lúc này đang tiến hành vô cùng sôi động.

Từ một tuần lễ trước đã bắt đầu bắt tay vào công tác chuẩn bị cho việc bán hàng từ thiện, cùng mấy cô nhi viện lớn đàm phán thỏa thuận những công việc có liên quan, tổ chức sân bãi cùng bố trí các gian hàng từ thiện, công tác tuyên truyền đã chuẩn bị tốt từ hai ngày trước, nhân viên bán hàng từ thiện ngoại trừ một số nhà từ thiện Lục Bình giới thiệu ra, thì phần lớn đều là những người có tấm lòng nhân ái bên ngoài xã hội.

Đây là lần đầu tiên Âu Y Tuyết tổ chức bán hàng từ thiện, mặc dù chỉ làm nhỏ nhỏ nhưng vẫn không tránh khỏi sẽ khấn trương. Cũng may có Trần Di cùng một số giáo viên trong cô nhi viện đến giúp cô, nên mức độ khấn trương cũng giảm bớt không ít.

Bảy giờ sáng buổi bán hàng từ thiện thuận lợi bắt đầu, ban đầu người đến thưa thớt nhưng đến bốn giờ sau sáng người bắt đầu khởi động, lúc sau thu vào so với dự đoán của cô tốt hơn rất nhiều, điều này làm cho cô cảm thấy rất là hài lòng.

Trước một gian hàng, Âu Y Tuyết mặc một bộ áo đầm đơn giản màu trắng, một đầu tóc dài đến eo đen như mực lúc này buộc cao thành hình đuôi ngựa, trên khuôn mặt tinh xảo thủy chung luôn treo một nụ cười nhàn nhạt, cô như được tắm gió xuân (đắm mình trong vui sướng hơn hờ), vừa ôn nhu giới thiệu cho người đi qua những vật nhỏ bé mà cô bán.

Trên gian hàng của cô bày biện những đồ chơi mới nhỏ nhỏ, dĩ nhiên cũng không thiếu một chút đồ gia dụng. Những thứ đồ này đều là cô tự mình đi thu mua ở chợ bán buôn, cho nên giá tiền cũng rẻ hơn so với thị trường rất nhiều. Bởi vì là bán hàng từ thiện, cho nên cô cũng nâng giá cao hơn một chút so với bên ngoài.

Có lẽ là vì lòng nhân ái của cô có thể đánh động lòng người, hoặc cũng có thể là những thứ đồ được bán ở buổi bán hàng từ thiện thật sự hấp dẫn người. Tóm lại đồ bán ra không bao lâu sau, những đồ còn lại đã không còn bao nhiêu. Nhìn ví tiền càng ngày càng căng phồng, những nỗi niềm bi thương hôm qua của Âu Y Tuyết kia trong nháy mắt tan thành bọt xà phòng, từ trong đáy lòng cũng cảm nhận được mừng rỡ.

Đến mười hai giờ trưa, sáng người mới thưa dần, là bởi vì tất cả mọi người đi ăn cơm trưa.

Âu Y Tuyết sau khi giải phóng gân cốt một chút, nụ cười vẫn không có mất đi.

"Chúc mừng cậu". Đột nhiên, một giọng nói thanh lệ (tươi đẹp) từ phía sau của cô truyền đến.

Âu Y Tuyết nghe vậy quay đầu lại, bắt gặp vẻ mặt vui mừng của Trần Di, cười hỏi: "Tại sao?". Nói xong, đôi con ngươi như nước lóe ánh sáng lóng lánh, khiến nhìn cô càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Chúc mừng cậu tổ chức rất thành công nha". Trần Di mỉm cười dịu dàng, thật lòng tán dương. Vốn trước khi đến đây cô còn lo lắng sẽ không ai đến, không nghĩ tới lại tốt như vậy.

May mắn được mọi người hỗ trợ. Kế hoạch bán hàng từ thiện mặc dù do cô lập ra, nhưng những thứ còn lại kia đều là nhờ sự trợ giúp của mọi người thì mới có thể hoàn thành, cho nên Âu Y Tuyết cũng không có cảm thấy tất cả công lao đều thuộc về mình.

"Đúng rồi". Đột nhiên Trần Di giống như là nghĩ đến cái gì đó, cười thần bí, ngay sau đó nhẹ giọng nói: "Mình mang đến cho bạn một người".

Nghe vậy, Âu Y Tuyết ngăn ra, hỏi: "Ai vậy?".

Nhưng Trần Di cũng không trả lời vấn đề của cô, mà là nhích thân về phía bên trái, nhường ra vị trí của mình.

Giữa lúc Âu Y Tuyết còn đang kinh ngạc về cử động của cô ấy, một bóng dáng mảnh mai thoáng một cái xuất hiện trước mặt làm rối loạn tâm tư của cô, đầu óc lập tức sững lại.

"Là anh". Cho đến lúc một thanh âm từ tính mang theo vui mừng vang lên trên đỉnh đầu cô, cô mới hoàn hồn.

"Anh. . .". Con người trong như nước của Âu Y Tuyết dần hiện ra thần sắc mừng rỡ. Bởi vì cô đợi cho tới trưa, vốn cho là hôm qua anh cũng chỉ thuận miệng nói thế, không nghĩ thật sự sẽ đến. "Sao anh lại đến đây?". Cô không nhận được hỏi.

Dứt lời, lại thấy Quý Đăng Viễn nho nhã cười một tiếng, trong mắt lóe ra ánh sáng rực rỡ: "Hôm qua anh đã đồng ý với em". Anh hơi hột nói, nếu không phải sáng nay có chuyện, anh đã đến từ 7 giờ sáng rồi.

Nhìn trong mắt anh đột nhiên thoáng qua một tia yêu thương, Âu Y Tuyết thấy thế trở mặt trong giây lát, nhưng cô rất nhanh liền phục hồi lại.

Thấy bộ dạng cô có chút xấu hổ, Quý Đăng Viễn do dự một lát, nói tiếp: "Bây giờ đã trưa rồi, anh có vinh dự được mời các em đi ăn cơm không?". Anh cực kỳ thân sĩ nhìn Âu Y Tuyết một cái, lại nhìn Trần Di một cái. (Thân sĩ = quan về hưu, mình để nguyên vì không biết thay từ nào cho dễ hiểu hơn).

"Em thì thôi". Nhìn đến ánh mắt mong đợi của anh, Trần Di vội vàng khoát tay giải thích: "Em mới vừa rồi đã ăn rồi, anh và Tuyết đi đi".

"Thật vậy sao". Quý Đăng Viễn như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, tiếp đó lại đem tầm mắt nóng rực chuyển qua trên người của Âu Y Tuyết, khóe miệng gợi lên dịu dàng: "Vậy em có muốn đi dùng cơm trưa với anh không?".

Có lẽ là bởi vì đã lâu không gặp nên có chút xa lạ rồi, cũng có lẽ là không muốn hù dọa cô, Quý Đăng Viễn muốn dùng cái thân phận bạn bè này mời cô.

"Này. . .". Âu Y Tuyết do dự một chút, ở trong ánh mắt chờ đợi của Quý Đăng Viễn gật đầu một cái: "Được".

Chỉ là cái tiếng được này của cô cũng không có an ủi được mát mát trong lòng Quý Đăng Viễn, trong nụ cười tươi nhu hòa của anh loáng thoáng có chút khổ sở, nói: "Nếu không muốn đi thì thôi, em không cần miễn cưỡng bản thân mình". Mặc dù anh rất muốn cùng một chỗ với cô, nhưng bất kể cô quyết định như thế nào, anh cũng sẽ tôn trọng cô.

"Không có". Âu Y Tuyết gấp gấp hoảng hốt lắc đầu một cái. Ánh mặt trời chiếu (rắc) vào trên mặt xinh đẹp của cô khiến cô nhìn xinh đẹp như một tiên nữ, nụ cười lấp lánh, cô nói: "Em cũng đói bụng rồi, không ngại, chúng ta đi luôn bây giờ đi". Nói xong nháy mắt với Trần Di đang đứng bên cạnh, ý là nhờ cô ấy chăm sóc gian hàng một chút.

Mà Trần Di sau khi hiểu được tất nhiên cũng quăng ra một ánh mắt ý bảo an tâm.

Cứ như vậy, Âu Y Tuyết sau khi nhả nhủ một vài việc nhỏ nhỏ xong, liền cùng Quý Đăng Viễn hai người sóng vai rời đi.

Không ngờ rằng, có một đôi mắt thê lương đang gắt gao nhìn cô!

159. Chương 158 : Triền Miên Không Nghi

Trong lúc Âu Y Tuyết và Quý Đăng Viễn bước đến một nhà hàng cách đó không xa, một chiếc xe Bez phiên bản dài vọt tới dừng trước mặt họ, hai người bất ngờ dừng lại bước chân.

Nhìn chiếc xe chắn ở trước mặt, trong lòng Âu Y Tuyết có chút căng thẳng, cảm giác lo lắng. Quý Đăng Viễn chưa hiểu rõ, sau khi gọi cô hai lần cũng không thấy phản ứng, vì vậy cầm tay cô, chuẩn bị vòng qua chiếc xe

Trong lúc đó. Cửa xe lại mở ra.

Một đôi mắt đen như ưng nhìn chăm chăm bàn tay của Quý Đăng Viễn, ánh mắt lạnh lẽo, trên khuôn mặt anh tuần chính trực, làm người khác lạnh lẽo.

Là anh! Trong tay anh.

Nhìn thấy bóng người trong xe, Quý Đăng Viễn và Âu Y Tuyết cùng ngậy ra.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, trong đôi mắt chỉ có khiếp sợ! Cảm thấy bàn tay ấm áp, theo bản năng cô rút bàn tay từ trong tay Quý Đăng Viễn, cúi đầu không dám nhìn Mạc Dĩ Trạch .

So sánh với sự sợ hãi của Âu Y Tuyết, Quý Đăng Viễn cảm thấy thật mát. Anh nhìn cô thật lâu sau đó chuyển qua người Mạc Dĩ Trạch, nở nụ cười: “Đã lâu không gặp”.

Vậy mà đối với lời nói của anh Mạc Dĩ Trạch xem như không khí, thậm chí không thèm liếc một cái, liền từ trong xe bước ra, không nói một câu.

Mạc Dĩ Trạch đi nhanh tới ôm Âu Y Tuyết vào lòng, hai tay ôm cô thật chặt như muốn nát xương.

Bởi vì Mạc Dĩ Trạch quá mạnh tay, Âu Y Tuyết cảm thấy tay đau đau, không khỏi nhăn mày. Nhưng cô cũng không dám lên tiếng, bây giờ trong anh ta như một kẻ giết người.

Nhưng là Quý Đăng Viễn không giống nhau!

Khi anh thấy Âu Y Tuyết nhú chặt nâng đôi mày thanh tú, một bộ bị đau, lập tức liền hướng về phía Mạc Dĩ Trạch hô: “Buông cô ra!”. Mạc Dĩ Trạch vẫn không để ý tới. Trong mắt nhớ đến tất cả là hình ảnh Quý Đăng Viễn nắm tay Âu Y Tuyết. Nếu không phải lúc trưa cho người đi điều tra hoạt động của cô thì anh sẽ mãi mãi không biết. Cô bỏ con ở nhà một mình không quan tâm còn bản thân thì đi hẹn hò.

Nghĩ đến đây, cảm giác bị lừa gạt đánh vào đầu anh. Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Âu Y Tuyết, không có thương tiếc nếu có chỉ là sự phản bội của cô sau lưng anh.

“Buông cô ấy ra! Anh không thấy cô ấy rất đau sao?”. Cho dù ai cũng nhận ra được sự tức giận của người đàn ông này, nhưng anh không muốn cô tiếp tục bị tổn thương, Quý Đăng viễn phải nói: “Anh làm đau cô ấy!” . Mặc dù chính cô bị đau nhưng anh cũng đau.

Nghe vậy, Mạc Dĩ Trạch mới chú ý đến vẻ mặt đau đớn của cô, nhưng anh cũng không vì thế mà buông lỏng. Anh sợ một khi anh buông ra cô sẽ bỏ anh đi mất. Anh lại nhìn người đàn ông bên cạnh, trên khuôn mặt ngoại trừ lo lắng còn có đau lòng, lửa giận trong lòng anh lại bùng phát.

“Chuyện không liên quan anh”. Trên mặt chỉ có khó chịu, lạnh lùng nói: “Đây là việc nhà của chúng tôi, anh chỉ là người ngoài”. Anh nói ra quyền lợi của mình, khinh thường sự hiện hữu của người đàn ông kia.

“Anh...”. Quý Đăng Viễn không nghĩ anh ta lại muốn gây sự, trong nhất thời không biết nói gì. Anh gấp mặt Mạc Dĩ Trạch số lần không nhiều, nhưng trong ấn tượng của anh cậu ta chỉ có chút ngạo mạn không nghĩ đến bây giờ đã trở nên lạnh lùng?

Suy nghĩ một chút, Quý Đăng Viễn nói: “Nếu anh không quý trọng cô ấy thì một ngày nào đó tôi sẽ đem cô ấy đi”. Lời nói chôn giấu trong lòng, rốt cuộc cũng bộc phát.

Dứt lời, vẻ mặt Mạc Dĩ Trạch càng khó coi, ngay sau đó nói: “Vậy cũng phải xem anh có cơ hội đó không?”. Trong giọng nói đầy sự khinh thường, lạnh lùng nhìn Quý Đăng Viễn một cái anh quay qua Âu Y Tuyết sau đó kéo cô lên xe rời đi.

Chiếc xe không dừng lâu đã chạy mất ——

※

Bên trong xe ——

Mạc Dĩ Trạch mạnh tay đẩy cô lên ghế. Âu Y tuyết không hiểu, vừa mới ngồi dậy, thì một câu nói tố cáo đánh thẳng vào mặt cô.

“Hừ, mới một đêm thôi mà cô đã muốn đi tìm người đàn ông khác sao?”. Trong mắt chỉ có tức giận, mặc Dĩ Trạch kéo chiếc cà vạt trên cổ, sau đó chậm rãi rót ly rượu.

“Chuyện không phải như anh nghĩ”. Âu Y Tuyết nhìn anh, chỉ cảm thấy trông anh như một con thú hoang, khiến người khác sợ hãi tránh xa.

Một hộp rượu, chỉ cảm thấy trong cổ nóng đến nhói lòng nhưng không tắt được lửa giận. Anh không quan tâm đến lời nói của cô, phân phó tài xế sau đó một tấm kính màu đen kéo lên che khuất hai người và người tài xế.

Cởi xuống chiếc áo khoác, Mặc Dĩ Trạch cười nhẹ, nhỏ giọng nói: “Hai tuần trước cô không muốn cùng tôi là muốn giữ thân cho người đàn ông kia sao? Hay là tôi phục vụ cô chưa tốt?”.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn, nhưng cô nghĩ đến anh lại nhục mạ cô như vậy. Tim lạnh lẽo chìm xuống tận cùng.

“Anh... không ra gì!”. Tức giận trong lòng nhưng cô chỉ có thể nói vậy: “Giữa chúng tôi là trong sạch, hướng chỉ tôi cự tuyệt anh...” là do tôi đến tháng, cho nên mới không được.

Chỉ là không có đợi cô giải thích xong, Mặc Dĩ Trạch đã cắt đứt lời của cô.

”A, không ra gì?”. Mặc Dĩ Trạch khẽ cười một tiếng, lặp lại lời nói vô tâm của cô. Đôi mắt lạnh lùng nhìn trang phục của cô, tầm mắt đôi chân dài dưới váy, tròn mắt đột nhiên buồn bã, chỗ kín lập tức căng lên.

”Cô nói tôi không ra gì? Vậy tôi không ra gì cho cô xem!”. Anh uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó nghiêng người đè xuống khóa, đối với tài xế giao phó nói: ”Không về công ty, đi đến phi trường!”. Anh bắt chấp tất cả, làm ra quyết định.

Khi nghe được tài xế trả lời, anh lại chuyển tầm mắt qua đôi chân của cô, đáy mắt lóe ra ngọn lửa dục vọng.

”Anh . .”. Âu Y Tuyết không nói lên tiếng, muốn nói điều gì. Nhưng cô chưa kịp nói, Mặc Dĩ Trạch đã nhanh tay cởi cà vạt, sau đó bắt hai tay Âu Y Tuyết, giơ cao, lại dùng cà vạt trói chặt, động tác làm liền một mạch.

”Anh muốn làm gì”. Cô cố gắng khắc chế lo lắng trong lòng, để bình tĩnh lại. Nhưng khi cô nhìn thấy ngọn lửa trong mắt anh, giờ mới hiểu được anh nghĩ muốn làm cái gì!

Quả nhiên, Mặc Dĩ Trạch lời kể tiếp cũng trong nháy mắt đem lấy ý cô tưởng ứng chứng.

”Tôi chỉ muốn chúng ta thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng”. Anh cười trông thật kinh khủng, sau đó xé áo đầm của cô.

đã che giấu

”Anh buông tôi ra. . . Giữa tôi và anh ấy . . Không phải như anh nghĩ như vậy. . .”. Cô run rẩy, cô sợ, bởi vì cửa động của anh, cô ngượng ngùng cả mặt hơn nữa là sợ hãi. Cô không nên như vậy, không cần!

đã che giấu

”Tôi muốn cô. . Muốn cô”. Anh giọng nói nhỏ nhẹ, nghe càng thêm có từ tính: ”Tôi sẽ ép khô tất cả tinh lực, để cho cô không có hơi sức lại đi tìm người khác!”.

Âu Y Tuyết một câu ‘không’ còn ở cổ họng, chỉ thấy Mặc Dĩ Trạch đã đem thân thể của mình áp hướng cô, hai người cùng nhau té ở trên ghế.

đã che giấu

”Đáng chết!”. Mặc Dĩ Trạch âm thầm mắng một tiếng, nâng lên đầu của mình. Anh bị dục vọng hành hạ, sắc mặt hồng hào giờ đã trắng bệch.

Anh không thể nhịn nữa!

Trong đầu sáng lên, anh dùng cánh tay chống lên thân thể của mình sau đó nhanh chóng cởi ra thắt lưng, quần tây. . . Mười giây sau, toàn thân đã không mảnh vải.

đã che giấu

Cô hận bản thân! Ở trước tình dục không thể không chế bản thân!

đã che giấu

. . .

Trong nhất thời cảm giác vui thích ập tới, hai người hoàn toàn quên tranh chấp. Ở trong tình yêu không hận, không khổ.

Bên ngoài cửa xe đen nhánh một màu, bên trong xe tràn đầy hơi thở tình yêu.

Là yêu hay là muốn.

※

Chiếc xe không biết đi bao lâu, cuối cùng cũng đến phi trường quốc tế.

Trước khi tài xế báo cáo, Mạc Dĩ Trạch đã sớm mặc xong quần áo cho Âu Y Tuyết còn đang chìm vào giấc ngủ do mong muốn quá độ của anh ở gần phi trường, sau đó ôm cô xuống xe....

Mà đợi đến Âu Y Tuyết tỉnh lại, đã là chuyện của 5 giờ sau.

.

Toàn thân giống như là bị xe tải đè nát qua, Âu Y Tuyết vừa mở mắt ra đã cảm thấy chua xót đau đớn. Cô nhìn trần nhà trắng như tuyết sững sờ một lúc, mới nhớ lại chuyện lúc trước.

Trong lòng lần nữa trào lên nỗi chua xót, khiến cô phiền lòng. Cô ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra đây là một căn phòng lạ.

Vách tường trắng như tuyết, đồ dùng bằng ngọc, tranh phong cảnh đeo đầy vách tường, làm căn phòng to như vậy trông vừa ưu nhã lại có phong cách. Chỉ là trong trí nhớ lại không có bất kỳ ấn tượng về căn phòng này, như vậy. . . Cô là đang ở đâu ?

Âu Y Tuyết nghĩ tới, sau đó vén lên vải mền màu trắng. Dưới giường, chân vừa mới chạm đất, một cổ cảm giác tê dại liền từ trong bắp đùi của cô lan tràn xuống, cô đứng nguyên tại chỗ một lát, đợi đến lúc đã quen cảm giác này mới đi đến cửa sổ..

Ngoài cửa sổ, đó là màu xanh của biển, bát ngát vô cùng; bờ biển trồng cây dừa, những chùm dừa nựng trĩu oằn thân cây; tầm mắt dời về phía bên cạnh, lại thấy nơi cô đang đứng là một khu nhà Baroque màu trắng, phòng ốc rộng rãi, hồ bơi, sân vườn, các loại hoa xinh đẹp nở rộ tạo cảm giác xa hoa.

Trong lúc Âu Y Tuyết vì thế cảm thán, một giọng nam nhẹ nhàng vang ở phía sau của cô.

”Thích không?”.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, ngay sau đó quay đầu lại, lại thấy một nụ cười vui vẻ, đẹp trai. Người này cũng không phải ai khác, chính là Mạc Dĩ Trạch!

160. Chương 159 : Đêm Trở Về

Trực giác muốn trả lời vấn đề của anh, nhưng trong đầu lại hiện ra anh không để ý đến ý nguyện của cô, cảnh tượng cuồng dã chạy nước rút trên người cô. Vì vậy nụ cười liền ngưng đọng trên bờ môi, ánh mắt lạnh nhạt.

“Em tại sao lại ở đây?” Cô lạnh lùng hỏi, gương mặt không biểu cảm. Lơ đãng giương mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên vách tường, sau khi thấy kim giờ thì lập tức ngẩn ra.

Chỉ thấy kim giờ đột nhiên chỉ đến số năm - - cũng khó trách, tiết trời mùa hè luôn tương đối trễ, căn bản không phân biệt được là gần tối hay còn là buổi trưa.

Năm giờ? Chuông báo động trong lòng lập tức gõ vang, Âu Y Tuyết giương mắt nhìn chiếc kim giây đang chuyển động. Cô đã ngủ lâu như vậy sao? Hội bán hàng từ thiện này

“Đang nghĩ gì?”. Thấy dáng vẻ cô có chút không yên lòng, Mạc Dĩ Trạch cười gọi lên lúm đồng tiền mê người, chậm rãi dạo bước đến bên người Âu Y Tuyết, thừa dịp cô không để ý, tay ôm lấy eo của cô, vây cô lại trong vòng phạm vi của mình.

Mà động tác thân mật này của anh, lập tức khiến Âu Y Tuyết bình tĩnh lại.

“Buông em ra”. Nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy mặt lại bắt đầu nóng lên, cô từ chối thấy anh không chút nào muốn buông thả ý thức của mình, liền dừng lại.

Một tay mang phần tóc tơ phân tán trước ngực cô vén lên ở sau tai, Mạc Dĩ Trạch cười tà mị, cúi người khéo léo mê người khẽ hôn lên vành tai cô, lập tức đưa đến cô một hồi run rẩy, thiếu chút nữa quên mất chuyện mình đang tự hỏi.

“Đưa em về, em còn có công việc”. Bởi vì không biết đây là đâu, nên Âu Y Tuyết cũng chỉ có thể hạ mình cầu xin anh. Đôi mắt dịu dàng chống lại đôi con ngươi đen thâm thúy của anh, đối lại là một nụ hôn hung hãn.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có bất kỳ dự liệu nào, Mạc Dĩ Trạch đột nhiên hôn tới, khí thế hung hăng. Anh bá đạo ôm chặt lấy cô trong lồng ngực mình, giống như muốn đem cô khảm vào mình.

Nụ hôn của anh hung hăng tiến đến, cánh môi rực lửa mang ý xâm lược, nhấn tâm cuốn lấy làn môi cô. Âu Y Tuyết đang muốn mở miệng quát bảo anh dừng lại, cô suy nghĩ vừa lúc cho anh thêm khoảng trống, tách hàm răng cô, lưỡi anh liền tiến vào dò xét đồng thời cũng mạnh mẽ xâm chiếm mỗi lãnh địa của cô.

Âu Y Tuyết cố gắng thoát khỏi sự khống chế của anh, nhưng nụ hôn của anh ngày càng nóng bỏng, cô chỉ cảm thấy toàn thân cũng xụi lơ trong vòng ngực của anh, vốn là muốn vỗ vào tay anh thế mà cô lại bất tri bất giác ôm lấy cổ anh, khiến nụ hôn kia càng xâm nhập sâu hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi, đến khi cảm thấy hô hấp ngày càng ít đi, Mạc Dĩ Trạch lúc này mới rời đi làn môi của cô.

Âu Y Tuyết vô lực dựa vào lồng ngực to lớn của anh thở mạnh, cánh môi nhỏ sưng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm khiến người ta không nhận được kích động muốn cắn một cái.

Mạc Dĩ Trạch lặng lẽ ôm cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ như cảnh mộng ảo, nhẹ giọng hỏi “Thích nơi này không?”.

“Em ...”. Âu Y Tuyết không rõ, giữa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, không hiểu tại sao tâm tình của anh lại nhiều như vậy. Chỉ là cô cũng không có hỏi, bởi vì ... “Dẫn em rời chỗ này đi mà, công việc của em còn chưa xong”. Cô một lòng nhớ đến chuyện bán hàng từ thiện.

Nghe vậy, tầm mắt Mạc Dĩ Trạch lại lần nữa dời về gương mặt nghiêm túc của Âu Y Tuyết, nói: “Công việc của em anh đã để cho người khác làm rồi, em không cần phải lo”.

“Ah?”. Âu Y Tuyết càng thêm ngờ vực. Chân mày cau lại, hỏi khẽ: “Anh biết?”. Cô không nhớ là mình có nói cho anh biết chuyện bán hàng từ thiện.

“Ừ” Ẩn trong đôi con ngươi lạnh lùng của Mạc Dĩ Trạch là vẻ cứng chiều. Cũng là hành tung của cô nói cho anh biết. “Hôm nay và ngày mai, chúng ta hãy ở lại đây, em thích nơi này sao?”. Nói xong, tầm mắt lại chuyển sang cảnh đẹp.

Nhìn ngũ quan của anh như được chạm khắc tinh tế, Âu Y Tuyết mê mang: “Tại sao lại muốn ở nơi này?” Cô không hiểu.

“Ngày mai là sinh nhật em” Khoé môi nguội lạnh nâng lên nụ cười dịu dàng, trong đôi mắt sáng tràn đầy nhu tình. Anh vốn định xử lý xong tất cả mọi chuyện, sau đó sẽ cùng với cô đến đảo du lịch, nhưng không nghĩ tới bởi vì bắt gặp cô và Quý Đằng Viễn, nên kế hoạch phải thực hiện sớm.

“Sinh nhật ...” Âu Y Tuyết ngẩn ra, sau hồi lâu sững sốt, một cỗ mừng rỡ lập tức nảy sinh trong lòng. Mặc dù có chú ý đến hành động không lâu trước đó của anh, nhưng giờ phút này cô cảm kích anh: “Cám ơn anh”.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nhớ đến sinh nhật cô. Thế mà anh lại có thể nhớ sinh nhật của cô, điều này khiến cô rất cảm động.

Dứt lời, lại thấy Mạc Dĩ Trạch cười quỷ dị nói: “Cám ơn anh nên dùng hành động để thể hiện”.

Âu Y Tuyết kinh ngạc, đang muốn hỏi rõ, anh đã ôm cô lên, sau đó đặt trên lan can cửa sổ.

“A ...” Âu Y Tuyết bất ngờ, ánh mắt lơ đãng nghiêng mắt nhìn dưới lầu, mặt liền biến sắc, hai chân nhanh chóng ôm lấy vùng hông trắng kiêu , mạnh mẽ của anh, không biết, hành động này là mập mờ trên người thế nào. . .

“Anh nghĩ muốn em”. Không biết từ khi nào, đôi tròng mắt đen nhánh của Mạc Dĩ Trạch lại nổi đầy lửa lớn hùng hực, anh si mê ngấm thân thể hoàn mỹ của cô, dục vọng lập tức dâng lên. Rõ ràng ở trên xe đã muốn cô rất nhiều lần, nhưng là vẫn cảm thấy chưa đủ...

“Không ...”. Tay Âu Y Tuyết nắm chặt lấy áo sơ mi đen của anh, sợ mình sẽ té xuống. Mặt cô đỏ lên, lắc đầu nói: “Em và Quý Đăng Viễn không phải như những gì hồi này anh đã thấy, nếu anh muốn tiết dục, rất xin lỗi, em không phải món đồ chơi của anh”. Nhớ tới lời nói lạnh nhạt trước đó của anh, Âu Y Tuyết không khỏi khó chịu.

Cô không nắm rõ tâm tư của anh, đồng thời nó làm cô sợ hãi. Cô biết anh yêu cô, nhưng anh yêu quá bá đạo, quá nguy hiểm ...

“Đáng chết, anh chưa từng biến em thành món đồ chơi, cũng không có coi em là đối tượng để tiết dục!”. Mạc Dĩ Trạch nhỏ giọng gào thét, cảm thấy hối hận vì hành động buổi trưa của mình. Đều do mình quá xúc động! Bị sự ghen tỵ làm mờ mắt, lòng mới có thể nói ra những lời như vậy! “Anh nhận lỗi với em”.

Nghe được anh nói xin lỗi, Âu Y Tuyết lúc này mới cảm thấy khổ sở giảm đi vài phần. Cô nhìn thấy anh mà đau lòng, trong lòng là một hồi rung động!

“Anh yêu em”. Anh giống như tuyệt vọng chờ đợi thứ gì đó, khàn giọng nói. Bởi vì buổi trò chuyện kia, hành động vừa rồi làm cho anh không dám vọng tưởng, sợ mình hù sợ cô.

Nghe được lời tỏ tình chân thành của anh, Âu Y Tuyết ngượng ngùng cười, nói: “Em cũng yêu anh ...”. Nói xong, liền cảm giác mặt nóng hừng hực. Cô yêu người đàn ông này!

Dưới ánh trời chiều, đưa lưng về phía bầu trời, anh đón lấy dung nhan thẹn thùng của cô, ôm lấy hai chân thon dài bên hông mình thật chặt, dục vọng kín đáo lại thêm lần nữa dâng trào kịch liệt. Anh vốn định buông cô ra, sau đó vọt đi tắm nước lạnh trước để hạ hỏa, vậy mà ngay lúc đó, Âu Y Tuyết lại khê mở môi mỏng nói.

“Nếu như anh muốn làm, vậy thì làm”. Âm thanh nhỏ khó có thể nghe thấy, nhưng thính giác của Mạc Dĩ Trạch lại luôn rất tốt nên vẫn nghe rõ lời của cô.

Dứt lời, chỉ thấy thần sắc vui mừng toát lên trên gương mặt anh tuấn của anh: “Thật?”. Giọng như là sợ mình đã nghe lầm, anh lại hỏi một lần nữa. Lần này là lần đầu tiên cô chủ động, để cho anh càng thêm tăng cao.

“Ừ”. Tầm mắt anh sáng quắc nhìn mỗi một tấc da tấc thịt trên người cô như muốn thiêu đốt, khiến cô ngượng ngùng. “Đến trên giường, ở đây sẽ có người nhìn thấy”.

“Sẽ không”. Mạc Dĩ Trạch tươi cười tà mị, đem môi ghé vào bên tai cô thổ lộ: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta”. Nói xong, liền không kịp chờ đợi đưa tay vào vấy dầm của cô thăm dò, không ngừng trên chọc từ bắp chân của cô kéo lên trên, cho đến bắp đùi.

“Tại sao . . . Ừ. .”. Âu Y Tuyết còn muốn hỏi, nhưng là bàn tay Mạc Dĩ Trạch đã sớm đến nơi tư mật của cô, ở chỗ nhạy cảm nhất vẽ vài vòng, ép sắc mặt cô ửng hồng, một chuỗi rên rỉ lại toát ra: “Ừ . . . A . . .”.

“Vật nhỏ nhạy cảm . . .”. Mạc Dĩ Trạch tà ác nhìn Âu Y Tuyết bởi vì anh trên đùa mà trên gò má xinh đẹp chứa biết bao biểu cảm, từ nơi tư mật của cô không ngừng hướng lên tới hông của cô, khàn khàn nói: “Hòn đảo này là quà sinh nhật anh tặng cho em...”.

Nói xong, chưa được Âu Y Tuyết cho phép, liền hôn lên làn môi hồng sáng bóng của cô.

Một tay ôm chặt lấy lưng cô, vì phòng ngừa cô rơi xuống lầu. Một tay còn lại không ngừng trêu chọc thân thể cô, nhóm lên ngọn lửa dục vọng . . . Mãi cho đến khi anh đã sờ soạng toàn thân cô hết một lần, sau đó một tay vén váy cô tới thắt lưng, thoát khỏi sự trói buộc trước ngực cô.

Lần đầu tiên ở nơi nguy hiểm như thế làm chuyện thân mật, tự nhiên khiến hai người không ít kích động dào dạt. Mạc Dĩ Trạch thận trọng ôm sát cô, mà Âu Y Tuyết cũng đồng dạng ôm chặt lấy anh, hai người giống như con đĩa bình thường, không thể chia cắt.

Nụ hôn của anh từ trán cô lan đến bộ ngực, trêu chọc kích tình cháy bùng. Đợi khi khúc dạo đầu đã gần hoàn thành, anh lúc này mới kéo từ đáy quần ra, sau đó kéo chiếc quần lót viền tơ của cô xuống, khàn khàn hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”.

“Ừ” Âu Y Tuyết then thùng, cắn môi gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời của cô, Mạc Dĩ Trạch lúc này sớm đã đem thứ vật cứng nóng bỏng kia tiến vào bên trong ấm áp của cô, không chút trở ngại liền vào sâu . . .

“Ừ . . .” Một cổ khoái cảm truyền ra từ trong cơ thể, khiến cô không khỏi phát ra vài tiếng kêu yêu kiều. Mặc dù hai người đã sớm hoan ái qua vô số lần, nhưng cảm giác lần này lại tuyệt vời không thể diễn tả hết.

Cô yêu kiều giống như khích lệ anh, tròng mắt Mạc Dĩ Trạch loé lên tia sáng mị hoặc, bắt đầu chuyển động. Mỗi lần anh rút ra, cũng dùng gấp mấy lần hơi sức với tốc độ thẳng tiến, nhanh chóng nơi sâu nhất của u cổc . . .

....

Sao đêm hăng hái, vì mảnh xanh của biển cả mà ánh trăng phủ lên mình sắc bạc, càng chiếu rọi vào ngôi nhà màu trắng.

Lúc này, ánh nến to bên cạnh hồ bơi phát sáng rạng rỡ, rượu đỏ còn chưa uống , thức ăn còn chưa động, mà bên hồ bơi đã hiện lên hai bóng dáng đang tắm ánh trăng cùng làn nước chảy róc rách hoà làm một.

“Ừ . . . Ừ . . .”. Toàn thân Âu Y Tuyết trần trụi nằm dọc theo hồ bơi, bởi vì sau lưng ra sức chạy nước rút mà không ngừng rên rỉ.

Hẳn là vì phen tỏ tình buổi chiều nọ, hoặc là do dục vọng của anh bị kiềm chế trong suốt hai tuần nay được dịp bộc phát. Tóm lại bắt đầu từ xế chiều anh đã không ngừng vui vẻ thế này, vì chuẩn bị bữa ăn tối nên mới nghỉ được hơn một tiếng thôi, nhớ lại bữa ăn tối dưới nền anh mừng rỡ ham muốn ở hồ bơi.

Vô cùng bất đắc dĩ, cô chỉ có thể thay bikini cho anh, ai ngờ, ăn cơm vẫn chưa đến 2 phút thì thú tính của anh đã bộc phát, kéo cô xuống hồ bơi, mạnh mẽ..

“Trạch, không...Ừ...Em không được ...”. Bởi vì anh mãnh liệt ra vào, Âu Y Tuyết phát ra những tiếng cầu khẩn đứt quãng.

Chỉ là Mạc Dĩ Trạch đã bị dục vọng che mắt làm sao có thể nghe thấy lời cô ... hai tay không ngừng hung hăng vuốt ve bộ ngực đầy đặn của cô, tăng tốc độ không ngừng thẳng tiến.

“Ừ ... Không cần ... Không cần ...”. Thanh âm tuần tự dần dần cao, tiếng rên rỉ của cô càng tăng lên, Mạc Dĩ Trạch ở trong cơ thể của cô tận tình xuất ra mầm móng nóng bỏng của mình. Sau một hồi co rút, anh rút vật cứng ra, toàn thân Âu Y Tuyết nhúc nhích mỗi xụi lơ ở trên nền gạch men sứ lạnh lẽo.

Mạc Dĩ Trạch thở hổn hển xoay lại thân thể của cô, để cho cô đối diện với anh.

Một đầu như thác mực vì cuộc cuồng dã kích động vừa rồi mà trở nên xốc xếch rủ xuống trước ngực, hai tròng mắt ngấn nước, ham muốn còn chưa dứt, đôi gò má ửng hồng như anh đào, ngũ quan xinh xắn tựa Venus, trong làn nước lại giống như một nàng tiên cá. Bộ dáng động lòng người như thế, căn bản khiến khí huyết trái tim Mạc Dĩ Trạch ngấn ra, cổ họng khô sấp.

“Em...”. Nhờ ánh trăng, Âu Y Tuyết tinh tường nhìn thấy đôi con ngươi âm trầm của anh, trong bụng căng thẳng đang muốn thoát khỏi vòng vây của anh, vậy mà anh giống như sớm đã có dự liệu, cánh tay dài vòng qua ôm chặt lấy eo cô, một tay khác thuận thể cầm lấy ly rượu, đem rượu vang bên trong uống sạch một hơi.

Rót một ngụm sữa tươi cuối cùng vào trong miệng của mình, Âu Y Tuyết cảm thấy dạ dày đã không còn đói kêu vang nữa. Mặc dù rất cảm động anh vì cô làm tất cả, chỉ là cô cảm thấy vẫn là công việc quan trọng hơn.

”Em là vợ của anh, đây là lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho người phụ nữ anh yêu”. Anh không muốn lưu lại ình bất kỳ kỷ niệm nuôi!

Trên gương mặt tuấn tú như điêu khắc kia không khỏi có chút đỏ ửng, trong đôi mắt sáng của anh tràn đầy thâm tình, ngược mắt nhìn cô chăm chú, tràn đầy tình yêu nồng cháy: “Sau này khi đến sinh nhật của em, hàng năm anh sẽ đón cùng em”.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy trong cổ đột nhiên căng thẳng, lời nói vốn muốn bật thốt lên lập tức nghẹn lại trong cổ. Kết quả là, cô chỉ có thể trợn to đôi mắt ngập nước, nhìn anh tràn đầy cảm kích.

Chỉ là cô không thể ngờ, đôi mắt long lanh như có nước của cô, cùng với gương mặt thuần mỹ động lòng người đó, đối với Mạc Dĩ Trạch mà nói là kích thích!

Đáng chết!

Âm thầm nghiền răng, ở trong lòng Mạc Dĩ Trạch thầm nguyện rửa mình lại dâng lên dục vọng. Tiếp tục nhấn nặn một lát, cảm giác ý chí của mình từng chút từng chút bắt đầu tiêu tán, anh cũng nhận không được nữa cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng còn sưng phồng đó của Âu Y Tuyết.

Âu Y Tuyết bất ngờ, trong đôi mắt to ngập nước, thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô liền nhắm lại hai mắt của mình, đón nhận nụ hôn của anh.

Nụ hôn này, không cuồng dã thô bạo giống như trước. Mạc Dĩ Trạch hôn rất nhẹ nhàng, rất ôn hòa, tựa hồ là sợ bị thương cô. Tỉ mỉ hôn cô. . .

Trong miệng cô lưu lại mùi sữa tươi làm anh say mê không dứt, anh cứ muốn ôm hôn cô vĩnh viễn không buông ra như thế này, mà Âu Y Tuyết cũng đã buông xuống dè dặt của mình, ngượng ngùng đáp lại nụ hôn của anh.

Thời gian từng chút trôi qua, không biết hôn bao lâu, Âu Y Tuyết chỉ cảm thấy ngón áp út của cô trong có chút lạnh lạnh, vẫn còn chưa kịp phản ứng, Mạc Dĩ Trạch liền buông cô ra.

”Thích không?”. Đôi mắt tràn đầy tình cảm ấm áp nhìn cô, Mạc Dĩ Trạch khẽ nhếch khóe môi nói.

Âu Y Tuyết ngẩn ra, cho là anh hỏi là ‘thích nụ hôn của anh không’, vì vậy lập tức ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống. Đang lúc cô không biết nên trả lời như thế nào, trên ngón vô danh tay trái vốn là trống rỗng, một tia sáng xanh loang loáng lập tức bắn vào trong con ngươi của cô.

Sắc mặt của cô cứng đờ, đợi đến khi thấy rõ đó là một chiếc nhẫn, vui mừng ngẩng đầu lên, lại vừa lúc đối mặt với nụ cười lúm đồng tiền mang theo mê luyến của Mạc Dĩ Trạch, ”Chuyện này. . .”.

”Đây là chiếc nhẫn kim cương anh đặc biệt cho người thiết kế riêng cho em ‘Trái tim của biển’, trên đời độc nhất vô nhị, chỉ một chiếc này”.

Vẫn không đợi Âu Y Tuyết đem nghi ngờ hỏi ra lời, Mạc Dĩ Trạch liền lên tiếng giải thích nghi vấn trong lòng cô.

Híp mắt nhìn về phía chiếc nhẫn kim cương màu xanh dương trên ngón vô danh trắng nõn thon dài của cô, Mạc Dĩ Trạch thấy tình yêu của mình càng trào dâng. Chiếc nhẫn này là anh đã bỏ ra rất nhiều tiền, mới tạo ra được.

Chiếc nhẫn có tạo hình là một đóa hoa màu xanh, nụ hoa được sử dụng một viên đá quý màu xanh hiếm thấy trên đời, chung quanh được viền những viên kim cương Nam phi. Cả chiếc nhẫn mặc dù to chỉ bằng hạt đậu nành, nhưng thủ công tinh tế, hoàn mỹ sáng chói, nhìn rất bắt mắt.

”Sao lại tặng em chiếc nhẫn này?”. Tia ánh sáng màu xanh dương từ chiếc nhẫn xinh đẹp lóe lên làm cho cô hít thở không thông, cô chậm chạp mở miệng, mới phát hiện ra giọng nói của mình thế nhưng lại run rẩy.

Vậy mà, trả lời cô cũng chỉ là yên lặng. Mạc Dĩ Trạch cúi người ôm cô vào trong ngực mình, sau đó cầm tay trái của cô lên, đặt ở trong lòng bàn tay của mình. "Em là vợ của Mạc Dĩ Trạch anh". Câu chữ vang vang, cố định. Anh muốn cho toàn thế giới cùng biết, Âu Y Tuyết là người phụ nữ của anh, ai cũng không có tư cách chạm vào!

Tuy chỉ có ngắn ngủn mấy chữ, nhưng cũng đã đủ làm cho Âu Y Tuyết cảm nhận được niềm vui vẻ. Một dòng nước ấm tự trong lòng chậm rãi chảy xuôi qua, cô mím môi, chậm rãi thốt lên ba chữ: "Cám ơn anh".

Vậy mà Mạc Dĩ Trạch lại cười quỷ dị một tiếng, xoay người cô lại, để ặt cô quay về phía mình, mới nói: "Anh muốn nghe không phải ba chữ này".

Chống lại đôi mắt đen bóng không thua gì các loại đá quý, Âu Y Tuyết cắn môi một cái, mới nhẹ giọng nói: "Em yêu anh. . .".

.

Mọi chuyện diễn ra tiếp theo cũng giống như những gì Mạc Dĩ Trạch đã chuẩn bị sẵn, sau khi ăn sáng, anh mang theo cô ngồi trên chiếc du thuyền tư nhân xoay một vòng cho đến buổi trưa. Ở bên bãi biển ăn 'bữa tiệc hải sản lớn' đích thân anh nướng, sau đó hai người ở trên bờ cát tắm ánh mặt trời chơi đùa cả buổi chiều. Sau buổi cơm tối, anh mang theo cô tản bộ bên bờ biển, lại âu yếm một phen mới đưa cô mang về phòng nghỉ ngơi.

Mà hôm nay, cũng mới khiến Âu Y Tuyết cảm thấy tình yêu của anh đối với mình, cùng với mình hạnh phúc đến bậc nào. Mà hòn đảo này, chính là khoảng kí ức tốt đẹp nhất của cô....

Nhưng ngày vui thường thường không phải quá dài, trong những ngày vui đó, rồi cũng sẽ có một ngày làm tan nát lòng cô.

※

Tỉnh dậy, đã là hơn 9h sáng --

Đơn giản rửa mặt xong, Mạc Dĩ Trạch liền dẫn Âu Y Tuyết bước lên máy bay trực thăng riêng của anh. Máy bay trực thăng cũng không có mang theo Âu Y Tuyết cùng Mạc Dĩ Trạch bay trở về vị biệt thự ở núi Dương Minh, mà là dừng trên sân thượng tầng cao nhất của Khải Tát Đế Quốc

Đứng trong thang máy dành riêng cho tổng giám đốc trở lại phòng làm việc của mình, Mạc Dĩ Trạch sai người giúp Âu Y Tuyết chuẩn bị bữa ăn sáng, lúc này mới nhảy vào bên trong phòng họp xử lý hội nghị một tuần lễ một lần.

Giới kĩ tử tuyết. . .

Cũng giống như ngày thường, Lisa một thân hàng hiệu trang phục ăn mặc lóa mắt, cầm một ly cà phê mới vừa pha xong đang muốn tiến vào 'phòng làm việc tổng giám đốc', lại bị phụ tá canh giữ ở cạnh cửa ngăn lại.

"Xin lỗi, tổng giám đốc không có ở đây". Nghiêm túc vâng theo chỉ thị của tổng giám đốc vừa mới ban ra, vị trợ lý không cho Lisa bước vào giống như thường ngày.

"Tôi biết". Lisa không thềm để ý chút nào nói, lúc nói miễn cưỡng liếc mắt nhìn thần sắc khẩn trương của vị trợ lý: "Hội nghị kết thúc ngay mà". Nói xong, liền muốn bước qua cô ta đẩy cửa phòng làm việc ra.

162. Chương 161 : Phải Bao Nhiêu Tiền

"Xin lỗi, cô không thể đi vào" Trợ lý tay mắt lanh lẹ đã vượt lên trước một bước chắn trước cửa.

Nghe vậy, Lisa lúc này mới nhìn thẳng vào cô ta. Đôi mắt đẹp có chút tức giận khẽ liếc một cái hành động khác thường của trợ lý, con người xanh thắm đột nhiên trầm xuống, cất cao giọng: "Ai cho cô cả gan dám ngăn cản tôi!".

"Tôi. . .". Bị cô ta quát như vậy, trợ lý lập tức sững sốt, thần sắc hốt hoảng giải thích: "Tôi không phải cố ý muốn ngăn cô, mà là. . . Mà là tổng giám đốc đã thông báo, không có lệnh của ông ấy bất luận kẻ nào

cũng không thể vào trong”. Đáng thương cho cô gặp phải tình thế khó xử, vừa lo lắng Lisa gây bất lợi ình, lại vừa lo lắng tổng giám đốc.

Lisa sững sốt, cảm giác lập tức đề cao cảnh giác, như có điều suy nghĩ nhìn trợ lý, lông mày nhỏ nhắn nhướng lên: ”Bên trong có người?”.

” . . Ừ”. Trợ lý không ngừng gật đầu liên tục.

”Là phụ nữ?”. Nhìn vẻ mặt hoảng hốt kia của trợ lý, Lisa lập tức hiểu tất cả mọi chuyện. Khó trách hấn lại ra lệnh như vậy, thì ra là. . .

”Vâng”.

Ý tưởng vừa rồi một khi chứng thật, vẻ mặt xinh đẹp của Lisa trầm xuống, ngay sau đó lạnh lùng nói: ”Là ai?” Là người đàn bà không biết xấu hổ nào lại dám giành đàn ông của cô! (Editor: đang tự chửi mình sao?) Chỉ là bất kể là ai, cô đều sẽ không để cho ả ta được như ý! Vị trí phu nhân tổng giám đốc này là của cô!

”Là . . .”. Trợ lý khổ sở nhìn Lisa cả vú lấp miệng em, ấp a ấp úng thật lâu sau mới nói ra được một câu đầy đủ: ”Là . . . Phu nhân tổng giám đốc. . .”.

Dứt lời, liền nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Lisa nheo lại, toàn thân tản mát ra một cỗ hơi thở lạnh lẽo.

”Cô đây là muốn đùa giỡn với tôi sao! Ai nói người đàn bà kia là phu nhân tổng giám đốc”. Trong lòng trào lên một trận lo lắng, Lisa cũng hoàn toàn không thèm để ý đến bộ dạng khiếp nhược kia của trợ lý, khí thế hung hăng đẩy trợ lý đang ngăn ở trước mặt ra, nói: ”Tránh ra!”.

”A. . .”. Trợ lý không kịp ứng phó, suýt nữa bị lực lớn đột nhiên xuất ra của cô ta đẩy ngã xuống đất. Nhưng cái này cũng không đủ khiến cho cô ấy phát ra một tiếng kêu sợ hãi lớn như vậy, cô chân chính sợ hãi chính là, Lisa thế nhưng không nghe khuyến cáo của cô, thẳng tắp mở ra cửa phòng làm việc đi vào.

※

Sau khi ăn xong bữa sáng do Mạc Dĩ Trạch phái người chuẩn bị, Âu Y Tuyết nhàn rồi không có việc gì làm tiện tay cầm lấy tạp chí đang để trên khay trà bằng thủy tinh, sau đó nhàm chán lật lên xem. Vậy mà vừa mới lật vài trang, một trận tiếng kêu sợ hãi rất lớn từ ngoài cửa truyền vào, khiến cho cô bị giật mình tạp chí trong tay liền rơi trên mặt đất.

Vừa muốn khom người để nhặt, không ngờ cửa phòng làm việc lại bị đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng, một bóng dáng cao to yếu điệu khí thế hung hăng liền đi tới trước mặt cô. Vì vậy mắt trở ra, động tác khom lưng liền cố định tại đó.

”Là cô!”. Trong nháy mắt Lisa vọt vào cửa nhìn thấy Âu Y Tuyết kia, lửa giận trong lòng lập tức bị chọc cho thiêu đốt lên. Ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm ngũ quan xinh xắn của Âu Y Tuyết, sắc bén giống như là muốn xuyên thấu cô!

Âu Y Tuyết lúng túng nhìn cô ta một chút, cuối cùng trước tiên vẫn là nhặt tạp chí trên đất lên, sau đó mới đứng thẳng người.

”Cô khỏe không”. Nhìn biểu tình như muốn giết người của cô ta đương nhiên là có chút lúng túng, nhưng theo phép lịch sự, cô vẫn là nhẹ giọng chào hỏi.

Lisa một phen cắn răng nghiêng lợi quan sát cô từ đầu đến cuối, tầm mắt lúc này không chú ý lại rơi vào trên mặt chiếc nhẫn giữa ngón tay áp út bên tay trái của cô, con người xanh thắm tối tăm, trên mặt lạnh lẽo mờ mịt.

”Chiếc nhẫn này. . .”. Đang muốn hỏi chiếc nhẫn trên tay cô từ đâu mà có, đúng lúc này trợ lý theo sau vọt vào phòng lập tức ngăn lại trước mặt hai cô.

”Thật xin lỗi, quấy rầy phu nhân”. Trợ lý đầu tiên là quay sang tạ lỗi với Âu Y Tuyết, sau đó mới quay đầu về mặt sợ hãi nhìn Lisa nói: ”Tổng giám đốc đã thông báo bất luận kẻ nào cũng không cho phép tiến vào, xin cô không nên làm khó tôi”. Nói xong liền đưa tay bắt lấy tay Lisa, sắp sửa muốn mạnh mẽ kéo cô ta ra ngoài.

"Buông tôi ra!". Lisa vung tay một cái, tuột ra khỏi tay phụ tá, sắc mặt cô ta không tốt nhìn Âu Y Tuyết, sau đó lạnh lùng nói: "Tôi có lời muốn nói với cô ta, cô đi ra ngoài trước đi, có chuyện gì xảy ra tôi sẽ chịu trách nhiệm!". Đang lúc chưa có làm cho rõ ràng mọi chuyện, cô ta tuyệt đối sẽ không cứ như vậy bỏ qua! Phải làm cho rõ đã.

"Cái này. . .". Trợ lý vô cùng khổ sở nhìn Lisa một cái, sau khi thấy Âu Y Tuyết gật đầu, lúc này mới âm thầm rời khỏi phòng làm việc.

Đợi đến khi trợ lý vừa đi ra, Lisa lúc này mới đem chuyện cô ta muốn hỏi hỏi cho rõ ràng.

"Chiếc nhẫn trên tay cô từ đâu mà có!". Mặc dù hỏi Âu Y Tuyết, Nhưng ánh mắt của cô ta lại chặt chẽ liếc nhìn "Hải Dương Chi Tâm" đang lóe ra nhàn nhạt ánh sáng màu xanh dương.

"Là quà sinh nhật của Trạch tặng tôi. . .". Mặc dù rất để ý ánh nhìn chói mắt ấy của cô ta, nhưng Âu Y Tuyết vẫn là rất nghiêm túc trả lời vấn đề cô ta đưa ra. Trước kia cũng biết cô ta cùng Mạc Dĩ Trạch có quan hệ thân mật, nhưng vẫn không ít lần tự an ủi mình, chỉ là vừa thấy cô ta, Âu Y Tuyết vẫn không khỏi nghĩ tới chuyện cô ta cùng Mạc Dĩ Trạch ở trước mặt cô tán tỉnh nhau.

Nghe vậy, hai tay của Lisa không khỏi nắm chặt thành quyền, trong con ngươi màu lam tối tăm bắn tung toé ra hừng hực lửa nóng!

"Hải Dương Chi Tâm", ngụ ý độc nhất vô nhị (có một không hai). Hơn một năm trước, Mạc Dĩ Trạch đặc biệt phái người sang Pháp đặt làm, sau đó cũng là do cô ta đặc biệt sang Pháp mang về! Mà sau đó, Mạc Dĩ Trạch mỗi ngày đều sẽ mang theo bên mình, cho nên cô ta dĩ nhiên biết lai lịch của chiếc nhẫn này. . .

Chỉ là không nghĩ tới anh thế nhưng lại đem chiếc nhẫn anh quý trọng như thế cho người đàn bà này, chỉ vậy cũng thấy được anh có lòng riêng. . .

Đột nhiên, con ngươi Lisa trầm xuống, lạnh lùng chuyển tầm mắt qua dung nhan xinh đẹp không gợn sóng của Âu Y Tuyết, hỏi: "Các người ở chung một chỗ đã bao lâu". Thanh âm khiến người ta phát run, tiết lộ tâm tư hết sức bất bình của cô ta lúc này.

Âu Y Tuyết mặc dù không rõ cô ta vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời: "Hơn một năm".

"Ha, hơn một năm". Nghe được đáp án này, Lisa lập tức cười nhạt một tiếng. Cô ta lấy ánh mắt bén nhọn đáp lại trông mắt đen trong suốt kia của Âu Y Tuyết, tà mị mà nói: "Cô có biết tôi theo bên cạnh hần đã bao lâu không?".

Âu Y Tuyết ngẩn ra, trông mắt đen rủ xuống. Từ trong lời nói của cô ta, cô hiểu ý tứ của cô ta.

Thấy cô không trả lời, Lisa lúc này mới thu lại nụ cười của mình, nói tiếp: "Tôi theo bên cạnh hần có bốn năm!".

Không phải bốn ngày, không phải bốn tháng, mà là bốn năm! Cô ta đem tất cả thanh xuân của mình áp ở trên người của anh, biết rất rõ ràng giữa bọn họ chỉ có quan hệ thân xác, nhưng cô còn là nghĩa vô phần cổ (thấy việc nghĩa không chùn bước) yêu anh! Vì anh, cô ta bỏ ra tất cả, nhưng đến cuối cùng, cô ta lấy được là cái gì?

A. . . một tấm chi phiếu trắng!

Nghĩ tới đây, đôi mắt màu xanh dương tối tăm của Lisa lập tức nhuốm một tầng máu đỏ, cô chặt chẽ co lại năm ngón tay thon dài của mình, vào thời khắc này hận không thể ngay lập tức giết chết được người đàn bà trước mặt này.

"Cô muốn bao nhiêu tiền!". Mắt Lisa nheo lại, khàn khàn khàn giọng hỏi.

163. Chương 162 : Cô Không Trả Nổi

Nghe vậy, Âu Y Tuyết lúc này mới ngẩng đầu lên, khi tầm mắt kinh ngạc của cô vừa chuyển qua bắt gặp con ngươi tràn đầy khát máu này của Lisa, trong lòng lúc này mới cả kinh.

Mà sau một lúc. Cho là cô nghe không hiểu, Lisa lại lập lại một lần, lạnh nhạt nói: "Cô muốn bao nhiêu tiền, mới nguyện ý rời khỏi hẳn!". Tất cả phụ nữ đến gần Either đều là bởi vì tiền của anh, cho nên rất tự nhiên, cô ta cũng coi Âu Y Tuyết cũng nằm trong số đó. Nếu mục đích cô đến gần Either là bởi vì tiền, cô ta nguyện ý lấy tiền để khiến cô rời đi!

Âu Y Tuyết lần này mới nghe rõ lời của cô ta.

Cô á khẩu, lắc đầu một cái, đang muốn trả lời cô ta. Vậy mà, một ngữ điệu mang theo hài hước xen lẫn lạnh lẽo, đúng lúc từ phía sau của các cô vang lên: "Cô không trả nổi!".

Cái gì! Cô ta dám nói cô không trả nổi! Bị chọc giận Lisa chặt chẽ trừng mắt nhìn Âu Y Tuyết, lại thấy miệng của cô khép chặt.

Tâm trầm xuống, một giây kế tiếp xoay người nhìn về phía sau, mới nhìn thấy cửa phòng làm việc không biết từ lúc nào đã mở ra, lúc này một bóng dáng quen thuộc lại thẳng tắp đứng ở cửa phòng, trên khuôn mặt tuấn tú giăng đầy lạnh lẽo.

"Anh. . .". Sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc thẳng tắp kia, Lisa cả kinh. Đang lúc muốn mở miệng nói cái gì, lại phát hiện ở cửa trừ Mạc Dĩ Trạch cả người tản ra hơi thở âm u tàn bạo, trong ngực anh còn có một hài nhi nhỏ nhắn. Kết quả là, hai mắt lập tức trợn to!

Không ngờ đến anh lại đột nhiên xuất hiện tại đây, Âu Y Tuyết đồng thời cũng cả kinh. Nhưng cũng may cô nhìn thấy trong ngực Mạc Dĩ Trạch ôm Nhược Y rất nhanh liền phản ứng lại: "Anh đứng ở đó từ bao giờ?". Âu Y Tuyết vừa hỏi, vừa đi về phía Mạc Dĩ Trạch.

"Từ lúc cô ta hỏi em: "Các người ở chung một chỗ đã bao lâu"". Mạc Dĩ Trạch cúi lòng đầy thâm tình nhìn Âu Y Tuyết thấp hơn anh một cái đầu, tiếp đó thận trọng đem Nhược Y ở trong ngực đã sớm tỉnh lại, đôi mắt long lanh mở lớn, lạnh yên không tiếng động nhìn anh đưa cho Âu Y Tuyết: "Hội nghị kết thúc, anh vừa lúc đó thấy chú An, cho nên liền ôm lấy Nhược Y".

"Ừ" Âu Y Tuyết gật đầu một cái, nhận lấy Nhược Y từ trong ngực anh, bởi vì không khí lúng túng, lập tức liền không ai nói gì.

"Các người. . .". Bị bọn họ quăng ở một bên Lisa khiếp sợ không thôi nhìn chằm chằm cái trẻ nít trong ngực Âu Y Tuyết đó, không dám tin tưởng bọn họ lại sẽ đồng thời đối với cô ta có mắt không trông, tức cười hơn là còn có cái trẻ nít đó.

Nhìn hình ảnh hài hòa như thế của bọn họ, thật sâu giết đỏ hai mắt của cô ta!

Tựa hồ là nghe được hai cái chữ kia của Lisa, Mạc Dĩ Trạch lúc này mới lần nữa chuyển tầm mắt qua Lisa trang phục xa xỉ, ăn mặc diêm dúa chói mắt, đồng thời lúc này trong con người tình cảm ôn nhu rút đi, tiếp đó dâng lên một cỗ đông lạnh lạnh lẽo triệt lòng người.

"Tôi nói rồi, cô không trả nổi!". Mắt anh lạnh lùng nheo lại, quan sát Lisa. Nếu như không phải là vì hội nghị kết thúc sớm, anh sẽ không có cơ hội nghe được cái người đàn bà không biết sống chết này, lại muốn trả tiền để cho người phụ nữ anh yêu thương nhất rời bỏ anh!

Cho dù đứng cách xa anh đến mấy mét, nhưng Lisa vẫn cảm thấy hàn khí của anh từ xa xa đánh tới, cô ta cắn cắn môi dưới, lại nhìn một cái Âu Y Tuyết vẫn im lặng không lên tiếng đứng ở bên cạnh Mạc Dĩ Trạch, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tại sao tôi lại không trả nổi!". Cũng chỉ là một con đàn bà không biết sống chết, thật không ngờ anh quý trọng ả! Điều này làm cho lòng tự ái của cô ta bị sỉ nhục.

Tại sao!

Hừ!

Mạc Dĩ Trạch mày kiếm tà mị giương lên, khoe miệng treo lên sự mỉa mai, nhấn tâm trả lời: "Cô cho rằng cô có thể trả giá nổi cho cái danh hiệu "Phu nhân của tổng giám đốc của Khải Tắt Đế Quốc" này!". Mấy năm qua, bằng vào trí khôn hơn người và gan dạ sáng suốt của anh, khiến Khải Tắt Đế Quốc một lần xuất hiện tại trên bảng xếp hạng "Phúc Bố Tử", thân thể anh vì là tổng giám đốc của Khải Tắt Đế Quốc cũng tất nhiên giá trị con người trên trăm tỷ, mà vợ của anh tự nhiên cũng là như thế.

"Cái gì!", Khi anh nói xong một câu này, Lisa chân mềm nhũn, suýt nữa ngã trên mặt đất. Cô ta mắt hôn nhìn Mạc Dĩ Trạch giống như vương giả, nếu như không phải là trên mặt anh lúc này là vẻ mặt nghiêm túc và kiên định, cô ta nhất định sẽ cho là mình nghe lầm!

"Anh nói. . . Các người đã kết hôn. . . Rồi hả?". Yết hầu cô ta tắc nghẹn, thật vất vả mới nói ra đầy đủ câu này.

Không, không thể nào! Cho tới nay cô ta vì cái vị trí phu nhân tổng giám đốc này, cô ta vì để đề phòng những người phụ nữ tới gần anh, luôn đồng hành cùng anh. Nhưng là bây giờ anh dám nói đã kết hôn rồi, này. . . điều này cô ta làm sao có thể tin nổi!

"Không chỉ như vậy, chúng tôi còn có con". Lãnh khốc nói xong, Mạc Dĩ Trạch kéo Âu Y Tuyết cùng Nhược Y đang đứng bên cạnh vào trong ngực của mình, nhu tình nhìn bọn họ một cái, lại nói: "Em đợi ở đây lâu như vậy, nhất định đã đói bụng. Đi, chúng ta đi dùng cơm". Nói xong cũng không để ý Âu Y Tuyết có nguyện ý hay không, liền dẫn cô muốn chuẩn bị rời đi.

Vậy mà Lisa lại gào thét một tiếng, sắc mặt trắng bệch, không thể nghi ngờ, đối với cô ta mà nói lời của Mạc Dĩ Trạch giống như sét đánh giữa trời quang!

"Không! Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy! Tôi đem tất cả đều áp trên người của anh, làm sao anh có thể đối với tôi như vậy!". Cô ta không thể tin được, người đàn ông tối hôm trước còn cùng với cô ta triền miên, thể nhưng thành chồng của người khác. Mà vị trí cô ta trăm phương ngàn kế muốn có được, cứ nhiên tan thành bong bóng xà phòng!

Nhìn bộ dáng khàn cả giọng của cô ta, mày Mạc Dĩ Trạch lạnh lùng nhần lại, sau khi ngẫm nghĩ một lát nói: "Tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô một tỷ, bắt đầu từ ngày mai, cô không cần đến làm nữa". Đây coi như là một chút sự tình cuối cùng anh làm cho cô ta.

"Không cần, tôi không muốn!". Lisa quát! Ngoại trừ tiền cô ta còn muốn tâm của anh, còn cả cái vị trí ở bên cạnh anh kia!

Nghe vậy, sắc mặt của Mạc Dĩ Trạch đột nhiên trầm xuống, chỉ là không đợi anh mở miệng, Lisa tiếp tục nói.

"Tôi ở bên cạnh anh lâu như vậy, anh cho rằng tôi là loại phụ nữ kêu thì tới đuổi thì đi sao?". Hừ, chẳng phải là đã quá coi thường Lisa cô rồi sao!

Quả nhiên, câu nói này của Lisa vừa mới bật thốt lên xong, liền thấy trên mặt Âu Y Tuyết xẹt qua một tia đau đớn. Lisa thầm cảm thấy hài lòng, vẫn không thôi chĩa mũi nhọn vào Âu Y Tuyết, nói tiếp: "Về phía cô như vậy cái gì cũng sai, loại phụ nữ sống an nhàn sung sướng xứng với hần sao? Chân chính nên rời đi phải là cô mới đúng!".

"Câm mồm!". Mạc Dĩ Trạch lớn tiếng quát, sắc mặt lạnh lùng. Vì để tránh cho cô ta tiếp tục những lời nói đả thương người, Mạc Dĩ Trạch vội kéo cánh tay của Âu Y Tuyết, liền muốn lập tức đưa cô rời đi. Vậy mà, Âu Y Tuyết lại chặt chẽ đứng tại chỗ, không chịu di chuyển nửa bước.

Thấy lời của mình rốt cuộc có tác dụng, Lisa lại tăng thêm sức nặng cho lời nói của cô ta.

"Có biết đêm hôm trước hần ở đâu không?" Lisa xinh đẹp, khoe môi lạnh lùng nâng lên nụ cười, đột nhiên dịu dàng nói.

Dứt lời, liền thấy thân thể Âu Y Tuyết ngẩn ra, vốn là không nhúc nhích trong mắt thoáng qua lo lắng. Mà Mạc Dĩ Trạch ở bên cạnh cô dĩ nhiên là cảm nhận được sự lo lắng của cô, dùng tầm mắt lạnh lẽo của anh ý bảo Lisa không nên tiếp tục nói nữa.

164. Chương 163 : Đau Triệt Nội Tâm

Nhưng, Lisa đối với cái nhìn lạnh lẽo của anh, cô ta lại càng bị kích thích mạnh mẽ!

Còn chưa có cửa đâu. Nếu anh không cần cô ta nói, cô ta càng muốn nói. Khoe môi khê nâng lên, Lisa nâng cao cằm của mình kiêu ngạo như thiên nga trắng, nói: "Hần tới chỗ ở của tôi, hơn nữa vừa vào đến

cửa không kịp chờ đợi ngay tại cửa muốn tôi. Sau đó ở phòng bếp, cầu thang, ban công, trong phòng tắm. . . Muốn tôi. . . .”.

”Lisa càng nói càng hài lòng, bởi vì cô ta thấy được sắc mặt của Âu Y Tuyết trở nên trắng bệch.

Lời nói của Lisa liền giống như một quả bom nguyên tử ở tại chính trong đầu của cô hung hăng nổ tung, tâm giống như bị nát bấy, lộ ra đầm đìa máu tươi. Âu Y Tuyết chặt chẽ cắn môi dưới của mình, trên gò má tỉnh xảo tuyệt luân không còn thấy một tia huyết sắc. Cho đến khi Lisa nói xong hoàn toàn những lời đó, cô cứ như vậy kinh ngạc nhìn cô ta.

”Hừ! Hẳn cho tới hiện tại đều không phải chỉ có một mình cô, cô căn bản không có bất kỳ tư cách nào có hẳn!”. Khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai, Lisa nâng cao cằm của mình, tỏ vẻ cao ngạo!

Lisa bị thực tại kích thích cho gần như đi đến bên bờ của sự sụp đổ, căn bản cũng không có chú ý tới trong mắt Mạc Dĩ Trạch đang ở một bên thoáng hiện âm u tàn bạo. Cô ta cũng không tin, đêm đó đối với anh mà nói chỉ là thuần túy phát tiết! Không có một chút xúy yếu cô ta, nhưng cho dù chỉ là phát tiết, cô ta cũng cảm thấy hạnh phúc, bởi vì ít nhất cô ta còn có một chút lợi thế.

Đột nhiên một giọng nói xen lẫn vô hạn giận dữ vang lên: ”Cô nói đủ chưa!”. Lisa vốn đang kiêu ngạo không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó chuyển ánh mắt của mình qua trên người của Mạc Dĩ Trạch, khi thấy toàn thân anh giăng đầy sắc bén, nguy hiểm, không khỏi có thêm chút sợ hãi. Nhưng là sợ hãi thì thế nào? Cô ta vẫn là giữ thẳng sống lưng của mình, ánh mắt có ý như vô ý liếc về phía Âu Y Tuyết bên cạnh anh, tiếp đó nhếch môi nói:

”Either cũng chỉ là bởi vì đứa nhỏ trong bụng của cô mới cưới cô, cô không có cái gì đáng hê hê cả”. Hả hê là bản thân cô ta, nhưng cô ta lại đem nó quy chụp cho Âu Y Tuyết vô tội. Con người xanh thẳm đảo một cái, ngay sau đó hướng về phía Mạc Dĩ Trạch lại nói: ”Nếu như mà tôi có đứa bé anh cũng sẽ nguyện ý lấy tôi sao?”.

Con mắt âm lạnh sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Lisa, giờ phút này Mạc Dĩ Trạch trừ một loại cảm giác giận dữ liền không còn cảm thấy gì nữa. Nhưng anh vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân không cần nổi giận, bởi vì hai người anh yêu nhất vẫn còn đang ở ngay bên cạnh anh.

”Tôi hôm trước chúng ta không có sử dụng bất kỳ biện pháp ngừa thai nào, anh lại muốn tôi nhiều lần như vậy, trong bụng tôi có thể đã có con của chúng ta. . .”. Đưa tay như vô ý phủ một chút bụng của mình, Lisa mặt nhu tình nói.

Ai ngờ, câu nói này của cô vừa ra khỏi miệng, một giọng nữ véo von khác mang theo sợ hãi bật ra.

”Đừng nói nữa!”.

Nghe vậy, khóe môi Lisa lập tức treo lên nụ cười như ý, còn vẻ mặt Mạc Dĩ Trạch là lo lắng vạn phần. Theo vẻ mặt bất đồng của bọn họ nhìn sang, lại thấy trên mặt đẹp của Âu Y Tuyết vốn là trắng xanh giờ phút này phỉếm ửng hồng, mà trong hai con ngươi như nước của cô ấy còn lại là bi ai sợ hãi.

”Em không sao chứ. . .”. Thấy bộ dáng cô như thế, Mạc Dĩ Trạch cực kỳ đau lòng. Anh vừa đưa tay định ôm cô vào trong ngực của mình để trấn an, vậy mà mới đụng phải da thịt của cô, lại cảm thấy giờ phút này cô đang run rẩy không ngừng, còn chưa kịp phản ứng cô liền né ra.

”Không nên chạm vào tôi”. Âu Y Tuyết cắn môi dưới, hai mắt khổ sở nhìn gương mặt mang đầy ưu thương của Mạc Dĩ Trạch.

Lạnh quá, cô cảm thấy lạnh quá. . . Nhưng lạnh cũng không phải thân thể của cô, mà là lòng của cô. . .

Tại sao, tại sao lại đối xử với cô như vậy, tại sao!

Trước khi kết hôn cô có thể dễ dàng tha thứ đủ loại hành động phóng dăng của anh, nhưng cô tuyệt đối không có khả năng chịu được anh sau khi cưới vẫn còn có những người phụ nữ khác. Chỉ cần vừa nghĩ tới trong ngực của anh ôm một người phụ nữ khác, lúc thân mật triền miên gọi tên của cô ta, cô cùng một phụ nữ khác chia sẻ anh, cô đã cảm thấy lạnh quá.

Cô cảm thấy mình thật là xấu. . .

Một câu "Không nên chạm vào tôi" kia của Âu Y Tuyết không lớn không vang, nhưng đủ để khiến cho Mạc Dĩ Trạch đang ở cự ly rất gần cô nghe được rất rõ ràng, mà Lisa ở cách xa hơn một chút cũng không cần nghe rõ, bởi vì cô ta lạnh lùng nhìn bộ dạng của Âu Y Tuyết đau đến không muốn sống kia, cả người run rẩy cũng biết mục đích của cô ta đã đạt được.

Dám cùng cô ta tranh đoạt đàn ông, không khỏi còn quá non đời! Lisa giễu cợt nhìn Âu Y Tuyết, trong lòng thần nhiên dâng lên một cỗ vui mừng chiến thắng.

Lúc này, Âu Y Tuyết đã không rảnh bận tâm đến Mạc Dĩ Trạch và Lisa nữa rồi, cô nhìn Nhược Y cái gì cũng không biết ở trong ngực một cái, đem đau đớn trong tim thu lại, sau đó mới nói:

"Thân thể tôi có chút không thoải mái, tôi muốn mang theo Nhược Y đi về". Nói xong, cũng không để ý Mạc Dĩ Trạch có đồng ý hay không, liền cất bước, vòng qua Mạc Dĩ Trạch sau đó rời khỏi phòng làm việc.

Mà biến hóa của cô khiến Mạc Dĩ Trạch bất ngờ, anh đưa tay ra chỉ chụp được không khí, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở phía sau cửa lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

Nhưng anh cũng không có lập tức đuổi theo, mà là chặt chẽ liếc Lisa ở một bên đang kiêu ngạo như thiên nga, nói một câu: "Tôi sẽ khiến cho cô phải trả giá đắt!". Sau đó mới nhanh chóng đẩy cửa ra đuổi theo.

Mà cũng chính bởi vì câu nói kia của anh, khiến cho Lisa lúc này mới sợ hãi.

※

Chạy ra khỏi cửa phòng làm việc, liền đuổi theo. Trong một nháy mắt trước khi cửa thang máy đóng lại kia, anh nhìn thấy bóng dáng của Âu Y Tuyết.

Bản năng kêu gọi cô dừng lại, nghe anh giải thích, nhưng là Âu Y Tuyết làm như không nghe thấy, liền đáp thang máy đi thẳng xuống lầu.

Gọi điện thoại cho cô, cũng là tắt máy, vạn bất đắc dĩ anh chỉ có thể để vậy thôi. Quay đầu nhìn lại cánh cửa căn phòng làm việc đã đóng lại, chân mày anh tuần bức người càng nhíu chặt.

Ngẫm nghĩ có lẽ nên đợi anh xử lý xong tất cả những chuyện đã xảy ra này sau đó sẽ cùng cô giải thích một phen thật tốt, một cái này là năm ngày. . . .

※

Năm ngày rồi, đã toàn bộ năm ngày không có gặp được anh! Anh có thể lại đang ở chỗ của một người phụ nữ nào khác hay không? Hay là ...

Hai mắt mở ra, mặt tiêu tụy mệt mỏi của Âu Y Tuyết nhàn nhạt nhìn sắc màu rực rỡ trước mặt, những đóa hoa đua nhau khoe sắc, cảnh tượng tĩnh lặng hài hòa như thế, lại vẫn không thể làm giãn ra chân mày đang nhíu chặt của cô.

Kể từ năm ngày trước sau khi cô chạy trốn khỏi Khải Tắt Đế Quốc, cô liền không có ra khỏi cửa. Vì việc học tập của cô Quý Đằng Viễn vài lần gọi điện thoại tới đây, những điều bị cô dùng chữ "bận việc", hơn nữa cũng từ chối gặp mặt anh.

Năm ngày, không lâu lắm nhưng là cũng không phải ngắn, toàn bộ 120 giờ mặc dù không làm tan rã được nỗi khổ sở bởi những vết thương của cô, nhưng cũng làm giảm xuống mức thấp nhất.

165. Chương 164 : Cái Chết Của Mẹ

Cô đang đợi giải thích của anh, thế nhưng anh lại thủy chung không có xuất hiện tại trước mặt của mình.

Anh sẽ là không có lời nào để nói sao? Vẫn là không muốn giải thích, bởi vì cái này cô cũng không còn . . .

Cảm giác tự buồn bã hối tiếc ở tim của cô bốc lên như một quả bong bóng, cô chỉ cảm thấy đau lòng lợi hại, giống như là sắp chết rồi . . .

Nếu như hôm đó Lisa theo lời tất cả đều là thật, cô nên phải làm sao. . .

Trong lòng mơ hồ bị đau, cô theo bản năng nhìn điện thoại di động trong lòng bàn tay mình vậy mà xinh xắn đẹp đẽ, lại hoa lệ xa xỉ kia một giây trăm mặc. Cô không chỉ một lần muốn bấm cái dây số quen thuộc đó, nhưng khi bấm số điện thoại muốn theo như phím call, cô lại do dự.

Nước trong con người mất đi sáng bóng cùng thần thái thường ngày, giờ phút này cô có vẻ cực kỳ tiêu tụy.

Hôm đó cô ôm Nhược Y nhanh chóng đi vào bên trong thang máy, bỏ qua năn nỉ của anh mà nhanh chóng chạy, đó là bởi vì sau khi biết rõ chân tướng cô không có chuẩn bị tâm tư. Nhưng hiện tại cô đã chuẩn bị tốt, cũng đã có dũng khí đối mặt với nó, thế nhưng anh lại không nói một lời rồi. . .

Cô đang đợi điện thoại của anh. . . Mỗi lúc mỗi giây đều đang đợi. . . Nhưng trả lời cô cũng là màn hình không có bất kỳ phản ứng nào.

Chẳng lẽ, anh căn bản cũng không có nghĩ tới muốn giải thích?

Lo lắng trong lòng chợt mở rộng, ép cô không dám ở nghĩ tiếp. Đồng thời với cái này, một đạo tiếng reo hò khác từ trong lòng của cô bốc lên.

Dung nhan tinh xảo hoàn mỹ của Âu Y Tuyết tái nhợt một tờ giấy, cắn chặt môi dưới của mình, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó mi tâm nhú lên, đáy mắt thoáng qua một tia kiên định, cô rút cuộc quyết định không hề tránh né nữa.

Chẳng qua là khi cô vươn tay đang muốn bấm một ít mã số, một tiếng kêu lại cắt đứt động tác của cô.

"Thiếu phu nhân". Đó là một giọng nam cung kính.

Âu Y Tuyết không khỏi ngẩn ra, theo tiếng kêu nhìn lại, lại thấy một thân quần gia An Đức Liệt giờ phút này đang đứng ở cách đó không xa, mặt nghiêm túc nhìn cô.

"Chuyện gì?". Thấy có người, Âu Y Tuyết nhanh chóng thu lại gương mặt bi thương của mình, cường ép động viên tinh thần mình.

"Cô có điện thoại". An Đức Liệt không dám vượt qua quy ước, trình trọng đáp.

Nghe vậy, Âu Y Tuyết sửng sốt, có chút biểu lộ cứng ngắc. Cũng khó trách cô sẽ có phản ứng như thế, bởi vì ở trong biệt thự lâu như vậy, đây là lần đầu có người gọi điện thoại cho cô, bình thường cùng bọn Trần Di đều là trực tiếp sử dụng điện thoại di động liên lạc.

Ở trong đầu tự định giá nửa ngày, Âu Y Tuyết lúc này mới hỏi: "Anh ta có nói mình là người nào không?". Nếu như là người không quan trọng, cô có thể không nghe.

Cách đó không xa An Đức Liệt nghe nói, tiếp hồi đáp: "Anh ta nói, anh ta là anh trai của cô".

Anh trai?

Âu Y Tuyết sửng sốt, nhưng ngay sau đó, trí nhớ lóe ra bóng dáng của Trần Phong, lập tức hiện lên ngay trước mắt.

※

Âu Y Tuyết không có bất kỳ chần chờ, sau khi đoán được người kia là ai liền lập tức đi theo An Đức Liệt trở lại biệt thự. Chỉ là cô cũng không có lựa chọn ở phòng khách nghe điện thoại, mà là tiến vào thư phòng thuộc về Mạc Di Trạch.

Mà cuộc điện thoại vẫn kéo dài đến màn đêm buông xuống.

Tám giờ ba mươi tối --

Khi người làm nữ lần thứ ba gõ cửa thư phòng, bên trong thư phòng mới có một tiếng vang, sau đó qua có hai phút, cửa mới chậm rãi bị mở ra.

"Thiếu phu nhân, cô trước phải dùng bữa ăn tối. . . . A!". Người làm nữ đang hỏi thăm Âu Y Tuyết có muốn hay không dùng bữa ăn tối, đột nhiên liền bộc phát kêu ra một câu sợ hãi, đứng tại chỗ trở mắt năm giây, lúc này mới mặt lo lắng mà nói: "Thiếu phu nhân, cô không có việc gì? Sắc mặt của cô tái nhợt quá, có phải hay không nơi nào không thoải mái? Tôi lập tức đi ngay gọi An quần gia gọi điện thoại cho bác sĩ".

Nói xong, muốn xoay người chạy vội xuống lầu gọi người. Ai ngờ ngay lúc đó, sau lưng Âu Y Tuyết không nói đột nhiên liền bắt được cánh tay của cô, ngăn trở cô.

Người làm nữ không rõ quay đầu lại, trong nháy mắt, cái bóng cô ở trong con mắt chính là Âu Y Tuyết cực độ bi thương, âm trầm, dung nhan tinh xảo tối tăm. So với lúc trước sắc mặt càng thêm tái nhợt, hốc mắt cũng là hồng hồng, trên khuôn mặt xinh đẹp tỉ mỉ còn loang lổ lệ tích, không khỏi làm lòng người sinh thương tiếc.

Âu Y Tuyết mất hồn nhìn người làm nữ trước mặt vì mình lo âu, thật lâu hạ xuống ức chế bi thống trong lòng mình, khàn giọng nói: "Tôi không sao". Dứt lời, liền thấy cô hít một hơi thật sâu, giống như là cố gắng đang khắc chế cái gì.

"Nhưng. . .". Người làm nữ còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị Âu Y Tuyết cắt đứt.

"Hắn trở lại?" Âu Y Tuyết liếm hạ lông mi, cố gắng đem nước mắt muốn ra cho nghẹn trở về. Cố làm bộ dạng như không có chuyện gì.

Thấy dáng vẻ này của cô, người làm nữ cũng đành phải ngoan ngoãn đáp lại: "Thiếu phu nhân, cô là chỉ thiếu gia sao?".

"Ừ" Âu Y Tuyết gật đầu một cái, tựa hồ là ở ẩn nhẫn lấy cái gì.

"Thiếu gia vẫn chưa về". Người làm nữ trả lời xong lời của cô..., vẫn không quên hỏi thăm một lần: "Thiếu phu nhân trước phải dùng cơm sao?".

"Không cần, tôi đến công ty tìm hắn". Âu Y Tuyết lắc đầu một cái, tiếp theo tại vẻ mặt kinh ngạc của người làm nữ, mở ra bước chân của mình sải bước xoay người xuống lầu.

※

Xoay người đi xuống lầu, Âu Y Tuyết trước ánh mắt kinh ngạc của An Đức Liệt nhanh chóng đi qua một bên, không có giao phó cái gì tiếp liền bước nhanh đi ra ngoài cửa.

Bởi vì hiện tại, cô gấp muốn kiểm chứng một chuyện, căn bản là không đi bận tâm những chuyện khác!

Chỉ là, mới đi hai bước, đột nhiên xuất hiện ở trước người bóng người chặn lại.

"Thiếu phu nhân muốn đi đâu?". Đó là một giọng nói thâm trầm mà có chứa cung kính.

Âu Y Tuyết theo tiếng ngẩng đầu lên, đang nhìn đến trước mặt Minh Vũ sau ngẩn ra. Dĩ nhiên, Minh Vũ vừa mới từ bên ngoài trở về chứng kiến sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Âu Y Tuyết, hốc mắt hồng đồng cũng không khỏi cả kinh.

Nhưng sau một khắc, mi tâm của hắn liền nhíu lại, trong mắt mang theo lo lắng: "Cô. . .?".

Hắn đến cũng không có để cho lòng của Âu Y Tuyết có nửa điểm bình tĩnh, con ngươi trong tròng vô tình nhìn hắn một cái, Âu Y Tuyết đang muốn vòng qua hắn trực tiếp đi ra biệt thự, nhưng lúc cô đang nhấc chân lên đột nhiên trong đầu bùng nổ, ngay sau đó dừng lại.

Sống lưng đỉnh được thẳng tắp, Âu Y Tuyết cắn cắn môi dưới, bị thương nhìn hắn, tiếp nhắc lên môi: "Anh cũng biết có đúng hay không?". Lúc nói, giọng nói trong có chút run rẩy.

Minh Vũ bị phản ứng của cô lấy hồ đồ, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, mới hỏi: "Biết cái gì?".

Nghe vậy, Âu Y Tuyết thê thảm cười một tiếng, trong mắt hơi nước ngưng tụ lên, thật sâu nhìn hắn, trần thuật chính mình nghe được sự thật: "Mẹ của tôi, là bị hắn hại chết".

Mà đang ở những lời này, mọi cách nghi ngờ trong lòng Minh Vũ lập tức nổ oanh.

Hắn không dám tin nhìn Âu Y Tuyết, muốn mình ổn xuống. Thế nhưng khi lời của hắn vừa ra, hắn mới biết thì ra là chính hắn luôn luôn bình tĩnh lạnh nhạt thế nhưng cũng có thời điểm luống cuống.

"Ngày. . .". Minh Vũ đang muốn giải thích, vậy mà Âu Y Tuyết lại bỗng nhiên quay đầu lại, để lại cho hắn một bóng lưng, trầm giọng cắt đứt lời kẻ tiếp của hắn.

”Anh đừng che giấu cho hần! Tất cả tất cả tôi đều biết!”.

166. Chương 165 : Xe... Họa

Nếu như không phải là Bạch Tuấn Ngạn kia có một cuộc điện thoại, cô có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết ban đầu mẹ chết thế nào! Ngay lúc này, Âu Y Tuyết trừ cảm thấy trước nay chưa có đau lòng ra hơn nữa là oán hận Mạc Dĩ Trạch giấu giếm tất cả!

”Tại sao muốn giấu giếm tôi? Tại sao ban đầu không nói cho tôi, mẹ tôi là bởi vì nghe điện thoại mới bị tai nạn xe cộ! Tại sao!”. Lệ mưa câu hạ, cô khàn cả giọng hướng mặt Minh Vũ lộ vẻ lo lắng quá.

Nếu như hần nói cho cô biết tất cả chân tướng, cô có lẽ cũng không có khổ sở như vậy rồi !

”Cũng không phải như vậy”. Nghe Âu Y Tuyết nói những lời này, Minh Vũ gấp muốn tiến lên cố gắng bình phục lại tâm tình xao động của cô, vậy mà vừa mới bước ra một bước, liền thấy Âu Y Tuyết liền tiếp lui về phía sau mấy bước. Vạn bất đắc dĩ, hần chỉ có thể đứng tại nguyên chỗ, tận lực khắc chế tâm tư không yên của mình.

”Đủ rồi, tôi không muốn mặc cho lời nói dối gì, anh cũng không tiếp tục cho hần nói chuyện”. Âu Y Tuyết cắn chặt hàm răng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Minh Vũ cự tuyệt nghe hần giải thích. Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật. Vô luận dù thay đổi thế nào, mẹ chết cũng tuyệt đối chạy không thoát liên quan với hần, cho nên hần cũng không muốn lại dùng lời nói dối tới tê đại.

Nắm chặt tay trong bao, Âu Y Tuyết nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt mình, nhanh chóng dùng lạnh lùng võ trang quanh mình. Tiếp cũng không nhìn nữa Minh Vũ liền mở ra bước chân vòng qua hần, bước nhanh đi ra ngoài cửa.

Thấy bóng dáng cô đi xa, Minh Vũ đang muốn đuổi theo. Một giọng trầm trầm lại vãn từ phía sau hần vang lên.

”Để cho cô ấy đi”.

Minh Vũ quay đầu lại, mới phát hiện người nói chuyện với hần là An Đức Liệt bị hần cùng Âu Y Tuyết gạt tại một bên. Chỉ thấy An Đức Liệt ánh mắt sáng quắc nhìn bóng dáng mảnh mai biến mất ở nơi bóng tối, chậm rãi đối với Minh Vũ ở một bên sững sờ dặn dò: ”Cô ấy hiện tại trong lòng nhất định rất loạn, có thể sẽ đi tìm thiếu gia. Anh lặng lẽ đi theo phía sau cô ấy, không nên đi quấy rầy cô ấy”.

Minh Vũ há miệng muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng trầm tư mấy giây, mới gạt đầu một cái đi theo.

※

Nhanh chóng chạy ra biệt thự, chú ý tới sau lưng không có ai theo kịp, Âu Y Tuyết lúc này mới yên tâm xuống núi muốn đi gọi tắc xi.

Ai ngờ, vẫn chưa đi mấy bước, một chiếc Ferrari đỏ tươi không biết từ đâu chạy ra, vững vàng dừng ở trước mặt cô cắt đứt đường đi của cô.

Ánh mắt Âu Y Tuyết lạnh nhạt nhìn chiếc xe xa lạ kia, tiếp liền muốn vòng qua. Ngay tại lúc khi đó, cửa xe Ferrari mở ra, lúc cô còn không có phản ứng kịp, thoáng hiện ầu phục màu đỏ tươi, một phụ nữ đầu tóc vàng thích hợp giang hai tay bắt được tay phải của cô.

Âu Y Tuyết kinh ngạc nâng lên đầu của mình, mượn đèn đường, cô tinh tường thấy người phụ nữ đứng trước mặt rõ ràng là Lisa. Cả kinh trong lòng, một giọng nói nhỏ từ khóe miệng lộ ra.

”Cô. . .”. Âu Y Tuyết đang muốn hỏi cái gì, nhưng ngay sau đó dội vào trong mũi mùi rượu nồng nặc làm cô khó chịu nhíu mày: ”Cô uống rượu?” Từ tốt bụng, cô hỏi.

”Ha, mắc mớ gì tới cô!”. So Âu Y Tuyết cao hơn nửa cái đầu Lisa lé mắt thoáng nhìn, trong mắt tràn đầy là giễu cợt: ”Đúng vậy a, tôi là uống rượu a. Hơn nữa còn là uống toàn bộ bình Whisky đâu rồi, như thế nào?”. Cô kêu gào nói, trong con ngươi xanh thẳm lướt qua bi ai.

Cô bây giờ, đã hai bàn tay trắng rồi!

Năm ngày trước ngay trước Mạc Dĩ Trạch, cô đem toàn bộ dã tâm của mình thổ lộ ra ngoài, nhưng anh vì người phụ nữ này nhần tâm xa thải cô, anh từng cho tấm chi phiếu trắng cũng được giấy vụn. Không còn hy vọng gì, cô mang theo cuốn danh sách tất cả khách hàng VIP cùng tài liệu bí mật của công ty, mà Mạc Dĩ Trạch cũng không sức nặng ngăn phát ra tới hậu thư, thậm chí là bức cô lên tử lộ.

Cô tốn rất nhiều thời gian lúc bên người của anh, vậy mà đây chính là kết quả thê thảm của cô. Thường thanh xuân của mình lại tổng táng sự nghiệp của mình. . .

Nghĩ tới đây, hai mắt Lisa men say mờ mịch chặt chẽ nhìn chăm chăm mặt khiếp sợ của Âu Y Tuyết, kiêu mỵ trên tràn đầy chán ghét.

Nếu như không phải là sự xuất hiện của cô, cô hiện tại cũng sớm đã là tổng giám đốc phu nhân rồi !

Đột nhiên, đáy mắt Lisa thoáng qua một tia dữ tợn, khóe miệng xinh đẹp nhấc lên, lạnh nhạt nói: "Cô phá hủy cuộc đời của tôi, hôm nay, tôi cũng vậy muốn cho cô nếm thử một chút tư vị bị người hủy diệt!". Thay vì sống không bằng chết như vậy, cô chẳng đem khổ sở trả lại cho cô!

Cũng thượng sau muốn. "Cô . .". Âu Y Tuyết ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được lời kế tiếp của Lisa.

"Ta không có được, các người ai cũng đừng nghĩ lấy được!". Lisa nói xong, liền nhanh chóng ôm lấy cánh tay Âu Y Tuyết, thừa dịp cô còn không kịp làm phản ứng trước liền đem cô kéo lên Ferrari.

※

Lên xe, Âu Y Tuyết giãy giụa qua, nhưng bất đắc dĩ, Lisa dù sao cũng là phụ nữ Mĩ quốc, mà so với mình cao nửa cái đầu, cho nên bất luận cô giãy giụa thế nào, cuối cùng vẫn là bị cô trở tay dùng khăn lụa cột vào chỗ cạnh tài xế.

"Cô muốn làm gì". Âu Y Tuyết kinh hoảng nhìn Lisa đã mất trí, phút chốc trước mình còn đang vì Mạc Dĩ Trạch giấu giếm chuyện của mình mà đau lòng không dứt.

"Làm cái gì? Hừ!". Giống như là nghe được chuyện cười thiên đại gì, Lisa cười: "Tôi muốn để cho cô cảm giác hạ xuống, cái gì là sống không bằng chết!". Mượn tác dụng rượu cồn, Lisa buông ra lá gan của mình. Chặt chẽ đem Âu Y Tuyết cột vào chỗ ngồi trước, cô liền khởi động động cơ.

"Không, cô buông tôi ra!". Âu Y Tuyết hốt hoảng né đầu, thủy mâu trong tràn đầy là sương mù: "Cô uống rượu là không thể lái xe, không cần thận sẽ. . .". Cô tốt bụng nhắc nhở, không biết nói, Lisa muốn chính là hiệu quả lòng cô đại loạn.

"Không cần thận sẽ xảy ra tai nạn xe cộ, phải hay không?". Lisa tiếp nhận lời nói sắp ra cửa của cô, vừa đem đầu xe thay đổi, hướng phía dưới núi mở ra.

Xe xuống núi, trực tiếp lên cao tốc xa lộ. Mà lúc này đã là hơn chín giờ, chính là Cao Phong Kỳ tan việc làm thêm giờ, cho nên trên đường xe cũng không có giảm bớt ngược lại tăng nhanh.

Nhìn Lisa bị rượu hun đến ửng hồng đập chân ga, tới lui chu toàn ở trong xe, Âu Y Tuyết cả trái tim cũng thót lên tới cổ họng!

Nếu cô biết say rượu dễ dàng xảy ra tai nạn xe cộ, vậy tại sao lại. . . Đột nhiên, trong lòng chảy qua một hồi lo lắng. Trông mắt cô khổ sở nhanh chóng nhìn mặt mũi dữ tợn của Lisa, lập tức hiểu tất cả mọi chuyện!

"Không". Biết mục đích của cô ta, cô lại bắt đầu từ chối, cô kịch liệt lôi khăn lụa trói chặt đôi tay mình, vừa uyển chuyển khuyên cô ta: "Tất cả mọi chuyện cũng có thể giải quyết, cô không có cần thiết dùng cái chết đi trốn tránh".

Cô chết là chuyện nhỏ, nhưng là Nhược Y làm thế nào? Nhược Y còn nhỏ như vậy, lại lệ thuộc vào cô, chỉ cần một lát không thấy được cô sẽ khóc đến không dứt. . . Cô không thể tưởng tượng nếu như cái này thời điểm mình chết rồi, Nhược Y phải làm sao?

Cho nên, cô tuyệt đối không thể chết!

”Cô muốn bao nhiêu tiền”. Nỗ lực trấn an nội tâm lo lắng của chính mình, Âu Y Tuyết vừa giãi giụa vừa cùng với cô ta đánh thương lượng: ”Vô luận cô muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể cho cô, chỉ cần cô không phải làm việc bóc lột”.

Nếu như cô thuần túy là bởi vì tiền trở nên mới làm như thế, như vậy thì dễ làm, nhưng nếu như. . .

”Tiền? Hừ!”. Dứt lời, Lisa xì mũi coi thường, hai mắt nhìn thẳng hướng bên cạnh Âu Y Tuyết, nâng lên khóe môi lạnh nói: ”Nếu như mà tôi nói không muốn tiền, tôi muốn mạng của cô đây?”.

Trong nháy mắt, tất cả lời Âu Y Tuyết muốn nói cũng bởi vì một câu nói của cô ta cho ngăn ở trong cổ họng. Cô nhéo lông mày nghĩ ngợi nên dùng hành động gì, vậy mà trước mắt đột nhiên lóe ra một tia sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào mắt cô.

Âu Y Tuyết trợn to con ngươi, nhìn gần trong gang tấc một chiếc xe tải chạy nhanh tới, còn không kịp nói gì, bên tai Lisa bên cạnh liền ‘a!’ một tiếng kêu sợ hãi.

Tiếp một thanh âm đục chạm vang lên thông thiên địa, cùng với lửa mạnh bùng lên, ý thức tột không. . .

167. Chương 166 : Kết Cục

Thời gian thấm thoát, thoáng chốc bốn năm đã vụt qua.

Mở mắt ra đi. Em còn muốn ngủ bao lâu?

Còn phải hành hạ anh bao lâu?

Anh biết rõ em không chịu tha thứ cho anh, anh cũng không cầu mong xa vời em có thể tha thứ cho anh. Chỉ cần em tỉnh lại, có được hay không?

Anh biết mình không nên giấu giếm tất cả sự thật, không nên ích kỷ lừa gạt em, nhưng anh xin em, không nên dùng chính bản thân mình để trừng phạt anh có được hay không?

.

Đã bao lâu rồi? Nhìn vào ngũ quan tái nhợt của cô, hai mắt không có bất kỳ dấu hiệu mở ra nào, tự trách đã bao lâu?

Bên trong phòng bệnh VIP to như vậy, yên lặng đến đáng sợ. Mùi thuốc khử trùng thật đậm tràn ngập bên trong không khí, làm cho người ta không khỏi nhúm mày.

Nếu như không nhìn thấy điện tâm đồ vẫn lên xuống phập phồng, chỉ sợ là đã rất nhiều lần anh sẽ cho rằng cô đã rời khỏi anh. Nhưng cho dù là muốn rời đi, thì người nên đi là anh mới đúng!

Bốn năm trước chính là cái đêm bình thường như mọi ngày kia, anh đang ở công ty xử lý những vấn đề mà Lisa để lại, bận rộn đến bể đầu sứt trán. Cũng trong lúc đó, cô lại xảy ra tai nạn xe cộ trên đường cao tốc, mạng sống bị đe dọa. Sau đó, khi anh chạy đến hiện trường vụ tai nạn, phát hiện ở bên cạnh cô lại là Lisa đã chết, trong một nháy mắt kia, sự phẫn nộ của anh bị trêu chọc thiêu đốt đến vô tận (không biên giới, không có điểm dừng).

Cô rất nhanh được đưa vào bệnh viện Thanh Du, may mắn là không có gì nguy hiểm đến tính mệnh; không may, cô có thể sẽ hôn mê cả đời. Thời điểm khi biết được tin tức này, anh hi vọng một khắc nằm xuống kia chính là anh, nhưng sự thật lại nói cho anh biết, người thay anh nhận lấy tất cả hậu quả lại là cô!

Anh nên may mắn như thế sao? Không, nếu như người nằm đó chính là anh, vậy thì anh sẽ thấy tốt hơn một chút. Nhưng lúc này là cô, anh đã cảm nhận thấy rõ cái gì gọi là sống không bằng chết. . .

Nghĩ tới đây, chân mày trên gương mặt tuấn lãng lại không tự chủ được nhíu chặt, ở trong lòng của anh một cỗ cảm giác tự trách khó có thể tiêu tan lan rộng càng lúc càng lớn, khiến cho anh cảm giác mình sắp hít thở không thông.

Thật sâu nhìn cô tiêu tụy vẫn trong trạng thái hôn mê sâu (cao độ hôn mê), cuối cùng anh lưu luyến nhìn cô một cái mới đứng dậy rời đi.

Ra khỏi cửa phòng bệnh, liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn ngoan ngoãn ngồi trên ghế dài ở hành lang, lẳng lặng xem truyện nhi đồng ở trên tay.

Mạc Dĩ Trạch thân mật ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói: "Nhược Y, chúng ta đi thôi". Nói xong liền muốn dắt tay nhỏ nhắn của bé.

"Không cần". Nhược Y đã được năm tuổi nghe vậy, không ngừng lắc đầu liên tục, tiếp đó khuôn mặt nhỏ nhắn tí mĩ trắng hồng ngửa lên, vẻ mặt không muốn mà nói: "Con muốn ở đây với mẹ. . .".

Chỉ là còn không đợi cô nói xong câu đó, Mạc Dĩ Trạch liền nói: "Mẹ cần nghỉ ngơi".

"Nhưng. . .". Cái miệng nhỏ nhắn của Nhược Y cong lên, bộ dạng như sắp khóc: "Con muốn ở chỗ này ngủ cùng mẹ, mẹ ngủ một mình một chút sẽ lạnh, lúc con lạnh đi sẽ ngủ cùng con" (Editor: Dì mà cô bé nói là bảo mẫu của bé).

Thấy hình dáng của con gái cực kỳ giống cô, Mạc Dĩ Trạch do dự một lát, hồi lâu mới gật đầu: "Vậy con ở lại đây, lúc cha tan việc sẽ trở lại đón con, có chuyện gì con cứ nói với cô y tá ở bên này là được, biết không?". Anh cứng chùi xoa xoa lên trên đỉnh đầu tinh tế nhỏ nhỏ của bé.

"Vâng". Vừa nghe được anh đồng ý, Nhược Y liền vội vàng gật đầu.

Thấy con gái kích động như vậy, Mạc Dĩ Trạch cũng không tiện nói thêm gì nữa. Sau khi quan tâm (chiều cổ) thêm vài câu, mới xoay người cất bước rời đi.

Đợi sau khi bóng dáng của anh biến mất ở khúc quanh, Nhược Y nho nhỏ lúc này mới lộ ra một nụ cười quỷ quái (quỷ linh tinh), sau đó nhanh chóng cầm lấy cuốn truyện nhi đồng đang đặt trên ghế dài, chạy nhanh như làn khói vào trong phòng bệnh.

※

"Mẹ, con tới rồi". Nhược Y trở mình linh hoạt leo lên ghế tựa, sau đó bò lên trên giường, tiếp theo lại nằm xuống bên cạnh Âu Y Tuyết đang ngủ mê man.

Một giây sau, hai mắt Âu Y Tuyết vốn đang đóng chặt lập tức mở ra, con người trong suốt sau khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn bên cạnh, lập tức đem nó ôm vào trong ngực của mình, nói: "Chuyện của chúng ta con không có nói cho cha biết?".

"Đương nhiên rồi". Nhược Y gật đầu một cái.

"Vậy thì tốt". Âu Y Tuyết vuốt một cái chóp mũi của cô bé, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy. Thật ra cô đã tỉnh lại từ nửa năm trước, chỉ là vẫn còn hận Mạc Dĩ Trạch giấu giếm chính mình nên vẫn giả bộ hôn mê.

Cô có thể không để ý tới anh, nhưng lại không thể không để ý đến con gái ruột của mình! Cho nên cô muốn Nhược Y giấu diếm sự thật là cô đã tỉnh lại.

"Đồ mẹ dặn con mang đã mang tới chưa?". Thân mật kéo Nhược Y vào trong ngực của mình, Âu Y Tuyết dịu dàng hỏi. Quá trình lớn lên của con gái cô đã bỏ qua quá nhiều, cho nên cô hi vọng sau này đều có thể làm bạn ở bên cạnh con bé, không còn vắng mặt nữa.

"Dạ có". Nhược Y gật đầu một cái, khéo léo đáp.

"Vậy thì tốt". Âu Y Tuyết hôn một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, sau đó trong con người trong suốt thoáng qua một chút đau thương.

※

Khi Âu Y Tuyết mang theo Nhược Y biến mất khỏi bệnh viện, lập tức khiến cho tất cả y tá thầy thuốc bên trong bệnh viện khủng hoảng. Đầu tiên là người ngã ngựa đổ tìm hết một lượt, cuối cùng không có tìm được bấy giờ mới vạn bất đắc gọi điện thoại cho Mạc Dĩ Trạch, thông báo cho anh.

Nhưng khiến cho người ta trong dạ thấy kỳ quái là, Mạc Dĩ Trạch cũng không có lập tức chỉ trích họ thất trách (vô trách nhiệm), mà chỉ nhàn nhạt nói một câu "Biết rồi" liền cúp điện thoại. Mà bản thân anh cũng không có lập tức đi ra ngoài tìm kiếm, mà vẫn một mực ở công ty xử lý tài liệu cho đến lúc xong việc mới rời đi.

Ra khỏi công ty, anh cũng không có tới bệnh viện đón Nhược Y như đã nói. Sau khi gọi một cuộc điện thoại, nghiêm túc gặt đầu một cái xong mới lái xe đi đến một địa điểm nào đó.

Nghĩa trang Thiên Đường (công viên tưởng niệm Thiên Đường) ——

”Em quả nhiên ở chỗ này”. Trong đôi mắt sáng của Mạc Dĩ Trạch giấu đi niềm nhật tức giận, nói.

”Anh . . .”. Chợt thấy sự xuất hiện của anh, Âu Y Tuyết ngoại trừ khiếp sợ ra cũng chỉ là khiếp sợ.

”Anh vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này đúng không?”. Mạc Dĩ Trạch nghiêm túc nâng lên khóe môi. Nếu như không phải là sáng nay anh nhìn thấy Nhược Y mang theo y phục của cô, mà nhớ tới ngày hôm nay cũng sẽ không nghĩ đến cô đã sớm tỉnh lại từ lâu.

Nhưng những cái đó cũng không phải cái anh đang quan tâm, anh quan tâm chỉ có: ”Em vẫn còn hận anh sao?”. Đưa tay ôm chặt lấy Nhược Y đang say ngủ trong ngực cô vào ngực của mình, anh khàn giọng hỏi.

”Không”. Nghe vậy, Âu Y Tuyết lắc lắc đầu nói: ”Em không hận anh”. Tỉnh lại nửa năm, cô cũng đã nghe rất nhiều lời thật lòng của anh, cô ngoại trừ cảm động ra thì cuối cùng hận ý cũng biến mất, nhưng cũng chính là bởi vì điều này cô mới không biết mình sau khi tỉnh lại nên dùng cái gì đối mặt với anh, cho nên mới. . .

”Anh yêu em”. Đột nhiên, Mạc Dĩ Trạch nói.

”. . .”. Âu Y Tuyết sửng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng anh sẽ nói như vậy.

”Cho nên, vô luận em có hận anh hay không, đời này, em cũng đừng nghĩ thoát khỏi anh”. Lời nói chôn giấu trong lòng đã lâu trong nháy mắt bật ra, ánh mắt Mạc Dĩ Trạch hờn hờ nhìn cô, trong mắt chứa đầy nóng bỏng.

”Nhưng em. . .”. Còn không biết làm như thế nào đối mặt với anh.

Chỉ là còn chưa chờ Âu Y Tuyết nói hết câu, chỉ thấy Mạc Dĩ Trạch nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang muốn mở miệng nói của cô, thừa dịp cô khẽ nhếch mở liền đoạt lấy đầu lưỡi của cô.

Âu Y Tuyết ngượng ngùng rũ xuống, đại não tạm dừng hoạt động.

Nhiệt tình tích tụ đã lâu lập tức liền bộc phát ra ngoài, Mạc Dĩ Trạch còn có Nhược Y ngăn cách ở giữa, thật sâu hôn cô, vừa bá đạo tuyên thệ nói: ”Ở lại bên cạnh anh, anh sẽ dùng tính mạng của mình để yêu em”.

Âu Y Tuyết bị kiềm hãm, qua một hồi lâu mới nhắm lại mắt của mình, dùng hành động thực tế đáp lại lời của anh.

Mà lúc này, cũng trọn vẹn ứng với câu nói kia ”Vô thanh thắng hữu thanh”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-lo-lem-cua-tong-giam-doc-ba-dao>